

Giới thiệu Bảy Thanh Hung Giản

Người dịch: Cụt

Thiết kế bìa: Tâm Tả Tập

Tựa gốc: Thất cần hung giản

Chắc có lẽ theo lịch sử của Trung Quốc ai cũng biết được sau khi nhà Chu suy vi, chán nản với thể sự hiện tại nên bậc đại đức Lão Tử quyết ý lui về ở ẩn, chọn trâu đen làm bạn đồng hành vượt ải Hàm Cốc.

Ở đây có một vị quan trấn ải Doãn Hi hay tin, hết lòng muốn giữ ông lại mà không được, bèn nói: “Tiên sinh học vấn uyên bác như vậy, không muốn để lại cho thế gian chút gì sao?”

Sử viết, Lão Tử dừng chân ba tháng, soạn ra bộ Đạo Đức Kinh dài năm ngàn chữ.

Cũng có lời đồn rằng, thứ Lão Tử để lại, ngoài Đạo Đức Kinh, còn có một quyển lấy Phương, Hoàng, Loan ba loài chim thần phong ẩn, gọi là bảy thanh Hung Giản.

Cụt: Truyện này đã từng được chuyển ngữ bởi Lê Linh và Trà Hương (Thành Thời Gian) nhưng lại ngừng ở chương 12 quyển 2, đọc thấy tiếc quá nên tôi quyết định làm lại cả bộ.

Tên gốc của truyện là Thất cần hung giản, xin mạn phép được giữ nguyên theo cách dịch của các dịch giả trước. Dịch giả Lê Linh giải thích về tên truyện như sau:

Về cái tên truyện, “Thất cần hung giản” ở đây có thể hiểu là “Bảy thê tre mang tai họa” cũng có thể hiểu là “Bảy cuốn sách làm từ thê tre mang tai họa, điềm xấu.”

“Hung Giản”, “Hung” là điềm xấu, không lành, “Giản” là để chỉ thê tre, do Trung Quốc thời xưa chưa có giấy nên họ ghi chữ lên thê tre nhằm mục đích ghi chép, hoặc làm sách.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Chương dẫn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trùng Khánh, bìa Giải Phóng.

Vạn Phong Hóa đi tới khu vực phồn hoa bậc nhất Trùng Khánh, bước chân nhàn nhả, không nhanh không chậm, thong thả lướt qua những ngọn đèn hiện đại lấp lánh, rực sáng trước mặt tiền các cửa hàng, cũng lướt qua vô số những em gái mặt trắng xinh đẹp của Trùng Khánh.

Tay phải y xách một cái lồng chim, vốn chỉ tiện tay mang theo, giờ ý thức được càng ngày càng có nhiều ánh mắt nhìn theo sau lưng, ngón tay y bồng cong lại kết thành dáng hoa lan.

Hành động này chẳng liên quan gì đến xu hướng tính dục hay đầu óc có bình thường hay không hết, hoàn toàn chỉ là nổi hứng nhất thời, theo lời y nói, đó gọi là cảm hứng hài hước.

Người đi xung quanh đều dừng chân lại nhìn y, còn có người lấy cả điện thoại di động ra để chụp, y nghe thấy có kẻ xì xào bàn tán phía sau: “Cosplay hả? Ông chú kia đã từng ấy tuổi, còn mê trò này sao?”

Vạn Phong Hóa hừ một tiếng qua lỗ mũi, đúng là đồ nhóc con thiên cận, ai thêm chơi cosplay với mĩ?

Con chim hoàng yến trong lồng tre cũng nhảy lên nhảy xuống, bày tỏ cùng một sự bức xúc với y.

Giấy tiếp theo, đi qua một cửa hiệu trang phục dành cho nam nổi tiếng thế giới, phía sau cửa kính là một manocanh nam cao lớn quyền rũ, cầm hất lên một góc 45 độ, tay phải khê vạch cổ áo của chiếc vest đắt tiền, phơi bày cho người xem lồng ngực bằng nhựa đầy gợi cảm và quyến rũ, mà trên mặt kính thì lại rất khôi hài mà hiện ra bộ quần áo của Vạn Phong Hóa.

Y mặc một chiếc áo khoác ngoài vật dối có tròn, tay áo rộng, trường bào xê tà, gầy vải bố, nếu như đội thêm một chiếc mũ quai dứa và đeo một cặp kính râm mắt tròn, thì trông sẽ giống y như một ông già lòng dạ xảo trá quân phòng sổ sách, nhưng thay vì hai cái đó y lại xách lồng chim, khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến đám con em hoàng tộc Bắc Kỳ dưới ngời bút của Lão Xá (*), khi biết không thể cứu vãn được Đại Thanh nữa thì chuyển sang sa đoạ vào nuôi ung chọi chim.

() Lão Xá (1899-1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một văn sĩ Trung Hoa. Ông viết nhiều tiểu thuyết về đề tài học sinh, tri thức và thị dân, nhất là về cuộc sống ở Bắc Kinh. Tác phẩm tiêu biểu của ông gồm các tiểu thuyết “Lạc đà đường từ”, “Tứ đại dòng đường”, “Miêu thành ký” và vở kịch “Trà quán”.*

Đương nhiên, Vạn Phong Hóa sẽ tuyệt không bao giờ nghĩ như thế.

Y cảm thấy, điều này thể hiện một thái độ, một cảnh giới, phần nào hé lộ ra một khí chất riêng biệt đầy bề nghệ của tầng lớp vương công quý tộc, nếu thần thái, động tác không siêu phàm thoát tục như vậy thì làm sao mà xứng được với nghề nghiệp khác người của y?

Vạn sự trên đời đều có nguyên do, nghề của Vạn Phong Hóa kỳ thực có lai lịch từ xa xưa, y thường nói với mọi người, nghề của tôi cũng có ông tổ đấy.

Ông tổ nghề tên là Bạch Hổ Sinh, người viết nên cuốn “Khí giới phổ”, có mạng lưới quen biết rất rộng, tin tức nhanh nhạy, người đời gọi là “mật thám”.

Mật thám, một nghề nghiệp cổ xưa biết bao, bởi vì lòng người còn chứa một dạ dầy, nụ cười còn có thể giấu dao, sự thật vốn trăm xoay nghìn chuyển, muôn hình vạn trạng, thúc đẩy tạo ra lượng nhu cầu vẫn luôn vô cùng vô tận cho cái nghề này.

Vạn Phong Hóa trời sinh đã là nhân tài trong nghề, sự nhiệt tình và chuyên nghiệp của y mãnh liệt đến mức không ai hiểu nổi, cứ nghĩ đến chuyện một tin tức tầm phào có thể mua vào với giá thấp rồi bán ra với giá cao, thậm chí đem cho nhiều người đầu giá, có thể khuấy đục một ao nước sạch, đảo điên vô số vận mệnh, y liền kích động mà bùng bùng máu nóng, đứng ngồi không yên.

Yêu nghề đến nỗi y dôi luôn tên thân “Phong Hóa” – một trong những hình thức truyền báo tin tức xuất hiện sớm nhất trong lịch sử Trung Hoa cổ đại.

Đương nhiên, miếng bánh ngọt thị trường to như vậy, bất kỳ kẻ nào hay tổ chức nào nếu muốn độc chiếm đều sẽ bội thực mà chết, vậy nên Vạn Phong Hóa rất tinh táo mà thận trọng chọn cho mình một mảng thị trường riêng.

Chính phủ, quân đội, ngoại giao, tư bản, tài chính, những lĩnh vực kiểu này y hoàn toàn không dính dáng đến.

Y chỉ buôn một loại tin tức duy nhất.

Tin tức giang hồ.

Đôi lúc, đám thanh niên sẽ tranh luận với y, trong từ điển của bọn họ, giang hồ = cổ trang = võ lâm, chỉ tồn tại trong phim điện ảnh và truyền hình, hoặc là trong tiểu thuyết, vào cái thế kỷ hai mươi mốt bùng nổ kỹ thuật số thế này, hai chữ giang hồ so với chiếc áo khoác và trường bào trên người y còn cổ xưa hoang đường hơn.

Thế nhưng Vạn Phong Hóa lại cảm thấy, có người tức là có giang hồ, xưa nay vẫn vậy, chẳng qua là thay đổi thành một kiểu phương thức khác mà thôi.

Ví dụ như thời cổ đại thì cưỡi ngựa tung hoành nơi chân trời, còn bây giờ thì dôi thành lái xe ngang dọc khắp thế giới, xe rôm thì là ngựa kém, xe sang thì là hân huyết bảo mã, hay ví dụ như thời cổ đại một lời không hợp thì lật bàn gãy gỗ, bây giờ không vào lòng thì đem bản phim ra phang nhau, bản chất đều là một cả.

Có lẽ từ giang hồ này nghe hơi dạt dào phong vị cổ phong quá, nếu đổi thành một từ nào đó khác tương đương, kiểu như “river-lake”, thì đám thanh niên hẳn sẽ dễ hiểu hơn.

Vạn Phong Hóa xách lồng chim, leo lên cái cầu thang bần thâu dẫn lên quán lâu Lão Cửu trên tầng hai, chiếc đồng hồ gắn trên tường hiển thị đang là mười giờ rưỡi sáng, hoàn toàn không phải giờ ăn cơm, nhưng điều này cũng chẳng hề ảnh hưởng gì tới việc lúc này trong quán đã rôm rả tiếng người.

Dân Trùng Khánh cực kỳ thích ăn lẩu, bất kể tiết trời nóng lạnh hay thời gian sớm muộn, trở thành một tập quán lâu đời.

Vạn Phong Hóa ngồi xuống một góc khuất, mặt bàn gỗ chống chéo những khe hở nứt nẻ, bát đầy dầu mỡ, lớp dầu mỡ này hẳn cũng không phải ngày một ngày hai mà thành, giống như hóa thạch vậy, từ tầng tầng lớp lớp mà nghiên cứu ra được niên đại.

Y gọi một nồi lẩu chín ô, hai đĩa dưa dầy ắp, chín món mặn chín món chay, bày dầy một bàn, bác gái phục vụ ngoáy bút như bay, trên tờ ghi món chẳng chặt nét mực, còn không quên tán gẫu với khách: “Bộ đồ của vị đại ca đây thật hiếm thấy.”

Vạn Phong Hóa chọc đùa qua lóp dầu trong nồi: “Tôi là người hoài cổ, thích mấy thứ cũ kĩ, mấy cái đồ chơi hiện đại ấy à, chơi tai chơi mắt lắm.”

Bác gái phục vụ rất có tinh thần nghề nghiệp: “Đại ca khi trà tiền chắc cũng không thích quẹt thẻ nhỉ? Bình thường hẳn đều trà tiền mặt cả rồi.”

Chỉ là thuận miệng hỏi một câu, cũng không thật sự để tâm đợi ý đáp lời, Vạn Phong Hóa còn chưa mở miệng, thím ấy đã gấp gáp cầm bình giấm đưa sang bàn khác.

Nồi lẩu cuối cùng cũng sôi, hương thơm tỏa khắp, chìm hoàng yển không biết có phải là cũng muốn ăn hay không mà cứ nhảy loạn lên trong lồng, Vạn Phong Hóa chẳng ngờ ngang gì đến nó, rất tao nhã dùng đũa gấp thức ăn.

Lẩu chín ô đương nhiên là ngon tuyệt. Từng món từng món được thả vào, món trước món sau thả không quá liền nhau, như vậy sẽ không đến nỗi khi gấp lên cái sống cái chín. Váng dậu đều đặn mỏng tang, bỏ vào nước lẩu một miếng là ăn được, cầm đũa vớt lên, lại nhúng qua đĩa dưa, phủ lên một lớp dậu vùng óng ánh, cho vào miệng.

Đang ăn hăng say, phía đối diện chợt có người ngồi xuống.

Dù cách một lần hơi nước dầy đặc, Vạn Phong Hóa vẫn nhìn được rất rõ, đó là một người phụ nữ đứng tuổi thân hình mảnh khảnh, mặc đồ đen, tư thế ngay ngắn, mặt dài, lông mi lưa thưa như cánh rừng bị chặt phá gần nửa, nhìn kỹ một chút là có thể thấy những khoảng đất trần trụi.

Vạn Phong Hóa bất giác ngồi thẳng lưng hơn.

Người ta nói thời cổ đại mỗi lần đánh giặc, nếu người nắm giữ ấn soái là phụ nữ hoặc trẻ con thì càng không thể khinh thường, tương tự như vậy, nếu người tới là phụ nữ hoặc trẻ con, Vạn Phong Hóa đều sẽ xem trọng hơn đôi chút.

“Chị Sâm Xuân Kiều? Đến mua hay đến bán?”

“Anh là quán lý hay chân chạy việc?”

Hai người gần như chẳng phân biệt được trước sau, đồng thời cất tiếng hỏi, sau khi hỏi là vài giây tê ngắt, chỉ có một nước trong nồi lẩu là không ngừng nảy lên ừng ục.

Vạn Phong Hóa cười ha ha: “Đà là xã hội hiện đại rồi, mọi người đều bình đẳng, quán lý hay chân chạy việc mà chẳng giống nhau, đáng tin là được.”

Sâm Xuân Kiều nhìn y chòng chọc một hồi: “Đến bán.”

Lại hạ giọng: “Là một vụ án không có đầu mối xảy ra vào hơn hai mươi năm trước.”

Vạn Phong Hóa theo lệ mà nói quy tắc làm việc cho bà: “Trình độ điều tra của hai mươi năm trước, chịu hạn chế khách quan về mặt kỹ thuật, phòng chừng có không ít những vụ án chưa được giải quyết. Vụ này của chị, phải xem xem có cung cấp được manh mối có giá trị gì hay không. Chị hẳn cũng biết, chỗ chúng tôi sẽ không đặt tiền cọc trước, phải để các đồng nghiệp xem thử trước một chút xem bên kia có hứng thú không, muốn ra giá bao nhiêu. Tin tức ấy mà, chị phải hiểu là nỗi nào úp vung này, tìm được đúng người mới có đúng giá.”

Nói xong thấy hơi khô miệng, y ngoắc tay gọi người phục vụ lại, gọi thêm một bình trà lạnh.

Ban này người phụ nữ khá hỏi y là chân chạy việc hay quán lý, là có y coi thường y. Nếu như đặt vào bối cảnh truyện kiếm hiệp, y chưa chắc đã là chương môn nhân nhưng cấp đã chủ đường chủ gì đó thì cũng tới rồi đấy.

Lẽ ra chuyện xuất đầu gặp khách này không đáng để y tự ra mặt lắm, nhưng thời buổi này không phải là đang thịnh hành kiểu gần gũi với quần chúng sao, đến Tập chủ tịch còn vào quán bình dân ăn bánh bao nữa là. Vạn Phong Hóa cân nhắc đôi chút, thấy tự mình đảm bữa tối gặp khách hàng thì cũng giống như tỷ phú Jack Ma lâu lâu nói hứng đạp xe làm một chuyến chuyển phát nhanh thôi.

Sâm Xuân Kiều gấp rau thơm và hành cộng, nhúng vào đĩa dưa, đảo theo chiều kim đồng hồ ba vòng, lại đảo ngược chiều kim đồng hồ ba vòng, chỉ đảo qua dưa lại chứ không gấp bỏ vào nồi.

Vạn Phong Hóa tò vè ăn cẩn: “Đừng khách khí, cứ ăn đi.”

“Chỗ chúng tôi chỉ ăn tương, không quen chấm dầu.”

Rõ ràng là đang sách nhiễu, có điều làm cái nghề này, khách hàng dờ què kiểu nào mà chẳng từng gặp rồi, Vạn Phong Hóa cũng không để bụng, thuận miệng hỏi một câu: “Chị là người ngoài bắc à?”

Sâm Xuân Kiều hỏi một đẳng đáp một nẻo: “Phương bắc có hồ Lạc Mã, anh từng nghe đến chưa?”

Trung Quốc rộng như vậy, mấy cái địa phương sông hồ nhỏ nhỏ y làm sao biết hết được? Vạn Phong Hóa toan lắc đầu, Sâm Xuân Kiều lại nói tiếp.

“Hơn hai mươi năm trước, ở bên hồ có một gia đình ba người, là một cặp vợ chồng làm nghề giáo sống cùng đứa con gái chừng hai mươi tuổi, cả ba đều bị giết rất thảm, máu lạnh kảng đầy cả một phòng, khi cảnh sát chạy đến nơi, một bước cũng không có chỗ đặt chân.”

Vạn Phong Hóa ù một tiếng, lại là hiện trường án mạng à, tin tức về mấy vụ án hầu hết đều là loại này cả, y vớt nấy cộng cái cúc và rau ngải đã bị nấu như lên, trong lòng thầm luận quần cái tên “hồ Lạc Mã” này, hình như thực sự đã từng nghe ở đâu đó.

“Chuyện này cũng không có gì quá ly kỳ, ly kỳ là ở chỗ ba người nhà đó, từ chỉ, thân mình và cả đầu đều bị người ta xuyên dầy qua, không phải là sợi dây thông thường, mà là dây câu cá. Bên hồ Lạc Mã có không ít ngư dân sinh sống.”

Vạn Phong Hóa gấp một miếng bì bò, đang định cho vào miệng, lại từ từ bỏ xuống.

Sâm Xuân Kiều dường như không để ý đến, xuất thần nhìn đăm đăm vào nồi lẩu đang sôi sùng sục, cứ như trong đó đang hiện lên hình ảnh trong đầu bà.

“Bốn mặt tường đều đóng dầy đinh, những sợi dây đó một đầu gắn vào thân thể của ba người, đầu còn lại buộc vào đinh, đem ba cái xác dán thành một cảnh tượng rất chân thực. Đó là cảnh một người ôm mặt, dường như đang trốn tránh, một người khác trong tay cầm dao, nhe răng cười hung tợn, tư thế như đang sắp chặt xuống, người thứ ba thì đứng bên cạnh gio hai tay lên kéo lại, như đang khuyên can.”

Vạn Phong Hóa đột nhiên cảm thấy môi mình khô róc, bèn nuốt vài ngụm nước miếng.

Sâm Xuân Kiều hít một hơi, tựa như đã hoàn toàn đắm chìm vào những lời trần thuật của mình: “Người ta nói những sợi dây chẳng trong hiện trường, ước chừng phải lên đến hàng trăm sợi, nhìn qua cứ như mạng nhện. Về mặt của mỗi xác chết đều rất sinh động, tỷ như người nổi giận thì trợn tròn mắt, có hai sợi dây kéo mí mắt của người đó, lại tỷ như như răng cười, các nét cơ ở dưới mắt và khoe miệng rất khớp với nhau. Cảnh sát nhắc bàn tay ôm mặt của người kia ra, nhìn thấy chỗ che đi bị khoét một lỗ hổng lớn.”

Bà dừng lại ở đó, không kể tiếp.

Vạn Phong Hóa từ trong con run sợ hồi thần lại, dường như ý thức được điều gì, tay mò vào túi áo khoác ngoài lục lọi.

“Tiền cọc trước là hai vạn, giá sau này chúng ta sẽ thương lượng sau. . . Chị Sâm ở đâu vậy, hay là đến nhà khách bên chúng tôi ở đi, như vậy sẽ tiện liên lạc hơn. . .”

Đang nói đó, y móc ra một chiếc iPhone 6: “Đặt tiền luôn nhé? Thực tiếp. . . Hay là chuyển khoản?”

Bonus hình lẩu chín ô, nguyên văn là “**九宫格火锅** (cửu cung cách hỏa oa)”:

Là một cô gái khoảng hai mươi ba hai mươi tư tuổi, thân hình thon thả, khá là xinh đẹp, tóc dài, mặc một chiếc sơ mi rộng rãi màu xám bạc với áo hai dây màu trắng bó sát người trùm qua thắt lưng, trước ngực đeo một lô các loại vòng da vòng bạc gần lỏng chim, phía dưới mặc một cái quần bò màu đen bó sát cùng với đôi bốt cổ thấp màu nâu, cả người tựa lên tay vịn, như cười như không.

Em gái nhỏ nhìn Một Vạn Ba chòng chọc, giọng nói run rẩy: “Ông xã?”

Cô gái kia cười cười: “Tình huống gì đây, lần trước quỷ bán giặt còn chưa đủ phải không? Có điều cô tiến bộ đấy, lần trước dùng tiền đi chơi gái, lần này... ừ ra còn chơi không mất tiền.”

Mặt em gái nhỏ lúc đó lúc trắng, lại nói, cô thật sự không phải một tay phong nguyệt lão làng gì, cũng lắm chỉ là đầu óc mê muội, mơ ước biến điểm ngõ thành chân ái, không ngờ vừa bước một bước đã gẫm phải phân chó, về mặt xấu đến không thể xấu hơn, quăng cho Một Vạn Ba một cái tát rồi bình bịch chạy xuống tầng, bật khóc nước nớc.

Cô gái kia cũng chẳng thêm một ngón đến cô năng, từng bước từng bước đi lên thang, Một Vạn Ba căng thẳng đến nỗi mặt mày trắng bệch, vô thức lùi lên bậc thang, vừa đi vừa cười: “Cô chủ nhỏ, có chuyện gì...từ từ nói, cô gọi tôi như thế, tôi không dám nhận...không dám nhận.”

Bà chủ quán bar là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, tên là Hoắc Từ Hồng, bà nhận nuôi một cô con gái, chính là cô gái tên Mặc Đại trước mặt, có điều hai người tuổi tác cách biệt không quá lớn, không tương xứng lắm mẹ con, vậy nên Mặc Đại vẫn thường gọi Hoắc Từ Hồng là dì Hồng.

Một Vạn Ba và chú Trương đều là nhân viên quầy rượu, chỉ khác thời gian vào làm, thường ngày, họ đều gọi Hoắc Từ Hồng là bà chủ, còn Mặc Đại thì lúc gọi thẳng tên, lúc gọi là cô chủ nhỏ.

Một Vạn Ba thật lòng rất sợ Mặc Đại.

Lần đầu tiên gặp cô là vào ngày thứ ba làm việc ở quán bar, Mặc Đại đi du ngoạn bên ngoài trở về, lúc Hoắc Từ Hồng giới thiệu, Một Vạn Ba như mở cờ trong bụng, ôm giấc mộng lớn muốn vừa lấy được người đẹp về nhà lại vừa được tiếp quản quán bar.

Thế là hần nhanh chóng hành động, cứ lúc nào rảnh rỗi là lại sấn tới trước mặt Mặc Đại, ân cần hỏi han đồ ngon đồ ngọt, Mặc Đại cũng rất lễ độ, thường cười một tiếng đáp lại hần, Một Vạn Ba cảm thấy có hi vọng, vào một buổi chiều mát trời nọ, triển khai thêm một bước hành động.

Tay nghề vẽ vời của hần rất khá, quét quét vài nét bút, nom cũng ra dáng, nghĩ rằng đa số các cô gái trẻ đều thích mấy chàng trai có chút tài văn nghệ, Một Vạn Ba quyết định đem sở trường của mình ra làm bước đột phá.

Mặc Đại quả nhiên có hứng thú, Một Vạn Ba nhân cơ thế ngồi xuống bên cạnh cô, vừa để cô vẽ vừa dạy cô về luật phối cảnh, càng nói càng dựa vào gần, thấy Mặc Đại không có biểu hiện phản cảm, thế là tiến thêm một bước, sờ lên tay cô.

Chiều này được truyền lại từ các tiên bối có kinh nghiệm, dùng lần nào ăn lần đó, nếu cô không thích, hần chỉ việc án binh bất động, còn nếu cô cũng có ý thì hần sẽ nắm lấy tay cô.

Ai biết được rằng thế sự khó lường, một giây sau chọt vạt lên tiếng gào khóc như lợn bị chọc tiết.

Mặc Đại nắm lấy ngón giữa của hần, bẻ ngược ra sau, loài người có những lúc quá thật là yếu ớt, cả người những bảy tám mươi cân thế mà lại vì một ngón tay bị không chế mà đau đến khóc thét, lúc bấy giờ hần mới tỉnh ngộ ra rằng cô chủ nhỏ này không phải người đơn giản. Mặc Đại cũng không buông tay, trái lại lực đạo càng lúc càng thêm mạnh, trên mặt treo một nụ cười như có như không mà từ đó về sau mỗi lần nhìn thấy là da đầu hần lại lập tức tê rần.

Khi đó Một Vạn Ba nào có suy nghĩ được gì nhiều, chỉ mong có buông tay, đau nhức không giảm khiến hần dâm nóng này, mắng loạn lên hết con đàn bà thối lại đến phò điểm tục tiêu đủ loại, tay kia giờ lên muốn đánh cô, bị cô bắt được cổ tay vặn mạnh một cái, đau đến trào nước mắt, lại nhắc chân lên muốn đá cô, bị cô gọn gàng trái phải đập cho hai phát trúng hai cái đầu gối, quý phịch xuống.

Về sau Hoắc Từ Hồng nghe thấy động tĩnh đi qua, Mặc Đại mới chịu thả tay. Đáng thương cho Một Vạn Ba đến ngày thứ hai bước đi vẫn còn run, há miệng run rẩy cả bữa mà hai tay vẫn không bung được bát.

Chú Trương chẳng những không thông cảm cho hần, lại còn rất hà hiê: “Đáng đời nhà mĩ! Cô chủ nhỏ nhà chúng ta không phải người thường đâu.”

Sao lại nói là không phải người thường? Một Vạn Ba trầm đề lời này trong lòng, bắt đầu suy xét từ cái tên, cô họ Mặc, chẳng lẽ là liên quan đến họ Mặc trong lịch sử Lê Giang? Phải biết rằng, trong tất cả các thành cổ ở Trung Quốc, chỉ có thành cổ Lê Giang là không có tường thành, bởi vì chữ Mặc mà bao tường xung quanh sẽ thành chữ Khốn, nên Mặc phải rất kiêng kị (*).

() Họ Mặc ở Lê Giang vốn là một dòng họ người Nạp Tây, làm Thổ ti ở Lê Giang suốt ba triều đại với 22 thế hệ, kéo dài 470 năm, ban đầu được triều Nguyên phong làm Thổ ti, về sau quy thuận nhà Minh, được Minh Thái Tổ ban cho họ Mặc của người Hán. Tuy chỉ là Thổ ti nhưng uy thế và sự giàu có của họ Mặc không thua gì bậc vương công. Phủ đệ của nhà họ Mặc còn rộng lớn bề thế hơn cả các vương phủ. Sau khi được đại tu vào năm 1998, cho đến nay Mặc phủ đã trở thành viện bảo tàng của thành cổ Lê Giang.*

Trương truyền lý do thành cổ Lê Giang không có tường là do thủ lĩnh họ Mặc cho rằng nếu xây tường thành có nghĩa là tự giam mình vì chữ Mặc (木) nếu đóng khung xung quanh sẽ thành chữ Khốn (困), nghĩa là bị vây hãm, trôi bèo, nên đã không xây thành xung quanh để bảo vệ.

Hần đem suy nghĩ này nói với chú Trương, bị chú Trương phi nhò cho một trận: “Bớt hộ cái đi thẳng ranh này, cô chủ nhỏ vốn không phải tên như thế, lúc bốn năm tuổi được bế đến nhà một ông thầy tướng số phong thủy, ông thầy nói cô chủ nhỏ ngũ hành thiếu mộc, bà chủ vội đặt tên nên lấy luôn họ Mặc đặt cho cô ấy.”

Vậy sao cô lại biết vô công?

Chú Trương không trả lời, giờ một bản tay ra, co ba ngón lại, chỉ còn ngón cái và ngón trỏ, ra dấu chữ “bát” (八).

Một Vạn Ba vất óc mãi mà không nghĩ ra được trong lịch sử số tám có liên quan gì đến cao thủ võ lâm: “Cô ấy là truyền nhân của bát đại la hán à?”

“Đồ dẫn! Cô chủ nhỏ nhà chúng ta luyện võ tám năm rồi.”

Xã hội bấy giờ, có phải là thi đấu giành quán quân võ thuật Olympic đâu, một cô gái có thể dựa vào khuôn mặt để kiếm com như thế, sao không học chơi đàn vẽ tranh nấu nướng đi, khi không lại học võ những tám năm làm cái gì? Chẳng lẽ là để chuyên đối phó với những kẻ vô si như hần sao?

Một Vạn Ba nom nớp lo sợ, nói đùa với cô: “Cô chủ nhỏ này, có dùng hiểu lầm, tôi với cô em ấy thật sự là lưỡng tình tương duyệt, gặp được nhau trong biển người mệnh mông, chữ tình khó cưỡng, nên mới nhất thời lỡ tay. Thanh niên nam nữ, khác phái hút nhau, tôi cũng chưa làm chuyện gì xấu...”

Mặc Đại cười cười, ánh mắt thuận theo ngực hần lướt xuống, dừng ở chỗ ba tác dưới rốn hần một chút, sau đó sầm mặt lại, thẳng một cước phóng lên hạ bộ hần.

Con đàn bà độc ác này! Lại muốn đá vào bộ phận trọng yếu của hần! Một Vạn Ba thét lên một tiếng che hai tay xuống dưới, cuống quít lùi về sau, hự bậc thang sẩy chân một cái, ngã chổng vó trên cầu thang.

Mặc Đại không đá thật, chân cô chỉ giơ ra một chút như đang làm động tác gần gần cợt, còn giả bộ tò ra kinh ngạc hỏi hần: “Cậu sợ cái gì chứ, sao lại ngã nữa rồi?”

Trên thang truyền tới tiếng bước chân xen lẫn với tiếng ho khan khe khẽ, Một Vạn Ba mừng rớt nước mắt: Cứu tinh đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giân* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2

Người tới là Hoắc Từ Hồng, trên khuôn mặt quanh năm suốt tháng đều là vẻ mặt mỉm, dọc hai bên mũi là hai nếp nhăn trũng sâu, tuy đã lộ tuổi, nhưng từ mặt mày vẫn nhìn ra được, khi còn trẻ hẳn là một người phụ nữ có sắc vóc.

Thân thể bà không khỏe, cứ dậm hóm ba bữa là lại ốm một trận, hai ngày nay bị cảm mạo, ho khan không dứt, bà ở tầng trên ngõ đầu ra thang, tuy có hơi không vui nhưng giọng nói vẫn tương đối dịu dàng: “Mặc Đại, lên phòng đi một chút. Còn nữa, đừng có ngày nào cũng bắt nạt...Một Vạn Ba thế.”

Bà thật ra là định gọi tên thật của hần, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra: “Tại con cả, đặt biệt hiệu cho nó như vậy, khiến đi cũng chẳng nhớ nổi nó tên gì nữa.”

Mặc Đại vòng qua Một Vạn Ba đi lên gác, cầu thang gỗ cọt cả cọt kẹt, Một Vạn Ba nghe thấy tiếng cô vọng tới từ xa: “Có gì không đúng đâu, hần nọ đi một vạn ba ngàn, bán mình một năm làm công gán nọ, cho dù con có thật sự bắt nạt hần thì cũng chỉ là bắt nạt một tên đầy tớ thôi, có gì phạm pháp đâu.”

Một Vạn Ba phẫn nộ đứng bật dậy trên thang, lòng thầm mắng: Có mới là đầy tớ, cả nhà cô là đầy tớ.

Trở lại quầy bar, khách khứa đã ra về gần hết, chú Trương rap người lau bàn, Một Vạn Ba vào máy tính nhập số kiểm kê số rượu bán ra và tồn kho xong, thấy xung quanh không còn ai khác, bèn nhanh chóng lên mạng vào Tianya (*).

() Một trong những trang diễn đàn Internet lớn nhất ở Trung Quốc.*

Mấy tuần trước hẳn mở một topic, lấy tên là “Chuyện bên lề về bà chủ ngụ nội thiên hạ của tôi”, trong topic, bà chủ của hẳn gọi là Sâm Lâm, cao mét rưỡi có lẽ, nặng suýt soát bảy lăm cân, đối với nhân viên cay nghiệt đủ đường, Chu Bái Bì (*) tái thể cũng phải gọi bằng cụ.

() Chu Bái Bì là một tay ác bá địa chủ trong truyện “Nửa đêm gà gáy” của tác giả Cao Ngọc Bá. Trong truyện, Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm đã giả tiếng gà gáy vào nửa đêm để buộc họ phải rời giường sớm nai lưng ra lao động (trong khi ước bản thân có quy định: gà gáy là phải rời giường làm việc).*

Tuy không phải là một topic quá hot, nhưng lượt xem và bình luận cũng tương đối khá quan.

Một Vạn Ba đăng một post mới, kể lại “đúng sự thật” chuyện xảy ra ngày hôm nay, đại để là lúc hẳn vừa ly cốc trong bar, đã sấy tay làm vỡ một cái, bà chủ Sâm Lâm liền sẵn tới cho hẳn một cốc, hẳn vô cùng cảm phần, rống lên một câu: “Lẽ nào người làm lại không có lòng tự trọng sao?”

Vậy nhưng Sâm Lâm lại nở nụ cười gằn, trên mặt càng dữ tợn hơn: “Ăn của bà ở nhà bà, mầy là đây tớ nhà bà rõ chưa!”

Chưa gì đã có người bình luận.

“Bà chủ nhà thót bị thần kinh à?”

“Chủ thót phản ứng vậy là đúng lắm, đáng ra nên và luôn một phát lật mặt.”

“Chủ thót bỏ việc đi, tôi theo dõi thấy năng lực của chủ thót khá kém đó, đi đâu cũng sẽ tìm được việc thôi.”

...

Được nhiều người nhiệt tình an ủi và kiến nghị như vậy, tâm tình Một Vạn Ba dần tươi sáng trở lại, hẳn ngẫm nga một điệu dân ca, dọn dẹp lại quầy bar, lúc sau thấy có một bình luận mới, vừa liếc xem, trong lòng chợt phát rét.

“Trí tưởng tượng của chủ thót phong phú ghê nhỉ, không đi viết tiểu thuyết thì phí quá. Tinh ngu chưa? Ly cốc vẫn chưa rửa hết đâu nhé.”

Tài khoản kia tên là “Thiếu nợ trả tiền, đương nhiên vãi chưởng”, click vào xem, thời gian đăng ký cách thời gian hẳn mở topic không lâu lắm.

Sống lưng Một Vạn Ba lạnh buốt, ngửa đầu nhìn trần nhà hồi lâu, tầng hai quán bar là chỗ ở, trên đỉnh đầu hẳn là phòng của Hoắc Tử Hồng, Mộc Đại hẳn là đang ở trong đó.

Bình luận đấy...không phải là cô ta viết đấy chứ?

Trong phòng, Hoắc Tử Hồng đang ho dữ dội, Mộc Đại giúp bà rót nửa cốc siro bổ phế: “Thần thể đã không khỏe thì đừng có rời giường đi tới đi lui như thế, không nghỉ ngơi cho tốt đi, lại còn đi bệnh viện kè tiểu nhân nữa.”

Hoắc Tử Hồng uống một ngụm, xoa ngực nhuận khí: “Mộc Đại, đừng bắt nạt Một Vạn Ba nữa.”

Mộc Đại kéo ghế, xoay ngược lại rồi cười lên, đánh chính lại lời Hoắc Tử Hồng: “Con không bắt nạt hẳn, hẳn vốn là tên đầu cẳng, đáng ra hồi trước đi nên để ông chủ Chiết Giang đưa hẳn lên đồn công an.”

Hồi trước?

Chuyện hồi trước đó, còn phải kể đến ông chủ Chiết Giang.

Khoảng hai năm trước, vị ông chủ Chiết Giang ấy cùng vài người bạn tự lái xe dọc theo tuyến đường Xuyên Tạng (*), đổ lại nghỉ ngơi ở một vùng đồi núi gần Khang Định, tuổi đã ngũ tuần, thể trạng phát triển theo bề ngang, vừa đi vài bước lên khu vực cao hơn mặt nước biển là đã thở không ra hơi, ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi, trong lúc vô tình nhìn đoạn đường vừa đi thì tâm mắt chợt hiện lên bóng dáng “phong độ lồng lộn” của Một Vạn Ba.

() Tuyến đường Tứ Xuyên – Tây Tạng.*

Có người nói khi đó, Một Vạn Ba đầu đội mũ bảo hiểm, cả người mặc đồ bó, cưỡi một chiếc xe đạp, sau xe chở một cái balo nặng mấy chục cân, về mặt chuyên chú, ánh mắt kiên nghị.

Ông chủ vô cùng kinh ngạc, ở cái nơi mà ông ta đi hai bước đã thở phì phò thế này, Một Vạn Ba lại còn đeo nặng đạp xe leo dốc, tinh thần thật đáng khâm phục.

Ông ta nhanh chóng bắt chuyện với Một Vạn Ba: “Anh bạn trẻ, xuống đây nghỉ ngơi chút đã.”

Trò chuyện một lúc, ông chủ càng thêm chán động!

Một Vạn Ba nói, ước mơ của hẳn là đạp xe du lịch vòng quanh thế giới, hiện tại, hẳn đã đi hết hơn hai mươi tỉnh thành Trung Quốc rồi, hẳn còn lấy một lá cờ ra cho ông ta xem, trên lá cờ chẳng chữ ký, đều là của bạn bè quốc tế tới Trung Quốc để lại, toàn là tiếng nước ngoài. Một Vạn Ba còn tự hào chỉ vào một chữ ký nguệch ngoạc như gà bới, nói với ông ta rằng, đó là của đại sứ Bỉ ký đấy.

Sau đó lại chuyển sang kể về dự định tiếp theo của mình, đạp xe đến Tây Tạng, chinh phục đỉnh Everest, sau đó từ Tây Tạng xuất cảnh, đạp xe đến Nepal, Pakistan, Ấn Độ, nếu có thể, còn muốn đạp xe sang châu Âu nữa.

Vừa nói, hẳn vừa lấy một cái mìn thầu cứng quèo ra, bẻ một nửa, gấp thêm hai đầu đưa đưa muối, ăn đến là ngon lành, sau đó rất cẩn thận mà bỏ nửa cái bánh còn lại vào túi nhựa, cất vào balo.

Ông chủ khuyên hẳn ăn nhiều thêm một chút, vừa nói mới biết, nửa cái bánh còn lại là phần ăn cho hai bữa nữa.

Ông chủ Chiết Giang thoạt thanh xuân phải sống trong cảnh đời sống thì thiếu tình thần thì nghèo nàn, đến đến khi có tiền muốn thực hiện một vài lý tưởng bốc đồng thì đã có lòng mà không có sức, rất dễ mù quáng mà nhìn thấy cái bóng của mình trong những kẻ hậu bối, nên lập tức trong đầu nảy lên ý định muốn giúp đỡ Một Vạn Ba, trên người không mang bao nhiêu tiền mặt, bèn mượn người bạn đi cùng ít đồng, tổng cộng được một vạn ba ngàn tệ.

Một Vạn Ba rất lấy làm cảm động, xin chữ ký của ông ta lên cơ, còn nói rằng: “Tôi sẽ mang lá cờ có chữ ký này của ông đến khắp nơi trên thế giới chụp ảnh!”

Nếu không phải trên núi không có cái máy ATM nào, ông chủ không chừng còn lên cơn kích động mà cho hẳn thêm một hai vạn nữa.

Chuyện vốn nên dừng ở đó, ai ngờ hơn một năm sau, ở quán bar Hợp Tan Tùy Duyên, hai người họ lại bất ngờ gặp lại.

Bấy giờ Một Vạn Ba đã đổi quần áo, đầu buộc khăn hoa, áo sơ mi trắng, xò quần bó mải, so với hình tượng bốn ba gố bụi năm nào thì quả là một trời một vực, ông chủ ban đầu không nhận ra hẳn, là do Một Vạn Ba tự vạch mặt mình.

Hắn lúc ấy đang khoác lác bàn luận với đám bạn xấu gặp được ngoài đường: “Hiện giờ có rất nhiều ông chủ lớn thích tự mình lái xe theo tuyến Xuyên Tạng, đi leo núi, giàu sự luôn. Tao kết luận lại, đám người này, bảy chữ thôi, giả đầu lăm tiền mà nảo ngắn. Mấy lão này không thiếu tiền, lại hay nhớ nhung thanh xuân, lúc này bọn bảy phải tìm được đúng trọng điểm mà bán, bán lý tưởng bán cảm tình mà khơi gợi lòng đồng cảm. Tao nói cho mà biết, có một khoảng thời gian tao thủ trên tuyến Xuyên Tạng, gặp được một cái xe biển số nội địa đi qua, mấy người đó rộng rãi lắm, cho tao một đồng đồng đồ ăn thức uống, có cả cái Red Bull gì đó nữa, sau đó tao đem đồng đồ uống đấy đi bán lại kiếm lời, cũng được một khoản kha khá đấy. Đứng là ngu chết được, ăn trọng nhất là có một lão, bà nó chứ, cho tao một vạn ba luôn!”

Ông chủ Chiết Giang nọ ngồi bên kia, ban đầu chỉ hóng chơi, càng nghe càng thấy sai sai, nghe đến câu cuối, tức giận gầm lên một tiếng trực tiếp bỏ nhào qua cái bàn, hơn năm chục tuổi đầu rồi mà thân thủ lại lạnh lẹ hết đám thanh niên.

...

Mộc Đại nhìn Hoắc Tử Hồng: “Di Hồng, có lòng tốt cũng còn phải tùy người, tên Một Vạn Ba này đáng phải vào tù, đi lại còn bỏ tiền ra cứu hẳn.”

Hoắc Tử Hồng cười: “Cũng có phải bỏ ra không đâu, một vạn ba ngàn tệ, để nó làm công một năm ở quán bar, cũng bù đủ vốn mà.”

Mộc Đại gác cằm lên chỗ tựa lưng của ghế: “Để mềm lòng thì thôi đi, còn dẫn sói vào nhà nữa.”

“Không nên lấy ấn tượng ban đầu ra mà đánh giá người ta thế đâu, mấy ngày nay Một Vạn Ba làm việc cũng rất được mà.”

Mộc Đại cười nhạt: “Con lấy đầu ra đảm bảo luôn, hẳn nhất định đã động tay động chân đầu đó rồi, không phải ở sở sách thì cũng ở trong quầy.”

“Con người đều biết đường sửa đổi, không thể phủ định hoàn toàn người ta được. Mộc Đại, tính con có điểm này là không tốt nhất, quá khắt khe.”

Mộc Đại không nói gì, lát sau, cô bỗng nhiên cắt lại tâm tình: “Tùy thôi, đi thích là được. Con vốn chỉ là một đứa nhóc được nhận nuôi, không nên cãi đi như thế, sau này con sẽ sửa.”

Hoắc Tử Hồng thoáng sững sốt, trong lòng chợt hơi thật dài, bà đưa một tờ giấy cho Mộc Đại: “Mộc Đại, giúp đi chỗ này, nếu có thể thì mai xuất phát luôn.”

“Vâng.”

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, Mộc Đại nói: “Con về phòng đấy, còn phải dọn hành lý nữa.”

Tinh cách của Mộc Đại vốn là như vậy, nếu là bình thường, cô nhất định sẽ hỏi, sao phải đi, tìm người này làm gì, cô cản dạn dò gì không, thế nhưng khi tâm trạng không tốt, cô chỉ đáp lại một chữ: “Vâng.”

Hoắc Tử Hồng tới bên cửa, ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Mộc Đại biến mất dưới bậc thang, chủ Trương xách chổi và hót rác lên quét dọn như thường lệ, lúc quét tới cửa phòng Hoắc Tử Hồng, Hoắc Tử Hồng chợt nói: “Có đôi khi, tôi thật lo cho con bé Mộc Đại này quá, nó chẳng chịu thân thiết với ai cả.”

Chủ Trương loét xoẹt quá nhá, cũng không ngăn đầu lên: “Chuyện bình thường thôi, khi Mộc Đại được nhận nuôi cũng đã ba bốn tuổi, ở chỗ kia đã phải chịu khổ nhiều rồi. Tôi còn nhớ rất rõ, nó bị dị ứng với đào, thế mà khi đến ở với chị, chị đưa cho nó quả đào, nó nhận luôn, cắn cả một miếng lớn.”

Hoắc Tử Hồng khe khẽ tiếp lời: “Đúng vậy, nửa năm đầu, mỗi lần ăn cơm, nó đều không dám gấp thìa, tôi nói món nào ngon, nó sẽ không động vào món đấy, vẫn còn là một đứa nhóc thò lò mũi xanh mà lại phải dè dặt như thế.”

Chủ Trương đứng thẳng người lên, tay phải nắm lại để sau lưng: “Thật ra cô chủ nhỏ của chúng ta hiện giờ đã khá lên nhiều rồi. Thật đấy, chị cứ đọc báo xem tin tức mà xem, cô chủ nhỏ được như vậy đã là hồi phục rất tốt rồi.”

Trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, da đầu Một Vạn Ba tê rần, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đóng Tiānyā lại.

Mộc Đại trầm mặt đi qua, lúc đầu định lơ luôn già, suy nghĩ đôi chút rồi lại vẫn dừng bước trước quầy bar, nói: “Mai tôi sẽ đi Trùng Khánh.”

“Thật sao?”

Về mặt Một Vạn Ba thoát cái sáng bừng, đồng thời hần cũng ý thức được rằng mình tò ra vui sướng quá rõ ràng rồi, giọng hần lập tức hạ xuống, về mặt cũng theo đó mà chuyển thành biểu cảm thất vọng: “Không phải chứ, mấy ngày tới lại không được gặp cô rồi.”

Thật ra hần muốn nói là: Đi luôn đi đừng về.

Mộc Đại cười cười, cười đến mức cả người Một Vạn Ba không thoải mái, hần hiểu được hàm ý của nụ cười đó, là cảnh cáo hần đừng hoảng lên chút.

Một Vạn Ba chợt dạ liếc hai chai rượu trên kệ.

Lúc trở về phòng, Một Vạn Ba đi ngang qua phòng ngủ của Mộc Đại, xuyên qua cánh cửa để hở, thấy trên mặt đất có một chiếc vali đang mở, bên trong một nửa sặc sỡ đủ màu sắc, băng đô nửa mặt tai mèo, áo phông in hình đầu voi, đôi bốt cổ thấp có nạm tua, vòng tay gắn lục lạc vô số, mà nửa còn lại thì toàn là quần áo trang sức hằng ngày, đen thì một núi.

Trong lòng Một Vạn Ba mắng: Con đàn bà độc ác này đúng là tâm thần phân liệt.

Bản đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Gián* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3

Trùng Khánh có hai biệt danh, một là Vụ Đô, hai là Sơn Thành (*), cả hai đều là đảo tìm móc phổi đặt tên chuẩn thật trăm phần trăm, không khoác lác một chút nào.

(*) *Vụ Đô là thủ đô của sương mù, Sơn Thành là thành phố núi non.*

Mộc Đại rất hiếm khi nhìn thấy sương mù, hôm nay bỗng nhiên được mục sở thị, còn tưởng là mình ngồi máy bay xong bị cận thị rồi.

Máy bay hạ cánh, Hoắc Tử Hồng gọi điện thoại cho Mộc Đại, coi như là mềm mỏng làm hòa với cô, Mộc Đại lúc này mới hỏi bà: “Sao địa chỉ lại là quán lẩu Lão Cửu? Mối con ăn lẩu à?”

Giọng Hoắc Tử Hồng đến là dịu dàng: “Con cứ đứng giờ tới đó, đợi ở cửa, sẽ có người bắt chuyện với con. Trùng Khánh có rất nhiều món ăn vặt, con ăn chán rồi về cũng được.”

Nói vậy nghe như là đặc biệt tổng cô ra ngoài đi chơi, chuyện tới quán lẩu Lão Cửu chỉ là nhân cơ thế.

Trong lòng Mộc Đại rất thành thạo, tìm một nhà nghỉ giá rẻ ở gần bia Giải Phóng để trọ, ngày hôm sau đây, thấy vẫn còn sớm, bèn ra ngoài làm một chuyến cáp treo tham quan dọc sông Trường Giang.

Tuyến cáp treo này đã xây dựng nhiều năm rồi, được tu sửa vào thập niên tám mươi, sau đó cũng không nâng cấp đổi mới thêm lần nào nữa, dây cáp kéo cả kéo kẹt, làm tim người đi cứ nảy lên thon thót, khi xe cáp cập trạm, Mộc Đại định thời không đi nữa, nhưng cô đứng quá gần cửa lên, bị người phía sau tưởng tay đẩy vào.

Lỡ lên rồi thì đành đi thôi!

Xe cáp lắc lư đi xuống dưới, rất nhanh đã đến lòng sông, thực ra trên sông Trường Giang cũng chẳng có thắng cảnh gì, chỉ có một cây cầu, vài con thuyền, và sương khói phủ ngập mặt sông mà thôi.

Trên xe cáp đã số đều là du khách, lúc này quay sang căn nhắc với nhau: “Dân bản xứ chắc chẳng bao giờ đi cái này, có gì đáng xem đâu.”

Đương lúc nói chuyện, một xe cáp từ phía đối diện đi tới, lúc hai xe đến sát nhau, có thể nhìn được tướng mạo người trong xe kia, đám du khách là hồ hởi nhất, lập tức vẫy tay hét kêu “Này!” lại gào “Hello!” gọi với sang.

Phía đối diện cũng gần như cùng lúc reo hò, nhưng có một người đàn ông mặc jacket đen đứng gần cửa sổ lại chẳng nhúc nhích cái nào, tương tự, Mộc Đại ở xe bên này cũng bất động, một cách tự nhiên, hai người liếc nhau.

Sau đó, người đàn ông kia giơ tay lên, chỉ chỉ về phía bên này.

Xe cáp giao nhau, nháy mắt đã lướt qua, rất khó nhớ được là anh ta chỉ ai, nhưng kỳ lạ là Mộc Đại lại vô thức cảm thấy là anh ta đang nhắc nhở mình, không cần suy nghĩ đã vòng tay ra đằng sau chụp một cái.

Kèm theo một tiếng “ái ư”, tay cô bắt được một cẳng tay mập ú.

Vừa quay lại nhìn, đập vào mắt là một tên đàn ông trên ba mươi tuổi, béo mập, về mặt dữ tợn, hai mắt bị ép lại thành hai đường chỉ, vóc dáng không cao, còn thấp hơn Mộc Đại vài phân.

Mộc Đại cười hi hi, nắm lấy tay hần đi lên phía trước: “Anh, sắp tới trạm rồi.”

Người đứng phía trên bị chen lấn, tò về không vui, nhưng thấy hai người họ đi cùng nhau, vẫn đành ra một khoảng trống.

Đôi mắt hip tị gian xảo của người đàn ông kia đảo một vòng, về mặt bối rối, Mộc Đại vươn tay còn lại ra, lòng bàn tay ngửa lên trên, chìa ra trước mặt già, người đàn ông kia do dự đôi chút, từ trong túi quần móc điện thoại đi động của Mộc Đại ra.

Mộc Đại cũng không nói gì, lấy lại điện thoại xong thì cúi đầu làm như đang lướt web, người đàn ông lặng lẽ chen lấn chuẩn ra ngoài, trang truyện này cứ thế mà được lật qua.

Sau khi tới trạm, Mộc Đại quay lại trạm lên ban đầu, nghĩ không chừng còn có thể gặp được người đàn ông mặc jacket đen kia, trực tiếp nói một câu cảm ơn, thế nhưng sau khi xuống trạm, nhìn dòng người đông nghịt nghỉ, đột nhiên cảm thấy, khi đó mọi thứ đều mơ hồ, cũng chưa chắc đã có thể nhận ra anh ta.

Trên đường đến quán lẩu Lão Cửu, Mộc Đại gọi điện cho Hoắc Tử Hồng, thuận tiện kể cho bà nghe chuyện gặp phải kẻ gian, Hoắc Tử Hồng hỏi cô: “Con có hồ lên không? Con phải kêu mọi người cùng giúp đỡ bắt lấy hần, như vậy sau này hần mới không hại người khác được nữa.”

Mộc Đại kiên nhẫn giải thích với bà: “Di Hồng, cường long bắt áp địa đầu xà (*), hơn nữa kể cả có hồ lên thì chưa chắc đã có người giúp con, lỡ như hần thật quá hóa giận, đánh nhau với con trên xe cáp, cheo leo trên mặt sông như thế thì rất nguy hiểm. Trái lại, con giữ mặt mũi cho hần, không âm i náo loạn, hần cũng biết điều, chỉ suy nghĩ một chút là chịu trả lại đi động cho con rồi.”

(*) *Nghĩa là “Con rồng dù mạnh đến đâu cũng không dễ ép được một con rắn trong địa bàn của nó”, ý chỉ dù có mạnh đến đâu cũng khó thắng được lợi thế sân nhà.*

Hoắc Tử Hồng thở dài: “Di vẫn cảm thấy, gặp phải chuyện thế này không thể kiêu dè, phải đứng lên, hăng hái làm việc nghĩa mới đúng.”

Hăng hái làm việc nghĩa thì tất nhiên là đúng, nhưng mà...

Mộc Đại cảm thấy không thể thuyết phục được di Hồng, cũng lười nói tiếp, không phải đã có chuyện của Một Vạn Ba làm ví dụ điển hình rồi sao.

Mộc Đại theo lời tìm đến nơi, khi tới cửa thì hơi chần chờ, nhưng chắc là không sai, ông chủ ăn mặc như đang đóng phim triều Thanh kia rất niềm nở đứng dậy: “Cô Hoắc Tử Hồng?”

Những người khác còn chưa tới, Vạn Phong Hòa rất chỉ là rảnh rang, kể lại cho Mộc Đại nghe về vụ án ở hồ Lạc Mã, nhân tiện cũng giới thiệu luôn nghề nghiệp của mình.

Y rút cây trầm ra làm so sánh, trầm bằng bạc cổ, đầu trầm khảm men xanh Cảnh Thái (*) hình phượng hoàng giăng cánh, mắt phượng khảm bằng hồng ngọc, trong miệng ngậm một chuỗi bạch ngọc.

() Nguyên văn là 景泰藍 (Cảnh Thái Lam), một loại hàng kim loại mỹ nghệ đặc biệt nổi tiếng ở Trung Quốc, đỉnh cao của kỹ thuật chế tác loại hàng này là vào thời Minh Cảnh Thái, bởi vậy nên người sau gọi là Cảnh Thái Lam. Kỹ thuật chế tác này là trên phối kim loại (đồng, bạc...), dùng một sợi dây kim loại nhỏ để dễ uốn, tạo thành khuôn hình hoa văn gắn lên phối, sau đó dùng men màu (chủ yếu là màu xanh lam) tráng vào trong những khuôn hoa văn đó, nung lên thành hoa văn sứ.*

“Ví dụ thế này,” trước tiên Vạn Phong Hòa úp hai lòng bàn tay lại với nhau che đi cây trầm, “Ba người tìm tôi, một người muốn tìm cây trầm phượng bằng bạc cổ, một người muốn tìm viên hồng ngọc làm mắt phượng hoàng, một người khác muốn tìm chuỗi bạch ngọc trong miệng phượng hoàng, đó chính là ba thứ được yêu cầu, nhưng khi đó trong tay tôi không có cái nào cả, ba yêu cầu này tôi hằng dễ答应, rồi lưu tâm theo dõi.”

“Sau đó đến một ngày,” y bỏ một tay ra, để lộ cây trầm, “Có người cầm cây trầm tới bán, bên mua, bên bán, ứng với nhau.”

Mộc Đại đầu óc thông minh, nói một đã rõ mười: “Vậy nên cây trầm này cũng giống như tin tức mà ông buôn bán, những người đã từng tới, bao gồm cả tôi, đều là những người trước đó từng nghe về vụ án hồ Lạc Mã?”

Cô cảm thấy việc này có hơi chuyện bé xé ra to: “Cái này có thể kiếm được bao tiền chứ? Hơn nữa, gọi điện thoại không được sao, đáng để người ta phải đến tận nơi gặp mặt sao?”

Vạn Phong Hòa nhìn cô: “Người nào thấy quan trọng thì sẽ tới.”

Một câu nói vô cùng đơn giản, vậy nhưng cân nhắc lại thì rất có thâm ý, trong lòng Mộc Đại vương mắc: đi Hồng cảm thấy việc này quan trọng sao? Lê nào bà quen biết ai đó trong vụ án kia?

Bất quá, lòng hiếu kỳ của Mộc Đại cũng không quá lớn, ngược lại cảm thấy, mình chỉ là một cái ống truyền thanh tới đây nhận tin thôi.

Vừa nói xong thì ba người còn lại cũng đến nơi. Một người phụ nữ gầy gò xấp xỉ bốn mươi, lông mày nhạt như thể đã quên phải mọc ra, tên là Sâm Xuân Kiều, ngồi xuống bên cạnh Vạn Phong Hòa.

Hai người còn lại đều là nam giới, một người tên là Mã Đồ Văn, khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cả người toàn mùi rượu, vẫn còn đang mất nhắm mắt mở, thần trên mặt một cái áo may-ô, bắp tay xăm kín; một người khác tên là Lý Thần, chùng trên dưới năm mươi, thân hình cao gầy, lưng cong, nếp nhăn rất sâu, vẻ mặt khác khó.

Vạn Phong Hòa đóng cửa phòng bao, vạn van đánh lửa dưới nỗi lầu: “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện. Tiền các vị đã giao, bên tôi vẫn luôn giữ, nghe Sâm Xuân Kiều kể xong sẽ quyết định trả tiền hay không. Có điều nói đi cũng phải nói lại, tiền thì nhất định phải trả, trừ phi...tin tức là giả.”

Mộc Đại hơi ngạc nhiên, thì ra đi Hồng và bọn họ đã sớm đặt tiền cọc cho Vạn Phong Hòa, bữa lâu này chỉ là tới nghe tin tức và trả tiền ăn, cô cảm thấy rất mới lạ.

Nếu như chuyển thành sông bạc, trước mặt mỗi người đều có phình đánh bạc, cứ nghe một hồi lại đẩy hai phình ra, vậy thì càng thú vị.

Nước lẩu bắt đầu sôi lăn tăn, mùi thơm từng chút từng chút theo những bọt nước vỡ bay ra ngoài, con sấu ham ăn Mộc Đại hít hừng hành động, tự lấy đĩa tương cho mình, thò đũa vào nôi gấp đồ ăn, lúc gấp ra rồi mới chợt ý thức được cả bàn có mỗi mình động đũa, lưỡng lự giây lát, lại tiếp tục.

Mã Đồ Văn nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, nhưng cũng không cảm thấy chuyện cô động đũa có gì đột ngột: Cô gái này còn trẻ, vẫn khoáng vẽ vô tư sôi nổi, nhìn thế nào cũng không hợp với những người khác trong phòng.

Ánh mắt Sâm Xuân Kiều đảo qua từng người một, mở miệng nói lời đầu tiên.

“Kẻ sát nhân, thật ra đã chết, chết từ năm năm trước.”

Mộc Đại cảm thấy bình thường, hơn hai mươi năm rồi, hung thủ hoàn toàn có thể đã chết già chết bệnh hoặc gặp tai nạn bất ngờ chết, cô để ý quan sát vẻ mặt hai người còn lại: Mã Đồ Văn ngoại trừ buồn ngáp mắt ra vẫn chẳng có gì khác thường, nhưng Lý Thần thì lại đột nhiên ngừng đũa, trên mặt thoáng chớp lên vẻ tức giận không dễ nhận ra.

Năm năm trước, tôi là nhân viên của một quán trọ nhỏ ở gần trạm trung chuyển hành khách Tây Giao của Tế Nam, là một quán trọ rẻ tiền quy mô nhỏ, chấn gối quanh năm không giặt, người đến trọ tuy đủ loại nghề nghiệp, nhưng phần lớn vẫn là những người không có tiền và đi làm thuê.

Hôm đó tôi trực ca đêm, lúc nửa đêm thì ghé vào quầy ngủ gật, bỗng nhiên điện thoại reo lên, là phòng 103, khách trọ phòng đó nhờ tôi mang cho một siêu nước nóng.

Vị khách đó tôi từng gặp, đã trọ khoảng mười ngày, ngoài lúc đăng ký phòng vào ngày đầu tiên ra thì về cơ bản hầu như không thấy ông ta ra ngoài, hơn nữa khi ông ta tới trọ thì đang bệnh rất nặng, lúc đó đám nhân viên bọn tôi còn ngầm nói đùa với nhau, không thể cho ông ta trọ lâu được, chết ở đây thì giờ lắm.

Nhận được điện thoại, trong lòng tôi có hơi hãi, giọng nói của người đó thều thào đứt quãng, cứ như có thể đi đời nhà ma bất cứ lúc nào.

Tôi xách siêu nước qua đó, thuận tiện cầm theo chìa khóa, lúc gõ cửa không thấy ai đáp lại, tôi bèn lấy chìa khóa mở cửa, vừa đi vào đã thấy không ổn, sắc mặt người đó xám xịt, mắt trắng dã, nằm trên giường trợn trừng mắt thờ hồn hèn, giống như sẽ chết ngay trong tích tắc.

Tôi hoảng quá, lập tức gọi điện thoại cho ông chủ, ông chủ không ở trong quán trọ, có lẽ là đi dã muộn, bị tôi đánh thức nên rất tức giận, vừa nhắc máy đã sặc cho tôi một trận, sau đó dập máy, gọi lại thì đã tắt điện thoại.

Tôi cuống đến độ không biết làm sao, quyết định xuống dưới tìm lão già giữ cửa, lúc ra tới cửa thì người đàn ông nằm trên giường bỗng nhiên cất tiếng nói chuyện.

Mộc Đại đang cầm đũa gấp thức ăn, nghe đến đây, cảm thấy lông tóc trên tay đều rợn hết cả lên.

Không phải là sợ, mà là hoang mang.

Giọng Lý Thần khào khào, là kiểu giọng nói khiến người khác nghe xong là cảm thấy toàn thân đều khó chịu: “Hắn nói gì?”

Trên mặt Sâm Xuân Kiều thoáng vụt qua vẻ mờ mịt lại chùng như khiếp đảm, tựa hồ đến bây giờ vẫn cảm thấy kinh sợ: “Nói chính xác thì, hắn cũng không phải là đang nói.”

“Mất hồn trông rất lớn, nhìn chòng chọc lên trần nhà, tốc độ nói rất nhanh, nghe cứ như tiếng máy đánh chữ lọc cọc đánh chữ vậy, giọng nói đều đều, không vấp nửa chữ, giống như đã thuộc nằm lòng.”

Vạn Phong Hòa truy vấn: “Vậy...nội dung thuộc lòng là gì?”

“Đầu tiên là ngày tháng, ngày nào tháng nào năm nào, sau đó là địa chỉ, huyện XX đường XX số nhà XX, đã giết mấy người, sau đó là giới tính, tên họ, dùng công cụ gì để giết, giết như thế nào, giết xong thì trốn đi thế nào, hết như đang đọc báo cáo, mắt vẫn trừng trừng nhìn lên trần nhà.”

Da đầu Mộc Đại hơi tê tê, bất giác ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, Sâm Xuân Kiều hai lần nhấn mạnh cụm “mất hồn trông nhìn lên trần nhà”, khiến cô nói lên một cảm giác khó hiểu rằng trên trần nhà có thứ gì đó.

Trong phòng lặng phắc, ngay cả con chim hoàng yến bình thường lúc nào cũng nhảy lên nhảy xuống thời khắc này cũng rũ cánh đứng yên bất động, nếu như nhìn kỹ còn có thể thấy vài cái lông chim dường như đang dựng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 4

Vạn Phong Hòa ho khan hai tiếng: “Sau đó thì sao?”

Lý Thần cũng theo sát truy vấn: “Vụ án hồ Lạc Mã chính là do hắn nói ra lúc sắp chết? Hắn chỉ nói về mỗi vụ này thôi sao?”

Sâm Xuân Kiều liếc nhìn Lý Thần, đáp một câu: “Không phải chỉ mỗi vụ này, nhưng mỗi vụ một giá, anh biết đấy.”

Sắc mặt Lý Thần rất khó coi, Mộc Đại lại hơi nhếch miệng, cảm thấy cái thím Sâm Xuân Kiều này rất biết mua bán.

Sâm Xuân Kiều kể tiếp.

Tôi khi đó nghe mà choáng váng, cũng không cho rằng lời ông ta nói là sự thật: Có ai phạm tội xong lại vô duyên vô cớ nói những điều này với người lạ bao giờ?

Sau một hồi lưỡng lự, tôi cảm thấy vẫn phải đi tìm lão già giữ cửa tới cùng cho bớt sợ, chủ ý đã quyết, vừa dậm bước ra cửa, người kia chợt thở hắt ra một hơi thật dài, rồi không động đậy gì nữa.

Tôi quay đầu nhìn lại, mắt ông ta trợn tròn, mồm vẫn còn há ra một nửa, nhưng thật sự không còn động đậy gì nữa, tôi không dám qua xem, tôi sợ lúc đến gần rồi, sẽ giống như trong phim, ông ta đột nhiên nhảy lên hoặc cắn tôi một cái, tôi sẽ sợ chết khiếp mất.

Tôi chạy đi tìm lão giữ cửa, vừa chạy vừa gọi, còn chưa chạy đến cuối hành lang, lão giữ cửa đã tự đi tới, trong phòng còn có người đập cửa, mắng tôi nửa đêm nhỏ giọng chút.

Kể đến đây, Sầm Xuân Kiều thở dài một tiếng, nhìn những người xung quanh.

“Các vị có biết kiểu quán trọ đó không.” bà tự khua tay phác họa cho mọi người hình dung. “Hai bên hành lang đều là phòng ở, cuối hành lang một bên thì lắp kín, bên còn lại nối thông với sảnh chính. Tôi nói tôi không chạy đến cuối hành lang, ý là tôi vẫn đang ở trong hành lang, trong lúc đó cũng không có bất kỳ một khách trọ nào đi ra.”

“Sau khi lão giữ cửa đến, tôi vội túm lão cùng đến căn phòng kia, thấy...”

Sầm Xuân Kiều dừng lại một chút: “Tôi biết nói ra lời này, có thể các vị sẽ không tin, nhưng thực sự đó là thật.”

Bà nói trịnh trọng như vậy, hẳn trong phòng có gì đó kỳ lạ, Mã Đồ Văn chăm chú nghe, nào bộ lúc này đã hoạt động đến công suất lớn nhất: “Thì thế người đó không thấy đầu nữa? Hay là, lão ta sống lại?”

“Không phải, thì thế vẫn còn trong đó, cũng thật sự đã chết, vậy nhưng, chân trái đã biến mất.”

Vài giây im lặng trôi qua, không ai nói gì.

Chân trái biến mất?

Mộc Đại cảm đôi đũa, đã sớm quên mất việc gấp thức ăn, vô thức hỏi một câu: “Biến mất kiểu gì?”

“Chém, nhưng miếng vết thương cũng không bằng phẳng mà vết cắt gồ ghề, máu thịt lẫn lộn. Tất nhiên đây không phải là do tôi xem xét rút ra, mà là về sau tôi hỏi được qua một người bạn tử chỗ của pháp y.”

Mộc Đại cuối cùng cũng hiểu vì sao ban nãy Sầm Xuân Kiều lại miêu tả căn kê cho họ nghe về kết cấu của hành lang quán trọ: Hành lang quán trọ không dài lắm, thời gian Sầm Xuân Kiều rời đi rất ngắn, dưới tình huống như vậy, một người xông vào phòng người chết, chặt chân trái của ông ta, sau đó không một tiếng động rời đi, nghe thế nào cũng thấy giống chuyện lạ ở nước ngoài.

Mã Đồ Văn là người đầu tiên không kìm được: “Chị gái, chị tự nghĩ ra đó hả?”

Lý Thân cười lạnh hai tiếng, qua kẻ rằng bặt ra một chữ: “Già.”

Sầm Xuân Kiều vẫn điềm tĩnh như đã sớm lường trước được phản ứng này, không nhanh không chậm đáp: “Sau khi báo án, từng vị khách trong nhà nghỉ đều bị tách ra điều tra độc lập, quán trọ của chúng tôi đóng cửa suốt nửa tháng. Chuyện này ở đó cũng chẳng phải bí mật gì, anh Vạn và các đồng nghiệp đều là người có bản lĩnh, hoàn toàn có thể đi hỏi thăm. Tôi cũng có ghi âm và ghi chép, có điều đoạn ở giữa, do quá mức quái đản, tôi lúc đó nửa vì sợ, nửa vì lo sẽ gây phiền toái nên không nói cho ai biết.”

Mã Đồ Văn không nói gì, suy nghĩ một chút thấy cũng phải, người đã chết sau khi để lại thi thể, mất đi một bên chân trái, hỏi thăm một chút là ra, có muốn nói bừa cũng chẳng dễ làm gì.

Trên mặt Lý Thân vẫn giữ nguyên vẻ mỉa mai: “Tôi không nói chuyện này là già, e rằng lúc đó, trong quán trọ chỗ cô quá thực đã chết mất một người, người đó cũng quá thực bị chặt mất chân trái một cách khó hiểu, nhưng toàn bộ chuyện này, và cả người chết kia, chẳng liên quan gì đến vụ án hồ Lạc Mã.”

Ông ta ngoay mồm nhìn Vạn Phong Hóa: “Anh Vạn, tôi trả tiền, là trả cho vụ án hồ Lạc Mã, những vụ án khác dù có quái lạ gấp mười, tôi cũng không có hứng thú.”

Sầm Xuân Kiều hỏi mắt kiên nhẫn: “Ý ông là sao?”

Lý Thân lại dường như chẳng thêm để ý đến bà ta, quay đầu sang nhìn hai người Mộc Đại và Mã Đồ Văn: “Chúng ta đều là người mua, tôi không thể trả tiền cho tin tức già, ý hai vị thế nào?”

Rõ là rắc rối, vốn chỉ cho là tôi dễ nghe chuyện, không ngờ giữa đường lại đề ra tình huống như thế này, Mộc Đại thấy mình không thể tự quyết định được, cô nhìn Vạn Phong Hóa: “Hay là nghỉ giữa giờ chút đã? Để bọn tôi suy xét lại?”

Tranh thủ thời gian nghỉ giữa giờ, Mộc Đại trốn ra cửa sau quán lâu, gọi điện cho Hoắc Tử Hồng, kể lại một lượt tình hình bên này, Hoắc Tử Hồng nghe xong, ừ một tiếng, lát sau nói: “Đừng là già.”

Mộc Đại không hề rằng nửa lời, cô cảm giác nếu cô mà là Vạn Phong Hóa, cô sẽ bị đi Hồng và Lý Thân làm cho tức chết: Bên ngoài thì tỏ ra là mình cần tìm hiểu tin tức nên tới nhờ cậy, thực tế thì...

Hoắc Tử Hồng dường như nhận ra được tâm tư của Mộc Đại: “Hai vợ chồng nhà giáo chết năm đó đều họ Lý, người đàn ông họ Lý đó là thầy của di, chuyện này đi đã để ý rất lâu rồi, không ngừng hỏi thăm phía Vạn Phong Hóa... Lời cô Sầm Xuân Kiều đó nói, thực sự cũng quá già rồi.”

“Thế số tiền cọc kia, rốt cuộc có trả hay không?”

Câu trả lời của Hoắc Tử Hồng nằm ngoài dự liệu của cô: “Trả chứ! Di đã nhờ bên ông Vạn tra tin tức rồi, không muốn để ông ta cảm thấy mình giấu giếm tình hình thực tế. Với lại Mộc Đại này, con giúp đi để ý cái người tên Lý Thân kia một chút.”

Mộc Đại còn định hỏi gì đó, cuối cùng vẫn nuốt lại, lúc cúp máy, cô rầu rĩ nghĩ, chuyện quá thật có chút kỳ lạ, cụ thể không nói rõ được là ở đâu, nhưng đúng là chỗ nào cũng thấy không đúng.

Trên đường quay lại, Mộc Đại thấy Mã Đồ Văn cũng núp trong một góc gọi điện thoại, lúc đi qua, cô cố ý lượn tới gần một chút, nghe được một câu không đầu không cuối: “Thế rốt cuộc có trả hay không đây?”

Mộc Đại nhất thời vui vẻ, bỗng nhiên cảm thấy trò vui này hôm nay rõ là thú vị.

Thời gian nghỉ giữa giờ kết thúc, Vạn Phong Hóa đứng ra chủ trì đại cục, hỏi ý kiến của từng người mua, Lý Thân khăng khăng như cũ, Mã Đồ Văn ho khan hai tiếng, làm bộ làm tịch: “Tôi sau khi nghiêm túc phân tích, cảm thấy chị Sầm đây...tin tức mà cô Sầm cung cấp vẫn rất có giá trị, tôi đồng ý trả tiền.”

Sau khi nghiêm túc phân tích? Là anh phân tích chắc? Mộc Đại nín cười, gật đầu với Vạn Phong Hóa: “Trả.”

Sắc mặt Sầm Xuân Kiều lộ vẻ vui mừng, Vạn Phong Hóa cũng thờ phào nhẹ nhõm, nói với Lý Thân: “2 đối 1, đa số thắng tiểu số, anh hiểu quy tắc rồi đấy.”

Sắc mặt Lý Thân lúc đó lúc trắng. Mộc Đại còn tưởng rằng ông ta sẽ nổi giận, ai biết sau khoảnh khắc đó, ông ta chợt cười rồi, ngả người dựa lên ghế: “Không phải chỉ là tiền thôi sao, được thôi, tôi trả.”

Cũng coi như việc đã thành, tất cả đều vui vẻ, tâm tình Sầm Xuân Kiều phấn khởi, bỗng nhiên nhớ ra cái gì: “À, đúng rồi, lúc người đó vào quán trọ, tôi có xem qua thông tin đăng ký của ông ta, tên là Lưu Thế Hài, người Tề Nam, 72 tuổi.”

Lý Thân vốn cũng chẳng quan tâm ông ta bao tuổi, chỉ nhìn Mộc Đại và Mã Đồ Văn cười nhạt, như đang nhìn hai kẻ điên điên.

Đến khi tan cuộc, Vạn Phong Hóa mời họ đến nhà khách bên y ở tạm, nói là căn cứ theo thông tin Sầm Xuân Kiều cung cấp sẽ sắp xếp các đồng nghiệp địa phương đi tra, có thể sẽ có phát hiện mới, ở cùng nhà sẽ thuận tiện họp mặt hơn.

Có chỗ ở miễn phí, có gì lại không đi, chỉ có Mã Đồ Văn lắc đầu nói mình có chỗ ở ở Trùng Khánh, hơn nữa trước nay đã quen giường, không có thói quen ngủ ở nhà nghỉ.

Mộc Đại nhớ tới lúc mình mới vào phòng, Vạn Phong Hóa có hỏi cô có phải “cô Hoắc Tử Hồng” hay không, vậy người đứng sau Mã Đồ Văn là ai nhỉ?

Đáp án nằm ngoài suy đoán của cô, Vạn Phong Hóa nói chắc như đinh đóng cột: “Đúng là Mã Đồ Văn, vẫn luôn là cậu ta.”

Nhà khách của Vạn Phong Hóa, quán cũng như người, phong cách phục cổ hoang đường, tường trắng ngời xám, cửa thủy hoa (*), vừa vào cửa là bản thờ thần tài...

(*) Một kiểu cửa trong kiến trúc cổ, bên trên có mái, bốn góc thả bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trở sơn màu.

Khoan đã khoan đã, không phải thần tài, Mộc Đại bước lên nhìn kỹ, mới phát hiện trong bản thờ đặt tượng một người thư sinh, tay phải để sau lưng, trong tay cầm quyển sách.

Vạn Phong Hóa tràn đầy hứng khởi giới thiệu với cô: “Đây là ông tổ nghề của chúng tôi, Bách Hiếu Sinh...”

Y còn muốn nói thêm nữa, điện thoại báo có tin nhắn, Vạn Phong Hóa thuận thực đánh chữ nhắn lại, tay áo trường bào lác lác lư bên dưới cái điện thoại.

Mộc Đại không nhịn được phì cười: “Đã phục cổ đến thế rồi thì triệt để luôn đi, dùng điện thoại đi động làm gì nữa.”

Vạn Phong Hóa không đồng ý: “Cổ gái, cái này khác, cái gì cũng có thể phục cổ, duy chỉ có hai thứ, cần phải biết theo kịp thời đại.”

“Hai thứ gì?”

Vạn Phong Hóa giờ hai ngón tay lên, gắp một ngón lại trước: “Một là tiền, thành thật mà nói, tôi thích vàng ròng bạc trắng hơn, cái thứ tiền mặt này, chỉ là giấy in, có cảm cũng không có cảm giác thực tế, hai năm nay lại càng hỏng, tiền điện tử, gì mà rung một cái quẹt một cái, đến giấy cũng không có mà sờ, nhưng biết sao được, cả thế giới đều dùng như vậy.”

“Còn thứ còn lại?”

Vạn Phong Hóa không gắp ngón tay lại nữa mà trực tiếp giờ điện thoại đi động lên hươ trước mặt cô: “Thông tin, liên lạc. Tự vấn mà xem, cô có rời được nó không?”

Mộc Đại nghĩ đi nghĩ lại một hồi, sau đó lắc đầu.

Vạn Phong Hóa đắc ý: “Tôi biết ngày mà, thanh niên các cô giờ coi điện thoại như tính mạng vậy, tôi có một người bạn, chỗ này của lão ấy...”

Vạn Phong Hóa chỉ chỉ vào đầu: “Chỗ này của lão ấy không giống với những người khác, thích nghiền cứu các loại chuyện kỳ quái siêu nhiên, không phải mê tín kiểu phong kiến đâu, mà là nghiền cứu thật, hờ ra một cái là đi khảo sát thực địa, chuyên đến những chỗ hẻo người hoang vắng chìm không thêm ĩa. Giờ máy tính, usb đều rất thông dụng, lão lại chỉ ghi nhớ trong đầu với ghi chép lại, khảo sát thực địa hơn hai mươi năm, số tay ghi chép nhiều tới nỗi phải lấy bao tải ra đựng. Cũng không dùng điện thoại đi động, nói là không cần thiết, muốn tìm lão cũng chỉ tốn công phí sức. Tôi mừng lão mấy lần rồi, lão vẫn kiên trì không dùng, không thấy cần thiết, nhưng sau này, không phải là vẫn dùng đấy thôi”

Mộc Đại hiểu kỳ: “Ông khuyên được ông ta đổi ý há?”

“Cũng không phải...” Vạn Phong Hóa hắng giọng, “Về sau lão ấy làm chủ hôn cho bạn lão, là chú rể tặng cho lão... Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, ai cũng đều cần đến thông tin liên lạc, không thể không bắt kịp thời đại”

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5

Mã Đồ Văn nghiêng nghiêng ngả ngại đi vào khu chung cư, chỗ này là anh ta đi thuê, gọi là khu chung cư đã là nể nang lắm rồi, trong đây hội tụ đủ loại người hỗn tạp đến từ khắp mọi nơi, nằm trong khu vực quản chế trọng điểm của đồn công an địa phương, mấy năm qua, lực lượng công an đúng là đã thu được không ít công ở khu này, tổng cộng bắt được bốn tên tội phạm bị truy nã, hòa giải được mười vụ tranh giành tình nhân có lẽ, mấy vụ trọng già bắt chó thả quả thực là nhiều như com bữa.

Ngoài cổng có hai tên côn đồ đang đánh bài, trên mặt dán đầy sticker, một trong hai ngẩng lên hỏi anh ta: “Người anh em Tiểu Mã, đêm nay cậu có biểu diễn không?”

Mã Đồ Văn trả lời: “Cổ, đêm nay tôi hát một bài nhạc vàng hoài cổ, là ‘Bến Thượng Hải’ đó!”

Người nọ tức mình ném bài: “Tay thôi, bài xấu chết được!”

Rõ ràng cũng chẳng phải thật lòng muốn nói chuyện với anh ta, Mã Đồ Văn cũng không nổi giận, còn thực sự ngâm nga “Sông cuộn cuộn, sông cứ trôi” suốt đường vào trong.

Mã Đồ Văn là ca sĩ hát trong quán bar, cũng không phải để kiếm com mà là để thỏa lòng mơ ước, không có lịch diễn cố định. Anh ta có một cô bạn gái bán bia tên là Bát Mỹ, thu nhập thì cũng ngang ngửa nhau, nhưng Bát Mỹ lại luôn tự thấy mình khá hơn anh ta, cứ gặp mặt là cảm nhận anh ta không có chỉ tiền thù, không ra dáng đàn ông.

Mẹ nó chứ, đấy là ước mơ, hiểu không hả, ước mơ đó! Mã Đồ Văn nghĩ, sớm muộn gì anh ta cũng đá Bát Mỹ đi thôi.

Đến cổng khu, trên bãi đất trống gần đó đậu một con Hummer H2, bản thân con xe này đã rất gây chú ý, trần xe lại còn lắp một dàn đèn đi săn nhìn đến là hống hách, trông hệt như một loài thú to lớn đầy nguy hiểm đang ngồi chồm hổm.

Trong lòng Mã Đồ Văn chưa loét, hừ một câu: “Ngон lắm chắc?”

Hình như đích xác là ngon thật, bởi một giây sau, anh ta bỗng dỗi ý, lấy điện thoại ra tách tách mấy phát tự sướng vài kiểu với con Hummer, hết hát mặt lại cúi đầu, còn mấy lần bắt chước tư thế chụp của siêu mẫu thế giới, vén cái áo may-ô lên một đoạn, lộ ra cái áo lót nam nhâm nhở nhờ chỗ trắng chỗ đen bên trong, nhìn sao cũng không gọi lên được miếng hấp dẫn nào.

Sau đó đăng lên tường WeChat, nội dung là “Hóa ra cảm giác lái Hummer cũng chỉ có vậy, chẳng có gì đặc biệt”

Còn cổ ý gắn tag @bạn gái Bát Mỹ vào.

Đang bưng bưng đắc ý, trước mặt chợt vang lên tiếng soạn soạn, một chùm chìa khóa có móc là chuỗi hạt Kim Cang Hàng Ma lừng lừng rủ xuống ngay trước mặt, giọng La Nhận vang lên.

“Cũng chỉ có vậy thật không, phải cầm chìa vào ngồi mới biết được.”

Mã Đồ Văn cảm thấy mình thật xui xẻo hết chỗ nói, chẳng mấy khi được ba hoa một trận, sao lại đụng trúng cái thằng này chứ?

Anh ta lên lên đánh mắt nhìn La Nhận.

La Nhận năm nay hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cao lớn điển trai, mặc chiếc jacket màu đen, ủng lính, nụ cười như có như không toát lên vẻ nhàn hạ lười biếng, nhưng phần nửa cánh tay để lộ dưới ống tay áo lại vô cùng cường tráng và trong mắt thì luôn ẩn hiện ánh nhìn sắc lẹm, khiến người ta có cảm giác anh và chiếc xe của anh đều giống nhau, tựa như một con báo săn bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nhảy ra vồ mồi.

Mã Đồ Văn chưa chất: “Đừng dám chọc tao thế được không, quen nhau từ thuở còn còi trưỡng, đứng chung một chỗ chạy chung một đường, mày nhìn cái hiện tại chênh lệch này đi, thật đúng là lẽ trời khó dung mà.”

La Nhận cười: “Đợi đến lúc này mới concert ở sân vận động tổ chim, tao chỉ có thể mua vé vào xem, đó mới gọi là chênh lệch.”

Mã Đồ Văn tức tở người ngoại.

Căn hộ của Mã Đồ Văn loạn thất bát năm, đĩa nhạc thì trải một cái phải một cái, dưới sàn thì ngổn ngang lon bĩa, bước chân mà không để ý một cái là lon nhôm sẽ lăn lông lốc ngay.

La Nhận ngồi xuống salon, tự mở cho mình một lon bĩa, cũng không vòng vo nói nhảm, vào thẳng chủ đề: “Buổi gặp mặt hôm nay thế nào?”

Mã Đồ Văn lấy một cái ghế ngồi xuống trước mặt La Nhận, ôm cả một bụng muốn phi nhóc: “Còn thể nào được nữa, tao nói với mày rồi đấy thôi, cả một phòng toàn lũ tâm thần.”

“Một lũ Vạn Phong Hóa xuyên từ thời Thanh đến, một bả thím trung niên mặt lú nào cũng cùi găm, chính là con mẹ tên Sâm Xuân Kiêu đó, còn cả cha nội Lý Thần quái đản phát gớm nữa chứ...”

Mã Đồ Văn nhại lại giọng Lý Thần, nói: “Già, già.”

“Còn có một cô bé tên Mộc Đại nữa, mày biết tay em nó đeo cái gì không, cái vòng tay sợi bện gắn hình đầu mèo ấy, nhìn ngây thơ lắm, tuổi tám hồn chắc chỉ mười tám là cùng.”

La Nhận mặt mày thần nhiên: “Họ ở đâu?”

“Đều theo Vạn Phong Hóa đến biệt墅 Ba Thục rồi, là nhà khách của bên Vạn Phong Hóa.” Mã Đồ Văn chợt nhớ ra cái gì, “Cơ mà cái chuyện kể nghe phát khiếp kia ấy, La Nhận này, là già thật hả?”

La Nhận hỏi một đấng đáp một nẻo: “Mày kể lại quá trình gặp mặt cho tao nghe đi, từ lúc bắt đầu vào cửa, ai nói cái gì, về mặt thế nào, gắng kể cho kỹ vào.”

May là chuyện vừa mới xong, ấn tượng cũng tạm coi là sáu, Mã Đồ Văn kể lại từ đầu tới cuối, lại hỏi lại câu hỏi ban nãy thêm lần nữa: “Này, La Nhận, chuyện là già hả?”

“Nếu là già thì tao trả tiền làm gì?”

“Vậy là thật sao... Thật ấy hả?” Mã Đồ Văn càng nghĩ càng cảm thấy không thể nào, “Chán người ta đang yên đang lành sao đột nhiên lại biến mất được, cả vụ dùng dây câu xuyên người nữa, nghe biến thái vãi...”

La Nhận lúc lư chìa khóa xe trước mặt anh ta: “Không lái thật hả?”

Mạch suy nghĩ của Mã Đồ Văn đột nhiên bị cắt đứt, hồi lâu sau mới phản ứng lại được câu nói của anh: “Không lái, aiz, mày có nghe tao nói gì không đấy, cái chuyện kia...”

“Tao đi đây.”

Lý Thân và Mộc Đại ở sát vách, vì chuyện ban sáng, ông ta dường như rất bất mãn với Mộc Đại, sắc mặt chẳng lấy gì làm dễ nhìn. Mộc Đại cũng lười để ý đến ông ta, cảm thấy một ông bác đã ngoài năm mươi mà lại như vậy, thật chẳng độ lượng chút nào.

Sập tối, Mộc Đại nghe thấy tiếng phòng bên cạnh mở cửa, qua mắt mèo nhìn thấy Lý Thân đi ra ngoài. Đợi vài giây sau cô cũng theo ra, ở cổng biệt uyển lại gặp phải Vạn Phong Hóa, bèn gật nhẹ đầu với y một cái.

Vạn Phong Hóa nghĩ cả nửa ngày cũng không dám chắc chắn, lát sau vào trước quầy mới hỏi nhân viên: “Cô bé kia là người hôm nay tôi dẫn vào hả?”

Cậu nhân viên không nhìn thấy: “Là từ bên phải tầng một đi ra ạ? Vậy chắc đúng rồi, chỗ đó chỉ có khách của bác ở thôi.”

Vạn Phong Hóa hít một hơi khí lạnh, hồi tưởng lại dáng vẻ của Mộc Đại khi nãy, cô mặc áo khoác màu đen rộng thùng thình, bên trong là cái áo hai dây màu đen ôm sát, phía dưới là quần bò bó màu đen, bốt cổ thấp màu đen, thứ duy nhất sáng màu trên người là một sợi dây mảnh bằng bạc đeo trên cổ, còn hoa tai thì trông có vẻ giống hình đầu lâu.

Nhớ lại buổi sáng cả người cô bùng bùng sắc xuân, Vạn Phong Hóa không sao tưởng tượng nổi. Sao lại có người có phong cách ăn mặc...biến hóa hai cực như vậy chứ?

Lý Thân đi không xa, đang ngồi trong một quán ăn vỉa hè ở gần biệt uyển, gọi hai đĩa thức ăn, một chai rượu, tự rót tự uống. Cứ đứng theo dõi một chỗ thế này trông thế nào cũng rất thiếu não, Mộc Đại bèn vờ như cũng đi ăn cơm, sau đó bắt ngờ gập mặt: “Bác Lý, bác cũng đi ăn à.”

Không để ý đến mắt Lý Thân đang trợn ngược, cô mặt dày ngồi xuống trước mặt Lý Thân, cười hi hi bắt chuyện: “Bác Lý sao lại có hứng thú với vụ án hồ Lạc Mã vậy?”

Lý Thân hỏi vặn lại cô: “Cô còn trẻ thế này, sao lại thấy hứng thú?”

“Cháu hứng thú gì đâu, là đi cháu báo cháu tới. Di ấy nói cặp vợ chồng nhà giáo đó họ Lý, người chồng họ Lý đó từng là thầy của di ấy.”

Sau lưng có người ăn xong đứng dậy ra ngoài, lúc đi ngang qua người Lý Thân thì hơi kào vào. Lý Thân tiện tay đỡ một cái, đang định đáp lại Mộc Đại, Mộc Đại đột nhiên bật một tiếng đập mạnh đôi đũa xuống bàn, lớn tiếng quát: “Lấy ra!”

Lý Thân giật mình, người vừa được Lý Thân đỡ thoátng run lên, quay đầu lại nhìn Mộc Đại.

Lý Thân chợt hiểu ra, vội vàng sờ tay lên túi ngực, trống không.

Vì tiền biến mất rồi.

Mộc Đại gần từng chữ: “Nói anh đó, lấy ra.”

Tiếng ồn ào trong quán dần nhỏ xuống, ông chủ quán sợ phiền phức, cặp môi bắt an mấp máy, người kia thẹn quá hóa giận, cãi gàn: “Cô nói gì đó? Bệnh hà.”

Mộc Đại đứng bật dậy. Cũng không biết vì sao, tên kia hơi khiếp sợ, lại không chịu tỏ ra yếu thế, còn đang giằng co, ngoài quán chợt vọng vào một giọng nói lạnh lùng: “Quên đi, đưa cho cô ấy.”

Là gã béo trên xe cấp.

Nếu chuyển này của bọn chúng là có tổ chức, gã béo hẳn chính là người cầm đầu. Tên kia do dự giây lát, tự tay móc ra một ví tiền màu đen, hăm hực ném về phía Mộc Đại, tay dùng ba phần lực, có ý muốn khiến cô không tiếp được phải xoay người lại nhặt.

Ai ngờ Mộc Đại thuận tay chụp một cái, văng văng bắt được, hỏi gã: “Không thó ông nội chứ?”

Vừa nói vừa mở ví ra kiểm tra.

Người có nghề hay không chỉ cần đưa tay ra một cái là có thể biết được, tên kia thấy thế bất ví tiền của Mộc Đại, đã hơi biến sắc, nghe cô nói “thó ông nội” là ngón ngừ trong nghề, nhất thời hiểu ra vì sao gã béo lại nói “đưa cho ấy đi”, sau khi lúng túng đứng đực ra một hồi, hừ lạnh một tiếng đành cặp đuôi bỏ đi.

Thó ông nội, là chỉ lúc tên trộm trả lại ví tiền, tiện tay thó mất mấy tờ, ví dụ như ví trên tay hẳn vốn đang nguyên vẹn tám trăm, trả về tay bạn lại chỉ còn mỗi năm trăm, do lúc trộm trả chỉ cách một khoảng thời gian ngắn, người mất chưa kịp để ý ra.

Kỳ thật trong ví Lý Thân có bao nhiêu, Mộc Đại đâu có biết, vừa nói vừa kiểm tra vậy, ít nhiều cũng chỉ là ra về.

Trải qua chuyện này, Lý Thân bỗng nhìn Mộc Đại với cặp mắt khác xưa, trên mặt nở ra nụ cười: “Trong ví vốn cũng chẳng có nhiều đâu, cho dù có bị thó...mọi gì đấy, cũng chẳng mất bao nhiêu.”

Mộc Đại không nói gì, cô đóng ví lại đưa cho Lý Thân, hỏi ông ta: “Tầm hình trong đó, là...bạn bác?”

Lý Thân biết cô là đang nói đến tấm ảnh đen trắng nhỏ nhỏ đã hơi ố vàng trong ví, tuy trong hình là một cô gái trẻ tuổi, nhưng theo thời gian mà suy ra, hiện giờ chắc cũng phải trên dưới bốn mươi rồi, Lý Thân gật đầu, xem như là thừa nhận.

“Cô ấy, tên là Lý Á Thanh, là con gái của vợ chồng nhà giáo họ Lý trong vụ án hồ Lạc Mã, cũng coi như là...vị hôn thê của tôi.”

Về mặt Mộc Đại hơi bất ngờ, trong lòng Lý Thân có chút đắng chát: “Đã hơn hai mươi năm rồi, tôi vẫn luôn theo sát vụ án này không buông, tất cả đều là bởi vướng mắc chút chấp niệm cá nhân. Giống như di cô vậy, cũng là vì có tình nghĩa thấy trở với thầy Lý đó thôi.”

Mộc Đại muốn cười, nhưng không sao cười nổi.

Tình nghĩa thầy trò? Trước khi xem tấm hình kia, cô cũng cho là như vậy, nhưng giờ, cô không còn nghĩ thế nữa.

Bởi Lý Á Thanh trong hình đó, gần như là giống y đúc...đi Hồng khi còn trẻ.

Lý Thân lại nói gì đó, Mộc Đại tỉnh táo lại sau phút thất thần: “Sao ạ?”

“Tôi đang nói, cô và di cô, đều bị cái cô Sâm Xuân Kiều kia gạt rồi. Tôi có chứng cứ xác thực chứng minh, lời người phụ nữ đó...là nói dối.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Thân quăng câu này ra xong, cô ý ngưng lại, nhân dịp chờ xem phản ứng của Mộc Đại, song...đã phải thất vọng.

Cô chẳng có vẻ gì là quan tâm, câu hỏi đầu tiên bật ra lại là: “Người bạn của bác, Lý Á Thanh đó, thật sự đã chết rồi sao?”

Nói vậy là sao? Nếu không phải thấy cô thật sự có chút bán lỉnh, Lý Thân đã phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Ông ta nén giận: “Năm đó tôi công tác ở cục công an huyện, tuy đồng nghiệp ngăn cản, nhưng tôi vẫn kiên quyết đến hiện trường, xác nhận người chết ở hiện trường đúng là có ba người.”

“Cháu không có ý đó,” biết sẽ chọc Lý Thân mất vui nhưng Mộc Đại vẫn hỏi đúng suy nghĩ của mình, “Cháu muốn nói, người chết đó, thật sự là Lý Á Thanh sao?”

Lý Thân giận quá hóa cười: “Cô gái, cô xem TV nhiều quá rồi, ý cô là Lý Á Thanh đã chết đó là người khác giả trang? Có tưởng tôi bị mù chắc, đến vị hôn thê của mình cũng không nhận ra? Cô cho rằng cảnh sát hình sự chỗ chúng tôi là loại ăn không ngồi rồi sao?”

Mộc Đại cũng biết câu hỏi của mình rất hoang đường, nhưng không hỏi thì không cam lòng, không thể làm gì khác đành cười trơ: “Cháu chỉ tùy tiện hỏi chút thôi.”

Cuối cùng cô cũng nhớ tới vấn đề chính: “Bác có chứng cứ xác thực gì vậy?”

“Mấy năm nay, tôi vẫn không buông bỏ việc truy tra chuyện này, mặc dù bị mất việc vì tự ý nghỉ làm... Hơn hai năm trước, tôi từng đụng độ trực tiếp với hung thủ.”

Mộc Đại kinh ngạc tròn to hai mắt, Lý Thần dường như đã lường được trước cô định hỏi gì, rất khẳng định xác nhận với cô: “Là thật.”

Hung thủ mà Sầm Xuân Kiều nói là Lưu Thụ Hải, một người đàn ông 72 tuổi, hơn năm năm trước đã chết trong một quán trọ nhỏ ở gần trạm trung chuyển hành khách Tây Giao của Tế Nam, mà hơn hai năm trước, Lý Thần lại từng đụng độ trực tiếp với hung thủ.

Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết, trong hai người Sầm Xuân Kiều và Lý Thần, có một người đang nói dối, mà đến 80% người đó là Sầm Xuân Kiều, dù sao thì di Hồng cũng từng nói, câu chuyện mà Sầm Xuân Kiều kể “đúng là giả”.

Nhìn thì tưởng bình thường lại toàn nói chuyện khó tin, thật giả lẫn lộn, từng người trong đám này đều ôm đầy một bụng quỷ quyết, thật phức tạp hết sức, ngay cả di Hồng sớm chiều chung đụng với mình cũng bỗng chốc trở nên thần bí bí.

Mộc Đại chẳng có tí hứng thú nào nhìn Lý Thần: “Thế, bác nói cho cháu biết làm gì?”

Lý Thần còn kinh ngạc hơn cô: “Cô không có hứng thú?”

Lần này, đến lượt Mộc Đại buồn bực: Cô nên cảm thấy hứng thú hả?

Lý Thần nản chí, vốn thấy Mộc Đại có chút bản lĩnh, muốn lôi kéo kết giao, nhưng bây giờ xem ra, cũng chỉ là một cô gái nhỏ biết vài ba chiêu mèo quào thôi.

Ông ta cụt hứng đứng dậy: “Tôi mệt rồi, về nhà khách ngủ trước đây, cô...”

Ban đầu định nhắc nhở một cô gái nhỏ như cô, đêm xuống đứng đi lại lung tung bên ngoài, ngắm lại vẫn thấy thôi bỏ đi, với bản lĩnh của cô nàng này, mấy tên đầu trâu mặt ngựa vớ vẩn hẳn cũng chẳng làm gì được cô.

Mộc Đại không giữ ông ta lại, trong đầu chỉ toàn hình ảnh di Hồng và Lý Á Thanh.

Trong phim kiếm hiệp cổ trang cũng thường hay xuất hiện những nhân vật nhìn giống nhau, kiểu như nam chính mất đi người mình yêu sâu đậm, một ngày nọ trên đường đi lại bất ngờ gặp gỡ giai nhân, thế mà lại còn trông giống y chang người yêu mình.

Lúc này, các chàng nam chính sẽ thảng thốt than rằng: “Thế gian này lại có hai người nhìn giống nhau vậy sao?”

Có chứ, sinh đôi cũng trùng đó.

Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu Mộc Đại, phía đối diện chợt có người ngồi xuống.

Cái ghế kéo kẹt một tiếng, tài trọng quá nặng, không cần ngẩng đầu lên cũng biết là ai, Mộc Đại trái ngo trái ngo nhìn xung quanh trước: “Sao thế, tôi trà thù hả?”

Phía đối diện chính là gã béo đã gặp trên xe cáp, gã cầm đĩa gạo mập hạt lạc rang muối, nhai rôm rốp: “Xinh đẹp thế này, sao lại ăn nói vậy chứ. Bắt nạt một cô gái như cô em đây, bọn anh sao nữ.”

Còn nói thêm: “Trước lạ sau quen, làm quen một chút đi, anh là Tào Nghiêm Hoa.”

Mộc Đại nhìn gã: “Lấy tên theo Bách gia tính (*)?”

() Bách gia tính là văn bản ghi lại các họ phổ biến của Trung Quốc, được soạn vào thời Bắc Tống. Toàn bộ văn bản được xếp vần điệu và có thể đọc lên như một bài thơ 4 chữ một câu, vì vậy đôi khi trẻ em Trung Quốc sử dụng tác phẩm này để học vỡ lòng bên cạnh cuốn Tam Tự Kinh.*

Tào Nghiêm Hoa ngạc nhiên: “Em gái xinh đẹp, nhìn không ra đây, học rộng biết nhiều ghê!”

Vừa nói vừa vươn một tay qua, muốn bắt tay với cô.

Mặt Mộc Đại tức thì sạm lại, “Bách gia tính” từ nhỏ cô đã thuộc lâu lâu, khi đó là bài đọc thêm, hồi trước có thể đọc một lèo từ đầu đến cuối, giờ chỉ có thể nhớ được ba mươi hai cái họ, thế cũng đủ dùng rồi, mà tám cái họ trong câu thứ bảy và thứ tám chính là “Không Tào Nghiêm Hoa, Kim Ngụy Đào Khương”.

Nhưng đột nhiên muốn “làm quen một chút” là có ý gì?

Thấy Mộc Đại không trả lời, Tào Nghiêm Hoa mất hứng: “Sao thế? Coi thường anh?”

Vẫn chưa hết câu kinh, Mộc Đại tuy không bắt tay, nhưng vẫn báo danh: “Mộc Đại.”

“Rất có tay nghề đấy, thường xuyên luyện sao?”

“Phải.”

“Sáng nay không phải thái độ xử lý chuyện rất mềm mỏng sao? Sao buổi tối lại nóng tính thế?”

“Tùy tâm trạng.”

Tào Nghiêm Hoa tỏ ra kính nể: “Cá tính lắm.”

Gã đưa tay hướng ra bên ngoài khoát một cái: “Khu bia Giải Phóng này, tháng này do anh đây quản lý, em mắt gì, cứ đến tìm anh.”

Nhìn cái tư thế vênh vang hết sức này, Mộc Đại đâm chọc gã: “Anh hẳn có năng lực lắm nhì.”

“Chính vậy.” Tào Nghiêm Hoa khiêm tốn, “Thành thật mà nói, vẫn kém em gái đây. Anh biết em ở biệt uyển Ba Thục, ông chủ Vạn Phong Hóa kia, anh cũng có quen biết, giúp ông ấy tìm vài thứ, cũng giúp ông ấy nghe ngóng tin tức. Hôm nay chắc em cũng đến quán lẩu Lão Cửu nhì?”

“Anh theo dõi tôi?”

Tào Nghiêm Hoa cười nhạt: “Anh đây cả ngày đều chạy khắp khu này, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, cũng rành rồi nhàn tản, hơn nữa, em ra oai phủ đầu anh như vậy rồi, anh lại có thể không tìm hiểu xem em làm gì sao? Lâm trộm ấy mà, bản lĩnh khác thì không có, nhưng phải biết ba việc, rạch túi, canh người, hiểu nhiều.”

Nói xong quay sang kêu ông chủ gọi món: “Ông chủ, thêm một cá om dưa, một gà xào ớt, một lươn nấu tiết (*), một đĩa dồi nữa.”

() Nguyên văn là 再来个毛血旺 (tái lai cái mao huyết vượng), là một món ăn truyền thống nổi tiếng của Trùng Khánh; nguyên liệu chính gồm có tiết vịt hoặc tiết lợn nấu với lươn, chân giò hun khói và một số loại rau củ nấm khác, gia vị nêm đều là các vị cay nóng như gừng tiêu ớt tỏi, có vị cay nồng, thơm nóng; có tác dụng thanh nhiệt giải độc, bổ huyết và ngăn ngừa các triệu chứng thiếu sắt thiếu máu.*

Lại nói với Mộc Đại: “Em gái, trà tiền giúp anh nha.”

Mộc Đại thờ ơ: “Dưa vào đâu.”

Tào Nghiêm Hoa mặt mày hớn hơ: “Trà tiền cho anh, anh đây sẽ nói cho cô em biết tên hảo sắc nào đang theo dõi em.”

Về mặt Mộc Đại cứng lại năm giây, sau đó lấy ví ra, bộp một tiếng đập ba tờ một trăm tệ lên bàn.

Tào Nghiêm Hoa không ngẩng đầu, khà khà cười khan hai tiếng, tay nhón lấy một hạt lạc: “Chếch phía sau anh, sạp hoa quả ở góc đường bên kia, có một người đàn ông mặc jacket màu đen, thấy không?”

Sắc mặt Mộc Đại trầm xuống, đột ngột đứng lên đi ra ngoài, Tào Nghiêm Hoa ra về xem trò vui không sợ đài cao: “Em gái, anh giúp em quan sát rồi, tên đó thực ra đẹp trai lắm đấy, em tự cân nhắc chút đi, phải nắm chặt đấy...”

Thấy Mộc Đại đứng dậy, La Nhận nhanh chóng xoay người, cúi đầu làm bộ đang chọn hoa quả, nhưng lựa lựa một hồi, chợt cảm thấy không ổn.

Sát khí này thật sự lạnh thấu xương.

Hiện tại quay đầu bỏ đi vẫn còn kịp, có điều bỏ chạy không phải phong cách của La Nhận anh, anh cười với chủ sạp, chỉ vào đồng táo: “Lấy hai cân táo đi, có chuối tiêu không, cũng lấy cho tôi một cân.”

Đang nói chuyện đó, cách đó không xa chợt ỳnh một tiếng, đầu kia là một tiệm đậu phụ, Mộc Đại giật cái ghế gấp bên ngoài tiệm ra dãn mạnh xuống đất, ngồi xuống nhìn về phía bên này.

Ông chủ Trương của tiệm đậu phụ nhìn một cái, có vẻ như đã bị khí thế của Mộc Đại dọa phát khiếp, không dám hé răng, chủ sạp trái cây cũng liếc nhìn Mộc Đại, lại nhìn La Nhận: “Áy...”

Áy cái gì? La Nhận đương nhiên biết nửa cái phở này đang nhìn anh và Mộc Đại, đáng về Mộc Đại rõ ràng thể kia, quả thực hết như xã hội đen Hồng Kông những năm chín mươi vậy, xách cả cái ghế dài đứng dung ngồi xuống, bên dưới là đám đàn em khoa chân múa tay xoay dao vèo vèo chỉ chực xông lên chém giết.

La Nhận hơi quay đầu lại, ánh mắt chạm vào mắt Mộc Đại một cái, có cười như không cười, vẻ mặt ngao mạn, không tránh né, tràn ngập địch ý và khiêu khích.

La Nhận mỉm cười.

Hai mươi bảy năm sống, lần đầu tiên gặp phải một người kiểu ngao như vậy, cũng không phải muốn so độ ngang tàng với cô, cơ mà...

Thằng ranh Mã Đồ Văn này, rốt cuộc thấy cô gây thơ chổ nào chứ? Vòng tay treo hình đầu mèo sao? Tuổi tâm hồn mười tám sao?

La Nhận bình tĩnh cười với chủ sạp hoa quả: “Cho tôi thêm hai cân đầu tây nữa.”

Bonus hình món lươn nấu tiết.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7

Mộc Đại hơi mất kiên nhẫn, nhưng càng thêm chắc chắn rằng cái tên La Nhận này khẳng định là có vấn đề. Ánh mắt cả nửa con phở đều tập trung trên người anh ta, sao anh ta lại còn có thể một lòng trấn tĩnh mà chọn đầu tây như thế được chứ?

Cô quay đầu lại đánh mắt về phía Tào Nghiêm Hoa, già vẫn ngồi chỗ cũ, hưng phấn hóng hớt sang bên này, khuỷu tay loạn xạ hết như con khi, ra dấu: “Là hần! Là hần! Chắc chắn là hần!”

Tựa hồ còn ngại đứng xa nhìn không đã, già bỏ lại cả bàn thức ăn, bùng bùng hứng khởi mà phi sang đây.

La Nhận trả tiền, đẩy tay túi lớn túi bé đi ra ngoài, một đầu con phở là đường cụt, chỉ có thể đi ra đầu kia, cũng chỉ có thể đi qua trước mặt Mộc Đại.

“Này!”

“Này!”

La Nhận vẫn đang chăm chăm đi thẳng cuối cùng cũng chịu dừng lại, anh nghỉ ngơi ngó xung quanh, cách đó không xa, biển hiệu neon của bệnh viện nhân dân số ba lấp ló trên cao.

Cuối cùng mới nhìn đến Mộc Đại, vẻ mặt rất chi là hoang mang hỏi cô: “Cô gọi tôi?”

Mộc Đại đứng dậy, ánh mắt bộc trực nhìn chăm chăm vào anh, cũng không nói nhảm, vào thẳng vấn đề chính: “Sao anh lại theo dõi tôi?”

La Nhận cứ như là đang nghe kể chuyện tiêu lâm buồn cười nhất thế giới: “Tôi?”

Anh lắc đầu cười khò, nhìn xung quanh một chút rồi lại nhìn Mộc Đại, anh trỏ tay về phía biển hiệu neon của bệnh viện, dường như vô cùng bất đắc dĩ: “Cô à, bạn tôi đang nằm viện, tôi tới đây thăm nó, chưa kịp chuẩn bị gì nên mới qua bên này mua hoa quả, chắc là không khéo đi cùng đường với cô...”

Người vậy xem xung quanh, ngoại trừ già béo Tào Nghiêm Hoa, đều tỏ vẻ đồng tình đã hiểu.

Thế giới này rất dễ tha thứ cho người có tướng mạo ưa nhìn, lại càng dễ tha thứ cho những người đàn ông vừa cao ráo điển trai vừa khiêm tốn lễ độ.

Mộc Đại nhảy bèn nhận ra ánh mắt không mấy thiện ý của những người xung quanh.

La Nhận mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi với Mộc Đại, đi lướt qua vai cô, Mộc Đại đang do dự xem có nên ra tay lại lần nữa không, anh đã quay lại.

Anh bước tới trước mặt ông chủ sạp hoa quả: “Ngại quá, có thể cho tôi mượn tạm cây bút không?”

Anh lại vòng về chỗ Mộc Đại, đặt túi hoa quả xuống bên chân, cúi đầu viết gì đó trên giấy: “Có điều cô này, nếu cô muốn tìm cơ hội làm quen với tôi, tôi tên là La Nhận, lúc nào tiện cô có thể gọi cho tôi vào số này.”

Còn chưa nói hết, Mộc Đại đã hưng hăng xô anh một cái khiến anh phải lao đao, La Nhận xoa xoa ba vai bị xô đau, quay đầu nhìn bóng lưng đã đi xa của cô, khòe môi lộ ra một nét cười giảo hoạt.

Trong con hẻm, Mộc Đại sắc mặt âm u, đi thoăn thoắt, Tào Nghiêm Hoa phải chạy bước nhỏ mới có thể đuổi kịp, thở hồng hộc muốn quặn hết cả phổi.

“Em gái, em gái, chính là hần, anh lấy danh dự nghề nghiệp cả đời anh thế với em...”

“Em gái à, em còn non quá, em chưa từng yêu đương sao, thằng nhãi kia có ý đồ, anh nói cho em nghe, anh đảm bảo luôn, nếu em mà tỏ ra phóng túng hần nhất định sẽ già bộ quần tử, em mà tỏ ra đứng đắn hần sẽ biến thành lưu manh ngay, là nhắm vào da mặt mỏng của em để buộc em biết khó mà lui đó...”

Mộc Đại bỗng dừng chân, Tào Nghiêm Hoa không kịp dừng lại, quá đà vọt lên trước vài bước mới quay lại.

Mộc Đại nhìn già một liếc, chột nhoeo cười.

Ý gì đây, Tào Nghiêm Hoa cảm giác, giờ thấy phần chán lại rồi à? Vậy cũng đừng cười với già, đi mà cười với tên kia ấy.

“Chắc chắn,” Tào Nghiêm Hoa đinh đạc nói, “Em gái à anh nói với em hay, từ trước đến nay, trong nước ngoài nước, cái trò bám đuôi theo dõi này, sao lại hay thất bại như vậy?”

“Tại sao?”

“Vi thoát khỏi đám đông. Một người cứ một mực cùng đường với mình, hết một con đường lại một con hẻm, có là heo sớm muộn gì cũng sẽ phát giác được. Nhưng bọn anh thì không giống thế.”

Hai tay già mở ra, mặt vênh hết cỡ: “Vùng bia Giải Phóng này, đám anh em bọn anh trực suốt hai tư trên hai tư, bọn anh còn có cả nhóm trên WeChat nữa, nói cách khác, mạng lưới tin tức của bọn anh được rất nhiều người duy trì cung cấp theo dõi đó, gái trai già trẻ, đủ loại nghề nghiệp, đủ kiểu nguy trang, ắt sẽ khiến hần bị hăm sâu trong vùng lầy mệnh mông của cuộc chiến tranh nhân dân...”

“Vậy theo dõi hần cho tôi đi.”

Tào Nghiễm Hoa không nói gì, một lát sau, gãi đột nhiên nhận ra mình đang bị thua lỗ: “Dựa vào đâu?”

Giọng gãi quá hung tợn, chữ đầu tiên nhún rất mạnh, nước bọt tuy không văng hết lên Mộc Đại, nhưng một vài giọt vẫn đáp lên mặt cô.

Mộc Đại bị nước bọt gãi bắn phải, vô thức nhắm mắt một cái, lại chậm rãi mở ra.

Tào Nghiễm Hoa có chút áy náy.

Mộc Đại móc khăn tay ra, từ tốn lau đi, mặt nở nụ cười mà nghiêng răng nghiêng lợi: “Chúng ta không phải là bạn bè sao? Sau này anh đến Văn Nam chơi, tôi sẽ tiếp đãi anh, hơn nữa, anh cũng đừng nghĩ đây là anh đơn phương giúp tôi, cứ coi như tôi với anh...lập team đi.”

Tào Nghiễm Hoa hơi do dự.

“Thế này nhé em gái, anh biết em có chút bản lĩnh, em để anh cân nhắc chút đã. Con người khi kết giao bạn bè ấy mà, chẳng qua là liên kết lợi ích, có tiền, có quyền, có bản lĩnh, anh đều muốn tất. Em đừng trách anh kết giao bạn bè để lấy lợi, ai mà chẳng vậy, có ai lại không muốn có cây lớn chống lưng đâu...”

Còn chưa dứt lời, khúc mắt liếc về bên kia chợt không thấy người đâu nữa, lại nghe thấy hai tiếng soán soạt vang lên. Ngẩng đầu, chỉ cảm thấy khí huyết vọt lên huyết thiên linh cái (*), câu nói chưa hết nghẹn lại trong yết hầu không thoát lên được.

() Huyết thiên linh cái nằm trên đỉnh đầu.*

Cha mẹ quý thần ơi!

Hai bên hém nhỏ, một bên là mặt sau của một căn nhà thấp, một bên là mặt sau của căn nhà tầng. Mộc Đại du trên mặt tường của căn nhà tầng ước chừng cao bốn, năm mét, hai tay vịn lên giá đỡ điều hòa bên ngoài nhà, thân người xoay ngược, đầu dưới thân trên, cặp mắt sáng quắc khắp nơi.

Đây gọi là bích hồ du tường (*), cũng là tên của một thế võ trong truyền thuyết, có người nói nguyên là của Thiếu Lâm, nhưng về sau được giới lực lâm(**) phát huy rộng rãi, phải mất rất nhiều thời gian mới tập được. Về dân gian có câu “Luyện thành thần nhệ tựa sâu kiến”, chính là để nói những người như Mộc Đại, quả thực hệt như thần lẫn, thoát một cái đã leo lên trên rồi.

() Có nghĩa là “thần lẫn leo tường”.*

(**) Lực Lâm vốn là tên một địa danh ở Hồ Bắc, được nhắc đến trong phần “Vương Mãng truyện” trong “Hán Thư” và “Lưu Huyền truyện” trong “Hậu Hán Thư”, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phương thời Hán, sau dùng để chỉ những băng đảng hảo hán tụ tập trong rừng núi, chống lại triều đình/chính phủ hoặc cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Tào Nghiễm Hoa mặt mũi lúc mới hoàn hồn, gãi kích động đến mức giọng nói cũng run bần bật: “Mọi người đều là bạn bè cả mà em gái Mộc Đại, anh có tin lập tức sẽ đến biệt uyển tìm em.”

Sáng sớm hôm sau, nhân viên nhà khách đến gõ cửa đổi khăn mặt, còn thuận tiện đưa tới một túi hồ sơ, trên túi ghi hai hàng chữ bằng bút đen.

Hàng thứ nhất là: Gửi cô Hoắc Tử Hồng.

Hàng thứ hai là: Nếu có việc, hãy gọi vào đường dây nội bộ 108.

Mộc dù là cho đi Hồng, nhưng mình là đại diện toàn quyền, chắc là có thể xem chứ?

Mộc Đại mở túi hồ sơ ra xem, hiệu suất làm việc của đám Vạn Phong Hóa thật sự không tồi, dù có lúc chưa chắc đã có thể hỏi ra được tin tức bí mật nhất, như một khi đã có điểm đột phá, những thông tin tham khảo kèm theo sẽ không thiếu chút nào.

Bên trong là tư liệu cận kề về Lưu Thụ Hải, xác nhận lời Sầm Xuân Kiều nói không sai, khi nghiệm xác quả thật là chết do bệnh tật, cũng đúng là đã bị chặt chân trái, vậy nhưng vết thương bị chặt không liên quan gì đến cái chết của ông ta.

Mặt khác, lúc nghiệm xác lại phát hiện ra nhiều điểm khác, giữa lưng Lưu Thụ Hải có một chỗ bị thiếu mất mảnh da, chính xác mà nói, là bị lột mất một mảng da dài khoảng 23,5cm, rộng 5cm.

Chuyện quái gì vậy? Mộc Đại giờ tay phác họa kích cỡ, cảm thấy tằm tằm kích thước của một cây thước kẻ, lại cũng tựa tựa một cái thẻ đánh dấu sách.

Trong tư liệu có nói đến, vết lột da này trên dưới vô cùng gọn gàng, không phải là bị tùy tiện lột mất, kể cả là do người làm, cũng cần phải có tay nghề cực kỳ điêu luyện, đến lúc cởi quần áo ra nghiệm xác mới phát hiện được, miệng vết thương còn mới, so với thời gian của vết chặt trên chân cũng không kém là bao.

Kỳ quái quá thể, từ lúc Sầm Xuân Kiều xong ra khỏi cửa gọi ông già trông cửa, cũng lắm chỉ mất một phút đồng hồ, chém mắt chân trái đã là chuyện khó tin, ai lại còn có thể tỉ mỉ đo đạc mà lột da chứ?

Trong tập tài liệu có đính kèm một tờ tiểu sử của Lưu Thụ Hải, 72 tuổi, người Trường Sa, mở một cửa hàng sửa chữa đồ cơ khí, hàng xóm cùng quê nhận xét là một người trung hậu hiền lành, khi còn sống chưa từng thấy ông ta cãi cọ với ai, ngày này qua ngày khác đều sống như một người rất bình thường, khúc ngoặt duy nhất trong cuộc đời là vào năm 2007, đưa người nhà đến Đại Đồng, Sơn Tây xem đồng đá với, kết quả là xem tham quan đám vỡ rào chắn rơi xuống sông, không có thương vong gì lớn, nhưng Lưu Thụ Hải là người cuối cùng được cứu lên, hôn mê trong viện khoảng 48 giờ mới tỉnh lại.

Năm 2008 rời nhà, nói là ra ngoài tìm việc làm, sau đó rất ít khi liên lạc với người thân, năm 2010 đến một nhà nghỉ gần trạm trung chuyển Tây Giao ở Tế Nam, chết vì bệnh.

Còn một điểm rất quan trọng nữa, trong trí nhớ của người nhà, Lưu Thụ Hải chưa từng xuống khu vực hồ Lạc Mã.

Sầm Xuân Kiều xem ra là phải sốt ruột rồi.

Lật tới trang kế tiếp, Mộc Đại bỗng hơi sững sờ.

Bên trên ghi: Khác, vụ Trương Quang Hoa không có tiền triển, lần cuối cùng nhìn thấy là ở bến xe Thái Nguyên.

Đang là Lưu Thụ Hải cơ mà, sao lại mọc ra một Trương Quang Hoa thế này?

Mộc Đại còn tưởng là Vạn Phong Hóa bỏ nhầm, tiện tay gọi vào đường dây nội bộ 108, Vạn Phong Hóa ở đầu dây bên kia nghe được giọng cô, thờ phào một hơi nhẹ nhõm: “Còn tưởng lại là Sầm Xuân Kiều, cô ta vừa mới ồ ào bám tới nửa ngày trời, nói là chuyện hành tung của mặt tên tội phạm kiêu này đều bí mật cả, xuống hồ Lạc Mã chưa chắc đã nói cho người nhà biết. Tôi phải hết lời cam đoan là sẽ không làm lỡ việc trả tiền, cô ta mới chịu thôi.”

Mộc Đại giờ tư liệu trong tay lên, cứ như thế y cũng nhìn thấy được: “Bộ phận tác nghiệp bên phía ông cũng thật bất cần, tư liệu của Trương Quang Hoa cũng bị gửi đến chỗ tôi, tính bảo mật kém quá đấy.”

Vạn Phong Hóa lấy làm khó hiểu: “Trương Quang Hoa?”

Giấy kẻ tiếp y mới kịp phản ứng: “À à, chuyện đó, di Hồng của cô không nói với cô sao? Cũng là do bà ấy hỏi thăm đấy.”

Lần này đến lượt Mộc Đại ngạc nhiên: Cũng là tin tức di Hồng muốn nghe ngóng? Di ấy rốt cuộc muốn hỏi thăm bao nhiêu người.

Vạn Phong Hóa kiên nhẫn giải thích với cô: “Di Hồng của cô có nhờ bên tôi thăm dò về hai vụ, một là ở hồ Lạc Mã, hai là Trương Quang Hoa, lần này cô thay bà ấy tới đây, tôi cũng nói người đem tư liệu mới nhất chỉnh sửa lại, vụ của Trương Quang Hoa tuy chưa được triển khai, nhưng vẫn thuận tiện báo qua một chút.”

Cúp điện thoại, Mộc Đại giờ tư liệu về Trương Quang Hoa ra, là một người sinh ra và lớn lên ở hồ Lạc Mã, ở cùng một khu nhà với người bị hại Lý Á Thanh, là một công nhân viên chức, trong tư liệu có kèm theo một tấm ảnh đen trắng, mặt to mày rậm, chính trực anh tuấn, nhìn rất có phong thái của một ngôi sao màn bạc thời đó.

Di Hồng sao lại muốn nghe ngóng về một anh chàng đẹp trai thế này? Mộc Đại nhất thời nổi hứng hóng hót, có điều lật tiếp trang sau, trên đó viết “đương thời đã lập gia đình, có một con trai ba tuổi”, thế là cụt hứng.

Vừa cất lại tư liệu vào túi hồ sơ, điện thoại lại vang lên, ngoài sảnh chính báo là có khách tới tìm.

Tào Nghiễm Hoa cúi đầu đứng trong sảnh chính biệt uyển, Mộc Đại còn chưa tới gần đã biết là mọi việc không thuận lợi.

Vừa mới tới trước mặt, Tào Nghiễm Hoa đã thờ dãi đánh thụt, có vẻ như ngại không dám mở miệng, cố ý dùng ngôn ngữ cơ thể diễn tả cho Mộc Đại “ngầm hiểu”.

Mộc Đại cũng cố ý xát muối vào vết thương lòng của già: “Không phải là nội định bức hần sa vào vùng lầy mệnh mông của cuộc chiến tranh nhân dân sao?”

Tào Nghiễm Hoa than vãn: “Chỉ gái ơi, việc này không thể trách bọn tôi được, lúc đầu mọi chuyện đều không có vấn đề gì, ai biết được sau đó, hần lại lái một cái xe rồi đi, chị biết là xe gì không? Tôi không theo kịp nổi, tôi cũng không có đủ năng lực chuẩn bị xe để tác nghiệp, cứ muốn là có xe để lái thì còn làm cái nghề này làm gì nữa, với lại...”

Gã hạ giọng nói thầm: “Xe kia đi âm âm như bão cuốn ấy, tôi thuê ba xe chạy theo cũng không kịp. Ấy, ông lớn ạ...”

Đột nhiên thấy gã mặt mày hớn hơ chào hỏi, Mộc Đại quay đầu lại nhìn, hóa ra là Vạn Phong Hóa tới.

Vạn Phong Hóa tròn mắt: “Sao thằng cu nhà mày lại ở đây?”

Tào Nghiễm Hoa vội giải thích: “Ông lớn đừng hiểu lầm, con dụng ai cũng sẽ không dụng đến khách nhà ông đâu.”

Lại chỉ vào Mộc Đại: “Bạn tốt, chúng con là bạn tốt.”

Bạn tốt? Vạn Phong Hóa thầm nhủ trong lòng, đang muốn hỏi cho rõ ràng, lại nhìn thấy một nhân viên y vừa sai đi đưa đồ ra ngoài trở về, vội bước tới hỏi cậu ta: “Đưa đến nơi chưa?”

“Đưa rồi ạ.”

“Ảnh chụp đâu? Đưa tới xem chút.”

Mộc Đại hiểu kỳ: “Đưa gì mà còn phải chụp hình vậy?”

Vạn Phong Hóa nhận lấy di động của nhân viên, xem hình: “Không phải là Mã Đồ Đồ đó sao, cậu ta không ở đây, muốn gửi tư liệu qua, phải cam đoan giao tận tay người, nên tôi bảo nhân viên chụp hình, ấy, nhà này bừa bừa...”

Mộc Đại cũng ghé đầu lại xem, trong hình, Mã Đồ Văn cầm lấy túi hồ sơ, mắt sáng rỡ ngoác miệng cười, cứ như được cấp trên trao giấy khen không bằng.

Vạn Phong Hóa đang định trả lại di động, Mộc Đại lại ra tay trước giữ lấy: “Cho tôi xem chút.”

Cô phóng to hình chụp lên.

Cô gái nhỏ này, thật sự là lòng dạ khó lường, Vạn Phong Hóa đánh mắt nhìn cô: Mã Đồ Văn đẹp trai lắm sao, còn muốn phóng to ảnh lên ngắm nữa.

Mộc Đại không nói lời nào.

Trong nhà Mã Đồ Văn quả thật là rất bừa bộn, bìa lon lổn lổn dưới sàn, trên salon còn có cả áo lót của phụ nữ.

Có điều, những cái này đều không phải trọng điểm.

Trọng điểm nằm ở chỗ, trên mặt bàn bê bộn của anh ta có để mấy túi hoa quả, tuy chất lượng ảnh không cao, vậy nhưng vẫn có thể nhìn ra sơ sơ.

Có táo, có chuối tiêu, còn có cả...dâu tây.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8

Ngoài sảnh chính chuyển một cu diên ngoại tuyến tới cho Sầm Xuân Kiều. Ban đầu bà ta tỏ ra thờ ơ, về sau sắc mặt dần trở nên nghiêm túc, trong mắt lóe ra vẻ vui mừng, liền tiếp hỏi liền mấy câu: “Thật sao?”

Cúp máy, mừng rỡ khắp khối.

Chuyện buôn bán tin tức này, trước đây bà không hề hay biết đến. Quán trọ sau khi xảy ra chuyện chết người làm ăn càng ngày càng kém, bà bèn chuyển sang làm nhân viên phục vụ ở một quán ăn gần trạm trung chuyển hành khách, chỗ đó khách khứa ra bắc vào nam rất nhiều, kẻ đến người đi, mờ mờn ra là đủ các thứ chuyện kỳ lạ, việc bán tin tức chính là bà nghe được từ đây.

Trước khi đến, bà đã thử tìm hiểu, vụ hồ Lạc Mã và một vụ án khác, quả thực đều là án chưa phá được.

Sầm Xuân Kiều mở cửa ra khỏi phòng, cánh cửa chênh chếch phía đối diện cũng đồng thời mở ra, là Lý Thần.

Sầm Xuân Kiều mặt lạnh tanh lướt qua ông ta, kéo vali hành lý trực tiếp ra sảnh chính, đến phòng khách thì hơi bất ngờ, hóa ra Vạn Phong Hóa và Mộc Đại đều ở đây.

Vạn Phong Hóa cảm thấy kỳ lạ, hôm qua Sầm Xuân Kiều còn nói, ngoài vụ hồ Lạc Mã còn có một vụ án khác muốn nói với y, sao vừa xoay người đã dọn hành lý muốn rời đi? Hay là bị Lý Thần đập cho một chữ “Già” nên phát tức rồi?

Không đúng, Sầm Xuân Kiều là một kẻ háms tiền, sáng sớm nay còn vì chuyện tiền nong mà ồn ào với y nửa ngày cơ mà.

Vạn Phong Hóa tuy buồn bực, nhưng nhịn xuống không nhắc đến, hòa nhã mềm mỏng chào bà ta: “Muốn đi rồi ả?”

“Trong nhà có chút việc gấp, tôi phải về.”

Lý Thần khinh khinh cười lạnh. Trong lòng ông ta, Sầm Xuân Kiều không còn nghĩ ngờ gì nữa đích thị là một con mụ lừa đảo. Sầm Xuân Kiều lại nhẫn nhịn một cách khác thường, bình tĩnh tạm biệt mọi người.

Sầm Xuân Kiều đi rồi, Vạn Phong Hóa giải thích cho Mộc Đại và Lý Thần rằng đó là tin tức chính là như vậy, khi thì có bước ngoặt, khi thì không có đột phá gì, lai rai đến vài ba năm cũng là chuyện bình thường.

Ý là việc này hiện giờ đã làm vào cục diện bế tắc rồi, có tin tức mới tôi sẽ báo cho các vị sau.

Lý Thần chẳng nói được cũng chẳng báo không được, đi hay không đi cũng chẳng đã động gì. Mộc Đại gọi điện thoại cho Hoắc Tử Hồng, giọng di Hồng dịu dàng êm ái, nói: “Nếu không còn chuyện gì nữa, con muốn thì về, thích ở lại Trùng Khánh chơi thì cứ ở lại chơi thêm vài ngày cũng được. Trong quán mấy ngày nay vẫn ổn, Một Vạn Ba làm việc rất tử tế.”

Một Vạn Ba Một Vạn Ba, thật lòng thì cứ nghe thấy cái tên này là lại muốn nổi cáu. Mộc Đại chẳng lấy gì làm vui vẻ: “Di Hồng, đi đừng để bị hấn dụ dễ dãi.”

Di Hồng bật cười: “Con toàn lo nghĩ đầu đầu ấy, thằng bé mới mấy tuổi đầu thôi mà.”

Di Hồng cũng thật ngây thơ hết sức, sao có thể dùng cách nghĩ đối với người thường áp dụng lên Một Vạn Ba chứ. Mộc Đại cảm thấy, chỉ cần có lợi, bảo Một Vạn Ba đi dụ dỗ một bà già tám mươi dám hấn ta cũng đồng ý ấy chứ, huống chi là một di Hồng vẫn còn sốt vẻ thướt tha.

Thật đúng là đáng để lên miệng cọp, vô cùng không ổn. Mộc Đại nhanh chóng quyết định: “Di Hồng, hai ngày nữa con sẽ về, đi bảo Một Vạn Ba ăn ở thật thà chút.”

Gọi điện xong, Mộc Đại đến phòng 108 hỏi Vạn Phong Hóa xin địa chỉ nhà Mã Đồ Văn. Vạn Phong Hóa nhìn cô từ trên xuống dưới mấy lượt: “Không phải cô để ý cậu ta rồi đấy chứ?”

Mộc Đại cười hi hi: “Không thể sao?”

Vạn Phong Hóa như được mở rộng tầm mắt: “Mấy cô gái tuổi cô, đều mù quáng hết rồi.”

Lấy được địa chỉ rồi, Mộc Đại vẫn chưa đi: “Chú Vạn, vụ của Sầm Xuân Kiều lần này có thể kiếm được bao tiền thế?”

Cô ra về cũng muốn chen một chân vào nghề: “Tính cháu quen buôn bán, sau khi tốt nghiệp từng làm việc ở văn phòng, nhưng không chịu nổi. Di Hồng cho cháu đến giúp việc trong quán bar mà cháu lại không có hứng thú. Nếu như nghề này dễ kiếm lời, chú giúp cháu mở một dãy đi. Vừa được đi khắp nơi chơi bơi lội vừa được hóng hớt tin tức, còn có thể kiếm ra tiền nữa.”

Vạn Phong Hóa rất thích Mộc Đại, cũng vui vẻ trả lời với cô: “Mấy vạn tệ đó!”

Mộc Đại hít một hơi khí lạnh: Mấy vạn tệ cơ ả! Vạn Phong Hóa làm trung gian, ở giữa còn phải chia hoa hồng, đám di Hồng rút cuộc là đã bỏ ra bao nhiêu vậy?

Vạn Phong Hóa nhìn ra được cô nghĩ gì: “Cô bé, chuyện tin tức này, tìm đúng người mới được đúng giá. Cô cũng đừng xót tiền hộ di Hồng nhà cô, bà ấy cũng chưa phải người vung tiền mạnh tay nhất đâu.”

Mộc Đại còn muốn hỏi thêm, Vạn Phong Hóa trực tiếp chìa lòng bàn tay ra, ý là: Hỏi nữa thì trả tiền đây.

Di Hồng chưa phải người vùng tiền mệnh tay nhất? Xem cái dáng vẻ tuấn tàong kia của Lý Thần, cũng không giống người có tiền. Chẳng lẽ lại là Mã Đồ Văn sao?

Không phải không phải không phải, hẳn là người đứng sau anh ta kia.

Khi đến nhà Mã Đồ Văn thì đã sắp trưa, cả khu chung cư tối tàn đang nhao nhao ồm ồm, Mã Đồ Văn ôm guitar đứng trước cổng khu huyện giọng, gần cổ lên hát: “Bay lên cao như cơn bão ồ ồ ồ ồ ồ ồ...”

Hai nốt ó o cao không lên được, nghe cứ như có ai chen cổ họng anh ta lại vậy, lại còn chơi hai nốt liên tiếp, thật đúng là không nổi nghe.

Hai tên còn đồ bên cạnh vỗ tay: “Hay lắm! Hay lắm! Người anh em Tiểu Mã của chúng ta hát quá đỉnh!”

Mộc Đại mặt tỉnh rụi nhìn xung quanh, không thấy có gì lạ thường, cũng không thấy con xe mà Tào Nghiêm Hoa nhắc đến, xem ra La Nhận còn chưa tới. Cô thoải mái đi loang quanh thăm thú khu đó. Đến sập tối, trong khu chung cư vậy mà còn bày quầy, bán đậu phụ chao dầu, có nhà bày cả bàn ghế bán canh hoành thánh nữa. Mộc Đại gọi một bát canh hoành thánh, đang cúi đầu múc canh, chợt nghe thấy phía sau vang lên tiếng kéo vali lộc cộc.

Một người phụ nữ hỏi thăm: “Chỗ này là nhà số ba phải không?”

Sầm Xuân Kiều!

Mộc Đại cúi nhìn tóm khô đồ au trong bát canh, trong lòng chợt rõ như gương: Bảo sao Sầm Xuân Kiều bỗng nhiên dọn hành lý rời đi, bà ta không phải muốn về nhà mà là được người ta nâng tay trên rồi!

Với cái tính háo tiền đó, nếu như có thể bỏ qua người trung gian mà trực tiếp giao dịch, tội gì không làm chứ?

Mộc Đại giả bộ đang dùng bữa, khỏe mắt lạng lè liếc về phía Sầm Xuân Kiều. Quả nhiên, bà ta đang quan sát tòa nhà đối diện, một chốc sau liền kéo vali đi vào, biến mất ở cầu thang chật hẹp lên tầng.

Tòa nhà số ba là nơi ở của Mã Đồ Văn.

Mọi chuyện đã đầu ra đấy, chỉ còn chờ La Nhận nữa thôi.

Hon chín giờ tối, Mộc Đại đã thấy được chiếc Hummer màu đen chạy vào khu. Thật ra thì cô không hiểu biết về xe cộ lắm, nhưng trong vô thức cũng cảm thấy con xe này đúng là bá đạo vô đối, phong cách hoàn toàn lệch lỏi so với khu chung cư. Quả nhiên, xuống xe chính là tên La Nhận nọ.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Mộc Đại là: Tay lái lụ lẫm, đường vào khu ngổn ngang lăm thứ vậy, thế mà tên này chạy vào ngon ơ.

La Nhận đỗ xe xong, đi thẳng đến tòa nhà Mã Đồ Văn ở. Vậy nhưng trước khi vào nhà, dường như bỗng nhiên đánh hơi được điều gì, anh nghỉ ngơi liếc qua vị trí của Mộc Đại.

Mộc Đại trong lòng giật thót. Cô kỳ thật cũng không trực tiếp theo dõi anh, cô chọn một chỗ có góc nhìn khá tinh vi, đối diện gương quan sát của một chiếc xe, trong phạm vi phản chiếu của gương là đoạn đường vào nhà Mã Đồ Văn. Nói cách khác, thật ra là cô đang dựa lưng về phía La Nhận.

Cũng tức là, La Nhận không nhìn ra được, nhưng chính trong khoảnh khắc đó, anh lại...sinh nghi.

Sư phụ cô từng nói, có hai kiểu người đặc biệt tinh táo đối với những người xung quanh, kiểu thứ nhất là người từng trải qua nhiều nguy hiểm, từ những lần ấy mà bồi đắp nên giác quan thứ sáu nhạy cảm với hiểm nguy, kiểu còn lại là người tập võ lâu năm, mắt nhìn khắp phía tai nghe tám phương.

Mà La Nhận này, có vẻ như...kiểu nào cũng có.

Sau khi La Nhận vào nhà không lâu, Mộc Đại đi vòng ra sau nhà. Tòa nhà này xây không hoàn chỉnh lắm, phía sau không có thang, bót được rất nhiều phiền phức. Mộc Đại đeo găng tay vào, dò xét nhìn của sổ nhà Mã Đồ Văn, hít sâu một hơi, áp lưng lên tường, trước đập đất một cái, khi cách mặt đất hai mét rồi thì lộn người nửa vòng, dồn sức lên hai tay, chia lực đều lên hai chân và bụng, rất nhanh sau đó đã đến được cửa sổ.

Cửa sổ không đóng kín, giọng nói trong nhà ngất quảng, là Sầm Xuân Kiều đang nói.

“Vụ án hồ Lạc Mã là vụ đầu tiên, Lưu Thủ Hải nói, ông ta gây ra hai vụ án. Nhưng tôi cũng không rõ tại sao hai vụ án lại cách nhau nhiều năm như vậy.”

La Nhận hỏi bà: “Vụ thứ hai xảy ra ở đâu?”

“Nội Mông, sát biên giới giữa Nội và Ngoại Mông, gần Erenhot (*), nhưng cụ thể thì không nói rõ, chỉ nói là trên một thảo nguyên hoang dã.”

() Phiên âm Hán Việt là Nhị Liên Hạo Đặc, là một thành phố nằm trên sa mạc Gobi, thuộc khu tự trị Nội Mông Cổ, Trung Quốc.*

“Người chết là dân du mục?”

“Phải, là dân du mục.”

“Trạng thái khi chết cũng giống vậy sao?”

“Giống nhau, cũng bị người ta xuyên dây vào người. Nhưng ông ta nói, trong lều có bốn người, vậy nên, tình huống là một người bung mặt như đang trốn tránh, một người cầm dao bầu trong tay, tư thế như đang định chém xuống, người thứ ba đứng bên cạnh gió hai tay lên như đang khuyên can. Người thứ tư thì cách ba người này một khoảng, hai tay đặt bên miệng, như đang hô to.”

La Nhận ừ một tiếng: “Dùng dây gì để xuyên?”

“Nói là dây buộc ngựa, trong lều cũng không đóng đinh, là dùng dao nhíp cắm lên vách lều, buộc dây lên, đầu còn lại của dây thì xuyên vào người.”

La Nhận không nói gì.

Bóng đen trên cửa sổ đậm hơn, dường như có người đi về phía này. Trong lòng Mộc Đại run lên, nhích ra xa một chút.

La Nhận đẩy cửa sổ ra, chừng như đang có chút bức bối, nói với Mã Đồ Văn một câu: “Cho tao một điếu.”

Khói thuốc lượn lờ bay ra.

Trong phòng tựa hồ lậm vào một thoáng trầm mặc.

Mộc Đại cũng hơi hoang mang. Lời kể của Sầm Xuân Kiều ngắn gọn rõ ràng, không giống như lời vô căn cứ. Hon nữa bà còn ta rất cẩn kễ, tỷ như vụ án ở hồ Lạc Mã là dùng dây câu, bởi vì bên hồ nhiều ngư dân sinh sống, khắp nơi đều có dây câu là chuyện có thể hiểu được. Đến vụ ở Nội Mông thì dùng luôn nguyên liệu tại chỗ, dây buộc ngựa.

Nghe ra thì, hung thủ muốn tạo ra một cảnh tượng thật hoành tráng, cũng không chỉ giới hạn ở ba người. Nhưng cảnh tượng này có ý nghĩa gì?

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có khói thuốc là liên miên không dứt. Mộc Đại nhủ này: Tên La Nhận này là cái điếu thuốc hả? Rốt cuộc còn muốn hút bao điếu nữa?

Lại qua một hồi, Mộc Đại đột nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không đúng. Cô nín thở lắng nghe, chợt phản ứng ra, thò người nhìn vào trong cửa sổ.

Trong nhà không có ai, một điếu thuốc đặt trên bệ cửa sổ, bên cạnh còn có một điếu thuốc khác đã đốt tới đầu lọc.

Diện tích phòng không lớn, vừa nhìn là hiểu ra ngay, cửa ra vào mở một nửa, người đã sớm mất dạng.

La Nhận!

Mộc Đại tựa hồ có thể nhìn thấy cảnh anh vừa thừng thình châm thuốc vừa đánh mắt ra hiệu cho bọn Mã Đồ Văn rời đi.

Ông cho có còn cần thật từng li từng tí như vậy, dắt vèo chịu gió lạnh quất treo trên tường, lại còn bị đóng khói này tạt vào mặt rõ lâu!

Nếu mặt tường này mà mềm, Mộc Đại đã đập đầu lên tường rồi.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Mộc Đại nhìn một lúc lâu mới thấy được chiếc điện thoại bàn bị vùi dưới một đống đồ đạc lỉnh kỉnh trên bàn trà. Từ khi điện thoại di động trở nên phổ biến, rất ít nhà còn lắp điện thoại bàn. Ban đầu định mặc kệ, ma xui quỷ khiến thế nào lại bắt máy.

Đầu dây bên kia vọng lại tiếng cười khê khê của La Nhận, còn có tiếng động cơ xe, xem ra là đã lên xe rồi, chẳng cần đuổi theo nữa, có đuổi cũng không kịp.

Giọng nói này, quả thật là muốn cắt sạch dây thần kinh của cô.

“Cô gái, làm khó cô quá rồi, treo trên tường lâu thế có mệt lắm không? Trên bàn có đầu tẩy dây, đừng khách khí, cứ đem rửa rồi ăn đi.”

Mộc Đại còn chưa kịp lên tiếng, bên kia đã cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 9

Ừ rồi từ lại biệt uyển, đã là hơn nửa đêm. Mộc Đại lười về phòng, lết đến salon trong sảnh chính nằm vật xuống, dán mắt lên chiếc đèn treo trên trần nhà, nghĩ người.

Phong cách phục cổ của biệt uyển thật sự không phải là bày vẽ lấy lệ. Đèn treo có hình một con khỉ bằng đồng được thiết kế theo kiểu khung đỡ, nhìn như một con khỉ đồng treo ngược, đuôi cong thành móc câu, trên đỉnh móc câu là bóng đèn.

Đáng tiếc lại vẫn là đèn điện hiện đại trá hình. Nếu thật sự muốn làm thành kiểu cổ đại, trên đuôi đặt một cây nến, ban đêm ánh lửa đong đưa, như vậy sẽ đem lại cảm giác chuẩn cổ hơn nhiều.

Cũng không biết bao lâu sau, có người đi qua salon đối diện ngồi xuống, cười với cô: “Nhóc con, sao trông uể oải thế?”

Là Vạn Phong Hóa. Mộc Đại ù rử ngửa đầu nằm yên bất động, nói: “Cháu đang tức giận.”

Vạn Phong Hóa cười ha ha: “Trông giống một quả bóng tức giận đến mức xì hơi luôn rồi đấy.”

Câu này rất chuẩn xác, mọi chuyện đều không thể thái quá, cô chính là đang tức giận thái quá mà bị thất thoát hết khí lực đây.

Cô lấy lại tinh thần nói với Vạn Phong Hóa: “Sao chú còn chưa đi nghỉ vậy?”

“Vừa mới đi tiễn Lý Thần.”

Mộc Đại bất ngờ: “Ông ấy đi rồi?”

“Đi rồi.”

Cũng phải, đến đây đầu phải để du lịch, nếu chuyện không có tiền triển gì thì chẳng phải nên giải tán ai về nhà nấy sao? Tuy rằng cô không cam lòng chịu thua La Nhận, nhưng ai mà háng hái thế được chứ. Vốn cũng chẳng phải người biết rõ nội tình, ai hỏi đầu vất vương ở cái nơi xa lạ này làm gì?

Trong lòng Mộc Đại dậy lên một nỗi buồn vô cớ, cô ngồi dậy: “Mai cháu cũng về đây.”

Sáng sớm hôm sau, Mộc Đại thu dọn hành lý, gọi taxi đến sân bay. Xe mới đi được một đoạn, đang dở lại chờ đèn đỏ trên đường Nhân Dân, Mộc Đại kéo cửa kính xuống, rành rọt ngắm cảnh bên ngoài, phía đối diện chợt có người vẫy tay với cô: “Này, em gái Mộc Đại!”

Là Tào Nghiêm Hoa, chỗ này thuộc khu quản lý của gã, cô lẽ là đang đi tuần loanh quanh. Mộc Đại vẫy tay đáp lại gã một cái, vốn ý là bảo gã cứ đứng đấy, ai ngờ gã lại chạy vượt ngang sang, cả một đoạn đường tránh trái né phải bị các xe bên cạnh mắng tới tấp. Tới trước mặt cô, gã hôn hờ gác cùi chỏ lên cửa sổ xe: “Ôi, em Mộc Đại, đi chơi à, đi Tam Hiệp hay Từ Khí Khẩu (*) thế?”

() Tên hai địa điểm thắng cảnh du lịch ở Trùng Khánh. Tam Hiệp là ba khe sông Cù Đường hiệp, Vu hiệp và Tây Lăng hiệp, là một phần trong bức tranh phong cảnh hùng vĩ của sông Dương Tử. Còn Từ Khí Khẩu là một cổ trấn nằm bên bờ sông Gia Lăng, được thành phố Trùng Khánh giữ gìn và phát triển trở thành một địa điểm văn hóa – du lịch quan trọng.*

“Về nhà.”

Tào Nghiêm Hoa từng người năm giây mới tiêu hóa được thế nào là “về nhà”, nhất thời phát hoảng: “Sao chưa đâu đã về vậy em gái, em mới đến có vài ngày thôi mà? Khinh thường Trùng Khánh chỗ anh à? Sao đi mà không chào cầu nào thế, quá mất lòng nhau rồi, anh còn chưa kịp mời em ăn bữa cơm nữa...”

Phía trước đã chuyển sang đèn xanh, tài xế không nhịn được đuổi Tào Nghiêm Hoa: “Tránh ra tránh ra, đèn xanh rồi.”

Mộc Đại cười áy náy xin lỗi Tào Nghiêm Hoa, ai ngờ cô đã đánh giá thấp sự nhiệt tình của gã, gã không cam lòng chạy theo xe hai bước, chợt mở cửa xe vọt vào trong.

Hành động nguy hiểm như vậy, sắc mặt tài xế khó coi cực kỳ, Tào Nghiêm Hoa làm như không thấy: “Thuận tiện quá, anh cũng đang rảnh, để anh tiễn em.”

Mộc Đại cảm thấy gã vẫn còn chuyện chính phía sau, quả nhiên, sau khi thêm WeChat của cô và làm nhảm tó ý muốn đến Văn Nam chơi xong, gã bỗng thần thần bí bí thấp giọng: “Em Mộc Đại này, em học võ của ai thế?”

Mộc Đại liếc gã: “Sao vậy?”

“Anh cũng rất muốn học chứ sao, kỹ năng này của em đối với bọn anh rất cần thiết đó. Anh lên mạng xem thử, hiện giờ toàn mở lớp thái cực quyền gì gì đấy, chỉ dành cho mấy ông bà già tập dưỡng sinh thôi, không thực dụng chút nào. Em Mộc Đại này, em có sư phụ dạy riêng à?”

“Ừ.”

Trong lòng Tào Nghiêm Hoa hi ha: “Em Mộc Đại, à không, chị Mộc Đại, chị xem, chị có định nhận sư đệ gì không?”

Yêu cầu này bày tỏ cũng đến là uyển chuyển, Mộc Đại một câu chặt đứt mong muốn của gã: “Không có چرا đầu, đừng hòng.”

Tào Nghiêm Hoa chưa từ bỏ ý định: “Lẽ nào sư phụ chị chỉ nhận mỗi một đồ đệ là chị thôi sao?”

“Không phải, trước đó còn một người nữa.”

Mộc Đại cười hi hi nhìn gã: “Tên đồ đệ trước đó lòng dạ bất chính, học vô xong thì không đi đường ngay, lại làm trộm cắp, sau khi sư phụ tôi biết được đã chặt luôn một chân của hắn...”

Trong lúc nói chuyện, tay cô chạm rất đặt lên đầu gối Tào Nghiêm Hoa. Tào Nghiêm Hoa nghe đến hồi hộp, cũng không để ý, ai ngờ nói đến câu cuối cùng, cô chợt bóp chặt lấy đầu gối gã bẻ sang một bên. Tào Nghiêm Hoa sợ đến mức cứ tưởng rằng chân mình cũng bị cô vặn gãy rồi, hét rầm lên như sắp toi mạng tới nơi, làm tài xế giật bản mình, thân xe thoáng đảo một cái trên đường.

Mộc Đại ung dung rút tay lại, rất thành khẩn nói: “Anh giai Mập này, không phải tôi coi thường sự nghiệp đời anh đâu, nhưng sư phụ tôi ghét nhất là trộm cướp, nếu ông ấy biết anh đã từng nhúng chàm thế này, hừ hừ...”

Tào Nghiêm Hoa bị hai tiếng hừ lạnh của cô làm cho rợn hết cả tóc gáy, cuối cùng ý nghĩ học võ hoàn toàn bay biến mất khỏi đầu. Có điều, gã làm người vẫn tương đối hiền lành, cũng không vì chuyện này mà lạnh mặt, sau khi đến sân bay còn tiễn Mộc Đại đến tận cửa an ninh.

Còn một lúc nữa mới đến giờ cất cánh, Mộc Đại dạo qua mấy cửa hàng trong sân bay, đang nghĩ xem có nên mua ít đặc sản Trùng Khánh về cho đi Hồng không, phía sau chợt có người gọi.

Quay lại nhìn, là Lý Thần.

Cũng có như là gặp được người quen, Mộc Đại vui vẻ: “Không phải tối qua bác đã đi rồi sao?”

Lý Thân cười cười: “Hôm qua không biết nên đựng phải bữa tiệc tập quản lý gạo thông của bên hàng không, đành đổi sang hôm nay.”

Giờ bay của Lý Thân cũng chưa đến, hai người bên tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện phiếm. Trọng tâm câu chuyện quanh đi quẩn lại vẫn là về vụ hồ Lạc Mã. Lý Thân không hào hứng lắm, chắc là chuyện đi Trùng Khánh lần này đã khiến ông ta phải thất vọng khá nhiều.

Mộc Đại không hề cảm thấy tin tức Sầm Xuân Kiều cung cấp là giả, vậy nhưng lời Lý Thân nói cũng có lý, song phương bên nào cũng cho là mình đúng, người bên ngoài khó mà đoán định được. Có lẽ nghĩ Lý Thân: “Nếu bác quí thật đã từng đụng độ với hung thủ, hẳn là nên nói với chủ Vạn. Bên chủ ấy nhiều người lắm mới, có thể giúp bác cùng đi tìm.”

“Chuyện này tôi cũng đã nói riêng cho ông ta biết, nhưng mà...”

Lý Thân cau mày: “Ông ta lại bảo là, tình hình phức tạp hơn chúng ta nghĩ, họ Vạn đề nghị tôi tìm một nhà thời miên.”

Sao giờ lại còn dính đến cả thời miên nữa vậy, Mộc Đại mù mịt.

Lý Thân giải thích cho cô, nhưng không nói cặn kẽ: “Lúc đó... Nói thật thì, đúng lúc tôi đánh tôi, người kia đã định chạy trốn. Tôi với hắn đánh nhau, hắn còn đeo khẩu trang, sau đó đột nhiên có người đánh lên ót tôi, thế là...”

Mộc Đại kinh ngạc: “Bọn chúng có hai người?”

Lý Thân thờ dãi: “Trước đây tôi cũng cho là chỉ có một người.”

Ông ta lấy từ túi ngực ra một bao thuốc lá, rút một điếu kẹp trong tay, có lẽ vì ngại đang ở trong sân bay nên hơi do dự: “Bối chuyện này xảy ra vào hai năm trước, so với năm năm của Sầm Xuân Kiều thì rất không hợp lý, nên có thể chắc chắn được lời con mụ ấy không đáng tin. Nhưng hai người mà tôi gặp, tôi thật sự không có ấn tượng gì đặc biệt, tuy lúc ngã xuống tôi vẫn còn tỉnh, nhưng cũng đã mơ màng, huống chi một trong hai tên còn đeo khẩu trang.”

Mộc Đại đã hiểu dụng ý của việc tìm nhà thời miên: “Hắn là sẽ có ích, cháu nghe nói các nhà thời miên rất tài ba, có thể đưa tiềm thức của một người quay trở lại hiện trường lúc đó, giống như xem lại cảnh tái hiện vậy. Thậm chí còn có thể dẫn dắt người ta về ra khuôn mặt trước mắt nữa. Bác có giới về không?”

Lý Thân cười rộ lên: “Cũng tạm, lúc còn trẻ, tôi rất thích vẽ với linh tính, dùng bút mực vẽ cũng khá được, còn từng vẽ Á Thanh nữa...”

Nói đến đây, ông ta chợt ngừng bật, cúi đầu xuống hồi lâu, ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy điếu thuốc trong tay, đầu lọc điếu thuốc bị bóp bẹp.

Lòng Mộc Đại cũng nhiễm chút buồn lây. Lý Thân đã có tuổi, mái đầu lần không ít sợi tóc bạc, ai mà tưởng tượng được năm đó ông ta sự nghiệp đang tấn tới ra sao, ít nhất cũng là có nghề nghiệp ổn định, hoàn toàn có thể hi vọng đến một gia đình hạnh phúc, ngờ đâu Lý Á Thanh lại xảy ra chuyện...

Một suy nghĩ chợt nảy ra trong đầu, Mộc Đại buột miệng thốt ra một câu hỏi: “Vợ chồng nhà giáo họ Lý đó, họ chỉ có một đứa con gái là Lý Á Thanh thôi sao?”

Lý Thân nói: “Cũng không thể nói vậy, tôi nghe nói, lúc Lý Á Thanh chào đời, thực ra là một ca sinh đôi.”

Nghe ông ta thoải mái đáp lời, Mộc Đại ghen hòng nhìn trần trời, nhất thời không nói nên lời.

Chuyện sinh đôi này, vốn chỉ là giả thiết có nghĩ ra, dù tự biết là có khả năng hoàn toàn chính xác, nhưng khi nghe người khác dứt khoát khẳng định, vẫn cảm thấy có sự khác biệt.

“...Người còn lại...”

“Cô có biết thời đó không, hai vợ chồng nhà giáo Lý là thanh niên trí thức trở lại thành phố, trước đây sinh được hai cô con gái, phải cho một đứa đi, về sau cuộc sống tốt hơn, vẫn luôn nghĩ cách tìm về, nhưng không tìm được (*)... À, cô gái, có phải đến giờ cắt cánh của cô rồi không?”

() Ở đây nhắc đến cuộc Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc diễn ra từ tháng 5/1967 đến tháng 10/1976, một thảm họa chính trị của Trung Quốc. Mao Trạch Đông đã lợi dụng khẩu hiệu “đấu tranh với giai cấp tư sản trong lĩnh vực tư tưởng và sử dụng những tư tưởng và lễ nghi mới của giai cấp vô sản để thay đổi diện mạo tinh thần của toàn bộ xã hội” để quét sạch phe cánh chống đối, cũng có lại quyền lực. Đã có tổng cộng 1,5 đến 1,8 triệu người chết, khoảng 20 triệu người bị cưỡng bức đưa về nông thôn lao động trong nhiều năm. Gia đình của những người này đều lâm vào cảnh khốn khó, vậy nên nhiều nhà đã phải cho con đi vì không thể nuôi được.*

Mộc Đại hồi thần lại, Lý Thân đang chỉ lên thông báo chuyến bay trên bảng điện tử cách đó không xa. Mộc Đại đối chiếu lại với vé máy bay của mình: “Đúng rồi, là chuyến của cháu.”

Đầu óc có hơi loạn, đứng đây đi được vài bước, lại vòng ngược về: “À, chúng ta trao đổi cách thức liên lạc đi.”

Lý Thân gật đầu: “Tôi hiểu, có tiến triển nào mới, tôi sẽ báo với cô. Hai người tìm dù sao cũng tốt hơn một người.”

Hai ngày nay, Một Vạn Ba vẫn cùng cần mẫn và dốc sức, chú Trương nhìn không nổi, khinh bỉ hân: “Cô chủ nhỏ vừa về một cái, cậu cứ như biến thành người khác ấy nhỉ.”

Một Vạn Ba nói: “Có thể không thay đổi được sao? Ai mà chẳng sợ bị đánh.”

Huống chi, hai ngày trước Hoắc Tử Hồng có nói với hắn, lần này Mộc Đại trở về sẽ để cô bước đầu tiếp nhận việc quản lý kinh doanh của quán bar.

Nếu Mộc Đại tiếp nhận, chuyện đầu tiên nhất định không phải kiểm kê hàng hóa thì cũng là kiểm tra sổ sách. Đến lúc đó, hẳn còn có đường sống sao?

Chạng vạng hôm đó, Mộc Đại ngồi bên cửa sổ đọc sách, Một Vạn Ba ân cần bưng tách cà phê qua, dùng bọt sữa và xốt chocolate tạo hình chân dung một cô gái trên mặt tách, vài ba nét hoa, sọc tích nội hàm, hương thơm nồng đượm. Một Vạn Ba bưng tách đến chỗ cô ngồi, giọng nói không khỏi có chút khoe khoang, chỉ mong Mộc Đại có thể nhận ra mấy ngày nay hắn đã “vất vả” thế nào.

“Cô chủ nhỏ, cô xem thành quả học tạo hình của tôi mấy ngày hôm nay này...”

Mộc Đại không buồn ngẩng đầu, cảm thấy lên uống một ngụm, đầu cô gái đã mất nửa, lại dường như ngại nóng, cảm thìa cà phê khuấy khuấy.

Lòng Một Vạn Ba rắc một tiếng vỗ nát. Thế nào là trâu gặm mẩu đơn, phung phí của giờ chứ, con mụ ác độc!

Đêm nay hẳn phải lên Tianya làm một bài mới dài một vạn chữ mới được!

Mộc Đại thấp giọng gọi hắn: “Một Vạn Ba.”

“Đại?”

“Có người đang nhìn chăm chăm vào tôi.”

Nói nhảm, đương nhiên là có người đang nhìn chăm chăm vào cô rồi, tôi đang nhìn chăm chăm vào cô đấy. Một Vạn Ba chỉ hận không thể nhìn chòng chọc khiến đỉnh đầu cô thủng luôn hai cái lỗ, vậy nhưng vẫn phải nén giận nịnh nọt: “Cô chủ nhỏ, có xinh đẹp thế này, có người chăm chăm nhìn cô là chuyện bình thường.”

Tuy là lời giả tạo, nhưng cũng không hẳn là dối trá. Hơn nữa dù khách đến đây qua lại như mồi cừ, đối diện bên đường không phải quán bar thì cũng là cửa hàng, còn có rất nhiều người thích chụp ảnh cứ rành tay là lại tách tách bấm máy. Có một bài thơ nói rất hay, em đứng trên cầu ngắm phong cảnh rồi em là phong cảnh trong mắt người khác gì đó, hẳn chỉ nhớ mang máng, đại loại ý là vậy.

“Không phải. Một Vạn Ba, cậu cũng đừng để lộ, giả bộ lo lắng dạo quanh một vòng đi, xem xem rốt cuộc là ai.”

Nghe Mộc Đại nói câu này, Một Vạn Ba hốt nhiên căng thẳng, tim này thành thành trong lồng ngực.

Hắn giả bộ dọn bàn, khước mắt đánh trái đánh phải, hẳn không phải là khách trong quán. Trong quán ngoài Mộc Đại ra thì chỉ có một cặp tình nhân, hai người này dính lấy nhau như sam, ánh mắt chỉ hận không thể này mằm mọc rề lên người nhau.

Vậy chắc là phía đối diện rồi?

Đối diện cũng là một quán cà phê, cửa sổ ngăn cách làm bằng kính mờ, trong góc quán dường như có một người đàn ông mặc đồ đen đang ngồi, nhưng chớp mắt lại không thấy đâu nữa.

Điện thoại di động của Mộc Đại để trên bàn chợt rung lên.

Là tin nhắn của Lý Thân, nội dung là “Đã thư nhiều lần, hôm nay rốt cuộc cũng có tiến triển, về ra rồi. Tôi chụp ảnh gửi cô ngay đây.”

Ông ta dùng MMS để gửi, hình ảnh tải lên rất chậm. Bức tranh vẽ bằng bút mực, từng nét từng nét như dùng dao rạch lên giấy. Trong chớp mắt khi ảnh người đó hiện ra, con người của Mộc Đại chợt thất chặt.

Đó là La Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10

Đêm nay, Mộc Đại mất ngủ.

Một giờ sáng, cô đứng dậy khỏi giường, khoác áo xuống tầng, kiểm tra lại một lượt tất cả các cửa sổ, đôi lúc còn giờ tay lên đẩy thử.

Không tệ, đều rất kiên cố.

Mộc Đại lấy từ quầy bar một chai rượu ngoại và một cái ly để cao, bước tới bên cửa sổ trong góc quán ngồi xuống. Dù không mở đèn nhưng trong quán cũng không quá tối. Biển hiệu đối diện ở bên kia đường cách quán có mấy bước bật sáng xuyên đêm, mặt nước dưới dòng kênh loang loáng thứ ánh sáng dịu dịu, trong lòng kênh, rau hẹ mọc thành từng đám đen kịt dập dờn như những bóng ma.

Mộc Đại chậm rãi từ rót rượu cho mình. Cô uống rượu cũng không cầu kỳ gì, không giống như Một Vạn Ba, rượu cứ phải đem pha, thêm vài viên đá, ngâm đá lạnh bao lâu uống mới vừa vặn, từng bước từng bước điệu nghệ.

Sau khi nhận được tin nhắn của Lý Thần, việc đầu tiên cô làm là gọi lại cho ông ta. Lý Thần nói, chuyện xảy ra ở Tiểu Thương Hà gần Ngân Xuyên (*).

() Thành phố Ngân Xuyên là thủ phủ của khu tự trị Ninh Hạ, Trung Quốc, trước đây từng là kinh đô của nhà Tây Hạ.*

Có điều, nếu muốn truy tìm căn nguyên thì còn phải bắt đầu từ hồ Lạc Mã hơn hai năm trước.

Lý Thần còn nhớ rất rõ, hôm ấy là tròn hai mươi năm kể từ ngày xảy ra vụ án hồ Lạc Mã, mây che kín trời, từng đám từng đám tụ lại phía chân trời, những người lớn tuổi đều nói, sợ là sắp đổ tuyết rồi.

Sau khi bị đơn vị sa thải, Lý Thần mở một cửa hàng nhỏ, nhưng tâm tư của ông ta cho tới giờ cũng chưa từng đặt vào chuyện làm ăn, chỉ miễn cưỡng làm kẻ sinh nhai mà thôi.

Hôm đó, ông ta đóng cửa sớm, đi tới tòa nhà cũ nơi Lý Á Thanh từng ở. Đi được nửa đường, tuyết đã bắt đầu rơi.

Nhoáng một cái đã hai mươi năm, tòa nhà cũ bị bỏ hoang, mặt tường xi măng bám đầy bụi bặm. Bức tường xám hiện ra giữa màn tuyết mù mịt bay kín trời, khiến người ta nhìn mà cảm thấy thế lương vô hạn.

Lý Thần đến căn hộ nhà Lý Á Thanh. Căn hộ những nhà khác đều đã trống không, chỉ có đồ đạc trong nhà có vẫn còn nguyên vẹn, hẳn là do cả nhà đột ngột chết hết, không ai còn để ý đến những đồ vật ngoại thân này.

Vết máu trên sàn sẫm đỏ không nhìn ra nữa, những lỗ hổng do đóng đinh trên tường chỉ chừa dây đặc, hết như những con mắt đang lom lom dòm ngó gần trên vách tường.

Lý Thần ngồi trong phòng cảm thấy ngột ngạt, bèn ra hành lang định hút thuốc. Vừa mới ngâm đầu thuốc lên môi chuẩn bị châm lửa, từ cầu thang bỗng truyền đến tiếng bước chân.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Lý Thần lại tránh sang căn hộ cách vách, mở hé cửa nhìn ra ngoài.

Người đến vóc dáng trung bình, mặc áo măng tô, giày mũi rộng, mũi lưỡi trai, khăn quàng cổ lông dê, đeo khẩu trang. Bên ngoài hẳn là đang đổ tuyết rất lớn, bởi lúc hắn bước đi, tuyết từ trên người rơi xuống rào rào.

Kẻ đó dừng lại trước cửa nhà Lý Á Thanh trong chốc lát, rồi chậm rãi đi vào.

Tìm Lý Thần đập thình thịch. Mấy năm nay, dù không phải người chuyên nghiệp gì nhưng ông ta cũng đã đọc qua một vài cuốn sách liên quan đến tội phạm học, điều ấn tượng sâu sắc nhất là, những tên tội phạm có tâm lý biến thái thường quay trở lại hiện trường giết người vào ngày kỷ niệm để ôn lại cảnh tượng và cảm giác khi gây án.

Dù không thể chắc chắn nhưng chỉ ít việc hắn xuất hiện ở đây vào một ngày như hôm nay mang một ý nghĩa rất không bình thường.

Lý Thần nín thở, rón rén theo kẻ đó xuống tầng, thấy rõ dưới mũ kẻ đó lộ ra mái tóc muối tiêu.

Tuổi tác có vẻ như rất khớp với suy đoán.

Thế nhưng sự cảnh giác của kẻ đó cao hơn ông ta nghĩ, dĩ chưa được mấy con ngõ nhỏ, Lý Thần đã mất dấu hắn. Ông ta hỏi thăm các gia đình trong ngõ, có một ông bác có ấn tượng, nói rằng kẻ đó suốt một đường đều hỏi về vụ án nhà Lý Á Thanh, nghe giọng thì không phải người bản xứ.

Lời này đã thức tỉnh Lý Thần, hồ Lạc Mã không lớn, chỉ có duy nhất một trạm trung chuyển hành khách, người ngoài đến đây đều phải đi qua đó. Nếu đã mất dấu, vậy chỉ còn nước đến trạm trung chuyển ôm cây đợi thỏ thôi.

Lý Thần quay về lấy tiền, mang theo hành lý đơn giản, đến trạm trung chuyển hành khách chầu chực ba ngày, cuối cùng cũng chờ được hắn.

Ông ta theo hắn lên xe, mấy lần muốn nhìn thử khuôn mặt của kẻ đó, vậy nhưng kẻ đó lại cúi thấp đầu dưới vành mũ, từ đầu tới cuối đều không tháo khẩu trang.

Trên đường mấy lần xuống trạm đổi xe, may mà vận khí khá tốt, lần nào cũng bám theo được, lần cuối cùng thực sự hoàn toàn mất dấu, là ở Tiểu Thương Hà gần Ngân Xuyên.

Nói đến Tiểu Thương Hà, không thể không đề cập đến sa mạc lớn thứ tư của Trung Quốc, sa mạc Tengger.

Sa mạc Tengger nằm giữa dãy Hạ Lan và dãy Nhĩ Bố Lại, độ cao vào khoảng 1200-1400 mét so với mực nước biển. Không giống với những sa mạc khô cằn khác trong tự nhiên mà người ta thường tưởng tượng, rai rác trong sa mạc Tengger là hàng trăm hồ nước nguyên sinh được hình thành từ hàng triệu năm trước. Đại mạc mệnh mông hoang vắng, hồ nước lại êm dịu mát lành, cùng nhau trường tồn, tạo thành một cảnh quan hiếm thấy. Các hộ gia đình cũng theo lệ tự nhiên mà đánh ngựa vào đó, sống quanh hồ.

Tiểu Thương Hà là một thị trấn như vậy, kích thước không lớn, cuộc sống tương đối đơn giản, nhưng không kém phần náo nhiệt.

Thực giác mạch báo Lý Thần rằng kẻ đó đang ở Tiểu Thương Hà. Ông ta bèn đến một nhà nghỉ trong trấn trọ lại, mỗi ngày đều lượn quanh Tiểu Thương Hà dò xét. Nơi đây trong gió thường lẫn theo cát, khăn choàng đội đầu và khẩu trang là hai món đồ thiết yếu, dân ông có vóc dáng trung bình thì rất nhiều, kẻ đó vào đây rồi, quả thật đúng là như một hạt cát rơi vào giữa sa mạc, khiến người ta hết đường xoay xở.

Mấy ngày kế tiếp, người vẫn tìm không ra, vậy nhưng đối với phố xá nhà cửa của Tiểu Thương Hà thì lại rõ như lòng bàn tay.

Nhà cửa ở đây đều là loại nhà đắp đất mái bằng, đắp đất một là vì nơi này thiếu tài nguyên đá vôi, chỉ có thể dùng đất cát tại chỗ, hai là vì bão cát lớn, tường đất dày nặng sẽ phù hợp với việc chắn gió chắn cát, còn mái bằng là bởi quanh năm không mưa nên tất nhiên cũng không cần làm mái dốc.

Chỉ có một căn nhà khác biệt duy nhất, nằm ở khu đất trống, được xây theo kiểu hộp viện có tường bao, trước đây là nhà của một phú hào, người ở hiện giờ tất nhiên cũng không phải người bình thường. Lý Thần nổi lòng hiếu kỳ, lén nhìn trộm vào, trong sân đang đỗ một con xe Hummer H2.

Con xe đó, về sau Lý Thần cũng từng gặp qua trên đường một lần, lúc đó không nhìn được người lái xe. Cửa kính ghế sau kéo xuống phần nửa, lộ ra khuôn mặt của một cô gái trẻ tuổi. Cô gái đó hơi nghiêng đầu, mắt đỏ hoe, tựa hồ như đang sầu muộn về một nỗi đau buồn nào đó.

Nhưng mỗi người trên đời không phải đều có chuyện đau buồn riêng sao? Như mình đây, tóc đã bắt đầu bạc, sự nghiệp thì đứt đoạn, đến nay vẫn vô vợ, hiện giờ bốn ba ngàn dặm, là vì điều chi?

Đêm đó, Lý Thần ngồi trong quán cơm nhỏ ở lề đường đối diện, uống đến say mềm, âm thầm dõi về tranh bút mực, rồi bỗng chốc lại ôm mặt khóc hu hu. Cẩn nửa đêm, chủ quán phải đóng cửa, nửa đêm nửa kéo tổng ông ta ra ngoài.

Lý Thần đã say khướt, đi được mấy bước thì trượt ngã, ngồi phịch xuống cái thùng rác để bên đường.

Có tiếng bước chân đi qua bên người, Lý Thần lè nhè lẩm bầm, gắng gượng mở mắt.

Từ góc độ đó, ông ta nhìn thấy một đôi giày mũi rộng, một bàn tay đeo găng da màu đen, hơn nữa, trong bàn tay ấy còn cầm một cuộn...dây câu.

Hơi rượu bốc lên, Lý Thần mới mở mắt nhắm mắt lại, lát sau, chợt mở bừng mắt ra, mấy chai rượu lạnh vào bụng lúc bấy giờ đều hóa hết thành mồ hôi lạnh rì ra đầm đìa.

Dây câu!

Ông ta lao đảo đứng dậy, chạy đuổi theo phương hướng người nọ vừa rời đi. Nơi này không thể so với thành phố, đêm vừa xuống là lập tức tối om, Lý Thần đứng giữa phố mờ mịt nhìn chung quanh, sau đó chậm rãi nhẹ chân đi vào một con ngõ nhỏ.

Chỉ có một nhà vẫn còn sáng đèn, mùi canh thịt dè tỏa ra qua khe cửa dù tanh tươi vẫn không thể áp xuống được một thứ mùi nồng nặc khác. Lúc đi ngang qua, Lý Thần khịt mũi ngửi một hơi, lại ngửi thêm hơi nữa.

Không đúng, hình như còn có...mùi máu.

Ông ta gắng bình ổn lại nhịp tim đang nhảy loạn, cưỡng chấn với lên cửa sổ nhỏ nhìn vào bên trong. Trong nhà đúng là đang nấu canh, cũng là xấy bếp đất để nấu, canh đã sôi, hơi nước đẩy cái vung gỗ kêu lục đục, trong bếp lửa vẫn đang cháy hừng hực, hắt lên tường thành một cái bóng có hình thù quái gở.

Một người đang đứng thẳng bất động, tay giơ cao, tựa như đang định chém xuống gì đó, nhưng loạn chả loạn choạng. Cánh tay nối liền với một sợi dây, đang bị một người khác kéo căng lại cố định. Bóng sợi dây in lên tường, rung rung, như một đường dây chỉ lỗi.

Lý Thân thét lớn một tiếng, đá tung cửa vọt vào.

Chuyện sau đó ông ta cũng hồi hận, cảm thấy đáng ra mình đã xử lý được ổn thỏa hơn, ví dụ như trước đó nên báo án. Nhưng khi đó, chấp niệm hơn hai mươi năm trong lòng đã gài ngay trước mắt, máu nóng xộc lên óc, chỉ có thể hành động được vậy.

Ông ta đánh nhau với người đàn ông đang chính dây kia, dụng ngã thì thế, vật lộn trong vũng máu, đánh đổ nồi nước, đập vỡ bát đĩa, lửa trong bếp liếm ra ngoài, cuối cùng ông ta cũng ấn được tên khốn đó xuống mặt đất, một tay bóp cổ hắn, tay còn lại chụp lên miệng hắn.

Đúng lúc đó, sau ót chọt bị phang cho một cái.

Lý Thân hôn hên thờ gấp, ngã ngửa ra đất, trước mắt là khuôn mặt càng lúc càng mờ hồ của một người đàn ông.

Lúc tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên một đồi cát ở ngoại ô Tiểu Thương Hà, đêm đen đã sâu, xa xa một góc Tiểu Thương Hà, ánh lửa ngút trời.

Sau đó ông ta nghe nói, nhà đó bán dê hầm tiêu, nửa đêm nấu canh để không cần thận, để lửa trong bếp cháy lan ra.

Khí hậu hanh khô, lửa liên bốc lớn, suýt nữa đốt mất nửa con ngõ nhỏ. Lúc dập lửa, người trong nhà đã bị đốt hết như một khúc gỗ cháy.

Vậy nên, kết luận là chết cháy.

Trên đồi này, chỉ có ông ta và hung thủ biết được, trước khi lửa cháy, trong phòng từng có cảnh tượng người rời dây cầu.

Ông ta lượn lờ qua lại trước các cửa hàng và quán ăn gần đồn công an do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn lặng lẽ rời đi.

Hòa hoạn đã hủy đi mọi thứ, ông ta lại không có chứng cứ, rất có thể sẽ bị tình nghi là hung thủ.

Tất nhiên, ông ta cũng có lòng riêng: Già như nếu báo án, già như bắt được kẻ kia, hẳn cũng sẽ chỉ phải chịu tội theo quy phạm pháp luật, thế chẳng phải là quá nhẹ nhàng cho hắn rồi ư?

Vô số lần, ông ta đã nện mạnh lên đầu mình, nghĩ rằng, nếu có thể nhớ được mặt của kẻ đồng lõa thì tốt biết mấy.

Vạn Phong Hóa gợi ý cho ông ta, ông có thể thử đi thời miên.

Thời miên? Nghe cứ như một trò bịp bợm xuất hiện trong mấy bộ phim điện ảnh hoặc truyền hình của nước ngoài vậy, trong cuộc sống thường ngày cái thứ này đâu có phổ biến đâu, cả hồ Lạc Mã, sợ là ngay cả bác sĩ tâm lý còn chẳng có một ai, nói gì đến nhà thời miên.

Thế nhưng, ôm lấy hi vọng biết đâu gặp may, ông ta vẫn đến Bắc Kinh, thấp thòm bước vào một căn phòng mờ ảo lấp đủ loại thiết bị, không quá phô trương mà lại vẫn xa xỉ, giá sách trong phòng làm việc toàn là sách ngoại văn bìa cứng.

Người kia ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc, là một nhà thời miên có chứng chỉ quốc tế GPST-IH (*), lịch sự nhìn ông ta nói: “Mời ngồi.”

() Chứng chỉ quốc tế dành cho môn thời miên, là một trong các loại chứng chỉ đánh giá năng lực chuyên môn ngành tâm lý học quốc tế của tổ chức GPST. (Thật chứ tôi cũng học tâm lý học mà chưa từng nghe đến cái này nữa, thấy có mỗi web bên Trung Quốc.v)*

Lúc nhận được điện thoại của Mộc Đại, Lý Thân đang ngồi trên bậc thang ở đài phun nước trong quảng trường, nhìn bức chân dung vẽ bằng bút mực. Xung quanh là đủ loại người qua đường, mỗi người một khuôn mặt, mỗi khuôn mặt một đôi mắt.

Là đôi mắt nào đang theo dõi ông ta?

Lý Thân nói: “Tôi tình lại trên đồi cát ở ngoại ô Tiểu Thương Hà, chắc là kẻ đó đã vút tôi ở đây. Trên người tôi có vết tiền, trong ví có thẻ căn cước, hẳn nhất định là đã sớm nắm rõ thông tin chi tiết về tôi như lòng bàn tay rồi.

“Nếu như hẳn thật sự là nghi phạm, nhất định sẽ rất kiêng dè những người cho đến nay vẫn truy xét việc này. Sầm Xuân Kiều nói dối, nhưng một phần trong đó lại là thật. Có khi nào Sầm Xuân Kiều là một con mồi để câu những con cá là chúng ta không?

“Mộc Đại, cô phải cẩn thận đấy.”

Bóng đêm tĩnh lặng khiến lòng người hoảng hốt, Mộc Đại giờ ly rượu lên, một hơi cạn sạch.

Trước đây cô nghĩ Muốn tới thì tới đi, rút dao ra so chiêu một phen, xem ai ra tay tàn nhẫn hơn ai.

Nhưng một ly này vào bụng...

Mẹ nó chứ Một Vạn Ba, nghĩ cô bị thiếu năng chắc? Cái giống quý này mà là rượu thật hà!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giân* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11

Quán bar sáng sớm thường không có khách, vậy nên bữa sáng của hai di cháu Hoắc Từ Hồng hôm nào cũng nổi bật trên mặt chiếc bàn đặt chính giữa quán. Đó là một chiếc bàn gỗ hình chữ nhật màu cà phê kiểu vintage, bên mép bàn là một lọ sứ dáng cao phong theo kiểu quân điều (*) cắm hai cành hoa khô, ở giữa bàn đặt một mô hình đàn dương cầm nhỏ, cô vũ nữ ballet duyên dáng đứng trên bàn phím, mũi chân khẽ nhón, tương chừng như ngay giây tiếp theo thói thối đàn du dương sẽ tuôn ra dưới mũi chân nàng.

() Quân điều (约瑟), tức quân dài điều (约瑟瑟), là một phong cách đồ sứ độc đáo được hình thành dựa trên phong cách hoa văn gốm sứ của Sài Diêu và Lỗ Sơn, chịu ảnh hưởng sâu sắc của tư tưởng Đạo gia. Định cao của phong cách quân điều là vào thời Tống Huy Tông. Bất kể là sự chuyển sắc hay hoa văn của loại đồ sứ này, được người nghệ nhân sáng tạo tùy theo ý mình, cho đến nay vẫn không ai có thể nhái lại được. Hiệu ứng trên loại đồ sứ này tuân theo quy tắc đối xứng, mang lại cảm giác tao nhã, hoàng gia, tinh tế. Dùng kính lúp có thể nhìn thấy những đường vân hoa văn trên sứ quân điều nhìn giống như đường giun bò với những vết bọt khi nổi dài hay giống như tầng tầng lớp lớp trùng ếch dày đặc sắp nở. Còn có cả vân máu trâu thẫm màu đỏ máu, đặng đặng sải khi, trang trọng uy nghiêm, khó có thể miêu tả. Cho đến nay, phong cách trang trí này đã bị thất truyền nhưng từ năm 1955 trở lại đây, các làng gốm sứ ở Vũ Huyện, tỉnh Vũ Châu vẫn đang nghiên cứu cách tái hiện lại kỹ thuật này.*

Cảnh tượng đẹp đề là vậy, song mỗi tình mơ đều hết bị nỗi chào lại đến đĩa bánh bao nóng hôi hổi bốc hơi nghi ngút phá đám, nàng vũ nữ duyên dáng chỉ có thể trốn mắt lên nhìn bánh rán dưa muối, thật tui thân hết sức.

Hoắc Từ Hồng đem qua ngụ bị sai cổ, dậy hơi trễ so với mọi ngày. Lúc rửa xoa bóp có vữa xuống quán, đã thấy chủ Trương mức cháo tào đồ sẵn ra bát, Mộc Đại ngồi bên bàn, mè nheo: “Chú, cho cháu nhiều táo đó hơn chút đi.”

Hoắc Từ Hồng mỉm cười, thuận miệng hỏi: “Một Vạn Ba đâu rồi?”

Mộc Đại làm như không nghe thấy, mọi tình lực đều tập trung vào mấy quả táo đó. Chủ Trương quay đầu lại, vẻ mặt quái đản nhún ba chớp chớp mắt, rồi lại bâu bâu mỗi nhìn ra bên ngoài.

Hoắc Từ Hồng trong lòng biết là có chuyện, ra cửa trước xem.

Mộc Vạn Ba đang khuy gối ở ngoài cửa đứng tẩn, hai tay giơ ra phía trước, trên đỉnh đầu là nửa chai rượu ngoại, giữa trán viết một chữ “Tò” viết bằng bút dạ đen, nhìn sang bên cạnh, lòng bàn tay cũng có chữ, tay trái là “Đảng”, tay phải là “Kiếp”.

Hộp lại là: Tôi đáng kiếp.

Vị trí sắp xếp của mấy chữ đó nom rất giống câu đối xuân dán ngoài cửa vào dịp Tết.

Cái trò bêu xấu này, ngoài Mộc Đại ra thì làm gì có người thứ hai nào nghĩ ra được chứ. Hoắc Tử Hồng thờ dài, bỏ chai rượu trên đầu hân xướng: “Vào ăn sáng đi.”

Vào quán, Một Vạn Ba đứng bên bàn nấn nấn ná ná, không dám ngồi xuống. Hoắc Tử Hồng cảm thía quấy cháo, nói: “Ồ đây ai là chủ, lời tôi nói có còn trọng lượng không?”

Mộc Đại đảo mắt nhìn Một Vạn Ba: “Di Hồng của tôi đã cho cậu ngồi thì cậu ngồi xuống đi!”

Một Vạn Ba gạt mình đánh thót một cái, ngồi rụp xuống.

Hoắc Tử Hồng mặt lạnh tanh nói: “Lại xảy ra chuyện gì rồi?”

Mộc Đại cầm bánh rán gói dưa muối, chăm chú cứ như đang gói to vàng chi bạc không bằng: “Di, Một Vạn Ba làm việc xấu, con bao che cho hắn, không cáo trạng với di, nhưng trừng phạt thì không thể miễn.”

Hoắc Tử Hồng nhìn Một Vạn Ba: “Làm việc xấu?”

Một Vạn Ba thẳng thắn thú nhận: “Phải, bà chủ, là cháu nhất thời hồ đồ.”

Mộc Đại bên cạnh nói mát: “Nói nghe cứ như cậu tự thông suốt lại ấy nhì.”

Hoắc Tử Hồng nhin cười, muốn đâm chọc lại cô: “Mộc Đại, kể từ khi Một Vạn Ba vào quán, con với nó không lúc nào không đối đầu, thật đúng là ứng với câu châm ngôn ‘oan gia ngõ hẹp’, một ngày nào đó hai đứa có tay trong tay dung dăng dung dề trước mặt di, di cũng chẳng cảm thấy có gì lạ đâu.”

Mộc Đại nói: “Con cũng mong chờ đến ngày đó lắm.”

Ý gì đây? Một Vạn Ba cảnh giác.

Mộc Đại gói kĩ dưa muối rồi, một miếng nhai tuốt, thuận miệng đánh sòng mắt sang hắn: “Có tin ngày thứ hai xuất giá, tôi sẽ cho cậu mặc áo quan luôn không?”

Một Vạn Ba khóc không ra nước mắt nhìn Hoắc Tử Hồng: “Bà chủ, lòng cháu sớm đã có chủ, cô chủ nhỏ là người...rui tú như vậy, sẽ có người tốt hơn...xứng đôi.”

...

Com nước xong, theo lệ chủ Trương dọn dẹp lại vài chỗ vật vãnh, Một Vạn Ba vào quầy bar chuẩn bị, Hoắc Tử Hồng định đến phổ vài vốc to lựa xem một chút. Chỗ này là một khu du lịch trọng điểm rất ăn khách, bà muốn mua lại một cửa hàng ở mặt đường, chuyển kinh doanh đồ mỹ nghệ đặc sắc của Văn Nam, đồ nhuộm sập nhuộm ghim (*) là một lựa chọn không tồi.

() Nhuộm sập (蜡染, Hán Việt: lạp nhiễm) và nhuộm ghim (扎染, Hán Việt: trát nhiễm) là hai công nghệ nhuộm vải dệt thủ công truyền thống dân gian của một số dân tộc thiểu số ở Trung Quốc như dân tộc Miêu và dân tộc Bô Y ở Vân Nam và Quý Châu. Nhuộm sập là dùng dao sập chấm sập nóng chấy vẽ hoa văn lên vải, sau đó dùng màu nhuộm tô lên vải hoặc nhúng vải vào màu nhuộm, lớp sập khô sẽ bong ra hoặc được bóc đi, trên vải hiện lên hoa văn màu xanh nền trắng hoặc màu trắng nền xanh. Nhuộm ghim thì là dùng vải sa, chỉ, dây chun và các loại công cụ khác để ghim, khâu, buộc, kẹp vải theo nhiều kiểu khác nhau rồi nhúng vào màu nhuộm; tùy theo kiểu ghim mà màu nhuộm sẽ tạo thành những dạng hoa văn khác nhau trên vải (xem quy trình nhuộm ghim ở đây).*

Đang chuẩn bị ra ngoài, chợt thấy Mộc Đại đuổi theo: “Di Hồng, con đi với di.”

Hoắc Tử Hồng cảm thấy có chút gì quýi, Mộc Đại trước nay đối với nấy chuyện này chưa từng có hứng thú, có điều, cùng đi thì cùng đi, bà cũng đang muốn bắt đầu đề Mộc Đại quản vài việc kinh doanh.

Một đường xuyên phố qua hẻm, người đi đường dần dần đông lên, dù loại hàng quán ăn vặt trái cây cũng dọc theo hai bên sông mà bày bán. Hoắc Tử Hồng vừa đi vừa xem, Mộc Đại thì luôn theo sát bà không cách quá ba bước, rất cẩn thận quan sát xung quanh.

Cô nghĩ, nếu La Nhận thật sự đã đến đây, mục tiêu nhất định chính là di Hồng, cô chỉ việc theo di Hồng một tác không rời là ổn, còn nếu như La Nhận muốn đối phó với người trong quán...

Mấy ngày nay cũng phải nhắc nhở chủ Trương một câu, còn Một Vạn Ba ấy há, lẽ có về vườn thì về luôn đi, coi như vì dân trừ hại.

...

Trong quán rượu, Một Vạn Ba ngón tay múa như bay, bàn phím vang lên lạch cà lạch cạch. Trong bài đăng mới nhất, bà chủ Sâm Lâm của hắn đã kín đáo “tò tính” với hắn.

Mà những người theo dõi topic tất nhiên là cũng sôi trào.

“Mẹ kiếp! Tôi đã sớm đoán được là con mụ này lòng dạ bất chính mà, quai nhiên!”

“Chủ thơ gấng chịu đựng nhé! Tuyệt đối không thể bị đánh gục được!”

“Tôi thì không nghĩ thế, kiến nghị chủ thốt giá vờ bằng lòng, cứ thoái mái tận hưởng đi! Khi nào nắm chặt được trong tay rồi thì đá cho mụ ấy một phát bay lên sao Hỏa!”

“Mấy lần trên nảo bị nức vào há, quán của người ta, người ta thích nhân viên của người ta, có gì là quá đáng đâu?”

...

Sống lưng Một Vạn Ba đột nhiên lạnh toát.

Tài khoản “Thiếu nợ trả tiền, đương nhiên vài chương” kia lại xuất hiện rồi.

“Tôi rất thất mắc nhé, chủ thốt sao không chịu khó làm việc đi mà ngày nào cũng lên mạng tám nhảm thế? Công việc ở quầy rượu nhàn tàm quá há?”

La Nhận không ở khách sạn.

Anh bao một căn nhà dân thuần phong cách dân tộc Nạp Tây kiểu xưa, có ba gian và một tường bao, lọt thỏm giữa một rừng nhà trọ san sát, nhờ vậy mà lại càng có vẻ bí mật, vị trí cũng rất đẹp, đây cửa sổ hoa bằng gỗ trên tầng hai ra là có thể nhìn thấy con phố náo nhiệt nhất.

Thậm chí cũng không cần phải đây ra. Đây là cửa sổ hoa bằng gỗ kiểu cũ, hoa văn chạm trổ thành tám mươi một ô trống, chiếu theo cứu cứu tiêu hàn đồ (*) , các ô trống vốn được dán giấy, hiện giờ đã được thay thành thủy tinh trong suốt, hơn nữa bên ngoài còn được nhánh cây cảnh hoa phát pho che khuất, tạo thành một vị trí tuyệt hảo để nhìn trộm mà không bị lộ.

() Là phong tục hằng năm ở Trung Quốc. Tính từ ngày đông chí trở đi được gọi là “tiết cứu”, dân gian Trung Hoa theo tập tục sẽ dán một bức cứu cứu tiêu hàn đồ lên vách nhà. Tiêu hàn đồ ghi chép lại “lịch” của những ngày đẹp sau khi tiết cứu, người ta sẽ dựa vào đó mà phỏng đoán năm sau sung túc hay thiếu thốn. Vì có tổng cộng chín chín tám một đơn vị nên có tên là “Cứu cứu tiêu hàn đồ”. Tính từ ngày đông chí, cứ chín ngày một thì tính là một đơn nguyên, hết chín chín tám một ngày thì hết mùa đông.*

La Nhận đứng trước cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống, trông thấy Mộc Đại mà nổi lên chút hứng thú.

Thật ra ban đầu vốn là quan sát Hoắc Tử Hồng, nhưng nhìn tới nhìn lui, ánh mắt không nhận được mà chuyển lên người Mộc Đại.

Nói thế nào nhì, cô cứ sát sạt sát theo đuôi Hoắc Tử Hồng, lại thường ngo trái ngo phải với vẻ mặt đầy khiêu khích, ý tứ rất rõ ràng: Cô biết có người đang rình trộm cô nên cũng muốn tỏ ra vẻ “Cứ thử chọc vào bà đi” cho đối phương thấy.

Giống như một bạn sói con đang gầm gừ dọa nạt, nhưng mãi vẫn chưa thật sự nhào lên cắn, cùng lắm chỉ là...

La Nhận không nhận được sờ lên bà vai mình.

Cùng lắm cũng chỉ xò một cái đầu một cái. Hiện giờ, cô cứ như gà mẹ che chở cho Hoắc Tử Hồng, như vậy thì cho rằng anh sẽ không dám hành động nữa ư?

Mộc Đại rất tận tụy với cương vị công tác, đi cùng Hoắc Tử Hồng, về cùng Hoắc Tử Hồng.

Hoắc Tử Hồng cảm thấy cô rất quái lạ: “Mộc Đại, hôm nay sao con lạ thế, nói là đi theo di, vậy mà đầu óc thì cứ đề đầu đầu ấy. Những gì hôm nay di nói, con có nhớ không thế?”

Di Hồng có nói gì với cô à?

Thấy vẻ mặt đó của Mộc Đại, di Hồng cũng biết cô không tập trung, lắc đầu vào quán. Mộc Đại cũng theo vào, vừa thấy cô, chú Trương liền bắt chuyện: “Cô chủ nhỏ, có người tặng đồ cho cháu đó.”

Mộc Đại ngạc nhiên: “Cháu à?”

“Ừ.” Chú Trương chỉ cho cô xem một cái hộp nhỏ để trên chiếc bàn bên cạnh, “Chuyển phát nhanh.”

Nhận được quà hẳn là nên vui mừng, có điều những người biết địa chỉ của cô kỳ thực rất ít, ai vậy nhỉ? Sư phụ? Vạn Phong Hóa? Lẽ nào lại là...Tào Nghiêm Hoa?

Mộc Đại nửa mừng nửa lo, lấy chìa khóa rạch lớp màng plastic bọc ngoài, vừa mở ra thì mặt biến sắc. Một lát sau cô cầm hộp lên, chừng như muốn phát cáu: “Chú Trương, cái này mà cũng chuyển phát nhanh được sao?”

Chú Trương lấy làm khó hiểu: “Giữ thế, lưu đạn à?”

Đi qua xem thử, ông mới biết lý do, trên hộp đồ kia không dán biển lai chuyển phát nhanh, nói cách khác, chỉ là một hình thức đưa hàng bình thường. Nhưng chuyện này cũng không thể trách ông được, có đôi lúc vương chuyện trong quán, thấy có chuyển phát nhanh đến đầu ông cũng lười ngẩng lên, thông thường đều chỉ hất cằm “Ừ, để lên bàn đi.”

Nhân viên chuyển phát cũng rất tận tâm: “Chú ơi, cháu ký nhận cho chú luôn nhé.”

Nhanh gọn nhẹ, tiện cho cả hai bên, làm gì có ai rảnh mà kiểm tra hàng giúp cô nữa, chẳng lẽ thật sự là chuyển lưu đạn?

Ông ngó vào hộp xem, một lúc sau thò tay lấy ra một túi dầu tây.

Quả dầu tròn trịa đỏ thắm, căng mọng chắc mẩy, thành thật mà nói, chuyển chuyển phát nhanh này đúng là rất “tốc độ”, bọt nước trên quả dầu vẫn còn đọng nguyên.

Chú Trương nói: “Cái này không tốt à, đường da làm đẹp, con gái không phải đều thích ăn dầu sao?”

Một Vạn Ba nghiêng cổ hóng hót bên này: “Nặc danh tặng dầu hà, cô chủ nhỏ, có người theo đuổi cô sao?”

Hắn phê bình: “Có điều người này cũng quá thực dụng rồi, chỉ ít cũng nên đưa một bộ hoa tới chứ. Thế này không được, cô chủ nhỏ, cái kiểu người lúc đầu tặng dầu thế này, đến lúc hẹn hò rồi, cô sẽ chỉ nhận được hành tây thôi. Sau đó...”

Mộc Đại bỗng nhiên nổi nóng, xách túi dầu lên, ném thẳng vào thùng rác dưới gầm bàn, sau đó xoay người bỏ đi.

Chú Trương và Một Vạn Ba không nhúc nhích.

Hồi lâu sau, ánh mắt Một Vạn Ba không thể rời khỏi túi dầu. Hắn háng giọng: “Chú, chú xem, cô chủ nhỏ nhà chúng ta thế này cũng thật là...lãng phí quá.”

“Đúng vậy.” Giọng chú Trương cũng rất chỉ là phải đạo, “Loại này...có phải là dầu sữa không ấy nhỉ, hơn hai mươi tệ một cân thì phải?”

Ánh mắt hai người đổ dồn về phía túi dầu, hiếm khi nào nhất trí đến thế.

Má nó chứ, đồ chùa thì ngu gì mà không ăn.

Buổi tối, Mộc Đại canh lúc rảnh, nói với Hoắc Từ Hồng đôi chút về chuyện mình đang lo lắng. Hoắc Từ Hồng vừa bực mình vừa buồn cười: “Cả ngày nay con cứ thần hồn nát thần tính, chính là vì chuyện này há?”

Mộc Đại nóng nảy: “Nếu không phải là không có chứng cứ xác thực, con đã đi báo cảnh sát rồi. Di Hồng, kẻ đó là đồng bọn của hung thủ, nguy hiểm lắm đấy.”

Hoắc Từ Hồng bật cười: “Liên quan gì đến đi chứ? Di cũng chỉ hỏi thăm đôi chút chuyện năm đó, giáo sư Lý là thầy của đi, học sinh hỏi thăm thầy giáo thì vấn đề gì đâu?”

Mộc Đại chợt nhớ tới bức ảnh chụp trong ví tiền của Lý Thần, câu “Di thật sự chỉ là học sinh của ông ấy thôi sao?” đã vọt tới cửa miệng, lại nuốt xuống.

Hoắc Từ Hồng lắc đầu thờ dãi: “Di cũng chẳng biết mấy đứa đang làm gì nữa, thôi miễn về tranh gì đó, đi nghe không hiểu. Nếu thật có kẻ xấu đi cũng không sợ, trên đời không phải là còn có luật pháp sao?”

Chuyện này với luật pháp thì quan hệ quả gì tới nhau chứ, di Hồng thật khiến cô tức chết đi được.

Mộc Đại quyết định tự dựa vào bản thân, ai muốn động vào di Hồng, động đến mái nhà này của cô, cô cũng tuyệt đối không cho phép.

Ban ngày mặc kệ Hoắc Từ Hồng thấy phiền phức ra sao, cô vẫn khăng khăng một mực đi theo, buổi tối hoặc là không ngủ, hoặc là ngủ rất thính. Người luyện võ, trong đầu luôn có một sợi dây thần kinh để nhắc nhở, do đó dù chỉ là một âm thanh vô cùng nhẹ, cũng có thể khiến người đó nhanh chóng tỉnh lại.

Có điều, người cũng không phải làm bằng sắt, mấy ngày kể tiếp, mặt cô đã lộ vẻ mệt mỏi, dưới mắt là quầng thâm đen xỉ. Một Vạn Ba thậm thụt hỏi cô: “Cô chủ nhỏ, buổi tối cô đi làm trộm đấy à?”

Trộm?

Nói đến trộm, Mộc Đại chợt nhớ đến Tào Nghiêm Hoa. Bình thường, gã rất chăm chỉ nhắn WeChat, gửi ảnh hoặc là ở bìa Giải Phóng, hoặc ở trạm cáp treo, kèm theo một dòng: “Hôm nay tâm trạng tốt.”

Chắc là do làm ăn thuận lợi, địa điểm phạm tội của gã thông thường đều là ở những nơi trong hình.

Có điều hai ngày nay lại im ắng khác thường, Mộc Đại nhắn WeChat hỏi gã gần đây ra sao, cũng chỉ như đá chìm đáy biển.

Hơn mười hai giờ đêm, Mộc Đại theo lệ khoác áo xuống tầng, lần lượt kiểm tra cửa sổ, tự tay đẩy đẩy, con buồn ngủ tự dưng dâng lên, bèn che miệng ngáp một cái, nhìn hình bóng mình phản chiếu trên cửa kính, trong mắt chẳng chút to máu, đó quạch chẳng khác gì mặt thỏ.

Đột nhiên cảm thấy cực kỳ cảm tức, muốn tới thì tới đây đi, động thủ cô không sợ, sợ nhất chính là cứ dây dưa thế này, khiến người ta mất hết cả tinh thần.

Nhất cổ tác khí, tái nhĩ suy, tam nhĩ kiệt (*), hóa ra chính là như vậy.

(*) *Lấy từ một câu trong “Tà truyện”, nguyên văn câu là “Phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhĩ suy, tam nhĩ kiệt”, nghĩa là “Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn.”, về sau thường dùng với ngụ ý nhân lúc hăng hái thì nên làm một lần cho xong việc, càng dây dưa lâu sẽ càng mất tinh thần.*

Di động trong túi áo chợt reo lên. Lấy ra nhìn, là một dãy số lạ, Mộc Đại thuận tay nhận cuộc gọi: “Alo?”

Đầu kia không lên tiếng, Mộc Đại đợi hai giây, trong lòng chợt ngộ ra điều gì: “Alo?”

Quả nhiên, sau một hồi yên lặng, trong ống nghe truyền đến tiếng La Nhận cười khê. Đa đầu Mộc Đại căng lên như muốn nổ tung, trong vô thức lao tới cửa kính sát đất ở mặt trước của quán.

Con đường, dòng kênh, cỏ hạnh, biển hiệu xuyên đêm, trong bóng tối dường như hoàn toàn không có ai, lại dường như nơi nào cũng có người.

Anh nói: “Muộn thế này rồi tối không tới đâu, ngủ sớm chút đi. Nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt, chúng ta...mai gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12

Lại là bữa sáng. Kỳ lạ là hôm nay bên bàn ăn lại không thấy bóng dáng Mộc Đại đâu. Hoắc Từ Hồng là bà chủ, chú Trương thì đã đến tuổi đến đi đúng cũng phải bỏ sung cơm, vậy nên cái chuyện chạy lên chạy xuống truyền đạt thông tri này, theo lý là mình nên nhận – Một Vạn Ba rất tích cực: “Đề cháu đi gọi cô chủ nhỏ.”

Hắn lạch bạch chạy lên tầng, cửa phòng Mộc Đại đóng kín, Một Vạn Ba không có gan trực tiếp mở cửa vào, bèn đứng ngoài ho lấy ho để: “Cô chủ nhỏ, ăn sáng thôi.”

Mộc Đại nói: “Vào đi.”

Đẩy cửa ra, trong đầu Một Vạn Ba tác tử một câu: Ba má ơi.

Mộc Đại đang luyện công.

Phòng Mộc Đại không giống như phòng những người khác, trên tường luôn có thêm vài điểm lồi lõm dùng để luyện công, tỷ như cách mặt sàn hai mét có một vết lõm, Một Vạn Ba lúc đầu cứ tưởng là do nhân viên lắp đặt thiết bị không cẩn thận đập lõm, mãi đến một lần nọ, tận mắt thấy Mộc Đại một chân giẫm lên vết lõm đó, một tay chống lên trần nhà, cả người vươn chéo qua mặt tường tạo thành một tam giác vuông, lúc đó mới được khai sáng.

Vì vậy, gần như rất hiếm khi có thể thấy cảnh Mộc Đại sáng sủa rời giường, đóng luyện tam cửu hạ luyện tam phục (*), bình thường có vấn hay uốn người hệt như bạch tuộc hoặc trồng cây chuối đọc sách xem phim, mà theo cách nói của cô, đó gọi là luyện vô thời bình.

() Một câu ngân ngữ, “tam cửu” và “tam phục” lần lượt là hai thời điểm lạnh và nóng nhất trong năm, bởi vậy nên “đóng luyện tam cửu hạ luyện tam phục” ý chỉ người siêng năng thì kể cả vào thời điểm khắc nghiệt nhất cũng không bỏ qua rèn luyện.*

Vậy nên, Một Vạn Ba có thể khẳng định rằng, Mộc Đại hiện giờ là đang luyện công.

Có điều, tư thế luyện công này cũng hơi khiến người ta phải lúng túng: tứ chi của cô giăng ra treo giữa không trung, bốn sợi dây thừng leo núi chĩa nhau buộc vào mắt cá chân và cổ tay cô, nối với bốn góc trần nhà.

Khi Một Vạn Ba đẩy cửa vào, cô đang đồng thời xoắn một vòng dây vào cổ tay cổ chân, đồng nghĩa với việc rút ngắn chiều dài dây thừng, cơ thể cũng phải chịu lực kéo nặng hơn.

Một Vạn Ba dè dặt: “Cô chủ nhỏ, cô là đang...”

“Giãn gân.”

À, hình như trước đây đã từng nghe qua Mộc Đại nói, trước khi ra tay nếu kéo giãn đầy đủ, có thể giảm thiểu được mức độ tổn thương của gân cốt. Hóa ra là kéo giãn thế này, nếu trên cổ cũng tròng thêm một dây thì trông sẽ chẳng khác gì mã phanh thấy là bao.

Một Vạn Ba nói: “À, vậy để tôi đi nói với bà chủ, để dành chút đồ ăn cho cô nhé.”

Hắn rất sợ Mộc Đại này ra ý tưởng kỳ lạ gì đó bắt hắn lại làm cộc gỗ, vậy nên ba chân bốn cẳng chuẩn ra ngoài.

“Chậm đã! Qua đây nhìn giúp tôi xem, mặt tôi trông có ổn không?”

Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều lần đối địch, vào những lúc thế này, nhất định là phải thành thật, càng nịnh nọt càng chết thê thảm, Một Vạn Ba nhìn một cái, thật thà lắc đầu: “Không ổn lắm.”

Mộc Đại hơi trề môi: “Giúp tôi đắp mặt nạ đi.”

Một Vạn Ba vô cùng ân cần, rất chi là đến nơi đến chốn, trước khi giúp cô đắp mặt nạ còn cầm khăn lông nhúng nước nóng lau qua mặt cho cô. Lúc cán mặt mũi để đắp khít mặt nạ giấy lên mặt cô, Một Vạn Ba hỏi một câu: “Cô chủ nhỏ, hôm nay cô định đi gặp...ai thế?”

Mộc Đại từ chối trả lời.

Một Vạn Ba nhân phẩm tuy khiêm khuyết, nhưng đầu óc lại thật sự nhanh nhạy. Hắn biết bản lĩnh Mộc Đại ra sao, nếu chỉ đi đánh lộn thì hoàn toàn chẳng cần phải kéo giãn gân cốt làm gì, lần này lại chuẩn bị như vậy, trông rất giống như đến hẹn ước định luận võ trong tiểu thuyết vô hiệp. Ngày qua ngày làm việc ở quầy rượu rất tẻ nhạt, Một Vạn Ba không khỏi mơ hồ nổi lên cảm giác hưng phấn: “Cô chủ nhỏ, sao lại muốn đắp mặt nạ vậy?”

Mộc Đại nói: “Phải dè bẹp ở mọi phương diện, bản lĩnh, tinh thần, ngoại hình, đều phải dè bẹp!”

Hai chữ “dè bẹp”, nhấn rất mạnh.

Đã rồi! Một Vạn Ba hưng phấn cực kỳ: Hắn rất thích hóng mẩy chuyện lật bàn lật ghế gây gỗ đánh chém thế này, gây càng lớn càng tốt, nếu tiện tay thì tóm cổ Mộc Đại bỏ tù luôn đi, giam liền ba năm rưỡi lại càng hay!

Nguyên một ngày, Một Vạn Ba mong ngóng muốn gây cá cò, trong đầu đã tưởng tượng ra vô số cảnh tượng đối phương đánh tới cửa. Vậy nên đêm xuống, khi thấy người nọ rảo bước tiến đến quầy bar, chỉ mặt gọi tên nói muốn tìm Mộc Đại, Một Vạn Ba thật sự thất vọng.

Cái loại này mà cũng đến nỗi phải đi giãn gân đắp mặt nạ để dè bẹp á?

Hắn đến bước cũng lười giờ chán, lười biếng gọi điện thoại lên tầng cho Mộc Đại: “Cô chủ nhỏ, đối tượng dè bẹp của cô tới rồi.”

Dè bẹp? Tào Nghiêm Hoa lấy làm khó hiểu, nhấn mạnh lại với Một Vạn Ba: “Tôi họ Tào, Tào Nghiêm Hoa.”

Một Vạn Ba mặt không buồn ngược: “Biết rồi.”

Nhìn thấy Tào Nghiêm Hoa, Mộc Đại sững sốt hỏi lâu: “Anh...tôi đây chơi à? Sao không báo trước một tiếng?”

Tào Nghiêm Hoa dang trảo dau xốt: “Em Mộc Đại à, căn cứ làm nguy, lòng người tan rã, băng nhóm không dẫn dắt được nữa rồi.”

Bào sao gần đây mai danh ẩn tích không thấy đâu, hóa ra là lúc đang trốn thì bị tóm được bắt vào nhà lao, tạm giam mười ngày.

Trong cái rui có cái may, bị tóm trong lúc đang ăn cắp, công an không biết gã cũng được coi là một tên đầu sỏ, vậy nên chỉ bắt về cái tạo vài ngày là thả ra.

Nhưng trong cái may vẫn tồn tại cái rui, bị bắt cũng không phải là ngẫu nhiên. Để quét sạch môi trường, nâng cao hình ảnh thành phố, khu vực bia Giải Phóng tăng cường công tác quản lý triệt phá. Thành viên trong băng ào ào ngã ngựa, chẳng mấy chốc sẽ sò đến gãy gĩa...

Đây gọi là có biến, chạy mau (*), Tào Nghiêm Hoa ôm tiền, dọn theo hai bộ quần áo, chuẩn đi.

() Nguyên văn là “风紧,扯乎 (phong khẩn, xà hồ)”, tiếng lóng của giới cường đạo phố phi thời xưa. Khi đang gây án mà phát hiện ra tình huống không ổn, đám giặc cướp sẽ hô “Phong khẩn, xà hồ!” ra hiệu cho nhau rút lui, nguyên nghĩa là: “Mọi người nhanh chóng, tách ra mà chạy!”*

Ở nhà ga, nhìn bản đồ ngang dọc bốn phương hiện thị trên màn hình máy bán vé, Tào Nghiêm Hoa vắt óc suy nghĩ, đi đâu bây giờ.

Đúng lúc đó, điện thoại vang lên “ting ting”, hiện ra tin nhắn hỏi thăm của bạn bè.

Của Mộc Đại, hỏi gĩa: “Dạo này thế nào, vẫn ổn chứ?”

Tào Nghiêm Hoa cầm tay Mộc Đại, vô cùng cảm khái: “Bào sao người ta thường nói gặp hoạn nạn mới biết chân tình. Mộc Đại em à, bạn bè của anh suy cho cùng vẫn chỉ là đồng nghiệp, từ lúc anh gặp khó khăn đến giờ, chẳng có lấy một ai chịu giúp đỡ, chỉ có mỗi em Mộc Đại là gửi WeChat cho anh, đúng là đã thấp sáng cõi lòng nguội lạnh của anh đấy mà.”

Thào nào hôm nay gĩa xuất hiện ở đây, mọi chuyện trên đời, có nhân tất có quả, đều là do mình tự rước lấy.

“Cố điều em Mộc Đại này, em yên tâm, anh không phải tới ăn không đâu, một là để ghé qua thăm em, hai là bên Văn Nam này nhiều sản vật, anh muốn xem thử xem có cơ hội nào chuyển mình không...”

Nói đến đây, gĩa bắt đầu nhìn xung quanh xem nội thất bài trí của quán bar: “Hình như đến đây mới quán bar cũng không tệ nhì!”

Sau chín giờ, quán bar dần dần đông khách. Vào những lúc khác trong ngày, Một Vạn Ba và chú Trương vẫn đủ để ứng phó, nhưng đến thời điểm bận rộn nhất, từ chín đến mười giờ tối, Mộc Đại và Hoắc Tử Hồng thành thạo phải xuống dưới đỡ hộ khoản chạy bàn phục vụ.

Nhất là đêm nay, Mộc Đại thật sự bị đem ra làm nhân viên lao động chân tay, nguyên nhân là vì Tào Nghiêm Hoa đang nhờai người lên quầy bar chém gió tung chảo vào với Một Vạn Ba. Đã thế Hoắc Tử Hồng còn nhỏ nhẹ dụ dỗ nói: “Anh Tào từ xa tới là khách, chúng ta bận rộn thêm một chút là được, dù sao vẫn có thể ứng phó được mà.”

Có điều vậy cũng tốt, trong quán nào nhiệt như thế, đám đi Hồng đều nằm trong tầm mắt cô, không sợ La Nhận đến gây ra chuyện gì.

Lại một lần nữa trả ly về quầy bar, Mộc Đại vừa bỏ ly vào bồn rửa, vừa lạnh mắt nghe Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa buồn chuyện.

Một Vạn Ba: “Mô quán đi? Kiểm được bọn tiền luôn! Đầu tư trước đi đã, tôi thấy cái ít cũng phải bỏ vốn ra vài ba chục vạn, chuyện bày trí lắp đặt rất quan trọng đấy.”

Tào Nghiêm Hoa: “Phải, tôi cũng thấy thế. Tiền không phải là vấn đề, vấn đề là phải làm sao trông cho nó sáng tạo, có sự thu hút, có chủ đề độc đáo.”

Một Vạn Ba: “Tôi giúp anh nghĩ xong rồi, anh Tào, nếu anh mở quán rượu ấy, ngoài cửa phải khám một chữ ‘Đầu’. Anh biết chữ đó tượng trưng cho cái gì không? Nhật tiến đầu kim (*)!”

(*) Nguyên văn “日进斗金”, có nghĩa là “mỗi ngày đều thu về được một đấu vàng”, thành ngữ để chỉ sự làm ăn phát đạt.

Tào Nghiêm Hoa: “Duyệt! Cái này nghe sáng tạo thật đấy, người anh em, cậu thông minh quá, thế này cũng phải sánh bằng sáng kiến của CEO công ty quảng cáo luôn ấy chứ...”

...

Cơ mặt Mộc Đại giật giật. Hai cái tên trước mặt này, một tên thì lừa đảo bịp bợm, một tên thì trộm cắp luôn tay, cả hai trong túi ước chừng cộng vào còn không đủ hai nghìn tệ, lại còn đòi nhật tiến đầu kim, lại còn dám ba chục vạn!

Đang sắp không nhịn nổi nữa, Hoắc Từ Hồng ở phía sau đây cô một cái: “Mộc Đại, vị khách ở bàn gần cửa sổ ngồi này giờ rồi, còn không mau qua cho người ta gọi đồ đi.”

Mộc Đại phát hờn, dợi lấy đầu lủi nữa bà đây sẽ tính sổ với hai người.

Cô tiện tay cầm quyền menu đồ uống trên quầy rượu lên, bước nhanh về phía bên kia: “Xin chào, xin hỏi anh muốn...”

Cô đột nhiên ngừng bật.

La Nhận nhận lấy menu trong tay cô, cúi đầu lật một trang, lại lật tiếp trang nữa: “Có đề cử gì không?”

Hỏi hai tiếng không thấy đáp lại, La Nhận ngẩng đầu lên nhìn cô.

Sắc mặt cô lúc xanh lúc trắng, trong tay là cây bút bị dẹt bấm để ghi đơn, mái tóc dài xoắn nhẹ vén ra sau tai, khéo léo lộ ra cần cổ vì kích động mà hơi ửng đỏ.

“Nhân viên bên cô, không phải nên buộc tóc lại sao? Nếu để rơi tóc vào rượu thì mất vệ sinh quá!”

“Anh tới đây làm gì?”

“Đây không phải là quán bar à, tất nhiên là tới để uống rượu rồi.”

Anh vừa nói, vừa làm như băng qua nhìn xung quanh, cuối cùng, ánh mắt rơi xuống Hoắc Từ Hồng đang nói chuyện với một vị khách khác.

Mộc Đại cũng ý thức được điều này, cô dờ người, chặn đứng ánh mắt của La Nhận.

“Có tôi ở đây, anh đừng hòng tới gần đi Hồng của tôi.”

La Nhận cười rộ: “Thật sao?”

Mộc Đại đang định nói tiếp, La Nhận bỗng vươn tay ra nắm chặt lấy cánh tay cô, kéo thẳng cô sang một bên: “Bà chứ?”

Hoắc Từ Hồng nghe thấy tiếng, quay đầu: “Cậu à?”

Bà vừa nói vừa đi qua bên này: “Có chuyện gì sao?”

La Nhận đứng lên: “Muốn làm quen với đồng hương thôi, thật trùng hợp, cháu cũng là người hồ Lạc Mã.”

Hoắc Từ Hồng ngăn ra: “Sao khéo vậy, tôi rồi hồ Lạc Mã rất lâu rồi. Là đồng hương à, gọi chút gì uống đi, tôi mời.”

La Nhận nhìn bà, ý cười càng sâu: “Rời đi lâu rồi nhưng cháu vẫn còn nhớ, hồi đó, hai nhà chúng ta là hàng xóm, nếu cháu nhớ không nhầm, cô ở số 12 ngõ Trần Tiền đúng không?”

Vốn chỉ là nói chuyện phiếm, sao giờ lại thành ra La Nhận cũng là người hồ Lạc Mã rồi? Trời đất bao la, từ xưa đều là nhà anh hã?

Mộc Đại còn chưa kịp lên tiếng, La Nhận đã vươn tay ra nắm lấy tay cô với Hoắc Từ Hồng: “Tôi chỗ khác tâm sự được không ạ?”

Còn muốn tới chỗ khác? Mộc Đại nóng nảy: “Đi Hồng!”

Một tiếng gọi này dường như cuối cùng cũng làm La Nhận nhớ ra bên cạnh còn có một người là cô. Anh quay đầu lại nhìn Mộc Đại: “Vội lại, người ngoài không nên ở đây chứ nhì.”

Hoắc Từ Hồng cười vỗ vỗ tay Mộc Đại: “Mộc Đại, con cứ ở đây đợi là được rồi.”

Ở đây đợi ầy hà, là muốn cô sốt ruột đến chết sao? Mộc Đại hạ quyết tâm, cũng không để ý đến La Nhận đang nhìn họ, ghé miệng vào tai Hoắc Từ Hồng: “Đi Hồng, hẳn chính là người cháu đã kể với đi đây.”

Sợ đi Hồng không nhớ rõ, cô còn nỗ lực lấy ngón tay viết lên lưng Hoắc Từ Hồng một chữ “La”.

Hoắc Từ Hồng cười cười tỏ ý xin lỗi với La Nhận, lại nói với Mộc Đại: “Đề đi và cậu ta ra sau quầy nói chuyện nhé, con ở đây cũng có thể nhìn thấy được, hơn nữa, Một Vạn Ba với anh Tào cũng ở đó mà.”

Nhiều người như vậy, La Nhận chắc sẽ không làm gì bậy bạ đâu nhì?

Mộc Đại cứ chốc chốc lại nghiêng cổ nhìn ra sau quầy bar, La Nhận đưa lưng về phía cô, Hoắc Từ Hồng thì hướng mặt ra phía ngoài, đôi lúc lại cười dằng dặc với cô để cô yên tâm. Mà cách đó vài mét, Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa tất nhiên là đang hạn gặp nhau quá muộn, không thể vun đắp làm nhang kết nghĩa huynh đệ.

Lo lắng thì lo lắng, trong lòng đồng thời cũng không khỏi nghi hoặc, cái tên La Nhận này, thật sự là người hồ Lạc Mã sao? Thật sự đúng là hàng xóm nhà đi Hồng? Sao chuyện gì cũng cứ quanh quẩn mãi không thoát ra khỏi phạm vi cái hồ Lạc Mã này vậy nhì?

Đúng lúc này thì xảy ra biến cố.

Nghe tiếng đi Hồng hét lên chói tai, cả người Mộc Đại run lên, không kịp nghĩ ngợi gì, ném hết đồng dao nĩa dùng để ăn món tráng miệng cô đang cầm trong tay vào lưng La Nhận, đồng thời, đạp hai bước lên bàn, lật người trong không trung, đến quầy bar thì một tay ấn lên đầu Tào Nghiêm Hoa, một tay mượn lực tung người lao về phía La Nhận. La Nhận thấy Hoắc Từ Hồng ra, xoay người né khỏi đồng dao nĩa, lại không tránh được Mộc Đại, bị cô xô cho một cái lao đao. Cũng may nửa thân dưới của anh vẫn vững, mượn thế vọt nhanh hai bước mở cửa sau ra, lúc mở cửa chợt quay đầu lại, nở một nụ cười như muốn khiêu khích Mộc Đại đang trong cơn giận dữ.

Hoắc Từ Hồng bị đẩy ngã trên đất, vẫn chưa hoàn hồn, nhưng cũng không bị thương. Mộc Đại cắn răng, gọi một tiếng: “Một Vạn Ba, thay tôi chăm sóc đi Hồng!”

Một Vạn Ba còn chưa kịp đáp lời, Mộc Đại đã mất dạng.

Trong quán rượu nhất thời yên lặng. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến mức khi có người phản ứng được định lấy điện thoại ra quay một video “mục kích tại hiện trường”, thì hết thấy đã kết thúc.

Hoắc Từ Hồng ôm lấy cổ thấp giọng ho khan, Một Vạn Ba từ sau cửa tù chui ra, hốt hoảng điu bà đây: “Bà chủ, bà chủ không sao chứ?”

Càng lúc càng có nhiều người chạy qua bên này, chỉ có Tào Nghiêm Hoa vẫn đứng đực ra tại chỗ.

Má nó chứ, ông đây muốn bái sư!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13

Rõ ràng La Nhân đã đo thám địa hình từ trước, tốc độ xuyên phổ qua hẻm rất nhanh. Thành cổ được xây dọc theo triền núi, du khách đa số đều lười biếng, chẳng mấy khi chịu leo cao bò thấp, bởi vậy nên càng lên núi, dòng người càng thưa thớt, đến buổi tối lại càng vắng vẻ. Hàng quán trong vại con ngõ đã sớm đóng cửa nghỉ bán, chỉ còn lại một hai ngọn đèn lồng là còn vì sự nghiệp lung linh của thành cổ mà còn thấp sáng.

Có điều, đây là một lợi thế đối với Mộc Đại. Thường nói khi đánh võ ít nhiều đều phải dè chừng, không ai là không tránh nơi đông đúc. Cô như thường lệ đạp hai bước phóng lên mái nhà, chạy đuổi trên mái hiên dọc theo con hẻm. Từ trên cao nhìn xuống, La Nhân làm thế nào cũng không thoát được khỏi tầm mắt cô. Có vài lần, cô đột nhiên lộn xuống từ mái nhà, lấy tay làm dao chém tới, buộc La Nhân phải né tránh tránh phải.

Có điều, La Nhân cũng đã nhìn ra lối đánh của Mộc Đại. Người ta thường nói, nam nữ tập võ mỗi phái lại có một sở trường riêng, rất hiếm có người phụ nữ nào lại đi khổ luyện ngoại công, lấy một ví dụ đơn giản, lấy ngực đập đá toàn là đàn ông cao to thô kệch luyện, đã thấy cô gái nào lại lấy ngực mình ra đập đá bao giờ chưa?

Võ công của Mộc Đại hẳn là nghiêng về khinh công, thứ nhất là bởi thể trọng của phái nữ thường nhẹ, bản thân cô lại rất có ưu thế về mặt này, thứ hai là lúc ở Trùng Khánh, một chiêu bích hồ du tường của cô đã để lộ ra đầu mối.

Thế nhưng mọi sự trên đời chẳng có gì là toàn vẹn. Một khi đã dồn tinh lực vào khinh công thì công phu quyền cước nhất định sẽ trở thành uy hiếp đối với cô.

La Nhân hạ quyết tâm, ở đầu ngõ kế tiếp đột nhiên đổi hướng lao vọt vào một cánh rừng thưa thớt. Mộc Đại đang bám gót thấy vậy thì ngần ngừ trong chốc lát, rút cuộc vẫn đuổi theo vào.

Trong rừng không thể so được với ngõ hẻm, thứ nhất là rất tối, tầm nhìn bất tiện, thứ hai là cành lá vướng víu, rất khó huy động chân tay, thứ ba là...

Mộc Đại hơi hoảng, La Nhân vào rừng xong hoàn toàn mất dạng, nếu không phải chui xuống đất thì chắc chắn là đang núp sau một cái cây nào đó.

Cô thật ra không am hiểu loại hình đấu võ này lắm, cô thích kiểu tỷ thí trong môi trường sáng sủa quang đãng, giáp mặt đối đầu, quang minh chính đại hơn.

Đứng sau dường như có động tĩnh, toàn thân Mộc Đại run lên, nhanh chóng xoay người, bắt chợt, nhìn thấy một bóng cây lay động bất thường.

Mộc Đại nín thở đi về phía đó, vừa được hai bước, một cánh tay đột nhiên chụp lên vai cô.

Chính là khoảnh khắc này!

Mộc Đại cắn chặt răng, rụt lại xuống, bắt lấy cổ tay La Nhân kéo ra phía trước. Nếu là người bình thường thì đã bị cô lẳng một cú qua vai rồi, nhưng đáng tiếc hạ bản của La Nhân lại rất vững, sức lực cũng lớn hơn cô. Mộc Đại kéo được nửa chừng thì biết là không ổn, ý nghĩ xoay chuyển, đạp một cước lên thân cây, lấy thân La Nhân làm trụ lộn ngược người, đầu dưới thân trên, cả người đã tung lên cao được gần hai mét.

Với cái thế này, nếu cứ để cô trở mình giữa không trung thì sẽ lên thẳng được trên cây, đến lúc đó dờnào bắt được cô nữa? La Nhân ra tay nhanh như chớp, quát một tiếng “Xuống!”, hai tay bóp lấy hai vai cô, giật mạnh xuống dưới.

Mộc Đại gần như bị ném xuống đất. Khinh công của cô thật sự rất khá, vừa chạm đất đã bật người dậy. Vừa đứng lên, tay La Nhân lại một lần nữa chụp lấy vai cô. Mộc Đại hạ quyết tâm, khuỷu tay phải gấp lại, thúc vào thân thể phía sau, cùi chỏ dùng mạnh lên cơ bụng La Nhân.

Cú này quả thật là một đòn hiểm, cô thúc vào ngực đối phương, chỉ cần cú thúc trúng được chỗ hiểm, đối phương sẽ bị đau không sao trả đòn được, cô lập tức có thể xoay chuyển được tình thế.

Nghe thấy tiếng La Nhân rên lên, Mộc Đại nhur mờ cò trong bụng, biết đầu rằng một giây sau đó, anh lại đột nhiên vươn tay ra phía trước rồi quặp về, tóm lấy tay cô ép chặt vào thân thể cô, tay kia gia lên, lưỡi dao lạnh băng dí lên cổ cô.

Trong đầu Mộc Đại trống rỗng, chợt nghĩ đến một câu mà sư phụ cô thường nói.

Cao thủ so chiêu, sinh tử trong chớp mắt.

Sư phụ cô nói, cao thủ tỷ võ với nhau, ba ngày ba đêm một ngàn tám trăm hiệp gì đó đều là nói khoác, chỉ cần một sơ hở, lập tức sẽ phân được thắng bại, thậm chí quyết định sinh tử.

Khoảng thời gian đó kỷ thật rất ngắn, mười giây? Mười lăm giây? Qua lại vài ba chiêu đã thất bại thảm hại rồi.

Vừa nãy còn đánh nhau kịch liệt, vậy mà giờ lại yên lặng đến đáng sợ. Quanh mũi là thứ mùi đặc trưng của cây cối, mọi cảm quan thần kinh đều tập trung vào cảm giác lạnh lẽo dính trên cổ.

La Nhân hỏi cô: “Biết mình phạm vào lỗi nào không?”

Không biết, cũng không truy ra được. Chuyện xảy ra quá nhanh, lẽ nào cô sẽ phải chết ở đây sao?

Đầu lẳng Mộc Đại bỗng dâng lên cảm giác khủng hoảng vô cùng.

Lưỡi dao dường như đi sát thêm đôi chút. La Nhân kẻ vào bên tai cô, hỏi: “Có đi ngón gì không?”

Có đi ngón gì không á? Thân thể Mộc Đại khẽ run lên, anh hùng hảo hán vào lúc này thường sẽ ngẩng cao đầu, hùng hồn nói “Muốn chém muốn giết tùy ngươi”, hoặc là nghiêng răng nghiêng lợi “Ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi”.

Nhưng hình như cả hai cô đều làm không được.

Sáng nay cô còn đắp mặt nạ dưỡng da, lúc này cô còn khinh bỉ Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa cùng một giuộc, sao giờ lại đã phải chết rồi.

Mũi cô cay cay, bản thân còn chưa phát hiện ra, nước mắt đã theo sườn mặt chảy xuống, nhỏ lên lưỡi dao trong tay La Nhân.

Qua hồi lâu, La Nhân không nói gì, một lát sau, anh mới rất bất đắc dĩ lên tiếng: “Sợ đến thế cơ à?”

Mộc Đại ọa lên khóc thật.

Đằng nào cũng chết, đằng nào cũng mất mặt, lại còn không cho người ta khóc nữa á? Mộc Đại gio tay lên lau nước mắt, lại không nhận ra kiểm chế của La Nhân đã lỏng ra rất nhiều.

“Mộc Đại, giờ tôi sẽ thả cô đi, nhưng cô hãy nghe kỹ ba câu này của tôi, trở về rồi nghiêm túc nghĩ lại xem”

Mộc Đại nghe được ba chữ “thả cô đi”, nháy mắt sững lại, sau đó ra sức gạt đầu.

“Thứ nhất, cô tận mắt thấy tôi động vào Hoắc Từ Hồng sao?

“Thứ hai, ở hồ Lạc Mã thật sự có một người tên Hoắc Từ Hồng, sống ở số 12 ngõ Trần Tiền, cha mẹ làm nghề bán rau, gia cảnh không tốt, đến năm thứ hai tiểu học thì bỏ học phụ cha mẹ bán hàng. Trở về nhìn lại đi Hồng của cô đi, có giống một người như vậy không?

“Thứ ba...”

Nói đến “thứ ba”, anh ngừng lại một chút: “Giờ tôi sẽ thả cô đi, nhưng cô không được quay đầu lại. Nếu quay đầu lại, đừng trách tôi đối ý.”

Nói xong, anh đẩy nhẹ lên lưng Mộc Đại một cái.

Mộc Đại máy móc đi về phía trước, bước cao bước thấp, trong đầu ông ông không tin, nhưng cũng thật sự không quay đầu lại.

Nhìn Mộc Đại đi xa, La Nhân áp tay lên cơ bụng, ngồi xồm xuống.

Mộc Đại hốt hoảng ngo ngác trở lại quán bar. Khách trong quán đã về hết, đám Một Vạn Ba đang vây quanh Hoắc Từ Hồng hỏi han. Mộc Đại đi thẳng về phía đó, gọi một tiếng: “Di Hồng.”

Trên cổ Hoắc Từ Hồng hằn một vết tay màu hồng nhạt, hẳn là do bị La Nhân bóp. Bà ngẩng lên nhìn, thấy mắt Mộc Đại hơi sưng, trong lòng cả kinh, đang định nói gì đó, Mộc Đại đã lên tiếng trước: “Con chưa bắt được hần.”

Lại nói tiếp: “Con về phòng trước.”

Hoắc Từ Hồng thấy trên người cô dính đầy đất cát, biết cô dù chưa bắt được nhưng cũng đã đánh tay đôi một trận, thấy mình đi theo không ổn, bèn đánh mắt ra hiệu cho Một Vạn Ba. Một Vạn Ba vội chạy lên, Tào Nghiêm Hoa không đợi được, cũng nhăm mắt đuổi theo.

Mộc Đại lên cầu thang, lúc mở cửa phòng, nỏ túi hờn bông ở ạt trào dâng, chán mềm nhũn xuống, rồi ngã vật ra sàn.

Nếu là ngày thường, Một Vạn Ba chỉ sợ cho rằng cô đang luyện cái môn “thần lần bò leo” gì đấy, nhưng lần này hẳn biết là không phải nên vội vàng đi qua: “Cô chủ nhỏ, cô chủ nhỏ, mặt sần bần lắm”

Vừa nói, hẳn vừa bỏ tay đứng nhìn, muốn đỡ lại không dám. Đến cùng vẫn là Tào Nghiêm Hoa thấu hiểu nhân tâm, vội đi lấy gối đầu trên giường cô tới: “Nào nào, em Mộc Đại, lót cho êm trước đã.”

Mộc Đại nhấc đầu lên, kê gối xuống dưới mặt, nheo ngào một câu: “Tôi buồn quá.”

Một Vạn Ba an ủi cô: “Cũng chưa phải là bị bắt mà cô chủ nhỏ, chưa bắt được cũng đừng buồn.”

Mộc Đại khẽ rên lên một tiếng như đang nức nở, mặt chôn vào gối, giọng lúng búng: “Người ta nói muốn giết tôi, tôi sợ quá nên khóc.”

Tào Nghiễm Hoa kích động: “Sợ quá khác là chuyện bình thường mà em Mộc Đại, ai mà chẳng sợ chết chứ. Sợ quá nên khóc rõ ràng là bởi có lòng quý trọng nồng nhiệt đối với sinh mệnh, mấy kẻ nói không sợ chết đều là loại không có trách nhiệm với gia đình và xã hội...”

Gã nói nhảm một hồi, Mộc Đại yếu ớt: “Mấy người đi đi, tôi muốn được yên tĩnh một lát.”

Tào Nghiễm Hoa không biết phải làm sao, thờ dài một tiếng, ra tới cửa không nhận được quay lại nhìn cô, hỏi Một Vạn Ba: “Cô ấy... làm sao vậy?”

Một Vạn Ba nói: “Xem ra cô chủ nhỏ của chúng ta là bị...đề bẹp ở mọi phương diện rồi.”

Lúc nhắc đến hai chữ “đề bẹp”, hần ấn một tay xuống, làm bộ như đang liều mình đè ép, trong lòng thấm reo một từ.

Sáng khoải!

Tắt đèn xong, Hoắc Tử Hồng và chú Trương lo lắng, qua xem Mộc Đại thế nào, thấy trên giường không có ai, chăn gối cũng biến mất. Hoắc Tử Hồng tới cạnh tủ âm tường, kéo cửa tủ mở ra một khe nhỏ.

Mộc Đại quấn chăn, vui mặt trong gối, đã ngủ.

Hoắc Tử Hồng thờ dài, đóng cửa tủ lại, đi ra ngoài rồi thấp giọng nói chuyện với chú Trương.

“Tôi chính là lo cái này nhất đấy, tính tình Mộc Đại quá mạnh mẽ, chẳng có lấy chút mềm dẻo nào cả, hoặc là hùng hực khí thế, hoặc là ù ề chán chường, chưa từng có lúc nào có trạng thái ở giữa.”

“Bà chủ, chuyện hôm nay, có nên báo cảnh sát không?”

“Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, bỏ đi, mở quán làm ăn thế này, không tránh được bị người ta kiểm chuyện.”

...

Trong tủ âm tường, Mộc Đại chậm rãi mở mắt.

“...gia cảnh không tốt, đến năm thứ hai tiểu học thì bố học phụ cha mẹ bán hàng. Trở về nhìn lại di Hồng của cô đi, có giống một người như vậy không?”

La Nhận vừa cởi áo vừa xuyết xoa.

Người trong gương vóc dáng cao lớn rắn rỏi, bắp cơ màu đồng ánh lên quầng sáng nhàn nhạt, trên cơ bụng xanh tím một khoảng lớn.

La Nhận dùng khăn mặt nhúng vào nước lạnh rồi đắp lên chỗ đau, vừa đắp lên đã không khỏi hít mạnh một hơi khí lạnh.

Anh hận đến nghiến răng: “Đáng ra phải cho cô nhóc đó một dao mổ phải.”

Điện thoại đặt bên cạnh đang mở loa ngoài, vang lên tiếng bác Trịnh quan tâm hỏi thăm: “Bị thương nặng không? Thật sự không cần đến bệnh viện à?”

“Không sao ạ, cháu đâu có yếu ớt gì vậy.” La Nhận một tay giữ lấy khăn lạnh, một tay cầm điện thoại lên, tắt loa ngoài, áp di động lên tai: “Sinh Đình ổn chứ ạ?”

Bác Trịnh ở đầu kia thờ dài: “Vẫn thế.”

Lại nói: “La Nhận này, cháu cũng nên trở lại thăm nó chút đi.”

La Nhận hơi khựng lại, im lặng đôi chốc, rồi gắng đôi chữ dề: “Cháu gặp Hoắc Tử Hồng rồi, cháu có cảm giác, bà ta biết điều gì đó. Hiện giờ giữa ba vụ án tương tự nhau này hẳn là ít nhiều có một mối liên hệ nào đấy.”

Bác Trịnh cười khò: “Cháu hăng hái quá đấy, điều tra lâu vậy rồi, đã ra được kết quả nào đâu? Người bị chặt mất chân trái nhiều như vậy, đều có liên quan tới nhau hết sao? Bác lên mạng tìm thử rồi, cái chuyện chặt chân này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, thôi thượng cổ gọi là nguyệt tức, chính là một trong ngũ đại hình đấy. (*)”

(*) Nguyệt tức là cách gọi hình phạt chặt chân thời thượng cổ, ngũ đại hình là năm hình phạt tàn khốc nhất thời đó.

La Nhận khẽ nhếch môi: “Nếu chuyện Hoắc Tử Hồng bên này tiến triển thuận lợi thì sẽ sớm có kết quả thôi.”

Bác Trịnh có chút không yên: “Đầu cô đơn giản vậy, cháu còn chẳng phải là suy bị...con gái nuôi của bà ta đã thương sao?”

“Cô ấy?” La Nhận bật cười, “Cũng chỉ như một con mèo xù lông thôi, chọc một cái là giương nanh múa vuốt cào loạn, có điều, tối nay cháu đã nhổ sạch móng vuốt của cô ấy đi rồi.”

Bác Trịnh trách anh: “Oan gia nên cời không nên bước, cháu cũng đừng quá đáng.”

La Nhận biếng nhác đáp một câu: “Lập trường bất đồng thì giải quyết bằng bàn lính, có gì mà quá đáng chứ...”

Ánh mắt bỗng rơi lên con dao chiến bằng thép sắc lạnh.

Nói chuyện điện thoại xong, anh ném khăn mặt qua một bên, ngửa mặt ngã xuống giường.

Trần nhà được thiết kế theo kiểu cũ, trên đỉnh là một chiếc quạt trần bốn cánh phong cách Tây Âu, chỉ thuần để trang trí, hoa văn chạm rỗng bằng đồng.

La Nhận nhìn chòng chọc lên quạt trần một hồi, chợt thờ dài, nhẹ giọng nói: “Cô khóc gì vậy chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14

Một Vạn Ba được một đêm nằm mơ đến là ngọt ngào, lúc rời giường khỏe miệng không cưỡng được cứ cong cong, đến lúc dọn đồ ăn sáng, không thấy Mộc Đại đâu, tính thần lại càng khoan khoái, rất tích cực chia bát múc cháo cho mọi người, còn giả dơ quan tâm hỏi Hoắc Tử Hồng: “Cô chủ nhỏ...sẽ không sao chứ ạ?”

Hoắc Tử Hồng ừ một tiếng: “Chắc sẽ ừ rũ mắt vài ngày.”

Chỉ ừ rũ mắt vài ngày thôi á? Một Vạn Ba không khỏi buồn bực, chứ không phải là sẽ không gượng dậy nổi sao?

Chú Trương ngồi bên cạnh hừ một tiếng: “Bị dao rạch cho một nhát, ban đầu sẽ ào ào chảy máu, nhưng mấy ngày sau không phải là vết thương sẽ đóng vảy sao? Cô chủ nhỏ không sao đâu.”

Một Vạn Ba vẫn cố ngoi ngóp gầy chết: “Vậy thì cũng phải từ từ, khỏi phục lại từng chút một chứ?”

Hoắc Tử Hồng buống một câu đập bẹp hi vọng của hần: “Mộc Đại không giống vậy.”

Bà ấn một ngón tay lên mặt bàn, gầy tiếp theo bật ngược ngón tay lên cao: “Con bé là thể này, giống như lò xo vậy, sẽ nhanh chóng bật ngược lại, cậu cứ chờ mà xem.”

Ấn sáng xong, Tào Nghiêm Hoa đang trợ gần đó là người đầu tiên đến báo danh, lấy có là để học việc kinh doanh quán bar hằng ngày, nhưng kỳ thật thì trông mắt chỉ dính lên tăng trên: “Em gái Mộc Đại của tôi đâu rồi?”

Vừa dứt lời đã thấy Mộc Đại tinh thần uố oái đi xuống từ tầng trên. Một Vạn Ba giả bộ cúi đầu lau ly, trong lòng thầm rủa: “Ngã đi, ngã đi.”

Thấy cô bình an vô sự xuống tới bậc cuối cùng, không thể làm gì khác đành đổi sang cầu nguyện: “Đừng bật ngược, đừng bật ngược.”

Trời xanh cũng coi như còn quan tâm đến hắn, chung quy thì hôm nay Mộc Đại không có dấu hiệu gì là sẽ bật ngược. Cô đi thẳng tới bên bàn ngồi xuống, mở nắp chung trà, không nói tiếng nào lặng lẽ ăn bữa sáng.

Hoắc Tử Hồng cười cười đi tới, cầm một cái vỏ bánh nướng lên, giúp cô cuộn trứng và khoai tây sợi xào cay, rồi đưa cho cô: “Đánh không lại người ta, bắt không được người ta, đều là chuyện nhỏ cả, thì sinh nhiều vậy mà quán quân chỉ có một, chẳng lẽ từ kè đứng thứ hai trở xuống, đều chỉ còn nước nhảy lầu thôi sao?”

Mộc Đại nhìn bánh cuộn, không đáp lời ngay: “Di Hồng, đi là con gái của giáo sư Lý phải không?”

“Hôm qua, sao La Nhận lại động thủ với di? Hắn ta động thủ thì là hắn ta không đúng, tại sao không báo cảnh sát?”

Hoắc Tử Hồng khẽ mấy môi, lại cười: “Mộc Đại của chúng ta giờ thành cái kho mìn vạn câu hỏi vì sao rồi.”

Bà đặt bánh cuộn vào cái đĩa cạnh bát cháo của Mộc Đại: “Chuyện liên quan tới quá khứ, sau này cũng đừng hỏi nữa. Đã là chuyện từ rất lâu rồi, đi cũng không muốn nhắc lại.”

Mộc Đại không nhìn bà, cúi đầu khuấy khuấy cháo trong bát: “Có một số việc, đi không muốn nói đến, nhưng người khác sẽ không theo ý đi. La Nhận sẽ không buông tay.”

Ánh mắt Mộc Đại rơi lên tay Hoắc Tử Hồng.

Tay Hoắc Tử Hồng, tuy không phải là trắng nõn nà như cộng hành lộ l, nhưng cũng coi như thon dài, được chăm sóc cẩn thận. Theo cách nói của các cụ thì chính là tay của các tiểu thư phu nhân chưa từng làm việc nặng.

Năm thứ hai tiểu học thì bố học phụ cha mẹ bán hàng tư? Mộc Đại không phải là chưa từng nhìn thấy tay của người bán rau, những đôi tay đó luôn dính đầy bùn đất từ những mớ rau tươi mới vừa được hái xong, màu bùn đọng lại trong vân da, dùng xà phòng chà rửa thế nào cũng không thể tẩy sạch.

Ấn sáng xong, nhân lúc Hoắc Tử Hồng mãi nói chuyện với chú Trương dưới quán, Mộc Đại lên vào phòng bà. Căn phòng này, cô thường ngày vẫn hay ra vào, cho tới giờ cũng chưa từng để ý nhiều lắm, lần này vào lại mang theo tâm lý dè chừng cẩn thận, ngực như bị thứ gì đó đè ép, buồn bực cực kỳ.

Đầu giường di Hồng đặt một cuốn sách để đọc trước khi đi ngủ, là cuốn “Bình giải Thế thuyết tân ngữ (*)”, trên bàn đặt một quyển sách tham khảo các kiểu hoa văn phục sức dân tộc, trước đó bà từng đề cập muốn mua lại một cửa hàng mặt phố, đồ vải vóc mỹ nghệ là một trong những ý tưởng kinh doanh hàng đầu, hoa văn trang trí nhuộm chìm nhuộm sấp trên vải phải là do tự bà vẽ lấy, không thể là kiểu bán chạy ngoài chợ được.

() Thế thuyết tân ngữ (世說新語) là một cuốn sách được viết vào thời Nam Tống, do một nhóm các văn sĩ được Lưu Nghĩa Khánh tập hợp biên soạn, nội dung chủ yếu là ghi chép lại những câu chuyện và lời nói của một số danh sĩ từ thời Đông Hán đến thời Tấn – Tống, được coi là tập tiểu thuyết bút ký tiêu biểu trong kho tàng văn học cổ Trung Hoa, là bộ văn ngôn chỉ nhân (sách cổ ghi chép về việc người) đầu tiên của Trung Quốc.*

Bình giải Thế thuyết tân ngữ là sách diễn giải, phê bình Thế thuyết tân ngữ.

Trên kệ từ nhiều ngăn là vài món đồ lật vậ mà di Hồng cất giữ, có tượng đất hoàng bản (*), có đèn lồng thủ công đặc biệt do nghệ nhân lành nghề chế tác với số lượng giới hạn, còn có một cái hồ lô được trang trí hoa văn in bằng sắt nung.

() Hoàng bản (黃胖) là một món đồ chơi dân gian, được nhắc đến trong “Tứ triều văn kiến lục” của Diệp Thiệu Ông: “Hàn (tức Hàn Thác Trụ, tể tướng thời Nam Tống) nhân trong tiệc rượu ngày xuân của gia tộc tổ chức bên Tây Hồ, đã lấy đất nặn thành tượng, gọi là hoàng bản. Phóng theo bức đầu tiên mà làm thành hơn mười tượng, du khách lại ngỡ là món đồ đặc trưng của xứ ấy.”*

Khi còn nhỏ xem “Bát tiên quạ hái”, cô từng lấy trộm cái hồ lô đó, mở nắp đổ nước ngọt vào, treo lên bàn học bắt chúc Thiết Quái Lý (*), vừa cười ha ha vừa tháo hồ lô đeo trên thắt lưng xuống, ngửa đầu đổ nước ngọt vào miệng, đồ được một nửa thì bị di Hồng lấy lại hồ lô đem đi. Cô cứ tưởng sắp bị đánh, cụp đuôi theo di Hồng vào nhà, ai ngờ di Hồng lại nói: “Mộc Đại, đây là hồ lô đựng đồ đó.”

() Bát tiên là một nhóm tám vị tiên trong thần thoại Trung Hoa, là những thần tiên trừng trị điều ác, ca ngợi điều thiện, giúp đỡ người khó khăn. Bát tiên phần nào phản ánh con người trong xã hội, với các độ tuổi khác nhau, nam nữ già trẻ, phú quý bán hàn, văn sĩ võ tướng, khỏe mạnh tàn tật, đáp ứng mọi nhu cầu thờ bái của các giai tầng trong xã hội. Truyền thuyết Bát tiên quạ hái kể về cuộc hành trình chu du thiên hạ của bát tiên sau khi dư tiệc Bàn đảo của Vương Mẫu.*

Thiết Quái Lý đứng đầu Bát tiên. Tương truyền ông là người triều Tần, họ Lý, tên Huyền, thường xuất hồn thoát xác đi vân du. Một lần xuất hồn đi triều bái Thái thượng lão quân, đệ tử của ông lỡ đem xác ông đốt mất, lúc trở về không còn xác để nhập, đành nhập vào xác của một người ăn mày bị chết đói. Vậy nên ông thường được miêu tả là một lão ăn mày rách rưới, bị què một chân, hông đeo hồ lô, tay chống quai tượng, pháp thuật vô biên.

Mắt cô tròn to như chuông đồng: “Hồ lô đựng đồ, nuôi để ấy à?”

Di Hồng nói: “Đúng vậy.”

Rồi bà kể cho cô nghe chuyện người xưa khi nuôi những loài còn trùng có tiếng kêu, thường dùng hồ lô đựng cho đẹp. Chọn hồ lô nuôi trùng cũng có lưu ý riêng, gọi là “từ, nhuận, kiên, hậu (*), để giữ gìn, có người còn dùng vải nhưng làm bao đựng hồ lô.

() Có nghĩa là chọn hồ lô màu tím, thân sáng bóng, thành cứng và dày.*

Cô chẳng lọt tai được bao nhiêu, trong đầu chỉ nghĩ Thôi xong, không chừng bao nhiêu nước tiểu của con để nuôi trong hồ lô đều vào bụng mình hết rồi…

Bây giờ nhớ lại, di Hồng quả là có học vấn, cứ như lớn lên trong thế gia thư hương.

Lòng Mộc Đại chột căng thẳng.

Di Hồng và cô gái tên Lý Á Thanh kia về ngoài giống nhau như đúc, chính Lý Thân cũng thủ nhận rằng giáo sư Lý có một cặp con gái sinh đôi, La Nhận còn thẳng thắn chỉ ra rằng di Hồng vốn không giống Hoắc Tử Hồng sống ở số 12 ngõ Trần Tiên, hồ Lạc Mã trước đây…

Lẽ nào người chết ở hồ Lạc Mã, bị dây câu móc thành con rối mới là Hoắc Tử Hồng thật, mà người hiện đang sống dưới cái tên Hoắc Tử Hồng lại chính là…Lý Á Thanh?

Nhìn lại Hoắc Tử Hồng, Mộc Đại làm thế nào cũng không thể lấy lại được cảm xúc như trước kia, cũng không sao liên hệ bà với một di Hồng ngày thơ đến độ khiến người ta tức ói máu được nữa.

Cô ngồi xuống cái bàn bên cạnh cửa sổ, lấy giấy bút khăn trương viết lại những gì mình đang nghĩ.

Nếu như di Hồng thực sự là Lý Á Thanh, bà đã giấu giếm sự thật này rất nhiều năm nay, không thể hồn nhiên vô tư như bà thường thể hiện bên ngoài thể được, hay nói cách khác, lời di Hồng chưa chắc đã là sự thật.

“Cô tận mắt thấy tôi động vào Hoắc Tử Hồng sao?”

Cũng không phải thấy tận mắt, chỉ là nghe thấy tiếng kêu kinh hãi, sau đó thì thấy La Nhận bóp cổ di Hồng rồi đẩy mạnh bà ra.

Nếu là di Hồng động đến La Nhận trước thì sao? Trước đó bà đã bày bố, bà biết nếu công kích La Nhận, chắc chắn anh sẽ tự vệ, mà khi La Nhận động vào bà thì bà lập tức cố ý thét lên…

Mộc Đại bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ, cô hốt hoảng xé nát vụn tờ giấy trước mặt rồi ném xuống đất, hai tay nắm tóc nằm rạp lên mặt bàn.

Không phải không phải không phải, nghĩ như vậy là không đúng, La Nhận là một con quý, chỉ hai ba câu nói đã dẫn dụ được cô hoài nghi di Hồng.

Tào Nghiêm Hoa lạch bạch chạy tới. Gã thấy Mộc Đại nói nóng vo giấy xà giặt, cảm thấy đây chính là thời cơ.

“Em Mộc Đại này, đừng vì chuyện này mà tức giận, không đáng đâu.

“Thành thật mà nói, luận về thực lực, em bỏ qua cho lũ lưu manh gây chuyện ở mấy con phố gần đây, là đã chịu thiệt ở chỗ không đủ kinh nghiệm rồi. Nếu không phải do đối phương quý kẻ đa đoan thì sao có thể tính kẻ em như vậy được chứ.”

Gã chỉ là phỏng đoán, nhưng ăn nói lại hùng hồn lý lẽ đầu ra đây, cứ như thể tận mắt thấy chuyện xảy ra tới qua. Có điều cũng giấu đúng chỗ ngứa, khiến người ta cảm thấy thỏa đáng.

Mộc Đại rốt cuộc cũng ngừng đầu lên nhìn gã.

Tào Nghiêm Hoa nói đầy thành khẩn: “Chuyện thế này, thực ra hoàn toàn có thể tránh khỏi, em biết then chốt nằm ở đâu không?”

Tránh khỏi? Dù biết cái tên Tào Nghiêm Hoa này không mấy đáng tin, nhưng Mộc Đại vẫn bị khơi dậy lòng hiếu kỳ: “Then chốt là ở đâu?”

“Then chốt là ở chỗ, em thiếu một đồ đệ kinh nghiệm phong phú, võ công cao cường, trí kỷ đáng tin!

“Áy áy, em Mộc Đại, em đừng bỏ đi mà...”

Tào Nghiêm Hoa đuổi theo sau lưng Mộc Đại, không cam lòng tiếp tục ỏn ẻo: “Em Mộc Đại, em nghỉ mà xem, nếu lại xảy ra chuyện như vậy, có một đệ tử chịu thương chịu khó xông ra, chính là anh đây, thì kể cả bị bắt bị đánh bị sợ bị khóc, cũng là anh đây chịu, không quan hệ gì đến em mà! Mộc Đại em à, em suy nghĩ thử xem...”

Đêm xuống, Mộc Đại mơ một giấc mơ.

Mơ thấy Hoắc Tử Hồng đi đến đầu giường cô, dịu dàng lay cô: “Mộc Đại, Mộc Đại, tỉnh lại đi.”

Cô rõ ràng đang tỉnh táo, lại không thể cử động, cũng không thể phát ra tiếng. Di Hồng ngồi xuống bên giường cô, bắt đầu xe chỉ lượn kim

Thần kim to như một chiếc bút, lỗ nhỏ chỉ lớn bằng hạt đậu tương, sợi chỉ kia cũng rất kỳ quái, nhìn như được chập lại bởi vài sợi dây. Mất cô thuận theo sợi chỉ lướt xuống, thấy sợi chỉ được rút ra từ một cái lưới đánh cá rất to trùm lên đầu gối di Hồng.

Sân nhà biến đầu mắt, chuyển thành một mặt hồ lẫn tán gợn sóng, một nửa lưới đánh cá nằm dưới mặt hồ, mơ hồ còn có thể thấy trong lưới có cá đang giãy giụa.

Đột nhiên, cá mặt hồ rộng lớn chìm trong sương mù, chỉ có chiếc giường là lơ lửng.

Mộc Đại phát hoảng, muốn hỏi bà, di Hồng, đi làm gì thế?

Trong hòng như bị nhồi bông, nói thế nào cũng không ra được tiếng. Trên mặt di Hồng lộ ra nụ cười kín đáo, chậm rãi thò tay qua, ấn chặt lấy đầu cô, tay kia cầm cây kim, xuyên thẳng vào gò má cô...

Cả người đỏ mỗ hôi lạnh, căng chân co lại đập một cái, lại phát hiện ra mình đập vào chân, trái tim nháy mắt rơi về vị trí cũ, như trút được gánh nặng.

Có điều, không ngủ lại được nữa rồi.

Mộc Đại ôm chần gối xuống nhà dưới, đi đến vị trí gần cửa sổ mà cô thường ngồi, lấy gối đầu kê lên cửa sổ, dựa lên ghế dài, ngả người xuống nửa nằm.

Ngũ đại hình thời thượng cổ.

Nguyệt túc.

Chấn mảy La Nhận cau chặt, đầu ngón tay gõ lên màn hình cảm ứng, trang mạng cũng theo đó mà hiện ra.

Điểm qua một vài nội dung tìm được, đều na ná như nhau: hình phạt, hình phạt thời thượng cổ Trung Quốc, khởi nguyên và sự phát triển của hình phạt, sự thay đổi từng bước của hình phạt theo tiến bộ của xã hội loài người.

Trong nội dung có nhắc đến, hình phạt cao nhất ở hiện đại, đơn giản chỉ là tử hình hoặc tù chung thân, các hình thức tử hình cũng không có nhiều loại lắm, thậm chí ở vài quốc gia và vùng lãnh thổ còn đề xướng việc tôn trọng nhân quyền, bãi bỏ tử hình, nói cách khác, sự tôn trọng đối với con người trong hình phạt cũng theo trình độ văn minh của xã hội mà ngày càng được nâng cao.

Mà ngược dòng thời gian về phía trước, vào thời thượng cổ, thậm chí là thời kỳ nô lệ, hình phạt đều rất dã man tàn bạo, điển hình nhất chính là ngũ đại hình.

Ghi chép sử sách sớm nhất là vào thời Hạ Khai (*), gồm có mặc (thích chữ vào mặt), nhĩ (xẻo mũi), nguyệt (chặt chân), cung (tước đoạt khả năng sinh sản), đại bích (tử hình).

() Vị vua thứ hai của nhà Hạ, trị vì từ năm 2197 TCN đến 2188 TCN.*

La Nhận mơ hồ cảm thấy, lời suy nghĩ này là đúng. Chính mệnh Lưu Thụ Hải đã thú nhận mình là kẻ sát nhân, sau khi chết, chuyển trên lưng thiếu mất một mảng da thì chưa giải thích được, nhưng chuyện bị chặt chân thì rất giống như là bị xử theo hình phạt.

Hon nữa, bị chặt chân không phải chỉ có mình ông ta.

La Nhận bỗng cảm thấy buồn bực trong lòng. Anh đứng dậy đi tới cạnh cửa sổ, mở cửa ra cho thông khí, thuận tay gạt mạnh cổ áo.

Đêm xuống người lặng, không khí ẩm ướt, ngọn đèn trong đêm tối trải dài trên những con đường quanh co khúc khuỷu, những phiến đá lát ánh lên thứ màu sắc mà chỉ ban đêm mới có. Nhìn về phía bên kia, cách xa xa ở phía đối diện là quán bar Hợp Tan Tùy Duyên.

La Nhận nhìn một hồi, trong lòng chợt loe lên một ý nghĩ, lấy từ trong hành lý ra một cái ống nhòm có thể nhìn được trong đêm của Đức.

So với hiệu quả không thua gì kính viễn vọng vào ban ngày, công dụng của ống nhòm vào ban đêm bị suy giảm, nhưng anh vẫn nhận ra người kia là ai.

Khóe môi La Nhận hé ra nụ cười, lẩm bẩm: “Vẫn còn canh gác à?”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15

Mộc Đại đang mơ mơ màng màng, chợt nghe thấy sau đầu có ba tiếng cốc cốc cốc khe khẽ vang lên.

Giống hệt như lúc cô ngủ nướng bị di Hồng gọi dậy, nhẹ nhàng ầm áp gõ ba tiếng cộc cộc cộc lên đầu giường.

Mộc Đại vui sấu hơn vào chân, một tay kéo chân trùm lên đầu, tay kia vươn ra ngoài mò mẫm.

Như thường ngày, cô sẽ bắt lấy cổ tay di Hồng như để làm nũng, chui trong chân nắn nì: “Năm phút nữa thôi, đứng năm phút nữa thôi.”

Vậy nên...

Cách một tấm cửa sổ sát đất, La Nhận mặt không biểu cảm nhìn tay cô mò tới mò lui trên cửa kính, ý gì đây? Định làm gì vậy?

Sao lại...lạnh lạnh vậy nhì...

Lòng Mộc Đại thất lại một cái, cả người chớp mắt tỉnh táo lại: Cô không phải đang ngủ trong phòng, mà là đang ngủ dưới quán rượu!

Cô bật người ngồi dậy.

Trong quán rượu rất tối, phải một lúc nữa mặt trời mới mọc. Trên mặt bàn in một bóng người cao cao đang đứng.

Cốc cốc cốc, tiếng động kia lại vang lên, Mộc Đại lơ mơ đoán được là ai, sau một thoáng do dự, vẫn là quay đầu lại.

La Nhận một tay chống bên ngoài cửa kính, trán đặt lên cánh tay, một tay cầm điện thoại di động giơ lên, màn hình hướng vào trong quán, bên trên đánh ba chữ.

Trò chuyện không?

Ai thêm hân huyền chuyện trò với anh chứ, cười cười cái khi nhà anh ấy, cứ làm như người tới qua lấy dao đi cô không phải là anh vậy.

Mọi phản ứng của Mộc Đại đều nằm trong dự liệu của La Nhận. Anh cũng không gấp, cứ giơ điện thoại lên như vậy, cho đến khi màn hình tắt sáng.

Cô sẽ mở cửa thôi, nếu như cô để ý tới lời anh nói, nếu như cô cũng nổi lên nghi ngờ về Hoắc Tử Hồng, nếu như sau chuyện anh thả cô đi tới qua, cô nhận ra được anh không có ác ý.

Cô sẽ mở cửa thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, anh thấy Mộc Đại đi về phía cửa chính.

Cánh cửa mở từ bên trong, hé ra một khoảng rộng chừng gang tay, chỉ lộ ra non nửa khuôn mặt của Mộc Đại.

La Nhận không đi về phía đó, anh rất hiểu đạo lý dự tốc bất đạt. Trải qua một tối giương cung bạt kiếm, hiện giờ tỏ ra thiện chí đã là một việc rất vi diệu rồi. Cả hai đều đang thăm dò lẫn nhau, cần biết một vừa hai phải.

Mộc Đại nắm cây nĩa trong tay, lúc đi qua bàn ăn cô đã cảm nó theo. Góc độ mở cửa cũng rất gian xảo, cô đã nghĩ qua, nếu La Nhận cố gắng xông đến, cô trước tiên có thể áp người lên tường, lúc La Nhận chưa kịp phản ứng thì nén khí xuống bụng, thuận thế cắm nĩa vào huyết phong trì sau cổ anh.

Không được, như vậy độc ác quá, huyết phong trì là một trong ba mươi sáu đại huyết trên cơ thể con người, lỡ anh chết hay tàn phế mất thì...

Hay là đánh một cái thôi nhì, đánh ngất rồi trời lại.

Vậy nhưng, anh cũng không xông vào, nghiêm túc mà nói, đêm qua anh còn tha cho cô một mạng nữa đấy.

Trong đầu Mộc Đại xoay vòng vòng rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng mới ngáp ngừng mở miệng: “Vây...thời gian địa điểm phải để tôi chọn.”

Thời gian được định là vào trưa hôm sau, địa điểm thì trước đó nửa tiếng mới gửi tin nhắn báo cho anh biết.

Vội lại, địa điểm được chọn, đúng là không sáng tạo hết như anh dự đoán.

Là một quán mì nằm chênh chếch đối diện với...dồn công an, hai bên phố đều có camera, lại còn là vào giờ ăn cơm, trong quán người đến người đi, toàn là nhân viên cảnh vụ.

Lúc La Nhận đến, Mộc Đại đã ngồi trong quán, chiếm cứ một cái bàn nằm ở vị trí bất mất nhất. Không gian trong quán chật hẹp, bàn ghế sát sàn sạt, La Nhận mất rất nhiều công sức mới chen được vào.

Gọi món trước, hai bát mì thịt bò, kế đó rượu gừng, thêm tương ớt, mở bao dưa dùng một lần, ai bận việc người nấy, người ngoài còn tưởng hai người biết nhau lâu rồi.

Mộc Đại động dưa trước: “Trò chuyện gì đây?”

La Nhận nói “Tôi có ấn tượng vô cùng tốt với cô.”

Miếng ăn đang đưa lên miệng Mộc Đại khựng lại giữa chừng, La Nhận cũng không nói hết: “Ăn trước đã.”

Không phải chứ, thế này rồi bảo cô biết ăn sao? Không dừng quãng ra một câu chẳng hiểu đầu của tai neho thế nào, ý gì vậy hả? Anh dựa vào đâu mà có ấn tượng tốt với tôi?

La Nhận lại thật sự một lòng một dạ ăn mì, ăn cũng rất nhanh, thành thạo gọn gàng, ăn xong lấy khăn tay ra lau miệng: “Không có gì uống nhì, cô muốn uống gì? Trà xanh? Hay là nước chanh? Cô chờ tôi chút.”

Anh đứng dậy ra ngoài mua nước.

Mộc Đại thật sự nuốt không trôi, cầm thìa trong bát mì khuấy khuấy, rất có lòng muốn khuấy cho mì quán thành một núi.

Một lát sau, La Nhận quay lại, đưa cho cô một chai nước chanh: “Cô đừng hiểu lầm, ý tôi là, một người như cô, nhân phẩm cơ bản rất ổn.”

Đây là lời thật lòng của anh.

Xem xét lại, anh và Mộc Đại cũng đã chạm trán vài lần, Mộc Đại không có chút kinh nghiệm nào, có lúc còn rất nóng vội, theo La Nhận thấy thì những điểm này cũng không ảnh hưởng gì lớn đến tổng thể, dù sao vào thuở ban đầu, ai cũng là một tờ giấy trắng cả, không ai từ bé đã màu sắc lẫn lộn.

Thật ra thì anh rất coi trọng hai điểm

Một là, võ công của Mộc Đại thật sự rất khá, hơn nữa, lúc sơ chiều với cô, anh đã để ý thấy, về cơ bản cô không ra tay hiểm độc hay cố ý gây thương tích, điểm này đối với người luyện võ rất rất quan trọng – người luyện võ nếu thật sự có tâm, khi giao đấu đều có lòng từ bi mà lưu lại ba phần đường sống, rất đáng nể trọng.

Hai là, tính cách cô kỳ thực rất đơn thuần, lúc được thể thì đặc ý, lúc thất bại thì chán nản, thích hay không thích đều viết hết lên mặt, khi sợ hãi thì sẽ khóc. Tiếp xúc với cô không có gì phiền phức, sợ nhất là kiểu người tâm địa kín kẽ, suốt ngày ngoài cười trong không cười, dưới lớp da không biết giấu bao nhiêu mưu mô bần thiêu.

Hơn nữa cô cũng coi như biết phân biệt phải trái, chỉ ít cũng chịu động não suy nghĩ. Tội qua là một phép thử, nếu cô giận đến không kiềm chế được, một mực gầy lên muốn người sống ta chết với anh, thì cũng không cần có buổi “trò chuyện” này nữa.

Mộc Đại hơi giương lên chút cảnh giác. Lúc thì cầm dao kều cô nói đi ngôn, lúc lại khen cô có nhân phẩm tốt, thế là thế nào? Đánh tay xong cho tào hạp?

Có mất kiên nhẫn: “Rốt cuộc anh muốn trò chuyện về cái gì?”

“Về Hoắc Từ Hồng.”

Mộc Đại đẩy trà chai nước chanh về phía anh, ra vẻ nhất định sẽ không cho người khác thọc gậy bánh xe: “Bất kể ra sao, tôi cũng sẽ không phản bội đi Hồng.”

“Nếu như đi Hồng của cô thật sự không có vấn đề gì mà lại khiến người khác nghi ngờ, cô nên nghĩ mọi cách tra ra chân tướng mới phải. Nếu bà ấy quả thật có vấn đề, chỉ vì cô om nuôi dưỡng, cô sẽ trợ Trụ vi nghiêng (*) sao?”

(*) Nguyên văn: 助紂为孽, một câu thành ngữ của Trung Quốc. Trợ vương là vị vua cuối cùng của nhà Thương, một vị bạo chúa. Trợ Trụ vi nghiêng tức là phò vua Trụ làm việc ác, ý chỉ hành vi giúp kẻ ác làm điều xấu.

Mộc Đại nao nao một hồi, giọng đáp yếu xìu: “Đi Hồng của tôi không có vấn đề gì hết.”

Cho dù đi Hồng thật sự có vấn đề, cũng không nghiêm trọng đến nỗi trợ Trụ vi nghiêng chứ.

Giờ cơm trưa đã qua, khách đến ăn xong đã bắt đầu lục tục rời đi, để lại cho họ một không gian vắng lặng để nói chuyện.

Mộc Đại chợt bất chấp nói leo: “Tôi biết anh nghĩ ngờ đi Hồng là Lý Á Thanh, nhưng dù thế nào, việc đi Hồng quan tâm đến vụ án hồ Lạc Mã cũng là hợp tình hợp lý, anh thì sao? Sao anh lại dính vào vụ này? Lúc anh ở Tiểu Thương Hà, có phải đã từng gặp Lý Thản?”

La Nhận không ngờ cô đột nhiên lại nhắc tới Tiểu Thương Hà và Lý Thản, trong chớp mắt sắc mặt thay đổi đến mấy lần.

Mộc Đại thu hết tất cả vào mắt: “Anh biết tôi là ai, biết tôi được đi Hồng nhận nuôi, biết đi Hồng có liên hệ mật thiết với hồ Lạc Mã, nhưng anh thì sao? Đến cả việc tại sao anh lại để ý vụ án hồ Lạc Mã như thế tôi cũng không biết, anh muốn trò chuyện với tôi cũng được thôi, nhưng muốn người khác phun hết ra trong khi mình thì giữ khư khư, làm gì có chuyện lợi thế chứ?”

Cứ như bình đến tướng cầm, Mộc Đại cảm thấy mình phản pháo thật sự là rất có lý: “Nếu anh không chịu nói...”

Còn chưa nói hết, trước mặt chợt lóe lên ánh kim. La Nhận với tay tháo sợi dây chuyền vàng trên cổ ném qua, Mộc Đại vô thức bắt lấy, lúc này mới để ý sợi dây có cảm giác trĩu xuống – một đầu dây chuyền treo một khung ảnh bằng vàng, trong khung ảnh là một tấm hình chụp thu nhỏ.

Mộc Đại cầm lên xem, đó là một cô gái trẻ tóc dài, khuôn mặt hơi nghiêng, thuần chất Á Đông, đường nét tinh xảo, mặt trái khung ảnh không biết dùng phương pháp gì mà khác lõm hai chữ: Sinh Đình.

“Bạn gái?”

“Con gái của chú tôi, La Sinh Đình.”

Chú tôi tên là La Văn Miếu, là một nhà sử học, chuyên về sử nhà Liêu, Tây Hạ và Tống. Mấy năm trước, ông ấy dọn nhà đến Tiểu Thương Hà ở Ninh Hạ, thứ nhất là vì ở đó yên tĩnh, thuận tiện cho ông nghiên cứu học thuật, thứ hai là vì khu Ninh Hạ vốn là đất của nhà Tây Hạ, cho tới giờ, ở gần Ngăn Xuyên vẫn còn di tích vương lăng nhà Tây Hạ, bất cứ lúc nào cũng có thể qua đó khảo sát thực tế.

Thăm tới qua đời từ sớm, chú đưa Sinh Đình theo, bên người chỉ có một mình bác Trịnh làm trợ lý giúp vài chuyện lặt vặt. Tôi có quan hệ rất thân với chú, cũng rất nhớ Sinh Đình, nên thường cứ cách một khoảng thời gian là lại tới thăm họ.

Vào một buổi tối khoảng hơn hai năm trước, tôi bỗng nhận được điện thoại của Sinh Đình, tình thần con bé không ổn định, giọng nghẹn ngào nói với tôi, chú có gì đó rất không ổn.

Trong điện thoại tuy không nói rõ nhưng tôi cảm giác được chuyện khá nghiêm trọng, bèn chạy vội tới Tiểu Thương Hà, nhưng vẫn không kịp, Sinh Đình nói với tôi, chú đã mất tích hai ngày rồi.

Tôi an ủi để Sinh Đình yên lòng lại, định báo cảnh sát tìm người, cũng nghĩ tới việc nhờ bạn bè giúp đỡ. Ai ngờ đúng lúc đó, chú tôi lại trở về.

Hỏi ông ấy đi đâu, ông nói hồ Lạc Mã.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy cái tên hồ Lạc Mã. Mở bản đồ ra xem, là ở Hà Bắc, cũng không phải nơi có tiếng tăm gì. Nhưng bình thường chú tôi vẫn hay đến những nơi khác trao đổi học thuật, vậy nên tôi cũng không quá để tâm.

Đêm đó, tôi ngủ lại nhà chú, nửa đêm dậy đi vệ sinh, thấy đèn phòng làm việc vẫn còn sáng, bèn vào khuyên chú nghỉ ngơi sớm một chút.

Chú tôi dường như không định để ý đến tôi, vẫn cầm kính lúp xem xét một bản khác vẫn tự Tây Hạ. Lúc tôi lại khuyên ông ấy thêm câu nữa, ông ấy đột nhiên ngừng phát đầu.

Mộc Đại dần nhập tâm nghe, đến khúc này, trong lòng giật bắn, bất giác lùi người ra phía sau, ghé ngồi dưới thân cột kệ một tiếng.

La Nhận nhìn cô: “Cô có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó không, vốn là đang cúi đầu làm việc đến gần như si mê, sau đó lại không một dấu hiệu báo trước mà đột ngột ngừng đầu lên, về mặt quái dị, cứ như trong sát na (*) biến thành một người khác vậy.”

() Sát na (khana) là thuật ngữ của nhà Phật, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian, hay nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi.*

Mộc Đại không nên nói gì cho phải: “Vậy, sau đó thì sao?”

“Sau đó, ông ấy nói với tôi một câu.”

Mộc Đại nghe mà lạnh cả sống lưng: “Ông ấy... ông ấy nói gì?”

“Ông nói, La Nhận, không được để chú giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 16

Mộc Đại cảm thấy lông tóc dựng đứng hết cả lên, vô thức bắt lấy chai nước, mở nắp ra uống một ngụm lớn, dừng lại một chút, cảm thấy chưa đủ, lại uống thêm ngụm nữa.

“Tôi nhất thời không phản ứng kịp, hỏi ông ấy có ý gì. Chú tôi đã khôi phục lại dáng vẻ ghét bị người khác quấy rầy khi đang bận nghiên cứu, phát tay một cái ra hiệu cho tôi cứ đi nghỉ trước.”

La Nhận trầm mặc một lúc.

Mộc Đại dẫn đo rồi mở miệng: “Vậy nên... anh không quá coi trọng câu nói đó của chú anh phải không?”

La Nhận cười khổ: “Coi trọng, có điều... không coi trọng nhiều đến thế.”

Là một người yêu thích nghiên cứu đến độ si mê, vốn cũng hay có những lúc quái đản kỳ dị. La Nhận mặc dù trong lòng có hơi sinh nghi với câu nói “Không được để chú giết người”, nhưng cũng không để tâm quá nhiều, không đến nỗi suốt hai mươi tư giờ cứ nhìn chòng chọc coi chừng tới mức trông gà hóa cuốc.

Huống chi, La Văn Miếu là một thành phần trí thức, bình thường chỉ cần thấy máu là đã bủn rủn hết cả chân tay, giết người ư? Nói mới hã.

Cứ thế qua thêm vài ngày, La Văn Miếu mọi thứ đều như thường, lòng cảnh giác của La Nhận cũng từ từ buông lỏng.

Một ngày nọ, anh cùng La Văn Miếu ra ngoài dạo phố, lúc đi ngang qua một cửa hàng bán đồ cá, La Văn Miếu tỏ thái độ khác thường, muốn vào xem thử.

La Nhận nghĩ, có lẽ chú mình gần đây thích câu cá.

Thế nhưng kỳ lạ là, ông không mua cần câu, cũng không nhìn đến mỗi câu, chỉ xem các loại dây câu chất liệu khác nhau. Nylon, PE, carbon, thép, mỗi loại đều rút ra một đoạn, cầm trong tay lật đi lật lại, kích động đến cả hai tay đều run lên, trong mắt hiện lên những tia sáng kỳ dị.

Cuối cùng chọn lấy một cái, quấn vào tay mang về nhà, cầm rất chắc, cứ như sợ bị ai giật mất vậy.

Về đến nhà, đưa com đến ông cũng chẳng thêm động tới, chỉ cầm sợi dây câu dài mảnh ra, ngồi soi dưới đèn. Nói chuyện với ông, ông cũng không lý đến.

La Nhận trầm phát hoảng, đó là sợi nylon, nhỏ bé trong suốt, rất mảnh, nhìn lâu trên cổ sẽ có cảm giác khó chịu, như bị lấy vô chân ghim chặt vậy.

Anh dặn Sinh Đình và bác Trịnh: “Tôi đi ngủ nhớ khóa trái cửa vào.”

Cổng bị khóa trái, chìa khóa giữ chặt trong tay, cửa phòng mình thì lại khép hờ, để lỡ phát sinh tình huống gì còn có thể ứng phó.

Trước khi đi ngủ anh ghé qua phòng làm việc, thấy La Văn Miếu đang cúi đầu làm nghiên cứu, cầm kính lúp viết viết vẽ vẽ, không có điểm nào khác thường.

Rất cuộc là trong lòng vương bận, giấc ngủ rất nồng, nửa đêm mơ hồ nghe thấy tiếng động gì đó, anh lập tức trở mình tỉnh dậy. Trong phòng rất yên ắng, ánh đèn hắt qua khe cửa mở hờ của phòng làm việc, chiếu thành một hình cung kéo dài.

Vẫn chưa đi ngủ sao? La Nhận hơi do dự, cuối cùng vẫn quyết định đứng dậy qua xem thử.

Đèn sáng, trong phòng làm việc lại không có người, dây câu cá cuộn lại để trên đầu bàn cũng không thấy.

La Nhận rung mình, hoàn toàn không buồn ngủ, đầu tiên là vọt tới phòng ngủ của La Văn Miếu, chấn gối trên giường vẫn chính tề, không có dấu hiệu từng bị động tới.

Sinh Đình và bác Trịnh cũng bị gọi dậy, tìm khắp xung quanh, không thấy bóng người. La Nhận ra cổng kiểm tra, vững lòng khi thấy cửa vẫn yên vị như cũ.

Đúng lúc đó, Sinh Đình đang cầm đèn pin đi men theo bờ tường bỗng ngáy người, luồng sáng đèn pin trong tay đang quét lên trên chột khựng lại, giọng nói run rẩy gọi La Nhận: “La Tiểu Đào, anh qua đây xem đi...”

Trên tường in dấu chẳng chịt vết chân.

Đón lấy ánh mắt như đang dò hỏi của Mộc Đại, La Nhận đáp lại cô bằng một lời khẳng định: “Chú tôi thật sự không biết vô công. Ông ấy là một thành phần trí thức điển hình, sống an nhàn sung sướng đã quen, đến tuổi trung niên bắt đầu béo ra, bình thường khi đi đường vẫn luôn không nhanh không chậm vững vàng cần thận, đến cả chạy chậm hay nhay bước tới cũng chưa từng thấy ông ấy lảo, treo tường ư? Tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng được.”

Mộc Đại từ một tiếng: “Sau đó thì sao?”

Sau đó, La Nhận để Sinh Đình và bác Trịnh ở nhà, một mình lái xe ra ngoài tìm.

Tiểu Thương Hà không lớn, nhưng có rất nhiều ngõ phố ngổ ngà ba xe không vào được, cũng không biết đến lần thứ mấy dừng xe vào ngõ kiểm tra, La Nhận nghe thấy tiếng động.

Chuyện diễn ra tiếp đó, Lý Thân từng kể với Mộc Đại, chỉ là ở một góc nhìn khác thôi.

“Anh đánh ngất Lý Thân?”

La Nhận gật đầu: “Khi đó, tình hình trong phòng rất kinh khủng, tôi đột nhiên hiểu được câu “Không được để chú giết người” của chú tôi có ý gì. Đầu óc tôi rất loạn, mắt thấy Lý Thân và chú tôi lộn giao đầu, không kịp suy nghĩ nhiều đã đánh

ngất ông ta.”

Lúc đó đã bắt đầu hòa hoãn, nếu để Lý Thần lại sẽ không tránh được bị chết cháy, La Nhận bèn mang ông ta cùng rời đi, trước tiên lái xe ra ngoại ô, sau khi kiểm tra giấy tờ trong ví Lý Thần thì vứt ông ta lại ở sườn đồi cát.

Lại gọi điện thoại cho Sinh Đình, bảo cô dẫn bác Trịnh đi nghỉ trước – dù sao cũng là người ngoài, không dám cả tin.

Về đến nhà đã là gần sáng, La Văn Miếu co quắp ở băng ghế sau của xe, hai mắt đại ra, khóa miệng dính một vệt bọt mép, hỏi gì cũng không lên tiếng. La Nhận bế ông vào phòng, lúc này mới nhận ra trên người cả hai đều dính không ít máu. Sinh Đình cảm khăn mặt lau cho ông, nước mắt trào ra: “La Tiểu Dao, bỏ em xảy ra chuyện gì vậy?”

Cô đã nhìn ra, máu này không phải của La Văn Miếu, cũng không phải của La Nhận.

La Nhận trong lòng rối bời, sau khi đỡ La Văn Miếu lên giường thì kéo Sinh Đình ra khỏi phòng, khóa trái cửa rồi đưa chìa cho cô: “Đừng cho ông ấy ra ngoài, nói chung, đừng cho ông ấy ra ngoài.”

Đối với Sinh Đình, anh không giải thích rõ, trong đầu không ngừng xung đột, chủ thật sự giết người rồi, ngồi trong phòng kia là một tội phạm, anh hẳn là nên báo án, dù nhất thời không thể quyết tâm làm vậy thì cũng phải trông chừng người kia, không thể để ông lại hại người nữa.

Vậy nhưng, chủ anh sao biết làm những chuyện như thế? Trong đó, rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Hon nữa! Anh chợt kinh hãi, Lý Thần kia, và cả hiện trường, trong lúc vội vàng, anh xử lý còn để lại nhiều sơ hở, không được, anh phải ra ngoài nghe ngóng phong thanh.

Sinh Đình khóc đến mất sưng vù, xuyên qua cửa sổ nhỏ để mở trên cầu thang nhìn vào phòng ngủ của La Văn Miếu, thấy ông đang đắp chăn, vô cùng uể oải, dường như đã ngủ.

La Nhận dặn dò cô: “Đừng để ông ấy ra ngoài, em cũng đừng vào. Chuyện này tạm thời đừng nói cho bác Trịnh biết, chờ anh quay lại đã.”

Sinh Đình hỏi anh: “Bố em có phải đã giết người rồi không?”

Thấy anh không đáp, giọng cô lập tức ghen ngào: “Có phải anh định đi báo án? La Tiểu Dao, anh định để bố em bị bắt sao?”

La Nhận nói “Đừng sợ, còn có anh mà.”

Sinh Đình nhìn anh rất lâu, khóc thút thít ngồi bệt xuống bậc thang, đưa mắt tiễn anh rời đi.

Sau này, rất rất lâu về sau, đó đều là...những ấn tượng cuối cùng Sinh Đình để lại cho anh.

Mộc Đại nghe mà sợ run, ban đầu thì sống lưng ớn lạnh, hiện giờ không biết tại sao, lại luôn có một dự cảm không rõ ràng: “Sau đó?”

Trong phòng bếp lại tấp bật bận rộn, hẳn là đang chuẩn bị cho ca bán hàng buổi tối, tiếng thái nguyên liệu vang lên lạch cạch, nghe lâu khiến người ta ngơ ngác.

La Nhận nói: “Kỳ thật tôi ra ngoài cũng không quá lâu.”

Quả thật là đi cũng không lâu lắm, hiện trường án mạng đã bị thiêu rụi thành tro tàn, đám người vây xem cũng đã tản đi, lúc anh nấn ná trước đồn công an gần đó, bất ngờ lại trông thấy Lý Thần.

Kỳ lạ là, Lý Thần đang tâm sự nặng nề đứng đó, bỗng nhiên lại bỏ đi không ngoái đầu lại.

Cửa đồn công an tuy nhỏ nhưng trên cửa vẫn có huy hiệu công an. Có mấy người chắc là người thân của người chết đang cầm khăn tay lau nước mắt.

Giết người đến mạng, đó là đạo lý hiển nhiên.

Suốt đường trở về, La Nhận nghĩ, hay là cứ thuyết phục Sinh Đình trước đã, đợi cô ấy chịu chấp nhận phần nào rồi thì gọi điện cho cảnh sát.

Không biết đã đi bao lâu, trên đường chợt nổi lên một trận gió, thổi những hạt cát siêu nhỏ tấp vào mặt, trong gió dường như có mùi tanh của máu và cả mùi nhiên liệu đốt lửa, Tiểu Thương Hà dù sao cũng quá nhỏ.

Tòa nhà có tường bao như hạc giữa bầy gà đã hiện ra ở xa xa.

Không đúng, sao trước cửa lại có nhiều người vây quanh như vậy? Còn có cả bác Trịnh, sắc mặt bác Trịnh trắng bệch, bị người ta xúm lại mà cả người lay lay.

Nói đến đây, La Nhận dừng lại, thờ dãi một hơi, vịn nắp chai nước, ngửa đầu uống liền vài hớp.

Mộc Đại không còn truy hỏi như đang nghe kể chuyện nữa, cô không lên tiếng, chỉ dè dặt nhìn anh.

“Chú tôi chết, là tự sát, cắt yết hầu tự sát. Sau đó thì Sinh Đình...”

Nhắc đến Sinh Đình, chừng như là việc hao tổn rất nhiều sức lực của anh, anh mất rất lâu mới thấp giọng nói ra được: “Sinh Đình phát điên.”

Dù đoán được không phải kết cục gì tốt lành, nhưng nghe anh chính miệng nói ra, Mộc Đại vẫn không nhận được mà cả người sững sờ, cô vô thức cúi đầu nhìn khung ảnh trong tay, một cô gái xinh đẹp nhường vậy, đôi mắt trong trẻo đến thế, vậy mà bị điên rồi sao?

Thật khiến người ta phải sợ run.

“La bác Trịnh phát hiện ra. Bác ấy nói, lúc đi ngang qua phòng ngủ của chú tôi, thấy cửa phòng mở, vốn cũng không mấy để ý, nhưng khi nhìn thấy Sinh Đình ngồi dưới đất, duỗi tay, bấu lấy thảm trải sàn, đến gần mới nhìn ra trên mặt đất là một vũng máu, lại ngừng đầu, thấy chú tôi nằm sấp ở một bên bàn, máu chính là tí tích chảy từ trên bàn xuống.”

Anh ngừng đầu nhìn Mộc Đại: “Cô còn nhớ Sầm Xuân Kiều kể về vụ án ở Tế Nam thế nào không? Trong hơn một phút đồng hồ, bà ta ra khỏi phòng tìm ông già giữ cửa tới trợ giúp, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Lưu Thụ Hải bị chặt mất chân trái, trên lưng còn bị lột mất một mảng da.

“Tôi nghi ngờ, Sinh Đình đã thật sự chứng kiến một phút đồng hồ đó.”

Chuyện gì có thể khiến người ta sợ phát điên? Mộc Đại không nghĩ ra được, cô cũng lẩm mẩm chỉ bị dọa sợ đến phát khóc thôi.

“Hon nữa, càng đáng sợ hơn là...” Nói đến đây, tay phải La Nhận nắm chặt lại, “Cô còn nhớ không, Sầm Xuân Kiều nói trước khi Lưu Thụ Hải chết, đã liệt kê ra những vụ án mình từng gây nên giống như đang đọc thuộc lòng?”

Nhớ chứ, như Sầm Xuân Kiều miêu tả, lúc đó mất Lưu Thụ Hải trừng lớn, nhìn chòng chọc lên trần nhà, tốc độ đọc rất nhanh, giống như máy đánh chữ đang lọc cọc đánh chữ, giọng nói đều đều, không chút ngắt nghỉ.

“Sinh Đình rất biết điều, chỉ cần tôi nói em ấy nhất định sẽ nghe theo, trừ phi là chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Mà cắt yết hầu, một dao trí mạng, chỉ trong chớp mắt.”

Mộc Đại nhìn La Nhận với vẻ nghi ngờ, cảm thấy anh bỗng nhiên đổi trọng tâm chẳng can hệ gì đến chuyện đang nói, thế nhưng suy nghĩ một chút, chợt phản ứng kịp, sắc mặt lập tức trắng bệch.

La Nhận từng đề cập, phía trên cầu thang có một cửa sổ nhỏ, có thể thấy được tình hình trong phòng ngủ, lúc anh rời đi, Sinh Đình đang ngồi trên bậc thang.

Sinh Đình rất biết điều, La Nhận đã dặn dò, cô ấy nhất định sẽ không mở cửa, trừ phi là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tỷ như nhìn thấy bố mình cầm dao lên định cắt yết hầu.

Cắt yết hầu rất nhanh, từ trên thang chạy xuống rồi mở cửa, mọi thứ đều đã muộn.

Mộc Đại tựa hồ như đang nhìn thấy, Sinh Đình lao đảo mở cửa đi vào, sau đó hai gói mềm oặt quý sụp xuống đất, vào lúc cô đang hải hùng không sao kiềm chế được, La Văn Miếu nằm rạp trên bàn lại đột nhiên ngừng đầu lên, trên cổ là một miệng máu toang hoác, sau đó dùng một loại giọng không chút ngắt nghỉ, tựa như tiếng máy đánh chữ, thuật lại ngày nào tháng nào năm nào, ở đâu, giết mấy người...

Sinh Đình phát điên.

La Nhận vươn tay, lấy lại sợi dây chuyền trong tay Mộc Đại. Anh tựa hồ rất tránh né không muốn nhìn gương mặt Sinh Đình, không dừng mắt trên đó quá lâu, quay mặt ảnh chụp vào trong, đeo lại lên cổ.

“Cô hỏi tôi tại sao lại quan tâm đến vụ án ở hồ Lạc Mã như vậy, cả đời tôi, nếu như chỉ có thể làm một chuyện duy nhất, thì nhất định phải là chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17

Có một số việc, nói dễ hơn làm.

Điều tra nghe ngóng là một trong những việc như vậy, giống như Vạn Phong Hóa từng nói, việc hỏi thăm tin tức đôi lúc sẽ thu hoạch được một bước ngoặt, bước ngoặt chưa xuất hiện, dấy dưng mắt dăm ba năm là chuyện bình thường.

Bước ngoặt đầu tiên là Lý Thái, qua việc tìm hiểu về ông ta đã dò ra được án mạng hồ Lạc Mã.

Bước ngoặt thứ hai là Sâm Xuân Kiều, qua bà ta biết được chuyện xảy ra trong quán trọ ở Tế Nam, và cả án mạng ở Erenhot vùng Nội Mông.

Bước ngoặt thứ ba thì lại chính là Mộc Đại, Mã Đồ Văn nói với anh là đã từng nói chuyện với cô bé “tuổi tâm lý mới chỉ mười tám”, cô thật ra cũng không biết gì cả, là đi cô báo cô tới, người đi đó tên là Hoắc Tử Hồng.

Hoắc Tử Hồng, hồ Lạc Mã?

La Nhận lấy đó làm trọng tâm tái điều tra, từ đó tra ra được một chi tiết rất thú vị: Hoắc Tử Hồng sinh ra ở nông thôn, gia cảnh bần hàn, cha mẹ là nhà nông trồng rau, bà bỏ học từ sớm, phụ cha mẹ bán hàng, vào năm hai mươi tuổi đã liên tiếp xảy ra vài biến cố.

Một là, cha mẹ bà một lần sau khi bán hàng trở về, trên đường đã gặp phải tai nạn giao thông, cứu chữa không được, đồng thời qua đời.

Hai là, không lâu sau khi cha mẹ mất, Hoắc Tử Hồng bán lại hết đồ đạc trong nhà, chuyển đến sống ở hồ Lạc Mã, trọ ở số 12 ngõ Trần Tiền.

Ba là, không lâu sau khi Hoắc Tử Hồng chuyển đến hồ Lạc Mã, án mạng phát sinh, một tuần sau, Hoắc tử Hồng trả lại nhà trọ, rời khỏi hồ Lạc Mã, chưa từng trở lại.

Những chuyện mà Hoắc Tử Hồng trải qua sau đó rất khó truy tra ra được, có vẻ như hành tung của bà khá là bất định, lại cũng giống như bị cố ý xóa sạch, cho đến tám năm trước mới ổn định được, định cư ở Lệ Giang, mở một quán rượu, đến giờ vẫn kinh doanh.

La Nhận một dạo từng hoài nghi Hoắc Tử Hồng là hung thủ, đến tận khi anh phát hiện ra người có hiềm nghi nhất cũng đã chết, đồng thời tư trạng cũng đồng dạng một cách kỳ lạ, giống như Lưu Thụ Hải, và cả chú anh La Văn Miêu, đều bị chặt mất chân trái, sau lưng lọt mất một mảng da.

Hoắc Tử Hồng nhất định là biết điều gì đó, mà chuyện này chắc chắn chính là mấu chốt của tất cả các vụ án.

Tiểu là chuyện hỏi thăm Hoắc Tử Hồng không được thuận lợi. Lúc anh hỏi “Thật ra bà chính là Lý Á Thanh phải không?” thì thật ra trong lòng cũng chỉ nắm chắc 80%, dù sao con người theo thời gian đều sẽ biến đổi, cách xa nhau ba ngày có khi đã phải lau mắt nhìn lại, trên đời có biết bao nhiêu kỳ tích, xuất thân nhà nông trồng rau trình độ học vấn tiểu học, trải qua nhiều năm như vậy cũng có thể tinh thông đủ loại cảm kỳ thi họa lắm chứ.

Nhưng phản ứng quá mức dửng dưng của Hoắc Tử Hồng lại khiến anh càng thêm chắc chắn vào suy đoán của mình.

Nếu như vào hai năm trước, khi chú và Sinh Đình vừa mới xảy ra chuyện, anh nhất định sẽ máu nóng dồn lên não mà liều mạng xông bừa, dù phải dùng thủ đoạn cực đoan đến mấy cũng sẽ ép hỏi cho bằng được một vài manh mối. Vậy nhưng hai năm qua đi, hon bảy trăm ngày đêm ngày vô đã khiến anh càng ngày càng luyện được cách kìm lòng nhẫn nại. Chuyện về Hoắc Tử Hồng anh cứ thư thả trước đã, trải lại đời mắt sang một nhân vật khác.

Mộc Đại.

Là một người sớm chiều chung đụng với Hoắc Tử Hồng, cho dù chỉ vô ý để lộ ra một chi tiết nhỏ nhỏ cũng đủ để giúp anh mở ra một cánh cửa mới.

Nhưng Mộc Đại là một cô gái thông minh, muốn có được sự tin nhiệm để có thể hợp tác thì phải đủ thẳng thắn dẽm đường trước đã.

Ở một mức độ nào đó, bước này anh đã đi đúng. Anh vẫn luôn chú ý đến về mặt của Mộc Đại, cô ban đầu từ không mấy để tâm đã dần dần tập trung rồi chuyển sang lay nhiễm cảm xúc, cuối cùng thì, về mặt tình cảm mà nói, đã hoàn toàn nghiêng về phía anh.

Cô lại một lần nữa nhìn dăm dăm vào sợi dây chuyền trên cổ anh, đột nhiên hỏi: “Thật ra anh chính Sinh Đình đúng không? Nhưng mà, có ấy không phải là em họ anh sao? Hay là...”

Ánh mắt La Nhận hơi sững lại, không trả lời ngay. Anh đang nghĩ xem nên trả lời thế nào, nếu trông thêm một mối tình tuyệt vọng đây bứt rứt vào bi kịch này, có phải sẽ càng gọi được nhiều lòng cảm thông của cô hơn không?

Thế nhưng Mộc Đại ngay sau đó đã xua tay: “Thôi bỏ đi, anh cứ coi như tôi chưa hỏi gì là được.”

La Nhận vừa mới kể cho cô nghe về thám kích trong nhà, cô lại hiểu kỳ hỏi chút chuyện không quan trọng này, như thế cũng quá không có đạo đức rồi.

Mộc Đại hỏi ngược: “Nhưng mà, sao tôi giúp được anh đây?”

La Nhận nhìn cô một hồi, lấy bút và giấy nhớ từ trong túi ra. Mộc Đại phần nào đoán được ý định của anh, tự giác giúp một tay dời bình gầm và chai ớt trên bàn để sang một bên.

Anh trước tiên viết ba tờ giấy, rồi dán song song từng tờ lên mặt bàn, theo thứ tự là, 1 hồ Lạc Mã, 2 thảo nguyên Erenhot, 3 Tiểu Thương Hà.

Sau đó lại viết thêm mấy tờ nữa, một tờ là “hiện trường”, dán thành một hàng khác so với ba tờ trước đây như muốn lập một bảng biểu, rồi lần lượt lấp đầy hàng đó với ba tờ, viết: đây, người rồi.

Anh giải thích với Mộc Đại: “Hiện trường đều gần giống nhau, đều là dùng dây có định thân người tạo thành một cảnh tượng. Tôi cảm thấy loại dây được sử dụng là vật liệu có sẵn tại chỗ, hồ Lạc Mã và Tiểu Thương Hà đều là những nơi lân cận sông hồ, dây câu là vật dụng quen thuộc. Hon nữa chú tôi từng đến hồ Lạc Mã, rất có thể là cố ý bắt chước. Nhưng vụ án ở thảo nguyên Erenhot thì lại dùng dây thừng tách sợi.”

Mộc Đại gật đầu: “Vậy nhưng vụ án ở Erenhot hình như chưa từng nghe thấy chút phong thanh nào.”

“Ba vụ án, chỉ có vụ ở hồ Lạc Mã là kinh động đến cảnh sát, có thể tra ra được. Vụ ở Tiểu Thương Hà thì do hiện trường gặp hóa hoạn, đốt xong thì chỉ hệt như một vụ giết người phóng hỏa bình thường, còn ở thảo nguyên Erenhot thì tôi không dám chắc chắn, nhưng có một phỏng đoán.”

Phỏng đoán? Thế cũng tính sao?

La Nhận tựa như biết có đang nghĩ gì: “Đành phải chịu thôi, dù sao cũng không có ai từng đi đến hiện trường. Thảo nguyên Erenhot rất rộng, nghe nói còn thường xuyên có chó sói lui tới. Hon nữa căn cứ theo lời Sâm Xuân Kiều thì thời điểm Lưu Thụ Hải phạm án là lúc sắp sang đông, mà năm đó, thảo nguyên Nội Mông gặp phải bão tuyết rất lớn.”

“Ở tình huống bình thường, khi có bão tuyết, dân du mục đều sẽ sớm dẫn bò dê đi tránh, nhưng nếu như cả một nhà bị giết thì họ và đàn dê của họ đều chỉ có thể ở nguyên chỗ đó, không tránh được kiếp số bị chết cồng. Hon nữa lúc có bão tuyết, sói thảo nguyên sẽ lại càng dữ tợn, kiểm được cái gì là ăn cái đó.”

Anh hơi dừng lại một chút, ngón tay về một vòng tròn trên mặt bàn: “Chúng đánh hơi được mùi máu tươi ở đâu, nơi đó sẽ trở thành lỗ mổ.”

Hiểu rồi, đến đầu xuân năm sau, những gì còn sót lại của vụ án chỉ còn là một đống xương trắng, người ngoài gặp được chỉ nghĩ là do thiên tai, dù có kiểm tra thì cũng chỉ biết là có kẻ giết người, sẽ không tưởng tượng được cảnh tượng lúc đó trông như thế nào.

Giống như vụ án ở Tiểu Thương Hà, đều bị vùi lấp bởi yếu tố bên ngoài không thể dự đoán trước.

Tìm Mộc Đại đập thịnh thích, đây là ba vụ án đầu tiên đã biết với thủ pháp gây án hoàn toàn tương tự nhau.

La Nhận lại viết thêm một tờ, là “thời gian phạm án”.

Mộc Đại chỉ vào tờ hồ Lạc Mã: “Cái này tôi biết, là vào hai mươi năm trước.”

La Nhận dán một tờ ứng dưới đó, viết “>20 năm trước”, tiếp theo dán dưới Tiểu Thương Hà, “2 năm trước”, cuối cùng là dưới Erenhot, trước khi hạ bút thì thoáng nhìn qua Mộc Đại.

Cứ như bị thầy giáo đặt câu hỏi vậy, Mộc Đại hơi căng thẳng: “Lưu Thụ Hải chết năm 2010, nếu vụ án thảo nguyên là do ông ta làm, vậy thì ít nhất là vào hơn 5 năm trước...”

Cô nhớ tới lúc ở biệt viện Ba Thục đã đọc được tư liệu về cuộc đời của Lưu Thụ Hải, lại mau chóng thêm một câu: “Ông ta rời nhà năm 2008, mất năm 2010, thời gian phạm án khả năng cao là trong khoảng này, anh cứ viết là khoảng 6 đến 7 năm trước đi.”

Nghiêm túc thế này, lúc đi học hẳn là một học sinh ngoan nhĩ, La Nhận chiếu theo lời cô, viết vào.

Hiện tại, trên mặt bản đã có ba hàng nội dung, La Nhận hỏi cô: “Nhìn ra cái gì chưa?”

Mộc Đại chống má ngẫm nghĩ: “Từ vụ án hồ Lạc Mã đến vụ án thảo nguyên Erenhot, cách nhau rất nhiều năm.”

Không sai, vụ án ở Erenhot và Tiểu Thương Hà chỉ cách nhau tối đa là 2 – 3 năm, vậy nhưng hồ Lạc Mã và Erenhot thì lại cách nhau gần 15 năm.

Trong khoảng thời gian này, có thể đã xảy ra những vụ án mà hiện giờ họ chưa được nghe đến, cũng có thể là, thực sự không xảy ra vụ nào. Thế nhưng, nếu không có thì nguyên nhân là gì?

La Nhận dán thêm một hàng thứ tư, “tình nghi phạm tội”.

Lưu Thụ Hải, La Văn Miêu, tờ giấy ứng với vụ hồ Lạc Mã là một dấu chấm hỏi lớn.

Thứ năm, địa điểm từ vong của kẻ tình nghi, lần lượt là: dấu chấm hỏi, Tế Nam, Tiểu Thương Hà.

Thứ sáu, từ trạng của kẻ tình nghi, chặt chân, khoét da, thiếu một mảng da hình chữ nhật, ứng với cột hồ Lạc Mã vẫn là dấu chấm hỏi.

Hàng thứ bảy, khác.

La Nhận dán dưới cột Lưu Thụ Hải một tờ giấy, viết năm 2007, tai nạn giao thông ở Đại Đồng, Sơn Tây.

Mộc Đại giật mình, cô nhớ đến trong tư liệu có viết, Lưu Thụ Hải là một người trung hậu thật thà, cả đời chưa từng cãi cò với ai. Khúc ngoặt duy nhất trong đời chính là lần gặp tai nạn giao thông rơi xuống nước này, hôn mê 48 tiếng, năm 2008 đột nhiên rời nhà, năm 2010 mất.

Có phải vào lần gặp tai nạn giao thông đó đã có gì đó thay đổi không?

La Nhận lại viết một tờ nữa, vậy nhưng lại chỉ nắm chặt trong tay, chậm chạp mãi chưa dán xuống.

Mộc Đại tò mò cực kỳ, nếu không phải không mấy quen thân với La Nhận thì cô đã kéo tay anh rút ra xem rồi.

Cặp mắt ấy ngập tràn mong ngóng mà lại già bộ như không có gì, La Nhận thật không nỡ tiếp tục treo ngang lòng hiếu kỳ của cô.

Tờ giấy nhớ đó viết hai chữ.

Tế Nam.

“Lần ấy, Sinh Đinh tìm tôi, tôi liền chạy tới Tiểu Thương Hà. Lúc đó chú vẫn đang mắt xích chưa có tin tức, tôi hỏi Sinh Đinh, rốt cuộc thì vì sao cô ấy lại cảm thấy chú có gì đó không ổn.”

Sinh Đinh cũng không nói rõ được, vào một số thời điểm, chỉ có người thân nhất mới có thể cảm nhận được sự khác lạ không bộc lộ ra ngoài này. Cô ấy nói, chính là dường như biến thành một người khác, lúc thì lăm bằm một mình, lúc thì cười quái dị, lúc lại đột nhiên nóng nảy nổi cáu trong phòng làm việc, trong con thịnh nộ đã xé rách rất nhiều sách vở.

La Văn Miêu bình thường tuyệt đối không phải người như thế, lúc nào cũng giữ hình tượng thành phần trí thức trung niên nho nhã, cư xử ăn nói luôn rất có phong độ.

La Nhận hỏi tiếp, thay đổi bắt đầu từ lúc nào?

Sinh Đinh nghĩ rất lâu, lắp bắp mãi, cuối cùng mới nói, hình như là có một lần, được mời đi thỉnh giảng, đến Tế Nam tổ chức một buổi diễn thuyết về lịch sử đối đầu giữa Tây Hạ và triều Tống.

Lần đó đã xảy ra chút trục trặc. Bởi vì địa điểm là thành phố phụ cận, đi xe khách thuận tiện hơn nhiều so với tàu hỏa và máy bay, vậy nên đã hẹn xe đến đón ở trạm trung chuyển hành khách. Vậy nhưng La Văn Miêu lại mua nhầm vé, giữa đường bị hỏng xe, lúc đó đã là gần nửa đêm, đành phải xuống xe ở trạm trung chuyển hành khách Tây Giao.

Nửa đêm? Trạm trung chuyển hành khách Tây Giao? Khi đó không phải Sầm Xuân Kiều vẫn còn đang là nhân viên của quán trọ gần trạm trung chuyển hành khách Tây Giao sao? Mà Lưu Thụ Hải không phải chính là đã chết vào nửa đêm ở quán trọ sao?

Không biết có phải do giật mình kinh hãi quá mức không mà Mộc Đại cứ trò tay vào cái tên Lưu Thụ Hải, nửa ngày không thốt nên lời.

La Nhận dừng bút nói liền từ “Tế Nam” ứng dưới tên La Văn Miêu với “Tế Nam” bên trên và “Địa điểm từ vong của kẻ tình nghi”, rồi mời cho Mộc Đại một câu trả lời khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18

Là cùng một ngày.

Lưu Thụ Hải và La Văn Miêu, hai con người bản đại bác cũng chẳng tới, đã từng vì điều đồng thời xuất hiện ở cùng một địa điểm, với một tầng liên hệ mỏng manh đến không tưởng.

La Nhận nói “Vào thời điểm điều tra những vụ án có thủ pháp gây án giống nhau, chúng tôi luôn có một phán đoán thế này, hoặc là cùng một người cứ cách vài năm lại gây án, hoặc là những kẻ phạm án trước sau có một mối quan hệ nào đấy, kiểu như cha chết con trai kế tục, tóm lại, giữa các hung thủ luôn có một mối quan hệ mật thiết với nhau.”

Không sai, đó chính là lý do vì sao Lý Thần nói tin tức của Sầm Xuân Kiều là giả. Ông ta nhận định hung thủ là La Văn Miêu, cảm thấy sự xuất hiện không biết từ đâu chui ra này của Lưu Thụ Hải là giả dối không có thật. Di Hồng cũng vậy, khi đi Hồng bắt máy cũng đã thốt lên là giả, trong lòng đi Hồng, có phải cũng đã có nhận định về hung thủ rồi không? Là ai?

“Tuy nhiên, nếu lại xuất hiện một vụ án mà giữa những kẻ phạm tội không có sự liên hệ trực tiếp thì sao? Nguyên nhân là gì?”

Mộc Đại buột miệng: “Bị ám?”

Nói xong thấy trên tay ròn rợn, vội đưa tay lên chà chà, đồng thời không khỏi rung mình nhìn xung quanh.

La Nhận dờ khóc dờ cười: “Tôi không tin cái trò đó.”

“Suýt!”

Mộc Đại vội vàng cắt lời anh: “Dù không tin cũng vẫn phải có lòng kính sợ, nhất là không nên dùng từ “cái trò” để nói người ta, người ta sẽ không vui.”

Cô ngồi trên ghế, chấp hai tay lại, ngay ngắn thẳng người, vãi một vòng từ trái sang phải, trong miệng lẩm bẩm, sorry, sorry.

La Nhận nhìn cô chòng chọc.

Mộc Đại ngượng ngùng: “Là đi Hồng dạy tôi, đi ấy nói nhất là khi đi xa đâu đó, nếu không tìm thấy nhà vệ sinh mà phải đi tạm bên ngoài thì trước hết phải lăm như vậy, nói mấy câu làm phiền.”

“Có tin à?”

“Thật ra tôi cũng không...”

Cô nói được nửa chừng thì chợt im bặt, mắt lại đảo quanh một vòng, rồi nói với La Nhận: “Anh nên già bộ một chút, giống như lúc đến chúc Tết thì nói chúc sớm phát tài, lúc tiễn người lên máy bay thì đừng nói lên đường xuôi gió mà phải bảo là lên đường bình an, đều là thói quen cả mà.”

La Nhận nói “Tôi không tin những thứ này...”

Anh nhìn Mộc Đại: “Tôi không tin những thứ này... Quá cổ hủ. Trái lại tôi cảm thấy, đây giống một loại virus hơn, khiến người ta tâm trí thất thường, hành xử tàn nhẫn. Lưu Thụ Hải là người mang bệnh, chú tôi là người bị lây.”

Ánh mắt anh rơi xuống tờ giấy có dấu chấm hỏi ứng với cột hồ Lạc Mã: “Chỉ là không biết... nguồn gốc truyền nhiễm là từ đâu.”

Mộc Đại do dự đôi chút, có phần áp úng: “Lần trước, lúc ở Trùng Khánh, Vạn Phong Hóa cử người đến đưa hồ sơ tới phỏng tôi, ngoài vụ án hồ Lạc Mã, di Hồng của tôi còn nghe ngóng về một người khác.”

Lòng La Nhận căng lên, thân thể theo bản năng ngả về phía trước: “Ài?”

Không biết thế này có tính là phản bội di Hồng không nữa, không tính đầu nhí, cứ coi là không đi.

Mộc Đại khẽ cắn môi: “Một người đàn ông tên là Trương Quang Hoa, cũng là người hồ Lạc Mã, ở cùng một tầng nhà với Lý Á Thanh, năm đó chừng ba mươi tuổi, đã kết hôn, có một người con trai ba tuổi.

“Trong tài liệu Vạn Phong Hóa cung cấp có viết, lần cuối cùng nhìn thấy Trương Quang Hoa là ở bến xe Thái Nguyên.”

Cô chợt liên hệ người này với Lưu Thụ Hải: “Năm 2007, Lưu Thụ Hải gặp tai nạn giao thông ở Đại Đồng, Sơn Tây. Thái Nguyên cũng là ở Sơn Tây ư? Có khi nào Trương Quang Hoa đó cũng từ Thái Nguyên đến Đại Đồng...”

Xuất hiện ở cùng một tỉnh, chẳng lẽ lại là trùng hợp? Hoặc cũng có thể là cô suy nghĩ nhiều rồi, dù sao vụ thứ nhất và vụ thứ hai cũng cách nhau những gần mười lăm năm kia mà.

Nhưng đối với La Nhận mà nói, đây lại vừa vụn là một đột phá mở ra phương hướng điều tra mới.

Trương Quang Hoa ư?

Trở lại quán bar, Mộc Đại cảm thấy không thoải mái và rất có lỗi với di Hồng, nép người vào một bên, muốn ẩn thân thành người tàng hình, thân không hay quý không biết trở về phòng.

Ai ngờ Hoắc Tử Hồng lại liếc mắt cái đã trông thấy, cười hỏi cô: “Mộc Đại cả chiều nay đi đâu vậy?”

Mộc Đại ấp úng, Tào Nghiêm Hoa bỗng mò đến từ phía sau, nghiêm trang nói: “Em Mộc Đại chiều nay ở quán cà phê bên kia sông đọc sách ạ. Cháu thấy cô ấy, đi qua trước mặt cô ấy hai lần mà cô ấy cũng chẳng chú ý đến.”

Hoắc Tử Hồng cười gẫu Mộc Đại: “Mộc Đại đọc sách lúc nào cũng như một đứa ngốc ấy, sét đánh cũng ngồi im.”

Tào Nghiêm Hoa nháy mắt với Mộc Đại. Sau khi Hoắc Tử Hồng rời đi, gã liến khoe công với cô: “Nhìn xem, đồ đệ tốt là như thế đó, chính là không phản nguyên tắc không hỏi lương tâm mà bảo vệ sự phụ mình.”

Mộc Đại liếc gã một cái, đang định lên nhà, Tào Nghiêm Hoa thì thần thần bí bí sát lại: “Em Mộc Đại này, thật ra thì anh nhìn thấy em thật đấy.”

Gã còn cảm thấy mình rất có lý: “Một người như anh đây, để ý tới đồn công an là bản năng rồi, anh cũng chỉ tùy tiện đi qua xem thử, ai ngờ lại thấy...”

Đoán chắc chẳng phải kì hay ho gì, Mộc Đại liếc gã một cái rồi đi tiếp, Tào Nghiêm Hoa bám sát theo sau: “Ai ngờ lại thấy em và một cậu chàng áo đen đẹp trai ngồi trong một quán mì nhỏ vô cùng hữu tình chứ...”

Rất hữu tình sao? Chỉ là một quán mì bình thường thôi mà, bát mì đắt nhất cũng chỉ có mười tám đồng, hành tôi tiêu tương tha hồ lấy thêm giấm.

“Hai người trò chuyện vô cùng vui vẻ, cứ như chơi trò chơi ấy, dùng giấy nhớ dán tới dán lui lên mặt bàn...”

Ha ha, chơi trò chơi, thật muốn một hộp nước chanh phun Tào Nghiêm Hoa bắn trở về bia Giải Phóng luôn cho rồi.

“Sau đó, Mộc Đại em đây còn gã mọt nữa chứ...”

Giả mọt?

Thấy Mộc Đại không hiểu, Tào Nghiêm Hoa vội chấp hai tay lại, xoay eo vái từ trái sang phải, cũng thật làm khó cho cái eo bánh mì của gã quá rồi.

“Em Mộc Đại này, anh tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết đâu. Dù anh chỉ nhìn thấy lưng người đàn ông kia nhưng anh tin chắc chắn đó là một người muốn nhân phẩm có nhân phẩm muốn tướng mạo có tướng mạo...”

“Một Vạn Ba!”

Tào Nghiêm Hoa còn chưa dứt lời đã bị tiếng quát của Mộc Đại dọa cho giật mình.

Một Vạn Ba đang nằm bò lên quầy cũng khẽ run lên, ngừng phát đầu.

“Cậu mắc bệnh mềm xương hả? Ai cho cậu nằm bò như thế? Đi làm tám tiếng, trả tiền là để cậu nằm bò vậy hả?”

Một Vạn Ba vội vàng đứng thẳng dậy, cánh tay buông xuống suýt nữa siết rách cái khăn trắng dùng để lau ly thủy tinh.

Bật ngược, con à bật ngược rồi.

Đây là lần đầu tiên Tào Nghiêm Hoa thấy Mộc Đại khiển trách Một Vạn Ba, nhất thời cảm nín, sau khi Mộc Đại lên nhà rồi mới an ủi Một Vạn Ba: “Đừng để bụng, đàn bà ấy mà, tính tình hay thất thường vậy đấy.”

Một Vạn Ba tiếp tục siết chặt khăn lau ly: Xem ra, tối nay lại phải đăng bài mới lên Tianya cho hà dạ rồi.

Giờ đã là hơn nửa đêm, tin tức bên hồ Lạc Mã lục tục được gửi đến. Đồng nghiệp địa phương của Vạn Phong Hóa chẳng những không phải loại ăn không ngồi rồi, mà còn rất có đặc tính chó săn nữa, rất nhiều lúc còn có thể moi ra được cả những tin tức buồn nhảm.

Vợ Trương Quang Hoa đến năm thứ hai sau khi y mất tích thì đem theo con trai đi bước nữa, đến giờ tuổi cũng đã hơn năm mươi, khi tán gẫu với hàng xóm láng giềng, câu thường nói nhất là: “Sống trên đời, không nên tìm một tên đàn ông đẹp mắt làm gì cả, đẹp trai như mình tình thì có ích gì đâu, không kiếm được ra tiền như mình tình thì thôi, lại còn hay lãng nhăng.”

Nghe nói Trương Quang Hoa rất hám gái, sau khi kết hôn cũng chẳng bớt phóng túng đi chút nào, mập mờ với mấy cô gái lên. Vợ y vì chuyện này mà không ít lần đập nôi ném bát, nhưng có một lần, chuyện rất nghiêm trọng, nghe nói khiến con gái nhà người ta có thai, cha mẹ cô gái kia có chút quan hệ, gây áp lực lên lãnh đạo đơn vị của y, lãnh đạo của y cũng rất tức giận, lại không thể phơi bày chuyện, đành hạ lệnh xuống, điều y đến thành phố Linh Bảo tỉnh Hà Nam nửa năm, trên danh nghĩa là đi trao đổi học tập, nhưng thực tế là muốn dạy dỗ y biết điều mà bớt bớt đi, tự kiểm điểm lại.

Thành phố Linh Bảo tỉnh Hà Nam, hiện giờ có thể nghe khá là lạ tai, nhưng trước đây thì lại rất có tên tuổi, không phải bởi ở đó có gì kỳ thú mà là vì nơi đó rất gần ái Hàm Cốc.

Ái Hàm Cốc có không ít truyền thuyết nổi tiếng, được lưu truyền rộng rãi nhất chính là câu chuyện Lão Từ cười trâu đen vượt ải vào thời Xuân Thu. Nghe nói quan trấn ải lúc bấy giờ là Doãn Hi xem thiên tượng, mơ hồ trông thấy một đám mây tía từ phương đông bay tới (*), đoán được nhất định là có thánh nhân vượt ải, bèn vội vàng xuống cửa khẩu nghênh đón, quả nhiên gặp được Lão từ cười một con trâu đen từ từ đi tới.

(* *Từ khi đông lai (紫气东来), theo quan niệm thời xưa là dấu hiệu báo sắp có điềm lành.*

Một cao nhân như vậy mà lại thoái ẩn, đối với triều đình và dân chúng quả là một tồn thất lớn. Doãn Hi sau bao ngày hết lời cầu khẩn, cuối cùng cũng khuyên được Lão Từ để lại một bộ “Đạo Đức Kinh”.

Trương Quang Hoa bị “lưu đây”, chính là đã tới một nơi có bề dày lịch sử văn hóa thâm sâu như vậy.

La Nhận nhảy bèn để ý đến thời gian: Không lâu sau khi Trương Quang Hoa trở lại hồ Lạc Mã, án mạng nhà Lý Á Thanh đã xảy ra.

Có người miêu tả tay Trương Quang Hoa này là một kẻ chơi bời lêu lổng, không có chí tiến thủ, chỉ biết dựa vào mặt mũi và mồm mép tron tru, lừa dối được bao nhiêu cô gái tưởng rằng y có cá tính độc đáo.

La Nhận hỏi dò: “Vậy y có dám giết người không?”

Bên kia cười ha ha: “Người thì không dám, nhưng chó thì từng giết rồi.”

Từng giết chó?

La Nhận càng thêm chán ghét Trương Quang Hoa, cùng là sinh linh cả, dựa vào đâu mà giết xằng giết bậy như thế?

Anh thuận miệng hỏi một câu: “Mấy người phụ nữ có quan hệ với Trương Quang Hoa, có biết là ai không?”

Có vài người trời sinh tỉ tiện, có chuyện thì không chịu tâm sự với người bên gối, mà toàn tìm tình nhân thoát qua đề lai nhái, dù bấy giờ bị hỏi tới sẽ không khỏi xấu hổ, nhưng để có thể kiếm được thêm đôi chút tin tức, cũng chẳng ngại phải dùng tiền để moi.

Tin tức chính là có tính không chính đáng như vậy, chẳng phân biệt cao thấp gì hết, anh sẽ không thể biết được người nào từ góc nào nhảy ra có thể giúp đỡ được anh.

Người kia chán chừ một lát: “Cũng có thể, có điều hiện giờ người ta cũng đã là ba thềm năm mươi rồi, mấy chuyện trăng hoa khi còn trẻ thế này cũng hơi khó nói. Vả lại...cái người có mang kia cũng không ai biết là ai.”

Trong lòng La Nhận khẽ động: “Chuyện đồn nhảm như vậy mà không ai biết gì sao?”

“Bị dè xuông rồi, thôi đó, thế diện vẫn tương đối quan trọng mà, cảm không được thì dùng tiền bịt miệng, bọn tôi cũng không thể cứ kéo bừa người trên đường để hỏi được.”

“Vậy cái ông lĩnh đạo lúc bấy giờ thì sao?”

“Thật không may cho anh, ông lĩnh đạo đó hai năm trước mắc bệnh ung thư, cười hạc về trời không ngoảnh lại rồi.”

Người này ăn nói cứ nửa chừng, La Nhận đang gương cười định cúp máy, anh ta lại nói một câu: “Cơ mà...”

La Nhận nhăn nẻi chờ câu tiếp theo của anh ta, anh ta lại đổi ý: “Mà thôi, chuyện thị phi của người chết, không nên bàn tới.”

Con người La Nhận rung lên: “Người chết? Người nào?”

Người kia ngập ngừng, La Nhận dứt khoát xù gợn: “Nhân số tài khoản cho tôi, tôi trực tiếp chuyển tiền cho anh, là trả tư, không thông qua “công ty” của anh, chỉ có tôi và anh biết. Anh cầm số tiền này mà mua nhang mua giấy đốt cho người chết, người chết sẽ không hỏi tội anh đâu.”

“Chỉ là nghe nói thôi, cũng không chắc là thật đâu.”

“Nghe nói cũng mua.”

“Có người vọng trọng suy đoán, nói người mang thai kia là Lý Á Thanh, vì hai nhà họ ở chung một tầng, quan hệ trước đây cũng không tệ, thường chào hỏi lẫn nhau, Lý Á Thanh đôi lúc còn tán gẫu với Trương Quang Hoa vài câu, thế nhưng, cũng không biết bắt đầu từ khi nào mà sau đó lại không thèm nhìn mặt nhau nữa, Trương Quang Hoa đi trên đường luôn cố ý tránh người nhà họ Lý.”

“Còn nhà, bố mẹ Lý Á Thanh đều là giáo sư. Vào thời điểm đó, địa vị xã hội của giáo sư không thấp, quan hệ với các cục, cơ quan, đơn vị đều có thể thông được... Tất nhiên, chỉ là nghe nói thôi, không chắc đã là thật...”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19

Một đêm nầy, Mộc Đại không sao chợp mắt được, cả buổi chiều nghe kể một đồng chuyện, những khuôn mặt mơ hồ không ngừng hiện lên trong đầu, mỗi người đều trùng trùng bí mật.

Xem đồng hồ, thấy vẫn chưa quá muộn, cô chui ra khỏi chăn, gọi điện thoại cho Vạn Phong Hóa.

Nghe Vạn Phong Hóa ở đầu dây bên kia “alo” một tiếng, Mộc Đại vô cùng lễ phép: “Chú Vạn.”

Ha ha cười lia tiếng khỏ khan, Vạn Phong Hóa nói: “Mộc Đại, cô có gọi tôi bao nhiêu tiếng chủ đi chẳng nữa, có lẽ phép gấp mấy lần đi chẳng nữa, muốn hỏi thăm tin tức thì vẫn phải trả tiền thôi.”

Vừa câu đầu tiên đã bị bóc trần, thật mất mặt quá rồi, Mộc Đại vén chăn lên ngồi vào, co hai chân lại: “Vạn Phong Hóa.”

Vạn Phong Hóa tặc lưỡi: “Lập tức từ chú Vạn thành Vạn Phong Hóa ngay được, con gái bây giờ thực tế quá rồi.”

Mộc Đại nói: “Chú ra giá đi.”

“Cô trả nổi sao?”

“Không trả nổi chẳng lẽ nghe cũng không nổi.”

Vạn Phong Hóa cười: “Nửa đêm nửa hôm, tôi rừng mờ chắc mà báo giá cho cô, tôi đâu phải cái loa phát thanh đâu.”

Mộc Đại bấu tay phải lên vết lõm trên tường, dồn lực vào tay, xoay người một cái liền dán người lên tường, thật sự là một lòng hai việc: “Chú Vạn, chú đừng lúc nào cũng chăm chăm vào tiền như thế, biết đâu đến lúc nào đó chú cần đến cháu thì sao, chú nghĩ mà xem, chú giúp cháu, sau này cháu sẽ giúp lại chú, đôi bên cùng có lợi, còn kết thêm được một người bạn, không phải rất tốt sao?”

Vạn Phong Hóa hừ một tiếng.

Cô về như có cửa rồi, Mộc Đại nhanh chóng đặt câu hỏi: “Chú Vạn, chú nói xem trên đời này có ma không?”

Vạn Phong Hóa đáp: “Cô nên gọi cho tổng đài ‘Tôi mê chuyện ma’ hoặc là tâm sự đêm khuya đi, không thì tâm sự tuổi hồng cũng được, đừng có lãng phí thời gian với ông già như tôi.”

“Cái kiểu mà, vốn là người tốt nhưng lại bị ma ám nên làm chuyện xấu ấy, sau đó thì con ma đó lại đòi sang một người khác, người đó lại đi làm chuyện xấu, kiểu kiểu vậy.”

Vạn Phong Hóa thở dài: “Mộc Đại, bên tôi làm ăn cũng không phải là nhỏ, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng gặp phải phiền phức gì, có biết tại sao không?”

Mộc Đại lấy tay phải làm trọng tâm, cả người nghiêng đi một góc ba mươi độ, giống như kim đồng hồ đang chạy: “Tại sao?”

“Bởi vì bọn tôi buôn bán hợp pháp, trước nay nhất nhất chỉ giúp thăm thính tin tức tìm người, chú ý, là tìm người, không phải tìm ma! Xã hội cũ tương truyền người làm là do quỷ làm, xã hội mới biết không phải quỷ gây mà là người gây, ở xã hội mới không có quỷ, chỉ có người!”

Không có thì không có, làm gì mà phải hùng hồn dõ dạt thế chứ?

Mộc Đại cụt hứng: “Ồ, vậy cháu không sao rồi.”

Vạn Phong Hóa lại đổi giọng: “Có điều...”

Y hạ giọng: “Có điều, nếu cô thật sự cảm thấy hứng thú, có thể hỏi thử ông bạn tôi xem sao.”

Mộc Đại dán người lên tường, trợn mắt: “Không phải chú vừa nói chú không tin cái này sao?”

“Ày dà, chuyện này cũng giống như đến nhà chúc Tết thì nói chúc phát tài, lúc tiễn người lên máy bay thì nói lên đường bình an vậy, thói quen thôi mà. Rốt cuộc thì cô có muốn nói chuyện với người bạn kia của tôi không đây?”

“Miễn phí chứ?”

“Miễn phí.”

Khỏe mới Mộc Đại cong lên thành nụ cười, cô ở giữa không trung co chân lại nhảy lên giường, nằm trên đệm lìn lộn hai phát: “Chú nói đi.”

Người bạn đó của Vạn Phong Hóa tên là Thần Côn.

Thật ra trước đây y đã từng nhắc đến người này với Mộc Đại, chính là cái người thích nghiên cứu về những chuyện kỳ dị thần bí, kiên quyết không đụng tay tới đồ công nghệ mà cuối cùng vẫn phải dùng đến.

Mộc Đại cảm thấy gọi người ta là Thần Côn không ổn lắm, giống như là đang chằm chia người ta là đồ bịp bợm vậy (*), thế nhưng truy mãi cũng không hỏi được tên thật của lão. Vạn Phong Hóa bị cô truy hỏi mà phát cáu, nói: Lão ấy là thế đấy, lão cũng có nhớ tên tôi là gì đâu.

(*) Thần côn là từ để chỉ những kẻ chuyên mượn chuyện quỷ thần để bịp tiền người khác.

Mộc Đại không tin: “Vậy chú ấy gọi chú là gì?”

Vạn Phong Hóa im lặng một lúc, khoảng im lặng này lâu thật lâu cứ như thiên trường địa cửu: “Tiểu Vạn Vạn.”

Mộc Đại buột miệng thốt ra một tiếng rất chi là khinh bỉ:Ồ...

Hai ông chú đã từng ấy tuổi rồi, lại còn liếc mắt đưa tình gọi nhau “Tiểu Vạn Vạn”, thật đúng là già mà mắt nết, làm tay cô nổi hết cả da gà da vịt lên.

Vạn Phong Hóa nói: “Tôi biết cô nghĩ gì, nhưng lão ta là thế, đến lúc đó không chừng lão cũng sẽ gọi cô vậy đấy.”

Mộc Đại cười nhạt: “Còn lâu nhé, cháu là Mộc Đại.”

Giọng Vạn Phong Hóa càng thêm khinh thường, đáp lại cô: “Chờ đến lúc cô với lão ấy quen nhau đi đã rồi hãy quay lại nói tiếp với tôi.”

Sau khi cúp máy, Vạn Phong Hóa nhớ lại một chuyện nhỏ nhỏ trong hồi ức.

Thật ra ban đầu Thần Côn không gọi y là Tiểu Vạn Vạn, mà là Tiểu Phong Phong.

Vậy nhưng về sau, một ngày nọ, Thần Côn bỗng trịnh trọng một cách lạ lùng thông báo với y: Lão không thể gọi y là Tiểu Phong Phong nữa, bởi lão có một người bạn, người đó thân thiết quan trọng với lão hơn Vạn Phong Hóa rất nhiều, vậy nên cái tên Tiểu Phong Phong phải nhường cho người đó.

Khí ấy, Vạn Phong Hóa chỉ nhún vai, ý là sao cũng được, chẳng có vấn đề gì, dù sao cũng chẳng phải cái tên mình thích, chỉ là đổi từ một danh xưng khó nghe sang một danh xưng khó nghe khác thôi mà.

Nhưng rồi sau đó, y không khỏi chua chát: Tại sao chứ hà, tại sao lại không thể gọi tôi là Tiểu Phong Phong!

Cuộc điện thoại đầu tiên của Mộc Đại và Thần Côn có cái kết giống như nước đổ đầu vịt vậy, Thần Côn nói: “Cái Túi Nhỏ (*) này, tôi nói cho cô biết, nếu cô muốn hỏi tôi vấn đề gì thì phải nói rõ tình hình thực tế ra mới được, thời gian, địa điểm, nhân vật, phải rõ ràng. Đây không phải là buồn đùa lê bản đùa chuột tằm phào mà phải có thái độ nghiêm cứu khoa học nghiêm túc, chứ cứ như cô vừa mở miệng ra là hỏi chung chung người tốt bị ám kìm chuyện xấu chỉ chỉ đó thì ai mà trả lời được!”

() Nguyên văn là 小口袋 (Tiểu Khẩu Đại), chữ 袋 (cái túi, bao) đồng âm với chữ 代 (đại diện, thay mặt) trong tên của Mộc Đại.*

Mộc Đại nhấn mạnh: “Cháu tên là Mộc Đại!”

“Tôi không cần biết cô là loại tử nào, nói chung không thể hỏi bậy bạ như vậy được, phải dẫn chứng thực tế, nói vào trọng điểm, có cứ chuẩn bị xong đi đã rồi hãy hỏi lại tôi. Tôi giờ bận bịu nhiều việc lắm, đang viết sách, cô gọi lại sau nhé.”

Còn viết sách nữa cơ à? Mộc Đại chợt sinh lòng kính nể: Quả nhiên người có học vấn đều vừa phóng khoáng ngay thẳng vừa ngang ngạnh bất kham như vậy.

Mộc Đại quảng thẳng suy nghĩ lúc nói chuyện với Vạn Phong Hóa lên chín tầng mây, rất chỉ là chân chó mà nghĩ: Cái tên Cái Túi Nhỏ này, hình như cũng rất dễ nghe nhé.

Hôm sau lúc ăn sáng, Một Vạn Ba xin Hoắc Tử Hồng cho nghỉ nửa ngày, nói là: “Anh Tào xin việc ở quán com chếch phía đối diện, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cháu phải đi ủng hộ.”

Quả nhiên lông bông không phải kẻ lâu dài, được một thời gian, vẫn sẽ phải suy tính đường mưu sinh. Ở Lệ Giang nhà hàng quán bar có rất nhiều, bất cứ lúc nào cũng có nơi tuyển người, bất cứ lúc nào cũng có người rời đi, người đến người đi như nước chảy (*).

() Nguyên văn là 铁打的营盘流水的兵 (thiết đả đích doanh bàn lưu thủy dịch binh), ý là quân doanh thì cố định, mà mỗi năm đều có lính cũ đi, tân binh tới, giống như nước chảy, dùng để chỉ sự khó cực của người làm lính, hoặc để chỉ sự thay đổi biến hóa về vị trí (chỗ ở, công việc) của mỗi người.*

Hoắc Tử Hồng nói: “Vậy thì qua xem chút đi, xem có giúp được gì không.”

Một Vạn Ba gật đầu như gà gật tai, hai ba hộp đã uống xong bát cháo: “Cháu đi trước đây, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm của anh ấy, chắc là nhiều việc lắm.”

Hắn vèo phát đã biến mất như một con gió.

Mộc Đại tức tối bất bình: “Làm công cho quán com chứ có phải đăng cơ làm hoàng đế đâu, có thể có chuyện gì chứ? Một Vạn Ba rõ ràng là đang trốn việc.”

Hoắc Tử Hồng cười: “Tào Nghiêm Hoa cũng là bạn con, Mộc Đại, trưa con cũng qua đó ăn một bữa đi, ủng hộ cậu ta một chút.”

Đây chính là Di Hồng của cô, dịu dàng hòa nhã không nhìn ra chút khuyết điểm nào, không chỉ bỏ tiền ra giúp một tên lừa đảo như Một Vạn Ba, mà đối với một Tào Nghiêm Hoa vừa mới quen biết cũng vô cùng chu đáo.

Di Hồng như vậy mà là người xấu sao?

Mộc Đại cắn đầu đũa: “Di Hồng, bác Lý Thần ấy, chính là bác Lý Thần mà cháu từng kể với đi ấy...”

Hoắc Tử Hồng cầm một quả trứng luộc trong đĩa lên, gõ nhẹ nhệ lên góc bàn rồi lần lần lên mặt bàn nghiền nát vỏ trứng: “Ừ?”

“Đúng là si tình!” Mộc Đại nhìn chăm chăm vào mặt Hoắc Tử Hồng, “Bác ấy vẫn luôn đề ánh Lý Á Thanh trong ví Di Hồng, đi biết không, Lý Thần vẫn chưa kết hôn, bác ấy vì muốn điều tra chuyện của Lý Á Thanh mà xin nghỉ, bị đơn vị khai trừ rồi, không thể làm gì khác, chỉ đành mở một cửa hàng nhỏ, làm ăn cũng không tốt lắm, còn chưa đến tuổi mà tóc đã bạc hết rồi, lưng cũng còng...”

Tay Hoắc Tử Hồng hơi run lên, rồi nói: “Ồ.”

Mộc Đại không bỏ sót chi tiết này, hạ quyết tâm bồi thêm vài câu nữa: “Cháu thấy mà trong lòng buồn ghê luôn. Di nghĩ xem, một người đàn ông đã có tuổi rồi mà lại chẳng làm nên trò trống gì, suốt ngày chỉ tâm tâm niệm niệm một vụ án từ hai mươi năm trước, còn hơn cả một người có tình nữa. Bác ấy còn nói với cháu...”

Cô dạt dào cảm xúc: “Bác ấy nói, nhất định phải tra ra hung thủ, không thì lúc chết chẳng còn mặt mũi nào gặp Lý Á Thanh nữa, còn nói là đời mình, nếu chỉ có thể làm một chuyện thì nhất định phải là chuyện này...”

Hoắc Tử Hồng nhẹ nhàng gác đũa lên mặt bàn, nói: “Hơi nhưc đầu, tôi về phòng nằm trước nhé, chú Trương, chú dọn dẹp chút đi.”

Mộc Đại tiếp tục cắn đầu đũa, mắt đảo qua đảo lại. Hoắc Tử Hồng đi rồi, chú Trương nói với cô: “Cô chú nhỏ, hôm nay cháu là quá đấy.”

Gần giờ cơm trưa, Mộc Đại đến Tự Hiền Lâu nơi Tào Nghiêm Hoa xin việc.

Tòa nhà này là một tòa lâu cũ, bày trí cổ kính, nhân viên đều mặc đoàn da (*), đầu đội mũ mềm, trên cánh tay vắt một cái khăn trắng, thấy khách là gấp người chào: “Khách quan, mời vào trong.”

() Nguyên văn 短打, là áo vạt chéo thân ngắn, Hán phục dành cho thường dân thời xưa, ngày nay vẫn thường thấy trong các võ quán cổ truyền.*

Tào Nghiêm Hoa đi làm ngày đầu tiên, nhiệt huyết với công việc đang rất vượng, giọng nói còn cao hơn người khác một quãng tám, già nhanh nhẹn sai bước bụng đồ ăn ra bàn, dư âm hai chữ “Tới đây” còn vang vọng bên tai một lúc lâu sau mới dứt.

Gã nhiệt tình dẫn Mộc Đại lên tầng hai: “Em Mộc Đại, anh nói em biết nhé, vị trí gần cửa sổ là đẹp nhất đây, quan sát được cả Lệ Giang luôn, người bình thường không ngồi được đâu, là anh nói với những nhân viên khác giữ lại cho sư phụ anh đây...”

Nói đến đây thì hạ giọng: “Em Mộc Đại này, em nghĩ chút xem, nhận anh làm đồ đệ, bữa này anh mời.”

Mộc Đại đáp lại hai chữ: Ha ha.

Tào Nghiêm Hoa hiển nhiên là hiểu được sâu sắc hai chữ này sao ý vậy, nhưng lại không nổi giận chút nào, Mộc Đại không khỏi nổi lên chút tò mò: “Anh muốn học võ làm gì?”

“Mơ ước.”

“Tận cho anh trộm đồ hả?”

“Sao có thể chứ,” Tào Nghiêm Hoa tỏ ra rất đứng đắn, “Lần trước bị tóm giám mười ngày, sau khi ra ngoài, anh đã hoàn toàn trở thành một người mới, anh hiện giờ là đang nghiêm túc lao động kiếm tiền đó...”

Gã lại hạ giọng: “Mộc Đại em này, nếu em không nhận anh, có thể anh sẽ quay lại đường cũ đây, em suy nghĩ chút đi, coi như vì dân trừ hại.”

Thật đúng là rất biết tự nhận thức nhè, còn biết mình là “hại” cơ đấy, Mộc Đại ngồi xuống cạnh cửa sổ, tùy tiện gọi vài món: “Một Vạn Ba đâu?”

“Không thấy,”

Quả nhiên không ngoài sở liệu, Mộc Đại nghiêng rặng, chống má nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ trên cao nhìn xuống, phong cảnh đúng là tuyệt đẹp, thành cổ như tranh vẽ, nhìn từ góc độ này có một ý vị rất riêng, nhà nhà lợp ngói dày như rặng lược, trên mái cong của nhiều ngôi nhà còn dựng tượng mèo thần, ngụ ý bảo hồ nuốt quỷ, trấn tà cầu may.

Nhìn xuống chút nữa, là hướng ra đường lớn bên ngoài, hai xe dân hàng đi song song vẫn thoải mái.

Khovan đã, kia là...

Hummer màu đen cũng không phải hiếm lạ gì, nhưng trên trần xe còn trang bị đèn sân, đó không phải là xe La Nhận sao?

Có vẻ như đang rất gấp, lái thẳng một đường.

Đi đâu vậy? Mộc Đại hơi ngần ra.

Trên đường người đông xe nhiều, không thể nào tăng tốc độ, La Nhận một tay nắm chặt bánh lái, tay kia run lên nhè nhẹ.

“Bác Trịnh, bác đừng hoảng,” anh gắng giữ cho giọng mình nghe thật bình tĩnh, “Nói từ từ thôi, Sinh Đình, em ấy thế nào mà không bình thường?”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi gặp chuyện không may, Sinh Đình vẫn ở lại căn nhà ở Tiểu Thương Hà, được bác Trịnh chăm sóc, cứ cách hai ngày sẽ có một y tá chuyên nghiệp đến giúp cô lau rửa thân thể, mỗi quý lại kiểm tra sức khỏe một lần.

Đối với bác Trịnh và y tá mà nói thì việc này khá thoải mái, vì Sinh Đình không diễn kiểu nhe nanh múa vuốt gào thét khản cổ, cô yên tĩnh đến gần như ngày đại, thường ngồi dưới đất từ sáng sớm đến tối mịt, thỉnh thoảng sẽ vươn tay ra, tựa như đang sợ sệt chỉ vào cái thảm trải sàn dù rõ ràng trên đó không có một vết bẩn nào.

Bác Trịnh nói cô “không bình thường”, là chuyện xảy ra vào buổi đêm mấy ngày trước.

Do yếu tố vị trí địa lý, ban đêm ở Tiểu Thương Hà rất yên ắng, bình thường chỉ nghe thấy tiếng gió gấm rú. Bác Trịnh đã có tuổi, sớm đã quen với tiếng gió, nhưng đối với những tiếng động khác lạ khác thì lại cực kỳ thính nhạy.

Bữa đó, ngủ đến giữa đêm, bác bỗng giật mình tỉnh lại.

Thấp thoáng có tiếng hát vắng vắng vọng lại, tựa như một sợi tơ mỏng manh vấn vít trong không trung.

Là Sinh Đình đang hát.

Sinh Đình trước nay vẫn là một cô gái giỏi ca múa, khi còn bé từng học múa ballet, giọng hát cũng du dương êm tai, tuy rằng hát vào nửa đêm nửa hôm thế này có vẻ đột ngột, nhưng cũng có thể là đang đổi sang một kiểu diễn khác lắm chứ.

Bác Trịnh chần chờ mãi, cuối cùng vẫn quyết định qua thử xem sao.

Boi trước đó đã có tiền lệ của La Văn Miếu, không ai dám chắc được rằng liệu một ngày nào đó Sinh Đình có âm thầm chạy mất hay không, vậy nên phòng cô thường xuyên khóa trái, nhưng để tiện chăm sóc và chuyển đồ vào phòng, nửa trên của cửa đã đổi sang dạng hàng rào.

Đó cũng là lý do vì sao tiếng hát nghe rõ ràng như vậy, căn phòng đó không cách âm.

Nửa đêm, lần mò theo tiếng hát, không khỏi cảm thấy sau lưng lạnh tê cá người, bác Trịnh cẩn rằng đi từ từ đến cửa, lúc bảy giờ mới phát hiện ra, Sinh Đình không chỉ đang hát.

Cô còn múa nữa.

Hoàn toàn không giống những bước nhảy nhỏ nhẹ uyển chuyển mà cô múa khi trước, các động tác lần này mở rộng toàn thân, tư thế theo lối cổ xưa quái dị, như đang vây xung quanh một đồ vật nào đó, vừa hát vừa múa.

La Nhận hỏi: “Em ấy hát cái gì?”

“Hát đi hát lại, hai chữ một câu, tổng cộng có tám chữ.” Bác Trịnh gắng nhớ lại, “Con bé hát, Đoan trụ, Hư trúc, Phi thổ hay Phi đồ gì đó, Trư nhục (*).”

() Đoan trụ là nơi khởi nguồn, Hư trúc là ống trúc rỗng, Phi thổ là thỏ bay, Phi đồ là phường trộm cướp, Trư nhục là thịt lợn; vì ở đây câu từ chưa rõ ràng nên tạm thời chưa dịch, đợi hồi sau phân giải.*

...

Liên tiếp mấy ngày sống yên biển lặng, không có tin tức gì của La Nhận, nếu như vẫn cứ tiếp tục yên lặng như thế, Mộc Đại tin rằng chẳng bao lâu nữa mấy chuyện hồ Lạc Mã rồi La Nhận này nọ có sẽ quẳng hết ra sau đầu.

Thế nhưng một tối nọ, Lý Thân lại gọi điện tới, giọng nói run run, như đang rất kích động.

“Tôi cũng không ngờ chuyện lại tiến triển nhanh đến thế, sau khi về xong bức tranh, tôi nghĩ, tôi nhìn thấy kẻ đó ở Tiểu Thương Hà, vậy thì hẳn là có thể tìm lại hắn ở đây, vậy nên tôi đi một chuyến đến Tiểu Thương Hà, không dám giống trống khua chiêng hỏi thăm nên tự mình đi loanh quanh trên đường xem mặt từng người. Hai ngày trước, có một chiếc xe lái vào Tiểu Thương Hà, tôi thấy người lái xe, tôi thấy người lái xe...”

Ông kích động đến nói không thành lời.

“Tôi theo đó mà thăm dò, không quá khó tìm, chiếc xe đó tôi cũng từng trông thấy rồi. Chủ hộ tên là La Văn Miếu, cô nói có trùng hợp không cơ chứ, ngay sau ngày xảy ra vụ ở Tiểu Thương Hà, người này đã chết mất. Còn nữa, kẻ trong bức vẽ, tên là La Nhận...”

Mộc Đại cảm thấy đau đầu, nên nói thế nào với Lý Thân đây, chuyện không phải như ông nghĩ, làm sao để ông ta có thể tiếp nhận được bây giờ?

“Nói chung,” ông như đã hạ quyết tâm gì đó, “Nếu tôi xảy ra chuyện gì, có...hiểu rồi đấy.”

Hiểu cái gì? Mộc Đại còn chưa kịp hỏi, ông đã cúp máy.

Lời Lý Thân phảng phất về bị trắng nghe rất là “Gió hiu hiu thổi, sông Dịch lạnh ghê” (*).

() Câu thơ trong Dịch Thủy Ca (易水歌), Kinh Kha đã hát bên bờ sông Dịch khi từ biệt Cao Tiệm Ly để lên đường hành thích Tần Thủy Hoàng. Nguyên cả hai câu thơ là: “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn. Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn. (Gió hiu hiu thổi, sông Dịch lạnh ghê. Tráng sĩ ra đi, không ngày trở về.)”*

Mộc Đại thăm thấy không ổn, vội gọi lại, đầu bên kia không nhắc máy, cô không thể làm gì khác đành soạn một tin nhắn gửi qua trước, bảo ông phải bình tĩnh lại, chuyện rất phức tạp, không phải như ông nghĩ, La Nhận cũng không phải đồng phạm.

Tin nhắn gửi đi, hệt như ném đá xuống biển.

Không còn cách nào khác, đành gọi cho La Nhận, trong lòng cực kỳ không camr Cái loại người đi không thềm nói một tiếng như thế, dựa vào đầu mà ta đây lại phải gọi điện cho hắn trước đó?

La Nhận bắt máy rất nhanh, Mộc Đại kể tóm tắt lại sự tình, rồi nhắc nhở anh: “Lý Thân sẽ đến tìm anh đó.”

“Cảm ơn.”

Mộc Đại bỗng cảm thấy không vui: “Anh biết vô công, tôi biết bác ấy đánh không lại anh, anh đừng nhất thời mạnh tay mà đá thương bác ấy, bác ấy đáng thương lắm.”

Nói xong, sống mũi cay cay, cũng không đợi La Nhận đáp lời đã cúp máy.

Cô cảm thấy Lý Thần thật sự rất đáng thương. Lúc trước nói chuyện với Hoắc Từ Hồng, vốn chỉ là để thêm mắm dặm muối tăng hiệu quả sống động cho thêm phần chân thật, nhưng giờ càng nghĩ lại càng thấy bi thương, gối đầu lên tay nhắm mắt ngủ, cảm thấy đêm nay lạnh lẽo thấu xương.

Vừa vẽ ra bức họa thôi miên liền đi ngay tới Tiểu Thương Hà, ông ấy quả thật không hề có ý định an hưởng một cuộc sống yên ổn. Cuộc đời có dài mấy đâu, nếu đi Hồng đích xác là Lý Á Thanh, vậy thì nửa đời này của Lý Thần chẳng khác nào đã uống phí vào một câu chuyện hoang đường.

Trần trọc một lúc, cuối cùng cũng thiếp đi, mơ một giấc mộng kỳ quái, thấy mình bắt máy nghe điện thoại, La Nhận nói “Lý Thần đang ở đây.”

Cô lơ mơ trả lời “À.”

“Mộc Đại, cô tỉnh ngủ chưa vậy? Lý Thần đang ở đây.”

Ý thức từ từ thanh tỉnh lại, thấy điện thoại thành linh nằm trong tay, màn hình vẫn sáng, đồng hồ tính thời gian trò chuyện đang đếm từng giây.

Vậy là, không phải mơ, cô thực sự đang nghe điện thoại sao?

Mộc Đại vội vàng dậy khỏi giường, câu chữ nói ra có hơi lộn xộn: “Ồ đây...Lý Thần? Anh?”

“Ừ, ông ta treo tường vào, may là đã được cô nhắc từ trước... Trối lại rồi, đang trừng mắt nhìn tôi đây này... Bác Trịnh, đừng để ông ta dựa vào tường!”

Câu sau dường như là nói với bác Trịnh. Mộc Đại không tưởng tượng ra được khung cảnh bên đó, trong lồng ngực tim bình bình đập loạn.

Lát sau, La Nhận nói với cô: “Bị trời xoei thì mắng loạn lên, muốn lấy bằng dính dán miệng ông ta lại thì quay qua quay lại gây thôi ngái... Loại người này là phiền nhất, tôi cũng lười chẳng muốn giải thích với ông ta... Có nói cũng nghe không vào.”

Lòng thương cảm rất dễ khiến người ta bất bình đến nghiền răng, Mộc Đại chợt dâng trào máu nóng, nhảy xộc ra khỏi giường: “Chờ tôi chút, đừng cúp máy.”

Cô lao thẳng một mạch tới trước cửa phòng Hoắc Từ Hồng, đến nơi rồi thì lại thấy ngần ngại, tự khuyên mình: Thôi bỏ đi, muộn thế này rồi, đừng chọc di Hồng không vui...

Xoay người định đi, lại bỗng thấy dưới khe cửa hắt ra một tia sáng.

Chắc là vẫn chưa ngủ, Mộc Đại do dự một chút, cuối cùng vẫn gõ cửa.

Hoắc Từ Hồng khoác áo ra mở cửa cho cô: “Mộc Đại à, muộn vậy rồi sao còn chưa ngủ? Vừa hay, vào đây xem giúp đi mấy họa tiết này đi.”

Bà dẫn cô vào phòng, đến trước bàn làm việc đang bật đèn sáng trưng, trên bàn đang mở rất nhiều sách tư liệu, tranh ảnh vẽ họa tiết, còn có mười bức họa tiết hoặc tự sáng tạo hoặc phỏng theo mẫu. Hoắc Từ Hồng cảm một bức lên, soi dưới ánh đèn cho cô xem, họa tiết trên bức này nhìn giống như dùng để trang trí trong kiến trúc hơn, một cái là hoa văn lăng hoa lậu song, còn một cái là hoa văn hà hoa thủy cầm (*).

() Lăng hoa lậu song là hoa văn hình hoa bốn cánh dùng để tạo hình cho hoa văn cho song của sổ, còn hà hoa thủy cầm là hình vẽ hoa sen và thủy cầm (các loài chim biết bơi) (xem hình minh họa cuối chương).*

“Hiện giờ đa số họa tiết không phải hoa thì cũng là cỏ, chẳng có gì mới mẻ cả. Di đang định lấy đa nú người làm ngọc đất mình (*), dùng một số hoa văn trong kiến trúc, nếu in lên vải, trông sẽ rất độc đáo...”

() Nguyên văn là 它山之石可以攻玉 (tha sơn chi thạch khả dĩ công ngọc), thành ngữ lấy từ bài “Hạc minh” thuộc phần Tiểu nhâ trong Kinh Thi, có thể dùng với ý lấy tài lực nơi khác để phục vụ cho bên mình, hoặc dùng để chỉ một người hoặc một ý kiến có thể giúp mình cải thiện được khuyết điểm.*

Còn nói thêm rất nhiều cái khác, nhưng đều không lọt được vào tai Mộc Đại. Cô nhìn chòng chọc vào bát canh trên bàn, mỗi lần di Hồng thức đêm hoặc ngủ muộn, để nhượn phối tránh khô họng, thường chuẩn bị một bát canh bồi mẩu Tứ Xuyên câu kỷ lệ tuyết (*) thế này.

() Bối mẩu Tứ Xuyên, câu kỷ và lệ tuyết đều là các vị thuốc Đông Y.*

Một đầu thì ngồi dưới ánh đèn ấm áp sáng tỏ vẽ họa tiết, lúc nào một thì nghỉ tay uống ngum canh ngọt, mà một đầu thì bị trối gồ lại, liên mồm mắng chửi, bị dán băng bịt miệng thì lắc đầu can trở...

“Di Hồng, đi là Lý Á Thanh phải không?”

Trong phòng lập tức lặng như tờ.

Một lát sau, Hoắc Từ Hồng nhẹ nhàng đặt bức vẽ trong tay lên bàn, tiếng giấy ma sát lên mặt bàn vang lên sần sật khe khẽ.

Đầu bên kia La Nhận sững lại, liếc nhanh qua về mặt dữ tợn của Lý Thần đang ngồi bật trước mắt, rồi đứng dậy ra hành lang yên tĩnh bên ngoài, trong lúc nhất thời chợt vô thức nín thở.

Mộc Đại trong phút chốc cũng thấy hồi hận, rồi lại nghĩ, đã lỡ hỏi rồi thì hỏi nốt luôn đi.

“Di Hồng, cháu đã đi gặp La Nhận, gia đình anh ấy cũng xảy ra án mạng giống như vụ án ở hồ Lạc Mã, chú chết, em gái phát điên, vậy nên anh ấy mới truy xét tất cả những ai có thể biết chân tướng. Lý Thần thì không cần phải nói, đã hao tổn cả nửa đời vì chuyện này...”

“Di Hồng, có lẽ di cô nói khổ tâm riêng, có một vài bí mật buộc phải giấu giếm, cháu sẽ không truy hỏi. Nhưng mà, dưới tình huống không gây hại đến di, di có thể tiết lộ đôi chút được không? Nói chút ít cho người khác hay, ít nhất cũng đừng để Lý Thần phải xuôi ngược lòng vòng như thế.

“Nếu con đoán sai thì di cứ mắng con là được.”

Cô mở màn hình điện thoại lên, chìa ra cho Hoắc Từ Hồng xem người đang giữ đầu máy bên kia, rồi đặt điện thoại vào tay bà. Bàn tay Hoắc Từ Hồng cảm không chắc, lỏng ra, điện thoại nhanh như chớp rơi xuống sàn.

Mộc Đại không nhặt lên, không nói gì, cũng không nhìn bà nữa, xoay người rời đi. Cô đi một mạch về phòng mình, lên giường, đắp chăn.

Giờ thì tốt rồi, khép mí mắt lại, chỉ còn một màu đen tuyền, không còn thấy gì nữa.

Những gì cô có thể làm, cũng chỉ có đến thế thôi.

La Nhận vẫn lẳng lững lờ nghe, không lên tiếng. Thật ra anh đã chẳng còn ôm hi vọng gì với Hoắc Từ Hồng nữa, nhưng Mộc Đại lại khiến anh vô cùng bất ngờ.

Nếu ở thời cổ đại thì hẳn sẽ là một nữ hiệp nhi, sự nhiệt tình của cô mới chân thành làm sao.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì mà anh không cúp máy ngay, có lẽ trong lòng vẫn còn sót lại một mong đợi, lát sau, không khỏi tự cười nhạo mình hão huyền.

Đang định ngắt máy, đầu bên kia chợt truyền đến giọng Hoắc Từ Hồng khàn khản: “Àlo?”

Hôm sau, Mộc Đại tỉnh dậy từ rất sớm, nhưng để tránh phải xấu hổ, cô cố ý nằm lì trên giường, bỏ lỡ luôn cả giờ ăn sáng.

Di Hồng chắc là giận cô lắm, thế nên mới không thèm qua gọi cô dậy, cũng không báo Một Vạn Ba lên đây hỏi xem cô có cần để dành bữa sáng cho không.

Hon mười giờ, cô thấy có gì đó không đúng, bình thường vào giờ này, dưới nhà hẳn là đã bắt đầu huyền ảo, sớm khiến người ta không thể ngủ nổi nữa rồi mới phải.

Cô mặc quần áo từ từ rồi xuống nhà, lúc đi qua cửa phòng Hoắc Từ Hồng thì bắt gặp nín thở, sợ đột nhiên bị gọi lại, trong đầu suy tính xem tí nữa chạm mặt di Hồng thì phải làm sao để tỏ vẻ hối hận và khiêm tốn một cách chân thực nhất.

Đúng vậy, trải qua một đêm ngọt ngào quấn quýt, đến khi tỉnh lại, ngon ỉu thay người bất bình và tấm lòng hành hiệp trượng nghĩa đã xep lép, cảm thấy mình rất không phải, nhưng không phải ở chỗ nào thì lại không nói rõ được.

Lúc đi xuống cầu thang, đột nhiên lại có cảm giác không đúng.

Dưới nhà rất tối, vì phải mở rộng cửa kinh doanh nên thường ngày trong sảnh luôn ngập tràn ánh nắng, nhưng hôm nay rõ ràng là không mở cửa, hơn nữa còn thả rèm che hết cửa sổ lại rồi.

Mộc Đại ba chân bốn cẳng, lạch bạch chạy xuống nhà.

Di Hồng không thấy đâu, Một Vạn Ba và chú Trương ngồi bên bàn, bữa sáng tựa hồ còn chưa kết thúc, bát đĩa trên bàn chưa dọn, nhưng tám tu hai người họ dường như cũng chẳng đặt vào bữa ăn, im lặng đối mặt với bát cháo đã nguội ngắt,

nghe thấy tiếng bước chân, cả hai đồng thời nhìn về phía Mộc Đại.

Mộc Đại chợt dạ: “Nhìn cháu làm gì?”

Cô làm như không có chuyện gì, đi qua đó như bình thường: “Di Hồng đâu rồi?”

Chú Trương trả lời: “Rời nhà rồi.”

Vừa nói vừa đẩy điện thoại qua, là điện thoại của cô, chính là chiếc điện thoại mà cô đưa cho di Hồng tối qua, bị rơi xuống đất cũng không nhặt lại.

“Hơn bốn giờ sáng nay, bà ấy gõ cửa phòng chú, nói là muốn ra ngoài giải sầu, nhưng không nói là bao giờ thì trở về, bảo chú trông quán cẩn thận, giúp đỡ cho cháu.”

Ông nhớ lại trọn vẹn lời Hoắc Tử Hồng nói: “Mộc Đại nếu có hứng thú với kinh doanh thì cứ để nó quản lý, còn nếu không có hứng thú thì anh cứ kệ nó, con bé còn trẻ, vẫn còn ham vui.”

“Cũng đã nói rõ với Một Vạn Ba, không cần nó trả lại tiền, còn cho nó thêm hai tháng tiền lương, nói muốn ở lại thì ở lại, không muốn ở lại thì đi lúc nào tùy nó.”

Sao lại có cảm giác như giao phó hậu sự thế này? Tâm trạng Mộc Đại rơi thẳng xuống đáy, mờ mịt bật thốt: “Tại sao?”

Cô vô thức mở điện thoại lên, vào xem lịch sử cuộc gọi, cuộc gọi cuối cùng là với La Nhận, độ dài: 2 tiếng 27 phút.

Trong đầu cô mặt mừng, lập tức bấm gọi lại, nghe thấy giọng La Nhận mà sụt khóc: “La Nhận, di Hồng...anh...tối qua...”

La Nhận ngắt lời cô: “Mộc Đại, cô đứng lo lắng, di Hồng của cô đi rồi phải không? Bà ấy có nói với tôi rồi, không phải do cô đâu, là vì chuyện khác.”

Thật vậy chẳng? Trong lòng Mộc Đại thoải mái hơn ít nhiều.

“Mộc Đại?”

“Ừ?”

“Di Hồng của cô đúng là Lý Á Thanh. Còn nữa...”

Anh muốn nói lại thôi, lòng Mộc Đại vừa buông lỏng đã lại căng lên: “Còn gì nữa?”

“Trương Quang Hoa là do bà ấy giết.”

Họa tiết lăng hoa song lậu:

Họa tiết hà hoa thủy cầm:

Quyển 1 - Chương 21

Thời thiếu nữ đại khờ, bởi kém hiểu biết mà sinh mộng muội.

Sau này khi số tuổi ngày càng tăng lên, Lý Á Thanh mới lại càng nhận ra câu này quả là có đạo lý.

Nếu đổi lại là một Lý Á Thanh của ngày hôm nay, đã kinh qua bao chặng đường gian khổ, trở nên thờ ơ lạnh nhạt với rất nhiều sự đời, coi núi cao chỉ như hòn đá trong tay, Trường Giang Hoàng Hà chỉ là con lạch dưới chân, có thể mỉm cười ôn hòa dẫn đường chỉ lối cho người sau, một Lý Á Thanh như thế chắc chắn sẽ không bao giờ vì một kẻ cận kề như Trương Quang Hoa mà thần hồn điên đảo.

Nhưng thuở ban đầu lại không phải vậy, trước đây, trong mắt bà, Trương Quang tuần tú nhô nhô, ăn nói hài hước, áo da quần nhung kẻ mà bọn con trai ngổ ngáo hay mặc, lên người y lại vô cùng có phong cách, người cũng như tên, rực rỡ sáng chói, đứng ở nơi nào là lập tức người nơi ấy đều âm thầm vò vò.

Chưa đến hai mươi, bà đã có mang.

Trương Quang Hoa đỗ bà đi phá thai, đưa bà đến một phòng khám thấp kém trong ngõ hẻm, vào đó, tắm vài trắng trên bàn mổ loang lổ vết máu, mụ bác sĩ còn chẳng thèm đeo găng tay cao su, lấy từ ngăn kéo ra một cái kéo thai mò vẹt, khuấy vài cái trong nước nóng để khử trùng, bảo bà: “Nằm lên đó.”

Bà từ nhỏ đã được giáo dục kĩ lưỡng, mẹ bà thường xuyên nhắc bà phải chăm rửa tay, nói là “Trong cuộc sống hằng ngày có rất nhiều loại vi khuẩn virus không nhìn thấy”, dụng cụ nào thai thể này, có thể sạch sẽ ư? Không biết đã qua sử dụng bao nhiêu lần rồi nữa.

Mặt Lý Á Thanh trắng bệch, tông cửa xông ra ngoài, sau nhiều lần đắn đo, cuối cùng vẫn khóc lóc cầu xin mẹ mình giúp đỡ.

Còn nhớ sau khi mẹ bà nghe xong, đã ngã ngồi trên ghế salon, tay ôm ngực, nói: “Mẹ không thờ được.”

Mẹ bà là một trí thức có tu dưỡng, dù tức giận thì tư thái vẫn rất tao nhã lễ độ.

Cha mẹ bản tính một mực, đến cuối tuần, một nhà ba người cứ như đi ăn trọ, quãng khấn trùm đầu đeo khẩu trang bịt kín mặt, ngồi xe sang huyện bên, đi tìm người bạn làm việc ở khoa sản đã lâu không gặp lại của mẹ bà. Mẹ bà nói với người ta: “Là con cháu thân thích, con bé không được đi học, bị người đời lừa gạt.”

Phẫu thuật xong trở về, thái độ của cha mẹ đối với bà xuống dốc không phanh, thế nhưng cũng tùy lúc, trước mặt người ngoài vẫn là phụ tử nữ hiếu, nhưng một khi đã vào nhà thì lập tức lạnh lùng như hầm băng, cả mấy ngày trời mới khó khăn lắm nói với nhau được một câu.

Về sau bà mới biết, đó cũng là một loại bạo lực gia đình, bạo lực lạnh.

Có lần cửa phòng ngủ của cha mẹ đóng không chặt, bà nghe hai người họ nói chuyện với nhau, lời nói thể hiện sự thất vọng tột độ về bà, dùng từ cũng rất đay nghiến, “Sao có thể làm ra chuyện như thế chứ”, “Đức hạnh suy đồi”, “Chẳng còn mặt mũi đi gặp người khác nữa”, “Đời này đúng là số khổ, một đứa con gái thì tìm về không được, đứa còn lại thì khiến cha mẹ không ngóc đầu lên được”, “Sớm biết thế này thì hồi trước đã giữ đứa kia, cho quách đứa này đi rồi”.

Chuyện này bà đã biết từ lâu, cha mẹ bà ngày trước khó khăn đời kém, đề ra một cặp con gái song sinh mà nuôi không nổi, bèn đem một đứa cho một nhà hảo tâm ở nông thôn, sau này thời loạn qua đi, ổn định được lập lại, vị trí của trí thức được đề cao ngất ngưỡng, muốn tìm lại con về, nhưng gia đình kia đã sớm chuyển đi nơi nào không hay.

Bà trầm lưu tâm, nghĩ rằng, nếu có thể tìm được cô em gái ruột kia về, quan hệ với cha mẹ có khi nào sẽ được cải thiện không?

Thời gian cứ bình thản trôi đi, nhưng xen kẽ trong đó là một vài chuyện vi diệu không sao bình thản được.

Một là, Trương Quang Hoa năm đó không được đề bạt, còn bị điều chuyển đến thành phố Linh Bảo tỉnh Hà Nam nửa năm để “trao đổi học tập”.

Hai là, mẹ bà nhờ người, giới thiệu cho bà một người bạn trai hơn bà vài tuổi, làm công tác bán giấy ở đồn công an, tên là Lý Thần.

Lý Thần đối với bà vừa gặp đã yêu, hết như một thanh niên mới lần đầu rơi vào lưới tình, cho bà mượn sách, hẹn bà đi công viên tản bộ, đôi lúc còn vẽ một vài bức tranh phong cảnh bằng bút mực, ngập ngừng ấp úng nhờ bà cho ý kiến.

Bà không thích Lý Thần, trước đó đã có Trương Quang Hoa nên Lý Thần dù làm thế nào bà cũng không ưng ý, nhưng vì dễ thỏa lòng cha mẹ, bà đành lễ phép nhận lời. Lý Thần đối xử với bà tự nhiên là rất tốt, mỗi lần đi công tác về đều mua quà tặng bà, khăn quàng tơ lụa, giày da cao gót, áo len đan máy, còn mua biểu cha mẹ bà đồ thủy sản, thật khó, mặc nữ dây thật không rẽ nữa.

Khi đó bà không cảm nhận được tấm lòng thành của ông, chỉ cảm thấy cả người ông ta đều toát ra mùi tục tằng tầm thường.

Nhưng có lẽ còn bởi, khi đó, bà vẫn đang âm thầm trao đổi thư từ với Trương Quang Hoa.

Chữ viết bằng bút máy của Trương Quang Hoa rất đẹp, phong lưu đào đạt, kẻ về lai lịch ái Hâm Cốc cho bà đọc, “Ái ở trong cốc, sâu hiểm khó vào”, y thường dẫn bạn bè vào đó du ngoạn, hồi tưởng lại tiếng ngựa hí vang vọng chiến trường. Trong phong bì còn gửi kèm một hạt đậu đỏ, khuấy đảo tâm trí khiến bà nuốt gan rồi bởi.

Lấy vật này tỏ nỗi tương tư (*).

() Đậu đỏ ở Trung Quốc còn được gọi là đậu tương tư, biểu trưng cho nỗi nhớ nhung, niềm tương tư trong tình yêu đôi lứa.*

Bà mở lịch ra đếm ngày, mong ngóng đợi Trương Quang Hoa trở về, mắt thấy đã đến ngày, mẹ bà lại chột bảo: “Mẹ thấy con với Lý Thần cũng đã tương đối rồi, hôm nào ăn một bữa, định một ngày, ít nhất cũng đính hôn trước đi.”

Mẹ bà cũng biết Trương Quang Hoa đã quay lại, phòng bà chưa hết lòng gian nên ra tay chặn đường trước.

Bữa ăn đó, Lý Thần đi một đôi giày da bóng bóng, tóc vuốt keo, mỗi ngọn tóc đều nghiêng về một phía đầu vào đấy, lúc ăn cơm thì liên tục một tràng “đạ dạ vâng vâng”, nụ cười trên mặt như muốn ép ra cả nếp nhăn.

Thật sự cam nguyện gả cho một người như vậy sao?

Ăn cơm xong, bà lấy cốc đau đầu, xin nửa ngày nghỉ phép, ngồi trên salon, lấy ngón tay cào lên bức tranh phong cảnh của Lý Thần cho há gặm, từng vết, từng vết.

Đúng lúc đó, điện thoại chọt vang lên.

Bà cả người bốc hỏa, hung tợn bắt máy: “Alo?”

Người kia như bị dọa, khiếp sợ dè dặt hỏi: “Cho hỏi, đây là nhà giáo sư Lý phải không ạ?”

Cuộc gọi ấy, thật sự là bước ngoặt thay đổi cả đời bà.

Người gọi tới, là Hoắc Tử Hồng.

Tinh tiết giống như trong một bộ phim truyền hình cũ kỹ, cha mẹ Hoắc Tử Hồng sau khi dẫn theo cô ấy ra khỏi thôn, kỳ thật cũng gián tiếp biết được tin tức giáo sư Lý bên kia đang tìm lại con gái, vậy nhưng lại bị tâm lý tiểu nhân quấy nhiễu, cảm thấy nuôi con bao năm như vậy, trả lại không công thế này thì thật không cam lòng, hơn nữa Hoắc Tử Hồng còn rất chịu thương chịu khó đỡ đần việc nặng cho nhà, nấu cơm giặt giũ, ra chợ bán rau, lành lặn chăm chỉ biết bao, vậy nên gắng hết sức tránh né, chưa từng hồi đáp.

Cho đến tận ngày tai họa bất ngờ ập lên đầu, hai vợ chồng gặp tai nạn giao thông, Hoắc Tử Hồng đứng ngoài phòng phẫu thuật mà khóc đến đứt gan đứt ruột, khiến cha cô đột nhiên tỉnh ngộ hoàn toàn, trong lúc hấp hối mới liều mạng dùng hơi thở cuối cùng, nói cho Hoắc Tử Hồng biết về xuất thân thật sự của cô, danh tính và quê quán của cha ruột.

Nhưng rồi cuộc thi chuyển xảy ra bất ngờ, không có căn cứ chứng thực rõ ràng, qua tang sự, Hoắc Tử Hồng do dự mãi, cuối cùng vẫn nghe ngóng lấy được số điện thoại nhà họ Lý từ tay người khác, sợ sệt gọi tới hỏi thư.

Thật đúng là chuyện tốt vô cùng. Lý Á Thanh mừng đến quên cả sầu bi, bà dặn Hoắc Tử Hồng trước đó đừng để lộ với, hôm sau tự mình rời nhà, ngồi xe về nông thôn.

Hoắc Tử Hồng đón bà ở bến xe, vừa thấy mặt, cả hai đều sùng sốt, chẳng cần phải chứng có xác thực gì nữa, chỉ cần khuôn mặt này là chứng minh được hết thảy.

Lý Á Thanh mừng rỡ cầm lấy tay Hoắc Tử Hồng lay lay: “Hai ta cứ như đúc ra từ cùng một khuôn vậy.”

Hoắc Tử Hồng hơi tự ti, từ một khuôn đúc ra ư, cô lại không nghĩ thế, Lý Á Thanh là người thành thị, ăn mặc kiểu thành thị, đi giày da, khoác áo măng tô, túi xách cũng bằng da, mà cô thì, trên đầu buộc khăn, ống quần không biết dính lá rau từ bao giờ, rõ ràng rành là đáng về kiểm ăn trong bùn đất.

Cô ấp úng hỏi Lý Á Thanh: “Nhà mình...điều kiện nhà mình có tốt không?”

Hướng tới tài phú là thói đời thường tình, Hoắc Tử Hồng cũng muốn được sống cuộc sống sung túc, có cha mẹ có năng lực làm đại thụ để dựa vào.

Trong đầu Lý Á Thanh chợt hiện lên một ý nghĩ. Nếu em ấy có thể thay mình gả cho Lý Thần thì tốt quá.

Rồi bà lại lắc mạnh đầu, cười nhạo suy nghĩ của mình đúng là hoang đường.

Lý Á Thanh ở nhà Hoắc Tử Hồng cả một buổi chiều, dù sao cũng là chị em, trời sinh đã thân thiết, cả hai rủ rỉ trò chuyện, mấy lần cùng nhau bật ngựa cười rũ rượi. Bà nói: “Cha mẹ tìm em đã lâu, tin này chị cũng chưa nói ra với, phải tính toán cẩn thận trước đã, đến lúc đó chị sẽ dẫn em trịnh trọng ra mắt, tặng cho họ một niềm vui lớn!”

Trong nhà mây đen găng kín bấy lâu, đã đến lúc đón một niềm vui bất ngờ về cho lòng người phấn khởi.

Hoắc Tử Hồng xử lý căn nhà cũ, chỉ nói với người ngoài là muốn vào thành phố làm công, sau khi đến hồ Lạc Mã, cô cố ý chọn thuê một căn nhà cách nhà Lý Á Thanh thật xa để tránh chuyện chưa đến “niềm vui bất ngờ” đã gặp phải người nhà họ Lý, trước mặt hàng xóm cũng chỉ nói là mình bán rau, thỉnh thoảng có người hỏi có chuyên rau dưa, cô trả lời rõ ràng rành mạch.

Lý Á Thanh cứ cách hai ngày lại tới thăm cô, mỗi lần đều đeo khẩu trang đội mũ vành cúi thấp đầu, vào phòng rồi, cả hai chị em đều đang đầy lòng bí mật mới không nhận được phi cười. Lý Á Thanh mang cho cô quần áo của mình, dầu gội, kem dưỡng da, dạy cô thoa kem dưỡng lên da tay, làm vậy da sẽ mịn hơn đôi chút, lại giúp cô đổi kiểu tóc, dạy cô bắt chước giọng điệu của mình, thậm chí cả vẻ mặt khi hôn đôi cũng giống nhau như đúc.

Mấy ngày nữa là tới sinh nhật cha, bà và Hoắc Tử Hồng đã lên kế hoạch xong xuôi, đến lúc đó hai người sẽ mặc quần áo giống nhau, để Hoắc Tử Hồng ở bên ngoài ứng đối, bà thì trốn vào tủ quần áo trước, đến khi Hoắc Tử Hồng ứng phó không nổi nữa hoặc cha mẹ thật sự tin vào quả lừa này, bà sẽ thỉnh linh xuất hiện.

Big surprise, hoàn hảo!

Hoắc Tử Hồng còn hơi vương mắc: “Thật sự không nói gì với cha mẹ trước sao? Em sợ đột ngột quá, họ sẽ không nhận em!”

Lý Á Thanh trấn an cô: “Cha mẹ vẫn luôn tìm em, sẽ không sao đâu, có chị ở đây, chị sẽ liều chết chứng minh cho em!”

Nghĩ đến mà cả còi lòng lằng lằng.

Chỉ có một chuyện duy nhất khiến bà phiền muộn: Trương Quang Hoa không đến tìm bà, thỉnh thoảng chạm mặt, y cũng nhanh chóng tách ra, ngay cả đánh mắt nhường mây ám hiệu cũng không có.

Đến ngày đã hẹn, canh lúc cha mẹ không để ý, bà lẻn lút dẫn Hoắc Tử Hồng vào nhà, bản thân thì cười trộm chui vào tủ quần áo, trước khi đóng cửa thì nháy mắt ra dấu với Hoắc Tử Hồng, ý là: Không sao đâu.

Đơn vị Lý Thái có việc, gọi điện thoại đến nói cả nhà cứ bắt đầu trước, không cần chờ ông ta.

Ngồi trong tủ quần áo cũng có chút phát rầu, Lý Á Thanh buồn chán muốn chết, bà kỳ thật còn mong Lý Thái gặp được Hoắc Tử Hồng: cùng một khuôn mặt, có khi ông ta lại thích kiểu người như Hoắc Tử Hồng hơn không chừng.

Trong nhà cô về như rất náo nhiệt, chắc là đồ ăn đã được dọn lên bàn, có tiếng kéo ghế, tiếng bát chén va chạm, còn có cả... Chợt, tiếng đập cửa vang lên.

Lý Thái lại có thể đến sớm vậy sao?

Bà nghe cha mình cực kỳ không vui nói một câu: “Cậu sao lại tới...”

Còn chưa nói hết, bỗng vang lên một tiếng nghèn nghẹt, tiếp đó là một hồi hỗn loạn, lật tay áp lên cửa tủ, Lý Á Thanh chắc chắn rằng mình đã nghe thấy tiếng hét chói tai ngăn ngui của mẹ mình và cả tiếng Hoắc Tử Hồng gầy gầy như đang đâm đá loạn xạ, thế nhưng không biết bắt đầu từ giây phút nào, tất cả lại chìm vào yên lặng.

Trong Lý Á Thanh trống rỗng.

Xảy ra chuyện rồi, bà liều mạng bịt miệng mình, ngồi trong tủ quần áo mà không khống chế được run cầm cập, trong đầu lù lục hiện lên những cảnh tượng máu me be bét.

Tiếng ồn bên ngoài vang lên không dứt, kéo ghế, đập tường, di chuyển, kẻ sát nhân vẫn chưa đi sao?

Bà nghĩ ngợi, cẩn thận từng li từng tí, nhẹ nhàng, nín thở, đẩy cửa tủ ra thành một khe hẹp bé tẹo.

Hoắc Tử Hồng nằm nghiêng trên mặt đất, dưới thân là một vũng máu, miệng khẽ nhếch, mắt trừng lớn, con ngươi không có chút thần sắc nào.

“Nhà mình...điều kiện nhà mình có tốt không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 22

Thi thể của Hoắc Tử Hồng bị kéo đi, thân xác ma sát với mặt đất, tạo thành một tiếng động trầm nặng kéo dài, lưu lại trên mặt đất một vệt máu lớn. Lý Á Thanh nhìn người đàn ông kia, y mặc một chiếc quần nhưng kẻ, gót chân đập lên giày da, mặt dưới của giày dính bết một vệt bã kẹo cao su in lên những đường vân trên đế giày.

Đáng người dường như nhìn rất quen.

Có tiếng đóng đinh lên tường, tay rất vững, dùng lực lớn, đóng một cái, cách một lúc, lại đóng cái tiếp.

Tiếng đóng đinh trầm đục, không phải kiểu đinh tai nhức óc khiến người ta bực bội, nhưng mỗi tiếng đều như đang đục lên sợ hãi.

Bà không dám mở cửa tủ ra rộng hơn, cũng không dám có động tác gì lớn, chỉ có thể nhìn từ duy nhất một góc độ qua cái khe hẹp. Kẻ đó đi qua chỗ bà hai lần, cả hai lần đều chỉ thấy được bóng lưng, nhưng, vật y cầm trong tay thì Lý Á Thanh lại nhìn được vô cùng rõ ràng.

Dây câu, dùi đục, và cả cái móc treo lưng lẳng trên đầu sợi dây.

Lý Thái sao còn chưa tới?

Một giây dài tựa cả năm, nỗi sợ càng lúc càng khuếch đại, mình liệu có thể trốn được một kiếp này không? Chưa chắc, không phải những kẻ giết người cướp của sau khi làm xong bước đầu, bước tiếp theo chính là lục tung nhà lấy tiền của sao?

Vô số ý niệm ào ạt lướt trong đầu Lý Á Thanh: Nếu kẻ kia mở cửa tủ, bà hẳn phải tiên phát chế nhân, nên một cước đá văng cửa tủ đập vào người y khiến y lao đảo rồi thừa cơ tông cửa xông ra ngoài, hay là nên giữ chặt cửa cố thủ trong tủ rồi hô lên kêu cứu?

Cũng không biết qua bao lâu sau, bà chợt nghe thấy tiếng bước chân từ từ đi ra phía ngoài, sau đó là tiếng cọt két phát ra từ cửa nhà, từ từ mở ra.

Cửa nhà là thứ bà quen thuộc đến không thể quen hơn, nếu như đi ra ngoài mà không đóng kỹ cửa, trực cửa sẽ theo quán tính kéo cả kéo kẹt mở ra.

Y đi rồi?

Lý Á Thanh ý thức được một việc: Nếu lúc này mà kẻ kia chạy thoát, sau đó bỏ trốn, thì khó mà bắt được y lại.

Máu nóng xộc lên đầu, nhưng bà vẫn cẩn thận, chậm rãi đẩy cửa tủ ra, cảnh tượng đập vào mắt suýt khiến bà bất tỉnh.

Vài trăm sợi dây câu căng chặt, bên trên nhơ nhớp dính máu, cha, mẹ và cả Hoắc Tử Hồng, cứ như vậy kẹt cứng trong lưới dây câu dày đặc với tư thế vận vẹo, mà trên mặt đất, máu tươi đã bắt đầu từ từ đông lại.

Lý Á Thanh gắng nén nước mắt, kiên cường kiềm chế cảm giác buồn nôn cuộn trào trong lồng ngực, sợ run mà ra lệnh cho bản thân: “Không được nhìn, không được nhìn...”

Bà cẩn thận tránh khỏi vết máu trên sàn, cẩn rắng chạy ra ngoài.

Trên hành lang còn đọng lại vài vệt chân dính máu, càng về sau càng nhạt màu. Dưới sự kích thích của nỗi kinh hoàng khủng bố và niềm bi thống, đầu óc Lý Á Thanh đột nhiên mình mẫn lạ thường. Bà cúi tóc lên, đó là kiểu tóc bà rất ít khi để; cời áo khoác, lộn trái lại rồi ôm trong ngực, dáng vẻ rất giống Hoắc Tử Hồng; cuối cùng, kéo cao cổ áo lên, che khuất lên tận chớp mắt.

Dù sao cũng đang là mùa đông, ngoài trời rất lạnh.

Thật sự là lạnh, trời âm u, gió heo hút, khiến người ta buốt cả óc. Dù đang là giữa trưa nhưng trên đường cái cũng rất ít người qua lại, chỉ có một vài người đang đạp xe đạp, mặc áo dày cộm như già gấu, vèo một cái đã đi lướt qua người.

Kề kia ở ngay phía trước, bước đi thong thả ung dung, lưng cong xuống, tư thế hoàn toàn không giống như đang hoảng sợ chạy thực mạng sau khi phạm án. Để gây tình thoảng nhấc lên, bả kẹo cao su dính dưới đế như đang nhấc nhờ bả: Đứng vậy, chính là tao đây.

Lúc đi ngang qua một quán bánh chẻo, y dừng lại, ngẩng mặt lên, hỏi: “Có bán vỏ bánh chẻo không?”

Giọng nói này, và cả gương mặt này...

Môi bà mấp máy, cả người run lên bần bật, không chớp mắt đi qua bên người y, khi hai người sát nhau nhất, vai gần như quẹt vào nhau, nhìn từ vai lên, thần sắc y như người vô hồn.

Tiếp tục đi về phía trước, không ngừng lại.

Trương Quang Hoa, Trương Quang Hoa, Trương Quang Hoa!

Cũng không biết qua bao lâu, có người kéo bà lại, ồ lên một tiếng: “Tiểu Hồng, sao lại ôm áo mà không mặc thế? Có thấy lạnh không?”

Bà ngo ngác dừng bước, lúc này mới nhận ra mình đã chạy tới trước đầu ngõ Trần Tiền.

Lý Á Thanh lấy lý do đánh mất chìa khóa, lấy chìa khóa dự bị từ chỗ chủ thuê, mở cửa vào nhà. Vừa ngã lên giường được một chốc, lại giật mình bật dậy, dùng hết sức lực toàn thân, kéo cái bàn học tù chặn ở cửa, cài chốt cửa sổ rồi vẫn thấy chưa đủ, lại lấy cả keo dính cao su dán từng lớp từng lớp lên.

Tại sao lại là Trương Quang Hoa?

Là do hận cha mẹ cô gây khó dễ cho mối quan hệ của hai người, hại y công việc trắc trở sao? Không không không, lúc giết “Lý Á Thanh”, y cũng không hề nương tay chút nào.

Con người Lý Á Thanh dần thất chặt lại, trong mắt bắn ra hận ý thấu xương.

Lúc y giết “bả”, cũng không hề nương tay!

Lý Á Thanh thức trắng một đêm, hôm sau, lúc lễ tết thân thể mới một đầy bàn ra để mở cửa, đập vào mặt dường như là một thế giới khác.

Đầu đường cuối ngõ đều đang bán tán về chuyện này, trước năm 92, dù không có mạng lưới truyền tin tức thời qua Internet, nhưng tính lẳng hái hồng hót và lòng hiếu kỳ cũng đủ để đun sôi cả một thành phố nhỏ vốn đang phảng lảng. Tần số vang lên của âm báo máy nhắn tin nhiều hơn so với thường ngày, ngay cả lúc đi mua thức ăn, song phương mua bán cũng trao đổi với nhau ánh mắt hăm ý: “Có nghe tin chưa?”

Lý Á Thanh mặc trang phục của Hoắc Tử Hồng, áo bông, váy cotton và một đôi giày bông to bè màu đen, trên đầu đội khăn caro. Bà mặt không biến sắc đi về phía đồn công an, lúc đến cửa thì dừng lại, giả bộ như đang xem tin tức tuyên truyền dán ngoài tường.

Vài viên cảnh sát đứng ở cửa, kẻ nói người đáp trao đổi ý kiến: “Người nhà Tiểu Lý xảy ra chuyện thể này, anh nói xem chúng ta có nên quyền một khoản tiền không?”

Khi đó đang thịnh hành việc quyền tiền, kết hôn, gắp cướp, tang lễ, đau ốm, đều phát động quyền một khoản tiền, cứ như thể nếu không quyền tiền thì không phải bạn bè đồng nghiệp vậy.

Người nhà? Ai là người nhà của ông ta?

Lý Á Thanh nắm chặt lấy đoạn dưới của khăn quàng cổ, xoay người rời đi, bỗng ý thức được, bằng một cách nào đó, cuộc đời của bà và Hoắc Tử Hồng đã lặng lẽ thực hiện một cuộc đổi chác – nếu bà giữ im lặng không nói ra thì cũng tức là đã nguyện ý trao đổi.

Bà vào nhà sách Tân Hoa của huyện, mua giấy viết thư, chuẩn bị viết một bức thư nặc danh báo tin gửi cho đồn công an. Trong nhà sách không có bàn, bà quý dưới giá sách, đặt giấy lên kệ, rành mạch viết từng chữ.

“Kẻ đó tên là Trương Quang Hoa, ở cùng một tòa nhà với người bị hại, hẳn có hiềm nghi rất lớn, mong các vị cảnh sát để ý sát sao...”

Viết được một nửa, quý lâu hơi thoáng vàng, bà xoa mắt ngừng đầu, phát hiện ra đây là quầy chuyên bày các loại sách “Pháp luật & Hình phạt”.

Bà thuận tay rút một quyển về quy định xử phạt ra xem, nhìn vào trang rồi lại trả về chỗ cũ, xé nát tờ giấy viết thư mới viết được một nửa, vo lại thành nắm, lúc loạng choạng ra khỏi nhà sách thì ném vào thùng rác bên cửa.

Xã hội hiện đại, cùng với sự nâng cao của trình độ văn minh, quy định xử phạt rất ít khi còn chuyên “ăn miếng trả miếng”, bất kể có gây ra tội lớn tày trời đến đâu, bất kể đương sự phải trải qua bao nhiêu đau khổ, thì cũng lắm cũng chỉ là – “một viên đạn chính nghĩa, kết thúc tính mạng của y”.

Lợi cho y quá rồi, viên đạn chính nghĩa kia, thậm chí còn không phải do bà bắn.

Trương Quang Hoa về nhà cũng không được bao lâu, Lý Á Thanh nghe ngóng được, y lập tức phải đi Thái Nguyên công tác.

Mà khi đó hướng điều tra của cảnh sát cũng không chỉ đến Trương Quang Hoa. Lão Vương bán bánh nướng ở đầu ngõ có người em vợ là lao công trong đồn công an, lão kể cho bà con láng giềng nghe tin tức mà mình nghe được: sống động như thật: “Nghe nói là một kẻ đã từng phạm tội, thủ pháp gây án gọn gàng, tổ chức tâm lý vững vàng, nếu không... Mọi người nghĩ mà xem, con rể nhà đó còn đang làm việc ở đồn công an đấy, người bình thường ai lại ung dung thong thả đóng đinh chằng dây thế chứ...”

Những phác họa sơ bộ về kẻ gây án vào thời điểm đó, hầu như đa số đều không khớp với Trương Quang Hoa. Nếu không phải bà tận mắt chứng kiến, có đánh chết bà cũng không tin là y.

Người nghe nhìn nhau mà sau lưng buốt lạnh, đến tối đi ngủ ai cũng không quên thủ sẵn một cái chày cán bột bên gối.

Lý Á Thanh trả lại căn nhà trọ ở hồ Lạc Mã, theo Trương Quang Hoa lên xe khách đi Sơn Tây.

Bà ăn mặc quê mùa, co rúc ở hàng ghế cuối cùng trên xe, giả vờ như đang gà gât, kỹ thực ánh mắt lại không khác nào rời khỏi Trương Quang Hoa ngồi cách hai hàng phía trước.

Y không biết có người theo dõi, cũng không biết nguy hiểm cận kề, trò chuyện hăng say với hành khách ngồi chung, hỏi, Sơn Tây có gì xem không? Đi công tác thực ra rất nhàn hạ, không rảnh rồi thì cũng rảnh rảnh.

Người nọ kiến nghị đi xem Đại Phật đi, tượng phật đó to như núi vậy (*).

Trương Quang Hoa tiếp thu kiến nghị của người kia, ngay hôm sau đã đến bến xe mua vé đi Đại Đồng, nhưng không dám nói ra ngoài, bởi đây là hành vi mưu cầu tư lợi, bòn rút của công, không nên rêu rao quá mức.

() Mống Sơn Đại Phật, còn được gọi là Tấn Dương Tây Sơn Đại Phật, là quần thể di tích chữ viết và tượng phật tạc trên vách núi phía Tây Bắc của Mống Sơn ở làng Tự Đế, thành phố Tấn Nguyên, tỉnh Thái Nguyên, Sơn Tây. Mống Sơn Đại Phật được tạc khoảng những năm Thiên Bảo thời Bắc Tề, đến cuối triều Nguyên thì bị phá hủy, năm 1980 được phát hiện trong tình trạng bị thiếu khuyết và bị phong hóa nghiêm trọng. Sách cổ chép lại, Mống Sơn Đại Phật cao hai trăm thước (khoảng 59m). Căn cứ theo đó, người ta trùng tu xây sửa lại tượng Phật, đến tháng 10 năm 2008 thì hoàn thành, mở cửa đón khách tham quan, từ đó trở thành một địa danh nổi tiếng ở thành phố Thái Nguyên.*

Lý Á Thanh như bóng vô hình, nhưng bám theo y từ tình này sang thành phố khác lâu như thế, rốt cuộc nên trả thù thế nào thì vẫn chưa nghĩ ra.

Giết người không đơn giản như thường nghĩ, bà chưa từng giết người, nghĩ không nổi cách thức nào biến thái được như kiểu xuyên dây câu làm người rồi thả kia, hơn nữa dọc đường đi, đâu đâu cũng có người.

Trương Quang Hoa trọ lại ở ngoại ô thành phố Đại Đồng, thuận tiện để hôm sau bắt xe đến xem vách đá. Buổi tối ra ngoài ăn cơm, đi một lúc lâu mới tìm được một quán mì, bên trong chỉ lát đặc vài bà thực khách.

Mặt gần như gục luôn vào bát, đang vui đầu ăn mì, chợt có người lướt nhanh qua người y, sau đó là tiếng bước chân lạch bạch chạy xa.

Trương Quang Hoa giật nảy ngừng lên, nhất thời không phản ứng kịp chuyện vừa xảy ra, nhân viên thu tiền trong quán nhắc nhở y: “Vị tiền! Vị tiền!”

Vị tiền trong tay bị người ta giật mất! Trương Quang Hoa đẩy bát, chạy đuổi theo.

Nhân viên kia cười phá lên với những thực khách còn ngồi lại như đang xem trò vui, cũng chẳng thèm so đo chuyện tiền nong với y: “Chắc là người vùng khác... Trộm là một cô vợ nhỏ, cúi đầu không tiếng động, mặt cũng chưa thấy luôn... Chạy nhanh thật...”

Quá thật là chạy rất nhanh, Trương Quang Hoa thở hồng hộc đuổi theo hồi lâu, chỉ còn cách một đoạn ngắn. Người nọ có vẻ như muốn thoát thân, bỗng ném ví tiền trong tay đi, chạy sang một hướng khác, thoát cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Trương Quang Hoa không định đuổi theo mà chạy về phía ví tiền bị ném đi. Nơi này là con đường lên tỉnh, một bên là núi, một bên là Hoàng Hà, dòng nước rất xiết, ào ào chảy nghe mà mát rượi.

Y nhặt ví lên, mớun ánh trăng yếu ớt, cẩn thận kiểm tra lại ví: Không phải là lấy sạch tiền rồi ném cái ví rỗng lại cho y đấy chứ.

Đang lật xem, sau đầu chợt bị giáng cho một cú nặng nề, mắt tối sầm ngã sấp xuống đất.

Phía sau, Lý Á Thanh ôm tảng đá thờ đóc, cú giáng này gần như đã dùng hết sức bình sinh của bà.

Bà nghĩ tới dùng dao, nhưng cũng biết làm thế sẽ vùng vãi ra rất nhiều máu, quá phiền phức. Trước đó còn định siết chết y, còn chuẩn bị cả một sợi dây nữa.

Tiếng nước chảy tựa hồ đột ngột chuyển lớn. Tựa vào lan can nhìn xuống, dưới ánh trăng lạnh băng, dòng Hoàng Hà đen ngòm không đáy.

Trong nháy mắt Lý Á Thanh thay đổi chủ ý. Bà trối tay trói chân Trương Quang Hoa lại, buộc một tảng đá lớn lên người y, cuối cùng vận hết sức lực toàn thân, kéo y ngồi vắt vào lên thành lan can.

Y rất nặng, buộc thêm tảng đá vào còn nặng hơn, may mà ở đây có sông, bằng không thật không biết phải xử lý ra sao.

Ông trời cũng giúp bà, suốt khoảng thời gian đó không có chiếc xe nào đi qua. Quán mì khi dọn hàng, nhân viên thu tiền còn nhác lại chuyện vừa rồi như cười nhạo: “Không biết có đuổi kịp không, có đuổi được chắc cũng chẳng quay lại trả tiền đâu nhì. Người ngoài mà, ranh mãnh lắm...”

Bà kiên nhẫn đợi.

Vừa thấy tiếng Trương Quang Hoa khẽ rên lên, chậm rãi tỉnh lại, Lý Á Thanh đã tát mạnh một cái lên mặt y: “Tại sao anh giết người nhà tôi?”

Trương Quang Hoa nhìn bà, ánh mắt nhất thời mờ mông, sau khi ý thức được hoàn cảnh của mình, sắc mặt đột nhiên biến đổi dữ tợn, khàn giọng rú lên khiến bà suýt ngã tay: “Bằng không tôi giết cả cô luôn nhé!”

Đứng là hoang đường, không biết ai đang cầm dao ai là thịt cá sao? Xa xa mơ hồ có tiếng xe, Lý Á Thanh cười ha hả, gơ tay lên đẩy mạnh đầu y: “Cút xuống đi.”

Tiếng vật nặng rơi xuống nước đánh tùm một tiếng. Bà cúi đầu nhìn, dòng nước mới xiết làm sao, bọt và xoáy nước tạo thành do thân thể kia nện xuống chỉ chốc lát sau đã bị nước chảy lấn át.

Một câu chuyện dài, giữa chừng điện thoại hết pin, Mộc Đại bắt đầu đi phải cầm dây sạc trò chuyện với La Nhận.

Nghe xong, trầm mặc hồi lâu, cô cũng không biết nên nói gì, câu hỏi đầu tiên buột khỏi miệng là: “Dì Hồng của tôi liệu có bị bắt vì tội giết người không?”

La Nhận cũng không rõ lắm: “Qua thời hạn hỏi tội rồi thì phải? Hơn nữa, ai đi tố cáo bà ấy chứ? Bà ấy không nói, ai có thể tra ra được?”

Mộc Đại ngạc nhiên: “Dì Hồng vẫn luôn tra tin tức về Trương Quang Hoa mà.”

“Kẻ giết người, sau cùng vẫn sẽ chột dạ. Bà ấy chắc được rằng 90% Trương Quang Hoa đã chết, nhưng sau đó lại nghi thần nghi quỷ, sợ y thoát được khỏi dây thừng, bị sông cuốn tới nơi khác rồi được cứu, vậy nên vẫn hỏi thăm, không có tin tức là tốt nhất, dù có bà ấy cũng sẽ là người biết đầu tiên.”

Thảo nào hôm nay trời vừa sáng đã thông báo cho mọi người rồi rồi đi. Bà đã nói hết ra bí mật của mình, hẳn là rất không muốn và cũng không có dũng khí để đối mặt với người khác, vậy nên chọn cách đơn giản là chạy trốn.

“Dì Hồng của tôi, so với tôi tưởng, thật không giống nhau chút nào.”

La Nhận cười: “Tôi cũng thấy may vì chưa đắc tội gì với bà ấy.”

Mộc Đại ít nhiều cảm thấy hơi áy náy, thấy tất cả là do mình tội qua đã ép hỏi khiến Hoắc Tử Hồng bắt đầu đi phải nói ra bí mật chôn giấu đã lâu này: “Dì Hồng bà ấy, là do tôi sao?”

La Nhận đẩy cửa sổ ra, Tiểu Thương Hà hôm nay thời tiết rất đẹp, sắc trời trong xanh, những gian nhà tường viện màu vàng đất dưới ánh nắng lóe lên ánh kim, Lý Thần ngồi trên mái hiên của tiền sảnh, tay vắt lên trán nhìn trời đăm đăm, cứ như trước nay chưa bao giờ được thấy bầu trời như thế.

Gió thổi tóc ông rối tung, mái tóc hoa râm lấm chấm bạc.

“Đừng đổ lỗi cho bản thân như vậy, không phải do cô đâu.”

Vậy mình không làm được gì nữa sao, Mộc Đại cảm thấy trong lòng trống trải, thì ra chân tướng là vậy. Biết chân tướng rồi cũng chẳng thoải mái hơn chút nào, cô nói: “Tôi cúp máy đây.”

“Mộc Đại?”

“Ừ?”

“Cô có muốn đến Tiểu Thương Hà một chuyến không?”

Tiểu Thương Hà? Tại sao?

“Cô và tôi đều biết rõ, chuyện này, còn lâu mới kết thúc.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23

Có muốn đi Tiểu Thương Hà không?

Mộc Đại có hơi do dự, Tiểu Thương Hà dù sao cũng không phải ở ngay cách vách, ra cửa quẹo trái mấy bước là đến, phải bỏ công bỏ sức nghìn dặm xa xôi, ít nhiều cũng cảm thấy hơi ngại.

Thế nhưng, đi chuyến này cũng không phải chỉ để thỏa mãn bản thân, mà còn là để giúp dì Hồng tìm ra chân tướng nữa. Bà tận mắt nhìn thấy người bị đẩy rơi xuống đáy sông, tự cho là đã kết thúc, vậy nhưng thật ra mọi chuyện mới chỉ bắt đầu.

La Nhận nói với cô rằng Sinh Đình trở nên khác thường, cũng là khẳng định một chuyện: Vị trí Trương Quang Hoa rơi xuống nước cách địa điểm Lưu Thụ Hải bị lật xe rất gần.

E rằng, đầu sợi dây bị tháo bung tán loạn, giờ đã thắt lại trên người Sinh Đình.

Vậy nhưng, “Đoan trụ, hư trục, phi đồ, trư nhục” nghĩa là làm sao?

Cô nhủ mấy lần nhắm đọc lại khiến Một Vạn Ba chú ý đến: “Cô chủ nhỏ, cô đọc gì vậy?”

Mộc Đại nói: “Lời bài hát thôi.”

Lời bài hát? Một Vạn Ba tin chắc là mình đã nghe thấy hai chữ “thịt heo”, đám nhạc sĩ bây giờ cũng thật tùy tiện hết sức.

Hắn mặt dày hỏi lại cả tám chữ: “Cô chủ nhỏ, cô nghe nhầm rồi thì phải, có có nhớ thời điểm lúc Macau được trao trả lại có một bài hát tên là ‘Người con thứ bảy’ không?”

Hắn hăng giọng, hát: “Bạn cũng biết đấy, Macau nào phải tên thật của tôi.”

Mộc Đại nhìn hắn chòng chọc, thì ra Một Vạn Ba hát lại khó nghe thế.

Một Vạn Ba cũng không biết trong lòng Mộc Đại đang âm thầm dè bĩu hắn, vẫn tiếp tục giải thích với cô: “Khi tôi còn nhỏ, nghe thế nào cũng không ra, cứ tưởng lời hát là ‘Gốc cây chi ma thể mà cao, không thấu tỏ được chân tình tôi’” (*)

(*) *Câu trên phiên âm là “Nǐ kězhī macau, bǐshì wǒ zhēn xīng”, còn câu dưới là: “Yī kē zhīma gāo, bì shì wǒ zhēnxīn”. Hai câu này khi hát lên nghe rất giống nhau.*

Quả thực có thể là bác Trịnh đã nghe nhầm rồi, nguyên bản không phải là tám chữ này, nhưng Mộc Đại cũng không mê nghe nhạc lắm, số bài hát cô biết thực sự rất hữu hạn, Một Vạn Ba lại nhiệt tình vỗ ngực, nói là cứ để hắn.

Tuy Hoắc Tử Hồng thả “tự do” cho hắn, nhưng chuyện phát sinh quá đột ngột, trong một khoảng thời gian ngắn, hẳn thật không có dự định nào khác, nếu hắn lại tiếp tục cái nghề đi lừa đảo thiên hạ thì...

Dù sao bà chủ cũng không biết dời nào mới về, lòng nhiệt tình của hẳn đối với việc kế nghiệp quán bar quả thật là có đến 200% hăng hái.

Đây là lần đầu tiên Một Vạn Ba lên Tianya không phải là để tiếp tục topic kể khổ mà là ôm thái độ khiêm tốn đăng bài xin giúp đỡ.

Quả đúng là đại ân ân vu thị, cao nhân tại thiên nhai (*), hai mươi phút sau, hẳn dương dương tự đắc chạy qua khoe công.

() Đây là một câu chơi chữ. Về đầu lấy ý từ câu “Tiểu ân ân vu đã, trung ân ân vu thị, đại ân ân vu triều”, có nghĩa là ở ân nơi vắng vẻ chẳng đáng nói, ở ân nơi thành thị tạm đáng khen, ở ân ngay trong triều mới là cao minh nhất, đây là một tư tưởng trong triết học Đạo gia Trung Quốc, ý nói ở ân không nhất thiết phải tìm nơi vắng vẻ mà ngay giữa chốn phồn hoa tục trần vẫn giữ được tâm sạch lòng yên mới là cảnh giới “ở ân” cao nhất. Trong về thứ hai, “thiên nhai” là tên gốc trong tiếng Trung của diễn đàn Tianya, nhưng đồng thời cũng có nghĩa là chân trời, nơi xa cách hồng trần. Vậy nên về “cao nhân tại thiên nhai” mang tính mâu thuẫn, vừa ứng với về trước khi thời tập nam đồng đức như trên mạng ân chứa nhiều cao nhân (đại ân), lại vừa đối nghịch với về trước khi nói cao nhân ở nơi rừng sâu núi thẳm (tiểu ân).*

“Cô chủ nhỏ, bài hát đó gọi là ‘Đạn ca’, là một bài ca dao dân gian có từ rất lâu rồi, từ thời xã hội nguyên thủy, xã hội nô lệ ấy, nói chung là một khúc ca truyền miệng, niên đại có khi còn có trước cả ‘Kinh thi’ nữa.

“‘Đạn ca’ có tổng cộng tám chữ, ‘Đoạn trúc, tục trúc, phi thổ, thực nhục’.”

Nghĩa là: Chặt trúc trong rừng hoang, nỏ lại thành cung nỏ, vo đất làm đạn bắn, dùng để săn thức ăn.

Hề được rồi, lại càng thêm mơ hồ.

Vội vàng gọi điện thoại cho La Nhận, La Nhận cũng không kinh ngạc như trong tưởng tượng, có lẽ cũng đã tra được xuất xứ bằng cách nào đó khác, sau khi hàn huyên vài câu thì hỏi cô: “Quyết định thế nào, có qua đây không?”

Nói thế nào đây, đi thì có đủ lý do để đi, đồng thời cũng chẳng có lý gì mà phải đi, cô không phải đương sự trực tiếp như Hoắc Tử Hồng, rốt lại vẫn cách chuyện này một tầng quan hệ.

La Nhận cười: “Đến đây sẽ được bao ăn bao ở, lộ phí cũng có thể thanh toán. Cô từng đến sa mạc chưa Mộc Đại, lúc nào rảnh, có thể đi cưỡi lạc đà.”

Mộc Đại nghiêm túc sửa lại lời anh: “Có đi cũng là vì có chuyện quan trọng, không phải để đi chơi. Để tôi suy nghĩ chút đã.”

Đặt điện thoại xuống, cố gắng khắc chế một hồi, cuối cùng vẫn không kìm được mà nghĩ đến mấy chữ “sa mạc, cưỡi lạc đà”, tưởng tượng cảnh đàn lạc đà lừng thừng dưới ánh chiều tà, tiếng lạc lạc đeo trên cổ lạc đà vang lên thong thả mà mắt không khỏi sáng ngời.

Cô đúng là chưa từng thấy sa mạc.

Một lát sau, cô i ôi xin xỏ chủ Trương: “Chú, cháu muốn đi xa một chuyến, tới thăm Tiểu Thương Hà, Tiểu Thương Hà ở Ngăn Xuyên ấy.”

Dừng một chút rồi nhấn mạnh: “Có việc quan trọng.”

Quán bar vừa nhận một đợt đưa hàng rượu bia đồ uống, nguyên liệu thực phẩm mới, chủ Trương kêu Một Vạn Ba cùng ra khuân đồ, vừa khuân vừa thở dài: “Biết là cô chủ nhỏ không có lòng dạ nào với việc buôn bán lắm ăn... Nhưng mà đi tận Tiểu Thương Hà thì...”

Hoắc Tử Hồng trước đây vẫn thường mong Mộc Đại ra ngoài nhiều nhiều một chút để mở mang đầu óc, nhưng những nơi Mộc Đại đi phần lớn đều là thành phố lớn, như Trùng Khánh hay đại loại thế, hành trình được lên kế hoạch ổn thỏa từ trước, không sợ gặp phải chuyện gì bất trắc.

Mà Tiểu Thương Hà này, lại ở tận khu tự trị Ninh Hạ của người Hồi.

Ông hỏi Một Vạn Ba: “Cậu trước đây không phải đã từng đến Tây Bộ cười ngựa sao, chỗ đó có...an toàn không?”

Ý gì? Chủ Trương từng này tuổi rồi, còn muốn đi cưỡi ngựa à?

“Cô chủ nhỏ muốn đi một chỗ gần Ngăn Xuyên, tôi hơi lo, đang nghĩ có nên cho cậu theo không... Nhưng mà...”

Ông tự trấn an: “Nhưng Mộc Đại nhà chúng ta luyện võ tám năm rồi mà nhỉ.”

Trong đầu Một Vạn Ba nhanh chóng liệt kê ra hai mặt lợi hại, không, mặt lợi luôn luôn vượt xa mặt hại.

Có thể đường hoàng trốn việc, coi như là lấy công quỹ đi du lịch, nếu may mắn còn có thể xin chủ Trương thêm tiền trợ cấp đi công tác, trên đường có khi nào còn gặp được gái đẹp không chừng, toàn cái tốt cả...

“Chủ Trương, chú từng đến Ngăn Xuyên chưa?”

“Chưa?”

Chưa đi thì để thôi, hẳn chính là đang chờ câu này đây, Một Vạn Ba hăng giọng: “Ồ có khá loạn đấy.”

Rồi hẳn miêu tả, ở đó mỗi năm đều có một vài cô gái bị mất tích, mà đến khi cảnh sát lao lực gian khổ tìm được rồi thì họ thường đều đã bị ép làm dâu ở một nhà nào đó mấy năm rồi, biết vô cùng chẳng hơn được là bao, đám lửa đao am hiểu nhất là hoa ngôn xảo lập bày tính kế, thật khiến người ta khó lòng phòng bị. Mà tất cả những trò này, đều không thể thoát khỏi hóa nhân kim tính của hẳn... .

Thế là, chuyện cứ vậy mà thành.

Mộc Đại xuống máy bay ở sân bay Hà Đông, đầu tiên là kiểm tra lại đích đến, vị trí của Tiểu Thương Hà có hơi lệch, trước phải bắt xe đến Trung Vệ, sau đó mới từ Trung Vệ đến Tiểu Thương Hà.

Lúc ở Ngăn Xuyên bắt xe đến Trung Vệ, vẫn còn tam coi là xe đến xe đi đông đúc náo nhiệt, nhưng đến bến xe Nam Giao ở Trung Vệ rồi thì chung quanh vắng vẻ hơn rất nhiều. Bên cạnh phòng đợi có một siêu thị nhỏ, mắt Mộc Đại quét tới quét lui trên giá hàng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong lòng, tay soạn một cái giò lên, chộp hai hộp bánh quy trước mặt lấy ra.

Người đối diện bên kia giá hàng nhanh như chớp cúi đầu xuống.

Mộc Đại ngoác ngoác tay với hẳn qua khe hở: “Ngẩng đầu lên.”

Lát sau, Một Vạn Ba tươi cười rạng rỡ...ngẩng đầu.

Đãi ngộ của cô chủ và nhân viên trước nay vẫn luôn khác biệt, Mộc Đại đi thẳng một đường bằng máy bay, Một Vạn Ba thì phải xuất phát trước, ngồi tàu hỏa đến Ngăn Xuyên.

Hẳn không muốn thật sự nhắm mắt theo đuôi bám theo Mộc Đại, “đi công tác” như vậy thì có nghĩa lý gì nữa? Thời gian phải do hẳn tự do nắm trong tay mới được, vậy nên hẳn nói với chủ Trương, cô chủ nhỏ luôn có thành kiến với hẳn, rõ ràng không thể đường đường chính chính đi cùng được, không bằng âm thầm “bảo hộ” thì hơn.

Suốt một đường từ Ngăn Xuyên đến đây, mọi chuyện đều rất hoàn hảo, tuy bất hai chuyến xe khác nhau nhưng thời gian không chênh lệch mấy, nhưng từ Trung Vệ đi tiếp thì khá khó khăn, mỗi ngày chỉ có từng ấy chuyến xe, bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn.

Một Vạn Ba ha ha cười hai tiếng, nói với Mộc Đại: “Chủ yếu là vì chủ Trương... Chú ấy rất lo cho cô...”

May mà trong điện thoại vẫn còn giữ những tin nhắn mà chủ Trương gửi đến dọc đường, chủ Trương giống như một trưởng bối đứng ngồi không yên vậy, mỗi tin đều là nhai một đồng chữ lo lắng không thôi, vậy nhưng lại rất cảm động lòng người.

“Một Vạn Ba, cậu đứng có ngủ gật trên đường đấy, để ý Mộc Đại cho kĩ vào, dù có năng lực thế nào đi nữa thì nó vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, phải chú ý cẩn thận mấy người đột nhiên đi qua nói chuyện với nó đấy nhé, trông klu mạnh thì phải đặc biệt lưu ý, mà không giống klu mạnh cũng phải lưu ý, mấy tên lừa đảo giới cái trang lắm...”

“Gặp chuyện phải nhanh chóng báo công an đấy, đừng để Mộc Đại đánh nhau với người ta, lỡ đánh nhau thật thì cậu phải xống lên trước...”

Mộc Đại xem mà thấy lòng áy á. Chủ Trương làm công cho đi Hồng bao năm nay, trên danh nghĩa thì là nhân viên, nhưng kỹ thật cũng chẳng kém người thân là bao. Có điều, chủ Trương rõ ràng là đặt hi vọng quá nhiều vào Một Vạn Ba rồi, hẳn mà biết xống lên trước sao? Chưa quay đầu chạy mất là đã cảm tạ trời đất lắm rồi.

Mộc Đại ném đi động trả lại hẳn, sầm mặt hỏi: “Mua vé chưa?”

Thế này là đồng ý rồi đây, Một Vạn Ba vội gật đầu: “Mua rồi.”

Lúc lên xe, Một Vạn Ba biểu hiện rất tích cực, hết xách túi hộ Mộc Đại lại tranh chỗ giúp cô, trở thành người đầu tiên cướp được chỗ ngồi, còn phui bụi trên ghế cho Mộc Đại. Mộc Đại liếc hẳn, tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng tất nhiên là hài lòng.

Một Vạn Ba trầm nhủ: Trước đây là ông đây không thích biểu hiện thói, đã thật tâm muốn biểu hiện á, hử hử, thì có mà...lúc mất nhé.

Xe từ từ lăn bánh, lúc ra đến cổng bên xe, thừa lúc Mộc Đại không để ý, Một Vạn Ba nhìn ra ngoài xe, nháy mắt về phía một người đang đứng ở góc tường.

Tào Nghiễm Hoa rất ăn ý ngắm hiểu, lấy tay ra dấu okay với hắn.

Đường đến Tiểu Thương Hà không tốt lắm, lâu lâu lại có một đoạn xóc nảy, Mộc Đại cũng hơi bị say xe. Lúc xuống xe đã là sắp hoàng hôn, cô gọi cho La Nhận, qua điện thoại, La Nhận chỉ có đi sao cho tiện nhất.

Mộc Đại đẩy một bụng tức tởm Lặn lội đường xa đến đây, cũng không thêm ra đón một chuyến nữa, Hummer mua để làm gì, nuôi trong nhà bốn cá rôc cho ăn chắc?

Có cảm giác như bị lừa bịp, không được coi trọng vậy, thế này mà là “được mời” tới à?

Một Vạn Ba lại tiếp tục tích cực xác hành lý đi hồi đường, hồi xong liền vui vẻ chạy tới: “Cô chủ nhỏ, đi bên này.”

Mộc Đại ư xuì đi qua, may mà đường không dài lắm, La Nhận mở cửa cho họ, cười hỏi cô: “Đi đường ổn chứ?”

Mộc Đại trầm mặt ừ một tiếng, Một Vạn Ba cảm thấy La Nhận trông quen quen: “Anh, anh không phải là cái tên...”

Án tượng đêm đó khá sâu, Hoắc Tử Hồng thét chói tai bị người ta đẩy ngã, trong quán bar bàn tán xôn xao, cô chủ nhỏ còn đuổi theo nữa.

La Nhận như biết hắn nghĩ gì: “Đúng, chính là tôi.”

Phòng Mộc Đại đã sớm chuẩn bị xong xuôi, tuy sự xuất hiện của Một Vạn Ba là ngoài dự tính, nhưng cũng may nhà vẫn còn nhiều phòng trống, sau khi thu xếp ổn thỏa cho Mộc Đại, La Nhận dẫn Một Vạn Ba tới gian phòng ở cuối hành lang. Lúc đi ngang qua một căn phòng nọ, Một Vạn Ba tò mò quay qua nhìn ngó.

Cửa phòng lạ quá, trên cửa chống trộm sao lại để trống một khoảng như thế, thiết kế trống như hàng rào vậy...

Quay đầu lại lần thứ hai, sau hàng rào bỗng xuất hiện khuôn mặt của một cô gái. Cô mặc áo len cao cổ màu trắng, trên mép cổ áo lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, tóc dài buông thẳng, mày mảnh như khói, sống mắt tựa hồ nước không đáy...

Cô ấy là ai? Bạn gái La Nhận sao? Chẹp, vận khí phải tốt đến mức nào mới có được cô bạn gái xinh đẹp nhường này nhỉ? La Nhận nhất định là không tốt với cô ấy, nếu không sao ánh mắt cô ấy lại u oán vậy chứ? Đúng vậy, nhất định là không tốt với cô ấy, nếu không bọn họ từ xa tới là khách, La Nhận làm sao cũng nên giới thiệu đôi bên một phen mới phải...

Từ hành lang đến phòng, chỉ ngắn ngủi chừng mười giây mà sống triều trong lòng Một Vạn Ba đập chừng chi e là đã bằng cả một tháng.

La Nhận mở cửa, nói với Một Vạn Ba: “Đến rồi.”

Mộc Đại nằm trên giường một hồi, nhiệt độ ở đây so với Văn Nam thấp hơn nhiều, vừa lạnh vừa hanh, trên môi khô róc, mặt giường lạnh lạnh, khí lạnh lập tức xuyên vào quần áo.

La Nhận vào phòng giúp cô bật điều hòa, hỏi: “Không thoải mái à?”

Cô vẫn giữ tư thế nằm sấp: “Ừ.”

La Nhận kéo ghế đến ngồi xuống cạnh giường, dừng một lúc rồi nói: “Vốn định đi đón bọn cô, nhưng bác Trịnh đưa Lý Thái đi bệnh viện rồi, hai ngày nay trạng thái của ông ấy không tốt lắm, Sinh Đình ở đây không thể không có người trông, vậy nên không đi được, cô đừng để bụng.”

Là vậy à, Mộc Đại lập tức cảm thấy mình rất keo kiệt, dù sao La Nhận ở đây cũng có chuyện quan trọng hơn mà, không đứng, sao anh lại nói là “Cô đừng để bụng”? Anh nhìn ra rồi sao?

Mộc Đại còn chưa kịp hỏi, La Nhận đã lại hỏi cô: “Tôi muốn ăn gì? Đùi dê nướng nhé?”

“Hôm nay đông người, có thể nhờ bác Trịnh nhóm một đồng lửa trong sân, nướng đùi dê. Dê Ninh Hạ không giống với ở nơi khác, được nuôi thả ở các hồ muối trong sa mạc, ở đó có đến hơn hai mươi loại thảo dược sinh trưởng hoang dã, được thiên nhiên nuôi dưỡng, vậy nên thịt dê không có vị tanh. Ở Tiểu Thương Hà có một tiệm rất ngon, ướp đùi dê rất được, có thể mua luôn bây giờ. Đến lúc đó chỉ cần để bác Trịnh quét mặt ông lên là có thể bắc lên lửa nướng ngay...”

Mộc Đại nghiêng đầu nhìn La Nhận nói, nảy gờ vẫn chỉ chăm chú quan sát anh. So với những lần gặp gỡ trước, trông anh mới hơn rất nhiều, vành mắt đen thẫm, dường như đã mấy ngày trời chưa được nghỉ ngơi bữa nào yên ổn.

Mộc Đại có chút áy náy, cảm thấy con hạm học vô danh của mình ban nãy rõ là vô nghĩa, cô ngồi dậy khỏi giường, lúng túng nói “Ăn đại cái gì đó là được rồi, không cần phải phiền phức như vậy.”

“Không phiền, từ xa tới là khách mà.”

Dừng một chút, nói tiếp: “Nhân dịp có tôi, để mọi người cùng làm một bữa thật ngon đi, mấy nay chẳng ai có lòng dạ ăn được bữa nào ra hồn cả.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24

Đùi dê được xử lý rất chuẩn, hai mặt đều được khứa đều, nghe nói thịt sau khi lọc sạch thì được đem đi đun cách thủy với hơn mười loại nguyên liệu khác, sau đó bỏ vào xúp đặc ướp một ngày, rồi lấy ra xát đều muối, bịt thì là Ai Cập, hương thảo, sau cùng bọc kín bằng túi thực phẩm rồi mới mang ra ngoài bán.

Bác Trịnh là cao thủ nướng đùi dê, không cần công cụ hiện đại nào cả, bác chỉ lấy một cái giỏ gỗ bắc lên đồng lửa, đùi dê quét mặt ong xong là cho lên nướng được ngay, chẳng bao lâu sau mỡ đã ứa ra, mùi thịt thơm phức tỏa ra khắp phía.

Mộc Đại xem mà mắt không chớp lấy một cái “Đừng để cháy, bác Trịnh ơi, lật được chưa ạ?”

Bác Trịnh cười ha ha, bên cạnh bác kê một cái bàn, trên thớt gỗ vang lên tiếng lọc cộc cật đưa chuột thành những sợi xanh trắng trắng, bác dừng một chút, phản phó Mộc Đại: “Lật đi.”

Mộc Đại hóm hờ cảm kẹp sắt lật đùi dê: “Bác Trịnh, nếu giờ mà là thời cổ đại thì tốt ghê, chúng ta có thể đưa vào nghề bán đùi dê nướng để hành tẩu giang hồ đó, bác nướng, cháu phụ trách lật, lúc nào rảnh rồi thì đi loanh quanh hành hiệp trượng nghĩa gì đó.”

Đúng là có cái nhỏ, toàn mơ mộng cười ngửa thần lơ đãng, có điều bác Trịnh thật sự rất thích cô. La Nhận nói lần đầu gặp cô, Mộc Đại hung dữ không phải dạng vừa đâu – hung dữ cỡ nào chứ, bác chẳng thấy miếng nào sất.

Cái đùi dê đầu tiên nướng xong, Mộc Đại hai mắt sáng rõ long lanh lấp lánh: “Ăn luôn được chưa ạ?”

Nhịn không được nuốt nước bọt, dù cho giờ ăn có bị dính dầu mỡ nhớp nháp khắp tay quanh miệng cô cũng bằng lòng.

Nhưng thì ra vẫn chưa được, bác Trịnh cầm dao xẻ đùi dê ra thành những miếng nhỏ đều tăm tắp, chia vào mỗi đĩa một phần, tiếp đó rắc tiêu, thì là Ai Cập, muối hạt, rồi phủ một lớp dưa chuột thái sợi xanh nhạt lên trên, đặt một cái nĩa bạc lên đĩa, đưa cho Mộc Đại: “Nếm thử xem.”

Thật đúng là tuyệt cú mèo, Mộc Đại gio hai tay ra nhận lấy: “Ăn thế này cũng vẫn nhả quá rồi.”

Bác Trịnh cười: “Không phải đâu, Sinh Đình thích ăn, nhưng lại ngại gắp, thế nên về sau La Nhận bảo bác làm vậy đó.”

Đúng nhì, Mộc Đại không hề ngần đáp lại chữ nào, chỉ vô thức nhìn xung quanh, La Nhận không ở đây, chắc là vào nhà chăm sóc cho Sinh Đình rồi.

“Sinh Đình...hắn là có thể chữa khỏe được nhỉ? La Nhận có thể đưa cô ấy đến các bệnh viện lớn ở Bắc Kinh, Thượng Hải thử xem.”

Bác Trịnh thờ dãi: “La Nhận cũng không phải chưa từng thử, nhưng vấn đề không phải là ở thần thể...”

Nói đến cuối câu, hết thờ dãi lại lắc đầu, rồi tiếp tục chia phần ăn ra đĩa.

Mộc Đại biết điều không nhắc lại, lấy thêm một đĩa nữa, mang qua cho Lý Thần đang ngồi trên bậc thang. Lý Thần thấy cô từ trước, nhưng không nói chuyện với cô lần nào. Mộc Đại cảm thấy rất áy náy, đẩy đĩa tới cạnh ông: “Bác nếm thử đi, ngon lắm đây.”

Lý Thần không phản ứng lại cô, được thôi, người ta là đang ghét bỏ mọi thứ của cô đấy mà, dù sao cũng là “đi Hồng” của cô.

Mộc Đại bung đĩa, chuẩn bị đi sang chỗ khác, vừa mới đứng dậy, Lý Thần đột nhiên hỏi một câu: “Đi Hồng của cô...có từng nhắc tới tôi không?”

Câu này nên đáp thế nào đây? Nói dối có thiện ý sao? Hay là ăn ngay nói thật đau không bằng đau ngắn?

Thấy Mộc Đại không nói lời nào, Lý Thần cười cười: “Biết rồi.”

Kỳ thực không hỏi cũng biết đáp án, hỏi chỉ là để triệt để người hy vọng thêm chút nữa thôi.

Mộc Đại thấy lòng mình chưa xót, muốn đổi chủ đề: “La Nhận nói bác Trịnh có đưa bác đi bệnh viện, không có chuyện gì chứ ạ?”

“Giả rồi, thân thể giống như cái xe cũ vậy, đâu đâu cũng là hỏng hóc khiêm khuyết cả.” Lý Thần thản thừ khôn ngồi, tự giễu vỗ vỗ đầu gối mình, “Trước đây chưa đề ý tới, đi khám về sớm, bữa đói bữa no, giờ bị cái thân gầy này kháng nghị rồi.”

Đúng vậy, thật kỳ lạ, rõ ràng đã có tuổi, vậy mà trước nay chưa từng cảm thấy mình già, luôn với vàng xuôi ngược, hừng hực tinh thần mạo hiểm muốn tra ra chân tướng, thế nhưng đêm đó, khi La Nhận cảm điện thoại bước đến, nói rằng, có người muốn nói chuyện với ông.

Giây phút ấy khi nghe thấy giọng Lý Á Thanh, cả cơ thể lẫn tinh thần, bỗng từ từ trút ra hơi thở nhẹ nhõm.

Lý Á Thanh nói với ông “Xin lỗi”, ông chưa chút cười, nói: “Không có gì.”

Không ai lấy dao ép ông, là chính ông nguyện ý.

Giờ nghỉ lại, thật ung với câu từ nổi tiếng nọ, “Miếng ăn đã cạn chìm mồi về rừng, rớt lại chỉ còn mệnh mang khôn cùng trống rỗng và hư không (*)”, qua rồi những đau khổ, não loạn, tranh đấu, cướp đoạt, hiện giờ chỉ còn lại vô tận trống rỗng, lạ thay sức lực lại bay biến không còn chút nào.

() Hán Việt: “Hào nhứt tực thực tận điều đầu lâm, lạc liễu phiến bạch mang mang đại địa chân can tịnh”, câu cuối trong từ khúc “Thu vĩ – Phi điều các đầu lâm (tạm dịch: Đoạn kết – Chìm quay về rừng)” kết lại “Hồng lâu mộng khúc”. Bài từ này là một bản tóm lược về vận mệnh của tầng lớp quý tộc trong xã hội phong kiến mà đại biểu là nhà họ Giả (trong Hồng lâu mộng), cũng có thể coi là từ khúc chủ đề khái quát toàn bộ tư tưởng của Hồng lâu mộng.*

Lý Thần cười với Mộc Đại: “Mai tôi sẽ về, La Nhận nói, chuyện có điểm quái lạ, nhưng tôi không còn sức mà tra xét nữa, vất vả cho các cô rồi, khi nào có tin tức gì thì gọi báo chút cho tôi biết nhé.”

Ông gồng sức đứng dậy, đấm đấm thắt lưng đau nhức, từ đầu tới cuối không động chút gì tới đĩa thịt dê Mộc Đại mang tới.

E rằng, dù nói ra ngoài thì thoải mái là vậy, nhưng trong lòng, vẫn như trước không muốn tiếp nhận bất kỳ thiện ý nào liên quan tới Hoắc Tử Hồng.

Mộc Đại đứng tại chỗ một lúc, xiên một miếng thịt dê bỏ vào miệng, tâm tình chùng xuống, khẩu vị cũng trở nên nhạt như nước ốc.

Trong lúc vô tình, vừa quay đầu lại...

Chẳng như trong tất cả những người ở đây, cũng chỉ có Một Vạn Ba là có thể thỏa thuê ăn như hổ đói như vậy.

Trước khi đi ngủ mọi thứ vẫn như thường, đến nửa đêm, Mộc Đại tỉnh lại.

Khô, nơi này quá thực siêu khô, cảm giác như trong không khí không có lấy một xú hơi nước nào, cổ họng khô khốc, trên môi cũng bong tróc một lớp da mỏng.

Trong phòng không có ẩm nước, Mộc Đại bèn ra phòng khách tìm, nhưng đúng là gặp hạn, từ máy lọc nước chỉ nhỏ ra được nửa chén, chẳng đủ cho một ngụm.

Cũng thật là quái lạ, sao đến siêu đun nước cũng không có vậy? Mộc Đại vội vàng chạy tới trước cửa phòng La Nhận, định gõ cửa mà lại nhịn lại.

Hon nửa đêm thế này, chắc đều ngủ cả rồi.

Nhưng không gõ cửa, chẳng lẽ lại nhịn vậy sao?

Đang tiến thoái lưỡng nan, cửa chợt bật mở.

Ấm đun nước chạy bằng điện phát ra tiếng đun nước quen thuộc, Mộc Đại cuối cùng cũng thấy yên lòng, quán áo khoác ngồi trên salon chờ nước, nhân tiện đánh giá căn phòng của La Nhận, ánh mắt rất nhanh đã bị thu hút bởi một mặt tường.

Giống như mặt tường chuyên dán giấy phân tích vụ án thường thấy trong phim ảnh vậy, lần trước trong quán mì nhỏ ở thành, La Nhận cũng dùng giấy nhớ dán thành bảng phân tích như vậy cho cô xem, có điều trên một tờ giấy khi trước đánh dấu chấm hỏi giờ đã đổi thành “Trương Quang Hoa”, có một đường đứt quãng nổi từ tên Trương Quang Hoa dẫn ra ngoài, cuối đường nổi là ba chữ.

Âi Hâm Cốc.

Ba chữ Âi Hâm Cốc được khoanh tròn bằng bút đỏ, đánh một dấu chấm hỏi, hẳn là vẫn còn đang trong suy đoán. Mà ở một đầu khác, từ tên La Văn Miếu cũng vạch ra một đường đứt quãng, điểm cuối viết “Sinh Đinh”.

Cùng là được đánh dấu chấm hỏi, nhưng không biết tại sao, Mộc Đại nhìn nơi đó mà lại cảm thấy chưa xót trong lòng.

La Nhận cầm cốc bước lại phía cô, trong cốc thả ít tấm sen: “Nơi này quả thật là khó hơn phía nam rất nhiều, rất nhiều người lần đầu tới đây đều không thích ứng được.”

“Sao anh biết tôi ở ngoài cửa?”

“Sau khi bác Trịnh nói Sinh Đinh có chuyện, tôi đặc biệt cảnh giác, có đôi khi cả đêm không ngủ, nhưng mà...”

Anh cau mày lại: “Cho tới giờ, tôi vẫn còn chưa tìm ra...”

Đang nói, ánh mắt lại rơi lên mặt tường này.

Nếu quả thật đúng như suy đoán từ trước, là một loại “virus”, Sinh Đinh thật sự sẽ trở thành một người mang bệnh sao? Sự lạ thường của cô chính là biểu hiện phát tác giai đoạn đầu sao? Loại virus này rốt cuộc truyền nhiễm qua các cá thể như thế nào?

Lúc quay đầu lại, thấy Mộc Đại đang bắt an liêm mồi.

La Nhận giờ tay ra búng tay tách một tiếng trước mặt cô, làm cô hơi sững sốt: “Đừng liêm nữa, càng liêm càng khó đó.”

Nước đã đun xong, bốc hơi nghi ngút, muốn uống lại không dám, miệng vừa nhấp một chút đã bị bóng đèn bong luôn một lớp da, Mộc Đại đánh cùi mặt xuống đặt miệng trên miệng cốc, hơi nước bốc lên cũng giúp thoải mái hơn được đôi chút.

La Nhận nhìn Mộc Đại, vừa bực mình vừa buồn cười: “Cô không mang son dưỡng đi à?”

Son dưỡng? Bình thường cũng có dùng, nhưng không cần thiết lắm, vậy nên lúc rời nhà không nhớ đến.

La Nhận lấy từ hành lý của mình ra một thỏi đưa cho cô: “Phía nam núi lãnh sông dụ, cô cũng quá lơ là rồi, ở đây bất kể nam nữ, mỗi người đều thu sẵn cho mình một thỏi đấy.”

Mộc Đại đưa tay ra đón, vừa chạm đến thân thỏi son, La Nhận lại nạt về.

Anh vận son ra một đoạn, vớ lấy con dao trên bàn, cắt đi đầu son mình đã dùng qua, rồi mới đưa lại cho cô.

Thật sự rất chu đáo tí mĩ, làm Mộc Đại ngẩn ra: “Không sao đâu, tôi không ngại mà.”

La Nhận nhìn cô: “Thật là không ngại à?”

Mộc Đại chợt dạ, vành tai đỏ lên.

Thật không ngại sao? Ngẫm lại, tất nhiên là vẫn có ngại rồi.

Mộc Đại cúi đầu, vận son ra bôi lên môi, bôi bôi bôi, bỗng nhiên cả người chấn động, ngẩng đầu lên nhìn La Nhận.

La Nhận nghiêm mặt lại, đưa tay đặt lên môi, ra hiệu “suy”.

Xem ra, anh cũng nghe thấy.

Không chỉ La Nhận mà bác Trịnh, Một Vạn Ba và cả Lý Thần, đều bị đánh động.

Cũng không phải là kiểu giọng hát “xa xăm, mòng manh” mà bác Trịnh từng miêu tả, đây chính là đang hát, giọng hát trong trẻo, nghe trong đêm đặc biệt rõ ràng.

Mấy người họ gấp nhau ngoài hành lang, La Nhận nháy mắt với bác Trịnh, bác Trịnh ngẫm hiểu: Những ai không liên quan thì không cần phải dính vào.

Bác xoay người, giải thích với Lý Thần và Một Vạn Ba: “Sinh Đinh, con bé nó... ở đây, không được bình thường lắm, thật ngại quá, ảm ỉ làm phiền giấc ngủ của mọi người rồi, thông cảm, thông cảm.”

Lời mềm mỏng mà ý thì cứng rắn, người biết điều đều nghe ra được rõ ràng: Có chủ nhà nào lại tùy tiện để người ngoài chứng kiến tình trạng phát bệnh người nhà mình không?

Lý Thần vốn chẳng quan tâm lắm, thoải mái quay người về phòng. Một Vạn Ba cũng chỉ đánh vế theo, trong lòng cực kỳ tức hận: Chẳng trách vì sao cửa lại làm giống lan can như vậy, một nữ nữ như thế, vậy mà lại là người điên sao? Trên đời này còn có thiên lý không chứ?

La Nhận dẫn Mộc Đại tới gần căn phòng kia.

Sinh Đinh quả là đang múa, vừa múa vừa hát, động tác đúng là rất rộng mở, làm gì có cô gái nhà nhận thanh tú nào lại đi múa thế này đâu?

Có “Đạn ca” làm nền, Mộc Đại nhìn ra được rất rõ ràng: Đúng vậy, đây chính là kiểu múa thời thượng cổ, không chú trọng tư thế uyển chuyển, chỉ tùy hứng tùy chỗ mà múa.

Sinh Đinh múa hát liên tục chừng hai, ba phút, sau đó, đột nhiên dừng lại, khôi phục lại dáng vẻ cụp mắt trầm mặc, lặng lẽ lên giường, đắp chăn, tiện tay tắt đèn ngủ trên đầu giường.

Cả phòng lặng ngắt, trên giường ỏ chân nhô lên một khối, hồi lâu không thấy động đậy.

Mộc Đại lúc xem thì không cảm thấy gì, đến giây phút này mới nảy sinh cảm tưởng như có một dư âm khủng khiếp phát ra từ căn phòng, lan tỏa ra khắp nơi, bắt gác rừng mình, trên cả hai cánh tay đều nổi lên từng đợt rợn người khe khẽ.

Bác Trịnh thờ dãi, lắc đầu với cô, như đang nói: Thấy chưa, là như vậy đấy.

Bác bước từng bước nặng nề trở về phòng.

La Nhận đứng trước hàng rào, vẫn bất động, mắt dán chặt vào Sinh Đinh trên giường, bàn tay buông thõng chậm rãi nắm lại.

Nếu như đó thật sự là “virus”, vậy thì bệnh trạng của Sinh Đinh, có phải là đang từng bước chuyển nặng không? Trước đây chú anh La Văn Miếu cũng không có biểu hiện thế này, chẳng lẽ, biểu hiện của mỗi người mỗi khác, tùy vào từng người sao?

Mộc Đại cũng không biết lúc này nên nói lời gì mới đạt được hiệu quả an ủi tốt nhất: “Anh yên tâm đi, tôi sẽ giúp anh.”

Lòng La Nhận khẽ động.

Ba phen bốn bận gọi điện thoại, mời Mộc Đại tới đây, thật sự là không có tư tâm sao? Có chứ, có biết vỡ, lại biết nội tình, là trợ thủ tốt nhất, lẽ như đến lúc Sinh Đinh gặp chuyện không may, mình anh không khống chế được tình hình, Mộc Đại ở đây còn bù được cho ba bốn năm sáu bác Trịnh.

Nhưng, nếu chuyện nghiêm trọng vượt quá tưởng tượng của mình thì sao, Mộc Đại liệu có gặp nguy hiểm gì không?

“Sư phụ tôi nói, đã tập võ thì cũng xem như một nửa giang hồ nữ tử, ghét ác như thù, giải nguy cứu khổn, tôi miễn cưỡng cũng có thể làm được. Hôn nữa chuyện này có liên quan đến di Hồng, vậy nên tôi nhất định sẽ tận lực giúp anh.”

Trong lòng La Nhận bật cười, Mộc Đại còn chân chất hơn cả trong suy nghĩ của anh. Cái đêm bị dọa sợ đến phát khóc, anh đã nhìn ra ngay, cô là như vậy, chỉ cần người khác đối tốt cô một chút thôi, cô sẽ hồi báo lại gấp bội. Chính anh có phải là đang vô tình có ý lợi dụng đặc điểm này để tranh thủ lòng thông cảm của cô không?

Có, thật sự là có, còn là đàn ông cơ đấy, ngẫm lại cũng thật đáng thẹn.

La Nhận nhìn cô: “Mộc Đại.”

“Gi?”

“Mai có dọn ra ngoài đi, đưa cả người bạn kia của cô đi cùng nữa.”

“Hả?”

Mộc Đại cảm thấy tủi thân, cô nói gì sai sao? Sao lại trở mặt không cho ở nữa thế này? Có toàn nói lời hay ý đẹp cả mà.

Rõ ràng là một cô nhóc thông minh, vậy mà lúc lúc lại nguốc thế không biết, thật là lại bốc con đàn lên náo rồi, La Nhận nhắc nhở cô: “Nếu Sinh Đinh quả thật là bị nhiễm virus, tôi không thể xác định được liệu có lây sang người khác hay không, các cô ở đây sẽ rất khó lường, thực sự là khó lường.”

Tìm Mộc Đại suốt nửa vọt lên hòng.

Cô thật sự không nghĩ tới chuyện này, trước đây sư phụ từng nói, có một câu thành ngữ là “vũ phu lỗ mãng”, ý chỉ thân thể gân cốt thì luyện được ngày càng cường kiện, nhưng đầu óc thì lại chẳng luyện tốt được vậy, cô lúc đó còn dương dương đắc ý nói: “Sư phụ, con rất thông minh mà.”

Có vội gât đầu: “À, à, được.”

Thần sắc khẩn trương cứ như thế nán lại thêm một giây thôi sẽ bị lây nhiễm luôn vậy, đáng vẻ như chỉ hận không thể lập tức về phòng thu thập hành lý: “Vậy, tôi về phòng đây.”

Cô xoay người rồi đi, trong lòng La Nhận lóe lên một ý nghĩ, nhanh tay đuổi ra bắt lấy cánh tay cô: “Tôi mới thử thăm dò một chút, cái người vừa dứt miệng ghét ác như thù giải nguy cứu khổn đã chạy đầu mất rồi? Cái người mới nói nhất định sẽ giúp tôi ấy?”

Thật đúng là bốp bốp bốp ba phát mặt mũi rồi là tã.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 25

Mộc Đại ngượng ngùng lắp bắp: “Tôi tới... Tôi sợ bị nhiễm, tôi sẽ chọn chỗ gần đây mà La Nhận, anh gọi một cuộc tôi sẽ tới ngay.”

Cô gấp đến độ muốn gặm chân.

La Nhận phá ra cười, buông lỏng tay: “Đừng tin người khác quá Mộc Đại, bất kỳ thời điểm nào, đảm bảo cho bản thân được an toàn mới là quan trọng nhất.”

Về đến phòng, trong đầu Mộc Đại vẫn còn luẩn quẩn lời La Nhận.

Ý gì đây? Là nói có quá đơn giản, để bị người ta lừa gạt sao? Thật là nực cười, cô tự có năng lực phân biệt, trước khi tin ai cũng đều quan sát cẩn thận đánh giá tỉ mỉ lựa chọn kĩ lưỡng hết, được không hả? Nếu không... Sao mãi mà chẳng thấy có tin tưởng Một Vạn Ba miêng náo thế?

Lý Thân đã đi từ sáng sớm, La Nhận phải trông nom Sinh Đình nên không đi được, là bác Trịnh đưa Mộc Đại và Một Vạn Ba đến nhà nghỉ gần đó.

Đứng ở quầy lễ tân đặt phòng, Một Vạn Ba bĩu môi ồ ào: “Sao không cho ở nữa vậy, nhà họ rộng thế cơ mà.”

Mộc Đại trừng mắt: “Còn không phải vì cậu hôm qua ăn lẩm thối để nên bị người ta ghét bỏ sao!”

Thật đúng là cái gì cũng đổ lên đầu hần! Một Vạn Ba xách hành lý theo Mộc Đại lên nhận phòng, một đường cảm tức: Bọn buồn người chạy đâu hết rồi hả!

Tới trước phòng Mộc Đại, đang lấy thẻ chuẩn bị mở phòng, cửa phòng đối diện chợt bật mở, có người ngấm nga một điệu hát dân gian ra khỏi cửa, vừa mới bước một chân ra đã bật thốt một tiếng kêu sợ hãi, lại rụt người về.

Không kịp nữa rồi, Mộc Đại đã nhìn thấy, cô nhìn Một Vạn Ba rồi lại nhìn cánh cửa mở hờ kia: “Đi ra!”

Tào Nghiêm Hoa ôm tâm tư muốn gãy gối, cuối cùng vẫn cun cút thò ra.

Mộc Đại còn chưa lên tiếng, Một Vạn Ba đã tiên phát chế nhạo, giả bộ mừng rỡ bước dài một bước qua: “Anh Tào! Sao anh lại tới đây?”

Tào Nghiêm Hoa nhập vai cũng rất nhanh: “Thật đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng (*), sau khi dạo chơi hết Văn Nam, anh muốn đổi sang một chốn tách biệt hồng trần, thư giãn tinh thần, không ngờ hai người cũng ở đây!”

() Ý chỉ con người sau khi chia tay dù đi xa đến mấy cũng sẽ có ngày gặp lại nhau.*

Đối với quả này, Mộc Đại chỉ muốn nói hai chữ.

Ha ha.

Cô khích lệ họ: “Điễn, điễn tiếp đi.”

Nói xong, tự mình quẹt thẻ vào phòng, lấy chân đạp cửa phòng đóng lại.

Khán giả đã rời đi, Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa hai mặt nhìn nhau, bắt đầu trách móc lẫn nhau.

Con mẹ anh, anh ở đây sao không nói với tôi một tiếng.

Tiền sư! Cậu bảo tôi nói với cậu một tiếng, nhưng có cho tôi liên lạc gì đâu, hơn nữa, các cậu không phải ở nhà người ta sao, ai biết được lại chạy tới nhà nghỉ chứ... Chuyện bài sư của tôi, có phải là đi tong rồi không?

...

Đề bù lại, Tào Nguyên Hoa nói hết nước hết cái, buổi trưa mới mời được Mộc Đại và Một Vạn Ba ra quán ăn.

Đầy một bàn thức ăn, Mộc Đại lại không vui động đũa: “Một Vạn Ba đi theo tôi, ít nhất còn có lý do chính đáng. Anh cũng bám theo là vì sao, không phải anh vừa mới tìm được việc làm à?”

“Cũng chỉ là một...chăn rửa bát thôi mà, gián đoạn một hai tháng cũng không ảnh hưởng gì đến sự nghiệp.”

Mộc Đại vừa bực mình vừa buồn cười, thực sự là nghề gì vào miệng Tào Nghiêm Hoa cũng có thể thành “sự nghiệp” được.

Một Vạn Ba phụ họa: “Cò chủ nhỏ, anh Tào của chúng ta là người nhân hậu, bản tính thuần lương, sư phụ cô không nhận, cô có thể nhận mà, tùy tiện dạy anh ấy vài ba đường đánh võ, theo hiệu ứng cánh bướm, tương lai nếu như anh ấy cứu được ai, cũng là góp vào công đức vô lượng của cô mà.”

Mộc Đại liếc mắt: “Cậu cũng biết đến hiệu ứng cánh bướm cơ đấy, thế lỡ anh ta hại người, học võ xong lại đi ăn trộm, theo hiệu ứng cánh bướm, chắc cũng tính một phần tội nghiệp lên đầu tôi đúng không?”

Gương mặt mập mạp của Tào Nghiêm Hoa đỏ lên: “Em Mộc Đại này, lần trước bị tóm đi cái tạo, anh thật sự không dám đi trộm nữa rồi. Nhận em làm sư phụ rồi, nếu anh lại đi ăn trộm, em cứ phé luôn gân tay gân chân của anh đi là được.”

Độc nhiều truyện chương gồm, Mộc Đại nghĩ mãi mà không ra: “Anh muốn học võ làm gì mới được chứ?”

Tào Nghiêm Hoa mặt còn đỏ hơn, mặt lút sau, giả do do dự dục móc vì tiền trong túi ngực ra.

Ý gì đây? Mộc Đại ngờ vực, trong ví của Lý Thân để ảnh đi Hồng của cô Lý Á Thanh, chẳng lẽ Tào Nghiêm Hoa cũng có một thanh mai trúc mã nhớ mãi không quên sao?

Vì tiền mờ ra, mới biết mình nghĩ nhiều quá rồi, bên trong quả đúng là có một tâm hình, một cái mũi với cùng tiêu biểu mà chỉ sợ là toàn thể người Hoa trên thế giới này đều biết đến.

Thành Long.

Tào Nghiêm Hoa ngập ngừng ngừng, ập a ập ứng: “Anh vẫn thường có một ước mơ...”

Thật sự không ổn chút nào, Mộc Đại nhanh chóng cắt lời gãi: “Được rồi, ăn cơm đi.”

Tào Nghiêm Hoa không hiểu vì sao vừa mới mở đầu đã bị chặn họng, đang ngầy người, Một Vạn Ba liền nháy mắt với gãi, ý là: Anh gãi à, ăn cơm đi thôi.

Đương lúc ăn cơm, Một Vạn Ba lại hỏi thăm Mộc Đại về Sinh Đình: “Cô chủ nhỏ, cái cô Sinh Đình kia, là em gái La Nhận à?”

Mộc Đại nói: “Tôi cảm thấy là bạn gái anh ấy thì đúng hơn.”

Trông mặt Một Vạn Ba suýt lòi ra ngoài: “Không phải em gái sao? Cùng họ La cả mà.”

“Tôi cảm giác là không phải, cảm giác của tôi rất chính xác.”

Thì ra chỉ là cảm giác, Một Vạn Ba hơi hơi yên lòng, cô điều lời nói ra ngoài lại vẫn thuận theo Mộc Đại: “Nếu là bạn gái thì đang êm đẹp sao lại bị diễn vậy, nhất định là do tên La Nhận kia không tốt, hại Sinh Đình đau lòng, vậy nên mới phát điên...”

Mộc Đại bóp một tiếng đập đũa xuống mặt bàn.

“Cậu phải gọi là ‘cô La’, hoặc là ‘La Sinh Đình’, đừng có gọi Sinh Đình Sinh Đình như thế, cậu quen người ta lắm chắc, phải biết giữ khoảng cách với bạn gái người ta biết không hã, đừng có này sinh bất kỳ ý định quá phận vô văn nào đấy!”

Một Vạn Ba cảm thấy mình rất oan uổng: “Tôi có làm gì đâu, chỉ là hỏi chút thôi mà.”

Mộc Đại mỉm cười với Một Vạn Ba, cười đến độ sau lưng hần nổi lên từng đợt gió lạnh hiu hủu: “Tôi nói cho cậu biết, cảm giác của tôi rất chính xác.”

Được một hôm hành rồi, Mộc Đại tự mình đi quanh khắp Tiểu Thương Hà, trên đường đem Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa đuổi sạch. Không phải đi theo cô, Một Vạn Ba sợ rong, mà Tào Nghiêm Hoa lại lo lắng: “Em Mộc Đại này, chúng ta đều chưa quen thuộc với nơi này lắm, em phải cẩn thận chút đấy.”

Thực ra, có một tên đồ đệ như vậy kẻ cũng không tệ.

Mộc Đại vẫn chạy ra ngoại ô Tiểu Thương Hà, xa xa còn cát nổi nhau liên miên, vậy lấy một con đường, Mộc Đại tìm người hỏi thăm: “Sao không thấy lạc đà vậy?”

Người nọ cười suýt vỡ bụng: “Cô gái, thời đại nào rồi, ai còn nuôi lạc đà nữa chứ. Lạc đà chỉ có ở các khu tham quan du lịch thôi, ở Shapotou (*) bên Trung Vệ hoặc Cát Hồ ấy.”

() Công viên quốc gia Shapotou ở quận Sa Pha Đầu thuộc địa cấp thị Trung Vệ, khu tự trị dân tộc Hồi Ninh Hạ.*

Nói chung là nơi có lạc đà cách Tiểu Thương Hà xa rất xa, ấy vậy mà nghe giọng điệu của La Nhận, lại còn “lúc rảnh rồi đi cưỡi lạc đà”, cứ làm như lạc đà nhà anh nuôi không bằng.

Có điều, con tức tối này của Mộc Đại, vừa mới về đến nhà khách đã xep mắt.

La Nhận nhờ người ta chuyển vào phòng có một cái máy làm ẩm không khí.

Còn mới toanh, chắc là vừa mưa xong, Mộc Đại lắp đặt máy theo tờ hướng dẫn rồi cắm điện, đun nóng chưa được bao lâu, hơi nước nhu hòa đã tràn ngập khắp phòng.

Mộc Đại nhìn đăm đăm vào hơi nước, tự nhiên nảy sinh ra cảm giác phải có ý thức trách nhiệm với trí kỷ.

Nhất định phải giúp La Nhận chút gì đó mới được.

Nhà nghỉ quả thật là cách nhà La Nhận rất gần, vén rèm cửa lên một cái là có thể thấy ngay cách đó không xa là tòa nhà sừng sững giữa Tiểu Thương Hà như hạc giữa bầy gà.

Đêm nay, Mộc Đại đã vén rèm lên đến tám lần có lẽ: Nhà La Nhận liệu có bị trộm lên vào không nhỉ?

Lần cuối vén rèm, thấy một chiếc xe dừng lại ở cửa, xuống xe là một người phụ nữ trên dưới bốn mươi tuổi.

Trong khá lạ mặt, ai đây?

Mộc Đại giật mình, nhớ đến câu nói “Đừng quá tin tưởng người khác” của La Nhận, cái “người khác” này, bao gồm cả chính anh sao?

Theo lý mà nói, nếu đã là bạn bè thì không nên lén lút đi dò hỏi bí mật của người ta, nhưng mà...

Cô và La Nhận, cũng chưa có thân đến mức ấy.

Mộc Đại đi quanh khu nhà vài vòng, cổng đóng chặt, cũng không có lý do hợp lý nào để gõ cửa, vẫn là dùng chiêu cũ thôi.

Nhà ở đây đều dùng bùn để đắp tường, leo tường quả thực rất thuận lợi, hơn nửa buổi tối gió lớn, có thể dễ dàng che giấu những âm thanh khác thường như tiếng đóng mở cửa sổ.

Mộc Đại rất nhanh đã trèo được lên cao.

Nhìn qua mấy cửa sổ, không khỏi thất vọng, cửa sổ phòng khách đối diện với sân, mà mặt này thì là tường sau, bên trong đều là phòng ngủ và toilet, hơn nữa, để tránh gió, cửa sổ bên này quanh năm đóng chặt, hiệu quả cách âm cũng rất tốt, dù có thể thấy người, nhưng tiếng thì không nghe được.

Đang hăm hực chuẩn bị xuống dưới, bỗng có người mở cửa đi vào.

Là người phụ nữ đó và Sinh Đình, có cả La Nhận nữa. Người phụ nữ kia đã đổi sang mặc một chiếc áo khoác trắng, trên cổ còn đeo ống nghe y tế, cười cười dặn dò vài câu, sau đó cùng La Nhận đóng cửa rồi đi.

Mộc Đại nghĩ, đây chắc là y tá định kỳ giúp đỡ Sinh Đình làm vệ sinh mà La Nhận từng đề cập.

Thực ra nếu là lúc trước, thời điểm Sinh Đình đi tắm, y tá sẽ đi theo trong toàn bộ quá trình, nhưng kể từ khi Sinh Đình có điểm lạ, La Nhận liền tận lực tránh để bất kỳ ai không liên quan ở cùng một chỗ với cô.

Trong phòng vệ sinh, chỉ còn lại một mình Sinh Đình, cô vẫn im lặng đỡ dần như trước, cô mở vòi hoa sen trong vách tắm đứng lên trước, sau đó mới cúi cúi từng món quần áo ra.

Hình như có hơi...phi lễ chó nhìn, Mộc Đại dời mắt đi, tìm đập thành thịch.

Vóc dáng Sinh Đình đẹp thật đấy.

Vẫn là nên dừng lại đi thôi, Mộc Đại thở dài một hơi, thân thể bám trên tường xoay nửa vòng, đổi một tư thế khác để tiện cho việc leo xuống, lúc đổi tay, vô tình nhìn vào trong cửa sổ.

Có vẻ như Sinh Đình đã quên đồ gì đó, mở cửa vách tắm đi ra lấy, thân thể hơi nghiêng đi, đường cong hoàn mỹ, bọt nước trong suốt từng giọt lần xuống dọc theo tấm lưng trắng nõn mịn màng.

Con người Mộc Đại chợt thất chặt, sau lưng Sinh Đình, đó là...

La Nhận trầm mặc nghe Mộc Đại kể lại.

Mộc Đại cũng có hơi kích động, cả người lấm lem không ít bụi bặm, nhưng ngược lại với sự kích động ấy, giọng nói lại dè xuống thật thấp, như sợ bị người nào khác nghe thấy: “Chỉ có một hai giây thôi, nhanh lắm, bên dưới da lưng cô ấy, chợt nhô ra một cái gì đó hình dạng như là...”

Cô do dự vươn tay, chỉ chỉ bức tường.

Theo hướng nhìn sang, là bảng phân tích của anh, cột “Tư trạng của tình nghĩ”.

“Chính là hình dạng đó. Còn nữa...”

Trong một hai giây đó, lộp da nhô ra, cũng không phải là bằng phẳng, giữa các mạch máu, đột nhiên lóe lên ánh đỏ lóa mắt, xuyên thấu qua da, tạo thành một ký hiệu rất nhỏ.

Mộc Đại lấy giấy, vẽ cho La Nhận xem, là một chữ S dáng dài, bên trái có vài nét phẩy.

Trông giống như một chữ.

La Nhận mở máy tính ra, tìm tới một lúc, trang hiển thị trên màn hình dừng lại, anh gọi Mộc Đại qua xem: “Có phải chữ này không?”

Mộc Đại gật đầu lia lịa.

Trang vết đó là “Sự phát triển của tự hình Đạo”, từ giáp cốt văn, trải qua kim văn, triện văn, lối chữ lệ, chữ khải (*), cho tới hệ chữ viết tiêu chuẩn hiện giờ.

() Giáp cốt văn là văn tự khắc lên mai rùa và xương thú (thời Hạ – Thương); kim văn là văn tự khắc trên đồng, kế thừa từ giáp cốt văn (thời Ân – Chu); triện văn là chữ khắc làm con dấu, hình thành nên thể chữ triện (thời Tần – Hán); thể chữ lệ được gián lược từ thể chữ triện, xuất hiện vào thời kỳ nô lệ (thời Chiến quốc) nên có tên như vậy; thể chữ khải là lối viết chữ Hán ra đời muộn nhất (thời Đông Hán – Tào Ngụy); các thể chữ này đều có sự phát triển và biến thể xuyên suốt theo chiều dài lịch sử Trung Quốc, cho đến khi chữ Hán được gián lược thành tiếng Trung giản thể hiện thời.*

Hình dạng mà Mộc Đại vẽ ra là loại tự hình đầu tiên xuất hiện trong lịch sử, tự hình “Đạo” của giáp cốt văn.

Sau “Đạn ca” của thời thượng cổ, lại đến tự hình “Đạo” của giáp cốt văn...

La Nhận đột nhiên hỏi cô: “Còn nhớ không, ở hiện trường gây án, lấy dây câu dưng con rối hình người để đàn cảnh, luôn có một người cầm dao ấy?”

Nhớ chứ, cảnh tượng là một người ôm mặt, như đang tránh né, một người khác cầm dao, nhẹ nhàng cười như muốn chém xuống, người thứ ba ở bên cạnh giơ tay, như đang khuyên can.

Người cầm dao kia, cũng không phải chỉ là dụng lý thể không, mà trong tay có cầm dao thật, da số đều là dao có sẵn trong phòng bếp của người bị hại, lấy ra nhét vào tay người bị hại, còn dùng dây buộc một vòng để cố định.

Dao, rốt cuộc biểu trưng cho cái gì?

La Nhận nhăn mày, ngón trỏ và ngón giữa cong lên, nhẹ nhàng gõ lên tay dựa của sofa.

“La Nhận?”

“Ồi.”

Mộc Đại đáp ứng: “Thật ra, lần trước sau khi nghe anh kể, tôi đã tìm đến Vạn Phong Hóa, hỏi ông ấy là, trên đời rốt cuộc có ma hay không.”

La Nhận ngẩng lên nhìn Mộc Đại.

Mộc Đại lại còn nói rất nghiêm túc: “Tôi biết anh không tin, nhưng mà, có rất nhiều chuyện, có thể trên danh nghĩa là “do ma làm”, nhưng thật ra lại được giải thích bằng khoa học. Vạn Phong Hóa bảo tôi tìm đến một người, hình như thực sự rất lợi hại, ông ấy còn viết sách nữa đấy, còn nói với tôi, phải có thái độ khoa học.”

“Cho nên?”

Mộc Đại thật sự cảm thấy đây có thể là một hướng đi mới: “Người đó nghiên cứu về các hiện tượng thần bí quái lạ hơn hai mươi năm nay rồi, nghe nói vẫn luôn ra ngoài nghiên cứu, gặp được rất nhiều chuyện ly kỳ. Tôi định, nếu anh đồng ý, chúng ta có thể đem tiền căn hậu quả chuyện này kể cho ông ấy biết, nói không chừng, ông ấy từng gặp vụ nào tương tự, biết đâu có thể cung cấp chút manh mối cho chúng ta thì sao.”

La Nhận nhớ tới câu mà Vạn Phong Hòa thường nói.

Đò là tin tức chính là như vậy, khi thì có bước ngoặt, khi thì không có đột phá gì, lai rai đến vài ba năm cũng là chuyện bình thường.

Đúng vậy, nếu như vẫn không tìm cơ hội mới thì chẳng lẽ phải tiếp tục dài cổ ra mà đợi sao? Nếu Vạn Phong Hòa và Mộc Đại đều tin tưởng người kia, biết đâu ông ta chính là bước đệm dẫn tới đột phá không chừng?

Là ngựa chết chữa thành ngựa sống đấy.

La Nhận thờ dài một hơi: “Ông ấy tên là gì?”

Vừa nói vừa mở trang web tìm kiếm ra, định thuận tiện tìm tới một vài đầu sách của vị học giả này, xem thử phương pháp nghiên cứu của ông ấy một chút.

Mộc Đại chậm rãi trả lời hai chữ.

“Thần Côn.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 26

Trước khi chính thức trò chuyện, Mộc Đại gọi trước cho Thần Côn một cú điện thoại để nào đầu, đại ý là nếu thái độ của La Nhận không tốt thì mong lão thông cảm cho.

Thần Côn nói: “Hử? La Nhận là cọng hành nào? Cậu ta cũng không phải bạn bè thân thiết gì của tôi, sao tôi lại phải thông cảm cho cậu ta? Khỏi gọi, có gọi tôi cũng không tiếp.”

Quả nhiên, người viết sách đều là người có thành tựu cá, tính cách đều cuồng ngạo như nhau, cao nhân thường đều là vậy, Mộc Đại nhanh chóng tỏ rõ lập trường: “Vậy nên mới nói, cháu cũng không vừa mắt chút nào cái thái độ tự cho là đúng đó của anh ta, thế nên mới cần đến một người vừa có văn hóa lại vừa có tài hùng biện như chủ đến tiêu diệt cái sự kiêu căng này của anh ta chứ, dè bẹp, phải dè bẹp trên mọi phương diện.”

Thần Côn nghe có bốc thơm mà cả cổ lồng khoan khoái, nhất thời vui vẻ ra mặt: “Được rồi Cái Túi Nhỏ, nể tình cô, tôi sẽ dè bẹp Cú Cái Nhỏ (*) một trận vậy.”

(*) Nguyên văn là 小萝卜 (Tiểu La Bặc), chữ 萝 trong 萝卜 (củ cải) đồng âm với chữ 罗 (họ La, cái lưới).

Củ Cái Nhỏ? Mộc Đại suýt đánh rơi luôn điện thoại.

Quay đầu lại, còn muốn mào đầu với La Nhận nữa.

“Người này ày à...” Có vất hết óc ra để hình dung, “Khá là có cá tính. Anh nghĩ mà xem, ông ấy thường xuyên tiếp xúc với những chuyện quý thần huyền bí như vậy, tự nhiên là sẽ có lối suy nghĩ diễn giải không giống với người thường. Từ việc ông ấy tự đặt tên cho mình là có thể suy ra được, Thần Côn, tại sao lại phải dùng một cái biệt danh nghe đầy mùi lừa bịp châm biếm như vậy? Chính là để thể hiện ông ấy rất tự tin.”

Nhìn Mộc Đại gắng sức biện bạch, La Nhận vừa bực mình vừa buồn cười, nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn anh khách khí với cái lão Thần Côn kia một chút thôi chứ gì, được thôi, khách khí dù sao cũng không mất tiền.

Anh gật đầu: “Còn gì nữa không?”

Quá thực là “còn gì nữa” đấy, Mộc Đại áp úng: “Ông ấy không thích gọi tên người ta mà hay thuận miệng thế nào thì gọi thế ấy...”

Nói đến đây, lại vội vàng nhấn mạnh: “Nhưng thật sự chỉ là thuận miệng thôi, tuyệt đối không có ý xấu. Lấy ví dụ, Vạn Phong Hòa ấy, ông ấy gọi chú ấy là Tiểu Vạn Vạn, còn tôi nữa, ông ấy gọi tôi là Cái Túi Nhỏ...”

La Nhận tỏ vẻ xúc động, Mộc Đại còn lấy cả bản thân ra để ví dụ làm nên thế này, vậy lão Thần Côn kia sẽ ban cho anh cái tên khó nghe cỡ nào đây.

Anh bình tĩnh cảm cốc nước lên: “Nói đi, ông ấy đặt biệt danh gì cho tôi rồi.”

“Củ...Củ Cái Nhỏ.”

Đa đầu La Nhận tê rần, cơ mà cũng được, cũng không phải cái gì quá đáng.

Tệ là ở chỗ, cái lòng vẽ rắn thêm chân của Mộc Đại lại quá mức nhiệt tình: “Thật ra củ cải...rất có dinh dưỡng, là một món ăn rất tốt. Tục ngữ dân gian không phải là có câu ‘Đồng ăn củ cải hạ ăn gừng, cả năm không phải đi bốc thuốc’ đấy sao, nhiều người còn gọi củ cải là nhân sâm đất nữa đấy, cho nên thật ra ông ấy chỉ là đối một cách khác để khen anh là nhân sâm thôi La Nhận...”

La Nhận nhịn không được, cả một miệng trà phun hết sạch ra ngoài.

Mộc Đại đứng đối diện La Nhận đang nói đến hăng say, sao ngờ được anh lại đột nhiên gãy rồi như vậy? Tuy phản xạ bén nhạy đã nhanh chóng tránh ra, nhưng nửa bên mặt vẫn bị phun phải.

Mộc Đại xưa nay vẫn là người ưa sạch, lập tức ối á nháy dựng lên, chạy khắp phòng tìm giấy ăn. La Nhận lấy khăn tay trong túi ra, đang chuẩn bị đưa qua đã bị Mộc Đại thờ hống hộc đoạt mất, vừa lau mặt vừa trừng mắt lườm anh.

La Nhận chân thành xin lỗi cô: “Xin lỗi nhé Mộc Đại, lỡ mồm phun hết nước nhân sâm lên mặt cô rồi”

Cuộc nói chuyện cuối cùng cũng chính thức được bắt đầu.

La Nhận là người thuật lại chính, anh nói năng mạch lạc, kể chuyện rõ ràng, Thần Côn ban đầu chỉ cho là một trường hợp bình thường quen thuộc, nghe không mấy tập trung, nhưng càng về sau lại càng bị thu hút, thi thoảng sẽ hỏi lại La Nhận vài vấn đề, mà các câu hỏi của lão cũng rất đúng trọng điểm, tỷ như: Rốt cuộc nguyên nhân là gì, giữa vụ án thứ nhất và vụ án thứ hai, sao lại cách nhau lâu như vậy?

Còn đối với Mộc Đại mà nói, cuộc nói chuyện này không khác gì ra soát lại toàn bộ vụ án giết người thêm một lần nữa, hồ Lạc Mã, Erenhot, Tiểu Thương Hà, Trương Quang Hoa, Lưu Thụ Hải, La Văn Miếu, và cả...Sinh Đình.

Sau cùng, La Nhận nói: “Việc tìm ra chân tướng vụ việc tuy trọng yếu, nhưng với tôi mà nói, chuyện cấp thiết nhất bây giờ, là cứu Sinh Đình.”

Sau một khoảng yên lặng ngắn ngủi, Thần Côn nói: “Những vụ tôi từng gặp cho đến này, không có cái nào tương tự thế này cả, nhưng trực giác của tôi dường như đã lơ mơ nghĩ ra cái gì đó, chỉ là còn thiếu một chút, nếu như có nhiều manh mối hơn thì tốt rồi.”

Ha ha, nếu không phải đã hết đường xoay sở thì còn phải nhờ cậy đến ông à, thiếu một chút là thiếu chút gì? Chân tướng chắc? Nếu thật sự tìm được thì còn tìm đến ông làm gì nữa?

La Nhận mỉm cười, ngại có mặt Mộc Đại ở đây nên không nói những lời này ra.

Vậy nhưng Thần Côn rõ ràng không phải là nói suông: “Tôi nay tôi sẽ gọi lại cho các cậu, tôi sẽ chú ý vụ này.”

Thời gian chờ đợi chẳng phải là quá lâu, vậy nhưng lại có cảm giác như dài đằng đẵng, La Nhận và Mộc Đại bèn qua xem Sinh Đình.

Cách một hàng rào, chỉ thấy Sinh Đình ôm đầu gối ngồi dưới đất, nhìn thâm trải sàn đến xuất thần, chân theo bản năng rụt về phía sau, dường như e sợ máu huyết trong tưởng tượng sẽ làm bắn chân cô.

“La Nhận, giữa anh và Sinh Đình, thật ra không có quan hệ máu mủ đúng không?”

La Nhận quay qua nhìn cô: “Sao lại nghĩ vậy?”

“Thì là cảm giác thôi.” Mộc Đại ra đầu trỏ về phía sợi dây chuyền anh đeo trên cổ, “Giống như giữ ảnh của người yêu hơn, cảm giác của tôi rất chính xác.”

La Nhận cười rộ lên: “Không chỉ Sinh Đình, La Văn Miếu cũng không có quan hệ máu mủ gì với tôi, chỉ trùng hợp cùng họ La thôi. Khi còn bé, vì hai nhà có quan hệ với nhau nên tôi sống cùng La Văn Miếu một khoảng thời gian khá dài. Trong lòng tôi, họ còn thân thiết với tôi hơn cả người thân ruột thịt.”

“Nhưng bác Trịnh nói, sau khi Sinh Đình xảy ra chuyện, anh chưa từng quay lại thăm cô ấy.”

Ánh mắt La Nhận tối đi, nhưng rất nhanh sau đó, anh lại cười rộ.

“Không quay lại, là bởi không có mặt mũi mà quay lại nữa.

“Chỉ nói với tôi, đừng để chủ ấy giết người, tôi không làm được. Trước khi rời đi, tôi nói với Sinh Đình, đừng sợ, còn có tôi đây. Kết quả thì sao, có ấy phát điên. Lời tôi nói thật thối lăm, chẳng giữ lời được lần nào, cả đời này, tôi cũng sẽ không hứa hẹn với người khác nữa.”

Mộc Đại kinh ngạc nhìn La Nhận trần trần, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói gì cho phải.

Có tiếng chuông vang lên từ đằng xa, Thần Côn gọi điện tới.

Thần Côn nói: “Tôi sắp xếp xem xét lại một lượt toàn bộ sự tình, những lời tôi nói tiếp theo đây, cũng chỉ là suy đoán. Nhưng suy đoán cũng chưa chắc đã là sai, mọi lý luận khoa học khi chưa được đưa ra thực nghiệm hoặc chứng minh, thì cũng chỉ lấy hình thức suy đoán hoặc giả thuyết để tồn tại.”

La Nhận cảm thấy cổ họng phát khô: “Vậy nên, suy đoán của ông là gì?”

“Trong cơ thể Sinh Đình, đang có một thứ gì đó. Hiện chưa thể biết rõ ràng là từ đâu tới, nhưng thứ này, là cùng một thứ với thứ từng ở trong cơ thể của Trương Quang Hoa, Lưu Thụ Hải và La Văn Miêu.

“Thứ này, không giống với virus, nhưng có vẻ là vật sống. Cách truyền đi của nó cũng không giống với truyền nhiễm, mà là tự do tuyển chọn trong khu vực lân cận. Tôi tạm giả thiết nó có hình dạng là hình chữ nhật, như các cậu đã chứng kiến thì khả năng cao là có dạng da người, một mảng da người hình chữ nhật.”

Hình như cũng có lý, dù sao thì khi chết, sau lưng Lưu Thụ Hải và La Văn Miêu đều thiếu một mảng da như vậy.

Mộc Đại chen vào: “Vậy chân thì sao? Mỗi người đều bị chặt mất chân trái đó.”

“Cái Tái Nhỏ, cô cứ từ từ cái đã nào, rồi tôi sẽ nói đến.”

Được thôi, Mộc Đại biết điều ngậm miệng lại.

“Lưu Thụ Hải và La Văn Miêu phải đến khi nghiệm xác mới phát hiện ra là thiếu mất một mảng da, mà đồng thời trên quần áo lại không có vết thủng nào tương ứng, đó là lý do mà tôi cảm thấy mảng da này chính là vật sống. Tôi đoán, thời điểm đương sự từ vong, khi hiện trường đang náo loạn, mảng da này đã lửng lơ từ cổ áo người chết thoát ra ngoài, rồi tự mình ẩn nấp.”

Sức tưởng tượng thật khiến người ta phải sờn hết cả tóc gáy, vậy nhưng suy đi tính lại, vậy mà lại không cách nào ý kiến ý cũng gì được.

“Chính ta hiện giờ, chỉ có hai trường hợp của Lưu Thụ Hải và La Văn Miêu để tham khảo, lúc Lưu Thụ Hải chết, Sầm Xuân Kiều chạy ra ngoài, đợi đến lúc cô ta quay trở lại, dẫn theo ông già giữ cửa, cũng có thể đã kinh động đến những người khác đến hống chuyện. Mà Sinh Đình, theo cậu nói, thì lúc La Văn Miêu chết, hiện trường chỉ có một mình Sinh Đình, bác Trịnh phải một thời gian sau mới phát hiện ra.”

Trong lòng La Nhận chấn động: “Ý ông là, mảng da này bám lên cơ thể người, có ý thức tránh khỏi tai mắt của đám đông, có chiều hướng tuyển chọn những người đang có lẽ?”

Thần Côn nói: “Đúng vậy, chuyện này rất giống với việc phạm tội, rất ít khi tiến hành ngay trước mắt công chúng, phần lớn là chọn những ngõ hẻm không người, nhắm vào những người đi một mình.

“Cậu từng để cậu, quán trọ nhỏ ở gần trạm trung chuyển hành khách Tế Nam, xe chủ cậu bởi vì gặp trục trặc giữa đường nên nửa đêm đã dừng lại ở đó. Lúc ấy cách lúc xảy ra vụ án giết người không lâu, nếu như chủ cậu vừa hay một mình đi ngang qua phía sau quán trọ, mà mảng da kia lại từ cửa sổ phòng Lưu Thụ Hải chuẩn ra ngoài... Đây chính là cái tôi vừa nói, tuyển chọn trong khu vực lân cận, nhưng chắc chắn là có tính tự do.”

Một cơn khí lạnh chạy dọc lên sống lưng Mộc Đại, cô nhìn chăm chăm lên mặt tường phản tích vụ án, không sai, là lựa chọn trong khu vực lân cận. Trương Quang Hoa chết đuối ở đoạn sông gần Đại Đồng, Lưu Thụ Hải sau khi gặp tai nạn giao thông rơi xuống nước ở Đại Đồng thì có biểu hiện khác lạ; Lưu Thụ Hải chết ở quán trọ nhỏ gần trạm trung chuyển hành khách của Tế Nam, mà La Văn Miêu nửa đêm hôm ấy vừa vặn lại cũng ở khu vực đấy; La Văn Miêu tự sát trong phòng mình, mà khi đó, người lao vào trong chỉ có mình Sinh Đình.

La Nhận hỏi một câu: “Mảng da người đó, có phải có khả năng mê hoặc lòng người không, có thể thúc ép tính cách của một người thay đổi hoàn toàn, khiến họ làm ra những chuyện khó tin?”

Thần Côn hơi chần chừ: “Tôi cảm thấy có lẽ là vậy, nhưng còn tùy vào sự từng trải, học thức, khả năng tự kiểm soát của từng người. Ví dụ như chủ cậu, tôi cảm thấy khả năng tự kiểm soát của ông ấy khá mạnh, bởi vậy nên này sinh ra chút phản kháng, vậy nên khi cậu hỏi Sinh Đình ông ấy rốt cuộc lạ ở chỗ nào, Sinh Đình không nói rõ được, điều này cho thấy La Văn Miêu không chế bản thân rất tốt, chỉ có giác quan thứ sáu của người thân mới phát hiện ra, hơn nữa ông ấy còn từng nói với cậu rằng ‘Đừng để chủ giết người’.

“Cùng bị đeo bám nhưng ngược lại, Sinh Đình, bởi vì cô ấy đã bị điên, vậy nên ý thức rất dễ dàng bị khống chế, vậy nên biểu hiện khác lạ của cô ấy mới rõ ràng đến vậy.”

Hình như đúng là như vậy, chủ anh năm đó, e rằng cũng từng có cảm giác kích thích muốn ca múa, nhưng ý thức chỉ ngẩn ngơ trong chớp mắt, rất nhanh đã khống chế lại được. Thế nhưng Sinh Đình thì khác, cô không kiêng dè gì cả, muốn ngâm nga thì ngâm nga, muốn nhảy múa thì nhảy múa, không quan tâm xem hoàn cảnh có thích hợp hay không, cũng thờ ơ với việc có ai đang nhìn hay không.

Sự yên lặng trong phòng có phần rợn rợn, Thần Côn hắng giọng một cái: “Hiện tại chúng ta tạm để vấn đề này xuống, lại nói đến một chuyện khác.

“‘Đạn ca’ là dân ca thời thượng cổ, nguyệt tức cũng là một loại hình phạt cùng thời, trước đó cả hai người các cậu đều bị hạn chế trong một suy nghĩ, đó chính là ‘nguyệt tức’ và ‘khoét da’ đều là từ trạng đáng sợ. Nhưng, có khi nào hai cái đó không liên quan tới nhau không?”

Mộc Đại lại không nhận được nói xen vào: “Sao lại không liên quan?”

“Khoét da là do mảng da này tự rời đi, bởi nó cần tìm một cơ thể mới. Nhưng nguyệt tức lại có khả năng là sự trừng phạt đối với hung thủ, e rằng tội mà hung thủ phạm phải, tương ứng với hình phạt nguyệt tức vào thời đó.”

Nói xong lời này, Thần Côn dừng lại một lúc lâu: “Nghe hiểu không?”

Mộc Đại gật đầu: “Hiểu ạ.”

“Cù Cái Nhỏ thì sao, nghe hiểu không?”

Rõ ràng là đang trong một bầu không khí rất căng thẳng và nặng nề, vậy nhưng khi nghe Thần Côn gọi “Cù Cái Nhỏ”, Mộc Đại vẫn thấy buồn cười.

La Nhận bắt đầu đi liếc Mộc Đại: “Hiểu.”

“Nghe hiểu thì dễ rồi, tiếp theo đây, tôi sẽ nói ra suy luận trọng yếu nhất của tôi, tức làm sao để cứu Sinh Đình.”

Con người La Nhận thật chặt lại, bất giác ngồi thẳng người, Mộc Đại cũng gần như nín thở.

Nhưng Thần Côn lại ngưng lại không nói tiếp ngay.

“Hai cô cậu không phải là nên vỗ tay sao? Lúc nói đến chuyện trọng yếu thì phải cho tràng cổ vũ cái chứ?”

Tâm trạng La Nhận bây giờ, làm sao có thể khuây vỗ tay cho được, nhưng Thần Côn phản tích lâu như vậy, hình như đúng là rất đáng tán dương. Mộc Đại tự mình vỗ tay bốp bốp bốp ba tiếng. La Nhận nhìn cổ một cái, tiếng vỗ tay của cô lập tức nhỏ lại, trong lòng không khỏi âm ứ: Tôi tội gì phải làm thế chứ? Là vì ai hả?

Nhưng nỗi âm ứ tiêu xui này rất nhanh đã bị lấn át bởi sự kinh hãi đem đến bởi lời nói kế tiếp của Thần Côn.

“Nếu tôi đoán không sai, Sinh Đình sẽ giống như La Văn Miêu, rất nhanh thôi sẽ phạm tội giết người. Các cậu tất nhiên có thể phòng bị, nhưng cẩn thận đến mấy cũng sẽ có sơ sót, chưa chắc đã phòng được thật. Sinh Đình sẽ nhanh chóng nghiền nát số phận như ba người phía trước, chết, nguyệt tức, khoét da.”

Sắc mặt La Nhận dần trắng bệch.

Mộc Đại không đành lòng, vội hỏi Thần Côn: “Vậy làm sao để cứu Sinh Đình?”

“Nguyệt tức là bởi người chết đã giết người, khoét da là bởi người đã chết, không còn giá trị lợi dụng, phải tìm kiếm chủ mới. Suy nghĩ của tôi là, nhân lúc Sinh Đình còn chưa kịp giết người thì làm cho cô ấy chết già, sau khi mảng da rời khỏi thì cứu cô ấy sống lại.”

“Chết già?”

Thần Côn cười ha ha: “Đương nhiên không phải chỉ già chết kiểu ngất đi, kiểu đó không lừa được nó đâu. Ý tôi là, thật sự ngưng thở, lợi dụng mấy phút đó để buộc mảng da kia rời khỏi, sau đó lại... cấp cứu trở về.”

“Có điều...” Giọng nói của lão đột nhiên thay đổi, “Cái này kể ra cũng không phải thượng sách.”

Mộc Đại hiểu.

Không ai biết được “mãng da sống” kia rốt cuộc là thứ sức mạnh tà ác gì, sau khi rời khỏi người, phải trôi buồm, vậy khôn, không chế ra sao? Nếu như không thể, vậy thì dù cứu được Sinh Đình, cũng sẽ luôn có người kế tiếp bị đeo bám.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27

Lúc tiễn Mộc Đại về, trời đã khuya lắm rồi, trong cơn hoảng hốt lại cảm thấy đêm nay giống hệt như buổi tối năm ấy khi La Văn Miếu chú anh xảy ra chuyện. Hôm ấy, cả Tiểu Thương Hà cũng tỉnh lặng như mảnh đất không người thế này.

Mộc Đại an ủi anh: “Anh đừng lo lắng quá, sẽ có biện pháp thôi.”

La Nhận cười cười: “Nhưng Sinh Đình không còn nhiều thời gian để chờ đợi nữa.”

Thần Côn nói không sai, Sinh Đình hiện giờ không có bất kỳ khả năng tự kiểm soát nào, nếu những ác niệm như rắn độc ấy phun nọc, thì hậu quả sẽ không thể lường được.

Trong đầu La Nhận đột nhiên nảy ra một suy nghĩ vừa lớn mật vừa nguy hiểm.

Nếu dẫn thứ trên người Sinh Đình sang người mình thì sẽ ra sao? Người bị ám không phát tác lập tức, từ những vụ án trước đó có thể suy ra được, mảng “da người” kia sẽ ăn náu trên người kí chủ ít nhất hơn một năm rồi mới hành động.

Đúng là không phải thượng sách trị tận gốc, tuy nhiên, lấy tình hình trước mắt mà nói thì đây là biện pháp tốt nhất.

Tinh thần của La Nhận dường như rất sa sút, đúng vậy, nếu đối lại là cô, chỉ sợ tâm tình sẽ càng tệ hơn, sâu trong đáy lòng, Mộc Đại khẽ thở dài một tiếng, nói: “Tôi về trước đây.”

Cô dứt hai tay vào túi, cúi đầu đi về, gió lại nổi lên, quất vào mặt, mang theo mùi cát khô khốc.

La Nhận ở phía sau gọi cô: “Mộc Đại.”

Mộc Đại dừng bước, khó hiểu nhìn La Nhận.

La Nhận ngừng đầu nhìn lên, sao trời như sợ lạnh, chỉ đứng nơi cao xa mà phát ra những tia sáng nhàn nhạt.

“Sắc trời tốt thế này, cùng ra ngoài đi dạo một chút đi.”

Xe rời khỏi Tiểu Thương Hà, lao đầu vào bóng tối mênh mang. Trong xe không mở đèn, trán Mộc Đại tựa lên cửa sổ xe, găng căng mắt ra nhìn cảnh sắc bên ngoài, dường như chẳng có gì khác lạ, đèn xe lướt qua, khắp nơi đều là sa mạc trơ trọi.

Tốc độ xe rất nhanh, nhưng La Nhận hẳn là đã rất quen thuộc.

“Tôi thích lái xe ban đêm, ở nơi không người càng tốt, yên tĩnh, lại không có ai quản. Tìm một chỗ dừng lại, xuống xe ngồi đó, cảm thấy cả thế giới như chỉ có mình mình vậy.”

Anh nhanh chóng xuống khỏi đường cái, đi vào sa mạc. Bởi mặt đất không bằng phẳng, thân xe liên tục xóc nảy, một lát sau lại tăng thêm mã lực, leo lên cao, độ dốc rất lớn, xe thường chỉ sợ không lên nổi thêm nữa, mà có khi chỉ độ cao này thôi cũng khó lòng lên được.

Mộc Đại hơi căng thẳng, trong vô thức bám lấy mép ghế ngồi.

La Nhận đột nhiên hỏi một câu: “Mộc Đại, sẵn lòng chết cùng tôi không?”

Mộc Đại tròn mắt ngẩn ra: “Hả?”

La Nhận không nói nữa, ra đầu về phía đằng trước.

Mộc Đại vô thức nhìn theo, da đầu lập tức căng chặt: Đến đỉnh rồi, phía trước không còn đường nữa!

Cô hét lên: “La Nhận, dừng! Dừng lại! Hết đường rồi!”

Đầu xe chọt chúi xuống, trong đầu Mộc Đại trống rỗng, tim cũng ngừng đập, chỉ nghĩ: Cứ thế mà ngã chết thật sao?

...

Thời gian dài như đã qua cả thế kỷ, lại cũng giống như chỉ mới một thoáng, xe từ từ dừng lại.

Không phải hết đường, cũng không phải là vách núi, chẳng qua chỉ là ảo giác của thị giác, vẫn có đường, là một con dốc độ dốc cực lớn, đứng ở mặt bên này sẽ hoàn toàn không nhìn thấy mặt kia, mà lúc ấy La Nhận không giảm tốc, cũng không nhắc nhở có chút nào.

Cảm giác như vừa đi ngang qua ranh giới giữa sống và chết vậy.

La Nhận qua bên này, mở cửa xe cho cô, lại giúp cô còi dây an toàn, hohnhách Mộc Đại ước chừng vẫn còn lưu lạc bên ngoài, đã quên mất việc phải tính sổ với anh.

La Nhận kéo cô: “Nào, xuống thôi.”

Mộc Đại bị anh kéo xuống xe, chân vừa chạm đất đã mềm nhũn, cô nghe thấy tiếng La Nhận cười gằn: “Cô kém quá Mộc Đại.”

Kém thì kém vậy, muốn sao thì nói vậy đi, thật sự cô không còn sức mà cãi lại nữa rồi.

La Nhận lấy từ trên xe xuống một cái đệm, hai người tựa vào thân xe ngồi xuống.

Trước mặt là bóng đêm vô cùng, phía chân trời xa xa là dáng hình nhấp nhô của những cồn cát, nhìn lên trên, lấp chắm những sao là sao, gió tay xộc ra, qua kẽ tay bụi sao như đang rào rào rơi xuống.

La Nhận nói: “Có những ngôi sao cách chúng ta rất xa, ánh sáng của nó muốn tới được Trái Đất, phải bốn ba qua rất nhiều năm ánh sáng. Chúng ta cứ tưởng là mình đang nhìn thấy ánh sao của hiện tại, nhưng thật ra nó là từ rất rất nhiều năm trước vọng lại.”

Anh thuận tay chỉ một ngôi sao: “Ngôi sao kia, có khi giờ đã chết rồi không chừng.”

Mộc Đại đã từng nghe về điều này rồi, là kiến giải về thời gian trong vũ trụ, ánh nắng đến Trái Đất phải mất tám phút, ánh mặt trời mà bạn thấy bây giờ, thực ra đã phát ra từ tám phút trước, ngoài hệ mặt trời, ngôi sao gần Trái Đất nhất là sao Cận Tinh thuộc chòm Nhân Mã, cách Trái Đất 4,2 năm ánh sáng, nói cách khác, ánh sáng từ chòm Nhân Mã mà bạn thấy bây giờ, thực ra đã được phát ra từ 4,2 năm trước.

Theo một nghĩa nào đó, tất cả những gì mắt thường của con người thấy được, đều chỉ là quá khứ.

Mộc Đại nói: “Nghe anh nói vậy, cảm thấy treo trên bầu trời này chỉ toàn là xác sao, mọi ánh sao đều là ma trôi.”

Nói xong, bỗng dưng cảm thấy mình thật đúng là quái gở.

La Nhận cũng cho cô một khẳng định chắc nịch: “Tâm tình ngắm sao cả nửa đời sau thực sự đều bị cô phá hủy rồi.”

Mộc Đại cười ha ha, hỏi anh: “Lúc trước thường tới đây ngắm sao?”

“Từng đưa Sinh Đình tới.”

Ồ, từng đưa Sinh Đình tới, cũng là vào một buổi tối trời đầy sao thế này, lái xe lao xuống sườn núi trong tiếng gió gào rít bên tai.

Mộc Đại đột nhiên cảm thấy chán chường một cách khó hiểu.

Đúng lúc này, La Nhận chợt nói “Cha tôi có hai người vợ.”

Mộc Đại thuận miệng từ một tiếng.

La Nhận không nói gì tiếp, như đang đợi cô phản ứng kịp, quả nhiên, ngừng lại một chút, Mộc Đại đột nhiên ngừng đầu, kinh hãi mà lắp bắp: “Hai... hai người?”

“Pháp luật đâu có cho phép?”

“Pháp luật còn không cho giết người nữa đấy.”

Cũng đúng, thật kỳ lạ, cô luôn bị La Nhận thuyết phục một cách đơn giản như vậy. Mộc Đại nghĩ ngợi đôi chút, nói: “Nhà anh hẳn là rất có tiền nhỉ, người nghèo sao cưới nổi hai vợ chứ.”

La Nhận cười cười: “Mẹ tôi có thể coi là người vợ từ thuở hàn vi của cha tôi, lấy nhau qua giới thiệu, theo ông ấy chịu khổ, cùng ông ấy gây dựng sự nghiệp, về sau ông ấy cuối cùng cũng trở nên giàu có, cảm thấy hẳn là nên bù đắp từ tế cho bản thân, truy cầu những điều mình mà mình thật sự mong muốn...”

Anh dừng lại một chút: “Bao gồm cả tình ái.”

Mộc Đại mắng: “Mẹ kiếp!”

La Nhận rất bất ngờ, Mộc Đại thật sự không giống một cô gái ăn nói bỗ bã chút nào, nhưng nhìn cô nghiêng đầu ngồi đó, nghiêng rằng nghiêng lợi văng ra hai chữ này, trong lòng lại cảm thấy vô cùng ấm áp.

Kỳ thực từng có vô số lần, chính anh cũng muốn mắng vậy.

“Sau đó, mẹ hai của tôi vào cửa, ngoại trừ việc không có giấy đăng ký kết hôn ra thì, tiệc tùng tiền bạc so với mẹ tôi trội hơn hẳn. Bà ấy lại khôn khéo giỏi giang, từ trong ra ngoài, càng giống một nữ chủ nhân hơn.”

Anh cười: “Có đôi lúc, tôi rất ghen mẹ, hết như Lâm Đại Ngọc vậy, bị ức hiếp là khóc suốt mướt, ho lấy ho để, ho ra cả máu luôn.”

Giọng nói bình thản cứ như đang kể chuyện người khác vậy.

“Vốn thì, thời gian trời quai, mọi chuyện cũng vẫn ổn, chỉ là có nhiều hơn người khác một người mẹ mà thôi. Nhưng sau khi mẹ hai của tôi sinh được một đứa con trai, chuyện đã không còn như trước nữa.

“Kỳ quặc lắm, cùng một năm, tôi xảy ra hai chuyện, lần thứ nhất suýt bị xe đâm chết, lần thứ hai, không biết ăn phải cái gì mà thượng thổ hạ tả, phải vào bệnh viện rửa ruột.”

Anh nhìn Mộc Đại, cười: “Còn may, mạng lớn, trong tên có một chữ Nhận cũng không phải chỉ để gọi suông (*). Mẹ tôi nghĩ là mẹ hai tôi giờ trở, nhưng không có chứng cứ, cha tôi thì ngoài sáng trong tối đều một mực che chở cho mẹ hai.

() Nhận (劫) có nghĩa là dèo dai, bền bỉ.*

“Mẹ tôi cảm thấy, không thể để tôi ở nhà được nữa, nếu cứ như vậy không chừng có ngày tôi thật. Bà tìm đến chú tôi La Văn Miếu, nhờ chú tôi chăm sóc cho tôi một khoảng thời gian. La Văn Miếu trực tiếp đón tôi từ bệnh viện về.

“Khi đó, chú tôi còn chưa đến Tiểu Thương Hà. Tôi phải rửa ruột, cả người khó chịu, mê man mãi mới tỉnh, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Sinh Đình.”

Khóe môi La Nhận hé ra nụ cười dịu dàng.

“Sinh Đình khi đó còn nhỏ, bốn hay năm tuổi gì đấy? Tôi vẫn nhớ, em ấy mặc một chiếc váy trắng, tất dài, sandal đỏ, hai bên đầu mỗi bên một bím tóc, ôm khư khư một thanh đao gỗ trong lòng.

“Là loại đao bằng gỗ có tua rua đỏ cho trẻ con chơi ấy, có khi còn cao hơn em ấy nữa. Em ấy nói, Anh Tiểu Đao, bố nói có kẻ xấu muốn hại anh, anh đừng sợ, em có đao, kẻ xấu đến, em sẽ chém hẳn.”

Mộc Đại tưởng tượng lại cảnh tượng đó, cảm thấy Sinh Đình quả thực là đáng yêu hơn mình nghĩ.

Giọng La Nhận rất trầm: “Tôi ở nhà chủ, ở liền một mạch sáu năm. Sau này dù rời đi vẫn thường xuyên trở về, trong lòng tôi Sinh Đình và chú còn giống người thân hơn cả cha mẹ. Chú đã đi rồi, tôi không muốn Sinh Đình phải chịu bất kỳ tổn thương nào thêm nữa.”

Mộc Đại nói: “Anh đừng lo lắng, thế nào cũng sẽ có cách thôi.”

Thật sự rất muốn an ủi La Nhận, nhưng nói tới nói lui vẫn chỉ có mỗi một câu chẳng có tính thuyết phục nào này.

La Nhận nhìn sang Mộc Đại: “Dù cho thế nào, rất vui được quen biết cô, Mộc Đại.”

“Phải, lần đầu tiên quen biết đã cầm đao đe dọa tôi, nhìn sao cũng chẳng giống vui vẻ chút nào.”

La Nhận bật cười: “Cớ nhớ dai thế.”

Anh lấy từ sau người ra một con dao nhỏ, rút ra nhìn, lại cắm lại vào vỏ, cuối cùng đưa cho Mộc Đại: “Tặng cô.”

Bất ngờ quá đỗi, Mộc Đại có chút không tin: “Tặng tôi?”

La Nhận nói: “Ừ, sau này nếu tức giận, cứ rút dao ra, vút lên dắt mà đập hai cái, đập hai cước là được, đừng nghĩ tôi xấu xa thế nữa.”

Con dao cầm trong tay lớn hơn cô nghĩ, cũng khá nặng, vỏ đao bằng da nhưng cầm trong tay lại có cảm giác man mát thấm người.

Lúc trở lại nhà nghĩ đã là gần sáng, Mộc Đại buồn ngủ cực kỳ, chân trước vừa vào phòng chân sau đã ngã quỵ, lúc day trán như chợt tỉnh dậy thì giật mình, bên ngoài trời đã ngả tối.

Vội vàng rửa mặt, lúc đánh răng còn buồn bực nghĩ Đám Một Vạn Ba sao không qua gọi cô dậy ăn cơm vậy?

Chỉnh trang xong xuôi, đi ra đập cửa phòng Một Vạn Ba, vừa gõ hai cái, cửa chợt bật mở, Một Vạn Ba nhìn cô hằm ý sâu sắc: “Cô chủ nhỏ, là cô à?”

Tào Nghiêm Hoa thế mà cũng ở đây, cười cười, nói đầy ẩn ý: “Em Mộc Đại, cuối cùng cũng dậy rồi sao?”

Mộc Đại ha ha cười hai tiếng: “Hai người mắc bệnh gì hử? Sao không gọi tôi dậy ăn cơm?”

Một Vạn Ba kinh ngạc: “Cô chủ nhỏ, cô còn cần bọn tôi ăn cơm với cô sao?”

Xem ra hai cái tên này thấy được gì rồi, Mộc Đại lười giải thích: “Mặc kệ hai người thấy gì cũng đều không phải như hai người nghĩ, nếu còn không ăn nói bình thường...”

Cô làm động tác gằn gằn, tràn đầy ý uy hiếp, Một Vạn Ba cảnh giác lui về sau một bước.

Cũng may, đúng lúc này điện thoại Mộc Đại vang lên.

Kỳ lạ thay, lại là bác Trịnh.

Giọng bác hoang mang: “Mộc Đại à, hôm qua cháu ở với La Nhận có thấy có gì khác thường không?”

Mộc Đại tới trước cửa sổ, vén rèm cửa lên, ó, trước cổng nhà La Nhận có một cái xe đang đỗ.

“Tôi cứ cảm thấy sao sao ấy, hôm nay La Nhận lại gọi y tá đến, dặn người ta mang cả dụng cụ cấp cứu đến, sáng sớm nay còn đột nhiên nói với tôi rất nhiều về chuyện người bị ngạt thở nếu được cấp cứu kịp thời có thể tỉnh lại gì đó. Nãy vừa mới dẫn Sinh Đình vào phòng lớn... Nó định làm gì vậy, cô Mộc, cháu có biết không?”

Mộc Đại mù mờ: “Cháu cũng không biết...”

Không đúng không đúng, chậm đã chậm đã.

Một suy nghĩ chẳng lành từ từ trỗi lên.

Thần Côn nói, kẻ ra cũng không phải thượng sách, sẽ luôn có người kế tiếp bị ám.

La Nhận nói, không muốn Sinh Đình phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.

Còn nói, dù cho thế nào, rất vui được quen biết cô, Mộc Đại.

Mộc Đại, mày đúng là con đần, sao không nghĩ đến vậy hả!

Cửa phòng lớn là cửa chống trộm hàng thật giá thật, đập không mở xó không ra, đến cả khe cửa bên dưới cũng bị nhét vải lấp kín, Mộc Đại gấp đến suốt khóc, hỏi bác Trịnh: “Có cửa sổ không? Phòng này có cửa sổ không?”

Có, nhưng đập vỡ cửa sổ thủy tinh ra rồi, Mộc Đại liền tròn tròn mắt, hẳn là trước đó La Nhận đã có chuẩn bị, phong bế mọi cách thức mà miếng “da người” có thể thoát ra ngoài, cửa sổ đã bị một cái tủ âm tường lớn chặn kín, không thể đập ra được.

Không thể làm gì khác là quay lại liều mạng đập cửa, bác Trịnh trước đó mới chỉ thấp thòm, giờ nhìn Mộc Đại như vậy, cũng bị dọa sợ, lập cả lập cập hỏi cô: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không có Mộc Đại?”

Mộc Đại định đáp lời, chưa nói được chữ nào nước mắt đã ứa ra.

Đúng lúc đó, phía sau vọng tới một tiếng gào lớn: “Đê tôi!”

Ngòanh lại, là Tào Nghiêm Hoa sát khí đằng đằng, tay trái cầm một khẩu súng mìn khóa bằng điện nhỏ, tay phải là một dụng cụ mìn khóa bốn đầu chuyên dụng vô địch bá vương, dưới nách còn cắp một bao mìn khóa.

Vào thời khắc này, quả đúng là hết như một... vị thần cao lớn uy vũ, hào quang chói lọi.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 28

Tào Nghiêm Hoa không phụ lòng mong đợi của mọi người, sau một hồi lún tay keng keng bốp bốp loạn xạ, cách một tiếng lười khóa vắng ra, nghe mà chẳng khác nào tiếng trời.

Tiếng cách nhẹ nhàng này vang lên lại khiến Mộc Đại tỉnh táo lại, bật thốt: “Chạm đã.”

Nhưng đã muộn, Tào Nghiêm Hoa đã đẩy cửa phòng ra. La Nhận quả thật là đã có chuẩn bị, căn phòng này gần như đã bị bỏ trống toàn bộ, cửa sổ bị ngăn kín bởi một tủ đứng tiếp đất, trong phòng chỉ có độc một chiếc bàn dọc sách đơn giản, trên bàn có một cái kéo, cốc nước, đồng hồ bấm giờ, đến cả các khe hở của điều hòa cũng bị dán băng dính kín mít.

Một Vạn Ba vurun dài cổ ngo vào, hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, thì thào: “Không có ai cả.”

Vừa dứt lời, cửa phòng vệ sinh bật mở, La Nhận ôm Sinh Đình ra.

Hai cánh tay Sinh Đình buông thõng xuống lắc lư, thân thể không chút sinh khí nào, quần áo vẫn khô nhưng đầu tóc ướt nhẹp, nước nhỏ tong tong từ mái tóc xuống sàn. Sắc mặt La Nhận nhìn rất đáng sợ, khàn giọng quát: “Chớ vào.”

La Nhận... đim chết Sinh Đình rồi sao?

Tìm Mộc Đại đập thình thịch dồn dập, vô thức đưa tay ra cầm Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa. La Nhận rào bước đến bên bàn, đặt Sinh Đình gục mặt lên bàn, cầm kéo lên, cắt vạt áo sau lưng cô, hai tay dùng sức, roẹt một tiếng xé áo ra.

Đứng ở cửa có thể nhìn thấy được, làn da tuyết trắng, trơn bóng như ngọc.

Một Vạn Ba hoảng đến mức nói lắp: “Anh... anh ta định làm gì?”

Không ai để ý đến hẳn, La Nhận cầm đồng hồ bấm giờ trên bàn, mới hơi mấp máy, cánh tay tựa hồ đang run lên, dây móc trên đồng hồ bấm giờ không ngừng rung đưa.

Mộc Đại căng thẳng đến mức trong tai văng tiếng ông ông, thời gian quý hơn tất thấy, chỉ trong vòng hai ba phút, bất kể mắng da kia có rời người hay không, Sinh Đình cũng phải được đưa đi cấp cứu, mọi chuyện đều có lỗi như, lỗi như không cứu được thì làm sao đây?

Như vậy, chính tay La Nhận chẳng phải là đã giết Sinh Đình, gánh tội danh giết người lên thân rồi sao?

Còn nữa, Thần Côn từng nói, mạng da người kia là vật sống, có xu hướng tránh khỏi tai mắt đám đông, tình thế hiện tại không phải như vậy, cả đám đều đang nhìn trừng trừng thế này, mạng da người kia sẽ chịu rời khỏi người sao?

Đầu Mộc Đại như sắp nổ tung, chuyện này, kỳ thực còn quá nhiều nhân tố chưa xác định, nhưng La Nhận lại quá khẩn trương, chưa kịp nghĩ kĩ đã đánh liều.

Đây chính là quan tâm sẽ loạn trí mà người ta thường nói sao?

La Nhận không nhìn cô, nhưng lời là nói với cô: “Mộc Đại, cô phải biết chừng mực, lúc nên đi thì đi ngay đi!”

Vành mắt Mộc Đại đỏ lên, vô thức gật đầu, chợt nhớ ra có gậy đầu anh cũng không nhìn thấy, định nói một tiếng “Được” nhưng cổ họng nghẹn ứ, nói sao cũng không nên lời.

Tào Nghiêm Hoa sau khi lập công, đến cả một câu “Giỏi lắm” còn chưa nhận được, vậy nên có chút phiền muộn. Chuyện trước mắt khó bề tưởng tượng, lại chẳng có ai giải thích cho gã, vậy nên càng thêm không hiểu, luôn miệng hỏi cô: “Em Mộc Đại, chuyện này là thế nào?”

Đúng lúc đó, Một Vạn Ba này giờ vẫn tròn tròn mắt chợt hít một hơi khí lạnh: “Bố fuck, cái quý gì kia?”

Cứ như một pha quay chậm trong phim ảnh, trên lưng Sinh Đình chậm rãi cuộn lên một mảng da người.

Móng như cánh ve, tỏa ra quang sáng quái lạ, bên diềm có tơ máu, như một lát cắt bằng nhựa bị hơ trước lửa, cứ thế mà cuộn lên.

Đó chính là mảng da người đó sao? Hô hấp của Mộc Đại đã sớm ngừng bật, trong cơn người phản chiếu rõ ràng từng cử động lạ lùng của miếng da người kia.

Không biết có phải là bởi vừa mới rời khỏi cơ thể hay không mà động tác vẫn còn tương đối thông thả, lúc này đang nhoi lên từ giữa lưng, có vẻ như sẽ đi ra phía trước hoặc đối hướng về phía sau.

Nó chuyển động vô cùng chậm, leo khỏi lưng Sinh Đình, bò lên trên bàn.

Đến đây, Tào Nghiêm Hoa trả lời câu hỏi của Một Vạn Ba.

“Có thể là một loại ký sinh trùng đó.”

Một Vạn Ba vậy mà lại cảm thấy rất có lý, dù sao thế giới cũng chẳng thiếu chuyện lạ, cây nắp ấm ăn côn trùng, hoa hướng dương giúp nhện nhện ăn thịt người, có loại ký sinh trùng này cũng chẳng phải điều gì kỳ quái, chỉ là rất rợn người thôi.

La Nhận căn bản chẳng hề chú ý đến xung quanh, anh vẫn chăm chăm dính chặt mắt lên mảng da người kia, đợi nó vura rời khỏi cơ thể Sinh Đình, lập tức bế cô lên, ngất ngừng một thoáng, ném thẳng Sinh Đình qua bên này, rống lên: “Đi ngay đi, đưa em ấy đi, bác Trịnh đâu, cấp cứu!”

Mộc Đại không chút nghĩ ngợi, nhào về phía trước đỡ lấy Sinh Đình, nhưng rút cuộc cô vẫn là không hiểu biết về lực tay cho lắm, tuy tư thế vị trí đều đúng nhưng vẫn bị lực đẩy ép cho phải lùi lại ba bốn bước, suýt thì ngã sấp mặt, may là ở cửa nhiều người, cần được cho cõ.

Bác Trịnh vẫn thủ ở cửa, gấp đến độ tim cũng ngừng đập, mặc dù biết chuyện rất kỳ quái nhưng trước đó La Nhận đã dặn dò, bất kể phát sinh tình huống gì cũng phải cứu Sinh Đình trước đã.

Bác vội vàng nhận lấy Sinh Đình mang ra ngoài, chưa đến hai giây sau đã nghe thấy y tá trong phòng khách la to: “Mau, mau, đặt người nằm ngang đi!”

Cảm giác cứ như vừa hoàn thành một vòng chạy tiếp sức, cả người như hóng đến nơi rồi.

Mộc Đại thờ hồn hên, lúc ngẩng đầu lên nhìn La Nhận, đầu óc đột nhiên trống rỗng.

Miếng da người kia, đã trào lên vai La Nhận!

Có thét lên một tiếng, không biết lấy sức lực đâu ra, chân phải đập một cái vào cửa lấy đà, cả người lao thẳng tới xô vào ngực La Nhận. La Nhận không nhận ra tình thế nguy hiểm của mình nhưng lại sợ cô va phải, vurun tay ra ôm lấy eo cô, Mộc

Đại nương thế một tay nắm lấy cánh tay anh để ổn định lại thân mình, tay kia nhanh như chớp giờ lên, bắt lấy miếng da người, vút mạnh xuống đất.

Bắt, ném, cả quá trình, không đến một giây.

Sau một giây đó, hai chân Mộc Đại giẫm loạn, hai tay ra sức vung vẩy, la hét chói tai.

Có lẽ là do tập võ, vào một số thời điểm, hành động của cô còn nhanh hơn đầu óc, chuyện như ban nãy, nếu cho cô thời gian suy nghĩ, cô chắc chắn không thể nào lỗ mãng xông tới như vậy, càng không thể không biết sống chết bất lấy nó như thế, ai biết được sau khi sờ vào rồi liệu có thể dính virus hay không chứ?

Lúc này hồi tưởng lại xúc cảm đó, trơn trượt, dính dính, mềm oặt ngo nguẩy, nhớ đến mà muốn ói.

La Nhận nhìn mắng da người dưới đất ngoóc lên, da đầu căng lên, không để ý đến chuyện Mộc Đại vẫn còn đang ôm tòi la hét, ôm lấy thất lung cô ném lên một cái, quát: “Lên tường.”

Rồi lại thét lớn: “Đóng cửa, đừng cho thứ này ra ngoài!”

Cô nhóc này thân thù quả thật rất tốt, vừa mới ghé sát vào tường đã lập tức xoay người trèo lên, lợi dụng góc phòng nơi tiếp xúc của ba mặt tường để trụ vững thân thể, chẳng khác nào dính lên trần nhà.

Thấy cô không sao, La Nhận thả lỏng hơn phần nửa, quay lại nhìn về phía cửa, thực sự là nửa cười nửa mỉa, muốn chết quách luôn cho rồi.

Là do anh diễn đạt không rõ ràng, vốn ý anh là bảo những người không phận sự ra ngoài, đóng cửa lại, không được để mắng da người này chạy thoát, vậy nhưng hai ông tướng Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa lại đi đóng cửa từ bên trong, Tào Nghiêm Hoa còn mở hai tay ra, cơ thể mập mạp chặn ở cửa, dương dương đắc ý khoe công: “Đóng rồi!”

Mộc Đại ở trên tường kêu lớn: “Hai người, chạy đi! Chạy! Đừng để thứ này đến gần, có độc! Lây đấy!”

Có độc? Ày dà, cái này khó lường phết, mắt thấy “ký sinh trùng” đang bò nhanh về hướng này, Tào Nghiêm Hoa quay đầu chạy, phản ứng của Một Vạn Ba chậm hơn, hoảng sợ trèo lên cái tủ đứng ngăn ở cửa sổ, vậy nhưng mặt tù quá lớn, leo thế nào cũng không lên, chỉ có thể bám vào treo người trên góc trên của tủ, hai chân nhay tới nhay lui.

Mà miếng da kia cũng rục rịch men theo mặt tủ leo lên, nháy mắt đã đến sát bên mặt Một Vạn Ba...

La Nhận vội bảo Mộc Đại: “Có mang theo dao không?”

Có mang, Mộc Đại rút dao từ sau hông ra ném cho La Nhận, La Nhận không cần suy nghĩ, phi dao ra, chọt nghe phập một tiếng trầm đục, lưỡi dao ngập cả tắc vào tủ, đóng chặt miếng da vào mặt tủ.

Một Vạn Ba vội vàng nhẩy khỏi tủ, còn chưa hết một hồi, miếng da kia thoát cái đã thoát khỏi, cũng không hề bị rách thành hai mảnh.

Không sợ dao? Lòng La Nhận trầm xuống.

Một Vạn Ba mắng: “Mẹ nó chưa từng thấy thứ côn trùng nào tị dị vậy, anh Tào, anh yếm hộ cho em, em ra ngoài chút, em không tin không trị được cái thứ l*o*n này!”

Hắn chạy nhanh mấy bước tới cửa, mở cửa vèo cái vọt ra ngoài, Tào Nghiêm Hoa vội đóng lại, vừa quay đầu đã thấy miếng da người đang hướng về phía mình, sợ đến da đầu tê rần.

Đứng lúc đó, La Nhận xách cổ áo gã lên: “Lên bàn!”

Tào Nghiêm Hoa được nhắc nhở, vội vàng khua tay trèo lên bàn, suýt thì đánh đổ cốc nước.

Lúc này, trong phòng còn lại ba người, Mộc Đại trên tường, Tào Nghiêm Hoa trên bàn, chỉ có La Nhận là còn đứng dưới đất.

Không sai, miếng da người kia đúng là vật sống, nó đứng tại chỗ một lát, chuyển hướng về phía La Nhận.

La Nhận không tránh đi, ngược lại còn bước về phía trước hai bước.

Động tác của miếng da người kia tựa hồ càng lúc càng nhanh hơn, đột nhiên vọt lên khỏi mặt đất, gần như là tung mình lên một góc ba mươi độ, Mộc Đại gấp gáp kêu to: “La Nhận, đừng để nó chạm vào anh!”

Cô cũng sắp khóc.

La Nhận cười khò, kế hoạch của mình thực sự bị phá cho rối tung rồi, nếu trong phòng chỉ có mình anh, anh còn có thể im lặng quan sát xem miếng da người này ám lên người thể nào, nhưng đám Mộc Đại lại quấy nhiễu như vậy, cộng thêm khi thật sự nhìn thấy sự kỳ dị của miếng da người này, lòng da muốn hi sinh thân mình của anh, đột nhiên không còn mảnh liệt như trước nữa.

Có thể kéo dài được chút nào hay chút ấy.

Anh tiện đà lên một vòng, tránh được một kích, ngay lúc đến cửa thì nghe tiếng cửa bị đập loạn từ bên ngoài, Một Vạn Ba gọi lớn: “Mở cửa, thần khí tới rồi!”

Cái gì chứ? La Nhận không kịp nghĩ ngợi gì, vội nắm đầm mở cửa ra.

Một Vạn Ba bung chậu rửa mặt xông vào, hai mắt đờ đờ sát khí nheo nheo: “Sao rồi? Ký sinh trùng sao rồi?”

Tào Nghiêm Hoa và Mộc Đại đồng thanh la một tiếng nhắc nhở: “Kìa! Kìa!”

Mắt thấy miếng da người lại bắt đầu động đậy, Một Vạn Ba quay đầu úp chậu rửa mặt xuống.

Như đáp lời vậy, trên sàn nhà loang dầu, thì ra hần bụng một chậu dầu ăn vào.

Trong chậu phát ra những tiếng bang bang trầm đục, tiếp đó, xung quanh chao đảo, Một Vạn Ba luống cuống móc bật rửa ra, không quên nghiêng răng nghiêng lợi: “Mẹ nó, còn không đốt chết được mày à!”

Trong sát na khi chậu rửa mặt được lật lên, ngọn lửa theo vết dầu nhanh chóng bùng lên.

Một thoáng yên lặng, trong mắt mỗi người đều phản chiếu ánh lửa, miếng da người kia tựa hồ lặng bật, nhưng sắc mặt Một Vạn Ba lại dần dần thay đổi.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tào Nghiêm Hoa: “Anh Tào, anh giong em à? Cái thứ này mà là ký sinh trùng á?”

Dưới ngọn lửa bập bùng, miếng da người kia rời khỏi mặt đất hơn một tấc, ở giữa không trung từ từ trải rộng xuống dưới, các cạnh bên dài ra, nếu đoán không lầm, chiều dài và chiều rộng đều tăng thêm 5cm.

Quanh thân cháy đen, nhưng ở giữa lại hiện lên một con chữ màu đỏ máu bóng mắt.

Như một hình chữ S kéo dài, bên trái còn có vài nét phẩy, đó là một chữ có tự hình “Đạo” trong giáp cốt văn.

Một Vạn Ba từ từ lui về sau: Cái thứ mặt l*o*n này có thể là ký sinh trùng sao?

Lửa không lan ra mà cháy cực nhanh, chẳng bao lâu đã tắt mất, miếng da người kia rơi xuống mặt đất, hết như một mảnh vải cháy đen.

Không ai nói lời nào, nhìn chòng chọc vào miếng da người.

Như không đánh lòng phụ sự kỳ vọng của mọi người, miếng da người đột nhiên nhúc nhích.

Tào Nghiêm Hoa gọi lớn: “Mau! Mau! Lên bàn đi!”

Một Vạn Ba chỉ sợ cả dòi này chưa từng chạy nhanh đến thế, miếng da kia phụt chốc vọt theo, Tào Nghiêm Hoa thuận tay cầm cốc nước trên bàn ném qua.

Vốn định đập cho nó liệt luôn nửa người, vậy nhưng cốc nước không có nắp đáy, giữa không trung, nước văng ra, giọt xuống đất như một vệt thủy ngân.

Chuyện lạ xảy ra, miếng da người đang tiến quân thần tốc kia bỗng nhiên khựng lại giữa chừng, co rúm như muốn lui lại.

Một tia sáng lóe lên trong đầu, La Nhận bỗng thông suốt một việc: “Mộc Đại, nó sợ nước!”

Tại sao vụ án giết người thứ nhất và thứ hai lại cách nhau những vài chục năm? Đó là bởi Trương Quang Hoa chết đuối, bởi nó bị chìm xuống nước, bởi nó không thoát được khỏi nước.

Nó sợ nước!

Mộc Đại hiểu ý anh: “Các người gắng chống đỡ đi đã, chờ tòi một chút!”

Cô trượt xuống khỏi tường, nhanh chân chạy vào toilet, chốc lát sau, phía bên kia văng ra tiếng nước ào ào.

La Nhận dặn Tào Nghiễm Hoa và Một Vạn Ba: “Hai người ở yên trên bàn, đừng đi xuống.”

Anh bước hai bước về phía máng da người, như đang đùa giỡn, nẩy lần hung hiểm cực kỳ, ý vào thân thủ nhanh nhạy của mình mà tránh được máng da người này vọt lên.

Mộc Đại bung chậu nước, thờ hồng học đi ra, La Nhận quay đầu lại nhìn cô, đánh mắt ra hiệu, tiếp đó chợt phát lực, giẫm hai bước lên tường.

Máng da người kia chợt bắn tới.

La Nhận thỉnh lĩnh hạ thấp người xuống, tránh khỏi hướng tiến công của máng da người, mà Mộc Đại thì bê chậu nước nhào tới từ một phía khác, khinh công của cô tốt, đập mạnh một cái lên tường, giờ chậu nước hững hờ miếng da.

Giờ ra dễ hững nhưng không thu thế lại được, La Nhận giữa chừng dừng lại, một tay ôm lấy thất lưng cô, tay kia đón vững lấy chậu nước. Hai người đồng thời ngã xuống mặt đất, gắng nhìn con đau đón mà phân đều lực đạo ra giữ chậu nước.

Cạch một tiếng, chậu nước cuối cùng cũng tiếp đất an toàn, nước trong chậu theo đà ào lên, suýt nữa trào ra khỏi chậu, mà miếng da kia thì nổi lơ lửng trên mặt nước.

Mắt La Nhận và Mộc Đại đều chăm chăm nhìn miếng da người.

Một Vạn Ba và Tào Nghiễm Hoa chồm hồm trên bàn, nhìn như hai con ếch gác đêm, mắt cũng tụ lại về phía ấy, không dám thở mạnh.

Khoảnh khắc tuyệt nhất vẫn là do thiên nhiên tạo nên, có lẽ do tác động vật lý, mặt nước đang xao động dần lắng lại.

Những dao động sau đó, biên độ không còn lớn nữa.

Dần dần, mặt nước phẳng lặng.

Cũng không biết bao lâu sau, Tào Nghiễm Hoa thốt: “Chìm tới đây rồi.”

...

Vẫn không một ai di chuyển, ai nấy đều giữ nguyên tư thế cũ, thẳng đến tận khi ngoài cửa vang lên tiếng gõ cốc cốc cốc.

Giọng bác Trịnh: “Sinh Đình vào viện rồi, tạm thời không có vấn đề gì.”

La Nhận cuối cùng cũng thờ phào một cái, anh buông Mộc Đại ra, ngửa mặt nằm vật ra nền đất, sau lưng lạnh toát, chuyện vừa xảy ra, hết như đang nằm mộng.

Mộc Đại cũng nằm xuống, trề môi gào lên: “Mệt chết bà.”

La Nhận quay đầu qua nhìn cô, cô nằm trên tay anh, mặt mũi nhắm mắt, hàng mi dày đặc như một phiến quạt nhỏ, ngực kịch liệt đập phồng, khuôn mặt trắng nõn sau khi tận sức thì đó ừng.

Lia mắt xuống dưới, tay cô đặt ngay bên tay anh, La Nhận đưa tay ra ôm hờ lấy cô, lại cẩn thận không chạm vào cô.

...

Hai con ếch nọ vẫn giữ nguyên tư thế chồm hồm trên bàn.

Tào Nghiễm Hoa hỏi Một Vạn Ba: “Muốn xuống không?”

Một Vạn Ba chết cũng không chịu xuống: “Chờ đã, đợi tình hình nguy hiểm triệt để được giải đã.”

Dừng một chút, Tào Nghiễm Hoa huych Một Vạn Ba một cái: “Mang điện thoại theo không?”

“Làm gì?”

Tào Nghiễm Hoa hást hást cảm, ý bảo hấn nhìn hai người nằm trên mặt đất: “Chụp một tấm, hài hòa thế kia mà.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 29

Không thể cứ nằm thế cả đời, cũng không thể cứ ngồi thế cả đời, cuối cùng vẫn phải đứng dậy thu thập chiến trường.

Chậu nước ngấm máng da người hết như một quả bom hẹn giờ, không ai có thể đảm bảo được rằng mọi chuyện đều đã ổn. La Nhận không có xe đi, phía bên bệnh viện chỉ có thể để bác Trịnh lo, tùy thời gọi điện thoại thông báo tình hình của Sinh Đình.

Mộc Đại vào toilet rửa tay, lấy nước rửa tay ra rửa hết lần này đến lần khác, chà ra lớp lớp bọt xà phòng, rửa xong còn gio tay ra dưới đèn soi đi soi lại.

La Nhận đi qua nói chuyện với cô: “Mộc Đại, hay là đêm nay mấy người các cô ở lại đây nhé, mai chúng ta gọi điện lại cho Thần Côn.”

Cô như thể không nghe thấy, lật tay hết xem lòng lại xem mu.

La Nhận còn tưởng cô đang lo ban nãy sờ vào miếng da người kia sẽ để lại tác dụng phụ gì đó: “Sẽ không sao đâu, có...”

Mộc Đại vênh cằm đi qua người anh, mắt không thèm chớp, cứ như thể không nhìn thấy anh.

Phút chốc, La Nhận ý thức được: Cô không phải không nghe thấy, cũng không phải đang lo tay bị làm sao, cô là đang...tức giận?

Quả nhiên, Mộc Đại trầm mặt báo Tào Nghiễm Hoa và Một Vạn Ba: “Về thu dọn hành lý, đêm nay có xe thì đi luôn, không thì đợi sáng mai, tôi muốn về Lệ Giang.”

Một Vạn Ba cả kinh: “Hả?”

Sao có thể như vậy, không phải chứ, mới ra ngoài được vài ngày, còn chưa tiêu dao bao lâu đã phải về rồi sao? Hôn nữa, tuy không rõ là đã xảy ra chuyện gì nhưng hấn và Tào Nghiễm Hoa rõ ràng là đã chứng tỏ mình “có công” mà, tình thế hung hiểm như vậy, chủ nhà không phải là nên mời một bữa cơm sao, cái thái độ “xong chuyện phải áo đi” này là ý gì đây?

Tào Nghiễm Hoa cũng không hề răn, ban nãy Một Vạn Ba còn thậm thụt kể với gã, đui dè bác Trịnh nường mùi vị rất được.

La Nhận cười khổ bước đến, phất phất tay ra hiệu với Tào Nghiễm Hoa và Một Vạn Ba, ý là “Hai người ra ngoài trước đi”.

Một Vạn Ba hiểu ý, túm lấy Tào Nghiễm Hoa kéo ra ngoài, còn rất “sân sóc” đóng cửa lại cho hai người.

Ra cửa, Tào Nghiễm Hoa rầu rĩ: “Sao đi sớm vậy, tiền còn chẳng được đồng nào, biết thế đã chẳng tới cho rồi.”

Trước đó là Một Vạn Ba khuyến khích gã tới, nói cái gì mà bồi dưỡng tình cảm dọc đường, tạo cơ hội cho gã thể hiện để bá sư thành công gì gì đó... thành công cốc cả rồi.

Mộc Vạn Ba vậy nhưng lại rất lạc quan: “Không sao đâu, không phải chỉ là tức giận chút thôi sao, La Nhận giải quyết được mà.”

Tào Nghiễm Hoa lấy làm lạ: “Tức giận, tức giận gì chứ?”

Một Vạn Ba nhìn gã như người ngoài hành tinh: “Tổ sư cha ông, rõ ràng thế mà còn không nhìn ra sao?”

Hấn nói như đúng rồi: “Anh không thấy có chủ nhỏ lúc phá cửa à, khác có khác nào Mạnh Khương Nữ khác đó Trường Thành (*) không? Xem xét lại toàn bộ trước sau sự tình xem, rõ ràng là La Nhận muốn làm gì đó mà không thương lượng với cô ấy còn gì. Lúc đó tình huống khẩn cấp, chỉ có thể đồng tâm đốiphó, giờ nguy hiểm qua rồi, phải lòi ra tính số chứ sao nữa.”

() Một truyền thuyết dân gian rất nổi tiếng ở Trung Quốc, kể về chuyện chồng nàng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây Vạn Lý Trường Thành ngay trong đêm tân hôn của hai vợ chồng. Đến mùa đông, Mạnh Khương Nữ đàn dáo cho chồng và đã lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đã đi khắp theo chiều dài của Trường Thành, hỏi thăm nhiều người và cuối cùng nhận được hung tin chồng mình bị chết vì đói lạnh dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hòa lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, để lộ xác chết của chồng mình. Nàng an táng cho chồng xong liền nhảy xuống biển tự vẫn.*

Nói rồi, chính hắn cũng kinh ngạc không ngờ hai câu cuối mình lại nói được trôi chảy như vậy, chẳng khác nào câu đối hai bên trái phải, thêm một bức hoành phi “Quá tài” nữa thì hoàn mỹ rồi.

Lượng tin tức quá lớn, Tào Nghiêm Hoa tiêu hóa mất nửa ngày mới xong: “La Nhận phải bồi tội à?”

“Bồi tội con khỉ.” Một Vạn Ba cười nhạt, “Một chữ thôi!”

Còn tướng Tào Nghiêm Hoa hiểu được là gì, ai ngờ vừa ngược lên đã thấy khuôn mặt mù mờ của gã.

Một Vạn Ba trong lòng thật muốn quý: “Tào Mập, anh không phải chưa từng yêu đương đấy chứ?”

“Ai nói há!” Tào Nghiêm Hoa hùng hồn bảo vệ danh dự của mình, “Yêu rồi!”

Nếu cãi lại là “yêu rồi” thì chắc chắn là chưa yêu.

Một Vạn Ba khô khốc cười khẩy, giọng trở lên quơ quơ trước mặt gã: “Một chữ thôi, đủ đấy.”

Cửa đóng rồi, trong phòng yên ắng hơn hẳn, La Nhận đi tới trước tủ, rút dao ra đưa cho Mộc Đại.

Một Đại không nhận: “Không thèm!”

La Nhận hỏi có: “Giận à?”

“Không giận, mệt rồi, nhớ nhà, phải về.”

Cô không chịu nhìn La Nhận, mặt không chút thay đổi, nói năng hiên ngang lẫm liệt, đều đều như máy đánh chữ, chỉ vài chữ đã hết câu.

La Nhận mỉm cười, không có người ngoài ở đây, cảm giác thật tốt, chậu nước lã lợng đặt trên bàn, nằm yên không chút động tĩnh.

Anh hạ giọng: “Mộc Đại, nếu cô cảm thấy ách ức thì nói ra đi, tôi không muốn để cô chịu ách ức.”

Mộc Đại nói: “Tôi không ách ức gì hết...”

Nói đến đoạn sau, không không chế được bản thân, nước mắt lộp bộp rơi xuống, có muốn tỏ ra không ách ức cũng không được.

Thật đáng là y như cái vòi nước, trong phòng không có giấy, La Nhận không nhận được đưa tay ra giúp cô lau nước mắt: “Thích khóc thế cơ à.”

Mộc Đại cầm tay anh lại: “Tôi khóc là có lý do chính đáng.”

La Nhận tiếp thu ý kiến: “Ừ.”

“Là bạn bè, tôi nói cho anh biết,” Mộc Đại vừa lau nước mắt vừa giảng lý lẽ, “Hành vi của anh hôm nay, cái thái độ tự buông bỏ bản thân, không coi trọng sinh mệnh này, là cực kỳ cực kỳ...”

Nói thế nào nhỉ, lúc đầu đúng là rất tức giận, cái người này sao có thể thiếu suy nghĩ vậy chứ, có vấn đề thì giải quyết thôi, trên đời này chẳng lẽ lại có chuyện gì không thể vượt qua sao? Đọc nhiều truyện sến quá há, động chút là đòi hi sinh bản thân, anh cảm thấy như vậy là rất bị lụy rất cảm động á?

Tức đến sốt gan sốt ruột, nhìn cũng chẳng muốn nhìn đến anh nữa, chỉ muốn đi luôn cho xong.

Nhưng giờ anh lại thế này, đuổi theo hỏi cô nguyên nhân, cô vậy mà không nói ra được.

La Nhận cũng đã suy nghĩ kĩ càng rồi mà, anh là vì Sinh Đình, cô chỉ là người ngoài, có tư cách gì phán xét bậy bạ chuyện anh muốn hi sinh cho Sinh Đình chứ?

Mộc Đại cảm thấy oái không thể tưởng.

La Nhận truy vấn: “Ừ?”

Cô không thể làm gì khác đành nói: “Cực kỳ cực kỳ không đúng, dù sao tôi cũng phải về.”

Mất cô sung đồ, tình thần ù dột, nhưng lại không lý lẽ nữa, thế nhưng lại khiến La Nhận giật mình, cũng không tự giải thích được tại sao, bỗng dưng thờ tay qua, xoa xoa đầu cô, vuốt xuống theo nửa trái của mái tóc dài, lúc đến vai thì rất tự nhiên giúp cô phủi một cái.

Có người nói, tóc con gái trơn mượt như tơ lụa, không phải, không giống chút nào, mỗi một sợi tóc đều mềm mại như một bó lông mi, cảm giác mềm mại ấy theo ngón tay truyền vào tim, không sao tả được.

La Nhận nói: “Nếu nhất định phải trở về, hai ngày nữa tôi sẽ lái xe đưa cô đi, nhưng hai ngày này thì phải nghe tôi sắp xếp trước đã.”

Mộc Đại đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Cô nghe thấy tiếng mở cửa phòng, La Nhận ra ngoài rồi, nhưng cô vẫn không di chuyển.

Một lát sau, cô cẩn thận từng chút giơ tay lên, sờ sờ nửa bên trái của tóc mình.

Thì ra là ở đây, nhưng sao cô lại không cảm giác được?

Lại qua một lúc, cô nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không được sờ đầu tôi.”

Không đầu không cuối, không lời giải thích, chuyện này, dường như cứ thế mà qua.

Trời đã khuya lắm rồi, chậu nước ngâm miếng da kia được bê đến giữa phòng khách, nằm im không có bất kỳ động tĩnh gì, nhưng cũng không ai dám xem thường, cả đám nhìn thì như thể ngồi trên sofa ai chơi của người nấy, nhưng gần như cứ cách vài giây là lại lểc sang cái chậu một cái.

Bác Trịnh gọi tới, chắc là thông báo tình hình của Sinh Đình, La Nhận đứng dậy ra ngoài nhận máy, Mộc Đại ho khan hai tiếng, nói với Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba: “Tôi hỏi các anh một chuyện.”

Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba đều ngẩng lên nhìn cô.

Mộc Đại rất không tự nhiên cười một tiếng khô khan: “Tôi có một người bạn, bạn đại học, sau khi tốt nghiệp thì về quê làm việc, vừa nãy nó có hỏi tôi, nói là...”

“Nó quen một người đàn ông, thực ra cũng không thân lắm, chỉ là bạn bè bình thường thôi, có một lần nó nói chuyện với hắn, đang nói nói thì người kia bỗng sờ tóc nó... Nó hỏi tôi là hắn có ý gì...”

Nói đến đây, Mộc Đại gấu đầu hờ dúi cười: “Tôi cũng không phải đàn ông, sao tôi biết được, ha ha ha, hai người nói xem đó là ý gì?”

Tào Nghiêm Hoa nghiêm túc suy tư một hồi: “Cô gái đó đã gội đầu chưa? Nếu chưa gội đầu, sờ lên nhom nhóp, khó chịu lắm đấy?”

Mộc Đại tuyệt vọng với Tào Nghiêm Hoa rồi, quay qua nhìn Một Vạn Ba.

Một Vạn Ba nói: “Cô không phải là nói chính mình đấy chứ?”

Mộc Đại cười ha ha: “Không phải không phải không phải, tôi biết nếu hỏi chung chung như thế, hai người nhất định sẽ nghĩ là tôi, nhưng thật đấy, bạn tôi thật mà.”

Một Vạn Ba nhếch ra một nụ cười đẹp lếp: “Cô chủ nhỏ, cô thôi đi, thằng ngu cũng biết cô đang tự nói mình...”

Mặt Mộc Đại bùng phát đỏ lựng, trong mắt bắt đầu tỏa ra lệ khi.

Một Vạn Ba cảm thấy có chút không ổn, rất cảnh giác bắt đầu dịch mõng ra sau...

“Tào Nghiêm Hoa, đánh hần!”

Tào Nghiêm Hoa có vẻ như vẫn còn đang xoắn xuýt về vấn đề gối đầu, nghe thấy mà lấy làm khó hiểu, hết nhìn Mộc Đại lại nhìn Một Vạn Ba: “Hả?”

“Đánh hần, tôi nhận anh làm đồ đệ.”

Tào Nghiêm Hoa thực sự không tin nổi tai mình: “Hả?”

Năm giây sau, Tào Nghiêm Hoa quay đầu nhìn Một Vạn Ba.

Một Vạn Ba cười gương: “Anh Tào... Tào Mập, tôi chỉ đùa với cô chủ nhỏ thôi mà... Anh Tào anh đừng qua đây... Anh Tào anh nên bái một người phẩm hạnh cao thượng làm thầy mới đúng, cái loại vừa vào đã kêu anh ầu ẩu với đồng bào thế này, ắt sẽ bị nhân dân phỉ nhổ, anh Tào!”

Nương theo một tiếng gào thảm thiết, Một Vạn Ba lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhảy qua sofa, chạy ra ngoài cửa, Tào Nghiêm Hoa đuổi sát theo sau, thân hình vụt nhoáng hệt như một tia chớp hình cầu.

La Nhận đang đứng ngoài hiên gọi điện thoại, bên người như có gió mạnh thổi qua, vừa ngừng đầu lên, lại thêm một cơn gió mạnh khác, sức gió cao hơn mấy cấp liền.

Đây là... Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa?

La Nhận còn chưa kịp hồi thần thì đã thấy cách đó không xa, Tào Nghiêm Hoa hét lớn một tiếng, đột nhiên nhào về phía trước, hệt như hung thần ác sát, đề Một Vạn Ba đáng thương ngã bổ nhào.

Chẳng lẽ lại bị miếng da kia ám lên người rồi? La Nhận đỏ mặt hỏi lạnh.

Một Vạn Ba ngồi trên sofa, cổ vẹo thành một tư thế bất thường, bên trên đắp một chiếc khăn trắng.

Tào Nghiêm Hoa thề thốt khủm núm: “Anh cũng chỉ đùa thôi mà...”

“Cái thân anh nặng như thế, lại đem ra tùy tiện đùa giỡn được hả?”

“Phải phải, I’m sorry, I’m so sorry!”

Mộc Đại vốn chỉ định bảo Tào Nghiêm Hoa phang cho tên Một Vạn Ba hai quả dấm vào chỗ nào da dầy thịt béo, không ngờ chuyện lại thành ra như vậy, vừa thấy áy náy lại vừa buồn cười.

Lần đầu tiên trong đời cô quan tâm Một Vạn Ba đến thế: “Chút nữa đề bọn tôi gác đêm cho, cậu cứ ngủ đi.”

Có một chậu nước chết chóc đặt chính ỉnh giữa nhà như vậy, không ai còn lòng dả nào mà đi ngủ, cũng được thôi, ông đây cứ ngủ đây, ai bảo con mụ độc ác và tên đồ đệ đáng chém ngàn đao này của mụ tự chuốc việc vào mình chứ?

Tào Nghiêm Hoa chạy một mạch đến phòng ngủ mang gối lông ngỗng tới đưa cho hần.

Đáng tiếc, thân thể thư mệnh nha hoàn, cổ hần đã thế này rồi, có gối đầu cũng vô dụng. Một Vạn Ba vận vẹo cổ nhích tới nhích lui, cuối cùng đem gối ra sau vai, nằm xuống với một tư thế kỳ dị, mặt hướng ra ngoài, mắt mở thao láo chết cũng không nhắm.

Mộc Đại ngồi đối diện, cúi đầu gặng hết sức nhìn cô. La Nhận qua chỗ cô, nhẹ giọng nói: “Cô cũng ngủ đi, tôi nay đề tôi trực là được.”

Mộc Đại chợt nhớ tới Sinh Đình: “Bác sĩ nói thế nào?”

Về mặt La Nhận trầm xuống: “Không có vấn đề gì, nhưng muốn cấy da.”

Cấy da? Không phải chỉ là một màng mỏng như cánh ve thôi sao?

La Nhận như biết cô nghĩ gì: “Không phải, vết thương không đơn giản như vậy, chảy máu rất nhiều...”

“Cô chủ nhỏ...”

Hử? Một Vạn Ba gọi cô sao?

Quay đầu nhìn lại, hần vẫn giữ nguyên tư thế kỳ quặc cứng quèo đó, biểu cảm trên mặt lại rất quái lạ, mắt dính chặt vào trong chậu nước kia.

“Cô chủ nhỏ, mới nãy trên mặt nước có một vệt sáng.”

Cả phòng nháy mắt lạng như tờ, ánh mắt mọi người đổ dồn vào chậu nước kia.

Mặt nước tĩnh lặng như đã chết.

“Không phải, mấy người không thấy đâu, chắc phải nhìn từ góc của tôi mới thấy được, là một vệt sáng, nhoáng lên rồi biến mất. Hay là, mấy người tắt đèn thử xem.”

Mọi người đã thỏa thuận từ trước là không tắt đèn, nếu không lựa lúc tối lửa tắt đèn, lỡ như máng da người leo ra khỏi chậu nước thì sao, nghĩ đến mà da đầu tê hết cả lên.

Mộc Đại và La Nhận liếc nhau một cái, La Nhận gật đầu: “Tắt đèn thử trước đã.”

Bóng tối đột nhiên đè lên cả căn phòng, Mộc Đại căng thẳng đến không dám thở mạnh, mấy giây sau, cô nhìn thấy, tại một vị trí nhỏ hẹp nào đó trên mặt nước, đúng là có lướt qua một tia sáng.

Giống cái gì? Như một hồ gợn sóng dưới ánh trăng ư? Đúng vậy, giống như một vệt sáng lay động trôi nổi, nhưng khi bật đèn lên, trên mặt nước lại lập tức chẳng có lấy một chút chuyển động nào.

Chỉ đơn thuần là ánh sáng thôi sao, bóng nước?

Một Vạn Ba lắc đầu, vừa cử động đã đau nhức: “Không phải đâu, vị trí vệt sáng tôi thấy không phải như thế, cô chủ nhỏ, cô tắt lại đèn đi, để tôi nhìn xem.”

Đèn lại tắt đi.

Thời gian xuất hiện vệt sáng không có định, có lúc chỉ cách nhau vài giây, có lúc lại cách hơn mười giây, mỗi vệt đều rất nhỏ, hoặc dài hoặc ngắn, vị trí không có định, phương hướng không đồng nhất.

Mộc Đại nhìn không ra đầu mối rồi, cái này trông như ánh sáng phản chiếu lộn xộn trên mặt nước vậy.

Đương lúc không rõ ràng, Một Vạn Ba chợt hỏi La Nhận: “Có camera tốc độ cao tự động định giờ không?”

La Nhận còn chưa kịp đáp lời, lẩn lại từ thờ dài trước: “Không được, quá tối, ánh sáng không đủ, chụp không được. Nếu có máy ngon, cứ cách vài giây lại tự động chụp một tấm, mỗi một vệt sáng đều có thể chụp lại được, sau đó dùng máy tính chồng ảnh, như vậy chắc là sẽ nhìn ra được.”

La Nhận trầm giọng hỏi hần: “Để làm gì?”

“Nhìn như vậy ấy, trái một nét phải một nét, không liên tục, nhưng nếu kiên nhẫn dùng bút chép lại từng nét, nhất định sẽ về ra...” Hần đột nhiên kích động, “La Nhận, lấy giúp tôi giấy và bút đi, ở góc này tôi nhìn được rất rõ, tôi vẽ cho.”

Ừ, đúng, Một Vạn Ba đích xác là biết vẽ, cũng chỉ có thể đề hần vẽ. Nhưng mà... vẽ trong tối như vậy, có được thật không?

Trong bóng tối, thỉnh thoảng lại nghe được tiếng gọi bút loẹt xoẹt quẹt lên mặt giấy.

Mộc Đại ôm đầu gối ngồi trên sofa, thần thờ nhìn những vệt sáng hiện lên mặt nước trong bóng tối.

Cứ ngỡ là đã kết thúc rồi, nhưng hình như làm rồi, tựa hồ mới chỉ là...bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 30

Chờ thật lâu, thật lâu, con buồn ngủ của Mộc Đại kéo đến, cô dựa vào sofa ngủ gật, trong lúc mơ màng dường như nghe thấy một tiếng xoẹt, là tiếng xé giấy.

Hình như còn nghe được La Nhận hỏi: “Sao thế?”

Một Vạn Ba đáp: “Vẽ hỏng rồi.”

Đương lúc gà gât, cô vẫn không quên nhủ một câu mai Một Vạn Ba trong lòng: Còn đòi vẽ trong bóng tối nữa, làm như giới lắm vậy.

Sau đó, bỗng nhiên quanh người sáng trưng trắng xóa như tuyết.

Mộc Đại đứng phát ngời bật dậy, trong đầu ông ông, ngơ ngác ngác như thể không biết đây là đầu mình là ai, Tào Nghiêm Hoa ngồi chếch phía đối diện cũng mờ mịt ngẩn đầu, mắt bị ánh sáng làm chói đến không mở ra được.

Mộc Đại thăm xấu hổ, gác đêm cái gì chứ, thực đúng là ném hết thể diện sư môn đi rồi.

Cô lấy điện thoại ra xem giờ: Bốn giờ sáng.

Tiếng kéo giấy vang lên soạt một tiếng, Một Vạn Ba không biết từ lúc nào đã ngồi dậy, đang dựa vào sofa xoa bóp cổ, La Nhận đứng cạnh hắn, trầm ngâm nhìn bản vẽ vừa được giật ra khỏi tập giấy.

Hừ, vẽ xong rồi? Ký ức trước khi ngủ của Mộc Đại cuối cùng cũng quay lại, vội đi qua xem cùng.

Bức tranh Một Vạn Ba khổ cực nửa đêm lợ mợ vẽ, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung...

Hệt như chó găm.

Về mặt những bốn, năm tiếng mà chỉ ra được cái thứ hình thù này thôi á?

Một Vạn Ba ngáp một cái, giọng nói lãnh lạnh: “Cố chứ nhò, chỉ được thể thôi, chấp nhận đi, tất hết đèn đi như vậy, tôi phải vẽ trong bóng tối đó, tôi cũng đâu phải bút thần của Mã Lương (*) đâu, cũng phải vẽ hỏng mất mấy tờ mới được như thể đây.”

() Một câu chuyện cổ tích của Trung Quốc, kể về một cậu bé nghèo rất ham vẽ, được tiên ông ban cho một cây bút thần, vẽ cái gì thứ đó sẽ biến thành vật thật. Vì chuyện này mà Mã Lương đã gặp rất nhiều phiền toái với quan gia quý tộc, để che giấu bí mật này, em thường vẽ thiếu một vài bộ phận chi tiết của sự vật được vẽ, nhưng một lần nọ vốn định vẽ cò không mắt, em lại làm rơi một giọt mực vào đúng vị trí mắt cò khiến con cò biến thành thật. Chuyện truyền đến tai vua, hèn sai người bắt Mã Lương về kinh, bắt em vẽ cho hắn một cái cây hái ra tiền, em liền vẽ một cái cây hái ra tiền nằm ngoài đảo hoang cách xa bờ biển. Vua sai em về thuyền để ra biển, em về ngay thuyền cho vua lên. Thấy thuyền đã ra khơi, em liền hươ bút vẽ sóng to gió lớn khiến thuyền bị lật nhào. Xong xuôi, Mã Lương lại cầm bút trở về, tiếp tục vẽ cho người nghèo.*

Ngắm ý là: Đừng đòi hỏi nữa.

La Nhận giải thích với cô: “Một Vạn Ba nói, qua một lúc ảnh nước mới lại hiện ra một lần, nói cách khác là cứ hiện đi hiện lại, vô số nét bút mới tạo thành một bức tranh.”

Một bức tranh, chính là cái bức trước mắt này sao? Bức này cũng thật là...

Mộc Đại không biết nên miêu tả thế nào, bên trên bức họa phác vài nét bút nhàn nhạt, người hay xem tranh phong cảnh đều biết, đó là nét vẽ dãy núi phía xa, mà đường vẽ vắt ngang phía bên dưới, cũng có thể nhìn ra được là vẽ một dòng sông lớn.

Khoảng tranh giữa núi và sông chia ra làm hai phần, bên trái là một con...

Mộc Đại nghi hoặc: “Đây là sói á?”

La Nhận liếc có một cái: “Cũng có thể, ban đầu tôi còn tưởng là chó chứ.”

Đang nói chuyện, cái đầu to bự của Tào Nghiêm Hoa cũng ngó vào, nói một câu rất có tính tổng kết: “Là chó săn.”

Không quan trọng là chó hay là sói, biết là cùng giống đó là được.

Lại nhìn sang bên phải, là một quyển sách thể tre, giống như quyển trục mà các quan đại thần thường dâng lên hoàng đế vào thời cổ đại. Điểm kỳ lạ không nằm ở quyển sách đó, mà là ở chỗ, ba vị trí trên dưới và giữa cuốn thể tre, mỗi vị trí lại có một con chim.

Hai con chim đầu nhìn khá giống nhau, tuy Một Vạn Ba vẽ thâm đến không nở nhìn, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhận ra được cả hai đều có đuôi rất dài, như không tước vậy, nhưng đầu lại không giống. Cuối cùng cả đám đều nhất trí, chắc là phượng hoàng.

Nhưng con ở dưới cùng lại trông giống gà.

La Nhận nhìn Mộc Đại và Tào Nghiêm Hoa: “Xem xong chưa? Có cảm nghĩ gì không? Nói thử ra xem nào.”

Mộc Đại nói: “Cái con không biết là chó hay sói này, ngồi bên sông, giống như đang định nhảy sông tự sát vậy. Còn hai con phượng hoàng và một con gà ngồi trên quyển thể tre thì không có ý định đó.”

Đây là cái mà cô gọi là cảm giác áy hả? Gắn xanh trên thái dương La Nhận bắt giác giật một cái: “Cố đúng là...thăng thần thật.”

Lại quay sang Tào Nghiêm Hoa: “Anh thì sao?”

Tào Nghiêm Hoa là diễn hình của loại người trong đầu không có chút học vấn nào, nhưng lại rất thích lấy lời hoa mỹ trét lên mồm, lúc này đang ra vẻ trầm ngâm: “Tôi cảm thấy, không thể chỉ nhìn mặt ngoài mà còn phải xem xét theo chiều sâu.”

“Cố ý gì?”

“Anh xem cái con sói...chó này đi, tôi cảm thấy nó đại diện cho một thể lực hắc ám nào đó, thôi cố đại không phải đều chủi người khác là lòng lang dạ sói sao, hoặc còn chủi “Cái đồ chó má nhà người” nữa, vậy nên đây chính là một thể lực tà ác. Còn hai phượng một gà ở bên phải, vị trí của gà ở dưới cùng, mà đồng thể tre này thì nhìn giống một cái giá gỗ, là đang nhắc đến một câu tục ngữ, phượng hoàng thất thể không bằng gà.”

Được rồi, người sau lại càng có tài hơn người trước đây nhỉ, Tào Nghiêm Hoa đơn giản chỉ là đang dựa vào tranh mà đoán ý là có người bị thể lực tà ác hãm hại, cuối cùng phượng hoàng thất thể không bằng gà thôi chứ gì?

Một Vạn Ba không cho ý kiến, chỉ ưỡ ỏi phát tay: “Đừng hỏi tôi, trước mắt tôi bây giờ vẫn còn đang xoẹt tới xoẹt lui mấy trăm ngàn nét bút đây, với tôi thì đó chỉ là nét vẽ thôi, chẳng có ý nghĩa gì khác hết.”

Ánh mắt chờ mong của Mộc Đại và Tào Nghiêm Hoa rơi xuống người La Nhận: Nếu mọi người đều đã đưa ra nhận xét, vậy anh thì thế nào? Nói thử chút coi?

La Nhận xòe hai bàn tay ra, còn thẳng thắn hơn cả Mộc Đại: “Tôi nhìn không hiểu, đợi muộn hơn chút nữa thì gọi cho Thần Côn hỏi xem”

Trong lòng Mộc Đại sinh ra một cảm giác kiểu ngao kỳ dị.

Dù sao thì lúc ban đầu, chính cô là người đã tiên phong tìm đến Thần Côn, bây giờ đúng là...rất quang vinh.

Chịu đựng chờ đợi từ bốn giờ đến năm giờ, rồi lại sáu giờ, Một Vạn Ba đã lẩn ra ngủ say như chết, Tào Nghiêm Hoa thì đi quanh chậu nước, lúc lúc lại thò đầu vào nhìn.

Mộc Đại cười khẩy: “Còn dám nhìn nữa à! Để xem lúc nữa nó có nhảy ra bám lên mặt anh không!”

Tào Nghiêm Hoa sợ hãi rụt đầu lại, cố cứ như biến mất.

Đến bảy giờ, bác Trịnh gọi điện thoại tới, nói là muốn về lấy chút đồ đạc cho Sinh Đình nằm viện. La Nhận thuận tiện nhờ bác mua đồ ăn sáng về cho họ, có cháo, bánh nướng, bánh chèo chiên dầu, trứng gà nấu lá trà, đẩy áp một bàn, cả đám lấy bát lấy đĩa ra, thật là lung, vậy mà cứ như người một nhà vậy.

Mộc Đại nép ở một bên, gọi trước một cú cho Thần Côn, muốn hẹn thời gian nói chuyện, lại sợ giờ này lão còn đang ngủ, gọi tới sẽ làm phiền lão. Không ngờ Thần Côn bắt máy rất nhanh, giọng điệu hồ hởi, tinh thần dồi dào, nói: “Tôi đang tập thể dục buổi sáng.”

Còn tập thể dục buổi sáng nữa à? Thật đúng là cuộc sống lành mạnh, có kết hợp giữa nghỉ ngơi và làm việc, khỏe mạnh điều độ.

“Bạn tôi nói với tôi là, người hay vào nam ra bắc, nhất định phải giữ gìn sức khỏe, chú ý tập luyện hằng ngày.”

Hóa ra là vậy, Mộc Đại cảm khái từ tận đáy lòng: “Bạn chú đứng là rất quan tâm đến chú.”

Thực ra bạn Thần Côn vốn không nói thể, nguyên văn câu nói của người ta là: Ông đây giờ có nhà có cửa, không rình quân ông, ông tự đi rèn luyện thân thể đi, còn dám rảnh hơi rồi việc quấy rầy tôi, có tin tôi giết ông không?

Nhưng vào tai Thần Côn thì lại thành một câu quan tâm thân thiết nghĩ một đằng nói một nẻo, gấu đầu hồ đuôi, Mộc Đại nói vậy càng khiến lão thêm đắc ý: “Đương nhiên rồi, bạn tốt nhất của tôi đây.”

Hân huyên xong, Mộc Đại đi thẳng vào vấn đề. La Nhận đoán được cô đang gọi điện cho Thần Côn, bên vừa báo cô mở loa ngoài, vừa ra dấu bảo đám Tào Nghiêm Hoa giữ yên lặng.

Thế là ồn ào náo nhiệt buổi sáng sớm lập tức tĩnh lại, Tào Nghiêm Hoa điềm đạm lịch sự ăn bánh, mỗi động tác đều chậm lại hai nhịp.

“Sợ nước? Sợ nước không sợ lửa... Chưa từng nghe thấy...”

Lại một lần nữa chưa từng nghe thấy, Mộc Đại có chút thất vọng, cô lấy lại tinh thần, nhắc đến bức vẽ, dãy núi xa, dòng sông gần, bên sông có con chó săn, còn có cả cái “phượng hoàng thất thế không bằng gà” kia nữa...

Giọng Thần Côn đột nhiên cao vồng lên một quãng tám, không nén được vẻ kinh ngạc và hưng phấn: “Đội đã đợi đã, cô vừa nói là, hai phượng một gà, ba vị trí trên giữa dưới, thế tre?”

Tìm Mộc Đại thành thịch đập loạn, lúc nhìn về phía bàn, thấy những người khác cũng đã ngừng lại mọi động tác, La Nhận gật đầu với cô, ý bảo tiếp tục.

“Quyền thế tre đó, đếm được bao nhiêu thanh?”

Mộc Đại mấp máy khẩu hình với La Nhận: “Bức vẽ đâu?”

La Nhận còn chưa kịp trả lời, Một Vạn Ba đã cướp lời: “Bây thanh.”

Còn nói thêm: “Tôi vẽ nên tôi nhớ được lúc ấy nét bút dừng ở đâu, là bảy thanh.”

Thần Côn tựa hồ hít vào một hơi khí lạnh.

Mộc Đại không dám thúc giục, một lát sau, cô nghe thấy tiếng Thần Côn như đang cảm khái: “Bảy thanh... Hóa ra là có thật...”

Ý gì đây? Có thể nói ra như vậy, chúng tôi lão cũng biết được ít nhiều phải không? Lòng Mộc Đại nhanh chóng trở nên khẩn trương: “Đó có ý nghĩa là gì vậy?”

Thần Côn cười ha ha: “Cái Tui Nhỏ, đầu cô đúng là cái tui rỗng mà, gà gì chứ, đó là Loan, Loan chính là loài chim ‘màu đỏ, vằn ngũ sắc, nhìn giống gà’ ấy, cô từng nghe thấy bao giờ chưa?”

Lại còn nói đầu cô là tui rỗng nữa chứ! Chim Loan, lúc đi học giáo viên nói mà mà chẳng từng nói rồi, đều tại Một Vạn Ba, chẳng chịu tô màu gì cả, nếu như cô tô màu, cô sao có thể nhầm đó là gà chứ?

Mộc Đại hưng dữ tềc sột Một Vạn Ba một cái, cứ làm như nếu có tô màu thì cô sẽ nhận ra được đó là Loan không bằng – kỳ thực cho dù cô tô đúng ‘màu đỏ, vằn ngũ sắc’ thì cô cũng sẽ báo đó là một con gà trống ngũ sắc thôi.

‘Hai con bên trên cũng không phải là phượng hoàng, đó là Phượng và Hoàng, chia ra trên giữa dưới, lần lượt là Phượng, Hoàng, Loan, đó là ba loài chim thần mang phúc lành trong quan niệm Trung Quốc thời cổ đại. Cái cô thấy, dùng ba loài Phượng Hoàng Loan để phong ấn, là bảy thanh Hung Gián.’

Bảy thanh Hung Gián?

Vào đúng thời khắc mấu chốt, Thần Côn lại giờ giọng dù bận vẫn nhàn, nói: “Để tôi mở bút ký ra xem, sắp xếp lại chút đã. Mấy người chờ một chút.”

Lão còn phải mở bút ký nữa à? Lòng Mộc Đại như bị mèo cào, chỉ hận không thể vươn tay vào điện thoại, niu lấy giọng nói của Thần Côn, kéo lão từ trong sóng âm vô hình ra đây.

La Nhận ngược lại bình tĩnh hơn cô nhiều: “Đã chờ lâu vậy rồi, có chờ thêm một hai giờ nữa cũng không sao.”

Giọng anh chứa một cảm giác kích động bị đè nén mạnh mẽ, Một Đại nhìn anh gật đầu, trong lòng thực sự cảm thấy mừng thay cho anh.

Đúng lúc đó, Một Vạn Ba đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì mà Phượng Hoàng Loan với bảy thanh Hung Gián thế, hai vị, tôi vẽ cả đêm như vậy, hai người có thể kể sơ lược đầu đuôi chuyện này một chút không?”

Thế là cả đám vội vã kết thúc bữa ăn, chuyển vào phòng La Nhận, Tào Nghiêm Hoa phụ trách bưng chậu, dọc đường cứ nom nớp lo sợ, hai tay vươn hết cỡ ra phía trước, chỉ hận khi sinh ra cha mẹ không cho gã một vóc người cao gầy chân tay dài hơn.

Mặt tường trong phòng La Nhận chính là bản tóm tắt rõ ràng nhất, ba câu chuyện, con rối dây câu, Tào Nghiêm Hoa nghe xong một lượt thì ngáy ra như phỗng, Một Vạn Ba thì bản khoản đầy bụng: “Vay chuyện này với cái Hung Gián kia thì có quan hệ gì?”

Mộc Đại cảm sặc điện thoại để đảm bảo chút nữa có thể gọi điện được lâu dài: “Cái này phải hỏi Thần Côn.”

Mãi đến chiều, Thần Côn mới gọi điện thoại tới, mặt trời ngả về tây, ánh nắng chiều vàng rực hắt lên nửa mặt tường, khiến người ta sinh ra một cảm giác ngơ ngẩn không chân thực.

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng thực sự được hé lộ, lúc này đây Mộc Đại cảm thấy, dù bất có phải trả tiền mới được nghe, cô cũng bằng lòng.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng lật giấy, hình như Vạn Phong Hóa từng nói, Thần Côn ghi chép lại các sự việc đều bằng bút giấy, suốt hơn hai mươi năm, bút ký nhiều đến mức phải dùng bao tải để đựng, quyển sổ mà lão đang lật kia không biết là viết từ năm nào? Hẳn là rất lâu rồi?

“Chuyện này, đúng là tôi đã được nghe kể từ rất nhiều năm trước, chỉ một lần duy nhất ở một chỗ gần ai Hàm Cốc, là do một cụ già kể lại, đó là một truyền thuyết rất xưa.”

Ái Hàm Cốc.

Toàn bộ sự việc hợp lại thành một bức tranh lớn thiếu sót rất nhiều mảnh ghép, Mộc Đại thẩm nhu trong lòng: Đúng, đây chính là mảnh ghép lớn nhất.

“Phải bắt đầu nói từ đâu nhì, các cô các cậu có tin không, mọi việc trên đời, luôn luôn có một ‘người đầu tiên’, ví dụ như người đầu tiên ăn táo, người đầu tiên ăn cua, người đầu tiên biết bơi.”

Có chứ, đó là chuyện rất xưa rất xưa rồi, nhưng chắc chắn là có, giống như các nhà sử học suy đoán vậy, người nguyên thủy ban đầu ăn sống nuốt tươi, nhưng về sau xảy ra một trận cháy rừng, đám cháy thiêu chết các loài dã thú, mùi thịt dãn dất đám người đến, người đứng cảm nhất nói rằng: “Để tôi nếm thử xem.”

Và thế là mở ra thời kỳ ăn chín uống sôi.

“Theo truyền thuyết, vào thuở sơ khai, bảy tội ăn đầu tiên của loài người là được ghi lại trên văn tự, không có văn tự ghi chép thì không tính, ghi nhớ bằng cách thắt nút dây (*) cũng không tính, bởi vì hết nút này tới nút khác một đồng nút như vậy, người khác xem sẽ không hiểu, không thể truyền được đầy đủ nội dung dữ liệu.

(*) Đây là cách ghi nhớ các sự kiện, lưu giữ số liệu của con người trước khi có chữ viết.

“Thế nhưng khi bắt đầu có văn tự để ghi lại, lúc đó chắc là giáp cốt văn, bắt kể là khắc lên mai rùa, xương thú hay cái gì khác, bảy tội ăn đầu tiên này luôn được cho là có khả năng mê hoặc lòng người, về sau phạm có người tiếp xúc đến, tâm tính đều sẽ đột nhiên thay đổi, sẽ gây ra những tội án tương ứng, vậy nên bị người thời đó coi là diêm xấu.”

La Nhận hỏi: “Tại sao lại là bảy?”

Thần Côn thở dài: “Tôi cũng không rõ, về sau tôi có đặc biệt nghiên cứu, số ‘bảy’ này mang một ý nghĩa đặc thù, theo Hán Thư, ‘bảy’ là khởi đầu của trời đất, bốn mùa và loài người, một tuần có bảy ngày, trong Phật giáo cũng có bảy món báo

bối, bảy nỗi khổ đau, sau khi người chết thì bảy ngày một lễ cúng, ví dụ như lễ thất đầu...

“Kể cả ở phương Tây, số ‘bảy’ cũng có ý nghĩa đặc biệt, trong ‘Kinh Thánh’, thượng đế sáng tạo ra thế giới bằng bảy ngày, còn nữa, trong giáo lý đạo Thiên Chúa cũng có ‘bảy mối tội đầu’.”

Mộc Đại không quan tâm đến chuyện số má, cô chỉ quan tâm đến vấn đề: “Tại sao người tiếp xúc tình tình lại đột ngột thay đổi, là bị...ma ám sao?”

Hỏi xong, tự mình liền nổi da gà khắp thân trước.

La Nhện thoáng trầm ngâm: “Hình như...trong Tự Linh của Nhật Bản cũng có cái này?”

“Tự Linh” là một câu chuyện ma quái của Nhật Bản, xuất phát từ truyện “Âm Dương Sư” của Baku Yumemakura (*), kể rằng thời Đại Đường ở Trung Quốc, có một hòa thượng đang sao chép kinh Phật thì bất chợt một ngày nọ, một cô gái xuất hiện trong phòng thiền của vị hòa thượng đó, lại luôn lấy tay áo che mặt, hòa thượng không nhìn được đã kéo tay áo của cô gái đó xuống, phát hiện ra trên mặt cô ta không có miệng. Sau khi cô gái đó biến mất, hòa thượng lại tiếp tục sao chép kinh Phật, nhưng rồi phát hiện ra chữ Như trong “Đại Nhật Như Lai” đã bị mình viết thiếu mất “Khẩu”, biến thành chữ Nữ (**).

() Baku Yumemakura, sinh năm 1951, là một tác giả tiểu thuyết viễn tưởng và phiêu lưu Nhật Bản, các tác phẩm của ông rất nổi tiếng ở Nhật Bản, được chuyển thể thành rất nhiều tác phẩm phim ảnh, truyện tranh.*

(**) Miệng trong tiếng Trung là 口 (khẩu), chữ 如 (như) được ghép lại bởi chữ 女 (nữ) và chữ 口 (khẩu), vậy nên chữ 如 (như) nếu viết thiếu 口 (khẩu) thì sẽ biến thành chữ 女 (nữ).

Ngụ ý của câu chuyện là vạn vật đều có linh, con chữ kia biến thành một người phụ nữ không miệng là để đề tỉnh hòa thượng nọ. Thoạt nghe, đúng là có cùng một kiểu xử trí giống như bảy tội ăn ghi lại bằng gập cốt văn.

Thần Côn suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không giống lắm, ‘Tự Linh’ chỉ là một câu chuyện kể ma quái, nhưng cái tôi kể thì nhìn không thấy, sờ không được, nói chung chính là một thứ không rõ hình thù, giống như lời nguyện của Pharaon vậy, mang đến vận rủi cho con người từ cõi u minh.”

“Thời đó nó đã khiến con người cực kỳ kinh sợ, hết lễ bái trăm thần lại đến lập đàn cầu trời, người ta nói rằng kết quả bói được là, hậu thế sẽ sinh ra một bậc đại đức, chấm dứt thứ điềm xấu tà ác này.”

Nói đến đây, Thần Côn bỗng hưng phấn: “Người này xuất hiện vào cuối thời Xuân Thu, là một nhân vật có thật, vô cùng nổi tiếng trong lịch sử văn hóa Trung Quốc, có thể nói là danh nhân văn hóa thế giới, các cô các cậu đoán thử xem là ai?”

Giọng Tào Nghiêm Hoa vang dội, nói một cách đầy khí phách: “Khổng Tử!”

La Nhện nhìn gã một cái: “Là Lão Tử.”

Thần Côn “f” một tiếng: “Cộng cho Cù Cái Nhỏ một điểm, người vừa cướp lời đáp là ai vậy?”

Tào Nghiêm Hoa trước đó đã được Mộc Đại dặn đi dặn lại là phải lễ độ cung kính với Thần Côn: “Thần tiên sinh, chào chú ạ, cháu họ Tào, chú có thể gọi cháu là Tào Mập.”

Tào Mập tất nhiên là chẳng lấy gì làm dễ nghe, nhưng it ra cũng là bí danh của gã, gã không muốn lại có thêm một cái nữa. Cù Cái Nhỏ? Cha mẹ ơi chẳng hiểu sao La Nhện chịu nổi luôn.

Thần Côn lên giọng dạy bảo gã: “Tào Mập, Khổng Tử đương nhiên cũng là danh nhân văn hóa, nhưng cậu phải kết hợp với hoàn cảnh mà đoán chứ, trước đó tôi đã đề cập đến ải Hàm Cốc, Lão Tử và ải Hàm Cốc rất có liên quan đến nhau đó, hơn nữa, bản thân Lão Tử được tôn là Thái Thượng Lão Quân, ông tổ của Đạo giáo, so với Khổng Tử, ông ấy tạo cho người ta cảm giác thần bí hơn một chút.”

Lão quay lại vấn đề chính: “Chuyện về bảy thanh Hung Giản, chính là bắt đầu từ việc Lão Tử vượt ải Hàm Cốc.”

Theo truyền thuyết, khi nhà Chu suy vì, bậc đại đức Lão Tử quyết ý thoái ẩn, cưỡi trâu đen vượt ải Hàm Cốc.

Quan trấn ải Doãn Hi là một người tinh thông thiên tướng, lơ mơ trông thấy có mây trắng từ phía đông bay tới, đoán được sắp có quý nhân qua ải, bèn vội vàng xuống ải chờ từ sáng sớm, quả nhiên gặp được Lão Tử đang định vượt ải, sau khi hết lời muốn giữ ông lại mà không được, bèn nói: “Tiên sinh học vấn uyên bác như vậy, không muốn đề lại cho thế gian chút gì sao?”

Sử viết, Lão Tử dừng chân ba tháng, soạn ra bộ Đạo Đức Kinh dài năm ngàn chữ.

Nhưng phiên bản mà Thần Côn được nghe kể thì không chỉ có như vậy.

Trong phiên bản đó, Lão Tử quyết ý vì nhân gian trừ khử một mối hại lớn, dẫn bảy tội ăn khắc trên mai rùa xương thú vào bảy thanh thê tre, dùng Phụng, Hoàng, Loan và long giam đồng để phong ấn thê tre, dặn dò Doãn Hi rằng, ngũ hành tạo thế, cả thế gian này đều được cấu thành bởi năm nguyên tố kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, mỗi thứ trong đó đều có thể tạm khắc chế Hung Giản, nhưng rốt cuộc cũng không phải cách trị tận gốc.

Thê tre thuộc mộc, mộc từ thổ sinh, nhờ thủy mà trưởng thành, ngụ ý “mộc, thổ, thủy”, long giam đồng thuộc “kim”, “Phụng, Hoàng, Loan” là chim thần thời bấy giờ, có thuộc tính hỏa, đến đây ngũ hành đều đã đủ, lại dẫn thêm khi vạn cát tường của chim thần, phong ấn bảy thanh Hung Giản.

Doãn Hi cung kính nhận lấy, hỏi Lão Tử, Tiên sinh vì sao không hủy luôn Hung Giản đi?

Lão Tử thờ dài nói, dù là thứ hung tã ương bướng, nhưng vẫn đúng là những tội lỗi mà con người phạm phải, dù có cố che đậy hay tiêu hủy, cũng đều không thể gạt bỏ được sự tồn tại của nó, thứ này sớm đã là một phần của lịch sử.

Doãn Hi lại hỏi, Vậy nếu một ngày nọ, long Phụng Hoàng Loan bị mở ra, bảy thanh Hung Giản chẳng phải sẽ lại gây họa cho thế gian sao?

Lão Tử cười ha ha, bụm mũi bỗng lên, nhảy thẳng lên lưng trâu đen rồi đi, nói, Yên tâm đi, trên đời này, sẽ không có bất kỳ người nào có thể mở được long Phụng Hoàng Loan.

Nói một chút về từ “tội ác (罪案)”, trước đây người dịch đã dịch là “tội ác”, nhưng càng về sau càng cảm thấy không ổn. Đây là một từ mang nghĩa kép, bao hàm ý của “tội ác” và “vụ án”, hơn nữa, còn được dùng với nghĩa “tình tiết quá trình phạm tội”. Thứ được ghi lại bằng gập cốt văn là bảy vụ án đầu tiên của loài người, khi được dẫn vào thê tre, tội ăn mang theo mình cả vụ án đã được ghi lại lẫn cả tội ác dẫn đến hành động phạm tội đó, bởi vậy nên khi bị ám, người mang Hung Giản sẽ bị nó sai khiến, gây ra vụ án như những gì từng được viết trên gập cốt văn, và dựng lại cảnh tượng của quá trình phạm tội khi xưa. Về sau, sự kết hợp của các thanh Hung Giản với người mang Hung Giản sẽ càng phức tạp hơn và đó đó cũng bộc lộ tội ác mà con người phạm phải. Bởi vậy, người dịch xin được giữ nguyên từ “tội án” này của tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Vĩ thanh

Không truyền lại hướng dẫn vận hành, quy tắc sử dụng, cấm kỵ kiêng khem gì, cứ ha ha cười một tiếng, nhảy lên trâu đen mà đi như vậy á? Tào Nghiêm Hoa cảm tức, sao trâu đen không hất ông ta ngã luôn xuống đất chết đi cho rồi vậy?

Trong đầu chợt lóe, là lớn: “Tôi biết rồi, con chó sói ở bên kia chính là để mở long Phụng Hoàng Loan!”

Càng nghĩ càng thấy đúng: “Lão Tử nói là không có bất kỳ người nào có thể mở được long Phụng Hoàng Loan chứ không hề nói là không có bất kỳ con sói nào có thể mở được long Phụng Hoàng Loan!”

Còn có kiểu giải thích đó nữa á? La Nhện dờ khóc dờ cười.

Thần Côn ở đầu dây bên kia nổi giận đùng đùng: “Lão Tử nói không có bất kỳ người nào, tức là bao gồm cả sói!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhĩ gì hết. Lão Tử nói vậy là để tỏ ra ngầu, người ngầu khi nói đều lời ít ý nhiều, tỷ như thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, chẳng lẽ lại còn phải mở ngoặc ‘người’ ý ta là bao gồm cả lợn, bò, chó, sói, vân vân đúng ngoặc sao? Dài dòng vòng vo vậy thì còn ngầu được nữa hả?”

Chuyện già đều già mồm như thế này hết sao? Tào Nghiêm Hoa âm ức.

Cũng may còn có Mộc Đại cùng phe với gã: “Nhưng mà, hiện giờ, Phụng Hoàng Loan đúng là đã bị mở rồi.”

Thần Côn không phủ nhận điểm này: “Mở thì đúng là đã bị mở, vậy nhưng kẻ mở được nhất định không phải là người, cũng không phải sói.”

Vậy tức là...không phải người cũng không phải sói sao? Trong đầu Tào Nghiêm Hoa hiện ra hình ảnh người sói uy mãnh.

Có điều...Bò đi, gà không dám nói nữa.

Vẫn là La Nhận phá vỡ yên lặng: “Vây bức vẽ này, núi với sông thì tôi có thể lý giải được, nghe nói ái Hâm Cốc phía nam tiếp giáp với dãy Tần Lĩnh (*), phía bắc là Hoàng Hà, về thế này là dùng địa thế sông núi để ám chỉ ái Hâm Cốc, bảy thanh Hung Giản và long Phụng Hoàng Loan thì cũng đã biết, nhưng cái con không biết là sói hay chó này thì...”

() Là một dãy núi chạy theo hướng đông-tây ở nam bộ tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. Cùng với Hoài Hà, dãy núi tạo thành ranh giới tự nhiên giữa Bắc và Nam Trung Quốc. Tần Lĩnh là nơi sinh sống của rất nhiều loài thực vật và động vật hoang dã, một số loài trong số đó không thể tìm thấy ở một nơi nào khác trên trái đất.*

Thần Côn thế hiện mình cũng chẳng thần chẳng kém gì La Nhận và Mộc Đại trước đó: “Con sói này tôi không biết, cũng sẽ không đoán, suy đoán phải được xây dựng dựa trên căn cứ cơ sở, không thể đoán mò.”

Mộc Đại ẩn ẩn ngón tay lên tay vịn sofa: Đứng, không thể đoán mò, có cá tính.

La Nhận gật đầu: “Được rồi, con sói này chúng ta tạm để sang một bên đã, dùng những dữ liệu có sẵn tóm lược lại toàn bộ sự việc thêm một lần nữa đi.”

Theo đó, khởi nguồn của mọi chuyện đã không còn là “ái Hâm Cốc” với dấu chấm hỏi nữa.

La Nhận dùng bút đánh dấu tiếp tục vạch ra ngoài, dừng lại bên mép tường, ở đầu đường vạch viết “Bảy tội án đầu tiên, mai rủa xương thứ”.

Cách đó một đoạn, viết “Điền xấu, tội bại đại đức xuất thế phong ấn”, lại cách thêm một đoạn, viết “Doãn Hi, ái Hâm Cốc, Lão Tử, long Phụng Hoàng Loan, bảy thanh Hung Giản”.

Những điều này đã thống nhất những suy đoán trước đó thành một thể, nhưng bút La Nhận lại dừng ở một điểm chính giữa, ngừng một chút, đánh một dấu chấm hỏi thật to.

“Từ những diễn giải này có thể thấy được, một người bình thường như Trương Quang Hoa, không phải đại gian đại ác, cũng không thể gọi là đại đức đại thiện, vậy nên tôi cho rằng, y không có năng lực mở long Phụng Hoàng Loan, trước y, hẳn đã có một kẻ khác mở nó.”

Mộc Đại gật đầu: “Trương Quang Hoa chỉ là người đầu tiên tiếp xúc với nó.”

Thần Côn ở đầu dãy bên kia ho khan một tiếng: “Y cũng chưa chắc đã là người đầu tiên tiếp xúc, đừng quên rằng Hung Giản có bảy thanh, Trương Quang Hoa chỉ mang ra ngoài có một thanh. Y chỉ là người đầu tiên các cô cậu được tiếp xúc thôi.”

Ánh mắt Một Vạn Ba rơi vào chậu nước: “Tức là, còn có sáu miếng da người nữa?”

“Hừm, giọng của người anh em này nghe rất lạ tai nhé, ai vậy?”

Lạ tai? Một Vạn Ba cảm thấy bị coi thường si nhục sâu sắc: “Trước đó tôi từng lên tiếng rồi, lúc ông hỏi Hung Giản có mấy thanh, là tôi đáp, bảy thanh!”

Phải, có thể là do lúc đó quá kích động, vậy nên không để ý tới, Thần Côn hớn hơ hỏi: “Xưng hô thế nào đây?”

“Mọi người đều gọi tôi là Một Vạn Ba.”

“Được rồi! Tiểu Tam Tam, chúng ta tiếp tục vấn đề chính.”

Tiểu Tam thì thôi đi, sao phải cho hẳn những hai chữ Tam há (*)! Một Vạn Ba tức đến thở hổn hển, nhưng trọng tâm câu chuyện đã quay trở lại tiếp tục chủ đề chính.

() Tiểu tam chỉ kẻ thứ ba xen vào hạnh phúc lứa đôi của người khác.*

“Trước đó tôi không rõ nội tình, thế nên mới gọi là da người, nhưng giờ phải sửa lại, không phải là da của ai nữa mà chỉ có Hung Giản. Nói thế nào nhỉ, điền xấu cũng không phải là những thê tre đó...”

Cái này cũng giống như một cái đèn bị ma ám vậy, người bị dọa chỉ biết hoảng sợ miếu tả là “cái đèn ma đáng sợ đó”, cái đèn vô tội biết bao, nhưng sẽ không ai tách ma với đèn ra cả, chỉ biết trông đèn mà chạy xa khỏi nó.

“Bảy thế lực điền xấu này không có hình thù, cũng không ai từng trực sự trông thấy, chỉ có điều vì Lão Tử khi đó đã dẫn chúng vào thê tre, vậy nên người đời sau mới gọi nó là Hung Giản. Theo tôi đoán, nó đã bị vây khốn trong thê tre một thời gian quá lâu, vậy nên dù thoát ra rồi vẫn theo thói quen mà lấy hình dạng là thê tre. Lúc hiện hình khi ám, tự nhiên sẽ nhỏ lên dưới da theo hình thê tre. Khi nó nong lỏng rồi khi có thể người, phương thức rời đi sẽ tương đối...thô bạo.”

Mộc Đại tiếp lời: “Vậy nên trên lưng những người đó sẽ để lại vết thương?”

“Đúng vậy, bị lột mất một mảng da.”

Tào Nghiêm Hoa chen vào hỏi rõ ràng: “Tại sao lại ở trên lưng mà không phải là trên mặt hay trên tay?”

Thần Côn bực mình: “Cũng đâu phải là nhỏ, nó cần một không gian bằng phẳng rộng rãi hơn nó chứ sao.”

“Vậy, trên đùi cũng được mà...”

Tào Nghiêm Hoa đuổi cái chân mập mạp của mình ra quan sát trái phải, còn dùng tay ước lượng thử, không gian cũng lớn mà, chứa hai thanh Hung Giản cũng không thành vấn đề.

La Nhận tỏ ý báo gì đừng đảo ký vấn đề lên thế làm gì: “Nếu anh coi Hung Giản là một con người, nó đại khái cũng sẽ có sở thích riêng, giống như sát thủ liên hoàn ấy, hành vi của chúng luôn có tính đặc trưng.”

Thần Côn cười ha ha: “Củ Cái Nhỏ, cậu đứng là thấu hiểu lòng tôi mà. Đây chính là điểm đáng sợ nhất! Có nhớ tôi từng nói, Hung Giản là vật sống không?”

Trong long Mộc Đại len lên ngờ vực: Tại sao “điểm đáng sợ” mà lại cười ha ha như vậy chứ, ăo Thần Côn này thật đúng là...

“Không ai biết đáng vẽ nó ra sao, đây vốn chỉ là một thế lực không nhìn thấy, cũng có thể coi là một luồng khí. Thời Nam Tống, Văn Thiên Tường từng viết một bài ‘Chinh khi ca’, khúc đầu có nói ‘Trời đất có chính khí, hình dạng tạp mà đông, dưới có non sông rầy, trên có trăng sao đó’, tức là nói chính khí có mặt ở khắp nơi, tràn ngập trong trời đất, dưới đủ loại hình thức.”

Sắc mặt La Nhận bỗng thay đổi, Mộc Đại tò mò nhìn anh, La Nhận cười cười, ý báo có nghe tiếp.

“Qua đó mà suy đoán, Hung Giản cũng có thể là vật sống như vậy. Không nhất định phải ám người, cũng không nhất định phải có hình dạng là thê tre. Anh không biết nó có năng lực suy nghĩ hay không, cũng không biết chúng có thể trao đổi với nhau hay không. Nhưng tôi gần như có thể khẳng định rằng, những thanh khác đều không giống thanh này, thậm chí thanh này có thể vô gặp nguy mà trở nên thông minh hơn. Tiếp tục bám trên cơ thể người? Trên lưng thiếu mất một mảng da? Không không không, chúng sẽ càng ngày càng gọi ản núp hơn.”

Tào Nghiêm Hoa chợt đánh một cái rùng mình: “Sống, vật sống ư?”

Vật sống, còn có thể trao đổi với nhau, vậy liệu nó có gì thù không?

Tào Nghiêm Hoa nhìn Một Vạn Ba: “Tam Tam à, cậu, ..cậu dùng lửa đốt nó đó!”

Long Một Vạn Ba đã sớm thấp thòm không yên, nghe Tào Nghiêm Hoa nói thế, nhất thời như bị đập cho một cước, ngay cả việc bị gọi là “Tam Tam” cũng không màng đến: “Tôi đốt nó, vậy anh thì sao, chẳng lẽ không phải anh cầm cốc ném nó à?”

Mộc Đại tự an ủi mình, lăm bắm: “Tôi không sao hết, tôi không làm gì cả...”

La Nhận dụ dằng nhắc nhở cô: “Mộc Đại, cô bụng chậu nước hứng nó.”

Phản ứng của Mộc Đại còn kịch liệt hơn cả Một Vạn Ba: “Vây còn anh, anh lấy dao đâm nó đấy.”

La Nhận rắp tâm trêu tức cô: “Mộc Đại, đó không gọi là đâm, mà là ghim.”

...

Thần Côn ở đầu bên kia nghe mà nớ gan nớ ruột, vui vẻ xem náo nhiệt mà không cần mua vé, cảnh tượng đầu bên kia đang như thế nào nhỉ? Tào Mập hẳn là đang chỉ chóc với Tiểu Tam Tam, còn Củi Tủ Nhỏ chắc chắn là đang giật tóc Củi Cái Nhỏ.

Nhìn mà xem, vừa thấy có nguy hiểm cái là lập tức chối dây đẩy lẫn nhau, mấy cô cậu này chắc chưa thân với nhau lắm nhỉ, giao tình định mệnh không phải như thế này, giao tình định mệnh thực sự chính là, ngoài miệng thì mắng bạn như mắng cháu mắng con nhưng khi bạn gặp nguy hiểm thì lại là người đầu tiên chạy tới giúp cơ.

Thần Côn bỗng nhớ đám bạn mình quá đổi.

Lão chợt nghe thấy La Nhận nói: “Được rồi, đều đã xảy ra cả rồi, mọi chuyện đều do tôi, nếu tôi có thể che chắn cho các cậu, tôi sẽ tự mình gánh chịu, chỉ là không biết nó có đồng ý không thôi.”

Nó? Nó là ai?

Hướng La Nhận chỉ vào chính là chậu nước kia, là...thanh Hung Giản chìm trong nước.

Một Vạn Ba rầu rĩ: “Quên đi, chẳng nào cũng sẽ không chạy thoát, ai cũng không thoát được.”

Nhìn xung quanh thấy không có ai chú ý đến mình, hẳn bỗng ghé sát vào chậu nước, nghiêng rắng nghiêng lợi: “Còn cả cái lão Thần Côn ở đầu dãy bên kia nữa nhé, đừng bỏ sót lão.”

Lúc ngừng đầu lên, chạm trúng ánh mắt khinh bỉ của Mộc Đại.

Một Vạn Ba nhún vai tỏ vẻ không hề gì, làm sao, nghe hương thì xuống ngựa, trời tối thì lên giường, đạo hữu chết chứ bản đạo không chết (*), đó không phải chính là đức hạnh của Lão Tử sao.

() Nguyên văn “闻香下马摸黑上床，死道友不死贫道”，ý chỉ lối sống ích kỷ, bo bo giữ mình.*

Thần Côn nói: “Các cô các cậu cũng đừng căng thẳng quá, cái gì có thể ngăn cản được bảy thanh Hung Giản?”

La Nhận suy nghĩ một chút rồi đáp: “Phượng Hoàng Loan?”

Dù biết đám La Nhận không nhìn thấy nhưng Thần Côn vẫn gật đầu một cái: “Lồng Phượng Hoàng Loan bao hàm trong đó sức mạnh của hỏa và kim, chúng còn là chim thần cát tường thời bấy giờ, thật ra cũng là đại biểu cho thể lực chống lại tà khí, tôi có một suy đoán to gan thế này.

“Trước đó chúng ta từng nói, việc nghiêm phạt hung thủ đến từ một thể lực cổ xưa khác, có thể chính là của ngũ hành mà đại diện là cái lồng Phượng Hoàng Loan này. Lồng Phượng Hoàng Loan đã giam hãm Hung Giản suốt vài ngàn năm nay, dư lực của thể lực cổ xưa này chắc chắn vẫn còn, chưa thể bị tiêu trừ hoàn toàn.

“Lưu Thủ Hài và La Văn Miếu đều bị chặt đứt chân trái, mà nguyệt tức lại là hình phạt thời thượng cổ, hãy chú ý, vào thời thượng cổ, công cụ vẫn còn tương đối đơn sơ, tỷ như đao đá, búa đá, không thể sắc bén được như những vật cắt bằng kim loại của công nghệ hiện đại, điều này có thể giải thích cho việc, vì sao vết chém lại mất thịt be bét, không bằng phẳng như vậy.”

Vậy, đó chính là sự kiểm hãm mà thể lực cổ xưa của chiếc lồng Phượng Hoàng Loan kia tạo nên sao?

La Nhận cười nhìn Mộc Đại: “Cô xem, cũng không đáng sợ đến vậy, vạn vật tương sinh tương khắc, có trắng thì có đen, có âm thì có dương.”

Tào Nghiêm Hoa tiếp lời: “Phải, có bảy thanh Hung Giản thì có lồng Phượng Hoàng Loan.”

Một Vạn Ba chợt nghĩ đến điều gì: “Vậy bức ảnh nước mà tôi vẽ ra kia...”

Thần Côn một lần nữa gật đầu: “Bức ảnh nước kia hẳn là đến từ thể lực của lồng Phượng Hoàng Loan. Hung Giản chỉ biết ẩn náu bằng mọi giá, sẽ không có khả năng tự nói cho các cậu biết chúng là thứ gì. Tôi cảm thấy, đây là do lồng Phượng Hoàng Loan muốn phong ấn bảy thanh Hung Giản lại một lần nữa.”

Mộc Đại không nhận được: “Lồng Phượng Hoàng Loan giờ đang ở đâu?”

Thần Côn cười ha ha một tiếng: “Ai biết được chứ, cũng giống như sáu thanh Hung Giản còn lại thôi, lưu lạc đâu đó trên cõi đời này, phải đợi thôi.”

Lão bỗng hạ giọng: “Có điều, nói không chừng, cũng như bảy thanh Hung Giản, nó cũng đang để mắt đến các cô các cậu đấy, gặp được là có duyên, hình ảnh hiện trên mặt nước bí ẩn là vậy nhưng không phải các cậu đã phát hiện và vẽ ra được đấy sao?”

Ánh mắt mọi người vào một cái đều bay về phía Một Vạn Ba.

Một Vạn Ba ha ha cười hai tiếng khô khan, rồi lại cười khô khan thêm hai tiếng nữa, thực sự là cười mà còn khó coi hơn khóc.

Cúp mây rồi, Mộc Đại mới nhận ra thời gian trôi qua mau vậy, ánh nắng chiều hắt lên tường khi nãy giờ chỉ còn lại một vệt sáng mờ mờ.

Cô quay sang nhìn La Nhận, La Nhận cảm nhận được ánh mắt của cô, cũng quay qua cười.

“Nghĩ gì thế.”

“Tôi đang nghĩ, tội án này rốt cuộc là tội gì.”

Tào Nghiêm Hoa thì thào: “Dù là tội gì, tôi cũng cảm thấy tuyệt đối không thể giống chuyện dùng dây xuyên người thành con rối được, người cổ đại đơn giản mà...”

Sau khi cảm nhận được sự coi thường trong ánh mắt của mọi người, gã đổi một cách nói khác: “Người nguyên thủy ấy, cách thể hiện nội tâm đều tương đối bộc trực, muốn giết các cậu sẽ vác đá đập thẳng lên đầu các cậu, làm gì có cái công phu xe chỉ lượn kìm đẩy tính nghệ thuật thế kia, thừa hơi như vậy thà đi bắt lợn rừng về nướng ăn còn hơn.”

Bắt lợn rừng? Săn thú?

Lòng La Nhận khẽ động: “Mộc Đại, bài hát mà Sinh Đình hát.”

Đoạn trúc, tục trúc, phi thổ, tục nhục.

Đó là một bài hát đi săn.

Có phải chính là đề miêu tả chuyện sắp xảy ra, hoặc là cảnh tượng trước khi chuyện xảy ra không?

Chết trúc trong rừng hoang, nói lại thành cung nô, vo đất làm đạn bắn, dùng để săn thức ăn.

Sau đó thì sao, chuyện gì đã xảy ra, tranh đoạt à? Vào thời kỳ thiếu thốn tài nguyên đó, thức ăn quý giá hơn tất thấy, có lẽ đã có một vài người không thỏa mãn với việc chung sống chia sẻ mọi thứ với cộng đồng thị tộc và bộ lạc, vậy nên đã xảy ra tranh chấp trong chuyện phân chia con mồi, cũng có thể là hai người cùng một cộng đồng đồng thời bắt trúng một con dã thú, một lời không hợp liền nhấc đao lên đánh nhau.

Cảnh tượng tại hiện trường án mạng con rối đầy cầu là một người vung đao, một người né tránh, ngoài ra còn có một người đang giơ hai tay lên khuyên can.

Luôn có một người dữ tợn vung đao, mà trên thanh Hung Giản kia, cũng từng hiện ra tự hình “Đao” của giáp cốt văn.

Bất kể tội án này là bắt nguồn từ phần nào, tham lam hay chiếm hữu, kết quả đều chỉ có một: dùng công cụ vốn được chế tạo và sử dụng để khai phá đất đai, thu hoạch thức ăn và tự bảo vệ mình trong hoàn cảnh sinh tồn khó khăn chém về phía đồng loại.

Mà rất lâu sau này, qua mấy trăm mấy nghìn năm, khi xã hội loài người từng bước chiến thắng sự khắc nghiệt của tự nhiên, khi đã không cần phải tiếp tục ăn sống nuốt tươi ăn lông ở lỗ nữa thì...

Chiều tĩnh lặng hay đêm không người, dây cá chẳng chặt, từng sợi từng sợi, lần lượt căng thành cảnh tượng từng xảy ra.

Quá khứ mãi mãi bắt từ, mà tội án này thậm chí còn chưa phải quá khứ.

Một chậu nước là có thể vây khốn được Hung Giản sao? Chỉ là tạm thời thôi, rồi nó cũng sẽ tìm được cách đi ra, giống như khi đốt lửa vậy, lúc bị lửa đốt, Hung Giản trải ra bất động, nhưng lửa vừa tắt, nó liền phục sinh ngay tắp lự.

Nó từng ngủ đông dưới đáy sông ở ngoại ô Đại Đồng những mười lăm năm, nhưng đó là sông rộng núi dài, không biết dưới đáy sông liệu còn huyền cơ gì khác không, nhưng dù thế nào thì khả năng kiểm chế của sông núi cũng là thứ mà cái chậu nước nhỏ tí xâu rầy không thể so sánh được.

Theo đề xuất “tuyệt diệu” mà Thần Côn cuối cùng cũng nghĩ ra, Tào Nghiêm Hoa ra sân đào lấy nửa chậu đất, đổ hết vào chậu nước, La Nhận tìm một cái thùng gỗ, cẩn thận dè dặt đặt chậu nước vào, đặt nắp thùng lại, dùng xích sắt thường thấy trong các loại xe cộ trói lại, cuối cùng Một Vạn Ba nói: “Để tôi về phượng hoàng lên thùng, tạm coi là đại biểu cho hỏa đi.”

Xích sắt, thùng gỗ, nước, về phượng hoàng, đất, cũng có thể tạm coi là một dị bản đơn giản của kim mộc thủy hỏa thổ được rồi.

Ít nhất thì, trước khi thanh Hung Giản thứ hai bắt đầu rục rịch, có thể miễn cưỡng ngăn trở được một thời gian.

La Nhận cuối cùng cũng có thể yên tâm đến bệnh viện thăm Sinh Đình, nhưng khi xe vừa lăn bánh, anh lại dừng lại.

Mộc Đại đang lấy làm khó hiểu, La Nhận đã hạ cửa sổ xe xuống, vẫy tay với cô.

Mộc Đại ngỡ vực đi tới

“Mộc Đại, muốn đi cùng không?”

Đi cùng? Không cần, Mộc Đại cười có phần lúng túng: “Tôi với cô ấy...không quen nhau, hai người là người một nhà mà... Thay tôi hỏi thăm cô ấy, chúc cô ấy sớm hồi phục là được.”

La Nhận cười: “Sinh Đinh thần trí không rõ ràng, còn lâu nữa mới hồi phục được. Đi bệnh viện xong, chúng ta có thể thuận tiện đi hóng gió.”

Lại hóng gió nữa? Hóng gió đêm? Lòng Mộc Đại vẫn chưa hết sợ hãi: “Khỏi đi, ý tốt của anh thì tôi nhận, nhưng cả đời này tôi cũng không muốn ngồi xe anh lần nữa đâu.”

Câu trả lời này có vẻ như đã nằm trong dự liệu của La Nhận, anh đột nhiên nhồm người tới gần, ghé vào tai cô nói mấy câu.

Hơi thở ấm áp phả vào tai, ngựa ngựa, mắt Mộc Đại dần sáng lên, hỏi lại La Nhận như không mấy tin tưởng: “Thật sao, buổi tối cũng có thể à?”

La Nhận gật đầu: “Có thể.”

Xe lại lần bánh, có điều lần này, đưa theo cả Mộc Đại đi cùng.

Tào Nghiêm Hoa chưa xót nhìn theo, vừa nhìn vừa ngồi xuống cạnh Một Vạn Ba đang về thùng mà lái nhái: “Tam Tam này, kể cho cậu nghe nhé, lần đầu tiên tôi gặp em Mộc Đại tiểu sư phụ của tôi là ở trên cáp treo từ bìa Giải Phóng sang bên kia sông, lúc đó, tôi còn chưa có ý định hỏi cái làm người mới...”

Nói cứ như bây giờ đã chịu hỏi cái làm người mới vậy, là ai mang đẩy đủ công cụ mở khóa theo bên người không thiếu cái nào hả? Một Vạn Ba lý giải đi, chuyển tâm về tranh lên thùng.

Tào Nghiêm Hoa tiếp tục lái nhái: “Tôi định trốn đồ của cô ấy, kết quả, em Mộc Đại đứng là tai nghe sáu hướng mắt nhìn tám phương, sau lưng cứ như có mắt ấy, vào một cái phóng tay ra như điện...”

Gã còn khoa tay múa chân minh họa, hai tay tạo thành thế ghim chặt: “Bắt được tôi. Lúc đó tuy tôi còn ra vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng thì lại nghĩ, bà nội nó, ra tay tàn bạo quá đi mất...”

“Kết quả thì sao...” gã thờ dãi, “Rõ ràng là một cô gái lạnh lợi như vậy, tại sao cứ mỗi lần đứng trước mặt La Nhận là tôi lại có cảm giác như chỉ cần một cái kẹo thôi cũng có thể lừa được cô ấy đi theo...”

Một Vạn Ba huyên Tào Nghiêm Hoa một cái: “Anh Tào.”

“Hớ?”

Tào Nghiêm Hoa quay sang, thấy Một Vạn Ba đang cầm một cái bút nhỏ, đầu bút đã tõe hết ngòi: “Cái bút này của La Nhận khó dùng quá, anh giúp tôi một tay, mua bút màu hộ tôi cái, tốt nhất là mua màu vàng ấy...”

Hắn chỉ vào cái thùng, háng hái ngất trời: “Tôi muốn vẽ một con phượng hoàng màu vàng kim, phượng hoàng lửa mà, không thể không có lửa. Nhanh giúp cái.”

Được thôi, trong nhà này cũng chẳng còn ai khác để sai khiến, Tào Nghiêm Hoa phui mông đứng lên: “Cậu chờ chút.”

Gã lết xẹt lết xẹt đi ra cổng.

Giấy phút bóng lưng Tào Nghiêm Hoa biến mất ở cửa, về mặt Một Vạn Ba bỗng nhiên sụp đổ. Sau một hồi ngồi thần thờ, hắn lấy ra từ trong ngực một tờ giấy vẽ được gấp lại, chậm rãi mở ra.

Nửa đêm khi đó, lúc hắn vẽ xong bức đầu, lúc roẹt một tiếng giật xuống khỏi tập giấy đã đánh động đến La Nhận, anh hỏi hắn: “Sao thế?”

Trong bóng tối, bàn tay cầm bút của hắn run lên, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh, trả lời: “Về hồng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Ngoại truyện : Lần đầu hẹn hò

Đến bệnh viện xem Sinh Đinh, với Mộc Đại mà nói, đúng là chỉ “xem” mà thôi.

Sinh Đinh đang ngủ, mái tóc đen dài xổ ra trên chiếc gối bệnh viện trắng như tuyết, tạo nên một sự tương phản rõ rệt, trên khuôn mặt hơi ửng hồng sắc máu, như một điểm báo tốt lành: Hung Giản đã rời khỏi người, cô ấy sẽ dần dần tốt lên.

La Nhận và bác Trịnh đều đi bị bác sĩ gọi đi, nghe nói là để nghe kiến nghị về việc trị liệu. Mộc Đại mới mình ngồi trông trước giường, hết như một người chị gái thân thiết, lúc thì giúp Sinh Đinh đếm lại chân, lúc thì giúp cô vén lại tóc.

Cho đến khi giọng nói của La Nhận vọng lại từ đằng sau: “Đi thôi, Mộc Đại.”

Trong lòng Mộc Đại nhảy nhót, nhanh chóng đứng dậy, La Nhận nhắc cô: “Có muốn đi vệ sinh trước không?”

Cũng phải, đến lúc đó sa mạc mệnh mông, tối như hũ nút, sẽ chẳng tìm ra được chỗ nào thuận tiện. Mộc Đại chạy đi, lúc tới cửa còn quay đầu lại dặn: “Chờ tôi đấy.”

Đúng là thiếu cảm giác an toàn, nói cứ như anh sẽ lái xe chạy mất vậy.

Trong bóng đêm vô tận, xe lại một lần nữa lái vào sa mạc mệnh mông, lần này lái rất vững, không chơi tốc độ bàn thờ, cũng không lao xuống sườn dốc cắt đầu hồ dọa cô nữa. Mộc Đại kéo cửa sổ xe xuống một chút, nhắm mắt hóng gió. Có lẽ là bởi hơi ấm còn sót lại của ban ngày chưa tan, cũng có thể là bởi tâm trạng không tệ, gió thổi vào mặt không lạnh như trong tưởng tượng, ngược lại còn thoải mái một cách lạ lùng.

Cho đến khi La Nhận kêu cô: “Còn hóng nữa, sáng mai dậy cả mặt toàn vết gió cắt bây giờ.”

Mộc Đại đánh đóng cửa sổ lại, chợt nhớ tới điều gì, hỏi La Nhận: “Buổi tối lạc đã không đi ngủ sao?”

“Ngủ chứ, vậy nên cô sẽ phải vào đánh thức nó dậy, nếu nó dậy không nổi, cô phải đu nó lên, còn nữa, lạc đã đang ngủ mà bị gọi dậy, tỉnh tỉnh sẽ rất nóng nẩy, chẳng những có thể đá cô, mà còn có thể cắn cô nữa đấy. Có điều không sao, cô còn biết leo tường cơ mà.”

Mộc Đại suy nghĩ đôi chỗ: “Vậy tôi không cười nữa, ban ngày trở lại cũng được, tôi xem TV rồi, lạc đã lớn lên vừa cao vừa nặng, sao tôi đu được, đến ngựa tôi còn chẳng đu được nữa là.”

Cô tưởng thật thật à? La Nhận nén cười, một lúc lâu sau mới nói: “Không sao đâu, tôi sẽ kiếm một con lạc đã thích thức đêm.”

Mộc Đại thể nhưng lại cảm thấy rất có lý: Giống như người vậy, trong số đám lạc đã, tất nhiên là cũng có con thích thức đêm rồi.

Xe từ từ đỗ lại.

Chỗ này thật ra là một công viên tư nhân trong sa mạc, phục vụ các dịch vụ giải trí bao gồm nướng dê, nhảy múa quanh lửa trại, cười lạc đã, còn dựng cả những căn nhà bạt đơn sơ để có thể qua đêm.

La Nhận đã gọi điện đặt trước, lúc xe đến, đã có người dắt lạc đã hai bước đứng chờ sẵn. Mộc Đại lần đầu nhìn thấy lạc đã thật sự, vẻ kinh ngạc vừa thích thú, con lạc đã này rất cao, tính cả bước thì cũng phải đến hai mét, bộ lông màu vàng sậm, mắt cứ như mắt hai mị, lông mi cũng rất dài, đáng vẻ thực sự là rất ưa nhìn.

Cô muốn sờ thử, nhưng lại sợ bị đá. La Nhận vỗ nhẹ một cái sau đầu cô: “Ừm, đã đặc biệt chọn một con thích thức đêm rồi, sẽ không đá cô đâu.”

Mộc Đại nín thở, chậm rãi vuốt vuốt lạc đã, bộ lông có cảm giác khá thô ráp, hồ hấp ngưng lại, trong đôi mắt trong veo thậm chí còn phản chiếu lại hình bóng cô, cứ như bước vào một thế giới khác, lòng Phượng Hoàng Loan hay bây thanh Hung Giản gì đó, trong nháy mắt đều bị ném hết ra sau đầu.

Giống như ý của một bài thơ mà cô yêu thích, mưa như trút nước ập xuống đầu, ô chẳng có, vẫn không quên khom người cúi xuống, ngửi lấy mùi cây lá dầm nước mưa rơi.

Trong cánh ngõ không thuận lòng, vẫn luôn có những khoảnh khắc tươi đẹp.

La Nhận là khách quen ở đây, sau khi đặt tiền thuê chấp, nhân viên yên lòng rời đi, nhưng Mộc Đại thì lại tỏ ra lo lắng, vừa đeo bọc chống cát vào chân vừa hỏi La Nhận: “Sao anh ta lại không theo chúng ta vậy? Chứ nửa lữ lạc đã nổi điên thì phải làm sao? Nó công tôi chạy mất thì biết làm thế nào?”

La Nhận nhìn vào mắt Mộc Đại, dịu dàng nói: “Tin tôi đi, tôi sẽ không để nó chạy mất đâu.”

“Nếu nó chạy mất, tiền thuê chấp của tôi cũng bay mất luôn chứ còn à.”

Tối nay hẳn là buổi tối đẹp nhất trong đời từ trước đến giờ.

Nhịp bước của lạc đã rất ổn định, nhưng vô chân rộng lớn giẫm vào cát vẫn không tránh được tạo ra những lắc lư trong một biên độ nhất định, người ta thường gọi lạc đã là con thuyền trên sa mạc, chính là bởi cưỡi lạc đã cũng có cảm giác lắc lư để chịu như đi thuyền vậy.

Gió không lớn, thổi vào mặt khá là nhẹ nhàng, trên trời sao lưa thưa, dù đều chỉ là những cái xác nhưng vẫn là những mẫu xương đầy khả ái. Không biết có phải do quá lắc bị hóng hay không mà lạc không định định đang đang vang lên liên tục mà thỉnh thoảng mới thỉnh thoảng một tiếng, ngược lại lại tăng phần vắng vắng xa xôi như đến từ ngàn xưa.

La Nhận ngồi chung với cô, trước yên treo một chiếc đèn báo chuyên dụng, tay anh nắm chắc hai đầu dây cương lạc đã, lâu lâu lại kéo nhẹ một cái để điều chỉnh phương hướng.

Anh biết điều khiển lạc đã à?

La Nhận như nhìn thấu lòng cô: “Tôi hay tới đây, có lúc đi cùng chú, lúc thì đi với Sính Đình.”

À, báo sao.

Mộc Đại cúi đầu, lăm lăm trách móc một câu: “Chẳng chịu đưa tôi đi chơi gì cả.”

“Trong sa mạc có gì cô chưa từng chơi, nói nghe xem nào.”

Thỉnh lưc của anh không ngờ lại tốt đến vậy, Mộc Đại sợ hết hồn: “Tôi chỉ nói chơi thôi mà.”

La Nhận không đáp lại ngay, một lát sau, anh cúi người xuống, tắt đèn báo đi.

Ánh sáng tắt mất, trước mắt Mộc Đại đen kịt một màu, La Nhận nói: “Chưa chơi bao giờ thì cứ đi đại đi vậy, đi tới đâu thì tính đến đó.”

Chuyện này hình như... không ổn lắm...

Đèn tắt, xung quanh tựa hồ thấp thoáng những bóng hình kỳ dị, chỉ chút âm thanh khe khẽ thôi cũng có thể khiến lòng người thấp thỏm không thôi. Càng đi càng tỉnh lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng lạc lạc dường như cũng trở nên u ám thấu xương. Trong lòng Mộc Đại hơi hoảng, mấy lần còn cúi xuống nhìn.

Chuyện về Hung Gian xoay vòng vòng trong đầu, luôn có cảm giác như thể sẽ có một thanh trời lên từ trong cát, bám vào chân lạc đã rồi từng chút từng chút bò lên một cách kỳ dị.

Cô hơi lo lắng cho Một Vạn Ba và Tảo Nghiêm Hoa: “Bọn họ ở nhà sẽ không sao chứ?”

“Biện pháp của Thần Côn, dù không thể giam được mười ngày nửa tháng nhưng đảm bảo ngày thì không thành vấn đề, với lại, cô cũng đừng coi thường hai người họ quá, nếu thật sự xảy ra chuyện, họ vẫn sẽ chạy thoát được thôi.”

“Không biết sáu thanh Hung Gian còn lại ở đâu nữa.”

La Nhận cười cười: “Chúng nếu giới hạn mình thì mười, hai mươi năm cũng chưa chắc đã chịu hiện thân. Chúng ta không phải Lý Thần, không thể quanh năm suốt tháng đeo đuổi chuyện này được, mọi người ai cũng có cái bận riêng, lần sau gặp lại, không biết đã là lúc nào rồi.”

Tìm Mộc Đại chợt hắng một nhịp.

Lần sau gặp lại, không biết đã là lúc nào rồi.

Những lời này nghe sao mà đáng sợ quá chừng, hệt như khúc nhạc dạo đầu của bài ca từ biệt vậy?

La Nhận không chú ý tới sự khác thường của cô: “Vậy nên tôi mới đưa cô đi cưỡi lạc đã đó, cũng đưa cô dạo một vòng quanh Tiểu Thương Hà một chuyến, lưu lại chút hồi ức. Ban này bác sĩ nói với tôi là, điều kiện chữa bệnh ở Tiểu Thương Hà dù sao cũng có hạn, ông ấy đề nghị chuyển Sính Đình đến một bệnh viện lớn hơn, một là để phẫu thuật, hai là để tiện an dưỡng sau này.”

Giọng Mộc Đại mong nhẹ đến mức chính cô cũng suýt không nghe thấy: “Ừ.”

“Tôi không muốn để kéo dài, ngại quá Mộc Đại, vốn đã nói là sẽ lái xe đưa cô về, nhưng mà chắc là...”

“Không sao không sao,” Mộc Đại vội lắc đầu, “Chữa bệnh quan trọng hơn, tôi về cùng Tảo Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba là được rồi.”

“Cũng được, nói chung... Rất vui được quen biết cô, Mộc Đại.”

Vui sao? Mộc Đại cảm thấy chẳng vui chút nào, cô ngẩng đầu lên ngắm sao, nếu còn cưỡi đầu nữa, cô sợ cô sẽ khóc mất.

Lạc đã dừng lại, đèn báo sáng lên, dừng ở đâu? Không biết, dù sao cũng đều là trong sa mạc khô khốc không có hơi người cả.

“Mộc Đại, xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Mộc Đại từ một tiếng, máy móc xuống lạc đã, lúc chạm xuống đất, chân lún trong cát rất sâu. La Nhận vỗ vỗ lưng lạc đã, lạc đã hai bước phun ra một làn hơi trắng, ngoan ngoan khuyua bốn chân xuống, giống như đang tìm một chỗ thoải mái trong sa mạc để dựa lưng.

Mộc Đại chậm chậm dựa vào nó, đầu cọ lên bộ lông thô ráp, mặt bị ma sát mà phát đau. La Nhận ngồi xuống cạnh cô, cười hỏi: “Sao đột nhiên lại mất tinh thần thế?”

Cô thấp giọng đáp: “Mệt.”

Không muốn nhìn La Nhận chút nào, không muốn nhìn anh tươi cười thoải mái như thế, nói về tương lai hạnh phúc như vậy: Sính Đình được phẫu thuật, thuận tiện cho Sính Đình an dưỡng, sẽ khá hơn, càng ngày càng chuyển biến tốt hơn.

Mũi cô cay cay, nói: “Tôi muốn về Vân Nam, phải dọn hành lý, chúng ta về thôi.”

Nói xong, chống tay lên yên cưỡi đứng dậy, mới đi được hai bước, cánh tay chợt bị kéo lại, cả người không giữ được thăng bằng, ngã ngồi trở về.

La Nhận nắm chặt tay cô, giọng nói có chút khó hiểu: “Sao tự dừng lại không vui thế này?”

Sao cứ nhất định phải hỏi chứ? Mộc Đại mù mờ, nghĩ chút rồi nói: “Thì cưỡi lạc đã hơi mệt thôi...”

“Không phải mệt, không phải lạnh, không phải tại gió lớn, sao lại không vui?”

Còn hỏi nữa à!

Mắt Mộc Đại đỏ lên: “Là bạn bè, nghe nói sau này không còn gặp nhau nữa, có chút buồn bã là chuyện thường tình mà...”

“Cô không cần phải cứ mở miệng ra là lại nhấn mạnh ‘là bạn bè’, ‘đứng ở lập trường của một người bạn’ thế đâu, tôi biết cô là bạn tôi.”

Mộc Đại tủi thân vô cùng: “Vậy phải nói thế nào chứ, đều tại anh chẳng có chút tình người nào hết, nói đến chuyện không gặp lại mà làm như vui vẻ lắm vậy, người bạn nào nghe mà chẳng mất vui chứ. Anh còn dám hỏi tôi tại sao nữa à!”

Cô lại nhún mạnh “người bạn” thêm lần nữa.

La Nhện hít một hơi thật sâu: “Được, để tôi đổi chủ đề.

“Cô còn muốn gặp lại tôi à?”

Gió chẳng như đột nhiên ngừng thổi, ánh đèn báo hiệu đang đến mờ màng, cảm giác này lại tới nữa rồi, cái cảm giác như lúc bị anh vuốt tóc.

Mộc Đại cắn môi, hồi lâu sau mới hỏi: “Vậy anh còn muốn gặp tôi không?”

“Muốn.”

Ồ... Mộc Đại cúi đầu, lại một hồi lâu sau mới nói: “... Tôi cũng muốn.”

“Nếu tôi nói không muốn thì sao?”

Lần này cô đáp lại rất dứt khoát: “Vậy tôi cũng không muốn.”

La Nhện bật cười, một lúc sau, anh thả vào lòng bàn tay Mộc Đại một xâu chìa khóa.

“Thật ra tôi đã bao trọn một ngôi nhà ở Lệ Giang, tôi đang nghĩ xem nên trả lại hay tiếp tục thuê đây. Nếu mọi người đều muốn gặp lại nhau, vậy thì Lệ Giang cũng là một nơi thích hợp để Sinh Đình an dưỡng.

“Tất nhiên, nếu cô không muốn gặp lại tôi thì phiền cô trả lại nhà giúp tôi vậy. Ngôi nhà đó cách quán bar của di Hồng nhà cô không xa, là bạn bè, giúp nhau chuyện này cũng không có gì quá đáng đâu nhì.”

...

Trong phòng bệnh, bác Trịnh bận rộn thu dọn đồ đạc. La Nhện đã dặn dò, sẽ sớm chuyển viện cho Sinh Đình, những thứ vừa mang đến phòng bệnh hôm trước cũng dọn hết lại mang về.

Đang thu thập, trước mắt chợt lóe lên ánh vàng.

Đó là?

Bác Trịnh dụi mắt, từ từ đi tới trước giường Sinh Đình, nơi ấy, trong tay cô, tựa hồ đang cầm một thứ gì đó, lộ ra một đoạn...dây trang sức vàng kim cực nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Tiên nhân chỉ lối

Thành cổ đứng là một nơi ở tốt, quanh năm khí hậu ôn hòa, không có giá rét thấu xương.

Mùa này, phần lớn các tỉnh phía bắc có lẽ đều vẫn đang chìm trong mưa tuyết se lạnh của tiết xuân hàn, nhưng ruộng đồng nơi đây thì đã sáng bừng sức sống và dương liễu thì bắt đầu non mơn mẫm xanh. Xa hơn về phía bắc, thảo nguyên Shangri-La như một bức tranh son dầu không lờ, mỗi ngày lại được thắm lên những sắc màu nồng đậm rực rỡ khác nhau.

Gần như ngày nào Mộc Đại cũng dẫn Tào Nghiêm Hoa đến nhà La Nhện để “luyện công”, theo cách cô nói thì là bồi vi: rộng rãi, yên tĩnh, không sợ có người học lóm.

Tiếng quét rác xoàn xoạt, đang là sáng sớm, Tào Nghiêm Hoa khua một cái chổi, hồng học quét sân nhỏ, mỗi lần đưa chổi là một lần trong lòng già muốn hỏi La Nhện ra mắng cho máu chó đầy đầu: Có tiền thì hay lắm hả? Trung bình diện tích nhà ở của người Trung Quốc chỉ có hai ba chục mét vuông, nhà người dựa vào đầu mà dám ở biệt thự có tường bao có sân viện chứ?

Phải biết rằng, tiểu sư phụ Mộc Đại của gã đã phản phó là: Quét, quét, quét, phòng nhỏ phòng lớn, mọi góc mọi chỗ đều không được bỏ sót.

Mồ hôi nhỏ từ trán xuống, dính vào mắt khiến con mắt tức đau, Tào Nghiêm Hoa cũng chỉ chớp mắt hai cái cho xong chuyện, lười gờ tay lên lau.

Phải biết rằng, cả hai cánh tay gã trải phải mỗi bên đều được một khối chì, cộng lại cũng phải đến mười cân! Cộng thêm cả ở bắp chân, cả người phải đeo ít nhất là hai mươi lăm cân, đừng nói là quét nhà, cho gã nằm không thôi cũng đủ mệt rồi.

Nhưng nhìn tiểu sư phụ của gã thì lại vô cùng nhàn nhã...

Tào Nghiêm Hoa đứng lòng liếc nhìn Mộc Đại, cô trái đùi ngồi trên bậc thang, dựa lưng vào cột trụ hành lang đọc sách, trong tay còn ôm một bát vật quét đã rửa sạch, thỉnh thoảng lại nhón lấy một quả, ăn đến là ngon lành. Đường như cô đang có ý chọc gã, ngón tay búng một cái, quả việt quất bay lên cao một mét, bắt kẻ rơi về phía nào, mắt cô không rời sách, dính đầu tựa như mọc mắt, người nghiêng một cái, há miệng ra chuẩn xác đón được, nhai nhai đầy vẻ trêu chọc.

Tào Nghiêm Hoa hết chua xót lại đến ước ao, gã phải quét đến đời nào đây, có khi nào sẽ quét thành lão tăng quét rác trong Thiếu Lâm Tự không.

Gắng kiên trì, nhưng thực sự không chịu nổi nữa, hai chân run lên, tay cũng run rẩy như là cây trong gió: “Tiểu sư phụ, anh không gắng được nữa đâu, thật đấy...”

Mộc Đại gãi giọng lão luyện nói vọng qua: “Gắng lên, vì sư chi là muốn tốt cho anh thôi.”

Thì đầu vô thuật quốc tế đều phải cần nhận đến việc có cùng thể trọng hay không, dù cho có thực sự là “muốn tốt cho gã” đi chăng nữa, cô cũng có thể suy tính một chút về mức độ luyện tập thích hợp đối với sức chịu đựng của người béo được không?

Lại qua thêm năm phút, đầu óc Tào Nghiêm Hoa ong ong, trước mắt trở nên đen kịt, sau khi vận hết sức lực toàn thân vung chổi thì ầm ầm...

Thần hình Mộc Đại nhẹ nhàng lướt qua như chim én lướt nước, ngay trước khi gã ngã xuống đất đã vươn tay náu lại cổ áo gã, thành công thay đổi tư thế của gã từ ngã sang ngồi, tay còn lại như làm ảo thuật lấy ra một cái bình xịt khoáng của con gái, xịt một phát lên mặt Tào Nghiêm Hoa...

Có lẽ hiệu quả làm dịu và khiến da tươi mát thật sự không tệ, bởi đôi mắt tí hìn của Tào Nghiêm Hoa bắt chợt mở to, ngẩng ngẩn nhìn về phía trước.

“Tào Mập, tiếp tục đi. Anh mới tập lần đầu nên tôi cho anh mượn tạm bình xịt khoáng. Lần sau khả năng cao sẽ đổi thành nước mù tạt đấy.”

“Tiểu sư phụ, anh thật sự không gắng nổi nữa, anh muốn nghỉ ngơi...” ánh mắt Tào Nghiêm Hoa dờ dãi, vẫn ngẩn ngơ nhìn về phía trước, “Anh vừa nhìn thấy... Trước mắt anh giờ toàn ảo giác rồi...”

Mộc Đại cúi người xuống, ướm thử góc độ tầm nhìn của Tào Nghiêm Hoa mà nhìn về phía trước: “Ảo giác gì cơ?”

Phía đó, dưới ánh ban mai buổi sớm, bụi đang từ từ rơi xuống – là đồng bụi gã quét trước khi té ngã.

Tào Nghiêm Hoa thều thào như sắp tắt thở, miêu tả cho cô: “Thật đấy... Lúc bụi tung lên mù nhất, bỗng như tạo thành một đoàn người tí hon, người dẫn đầu cười một thứ gì đó, chớp mắt một cái đã không thấy đâu nữa...”

Mộc Đại hí mắt cười, giọng nói dịu dàng hết sức: “Vậy sao?”

Gãy kế tiếp mặt thay đổi cái xoạch: “Quét, quét tiếp! Chút nữa lấy chổi lông gà, phui hết một lượt bụi bám trên rãnh hoa văn hình rồng của quanh cột chống ngoài hành lang đi!”

Thường nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, vậy mà sao thời cô đại lại làm vụ khi sư diệt tổ vậy nhì? Trước đây Tào Nghiêm Hoa nghĩ mãi không ra, bấy giờ thì, gã cảm thấy hình như hơi hơi hiểu được rồi.

Trở lại quán bar, vừa bước vào cửa liền nghe thấy chủ Trương nói với Một Vạn Ba.

“Sao đi một chuyến về lại lu xau thần thờ thế hả, cả ngày hồn vía cứ như trên mây ấy, làm việc chẳng hăng hái gì cả.”

“Chú à, tiền lương có một xiu vậy mà còn bắt cháu phải hăng hái làm việc, chú đang chọc cười cháu đấy à...”

Nói được một nửa, thấy Mộc Đại và Tào Nghiêm Hoa trở về, tức khắc lời nói đầy hàm ý: “Vội lại, chú hỏi cô chủ nhỏ mà xem, lần này đi với cô ấy ra ngoài, cháu đã phải chịu kích thích rất lớn, thể giới quan sụp đổ trầm trọng, cần phải có thời gian bình phục.”

Lại còn “thể giới quan sụp đổ trầm trọng” nửa cơ a, Mộc Đại khịt mũi khinh bỉ, bảy thanh Hung Giản và lồng Phượng Hoàng Loan, đến cả Tào Nghiêm Hoa cũng bình tĩnh tiếp thu được, cái loại người lừa bịp từ nam ra bắc như Một Vạn Ba, rõ ràng chỉ là đang giả bộ không chấp nhận được thôi.

Đang nghĩ xem nên nói câu gì để sặc chết hẳn, điện thoại chợt vang lên, Mộc Đại liếc tên người gọi hiển thị trên màn hình một cái, nhanh chóng nhận máy: “Alo?”

Một Vạn Ba hừ mũi một tiếng, nhún nhún vai như đang tỏ vẻ ghét bỏ, vừa cầm khăn lên tiếp tục lau lý, vừa dùng khẩu hình nói với Tào Nghiêm Hoa: La Nhận gọi.

Tào Nghiêm Hoa phóng cho hẳn một ánh mắt ngẫm thông suốt, hai người cùng dừng tai lên nghe Mộc Đại nói chuyện.

Mộc Đại sớm đã có phòng bị, nghiêng người sang bên kia, giọng nói nhỏ nhẹ rừ rừ, nghe tới nghe lui cũng chỉ được mỗi mấy câu “Ừ”, “Không sao”, lúc Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba đang sắp hết hi vọng tới nơi, giọng cô bỗng cao vồng lên một quãng tám

“Thật sao? Khi nào?”

Í, có biến? Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba lại một lần nữa hưng phấn.

Sắc mặt Mộc Đại vô cùng ủ rũ, bàn tay rũ xuống nắm lại, dường như rất chán nản mà gặm chân liên tục, sau khi cúp điện thoại thì không ngừng thờ dãi.

Chắc là La Nhận không quay lại, hay lắm! Một Vạn Ba tỉnh thần sáng khoái, hỏi cô: “Có chuyện gì vậy?”

Mộc Đại ủ rũ ngồi xuống cạnh bàn ăn, đặt cằm lên bàn, thờ dãi một tiếng như rên rì: “La Nhận nói, đêm nay sẽ gặp Thần Côn.”

Tay Một Vạn Ba run lên, lý để cao cách một tiếng lẩn trên quầy bar, hẳn mau lẹ nhất lên, nhìn sang hai bên như chợt dạ.

Chỉ có chú Trương đi ra từ cửa là tức giận trừng mắt liếc hẳn một cái.

“Tôi nên sớm nghĩ tới mới phải!” Mộc Đại hai tay nắm lấy tóc, như thể đang hận không thể giật một đồng xuống, “Thần Côn là người có hứng thú với những chuyện thần bí lý kỳ như vậy, nhất định sẽ phải tận mắt đến xem Hung Giản. Đồ đề ở chỗ La Nhận, ông ấy tất nhiên là sẽ đi tìm La Nhận, tôi nên sớm nghĩ tới mới phải!”

Tào Nghiêm Hoa rất đồng cảm với cô: “Đừng vậy thím Tường Lâm (*), chị hãy nén đau thương”

() Thím Tường Lâm là nhân vật trong truyện ngắn “Chức phúc” của nhà văn Lỗ Tấn, là hình tượng điển hình của người phụ nữ lao động nông thôn ở Trung Quốc, có số phận vô cùng bi thảm.*

Không phải là Thần Côn sao, chắc ngoại hình nhìn giống cái giấy chứ gì, chẳng hiểu sao Mộc Đại lại phải ghen tị với La Nhận chuyện gặp mặt lão nữa, thật thiếu hiểu biết.

Giọng Một Vạn Ba có phần khó hiểu: “Có gì đẹp đâu, làm gì đến nỗi phải chạy từ xa tới xem thế chứ, bảo La Nhận chụp cho một tấm là được rồi.”

Mộc Đại liếc hẳn: “Đương nhiên là đẹp rồi, nếu xấu, Thần Côn vội vàng chạy tới như thế làm gì!

“La Nhận nói, mượn được loại camera mà cậu nói lần trước rồi, đêm nay sau khi gặp Thần Côn sẽ chụp tốc độ cao liên tục, sau đó dùng máy tính chỉnh ảnh, như vậy sẽ thu được hình ảnh chính xác.”

Nói đến cuối, không quên đáp cho Một Vạn Ba một phát: “So với bức tranh chó gặm của cậu thì tốt hơn nhiều, nói không chừng còn có thể tìm được thêm manh mối ấy chứ.”

Một Vạn Ba không hề rầy, đáng vẻ như đang bận rộn chà lau cốc chén, chỉ mình hẳn mới biết, tay hẳn đang run lên, gần như lên con co giật mà lau đi lau lại một vị trí.

Không sao hết, hẳn tự an ủi, cho dù La Nhận có phát hiện ra nhiều hơn một thứ, họ cũng sẽ không biết đó là cái gì.

Cho nên, không sao hết.

Trong lòng cũng chẳng vì câu an ủi này mà nhẹ nhõm hơn, bên tai loáng thoáng như nghe thấy tiếng sóng biển quen thuộc, và cả ánh nắng chiếu lên bức tượng của con vật mà lão tộc trưởng thường miêu tả là “như chìm liệng, như huy (*) bay” trên mái hiên màu xám xanh, chói chang khiến người ta không mở mắt ra được.

() Nguyên văn là 翻飞, tên gọi loài chim trĩ có bộ lông ngũ sắc.*

Mộc Đại rất muốn gọi điện thoại đến, nhưng lại sợ quá lý rầy đến việc quan trọng của La Nhận và Thần Côn, thành ra cả đêm đứng ngồi không yên, lên giường rồi vẫn trần trọc.

Gần mười hai giờ, La Nhận rốt cuộc cũng gọi tới.

Mộc Đại bắt máy, hỏi liền một tràng: “Gặp chưa? Trông thế nào, có đẹp trai không? Có phải là nhìn đặc biệt có phong độ không? Anh chụp hình ông ấy cho tôi chưa?”

Thế này bảo La Nhận phải trả lời sao?

Anh hỏi tưởng lại đáng vẻ một tay xách túi nhura ba màu đỏ trắng xanh, một tay ôm hộp KFC phần ăn gia đình cười hi hi mở cửa xe vào nhà...

Anh nói lấp lửng: “Đúng là rất đặc biệt.”

Mộc Đại đánh thượt một tiếng phìền muộn như thờ dãi, kiểu phìền muộn vì đã đề lý mất dịp tốt, thiếu duyên kém phận.

Bỗng dừng lại nhớ ra điều gì: “Hình sau khi chỉnh ảnh thì sao? Có không?”

“Tôi chính là đang muốn nói chuyện này với cô đây.”

Giọng nói tựa hồ có gì đó không ổn, Mộc Đại vô thức ngồi dậy trên giường: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bất kể là tôi hay Thần Côn, hay camera tốc độ cao...cũng đều không nhìn thấy ảnh nước.”

Camera không chụp được bất kỳ vật sáng ngấn nước nào, ban đầu còn tưởng là màn trập nháy quá nhanh nên lượng ánh sáng vào quá thấp, vậy nên lại phóng theo phương pháp chụp sao, kéo dài thời gian hấp thụ ánh sáng, nhưng vẫn không được.

Thần Côn nói, có thể là do vật sáng đó quá mờ, chỉ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Câu này, chính bản thân lão cũng không tin, ống kính máy ảnh được ví như con mắt thứ ba của nhân loại, ống kính macro, ống kính siêu tele, đã bắt được bao nhiêu bí mật mà mắt người không thấy được.

Tắt đèn, chờ thật lâu, chậu nước kia yên lặng như đã chết, thậm chí một tia sáng cũng không thấy.

Mộc Đại lấy làm khó hiểu: “Đêm đó, tất cả chúng ta đều thấy được mà, tuy chúng ta không biết đó là vẽ, nhưng cứ cách hơn mười giây đều thấy xuất hiện vật sáng hoặc ngấn hoặc dài.”

La Nhận thờ dãi: “Tôi cũng nói như vậy với Thần Côn, tôi còn nói là có thể do vị trí của Một Vạn Ba khi đó tương đối đặc biệt. Thần Côn đi quanh chậu nước, thay đổi không biết bao nhiêu tư thế, cô cũng muốn gây, mà vẫn không thấy được gì cả.”

Mộc Đại vất óc, nghĩ đến một khả năng: “Có phải là thanh Hung Giản đó đã chết rồi không? Ngày đó anh lấy dao ghim nó, có khi nào lúc đó thì không sao nhưng về sau thì bị trọng thương mà không chữa được?”

La Nhận dờ khóc dờ cười, thuận tay cầm lấy con dao đặt trên bàn: “Mộc Đại, đừng quên ngày đó Thần Côn từng nói, ảnh nước hiện lên là do lồng Phượng Hoàng Loan, nếu như ảnh nước đột nhiên biến mất, vậy cũng không phải là do Hung Giản chết mà là lồng Phượng Hoàng Loan bị ai bóp chết rồi...”

Nói đến đây, lòng anh chợt căng thẳng, ánh mắt chậm rãi dời lên lưỡi dao bằng thép thẳng tắp.

Mộc Đại dường như cảm nhận được điều gì: “La Nhận?”

La Nhận không trả lời, anh nín thở nhìn lưỡi dao, lưỡi dao được mài lì, nhưng vẫn loáng thoáng phản chiếu hình ảnh quanh nó.

Là anh nhìn làm rồi sao? Mới đây thôi, chi trong một chớp mắt, anh dường như đã nhìn thấy hình ảnh một đoàn người tí hon đang đi tới trên lưỡi dao.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiết trời dần ấm lên, lượng khách tới Lê Giang ngày một đông hơn, việc buôn bán của quán rượu cũng theo đó mà nước lên thì thuyền lên, Mộc Đại gần như ngày nào cũng bị chú Trương sai đi hỗ trợ.

Đúng vậy, cô trên danh nghĩa là cô chủ nhỏ của quán bar nhưng từ trong ra ngoài vẫn là do chú Trương định đoạt, bởi, như Một Vạn Ba từng lên lút thì thăm với Tào Nghiễm Hoa, thì: Nếu thật sự giao cho cô chủ nhỏ quản lý thì bữa bữa tôi đều phải ăn cả gỗ mất.

Cái gọi là “hỗ trợ”, không phải rửa bát đĩa thì cũng là ghi đơn gọi món.

Tối nay, Mộc Đại lần thứ n thu khay về lại quầy bar, chán nản ỉu xiu nói: “Đây không phải cuộc sống mà cháu muốn.”

Chú Trương đang bận bịu giúp Một Vạn Ba trong quầy bar, nghe vậy cười ha hả: “Vậy cháu muốn cuộc sống thế nào, cháu là cô chủ nhỏ, tất cả mọi người trong quán bar chúng ta đều sẽ toàn lực hỗ trợ.”

Về mặt Mộc Đại lại càng như đưa đám: “Máu chốt là, cháu cũng chẳng biết mình muốn cuộc sống kiểu gì cơ. Cháu còn chẳng bằng Tào Mập nữa.”

Tào Nghiễm Hoa mỗi lần luyện công xong đều trịnh trọng lấy cái ví trong lồng ngực mở ra, nghiêm trang dùng ánh mắt thành kính hành lễ với tấm hình của Thành Long, không cần hỏi nhiều cũng biết già là đang lặng lẽ lấy thần tượng làm động lực, bất kể ý nghĩ này có kỳ lạ hay không thì so với cô vẫn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Chú Trương rất cảm thông cho cô: “Hay là, tìm người già đi?”

Quên đi, rửa bát đĩa vẫn tốt hơn.

Mộc Đại mặt mày xám xịt nhìn cái khay chứa đầy rượu, run rẩy bung lên, chú Trương nhìn không nói: “Sao lại thế này, mới chạy hai đơn đã mệt rồi à?”

Biết làm sao được? Mệt thật rồi.

Trên khay có một chai Bailey đã mở nắp, những ly cocktail đã pha chế xong xuôi, để cao để thấp đều đủ cả, có ly gái một miếng chanh nhỏ, có ly cảm nghiêng một chiếc ô tình xảo, rượu trong ly màu sắc khác nhau, theo biên độ bước mà rung lên nhẹ nhẹ, thì thoảng có thể nghe được tiếng ly rượu đụng vào nhau vang lên khe khẽ.

Mộc Đại mặt không rời khay, đến thờ cũng không dám thờ mạnh, miệng máy móc lặp đi lặp lại: “Ngại quá, xin nhường đường một chút.”

Có người đi qua cạnh cô, cười nói một câu: “Mộc Đại béo lên rồi.”

Ban đầu Mộc Đại không phản ứng kịp, đi thêm một hai bước mới chợt khựng lại.

Hử?

Đó là...La Nhận?

Anh quay lại đây từ lúc nào, sao không nói cho cô biết?

Còn nữa, nói rõ ràng cho tôi, cái gì là Béot? Lên! Rồi! Hà!

La Nhận cũng chỉ vừa mới tới. Lúc bác Trịnh đưa Sinh Đình vào nhà có khen, cái sân này quét dọn sạch sẽ thật.

Tào Nghiễm Hoa mà nghe được, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng.

Thu xếp ổn thỏa cho Sinh Đình rồi, anh nghĩ hẳn giờ này quán bar vẫn chưa đóng cửa, bèn qua đây thông báo một tiếng.

Quả nhiên, đèn vẫn lung linh, rục rở năm màu, chính là đang vào thời điểm náo nhiệt nhất.

Một Vạn Ba thấy anh, dường như có hơi giọng gao, khẽ gật đầu một cái coi như chào hỏi. Bartender là trụ cột trong quầy bar, La Nhận cũng không quấy rầy hắn, sau khi nhìn một vòng thì ngồi xuống đối diện Tào Nghiễm Hoa.

“Mộc Đại bận rộn vậy mà trông anh lại rảnh rỗi quá nhỉ?”

Tào Nghiễm giờ hay lên ngang bằng cho anh xem, từng chữ đều như thấm huyết lệ: “Anh xem tay tôi run rẩy thế này, có khác nào mắc chứng parkinson không, thế này mà đi bưng bê lại chả không đánh đổ à.”

Nói đoạn ăn cần thăm hỏi: “Em Sinh Đình thế nào rồi, phẫu thuật thành công chứ? Thử kia...”

Nói đến đây, giọng nói chợt thấp hẳn, đánh một ánh mắt anh-biết-tôi-biết-qua.

La Nhận hiểu ý gì: “Có mang đến.”

Tào Nghiễm Hoa hít một hơi khí lạnh: “Giảm được thật hả?”

Cũng khó nói, giống như một quả bom không hẹn giờ vậy, không thể biết được chính xác khi nào sẽ phát nổ, lại vẫn khiến người ta bất ngờ không kịp chuẩn bị.

“Tào Nghiễm Hoa, hỏi anh chuyện này, mấy ngày nay anh có gặp chuyện gì...đặc biệt không?”

Tào Nghiễm Hoa lắc đầu: “Không có, chỉ có một thôi, luyện công mệt muốn chết. Em Mộc Đại nhà tôi...”

Vốn định hờn vài câu, chợt thấy cô đang đứng ghi đơn cho khách chỉ cách đó có một bàn, giọng nói vụt cao vồng lên một quãng tám: “Nhưng không phải là có câu, thấy nghiêm mới dạy được trò giỏi sao...”

Dư âm lờ lờ, quán lên xà nhà phía trên bàn, đối lấy được một cái liếc mắt đầy tức giận của Mộc Đại.

La Nhận nhu mày, chừng như hơi thất vọng, nhưng vẫn cố hỏi thêm một câu: “Có lúc nào từng...thấy ảo giác gì không?”

“Không có, nào có đâu... Mẹ nó!”

Tào Nghiễm Hoa đột nhiên phản ứng kịp, thân mình thoát cái rập về phía trước: “Anh vừa nói là...ảo giác?”

Quán bar đóng cửa, đã là nửa đêm, La Nhận ngồi chung với đám Mộc Đại quanh một cái bàn. Chú Trương không có hứng thú gì với chuyện của đám trẻ nên tự mình ra sau quầy bar rửa ly, tiếng nước ào ào, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cốc chén va chạm lạnh lạnh, làm nổi bật thêm sự kỳ dị hoang đường của chủ đề cuộc trò chuyện.

“Hình ảnh Tào Nghiễm Hoa chắc cũng giống như cái tôi thấy, Một Vạn Ba thì sao, có thấy gì không?”

“Thấy gì? Người tí hon à?” Một Vạn Ba khoanh tay lại, “Không có, thấy tôi đã vẽ ra rồi.”

“Cũng không biết có phải người tí hon không nữa, nhìn giống giống vậy.” Tào Nghiễm Hoa gắng nhớ lại, “Chính là có rất nhiều người, thật ra, nếu chỉ có bốn người thì tôi còn tưởng là Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh chứ, người dẫn đầu cũng cười ngửa giống vậy.”

Nghĩ một hồi, mặt bỗng biến sắc: “Sao giờ chúng ta lại còn thấy cả ảo giác thế này? Không phải là...bị nhiễm rồi chứ.”

Rõ ràng là không phải chuyện tốt lành gì, thế mà Mộc Đại lại tỏ ra mất mát như thể đang đổ lệ: “Các người còn có thể thấy được, tôi có thấy được gì đâu.”

La Nhận trầm ngâm: “Không chắc đã là cô không nhìn thấy, cũng có thể là do cô không để ý, bởi bọn tôi đều là phát hiện ra trong lúc vô tình.”

Một Vạn Ba bị đau cổ, phát hiện ra vết sáng của ánh nước từ một góc độ kỳ dị.

Tào Nghiêm Hoa thể lực không chịu nổi nữa, lúc sắp ngã xuống thì trông thấy trong đám bụi tung mù có một đoàn người tí hon nhoáng hiện lên rồi biến mất.

Còn anh, là vào lúc đang nói chuyện điện thoại với Mộc Đại, thuận tay cầm dao lên ngắm, khước mắt liếc qua bắt được hình ảnh mờ hồ trên lưỡi dao.

Đều là vào những trường hợp bình thường đến không thể bình thường hơn, dễ dàng gây ra sự xao lãng.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu La Nhận: “Mọi người có để ý không, Một Vạn Ba thấy trên mặt nước, Tào Nghiêm Hoa thấy trong bụi, bụi cũng có thể coi là cỏ, còn tôi, là lưỡi dao, lưỡi dao thẳng cứng, cũng có thể miễn cưỡng coi là kim.”

Tào Nghiêm Hoa nghe hiểu, kích động gật đầu như gà gật, nhưng không biết phải dùng từ ra sao để biểu đạt: “Đúng đúng, chính là ý đó.”

Theo cách nói của Thần Côn, Hung Giản chỉ biết gắng hết sức ần nắn, thứ gọi ý cho bọn họ là lỏng Phượng Hoàng Loạn, mà nguyên bản của lỏng Phượng Hoàng Loạn chính là ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ...

Mộc Đại vô thức nhìn chăm chăm mặt bản: Bản có họ Mộc, vậy hẳn là sẽ nhìn thấy từ gỗ nhỉ? Cái bản này làm bằng gỗ, có thể sẽ tiết lộ manh mối cho cô không chừng.

“Còn nữa, tôi muốn nhờ Một Vạn Ba giúp một chuyện.” La Nhận chợt nhớ ra điều gì, “Khi còn ở Tiểu Thương Hà, mỗi người trong chúng ta hoặc ít hoặc nhiều đều thấy được ánh nước, nhưng lần Thần Côn đến tìm tôi thì cả hai bọn tôi đều chẳng thấy gì hết... Tôi đang nghĩ, có phải là do không có Một Vạn Ba ở đó không?”

Đêm đã rất khuya, bác Trịnh và Sinh Đình đều đã ngủ, La Nhận dẫn mấy người Mộc Đại vào căn phòng thứ nhất trên tầng hai, lấy chìa khóa ra mở cửa, thuận tay bật đèn lên.

Căn phòng vụt sáng, giữa phòng có một cái bàn, trên bàn đặt độc một cái thùng lớn.

Không phải cái thùng lúc còn ở Tiểu Thương Hà, Một Vạn Ba đánh mắt qua La Nhận, La Nhận không phủ nhận: “Vi lý do an toàn nên tìm người tới làm lại.”

Thùng làm bằng gỗ lõi kích tảo mộc (*), thường được coi là “gỗ trừ tà”, bốn phía dùng bột màu vàng kim viết đầy những hàng chữ xếp dọc. Tào Nghiêm Hoa bước tới, đọc mãi mới ra: “Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh...”(**)

(*) *Nguyên văn là 雷击枣木, một loại cây thần của Đạo gia, pháp khí chế tạo từ loại gỗ này có thể đạt được hiệu quả thông thần đạt linh.*

(**) *Câu đầu trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử, đầy đủ là “Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh.”, bản dịch của Nguyễn Duy Cần: “Đạo có thể gọi được, không phải là Đạo ‘thường’ Danh có thể gọi được, không phải là danh ‘thường’.”*

La Nhận xác nhận: “Là nhờ người ta dùng bột màu vàng kim chép ‘Đạo Đức Kinh’ lên.”

Mộc Đại không nhận được phi cười, La Nhận cũng căng quá rồi, đến cả “Đạo Đức Kinh” cũng lờ ra được, nhìn sang một mặt khác, càng cười ác hơn: Còn vẽ cả hình Lão Tử cười trâu nữa chứ.

La Nhận cảm thấy chẳng sao cả, tùy cô, muốn cười cứ việc cười đi, dù sao cũng chưa phải là lấy ngựa chết ra coi làm ngựa sống để chữa chạy, anh chưa tìm được cái nào có bút tích thực của chính tay Lão Tử viết thôi, nếu tìm được, nhất định cũng sẽ dán lên thùng.

Mở nắp thùng ra, còn tưởng là một cái thùng đựng bùn, ai ngờ La Nhận lại thò tay vào nhấc ra một cái túi đựng đất vuông vắn.

Đó là một cái túi trong suốt, xung quanh đắp đất, bên trên buộc thành một cái nút để tiện đóng mở, giữa đồng bùn đất là một kết nước thủy tinh trong suốt, thanh Hung Giản nọ tịnh không tiếng động chìm dưới đáy nước.

Dù không phải lần đầu tiên đối diện, nhưng đột ngột thấy lại nó thế này, mọi người đều cảm thấy căng thẳng trong lòng. Mộc Đại vô thức lùi ra sau một bước, mu bàn tay trong lúc vô ý cọ lên tay La Nhận.

La Nhận không nhìn cô, rất tự nhiên lật tay lại, nắm chặt lấy tay cô.

Đầu Mộc Đại ồng một tiếng, cảm giác tế dại cứng nhắc lan dọc theo cánh tay: La Nhận có ý gì đây? Có phải anh lờ tay cầm nhầm không? Để Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba nhìn thấy thì phải làm sao!

Thần sắc La Nhận tự nhiên cứ như không có chuyện gì, Mộc Đại loáng thoáng nghe được Tào Nghiêm Hoa hỏi một câu gì đó, La Nhận trả lời: “Đúng là không có hòa, tôi không biết phải dời lửa bỏ vào thùng kiểu gì nữa, chắc mai đốt đèn xếp thành một vòng quanh thùng vậy, không biết có tác dụng không?”

Mộc Đại không quan tâm chuyện này: La Nhận đang cầm tay cô đấy, anh có tự ý thức được không hả?

Tất cả những chuyện xảy ra tiếp đó, Mộc Đại đều có chút mơ hồ thần vị lên mây, hình như là tắt đèn đi, mỗi người đều qua xem có hình ảnh hiện lên mặt nước không, lần này hình như lại thấy được, nhưng cũng không thể thấy nhiều và rõ được như Một Vạn Ba.

Bởi vì có Một Vạn Ba ở đây nên họ mới có thể nhìn thấy? Nhưng bởi vì hẳn là chủ “thủy” nên những người khác mới không thấy được toàn bộ như hẳn?

Mãi cho đến trước khi đi, La Nhận mới nhẹ nhàng buông lỏng tay ra. Mộc Đại không dám nhìn anh, làm người đầu tiên xông ra khỏi nhà, gió đêm hiu hiu lạnh thổi, lúc này mới nhận ra mu bàn tay nóng rẫy.

Suốt một đường trở về, Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa không ngừng dè thấp giọng xì xầm gì đó, Mộc Đại nghĩ thần nghĩ quỷ, cho rằng họ đang xì xào về cô, bèn ghé lại gần nghe, cuối cùng cũng yên lòng.

Thì ra là không phải, họ là đang quan tâm đến chuyện cái thùng đó bền hay không? Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải kể dài lâu, cũng không thể chỉ dựa vào phỏng đoán của chính mình được.

Vẫn phải tìm biện pháp trị tận gốc mới xong.

...

Cuối cùng cũng được lên giường, nhưng cô vẫn không thôi trằn trọc, thần thờ nhìn bên tranh điêu khắc gỗ trên tấm ván đầu giường, đồ đạc trong nhà đều là do một tay di Hồng chọn lựa xếp đặt, đều cùng một phong cách như cái hồ lô đựng để dây bóng màu tím kia, chủ trọng sự tinh xảo và cổ kính, nếu là người khác thì chỉ đặt một tấm ván đầu giường là xong, nhưng ở đây thì lại được chạm trổ công phu, tạo nên cảm giác như ý cát tường miễn man bất tận.

Khung ván viền hoa văn chữ Vạn không cắt đầu, cách một đoạn lại có hình một con dơi nhỏ, tượng trưng cho “Phước về liên miên”, trong góc còn là hình một con khi cười ngửa, ngụ ý “lên ngựa phong hầu”, chính giữa là hình một cái bình quý, hai bên có hai con chim cúc, hồi ấy, không lâu sau khi gặp chuyện không may, mỗi đêm có đều gặp ác mộng không ngủ được, sau khi tới đây, di Hồng đã dẫn cô đến căn phòng này, chỉ vào bức tranh nói với cô, bình quý cùng chim cúc, có nghĩa là bình an, di Hồng mong con mỗi đêm đều sẽ được ngủ bình an.

Đêm nay, cô sao còn có thể ngủ “bình an” được sao?

Không biết phải làm sao, phiền não khó yên, nhưng sâu dưới đáy lòng lại như cất giấu một niềm hân hoan mong manh, cô thấp thòm viết tin nhắn cho La Nhận qua WeChat, bốn chữ.

Anh có ý gì?

Do dự hồi lâu, hạ quyết tâm gửi đi, đồng thời tắt đèn, kéo chăn trùm kín qua đầu.

Không nghĩ nữa, ngủ!

Trong bóng tối, cô trở mình lật người lần thứ n, chậm rãi mở mắt.

Hử?

Trên tấm ván đầu giường, con khi cười ngửa ở trong góc đột nhiên trừng mắt lên nhìn cô.

Đây là gặp ma à? Mộc Đại hoảng sợ giường mất chết lặng, nín thở xích lại nhìn.

Không phải khi, đó là một tiên nhân đội mũ cao đeo đai rộng, cười một con phượng hoàng, dường như không thấy cô mà thần nhiên đi về phía trước, theo sau là một đoàn thú vật dài.

Con thứ nhất là một con rắn lặc đầu vẩy đuôi, con thứ hai là phượng hoàng ngẩng đầu ưỡn ngực, con thứ ba hình như sư tử, con thứ tư nhìn giống ngựa mà không phải ngựa...

Bắt đầu từ con thứ tư trở đi, cô không nhận ra nữa, cảm giác đều là những con thú hình thù kỳ quái, nhưng con cuối cùng thì để lại ấn tượng rất sâu, nhìn như một con khi đáng về rất nghiêm túc, nhưng sau lưng lại hết lần này tới lần khác xòe ra một đôi cánh.

Xòe cánh gi chữ, nghĩ mình là thiên sứ nhỏ sao? Mộc Đại phì một tiếng bật cười.

Đúng lúc đó, không biết từ đâu bỗng xuất hiện một bàn tay, vèo một cái bắt lấy con khi kia, nháy mắt lại rút vào bóng tối vô tận.

Mộc Đại ối chao một tiếng, giật mình tỉnh lại.

Tối om, đêm đang sâu, là mơ sao?

Sững người hai giây, cô lật người ngồi dậy, mở điện thoại lên lấy sáng, chiếu lên góc tấm ván đầu giường.

Một con ngựa vằn tai, một con khi hớn hờ hân hoan, hoàn hảo một bức “Lên ngựa phong hầu”.

Hoa văn chữ Vạn không cất đầu:

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Muộn thế này rồi, quấy rầy ai cũng không ổn, Mộc Đại đẩy một bụng tâm sự đi ngủ, tự nhắc nhở sáng mai phải làm hai chuyện.

Thứ nhất là, nhất định phải nói với đám La Nhận về cảnh mình vừa trông thấy, quả đúng là nhìn ra từ gỗ, nhưng hàng người ti hon đó thể hiện gì đây?

Không sao, có thể báo Một Vạn Ba mở topic hỏi, giống như “Đạn ca” lần trước vậy, không phải hỏi cái được ngay sao?

Thứ hai là, cô phải nói chuyện với La Nhận một chút, không tự ti không cao ngạo, lễ độ phải phép, hỏi anh rằng, rốt cuộc anh có ý gì? Phải tỏ rõ lập trường, cô cảm thấy chuyện tình cảm này phải đen ra đen, trắng ra trắng, không được hàm hồ mập mờ.

Nếu La Nhận áp ứng, muốn một chân đạp hai thuyền, cô sẽ kiểu ngoa hất mặt, nói với anh, chuyện sờ tay trước đó, người tập võ không ngại chuyện này. Nhưng về sau anh mà còn dám đụng vào cô lần nữa, cô nhất định sẽ chặt cái vuốt chó của anh đi!

Đúng vậy, phải như vậy, sự phụ đã dạy, thua người chứ không thể thua trận.

Thế là lại chìm vào giấc ngủ lần nữa, mơ thấy rất nhiều giấc mơ hỗn loạn rối rắm, giấc mơ cuối cùng lại càng kỳ quái, một giấy trước La Nhận còn đang dụ dỗ hôn má cô, một giây sau, La Nhận lại đứng bên bàn mặt chược hưng phấn âm ỉ xây Trường Thành (*), cô quần áo rách nát, ôm đura bé đứng cạnh đó khóc: “Đã ba ngày rồi không có cơm ăn, anh còn đồ được nữa à!”

() Thuật ngữ trong mặt chược, chỉ việc xếp các quân bài thành một nhóm hai tầng, giống như xây tường.*

Rồi ai oán cúi đầu: “Con à, hai mẹ con ta đúng là số khổ...”

Khuôn mặt béo ị của thằng bé đập vào mắt, hừ! Sao lại là Tào Nghiêm Hoa thế này?

Bọc tả tuột khỏi tay, Mộc Đại choáng tỉnh lại.

Ngoài cửa sổ ánh ban mai mới chớm, Mộc Đại đỡ lấy cái đầu nặng trĩu trịch, ngồi dậy, hồi lâu sau, thở dài một hơi: Có thực sự là suy nghĩ quá nhiều rồi.

Qua loa vài ba miếng đã xong bữa sáng, Mộc Đại báo cáo với chú Trương: “Cháu đi tìm La Nhận, hôm qua anh ấy vừa mới đến, chú gấp rồi đó, cháu đi xem xem có gì có thể giúp một tay không?”

Một Vạn Ba đuôi sát theo cô: “Tôi qua sang, bác Trịnh ngủ mất rồi, cháu muốn qua đó chào hỏi một tiếng, lúc ở Tiểu Thương Hà, bác Trịnh rất hiếu khách, còn mời cháu ăn đùi dê nữa.”

Tào Nghiêm Hoa nói: “Cháu muốn theo tiểu sư phụ...”

Nói được nửa chừng, thấy mặt chú Trương trầm xuống, bèn nhanh chóng đổi lý do: “Em Sinh Đình vừa ốm, cháu phải sang thăm một chuyến.”

Sau khi Hoắc Tử Hồng bỏ đi, quán rượu thiếu người, chủ Trương biết thời biết thế giữ Tào Nghiêm Hoa lại, mồm mép già lưu loát, mời chài khách khứa mua rượu gọi thức ăn vô cùng có đẳng cấp, nhưng bởi vì không có “thâm niên” nên công phu xin nghỉ luôn không đủ mạnh, không giống Một Vạn Ba, chỉ cần một cái đuôi dê là đã có thể bày ra cả một màn chảnh khác gì công ơn tái tạo.

Chú Trương nói nôm: “Đi đi, đi hết đi, tôi tha thuê thêm người nuôi cái đám tiểu thư đại gia các cô các cậu còn hơn...”

Lời còn chưa dứt, cái bàn bên cạnh đã trống không.

Chú Trương gào với theo bóng lưng ba người: “Chưa nói xong đâu, trong vòng một tiếng phải quay lại hết cho tôi!”

Lúc đến nơi, bác Trịnh đang dẫn Sinh Đình “rèn luyện” trong sân, bác sĩ nói, phải vận động đầy đủ thích hợp để giải phóng tinh thần cho hoạt bát hơn, sợ nhất là ngồi nhiều năm lâu, qua thời gian dài mắt sẽ chẳng khác nào cá chết, không động đậy nữa.

Tào Nghiêm Hoa xách túi hoa quả chuỗi tảo mua bên đường, tư thái rất ra dáng đến thăm hỏi bệnh nhân, nhưng vẫn có vẻ khách khí xa lạ. Một Vạn Ba thì lại rất thoải mái, bắt chuyện với bác Trịnh xong thì quay sang nhìn Sinh Đình, bác Trịnh nói: “Trạng thái so với trước đây thì tốt hơn nhiều, cũng không biết...”

Nói đến đây, nhện không được thờ dài, phát điên cũng là bệnh sao? Bệnh điên là ở đâu mà? Có khi nào cứ điên như vậy cả đời không?

Một Vạn Ba nhìn Sinh Đình, trong sân khoan một chỗ nhỏ làm thành ao cá hình cái bình, một cái trụ chạm thành hình hoa sen xây từ đất lên, lộ ra những cánh sen nhọn hoắt trên mặt nước, vài con cá chép nhỏ màu đỏ lượn lờ bơi quanh đóa sen.

Sinh Đình duyên dáng cầm trong tay một cành trúc, kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến giữa lúc đám cá nhỏ đang yên bình thoải mái thì cầm cành trúc chọc vào nước xua đuổi, lâu lâu lại cười một tiếng, đối với cô, thế này cũng tính là “vận động” rồi.

Yên bình tốt đẹp hết như một bức họa, khiến Một Vạn Ba không muốn nhắc đến chữ “điên” này một chút nào, sao có ấy lại điên cho được, chỉ là linh hồn của cô lằm lờ lạc đường, nhất thời chưa tìm được phương hướng quay về thế xác mà thôi.

Hắn ngồi xổm xuống đối diện với cô bên ao cá, tay gây gây làm nổi lên bọt nước, xua cá nhỏ về phía Sinh Đình, cá nhỏ thất kinh tán loạn bơi tăn ra bốn phía.

Sinh Đình cười khanh khách.

Một ý nghĩ lóe lên trong lòng Bác Trịnh, thăm dò nói một câu: “Các cậu ở cùng gần đây, nếu nẫu rồi, có thể tới nhiều một chút, bác sĩ nói, có người chơi cùng sẽ tốt hơn cho con bé...”

Nửa câu sau bác không nói ra, La Nhận đối với Sinh Đình tốt thì tốt thật, nhưng sẽ chẳng bao giờ chơi đùa kiểu trẻ con với cô.

Một Vạn Ba thuận miệng đáp: “Được ạ.”

Mộc Đại ngo trái ngo phải, không thấy La Nhận đâu, do dự một hồi bèn hỏi bác Trịnh: “La Nhận không có ở đây à?”

Bác Trịnh chép miệng: “Đằng kia.”

Theo hướng nhìn sang, La Nhận ở trên tầng hai, không biết đi ra từ lúc nào, tựa vào lan can, nhìn xuống từ trên cao, đầy hứng thú nhìn họ, trong tay còn cầm di động…

Di động!

La Nhận thực ra định nhấn lại WeChat cho cô, bậy chữ.

Chính là ý mà cô nghĩ đó.

Có điều, thấy Mộc Đại ngẩng đầu lên, anh chợt đổi ý, nhấn vào nút xóa bỏ, từng chữ từng chữ xóa mất.

Chuyện tình này, vẫn là nên nói trực tiếp thì hơn, không nên giao cho điện thoại đi động, đừng món đồ điện tử lạnh lẽo, bòn phím chín ô mà đánh ra chữ, ngang phẩy số mác bốn nét bằng giá, nhìn thế nào cũng thấy không có thành ý, ngày sau nhớ lại, lấy đâu ra hóm ý lãng mạn nữa chứ.

Anh cất điện thoại đi, đáng vẽ rất chi là hết chuyện bài triều, nhìn xem Mộc Đại sẽ tiếp chiêu kiểu gì.

Mộc Đại oán hận nhìn anh chòng chọc, chợt quát to một tiếng: “Hop!”

Căn phòng đặt cái thùng kia tạm thời được lấy làm phòng họp.

Mộc Đại ti mi kể lại một lượt những gì thấy được trong mộng đêm qua.

Tào Nghiễm Hoa nghe mà há hốc, chuyện này cũng quái xa rồi thực tế rồi, Lão Tử cười trâu, tốt xấu gì cũng là truyền thuyết có thật trong lịch sử, không phải là bịa đặt, nhưng cái tiền nhân cười phượng, rồng, phượng và cả con khi mọc cánh này, không phải là quá mức không thể tưởng tượng nổi rồi sao?

Một Vạn Ba cụp mắt, không để lộ chút tâm tư phức tạp lướt qua đáy mắt ra ngoài, về mặt chi làm như đang sốt ruột, dường như muốn nói: Nghe không hiểu, không biết.

La Nhận lại như có điều suy nghĩ: “Cái này, hình như tôi có chút ấn tượng”

“Có ấn tượng?” Mộc Đại mở to hai mắt nhìn anh, chuyện này nhan nhản bình thường đến vậy cơ à?

La Nhận nói: “Thực ra trước đây cũng không để ý lắm, nhưng sau khi thuê căn nhà này, bởi vì nhà có niên kỷ khá lâu đời nên có rất nhiều đồ trang trí xưa cũ, đã để ý đến một thứ. Cô có từng chú ý không, trên rất nhiều mái hiên ở Lệ Giang đều có đặt tượng mèo ngồi duỗi quý trời tà.”

Mộc Đại gật đầu, những căn nhà cũ đều có mèo ngồi, đối với cô mà nói, chuyện này tự nhiên như lá mọc trên cây vậy.

“Nhưng những nơi khác thì không giống như vậy, kiến trúc Trung Hoa cổ đại phân loại thành rất nhiều kiểu nóc nhà khác nhau, những kiểu lớn như ở chùa miếu hay những công trình kiến trúc quan trọng thì xây theo vũ điện đình hoặc hiết son đình (*)…”

() Vũ điện đình và hiết son đình là hai kiểu nóc nhà cao cấp trong kiến trúc Trung Hoa cổ, điển hình của vũ điện đình là điện Thái Hòa ở Cố cung, còn hiết son đình thì có thể thấy ở Thiên An Môn.*

Đưa mắt nhìn những người nghe xung quanh, chỉ thấy tràn ngập vẻ mù mịt.

Được rồi, La Nhận đổi sang một cách nói đơn giản hơn: “Chính là cái kiểu mái góc mái nhà vênh lên ấy, thường gọi là gác tích. Tùy theo mục đích làm đẹp hay để thể hiện uy nghiêm, thông thường trên gác tích sẽ có một món đồ trang trí điêu khắc lặp thể.”

Anh vừa nói vừa lấy điện thoại ra, sau khi tìm kiếm một hồi thì chọn lấy một hình ảnh, phóng to lên, đưa cho đám Mộc Đại truyền tay nhau xem.

Là tượng thú bằng ngói lưu ly trên gác tích của điện Thái Hòa ở Cố cung, Bắc Kinh.

Trên hình có giới thiệu, đi đầu là tiền nhân cười phượng, gọi là “Tiền nhân chi lối”, theo sau là một đoàn thú dài, dựa theo thứ tự cố định, lần lượt là: rồng, phượng, sư tử, thiên mã, hải mã, nghê, áp ngư, hải trãi, đầu ngư, hành thập.

Mà con thứ mười đi sau cùng, đáng đáp nghiêm trang, đứng là dáng hình của một con khi có hai cánh.

Kéo xuống chút nữa, có chú giải: Căn cứ theo cấp bậc kiến trúc và độ lớn bé của sườn dốc mái nhà mà số lượng đoàn thú không giống nhau, bình thường đều theo cấp số lẻ ba, năm, bảy, cũng lắm chi đến chín. Chỉ duy trên gác tích của điện Thái Hòa ở Cố cung là có đầy đủ cả mười con thú bằng ngói lưu ly, biểu trưng cho đẳng cấp tối cao.

Tào Nghiễm Hoa hưng phấn vỗ bàn: “Quả nhiên trí thức là sức mạnh! Lập tức xua tan mây mù để lộ trời xanh, chỉ thẳng vào điện Thái Hòa của Cố cung! Tinh chất lần này nghiêm trọng đấy, đây chính là hành vi bán trộm quốc bảo!”

Một Vạn Ba nãy giờ vẫn dựa người bên cửa sổ tỏ vẻ cực kỳ khinh thường.

Trên mặt của La Nhận và Mộc Đại thì là vẻ “xin chỉ giáo cho”.

Tào Nghiễm Hoa chắc chắn lên tiếng: “Em Mộc Đại không phải là nhìn thấy có một bản tay vẽ một cái bát mắt con khi đi sao? Tất nhiên là biểu trưng cho việc có phần tử ngoài vòng pháp luật muốn lấy trộm quốc bảo của chúng ta rồi, Cố cung đó!”

Nhìn không ra gì vậy mà lại rất lo cho nước sâu vì dân: “Tôi kiến nghị, nhanh chóng gọi điện cho viện bảo tàng của Cố cung, phải cảnh báo họ mới được.”

Một Vạn Ba ngược lên trời ngập một cái.

Theo thực giác của La Nhận thì không phải là Cố cung, cấp bậc này quá cao, hơn nữa nếu chuyện thật sự dính dáng đến tận Cố cung thì cũng chẳng đến phiên họ quản, tự sẽ có người chuyên nghiệp lo nghĩ.

Anh trầm ngâm rồi lắc đầu: “Chắc không phải Cố cung đâu.”

“Xã hội có đại hoạn quyền thâm nghiêm, lễ chế có quy định nghiêm ngặt, tỷ như chi thiên tử mới có thể mặc long bào vàng chói, bao nhiêu váy bao nhiêu móng bao nhiêu con đều rất chú trọng, nhưng sau khi vào thời hiện đại thì…”

Không sai, hiện đại chú ý việc không cản trở đến cá tính, nếu thích thì trên giấy vẽ sinh có đầu trợn của hoàng đế cũng chẳng có vấn đề gì, thậm chí còn bị người ghét bỏ vì không quá vệ sinh.

“Nếu như là công trình kiến trúc chính quy tầm cỡ, tham khảo ý kiến của không biết bao nhiêu chuyên gia, thì cũng phải hợp quy củ, sợ là có nhiều chỗ xây tư nhân, hoàn toàn thuận theo mong muốn mà làm hết cả mười con, trừ phi có thêm thông tin cụ thể hơn, bằng không cũng không thể biết là cái gác tích này, đến cùng là ở đâu.”

Tào Nghiễm Hoa vùng vẩy gãy chết: “Thật sự không phải điện Thái Hòa ở Cố cung sao?”

Một Vạn Ba giọng đầy ung dung có vũ gãi: “Anh gọi điện hỏi một chút xem, có khi quốc gia lại muốn trao thưởng cho anh không chừng”

Cục diện lại rơi vào bế tắc.

Một Vạn Ba nhún nhún vai, là người đầu tiên mở cửa ra ngoài, Tào Nghiễm Hoa tức giận đuổi theo, La Nhận nhìn bóng lưng Một Vạn Ba, trong lòng bỗng nhiên xẹt qua một tia nghĩ ngợi.

Thái độ của Một Vạn Ba hiện tại cũng quá bàng quan rồi, so với đáng vẽ đẳng đẳng sát khí đồ đầu châm lửa ở Tiểu Thương Hà, quả thực là cứ như hai người khác nhau vậy.

“La Nhận!”

Tiếng gọi của Mộc Đại kéo La Nhận trở về với hiện thực, hử, cô còn chưa đi à?

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy đương nhiên: Cô tất nhiên là chưa đi rồi.

Trong lòng La Nhận thấm buồn cười, ngoài mặt lại tỉnh rụi như không, ho nhẹ hai tiếng: “Có việc gì sao?”

Anh càng tỏ ra không để ý, Mộc Đại lại càng thêm khẩn trương, rõ ràng là nên thẳng thắn hùng hồn, nhưng đến lúc mở miệng thì một miếng uy lực cũng không có: “Anh...tối qua, tại sao lại sờ... cầm tay tôi?”

Chữ “sờ” nghe có hơi lỗ mãng, Mộc Đại thực sự đã suy xét cho mặt mũi của anh mà đổi thành chữ “cầm”.

“Cầm...tay?” La Nhận nhàu mày, tựa hồ nghĩ không ra, chỉ chốc lát đã thoải mái lại, “À, cô nói là chuyện cầm tay cô ấy hả.”

Anh chừng như hơi do dự: “Chuyện này phải nói thế nào đây...”

Mộc Đại nói: “Nên nói thế nào...thì nói thế đó...thôi.”

Tim cô đập thình thịch, càng nói giọng càng nhỏ xuống.

La Nhận “chân thành” giải thích: “Chủ yếu là tại tôi nhát gan, tôi cũng không rõ lắm bài bối như vậy có vậy khôn được Hung Giản hay không, lúc ghé sát vào xem, thực sự quá căng thẳng, không biết bên cạnh là tay ai nhưng cứ nắm chặt lấy đã, tăng dũng khí ấy mà.”

Cái... Cái gì?

Mộc Đại trợn mắt chết lặng, có cho cô thêm ba cái đầu, cô cũng nghĩ không ra câu trả lời lại là như vậy.

Giọng nói La Nhận vẫn còn vang lên bên tai: “Chẳng trách tôi xem mãi mà vẫn không hiểu tin nhắn cô gửi, hóa ra là hỏi về cái này... Mộc Đại, không phải là cô nghĩ nhiều rồi đấy chứ?”

Chuỗi tượng Tiên nhân chỉ lối trên mái điện Thái Hòa:

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4

Không phải cô nghĩ nhiều rồi đấy chứ...

Là nghĩ nhiều rồi.

Mộc Đại dờ người đứng bất động, nghĩ lại thật kỳ kịch bản gốc, lúc này, cô hẳn là đang hát cảm khinh thường mà nói chuyện mới đúng, nhưng lại hoàn toàn không phải. Cô không còn sức lực để mà suy nghĩ xem lời La Nhận là thật hay giả nữa rồi, chỉ cảm thấy rất tức thân, cũng rất mất mặt.

Cô ngủ không ngon nguyên một đêm, tin nhắn trên WeChat kia viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, trong lòng lo lắng thấp thỏm không yên mà gửi đi, mơ cũng mơ thấy anh, căng thẳng đứng trước mặt anh như vậy, lúc hỏi thành lời, lòng bàn tay còn toát mồ hôi ướt nhẹp.

Mộc Đại xoay người bỏ đi.

Phía sau vọng tới tiếng bước chân gấp gáp, La Nhận không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt gọi tên cô, giọng nói không còn bình tĩnh như vừa rồi nữa: “Mộc Đại, em nghe tôi nói, tôi đùa em thôi mà.”

Mộc Đại không nói câu nào, mí mắt đỏ lên, trong mắt là một tầng ánh nước.

La Nhận hối hận rồi, Mộc Đại thích khóc, anh đã biết từ lâu, nếu không đã chẳng gọi cô là cái vòi nước, nhưng hôm nay không nên để cô khóc mới phải.

“Tôi đùa thôi mà, Mộc Đại, tôi nhận sai, em đừng để bụng.”

Mộc Đại lúc đầu còn nhận được, giờ nghe anh thế thọt khúm núm, mềm giọng dỗ dành, ngược lại không kiềm chế được nữa, nước mắt tí tách rơi xuống: “Cái này cũng đem ra đùa được à?”

La Nhận hối hận không ngớt, trên người lại không mang theo khăn tay, anh đánh lại gần ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ đầu vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Tôi nhận sai được không? Nhé? Hay là em nói xem, em muốn thế nào?”

Nói đoạn, ánh mắt trong lúc vô tình lướt xuống dưới tầng, bác Trịnh, Một Vạn Ba, Tào Nghiêm Hoa đồng loạt ngửa đầu, mồm hơi há ra như đang xem ống nhòm ảnh (*), đến cả Sinh Đình cũng bụng miệng cười khanh khách.

(*) Nguyên văn là 西洋景 (*Tây Dương cảnh*), tiếng Anh là *peep show*, là một món đồ tiêu khiển đường phố do người Tây Dương đưa vào Trung Quốc vào khoảng thế kỷ XVIII, cấu tạo như một chiếc hộp, bên trong đặt những bức ảnh mà người xem sẽ nhìn qua một cái lỗ nhỏ có gắn kính lúp trên hộp để xem.

Trên trán La Nhận như vạch ra mấy đường đen sì, cúi đầu ghé sát bên tai Mộc Đại: “Mọi người đang nhìn đấy, Mộc Đại.”

Mộc Đại ghen ngào đứt quãng nói: “Vay anh...tuyên...bố đi...”

La Nhận thoáng vững dạ, may quá, đỡ được rồi, cô da mặt mỏng, chuyện này đúng là nên để anh tuyên bố.

Có điều, phải “tuyên bố” thế nào đây? Anh cũng không có kinh nghiệm, đón ánh mắt từ bên dưới vọt lên, không khỏi cảm thấy xấu hổ: “Phải, mọi người đang thấy thế nào thì chính là thế ấy, từ hôm nay trở đi, Mộc Đại là bạn gái tôi...”

Thực sự không biết nên nói thế nào cho phải, sau cùng đành cần răng nhờ giúp đỡ: “Hay là...cho trang pháo tay cái đi?”

Bác Trịnh và Một Vạn Ba vẫn còn đang mở mồm, chỉ có mỗi Sinh Đình là ra sức vỗ tay, bốp bốp bốp, bốp bốp bốp, Tào Nghiêm Hoa bị cô lôi kéo, hom nữa lại là chuyện tốt của sự phụ nhà mình, đang định vỗ tay một tràng cổ động thì phía trên có biến bất ngờ.

Mộc Đại bỗng chốc đẩy La Nhận ra.

La Nhận đang mãi xoay xở cục diện, không lường trước được cú đẩy này, lập tức lùi lại mấy bước.

Vệt nước mắt trên mặt Mộc Đại còn chưa kịp khô, cô ngẩng cao đầu, vẻ mặt như đang rửa nhục.

La Nhận cảm thấy không ổn.

“Ai là bạn gái anh? Ai hả? Anh nghe thấy tôi đồng ý sao? Tôi nói ‘tôi đồng ý’ rồi à?”

Nói xong, vèo cái xoay người, lạch bạch xuống nhà.

Khán giả hoàn toàn cảm nín.

Mộc Đại xuống dưới, như một bà trùm nhỏ, trừng mắt liếc Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa: “Đi!”

Hai người nhìn nhau một lát, vội vã theo sau, cứ như chó săn.

La Nhận chóng lặn can nhìn xuống, cá thán trong lòng chồng chất như núi, Sinh Đình thờ dài, một lần nữa ngồi trở lại bên ao cá, tiếp tục cảm cảnh trúc đuối cho đám cá nhỏ không còn chỗ ẩn thân.

Sau khoảng lặng ngắn ngủi, bác Trịnh bỗng cười ha hả, gờ tay lên như đang vuốt vỗ đầu anh.

“Đáng! La Tiểu Đào! Bảy bị thế là đáng lắm, còn chọc cười được cả nhà một bữa nữa chứ, sao nào, thích đùa hả? Đùa nữa coi, có phải cảm thấy mình rất đẹp trai rất quyền rũ không, nói một câu ‘đây là bạn gái của tôi’ là người ta phải mang ơn

mà sắp lại gần bây à? Bây đã được người ta đồng ý chưa, Mộc Đại người ta đã nói ‘tôi đồng ý’ rồi chắc?”

Ông già sống nửa đời rồi còn chơi trò bỏ đá xuống giếng, thật là...

La Nhận hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bác Trịnh cảm thấy chưa từng có lúc nào sung sướng như lúc này: “Đáng! La Tiểu Dao, bây đáng lắm! Phải có người trị bây như thế mới được!”

Nói rồi nhìn sang Sinh Đình: “Đình Đình, nói xem nào, bữa trưa muốn ăn gì? Để bác làm cho con.”

Sinh Đình ngửa đầu lên, cười nạng rở như con trẻ: “Thật!”

Trở lại quán bar, Tào Nghiêm Hoa thêm mắm thêm muối kể lại chuyện vừa xảy ra với chú Trương, chú Trương vui sướng, quên luôn chuyện sớm đã qua một tiếng, nói: “Ừ ôi, có nhóc theo đuổi rồi đấy.”

Còn nói: “Đúng rồi, con gái là phải giữ giá như thế, không thể dễ bị tán đổ dễ quá được.”

Tào Nghiêm Hoa lại không nghĩ vậy: “Nhưng điều kiện của Tiểu La không tệ đâu chú, đáng đáp đẹp trai thì khỏi bàn đi, chú nhìn xe cộ ta kìa...”

Chú Trương nháy mắt đã bị thuyết phục: “Mộc Đại à, cũng đừng giữ giá quá, thấy tốt thì cứ nhận lời đi.”

Mộc Đại không nói gì, chú Trương đứng là, đặt vào thời điểm mà lập trường nghiêng ngả như vậy, còn không phải là một gián điệp hai mang à.

Chuyện này sẽ đi đến đâu đây? Tào Nghiêm Hoa khắp khối thảo luận với Một Vạn Ba: “Tam Tam, cậu cảm thấy có triển vọng không? Muốn đặt kèo không?”

Một Vạn Ba cảm thấy đây đúng là làm việc thừa thãi: “Kèo con khỉ, chuyện này không phải rõ ràng đến thế rồi à? Ôm cũng ôm rồi anh không thấy sao, nếu không chàng có tình thiếp có ý thì còn ôm nhau được chắc?”

Nghe đến hồi đó, hẳn thiếu niên vô tri, còn ôm ảo tưởng hảo huyền với Mộc Đại trong lòng, cũng không phải là chưa từng cố gắng cầm tay Mộc Đại, thậm chí còn lấy chút tài hội họa của mình ra mở đường.

Kết quả thì sao, cô xoạt xoạt mấy cái, hẳn ước chừng ba ngày không bùng nổ bát.

Buổi tối, La Nhận tới cầu hòa.

Trong quán đang đông khách, anh một mình chọn một cái bàn trong góc ngồi xuống, chú Trương cười ha hả đi qua chào hỏi với anh, Một Vạn Ba đứng trong quầy bar gạt đầu chào anh, Tào Nghiêm Hoa còn chạy qua trò chuyện với anh mấy bận.

Chỉ có mỗi Mộc Đại là ‘bận rộn’ nên không để ý đến anh, được chút thì giờ nghỉ ngơi, Tào Nghiêm Hoa đẩy mặt về bị La Nhận mua chuộc, uyển chuyển đi qua khuyên cô: “Tiểu sư phụ, em qua cho anh ta gọi đồ đi, anh ta chiếm nguyên một bàn nhà chúng ta đấy.”

Mộc Đại lúc này nói sang bên đó, thả menu rượu rơi bộp một cái xuống bàn, gỡ cái bút bi cầm trên mép tạp dề phục vụ xuống: “Muốn gọi gì?”

La Nhận nhìn cô mỉm cười: “Mộc Đại, chúng ta nói chuyện nhé?”

Mộc Đại cong ngón trỏ lên, gõ gõ lên tấm menu đồ uống trên bàn: “Cò thức uống, cà phê, rượu cocktail, không có ‘nói chuyện’.”

La Nhận cười khổ chọn một tách cà phê, ngồi trong quán chừng nửa tiếng, lúc tỉnh tiền, Mộc Đại nói: “Không để lại chút tiền boa sao? Phục vụ tốt thế còn gì.”

Nói xong còn ném cuốn sổ ghi ý kiến đánh giá quán qua.

La Nhận gạt đầu: “Đứng là nên boa.”

Anh mượn bút của Mộc Đại, viết nhận xét lên quyển sổ, lấy lại từ trong ví ra hai tờ 100 đưa cho cô, nhìn cô dương dương đắc ý nhét tiền vào túi mà nghĩ: Cho thì cứ cho đi vậy, dù sao cũng là nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Nhìn La Nhận đi rồi, Mộc Đại mới len lên đem sổ ý kiến ra sau quầy bar mở ra xem, chữ La Nhận không tệ, người sao chữ vậy, viết: “Phục vụ tiếp khách nhiệt tình, đáng biểu dương.”

Lạc khoản đề: Chân thành xin lỗi.

Mộc Đại phì một tiếng bật cười.

Chú Trương đi ngang qua bên cạnh, than thở: “Thấy tốt thì nhận lời đi cô chủ nhỏ.”

Ba ngày sau đó, chiều ngày thứ ba, Tào Nghiêm Hoa ra ngoài đi dạo nói là có hon mấy chực xe lừ hành tới đây, không biết là cơ quan lớn nào đi du lịch tập thể, quả nhiên, đến tối, đoàn lữ hành đội mũ nhỏ vung cờ qua lại, chụp ảnh khắp nơi, đi loang quanh mua sắm, hoặc là ồn ào ầm ĩ vào quán ăn những món đặc sản, náo nhiệt mãi đến hơn chín giờ mới bắt đầu.

Mà quán bar tối đó lại nhàn hạ đối lập hoàn toàn với bên ngoài.

Đến gần mười giờ, bác Trịnh cười ha hả nắm tay đặt sau lưng vào quán, Sinh Đình hôm nay uống hai viên thuốc đi ngủ sớm, bác trông được một khoảng thời gian rảnh, La Nhận nhắc bác tới làm thân với “hàng xóm” từ trước, cuối cùng cũng có cơ hội tới thăm.

Có điều, dù mang tiếng là tới thăm quán một vòng, đa số thời gian bác vẫn đứng bên quầy bar nói chuyện với Một Vạn Ba. Mấy lần Mộc Đại đi qua, loáng thoáng nghe được:

“Sinh Đình thế mà lại chơi được với cậu, cậu cũng chịu khó bỏ thời gian mỗi ngày ra qua với nó, thật hiếm có quá.”

“Khí hậu bên này tốt hơn, sắc mặt Sinh Đình khá hơn trước nhiều rồi.”

“Bác sĩ nói, tuy không chắc chắn được, nhưng Sinh Đình hẳn là sẽ khoẻ lên thôi, con bé không phải diễn kiểu đó, tôi mong là, một ngày nào đó, con bé có thể đột nhiên khỏi bệnh. Nếu vậy thì thật là a di đà phật...”

Sinh Đình Sinh Đình, không câu nào là không nhắc đến Sinh Đình.

Loại như Một Vạn Ba, vậy mà lại có kiên nhẫn nói chuyện với bác Trịnh – Mộc Đại nghĩ, kể cả cô, nghe nhiều cũng sẽ thấy chán ghét – thật đúng là nhìn không ra.

Còn nữa, mỗi ngày Một Vạn Ba đều dành thời gian qua chơi với Sinh Đình sao? Sao cô lại không biết vậy nhì, hẳn đúng là rất giỏi tận dụng thời gian làm mọi thứ mà...

Mộc Đại tựa vào cái bàn trống, cầm bút khua vòng vòng, bác Trịnh thong thả bước qua, nói: “Mộc Đại này, La Nhận nói với bác là hôm nào nó cũng qua đây ăn đấy.”

Vậy sao? Mộc Đại không khỏi ngái ngủ, nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười.

Bác Trịnh nói: “Mẫu chốt là ở cháu, cháu cũng thích La Tiểu Dao nhà bọn tôi thì cũng đừng lạnh nhạt quá, thì thoải vẫn nên cho nó nếm chút ngon ngọt.”

Bác Trịnh lớn tuổi thế rồi mà nói gì vậy chứ? Ngon ngọt? Mộc Đại có chút e lệ.

Bác Trịnh lại hướng dẫn từng bước: “Bác cũng nhìn ra rồi, cháu và La Nhận đều có ý với nhau cả, nhưng cảm tình còn chưa sâu đến vậy, chuyện tình cảm này à, giống như hạt giống gieo xuống đất vậy, lúc mới đầu phải dựa vào vun xới, chờ đợi đến khi lớn lên, bền chắc rồi, khi đó cháu có ầm ĩ thế nào nó cũng sẽ không bỏ cháu được.”

Mộc Đại mỉm môi cười, chú Trương bảo cô đừng dừng giữ giá, bác Trịnh thì nhò cho một đồng đạo lý, có cảm giác như cả thế giới đều đang dạy cô yêu đương vậy.

“Đừng để tan vỡ ngay từ ngày đầu, đừng như La Văn Miếu với mẹ La Nhận, một chút dễ dãi thôi cũng là cả đời đó...”

Mộc Đại kinh ngạc: “La Văn Miếu và mẹ La Nhận?”

Bác Trịnh thờ dãi: “Nếu không làm sao bà ấy chỉ nói một câu, La Văn Miếu đã đón La Tiểu Dao về nhà suốt sáu năm vậy chứ. Cháu cho rằng loại thân thích qua loa mà có tình nghĩa được vậy sao?”

Nói đến cùng, có chút chua chát: “Bác vốn là muốn tác hợp cho La Nhận và Sinh Đình, chúng nó bên nhau đã mười năm, cứ nghĩ là lại thấy tiếc, chuyện hai đứa nó mà thành thì tốt rồi, ai ngờ...”

Bác thõn thức khôn người: “Giữa không trung đừng một tia sét rạch, thả cháu nhảy bỏ ra, chuyện sắp thành lại bại mất.”

Mộc Đại cười đau ruột, nhìn bác Trịnh ung dung chậm rãi bước đi, có cái tạp dề phục vụ ra, ném cho Tào Nghiễm Hoa: “Tôi ra ngoài chút, anh làm tiếp đi.”

Tào Nghiễm Hoa chậm rãi bước tạp dề lên ngang eo, hai tay có thắt hai đầu dây lại, làm sao cũng không tới được, không phải tại eo mình to, là do dây tạp dề không đủ dài.

Trong góc quán có người gọi: “Bồi bàn, cho gọi đồ cái!”

Dù sao cũng không thất được, Tào Nghiễm Hoa vắt tạp dề lên vai như cái khăn bỏ đi, giọng réo đáp lại sặc mùi kinh kịch: “Tôi đây...”

Bác Trịnh vào chủ Trương nói chuyện với nhau, đang chuẩn bị tạm biệt, ngừng đầu lên lại chợt thấy La Nhận hiện ra từ sau quán bar.

Bác phát hoảng: “Cháu cháu... không ở nhà sao?”

Phản ứng của bác Trịnh gây cười quá rồi, một người to như vậy lù lù ngay trước mắt, lại còn hỏi anh “không ở nhà sao”, La Nhận cười: “Cháu ở gần đây, mua chút đồ.”

Bác Trịnh vội túm lấy anh đẩy ra ngoài, dè giọng xuống thật thấp: “Về, về, về nhanh đi, bác...”

Nói đến đâu, gần như thì thầm “Bác lừa Mộc Đại đi tìm cháu rồi.”

Bác Trịnh này! La Nhận đỡ khóc đỡ cười, mấy năm trước thì năm nào cũng gán anh và Sinh Đình với nhau, sao giờ lại đổi thành Mộc Đại rồi?

La Nhận men theo đường cũ trở về, nơi ở tuy gần quán bar nhưng vẫn phải đi qua mấy con ngõ nhỏ, trời đã muộn, hai bên đều đã hoặc đang đóng cửa, xa xa La Nhận nhìn thấy Một Đại ở phía trước, trong lòng mừng rỡ, ngay sau đó lại ngăn người.

Cô đứng trước cửa một quán món cay Tứ Xuyên, không nhúc nhích, ông chủ quán ăn đứng bên cạnh, hai bàn tay chà xát vào nhau, đáng vẻ luống cuống.

Xây ra chuyện gì vậy? La Nhận vội đi qua: “Mộc Đại?”

Đến gần, nhìn rồi lập tức hiểu ra, La Nhận chợt biến sắc.

Mộc Đại đang đứng, cúi đầu, đầu, mặt và cả người đều dính đầy dầu nhỏ tí tách xuống đất, là dầu đỏ (*), không biết là do ai, tạp có đầy mặt và cổ ướt sũng canh cá, trên tóc còn dính hạt tiêu, vai đầu mấy miếng ớt và cá, càng khiến người ta đau lòng chính là, đến cả lông mi của cô cũng dính dầu đỏ, khiến cô bất giác nhắm chặt mắt, đó là dầu hạt tiêu, nhỏ vào mắt chắc chắn là xót lắm.

(*) Nguyên văn là 红油, là một nguyên liệu nấu nướng đặc trưng của các món Tứ Xuyên, có vị cay, chủ yếu làm từ hạt tiêu và dầu thực vật cộng thêm vài hương liệu khác như hoa tiêu, tỏi, thiên liên, hành, tỏi, sao bằng lửa nhỏ.

La Nhận tới cạnh, cầm lấy tay cô, hỏi: “Xây ra chuyện gì vậy?”

Mộc Đại không nói lời nào, mím môi, hệt như một con thú nhỏ đang hoảng sợ, tay lạnh toát, run lấy bẩy. La Nhận lấy khăn tay ra lau cho cô, dầu mỡ dày đặc như vậy, khăn tay trắng như tuyết lau một cái đã ướt sạch.

La Nhận hung dữ trừng mắt với ông chủ quán ăn.

Là một người đàn ông trung niên mập mạp, ông ta vội xoa tay: “Không phải tôi, thật sự không phải tôi, tôi đang hỏi cô ấy, Cô gái cô không sao chứ, có muốn vào tắm một cái không, cô ấy lại không nói tiếng nào cả.”

Rồi lại cười như lấy lòng: “May mà, may mà vị khách bạn đó đã ăn được một lúc rồi, nếu là lúc vừa lên đồ, dầu còn nóng, dội một cái như thế, không biết sẽ ra sao nữa...”

Con người La Nhận căng chặt, ánh mắt như đao nhìn ông chủ: “Ý ông là, có người tạp cô ấy?”

Anh cuối cùng cũng phản ứng kịp, vị trí Mộc Đại đang đứng còn cách bàn ăn trong quán một khoảng khá khá, từ dầu đỏ và nước canh cá dưới chân cô mà đoán, sau khi bị tạp cô không di chuyển bước chân, cô không phải là vô tình bị người ta lỡ tay tạp phải.

Là có người, có chủ ý bùng bát canh tới trước cô, dội thẳng lên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hỏi cô bao nhiêu lần “Xây ra chuyện gì”, Mộc Đại cũng không mở miệng, cuối cùng, chân cô bỗng mềm nhũn, suýt nữa ngã sấp xuống, nói: “La Nhận, tôi muốn tìm chỗ tắm một cái.”

Cô dường như đột nhiên tỉnh táo lại, nhận ra bị hất đến cả người dơ dáy, dùng mũ bàn tay lau mạnh mặt, quay lưng tránh đi ánh mắt của người qua đường. La Nhận đưa khăn tay cho cô lau, bàn cái này lại đổi sang cái khác.

Mộc Đại lẩm bẩm: “Anh mang nhiều khăn tay thật đấy.”

La Nhận không tiếp lời, thực ra là rất tình cò, tối nay lúc đi lang thang anh đã mua chúng, bình thường anh cũng không cần đến thứ này nhưng trong lúc vô ý nhìn thấy đã nghĩ, bên cạnh có một cái vòi nước như vậy, thường ngày phải mang theo trên người một hai cái mới được.

Ti mi chọn mấy cái, trang nhã vừa phải, không quá già dặn, kết quả, không ngờ lại dùng để lau dầu đỏ hết cả, chà đến nhăn nhó, ném vào thùng rác, những chiếc khăn bé xinh sạch sẽ ban nãy chỉ trong thoáng chốc đã thành một đồng giẻ rách.

Vắt và mãi mới lau mặt sạch sẽ được, lại giúp cô phui hạt tiêu dính trên tóc ra.

Cũng không phải được hoàn toàn, từng hạt từng hạt, nhiều không đếm xuể, Mộc Đại rũ đầu, liếc qua liếc lại như đang nhìn đồng hồ tây, hoảng hốt nói: “Tôi muốn tìm chỗ tắm, bẩn chết được.”

Cúi đầu nhìn xuống, lại thấy có chút dầu đỏ chảy ngược vào miếng giấy, dạ dây cuộn lên một cơn buồn nôn, không chút nghĩ ngợi, còi giấy ra lập tức ném vào thùng rác.

La Nhận chiều theo ý cô, nói: “Chỗ tôi gần, qua đó tắm trước đã.”

La Nhận đưa cho Mộc Đại một bộ quần áo của Sinh Đình, cô vào tắm rồi thì quay xuống tìm ông chủ quán ăn kia.

Ông chủ mập mạp cật lực thanh minh.

Theo lời ông ta nói, nguyên do thế nào ông ta cũng không biết, lúc đó có một đoàn khách vừa ăn xong, ông đang vội vàng dọn bàn, trong lúc vô tình ngược mắt lên thì thấy Mộc Đại đang đứng ngoài cửa, ánh mắt tránh né, sắc mặt trắng bệch, đứng trước mặt cô là một người phụ nữ nhỏ gầy khoảng trên bốn mươi tuổi, đội mũ du lịch.

Sau đó nữa, người phụ nữ kia hằm hằm tiến đến, một mạch tới một cái bàn, nhìn cô về như quen biết với người ngồi bàn đó, ông chủ còn tưởng bà ta định ngồi xuống ăn cơm, ai ngờ bà ta lại bùng bát canh lên đi ra ngoài.

“Ai nghĩ được là bà ấy đi hất người đầu, tôi còn cảm thấy kỳ quái, bụng thăm như đinh lấy bát canh của tôi đi, ai ngờ bà ấy tới cửa, vừa ra đã tạp luôn một cái, cô bé kia cũng không tránh, nhắm mắt chịu trận.”

Trong lòng La Nhận khẽ nhói lên một cái: Nhóc con, có ngực không vậy hả, bắt kẻ nguyên do có là gì, dù em có sai thật thì cũng cứ tránh đi đã rồi xin lỗi sau chứ.

“Sau đó người phụ nữ kia nói, Không ăn nữa, nuốt không trôi! Nói xong quăng bát đi, người bàn kia nhìn nhau rồi thanh toán đi mất.”

Nói đến đây, ông chủ có chút luyến tiếc: Người phụ nữ kia ném cái bát của ông ta vỡ thành mấy mảnh, thật không có tổ chức.

“Có thấy là đoàn du lịch nào không? Trên mũ có ký hiệu gì không?”

Ông chủ tròn tròn mắt: Đoàn du lịch tới Lệ Giang nhiều như cá diếc sang sông, mũ không đủ thì cũng là vàng, cò hướng dẫn đoàn không phải vương thì cũng là tam giác, ông ta nhớ thế nào được.

La Nhận trở về, lòng nặng trĩu tâm sự: Chỉ là đụng chạm trong lúc vô tình thôi sao? Không giống.

Cửa khẽ mở hờ, trong lòng La Nhận đánh thịch một tiếng, lúc anh rời đi Mộc Đại đang tắm, cửa hẳn là phải đóng mới đúng chứ.

Anh thăm dò gọi một tiếng “Mộc Đại”, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Mộc Đại quần chân, co người rúc vào một góc trên salon, La Nhận còn tưởng cô đang ngủ, vô thức thả nhẹ bước chân, đến gần mới phát hiện ra, cô vẫn đang mở mắt.

Cô nói: “Tôi mệt muốn chết, không còn sức lực gì nữa, nghĩ đến lúc anh về còn phải ra mở cửa cho anh, thấy phiền quá nên để cửa mở.”

La Nhận cười cười, không biết nên nói gì nữa.

Cô nói tiếp: “Có thể cho tôi mượn sofa ngủ được không? Buồn ngủ quá, lại không có giường để về.”

La Nhận gật đầu, bảo cô lên giường ngủ, dù sao giường cũng thoải mái hơn sofa.

Anh nhìn Mộc Đại nằm an ổn trên giường rồi mới yên tâm cài cửa lại đi ra ngoài.

Ngoài trời màn mát, vịn lấy lan can, phóng mắt ra có thể thấy những nhà tối đen gần xa cao thấp, La Nhận gọi điện thoại đến quán bar, chú Trương nhận máy.

Chú Trương có vẻ như có hơi không vui, nói: “Con gái con đứa, sao lại ngủ lại bên ngoài thế chứ, chuyện này mà là vào ngày xưa thì...”

Chuyện này mà là vào ngày xưa, tất nhiên là vô cùng không hợp quy củ, nhưng dù sao bây giờ cũng đã không còn giống xưa nữa, chú Trương chỉ lăm bắm câu nhàu vãi câu là thôi, rốt cuộc vẫn an tâm về Mộc Đại, cảm thấy dù cô có đi cả đêm không về cũng sẽ không làm ra chuyện gì không ổn: “La Nhận, phiền cậu vậy.”

La Nhận chưa cúp điện thoại “Chú Trương, Mộc Đại có từng gây thù chuốc oán với ai chưa ạ?”

Chú Trương có chút sững sốt, chợt phá ra cười ha ha: “Con bé còn nhỏ thế, sao có thể gây thù chuốc oán với ai chứ...”

La Nhận không bị lý do thoái thác ngoài mặt của ông lừa, rất bình tĩnh kể lại chuyện xảy ra tới nay.

Chú Trương không hề rầy, La Nhận lại hỏi một lần nữa: “Chú Trương, chú biết là ai không?”

Một lúc lâu sau, anh mới nghe thấy tiếng chú Trương đáp lời: “Tôi cũng không biết là ai, nhưng trong lòng có suy đoán. Không sao đâu, ngủ một giấc sẽ ổn lại thôi, cứ để Mộc Đại nghỉ ngơi thật tốt là được rồi.”

Chú Trương coi anh là người ngoài, không muốn nói rõ, cái này có thể lý giải được, nhưng thế nào là “ngủ một giấc sẽ ổn lại thôi” chứ, lấy giấc ngủ làm thuốc giảm đau sao? Còn nữa, chuyện tương tự từng xảy ra trước đây rồi sao?

La Nhận không ngủ được, trong nhà có phòng cho khách, dù nhường phòng cho Mộc Đại rồi cũng không phải là không có chỗ ngủ, nhưng chính là anh hoàn toàn không buồn ngủ.

Anh đi lên đi xuống nhà mấy lần, đi ngang qua phòng bác Trịnh, nghe thấy tiếng ông bác cao tuổi trong phòng ho khan rồi xoay người, đi ngang qua phòng Sinh Đình, dừng lại hồi lâu, nghe được tiếng Sinh Đình hít thở đều đặn mà an tĩnh.

Lại đi ngang qua cửa phòng Mộc Đại, do dự một hồi, vẫn là khẽ khàng mở cửa.

Trong bóng tối nhìn không rõ lắm, nhưng trên giường...

La Nhận căng thẳng trong lòng, vô thức bật đèn lên, không sai, trên giường không có ai, không những không có ai, gối, chăn cũng đều biến mất.

Có thể lúc nào? Da đầu La Nhận tê rần, xoay người định đuổi theo, nhưng vừa được hai bước lại chợt dừng lại, đứng yên một chút rồi đi tới cái tủ kê sát tường đặt phía trước, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Không nhìn lắm, cửa kéo của tủ trước đó vốn đóng chặt, giờ lại mở ra một khe vừa đủ để thò ngón tay vào, lộ ra mái tóc của Mộc Đại.

Cô chui vào...học từ ngữ?

Đang suy nghĩ, trong học tủ chợt có động tĩnh, Mộc Đại trở mình, mở mắt, nhìn anh qua khe cửa nhỏ hẹp kia. La Nhận hỏi cô: “Tôi đánh thức em à?”

Mộc Đại lắc đầu: “Không ngủ được, La Nhận, trò chuyện chút đi”

Còn nói: “Tắt đèn đi, chói mắt quá.”

La Nhận lấy từ túi hành lý ra một cái đệm khí cá nhân, trong túi chỉ có một ngăn đựng đầy áo dây cộm, lúc lấy ra thì kéo theo một món đồ nhỏ, nhanh như chớp rơi xuống đất.

La Nhận nhặt lên đưa cho Mộc Đại: “Chơi hay lắm đó.”

Mộc Đại đẩy cửa ra thêm một chút, vươn tay ra nhận lấy, là một cái ống nhôm ngón cái một mắt siêu nhỏ, chỉ bằng một lọ thuốc bé, quanh miệng đóng dấu “Made in Russia”, một đầu khác gắn một sợi dây thép uốn thành một cái vòng, vừa đủ để luồn vào ngón trỏ.

La Nhận làm phồng đệm khí, cái đệm mỏng như vậy, thế mà lại dần dần phồng lên, Mộc Đại đặt ống nhôm lên trước mắt, không gian trong phòng quá nhỏ, nhìn qua lớp kính quang học, tất cả đồ đạc đều bị kéo giãn ra không lồ đầy dị dạng.

Lúc tắt đèn, Mộc Đại nghĩ La Nhận có nhiều món đồ chơi lý kỳ thật.

Đệm khí đặt dưới đất đã chuẩn bị xong xuôi, La Nhận nằm xuống, hai tay gối ra sau ột, sau khi mắt thích ứng, bóng tối trước mắt dần tan ra, nhìn sang trái, Mộc Đại núp trong tủ đứng, hai con mắt sáng lấp lánh, không khỏi khiến anh liên tưởng đến một con chuột nhỏ trộm mỡ, quay sang phải, là cửa sổ phòng.

Cửa sổ nhìn ra đường, làm bằng kính để lấy sáng bên trong, vì xây từ xưa nên vẫn là dán giấy, cửa hình quạt, hoa văn lừng lờ, lúc này, bên ngoài sáng hơn so với bên trong, cửa sổ trắng trắng mờ mờ giống như một tấm màn sân khấu sọc dọc uốn lượn.

La Nhận hỏi cô: “Chuyện hôm nay, em có muốn nói chút gì không?”

Cô hỏi một đấng đáp một nẻo: “La Nhận, anh làm nghề gì vậy, hai năm qua, anh vẫn luôn điều tra vụ án hồ Lạc Mã, không làm công việc gì sao?”

Công việc? La Nhận khẽ cười.

Mộc Đại như bỗng dưng phản ứng kịp: “À, nhớ rồi, nhà anh có tiền.”

Chuyện này thì liên quan gì đến nhà có tiền hay không?

Khóe môi La Nhận hé ra nụ cười mỉm, anh nhìn chòng chọc lên trần nhà, có chút không biết nói từ đâu: “Tôi ở nhà chứ, ở khoảng...hơn sáu năm, sau đó bỏ tôi đứng ra, nhận tôi về.”

Có một vài mối quan hệ, một khi đã tan vỡ thì sẽ không bao giờ hàn gắn được nữa, huống chi, tuổi đó còn đang là thời kỳ phản nghịch nhất.

“Tôi và bố quan hệ không tốt, kỳ lạ là, kể cả với mẹ, tôi cũng chỉ khách khí chứ không thân thiết. Khi nói đến còn một bà mẹ hai lần lượn qua lượn lại trước mặt già vờ già vịt, được rồi, còn cả một đứa em trai rất được bố cưng chiều nữa.”

So với nhà Sinh Đình, đúng là một trời một vực, ai lại muốn trở về một ngôi nhà như vậy chứ?

Nói ra mà không nên được gần gũi ra mặt, anh ý thức được ở nhà chẳng ra sao, bên ra ngoài đánh bạn, kiểu nào cũng chơi được, miễn tiêu tốn hết thời gian của anh là được, có lúc còn vì liều mạng nghĩa khí mà theo người đi đánh nhau, đánh càng hăng, càng được nhiều người kết nạp tung hô.

Bố anh tức giận, đánh cho anh nấy trận nọ đôn, người lớn đánh luôn là cùng một dạng, chẳng biết lấy đâu ra được cảnh trúc, phía dưới chệch thành mấy cái nan, quất lên người nghe vùn vụt, đánh một trận, trên lưng chẳng chịt vết máu.

Vừa quát vừa lấy anh ra để giáo dục thẳng em kia: “Đừng có học theo cái thằng mất dạy này!”

Trên lưng anh rì máu, không rên lấy một tiếng, trên mặt còn mang theo ý cười, đứng đứng liếc qua đứa em trai xa lạ, thấy thằng bé co rúm lại, từ đó về sau luôn tránh anh.

Mẹ hai cũng thật tốt công đức lòng, thằng nhỏ còn chưa tới mười tuổi, mắt đã đeo cặp kính dày cộm, cả ngày học những gì mà làm thế? Kính, sử, từ, tập (*) cái nào cũng học, là để kế thừa gia sản của ông già sao?

(*) *Cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chữ từ, Văn tập.*

“Tôi thì ngược lại, bày ra cả đồng biện pháp chọc tức bố, lúc thi lên cấp còn cố ý để trượt. Bố tôi nghĩ, dù sao cũng phải để tôi có cái bằng, thế là bỏ ra số tiền lớn, cho tôi vào đại học, là một trường ẩn tên.”

Trong bóng tối, anh nhẹ nhàng cười: “Giờ nghĩ lại, cảm thấy mình thật ngấy tho.”

Mộc Đại ghé vào khung từ: “Sau đó thì sao?”

“Tôi nghiệp đại học, bố tôi không biết mắc bệnh gì, mẹ giục tôi về hầu bên giường, tôi không về, hẹn mấy người bạn đi Đồng Nam Á chơi, chơi đến quên trời quên đất, hôm định quay về, bố tôi gọi điện cho tôi, đường dây quốc tế, về sau tôi mới biết, trước đó, bố tôi bệnh tình nguy kịch, suýt nữa không cứu được, vượt nạn sống lại, đại khái là nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, cảm thấy đứa con trai như tôi có cũng như không.”

Vậy nên trịnh trọng gọi điện tôi, báo với anh, chặt đứt nguồn kinh tế, tài sản một đồng cũng đừng hòng lấy, cửa nhà này cũng đừng vào nữa.

Đúng hợp ý anh, anh cảm thấy như vậy cũng hợp ý tất cả mọi người: “Bố tôi bỏ xuống buồn phiền này, vừa lòng mẹ hai tôi, em trai không cần phải phòng bị tôi nữa, cũng trả thù luôn mẹ tôi.”

“Liên quan gì đến mẹ anh chứ, bà ấy ở nhà bị ức hiếp nhiều mà, như anh vậy, bà ấy cũng rất khổ sở.”

La Nhận quay đầu, nhìn Mộc Đại mỉm cười: “Đúng là một cái bao nhỏ đơn thuần không thông khí nhì, em cho rằng năm đó chuyện tôi suýt bị xe đâm chết, trúng độc rửa ruột, thật sự là do mẹ hai tôi giờ trò sao?”

Lẽ nào...

Mộc Đại gạt mình sợ hãi đến tất luôn cả tiếng: Lẽ nào là do mẹ La Nhận sao? Sao có thể chứ?

...

Hai người không đề ý đến, trên giấy dán cửa sổ, một bóng dáng quý dị nhẹ nhàng lướt qua.

Ông nhòm ngón cái một mắt siêu nhỏ của La Nhận:

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 6

Sao lại có thể là mẹ ruột chứ? Đôi lúc, huyết thống không có nghĩa là gia đình.

La Nhận trầm mặc một hồi, khi đó, trả thù được rồi trong lòng cảm thấy rất khoái chí, nhưng giờ nhớ lại, đã không còn cảm giác gì nữa, không hận, cũng không yêu.

Gọi là không quan tâm là thích hợp hơn cả.

Mộc Đại lại cho rằng anh đang khó chịu, bên thân thờ để an ủi anh: “Có vài khi, là thế này, tôi cũng không khá hơn anh bao nhiêu. Anh biết đấy, di Hồng là nhận nuôi tôi – mẹ tôi đã vứt tôi ở cô nhi viện.”

La Nhận có hơi bất ngờ, liếc nhìn Mộc Đại, anh đương nhiên là biết Mộc Đại được Hoắc Từ Hồng nhận nuôi, nhưng anh vẫn tưởng là, Mộc Đại vào cô nhi viện từ khi còn rất nhỏ, sẽ không có ký ức về chuyện này.

Không ngờ cô lại nhớ kỹ đến vậy.

“Tôi không còn nhớ rõ mặt bà ấy trông như thế nào nữa, chỉ nhớ lúc bà ấy dắt tôi, đi một đôi giày cao gót bằng da, gót giày bằng cao su sấp hổng, lắc lư lung lay theo nhịp bước. Tôi nhìn chăm chăm vào chân bà ấy, chỉ sợ bà ấy ngã. Sau đó bà ấy dẫn tôi đến trước một cái cổng, đủ cho tôi một quả đào, bảo tôi ngồi đây, nói là mình có việc bận, dặn tôi không được chạy lung tung.”

Mộc Đại thở một hơi thật dài, một lần nữa nằm xuống.

Về sau, Hoắc Từ Hồng cũng từng hỏi cô, nhưng cô không còn nhớ rõ nữa. Sức chú ý của con trẻ rất kỳ lạ, chỉ nhớ được một vài chuyện không đáng kể, tỷ như đôi giày cao gót sấp hổng đó, lại tỷ như...quả đào đó.

Đó là một quả đào mật, hồng hào mềm mại, thơm nức hương hoa quai, được rửa rất sạch sẽ. Cô nâng trong tay, không nỡ ăn, lâu lâu lại đặt trước mũi ngửi mùi, sau đó nuốt nước miếng.

Cô không ăn, muốn đợi mẹ về cắn miếng đầu tiên, như vậy mẹ sẽ cảm thấy cô rất hiểu chuyện, càng thêm thích cô hơn.

Sao lúc đó lại có ý nghĩ như vậy?

Cô ngồi yên trên thảm đá ở cổng cô nhi viện, ôm trái đào, nhìn mặt trời dần ngả về tây, ánh chiều tà le lói, cô nuôi của cô nhi viện lúc lúc lại đi ra một chuyến, nhưng cô nhất định không chịu vào.

Sau đó, quán lý đi ra, dỗ dành cô: “Bọn cô là bạn mẹ con, mẹ con để con ngủ lại tối nay đó.”

Cô ra về khònh lảnh, hỏi “Nếu cô thật sự là bạn của mẹ con, vậy cô có biết mẹ con tên gì không?”

...

Sau cùng, cô vẫn vào đó, mỗi ngày đều ôm quả đào kia, nâng niu như bảo bối, không cho ai đụng vào, tối ngủ đặt trong chăn, đi phòng vệ sinh cũng ôm khư khư, sợ bị ai trộm mất.

Cuối cùng, quả đào tự hồng mất, cô nghĩ là quả đào ngã bệnh, bèn đặt nó lên gối đầu, đắp chăn cho nó, còn bắt chúc đáng về của mẹ lúc đó cô đi ngủ, nhẹ nhẹ vỗ lên chăn, lại học bác sĩ nói: “Uống thuốc rồi sẽ khỏe thôi.”

Quả đào vẫn hồng, cô đập nát nó rồi cầm đi vứt, trên tay dính đầy nước, kiễng chân, vứt quả đào kia vào thùng rác.

Cô không khóc, không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ là từ đó về sau, cứ ăn đào là bị dị ứng.

Sau đó nữa, khi đã có thể thả lỏng để kể cho người khác nghe, đều là chia sẻ như một bí mật “coi cậu là bạn nên mới kể đó”.

La Nhận khe khẽ thở dài.

Mộc Đại hỏi anh: “Sau đó thì sao, nhà anh không nhận anh nữa, là La Văn Miếu giúp anh?”

La Nhận cười ha hả, sao có khả năng đó được, khi đó, anh tâm cao khí ngạo, nghẹn đầy một bụng tức, sao có thể lại quay trở lại trước mặt Sinh Đình như một con gà trống bại trận, tìm La Văn Miếu cầu xin che chở lần nữa? Anh đã là người trưởng thành rồi.

“Tôi làm một chuyện mà về sau nghĩ lại cảm thấy rất ra vẻ, nhưng vào lúc đó thì lại thấy rất há dạ. Sau khi cúp điện thoại, tôi xé hộ chiếu ngay trước mặt bạn bè, nói, cứ vậy đi, tôi không về nữa.”

Đón lấy ánh mắt kinh ngạc của Mộc Đại, La Nhận cho cô một câu trả lời khẳng định: “Thật đấy, tôi sống ở Đông Nam Á bốn năm, phần lớn thời gian là ở Philippines.”

Mộc Đại lấp bắp: “... Vậy chắc anh khổ lắm?”

Không có hộ chiếu, không có chứng minh thân phận thỏa đáng, sao có thể tìm một công việc tử tế chứ, không phải là chỉ có thể như dân di cư bất hợp pháp, như trên TV thường diễn, rửa bát đĩa, quét dọn, làm những việc chân tay mà người bản xứ khinh thường thôi sao?

Khoan đã, cô nhớ trước đây có khách tới quán bar từng nhắc đến, nói là ở Đông Nam Á, ngành công nghiệp tình dục rất phát triển, bắt kể nam nữ, La Nhận không phải là...

Mộc Đại bị ý nghĩ của mình làm cho căng thêm hoảng sợ, không được, để tổng cái suy nghĩ hoang đường này ra khỏi đầu, cô phải hỏi cho rõ ràng mới được: “Anh ở đó... làm gì?”

Lần này, khoảng thời gian La Nhận im lặng lâu hơn bất cứ lần nào trước đó.

Đến khi Mộc Đại sắp mất kiên nhẫn tới nơi rồi, anh mới chậm rãi mở miệng.

“Tôi được thuê vào một quân đội vũ trang tư nhân có trang bị súng, một kiểu lính đánh thuê.”

Lính đánh thuê? Hình như đã từng nghe nói đến, nhưng thường đều là ở Iraq Trung Đông gì đó, đối với Mộc Đại mà nói, giống như một thế giới khác vậy.

La Nhận cười cười: “Chắc là em không biết, tình huống của Philippines là đặc thù.”

Không giống những nơi khác, ở Philippines, phe vũ trang phản chính phủ và chính phủ đã xung đột bốn mươi năm, hơn 150 000 người đã bị chết trong những cuộc tranh đấu bạo lực, những vụ bắt cóc, xung đột vũ trang, những sự kiện mang tính chủ nghĩa cực đoan liên tiếp xảy ra, nhất là ở khu vực phía nam, chủ yếu nhằm vào giới Hoa kiều giàu có và bất cóc du khách nước ngoài, thậm chí còn có dấu hiệu cho thấy, vì lực lượng cảnh sát hủ bại nên trong những vụ bắt cóc đó, kỹ thực có cả cảnh sát tham dự, khiến cho dân chúng ngày càng bất an, gặp chuyện không may cũng không muốn báo công an, ngược lại tìm một con đường khác để luôn lách.

Quân đội vũ trang tư nhân có trang bị súng theo sự phát triển của thời cuộc mà ra đời, so với yêu sách đòi hỏi hơn mười triệu dollar Mỹ của bọn bắt cóc tổng tiền, họ cũng yêu cầu số tiền lớn như vậy, nhưng đối lập ở chỗ là một môn thủ lao cao giá hợp lý, cũng từng đối kháng chính diện với bọn bắt cóc, đôi lúc, mức độ kịch liệt của trận giao chiến cũng không thua gì một trận chiến quy mô nhỏ.

Lính đánh thuê chuyên mồi, thường là những thành viên đến từ nước ngoài, lính đặc chủng đã giải ngũ, nhưng cũng không chỉ giới hạn ở đó mà còn có cả thường dân và những người lưu vong, chỉ cần trải qua kỳ huấn luyện nghiêm khắc là có thể gia nhập binh đoàn.

Mộc Đại sùng sốt hồi lâu, yên lặng sắp xếp lại một chút các mốc thời gian: “Sau đó, là bối trong nhà Sinh Đình gặp chuyện không may nên anh trở về?”

La Nhận lắc đầu: “Là trở về trước khi nhà Sinh Đình xảy ra chuyện không may. Tôi đắc tội người khác, không thể ở đó nữa.”

Đắc tội người khác? Người nào?

Những uế oái chấn nân của tối nay, những buồn bực phiền muộn trước đó, trước câu chuyện của La Nhận, bỗng trở nên mờ nhạt như chẳng đáng nhắc tới.

Trong bóng tối, La Nhận dường như đến từ một thế giới khác, Mộc Đại không tự chủ được rụt người lại co ro.

La Nhận cười rộ lên, trong giọng nói mang theo vô hạn tự giễu và phiền muộn: “Có đôi khi, giữ bí mật trong lòng thì đến gần được với nhau, nói ra rồi lại cảm thấy, khoảng cách với người kia trở nên thật xa vời.”

Anh khép mắt lại: “Khuya lắm rồi, ngủ đi.”

Sáng hôm sau, Mộc Đại bị tiếng nói chuyện đánh thức, lúc mở mắt không khỏi giật mình sùng sốt đôi chút, lúc sau mới nhớ ra mình ngủ lại ở nhà La Nhận.

Vội đẩy cửa tù ra, La Nhận không có ở đây, đêm khuya đã sớm được dọn lại, bên cạnh tủ đứng đặt một đôi bốt da của cô.

Không phải đôi giày đi hôm qua, chắc là sáng sớm mang từ quán bar qua, lúc đi vào, trong lòng Mộc Đại thần thờ một hồi lâu.

Đêm dài đằng đẵng, cùng ở chung một phòng, vốn là cả hai bên đều có hảo cảm với nhau, đáng ra lắng nghe nhau rồi thì tình cảm phải tiến thêm một bước, nhưng vì sao ngay cả cô cũng cảm thấy, khoảng cách với La Nhận dường như bắt chợt lại xa hơn thế này?

Cô đẩy một bụng tâm sự xuống nhà, đôi bốt da gấm xuống bậc thang cuối cùng, đến cả bước chân cũng nặng nề hơn bình thường.

Một Vạn Ba thế mà lại ở đây, ngồi bên ao cá nhỏ, cùng Sinh Đình chơi dây tay.

Rảnh quá nhì! Trong quán bar không bận sao? Mộc Đại nhu mày từ gần, còn chưa kịp mở miệng, Một Vạn Ba đã tiên phát chế nhạo: “Cô chủ nhỏ, là La Nhận gọi điện thoại bảo tôi mang giày tới cho cô.”

Lại bổ sung: “Bác Trịnh mới ra ngoài mua đồ ăn, bảo tôi chơi với Sinh Đình.”

Lý lẽ thỏa đáng như vậy, khiến Mộc Đại không bối ra được chút sơ hở nào, cô ồ một tiếng, đưa mắt nhìn quanh: “La Nhận đâu?”

Một Vạn Ba lắc đầu: “Không thấy.”

Hắn chỉ lo nói chuyện với Mộc Đại, nhất thời trễ nải Sinh Đình, lão đại Sinh Đình mất hứng trừng Mộc Đại, lại túm tay Một Vạn Ba: “Anh Tiểu Đào, anh nhanh lên!”

Anh...anh...anh Tiểu Đào?

Mộc Đại hoảng sợ, nhìn chằm chằm Một Vạn Ba: “Cô ấy gọi cậu là anh Tiểu Đào?”

Một Vạn Ba cũng rất bất đắc dĩ “Ài biết đâu, hai ngày trước cô ấy đột nhiên gọi như thế, tôi cũng rất hoảng sợ. Có điều bác Trịnh nói tôi đừng để ý, cô hiểu mà, cũng không thể...phân rõ phải trái với cô ấy.”

Nói đến câu cuối, giọng hạ xuống, tuy biết là Sinh Đình nghe không hiểu lắm, nhưng vẫn chú ý đến tâm trạng của cô.

Sao vẫn còn nói chuyện với cái cô này vậy! Anh Tiểu Đào còn muốn chơi dây tay với cô nữa không đây? Sinh Đình rất tức giận, ném dây tay đi, vụt đứng dậy, cuộn len dờ trên đầu gối lăn xuống, lăn tròn sang bên kia, kéo thành một đường màu đỏ thật dài trên mặt đất.

Cảm giác khác thường dậy lên từ đáy lòng, nhưng Mộc Đại không nói rõ được là tại sao, lúc tới cửa, cô như có điều bất khoan, quay đầu lại.

Một Vạn Ba đang vừa đồ đánh Sinh Đình, vừa cúi người nhặt đồng dây dưới đất lên, quần lại.

Cả ngày nay đều không gặp lại La Nhận, đến tối cũng không thấy xuất hiện, Mộc Đại nhiều lúc nhện không được nhìn về phía cái bàn La Nhận thường ngồi.

Tối nay, ngồi đó là một người đàn ông dáng vẻ đôn hậu thật thà, chọn một tách cà phê, khi uống hóp từng hóp, như hà mã uống nước vậy, đứng cách một đoạn xa vẫn nghe được động tĩnh.

Lúc tạm rảnh rồi, Mộc Đại lật quyển sổ ý kiến khách hàng ra, chữ La Nhận mạnh mẽ bay lượn nằm trong đó.

Phục vụ tiếp khách nhiệt tình, đáng biểu dương.

Muốn cười, lại cười không nổi, nghĩ ngợi mà như rầu rĩ, một người như La Nhận, sao lại có thể kiên nhẫn chiều theo cô đùa giỡn chứ?

Chú Trương đi tới, nói: “La Nhận đã kể cho chú nghe chuyện tối qua rồi.”

Mộc Đại văng một tiếng.

“Là người nhà cô ấy.”

“Vâng.”

Chú Trương có chút căng thẳng: “Cháu... không làm gì chứ?”

Mộc Đại nhìn chú Trương cười, cười đến độ ngay cả cô cũng thấy thê lương: “Cháu dám làm gì chứ chú Trương, người ta không róc xương cốt thịt cháu, cháu đã rất biết ơn rồi.”

Chú Trương hơi ngượng: “Chuyện trước kia, không trách cháu được.”

Nụ cười của Mộc Đại có chút cứng ngắc: “Chú nói không thật, chú cảm thấy là cháu sai, dĩ Hồng cũng hiểu là trách nhiệm của cháu, nếu không sao chúng ta lại phải dọn nhà chứ, nếu không sao phản ứng đầu tiên của chú lại là ‘Cháu không làm gì chứ’ chứ, chú sợ cháu động thủ, chú cảm thấy cháu vốn có tội, nếu còn dám động thủ với người ta thì lại càng thêm tội.”

Cô nói rất nhanh, ngực phập phồng kịch liệt, chú Trương lúng túng thờ dài, giữa lúc căng thẳng, Một Vạn Ba tò mò thò đầu qua: “Nói chuyện gì vậy ạ?”

Mũi Mộc Đại cay cay, cô cúi tạp dề ra bỏ lên quầy: “Trong lòng buồn bực, ra ngoài chút.”

Trong lòng buồn bực.

Là buồn bực từ khi đó đến tận bây giờ, lúc ở Tiểu Thương Hà, La Nhận nói với cô về ngũ hình thời thượng cổ, trong đó có một hình phạt gọi là mặc, là thách chữ lên mặt, tội lỗi phạm phải chính ình đánh trên mặt, giống như bị tạt canh trước cửa quán ăn, cả đời bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tục ngữ nói, quá khứ đều đã qua rồi, nhưng cô lại cảm thấy, quá khứ mãi mãi không bao giờ qua đi.

Bất tri bất giác đã đi tới đầu con ngõ phía sau nhà La Nhận.

Tất cả các phòng trên tầng hai đều vẫn đang sáng đèn, đây thường xuân bám đầy đặc nửa mặt tường, vây lấy khung cửa sổ có hoa văn chạm rồng, không thấy La Nhận đâu nhưng lại mấy lần nhìn thấy bóng dáng Sinh Đình tới lui lui đi qua cửa sổ như đang bận rộn việc gì.

Nhớ tới tiếng gọi “anh Tiểu Đào” đầy sốt ruột của cô, Mộc Đại bất giác mỉm cười, đứng thêm một hồi, cô xoay người định đi, vừa mới dậm bước, thân mình bỗng nhiên khựng lại giật mình, không dám tin quay đầu lại.

Cô biết vì sao Sinh Đình lại đi đi lại lại trước cửa sổ rồi.

Sinh Đình đang chẳng đây, một sợi, hai sợi, ba sợi.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 7

Kỷ ức về con rối dây câu tưởng chừng như đã phai mờ, lúc này lại xộc lên đỉnh đầu, nhịp tim Mộc Đại tăng lên dữ dội, vô thức lùi lại hai bước, bỗng va phải một người.

Cô quay phắt đầu lại như bị điện giật.

Là La Nhận, anh không nhìn cô, tầm mắt phóng lên cao, về mặt vô cùng bình tĩnh: “Em cũng thấy?”

Thì ra là La Nhận đã biết rồi, Mộc Đại yên tâm hơn đôi chút, chợt nghĩ đến điều gì: “Bác Triệt...”

“Tôi đây bác ấy ra ngoài rồi, trong nhà không có ai.”

Sinh Đình ở đây, La Nhận sớm đã hiểu rõ, căn nhà này không thể nào chỉ dựa vào khóa móc, cũng dự đoán được rằng cái phong ấn kim mộc thủy hỏa thổ chấp vớ tạm thời của họ không thể hoàn toàn yên tâm được.

Vậy nên anh đã lập một hệ thống tia hồng ngoại cảm ứng nhiệt để giám sát, vốn chỉ xuất phát từ tính cẩn thận, không nói với bất kỳ ai, ngay cả với đám Mộc Đại cũng không nói, mỗi ngày đều kiểm tra, đã thành thói quen.

Nhiệt độ cơ thể con người khá cao, khi trên màn hình xuất hiện những đường nét cảm ứng nhiệt mờ hồ đây quen thuộc, khi người đó từ từ mở nắp thùng ra, con người anh chợt thất chặt lại.

Chuyện lo lắng nhất rốt cuộc vẫn xảy ra.

Chỉ là, trừ phi thật sự chết đi, nếu không Hưng Giản sẽ không bao giờ rời khỏi chủ thể, sau khi cảm nhận được sự tồn tại của Sinh Đình, lại một lần nữa tìm tới, ám lên Sinh Đình?

Nếu quả thật là vậy, Sinh Đình còn cơ may nào thoát khỏi vận rủi này lần nữa không? Thực khiến người ta phải tuyệt vọng.

La Nhận gọi điện cho Thần Côn, giọng nói không sao giữ được bình tĩnh: “Tôi vừa mở thùng ra xem, miếng da người vẫn còn trong đó.”

Câu trả lời của Thần Côn như một chậu nước gội thẳng xuống đầu: “Cù Cài Nhỏ, có phải cậu hiểu sai gì rồi không? Hưng Giản không phải là da người.”

Đúng vậy, Thần Côn từng nói, đó là một thể lực bất tường.

Là Sinh Đình nghe được lời triệu hoán từ cõi u minh mà dẫn lại ma quỷ lên mình.

Mà, cũng như lời lão nói, núi không tìm anh, anh tìm núi, dù đã coi chừng Sinh Đình thì Hưng Giản vẫn sẽ lựa được một thời khắc lơ là, một buổi đêm khi tất cả mọi người đều đã ngủ say chẳng hạn, tìm tới Sinh Đình.

Có thể vậy khốn Hưng Giản, chỉ có lòng Phụng Hoàng Loan.

La Nhận kẹp miếng da người ra ném xuống đất, sũng nước, bị ngâm đến trắng bệch, lặng ngắt không chút động đậy, chỉ còn là một mảng da sắp thối rữa.

Trong không trung dường như có một khuôn mặt vô hình đang cười dữ tợn với anh, nói Sao nào? Lựa được ta sao? Ta đã quay lại rồi đây.

Mộc Đại rất lo lắng cho anh: “La Nhận?”

Tâm tư La Nhận quay trở lại hiện thực: “Em về trước đi, tôi sẽ xử lý tốt.”

Dùng một chút, lại thêm một câu: “Sẽ không giống như lần trước đâu, em yên tâm đi.”

Mộc Đại thất hồn lạc phách quay trở lại quán bar.

Bác Trịnh đang ở đây, ngồi bên một cái bàn, một mình chơi với bàn cờ bằng gỗ hoàng dương, có chút buồn tẻ bầy bố trận cờ. Chú Trương đẩy hứng khởi đứng xem bên cạnh, bác Trịnh mời: “Làm một ván không? Thắng nhóc thối La Tiểu Đào đuổi tôi ra ngoài, nói cái gì mà về càng muộn càng tốt.”

Chú Trương vốn định từ chối, khúc mắt liếc thấy Mộc Đại đã về, Mộc Đại đêm nay tâm trạng không tốt, ông muốn tận lực tránh nói chuyện với cô, thế là gật đầu: “Có chứ, tôi không biết chơi, bác dạy tôi đi.”

Ai ngờ Mộc Đại cũng không ngờ ngàng gì tới ông: “Bác Trịnh, Sinh Đình thích chơi dây tay à?”

Bác Trịnh đang bận chia ranh giới sông Sở đất Hán, cũng không ngắt đầu lên: “Cũng không phải, hôm nay đột nhiên muốn chơi, đầu óc không tỉnh táo mà, muốn là muốn thôi, tôi đánh tạm thời mua cho một cuộn.”

Nói xong mới nhớ ra, hỏi cô: “Xây ra chuyện gì à? Có chuyện sao?”

Lúc ngắt đầu lên nhìn, Mộc Đại đã rời đi.

Trong quầy bar không tìm thấy Một Vạn Ba đâu, thay vào đó là Tào Nghiêm Hoa đang dần mất, Một Vạn Ba luôn là như vậy, cứ hờ ra là đảo ngũ, tùy tiện lời một người thế vào.

Mộc Đại không còn lòng dạ nào mà quên Một Vạn Ba đi đâu nữa, mệt mỏi dựa vào bàn đánh bóng bàn, trán nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, lạnh lẽo.

Tào Nghiêm Hoa rất chỉ là quan tâm: “Tiểu sư phụ, có muốn anh pha cho em một ly rượu không?”

Gã tất nhiên là không biết pha chế, chỉ nhìn qua tư thế pha rượu của Một Vạn Ba, trong lòng cảm thấy cũng không khó: Cứ pha bữa thôi, dù sao cũng chỉ khó uống, không chết người là được.

Mộc Đại lắc đầu, nói: “Có thể Sinh Đình lại không ổn rồi.”

Suy nghĩ đầu tiên của Tào Nghiêm Hoa là phẫu thuật cấy da không thành công, một giây sau mới phản ứng được cô đang nói đến cái gì, kinh hãi đến độ nói không hoàn chỉnh: “Đa... Miếng da kia lại quay lại rồi?”

“Ừ.”

Tào Nghiêm Hoa đánh một cái rùng mình, trong nháy mắt đó, cảm thấy như đồng lộ cao ly thấp bầy bên cạnh như phát ra toàn tia sáng lạnh toát.

“Vậy em ấy...sẽ...sẽ giết người sao?”

Phải, Mộc Đại gỡ gỗ đầu lên quầy bar vài cái.

Cô nghe thấy Tào Nghiêm Hoa là lớn với ra sau: “Tam Tam, cậu nghe thấy chưa, Sinh Đình lại nhiễm rồi, cậu còn chạy đi gặp em ấy đó! Lỡ em ấy lấy dây ra xuyên cậu thì thảm!”

Tốt, Một Vạn Ba cũng nghe thấy rồi, cô đỡ phải lập lại lần nữa, Mộc Đại quay đầu qua nhìn Một Vạn Ba.

Hắn đứng trong hành lang tối tăm ngay cạnh quầy bar, sắc mặt có chút trắng bệch, hỏi cô: “Sao...sao cơ?”

Mộc Đại cười khổ: “Chắc là do ngũ hành trận La Nhận làm không hữu hiệu nên không dùng được, nếu dùng được thì mấy người thời cổ đại đã sớm làm như vậy rồi, cũng không cần phải chờ nhiều năm như thế để đợi Lão Tử.”

Tào Nghiêm Hoa gật đầu: “Có thể cũng không phải, có lẽ thứ phong bế được Hung Gian chỉ có lòng Phượng Hoàng Loan. Nhưng lòng Phượng Hoàng Loan đã quá yếu, thông tin truyền lại cũng không rõ ràng, trời mới biết được có ý là gì, chỉ đáng thương cho em Sinh Đình của tôi...”

Gã càng nói lại càng ầu ầu: “Đáng thương, thật quá đáng thương.”

Giọng Một Vạn Ba vang lên mang theo một nỗi sốt ruột khó kiềm chế được: “Vậy giờ thì sao, phải làm thế nào?”

“La Nhận nói anh ấy biết phải xử lý thế nào.”

Một Vạn Ba dờ người tại chỗ hai giây, sau đó, hắn đột nhiên sai bước lao về phía cửa, càng chạy càng nhanh, lúc ra khỏi cửa, cơ hồ là giẫm chân mà chạy.

Một Vạn Ba nắm lấy vòng gỗ cửa đập ầm ầm, không ai ra mở cổng, hắn cả người nóng rẫy mồ hôi, chuyển sang cạnh cửa nỗ lực leo tường, mặt tường rất trơn, hắn không phải Mộc Đại, mấy lần gắng leo đều không thể lên được, trong lòng tức giận, lượn nửa cục gạch, rống lên gọi La Nhận, ném mạnh về phía tầng hai.

Rầm một tiếng vỡ tan, không biết là đã đập vỡ cửa kính phòng nào rồi, lát sau, hắn thấy La Nhận xuất hiện bên lan can tầng hai, rõ ràng là nhìn thấy hắn nhưng không có chút vẻ gì là định mở cổng.

Một Vạn Ba gầm lên với anh: “Mở cửa!”

Anh vẫn bất động, Một Vạn Ba thật sự tức điên, đập vài cước lên cổng, nhưng cửa vẫn không mấy may nhúc nhích, chân hắn tê rần.

Một Vạn Ba hết đập lại đá, cuối cùng, chân chợt mềm nhũn, ngã ngồi trên bậc thang, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, thân thể không ngừng được run lên.

Sinh Đình xảy ra chuyện, liệu có phải là do mình cổ tính giấu giếm? Có phải không? Nếu lúc đó nói thẳng ra, tính thế bây giờ liệu có phải sẽ tốt hơn một chút?

Lúc Mộc Đại chạy tới, không ngờ cảnh tượng lại thế này, cô ngẩng lên nhìn La Nhận, ánh mắt La Nhận rơi lên người cô, bình tĩnh nhưng không hề có ý tứ gì.

Mộc Đại thoát do dự rồi trực tiếp leo tường, nhảy xuống sân trong mở cửa cho Một Vạn Ba, Một Vạn Ba nghe được tiếng mở cổng, đứng vụt dậy, gần như xô cô ra chạy vào trong.

Sau khi đóng cửa lại, Mộc Đại lại ngẩng đầu lên nhìn La Nhận, anh vẫn giữ nguyên tư thế đó, thậm chí không nhìn cô nữa.

Tiếng bước chân lên tầng nặng nề mà hoảng loạn, sau đó là giọng Một Vạn Ba gào lên: “Anh làm gì vậy hả La Nhận? Anh làm cái gì thế, hả?”

Cảnh tượng trước mắt, không phải là điều mà La Nhận có thể dễ dàng giải thích đơn giản được.

Sợi len màu đỏ, có khoảng mười mấy sợi, giăng ra quán lấy một băng ghế dài, hai chân ghế ở một đầu chạm nhẹ xuống mặt đất, mà hai chân ở đầu còn lại thì nhấc lên, không khỏi khiến Mộc Đại liên tưởng đến vô chân hưng phấn muốn chạy của một con ngựa hoang.

Sinh Đình nằm trên cái giường đặt trong cùng, khuôn mặt tái nhợt không chút động đậy, Một Vạn Ba lao vào, cứ nghĩ chỉ là sợi len, hẳn cho rằng có thể xông tới, không ngờ sợi nào sợi nấy đều được cố định rất chắc, lúc đầu vọt mạnh vào một cái, lại như sa vào một tấm mạng nhện, càng nóng nảy càng không thoát ra được, nhưng Mộc Đại thì bình tĩnh đi vòng qua bên cạnh, không tổn chút sức lực nào cũng đến được cạnh giường.

Hai tay Sinh Đình đặt trên bụng dưới, cổ tay bị trói lại bằng một cái còng bằng cao su, trên cổ chân cũng có.

Bên gối có một ống tiêm thủy tinh trống rỗng, trên tủ đầu giường là hai lọ thuốc chích bằng thủy tinh đã bẻ gãy.

“Thuốc mê loại mạnh, ức chế trung khu thần kinh, duy trì sử dụng liên tục có thể khiến con người hôn mê trong thời gian dài.

La Nhận không biết tiến đến từ lúc nào, bình tĩnh như đang đọc thuộc lòng: “Đồng thời có thể khiến từ chỉ con người không còn chút sức lực nào, sử dụng trong thời gian dài sẽ khiến bắp thịt teo lại, dùng quá liều sẽ gây tổn thương đến hệ thống thần kinh trung ương, gây nên tình trạng thiếu máu, thiếu đường khí lên não, kết quả xấu nhất là không tỉnh lại được nữa.”

Trên trán Một Vạn Ba nổi lên gân xanh: “Đ*t m* anh! Vậy mà anh lại cho cô ấy dùng!”

La Nhận như không nghe thấy lời hắn, nhìn một lượt bố cục trong phòng: “Phòng này không đủ kiên cố, tôi sẽ đặt thêm hệ thống hồng ngoại thăm dò, cửa sổ và cửa ra vào đều phải gia cố lại, thực sự không ổn, bên trong đặt thêm một cái lồng tù nữa, bên cửa lồng đặt một băng chuyền, chuyền thức ăn qua đó, có hết sức giảm bớt tiếp xúc giữa em ấy và người khác, có lẽ vì lý do an toàn, nên để em ấy hôn mê, có thể tiêm thuốc dinh dưỡng.”

Trước mắt, Hung Gian có vẻ như còn chưa đủ mạnh để có thể điều khiển người vượt nóc băng tường, nhưng vẫn có thể điều khiển người đi lại, hành động. Nếu Sinh Đình hôn mê liên tục, nhưng không chết, có thể sẽ tiếp tục lừa gạt vậy khôn được Hung Gian.

Đúng vậy, anh đã hiểu một cú nguy hiểm lớn, Hung Giản đích thực là đang ám trên người Sinh Đình, nhưng nhìn theo một góc độ khác, anh cũng có thể biến Sinh Đình thành một cái thùng sổng để vấy bẩn Hung Giản.

Giọng La Nhận bình tĩnh đến gần như lãnh khốc, cánh tay Mộc Đại bắt gác run lên sợ hãi đến tê dại.

Trong mắt Một Vạn Ba như phun ra lửa: “Sinh Đình là người!”

La Nhận cười: “Phải, đợi đến lúc em ấy giống chú tôi đi giết người, cậu còn dám nói như thế được nữa không? Được rồi, xem cũng xem xong rồi, hai vị có thể đi được chưa? Đây là địa bàn của họ La tôi, do tôi quyết định. Còn nữa, tôi không thích bị người khác cảm dả ném bừa, cũng không thích loại bất lịch sự chưa được chủ nhà đồng ý đã tự ý mở cổng.”

Bỗng chốc phân biệt rõ ràng, đúng vậy, đây là chỗ của người ta, là chuyện nhà người ta.

Mộc Đại cảm thấy mình như bị và cho một cái, giống như cò và bê lì quẩy bar của cô đều không được gia giáo tử tế.

Mộc Đại đẩy Một Vạn Ba: “Đi thôi.”

Lúc đi ngang qua, Mộc Đại thoáng do dự, cuối cùng vẫn hỏi anh: “Vậy anh muốn làm thế nào, cứ thế...nhốt Sinh Đình vậy sao?”

Dáng vẻ khó chịu mà thận trọng của cô khiến lòng La Nhận mềm nhũn.

Giọng anh dịu đi rất nhiều: “Hy vọng trong khoảng thời gian này, tôi có tiến triển thuận lợi, giải nghĩa rõ ràng bức tranh và cái tiền nhân chỉ lối kia, không chừng những thứ đó là đang chỉ hướng lòng Phượng Hoàng Loan, mà chỉ có lòng Phượng Hoàng Loan mới có thể thực sự chế trụ được Hung Giản.

Một Vạn Ba chợt sững người.

Trong phòng bỗng lặng bật, Mộc Đại khe khẽ thở dài, lúc định giục Một Vạn Ba đi lần nữa, hần bỗng lên tiếng.

“Tiền nhân chỉ lối, có lẽ tôi biết chỗ đó ở đâu.”

Đón lấy ánh mắt kinh ngạc của La Nhận, hần cười tự giễu.

“Không sai được đâu, đó là từ đường ở quê cũ của tôi, trên mái hiên đặt mười con, mà con khi đi cuối đó, chính là bị tôi đập rụng...”

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8

Đêm đó ở Tiểu Thương Hà, vẽ vẽ một hồi, trên trán Một Vạn Ba toát mồ hôi.

Sờ đi hần dám vẽ trong tối là bởi người biết vẽ, không ngừng nhìn bằng mắt, trong đầu sẽ tự phác ra được hình ảnh sơ bộ, khi hạ bút dù không quá chuẩn xác thì tổng thể cũng biết là đang vẽ cái gì.

Bức họa này, hình ảnh phác họa, hần vô cùng quen thuộc.

Quê cũ của hần ở ven biển, rất ít sông lớn, giống như một bãi bùn tĩnh lặng, khi xây từ đường, cả ngày đều loong coong tiếng nện đục, khi đó hần mới chỉ bảy, tám tuổi, mặc một cái quần rách, trên móng quần bị mài thành một cái lỗ, lộ cả da thịt ra, lúc đi lại, không thể không lấy tay tùm lại.

Tiền nhân chỉ lối, tiền nhân cười phượng, con nghề có thể nuốt hồ bảo, đầu ngư áp ngư có thể đập mây rải mưa, hần hoàn toàn chẳng biết tí gì, chỉ đến lúc tạc con vật thứ mười, hần mới thét lên chói tai: “Tôn Ngộ Không, đại thánh!”

Cuối cùng thất vọng phát hiện ra là không phải, Tôn Ngộ Không không có cánh.

Từ đường hoàn thành vào tháng Ba, vừa kịp lễ tế hải thần, sống ven biển ăn của biển, đòi đòi làm người vùng biển, trong tay mỗi người đều cầm nén hương, cúi đầu bái tế, gió biển ào ào thổi tới, tiền nhân chỉ lối ngự trên gác tích như một nhóm người tí hon tro trọi co ro.

Ánh mắt rơi xuống trên bàn tế, tế thần dùng lễ tam sinh, đầu trâu, đầu lợn, đầu dê, ở cổ loang lổ vết máu, chết không nhắm mắt.

Lão tộc trưởng cầm nén hương, làn khói như bốc lên từ đỉnh đầu lão, trong miệng lầm nhảm ngọc trong bụng trai là hoải thai nhờ ánh trắng, gió từ biển thổi vào mang theo mùi vị tanh mặn quất lên mặt, da mặt ran rát, sờ lên như có muối.

Một Vạn Ba bực tức nghĩ: Cái chỗ quý quái! Còn lâu mình mới ở lại.

Hần quả thật là không ở lại đó nữa, những năm tháng lẫn lộn từ phượng, thường khi bị hỏi quê ở đâu, hần sẽ trả lời tùy theo tình huống, lúc thì là Bắc Kinh Thượng Hải, lúc thì là Thẩm Dương Trường Xuân.

Chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày, đáng hoàng nói ra mấy chữ này: “Quảng Tây, Hợp Phố.”

Kỳ thực cũng không phải là Hợp Phố, mà là một thôn làng hẻo lánh ven biển cách đó một trăm tám mươi dặm, có điều thật sự là rất vô danh, hần thậm chí còn cho rằng, đến Hợp Phố là nơi nào, họ cũng không biết.

Ai ngờ La Nhận lại gạt đầu: “Lôi Liêm nhị châu, lưỡng đại châu tri, xây từ đường như vậy, quê cũ nhà cậu làm nghề khai thác ngọc trai dưới biển à?”

Một Vạn Ba gạt đầu đầy bất ngờ.

Lôi Liêm nhị châu là một danh xưng cổ xưa, phù Lôi Châu là chỉ Hải Khang tỉnh Quảng Đông, còn phù Liêm Châu thì chính là Hợp Phố ở Quảng Tây, hai nơi này chuyên khai thác ngọc trai, thời xưa được xưng là “lưỡng đại châu tri” của Trung Quốc.

Hoa Hạ mệnh mông, hai hạt minh châu, nghĩ đến thời cũng cảm thấy trần ngập dương khí.

Mà lưỡng đại châu tri, đặc biệt hơn cả là ngọc trai Hợp Phố, người xưa thường nói “Hợp Phố, Vu Diên hành trình tương khứ nhị vạn lý, châu hùng ô thú, ngọc tri ô bì.”

Ý là Hợp Phố Quảng Tây và Vu Diên Tân Cương, cách nhau hai vạn dặm, một nơi thì ngọc trai xưng hùng, một nơi thì ngọc thạch ngao nghễ.

Có thể sánh cùng ngọc Hóa Diên nổi danh nam bắc mà không chút lép vế, dù dễ thấy được giá trị của ngọc trai Hợp Phố.

Một Vạn Ba lấy tay trong túi áo ra bức vẽ bị gấp lại kia, đưa cho La Nhận.

Nếp gấp trên tờ giấy đã rất sâu, góc giấy cũng đã mòn, như đã cắt lâu rồi, La Nhận mở ra xem, trên bức vẽ là tiền nhân chỉ lối, đoán thù hỗn tạp, duy chỉ con thứ mười là không thấy đầu.

“Rất ít khi có ai đặt cả mười con thú lên gác tích, dù có nơi bắt chước đi chăng nữa cũng không thể đến nổi nơi nào cũng có. Nhất là ở cuối còn bị mất mất con thứ mười... Vậy nên, khi tôi vừa mới vẽ ra đã biết là nơi nào rồi.”

La Nhận nhìn hần chăm chăm: “Vậy tại sao cậu lại giấu không nói?”

Một Vạn Ba cười như mìa mặt: “Cái chỗ quý quái.”

Lại đôi sang đáng vẽ chẳng sao cả: “Tôi không muốn nói thôi, làm sao chứ?”

Xuất phát từ nguyên nhân không muốn nói, nhưng vì Sinh Đình mà không giấu giếm nữa, cũng được, mong là vụ mất bò mới lo làm chuồng này không quá muộn màng.

La Nhận nhanh chóng quyết định: “Cậu nói cho tôi vị trí cụ thể của thôn, tôi phải đến đó một chuyến.”

Chỉ là một yêu cầu đơn giản, vậy nhưng Một Vạn Ba lại do dự rất lâu, Mộc Đại giục hần: “Cậu cho anh ấy đi, không phải chỉ là một địa điểm thôi sao?”

“Cô chủ nhỏ, không phải như cô nghĩ đâu, chỗ đó rất khó vào.”

Mộc Đại nhìn hần chòng chọc không tha: “Sao lại khó vào, có sai lang hồ bảo thủ giữ chắc?”

Một Vạn Ba lơ cò đi, như đang cân nhắc điều gì: “Hoặc là thế này đi La Nhậ, tôi đi cùng với anh, nhưng tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Phải đảm bảo an toàn cho tôi, tuyệt đối an toàn.”

Trong lòng Mộc Đại căng thẳng, về mặt Một Vạn Ba không giống như đang giả bộ, ban ngày ban mặt quang minh chính đại, trở về quê cũ của mình, chẳng lẽ lại có người có thể làm gì hấn sao?

Một Vạn Ba lại nhìn sang Mộc Đại: “Cô chủ nhà, cái này coi như tôi đi công tác, không được trừ lương của tôi.”

Bóng gió là nói Lương các cô trả tôi vốn đã ít, còn trừ nữa thì thật là quá quắt.

La Nhậ gật đầu: “Thời gian không đợi người, cậu về dọn dẹp một chút, an bài thỏa đáng ở đây rồi, chúng ta tranh thủ mai đi luôn.”

Chúng ta? Chứ “chúng” này không bao gồm cô, La Nhậ không định rủ cô đi cùng sao? Trong lòng Mộc Đại trống rỗng, cảm thấy mình bị bỏ rơi rồi.

Cô suy nghĩ đôi chút rồi nói: “VẬY hai người lên đường cẩn thận, tôi sẽ qua đây chăm sóc cho Sinh Đình.”

Tình hình của Sinh Đình hiện giờ, bác Trịnh chắc chắn không kham được, La Nhậ không ở đây, để cô chăm sóc cho Sinh Đình, Mộc Đại cảm thấy rất đương nhiên.

La Nhậ kỳ quái nhìn cô: “Tôi đã nói qua chuyện thu xếp giam giữ Sinh Đình thế nào rồi mà.”

Một Vạn Ba hơi mất kiên nhẫn: “Anh vẫn muốn nhốt cô ấy lại?”

“Nếu không thì sao? Mộc Đại có thể hai tay trên hai tay cả đêm không chớp mắt để canh Sinh Đình sao? Lỡ như không canh được thì sao? Lỡ như mức độ nguy hiểm của Sinh Đình vượt qua tường tượng của chúng ta thì sao?”

La Nhậ cười nhạt: “Cậu đừng quên, trong người cô ấy có một thanh khốn con mẹ nó kiếp sống không biết bao nhiêu nghìn năm rồi đấy!”

Một Vạn Ba không nói gì.

Cách làm của La Nhậ quả thực khiến hấn khó có thể chấp nhận được, nhưng nghĩ trái nghĩ phải, vậy mà cũng nghĩ không ra biện pháp nào tốt hơn.

Chỉ có thể như vậy, được ngày nào hay ngày ấy, hấn không muốn trì hoãn thời gian nữa, vội vàng quay về thu dọn đồ đạc.

Mộc Đại lại không đi, cần mời nhìn La Nhậ kéo đồng len đồ giặt đầy phòng xuống, lấy hết dũng khí nói: “La Nhậ, tôi cũng có thể đi với các anh.”

Cô vội vã giải thích: “Không phải Một Vạn Ba nói là phải bảo đảm cho an toàn cho hấn sao, e rằng nơi đó rất nguy hiểm, hấn chẳng biết chút võ công nào cả, có tôi ở đây tốt hơn nhiều, chỉ ít...”

Chỉ ít, nếu lại xảy ra tình huống như tối nay, cô có thể leo tường giúp một chuyến, không giống như Một Vạn Ba, chỉ có thể bị cấn ngoài cửa không biết làm sao.

La Nhậ lắc đầu: “Không cần.”

Mộc Đại không biết hình dung sao tâm tình của mình hiện giờ nữa, giống như cái gì nhi, giống như ngày đó nắng nui quá đào mà đầy lòng khắp khối, chờ đợi mẹ về cắn miếng đầu tiên, nhưng từ đầu đến cuối không chờ được; giống như hồi còn đi học, vì để có thể được chọn vào đội tuyển thi Olympic mà liều mạng học bài, cuối cùng trong danh sách lại không có cô.

Là cảm giác bị gạt sang một bên, bị loại trừ.

Cô chưa từ bỏ ý định: “Lúc ở Tiểu Thương Hà, anh cũng cho tôi đến mà.”

La Nhậ có chút không hiểu được sự cố chấp của Mộc Đại Đây là chuyện đáng để người người tranh giành sao?

Anh kiên nhẫn giải thích với cô: “Chuyện này không giống với lúc ở Tiểu Thương Hà, khi đó dính dáng cả đến Hoắc Tử Hồng, em gián tiếp cũng có liên quan, hơn nữa, tôi thừa nhận, là tôi có tư tâm muốn lợi dụng em, võ công của em rất khá, tôi chỉ muốn gọi em đến để hỗ trợ thôi.”

Cô thực sự chi nghe đúng cái mình muốn nghe: “Lần này tôi cũng có thể hỗ trợ mà.”

“Chuyện lần này không có chút quan hệ nào với em cả. Sinh Đình gặp chuyện không may, em ấy là người thân của tôi, tôi hấn là nên bỏn tẩu vì em ấy. Nếu là chuyện nguy hiểm, tôi lại càng không muốn liên lụy tới em, hơn nữa, em cũng có chuyện cần làm mà, em mới từ Tiểu Thương Hà trở về không lâu đã chạy ngược chạy xuôi, chú Trương biết sẽ không vui.”

Chú Trương không vui thì thôi, bình thường chú ấy cũng có vui đâu.

Mộc Đại cúi đầu, không nói được cũng chẳng bảo không được, đến cả cộng tác cũng viết rồi hai chữ buống binh, nếu đổi lại là người khác, anh đã sớm nổi sung lên, phun ra mấy câu độc mồm để đuổi đi rồi, nhưng với Mộc Đại thì không thể làm thế được, cô sẽ khóc mất.

Vội lại, khăn tay anh mua lần trước đều dùng hết rồi.

Anh không thể làm gì khác đành nhượng bộ: “Thế này vậy Mộc Đại, cho tôi suy nghĩ một chút, nếu chú Trương cũng đồng ý, em coi như là ra ngoài đi chơi vậy...”

Hợp Phở có không ít chỗ thú vị, coi như mạng cô ra ngoài chơi đi, cháu trì Hoa Hạ, mua một viên ngọc trai về cũng tốt.

Mộc Đại ngẩng lên nhìn anh: “Thật ả? Anh sẽ không cùng Một Vạn Ba lên lút lái xe chạy mất chứ?”

Vành mắt cô ửng lên chút sắc hồng, đôi mắt long lanh, về tài thần còn chưa rút hết đã lóe lên chút hứng khởi nho nhỏ, thật muốn ôm có một cái, hoặc là vuốt tóc cô, hay nheo mắt có một cái cũng được.

Hình như mình còn thích cô hơn cả trong tường tượng nữa, phải làm thế nào đây? Thật sự đưa cô theo cùng sao?

La Nhậ cảm thấy, anh cần phải nghiêm túc suy xét chuyện cùng Một Vạn Ba lên lút lái xe chạy mất mới được.

Một Vạn Ba rất nhanh đã gói ghém xong hành lý, đồ đạc của hấn không nhiều lắm, rất thích hợp để nói đi là đi ngay, vật ngoại thân thứ gì cũng có thể dùng tiền mua được, mà tiền thì, kiếm cũng được, lừa gạt cũng được, hấn đều có thể làm hết.

Đêm dài đằng đẵng, ôm túi khư khư thế làm gì chứ?

Hấn nằm trên giường một hồi rồi đi xuống, lần mò vào quầy bar, lúc trở lại, dưới nách cắp theo nửa chai rượu.

Ai quan tâm vị nó thế nào, đắt hay không đắt chứ, cứ uống thôi.

Hấn ừng ực nuốt xuống một hớp lớn, cứ như uống nước là vậy.

Thôn đó tên là “thôn Ngũ Châu”, nghe cái tên thì rất ngớ ngẩn, nhưng thực ra lại rất có lai lịch, khi đó, lão tộc trưởng bị một đám con nít vây quanh, ra về trường già rung đùi đắc ý kể về lai lịch của thôn, nói “Cái gọi là long châu tại vòm, xà châu tại miệng, ngư châu trong mắt, giao châu trong da, miết châu dưới chân, đều là giả cả, châu ngọc chân chính, chắc chắn là ngọc trai! Nhưng thôn chúng ta vẫn lấy tên là Ngũ Châu, là để thể hiện, bất kể loại ngọc giả, chất lượng gì, chúng ta đều có cả!”

Trong truyền thuyết, vòm miệng rồng, bụng rắn, mắt cá, da cá mập, chân ba ba là những chỗ có thể sinh ra trân châu, câu này tất nhiên chỉ là phỏng đoán, hiện nay, trẻ con ba tuổi cũng biết, trân châu là lấy từ trong vỏ trai mà ra.

Còn nói, thôn Ngũ Châu, chỉ sợ là thôn làng cổ xưa nhất phía nam Trung Quốc.

“Tần Thủy Hoàng thống nhất Lĩnh Nam, lập nên Trương Quân, thôn Ngũ Châu của chúng ta, bắt đầu có từ khi đó, đời đời mà ngọc, bất kể thời cuộc nhiều loạn ra sao, chúng ta cũng không chết đói được! Thế nhưng người ngoài thôn lại khai thác quá nhiều, trong mắt chỉ biết mỗi tiền, ngọc trai khu vực này đều bị khai thác hết sạch! Tất ao bắt cá, khu vực biển này sau này chỉ sợ chẳng để ra nổi hạt ngọc nào mất!”

Toàn thôn đều phát điên lên vì ngọc trai, tể hải thần, đoạt hải vực, thuyền mò ngọc còn đầu rơi máu chảy nhiều hơn cả thuyền đánh cá bình thường, trong trận hỗn chiến, bao nhiêu người ồm ồm rơi xuống biển cứ như bánh chèo, rồi lại hùng hùng hổ hổ leo lên thuyền tiếp tục “tham chiến”.

Cuối cùng cũng kinh động đến đồn cảnh sát địa phương, mấy chiếc xe cảnh sát uốn lượn đồ quanh ngoài thôn, viên cảnh sát chạy qua đây, nổ môt phát súng chỉ thiên, làm mọi người kinh hãi.

Đều là kiếm ăn nhờ biển lớn, không được đánh nhau như thế, người cả hai thôn đều như gà trống bại trận đứng dạt sang hai bên nghe người đồn cảnh sát dạy bảo, đám phụ nữ thì đi qua vậy xem, mẹ Một Vạn Ba chợt kinh hoảng, gọi to: “Giang Chiêu, Giang Chiêu, cha con đâu rồi!”

Tim khắp nơi, cuối cùng cũng nhớ tới dưới nước, không ai có thể nghĩ được cha hắn sẽ chết đuối, người mò ngọc quanh năm, sâu nhất có thể xuống dưới nước mấy trăm thước để lượm trai, sao có thể chết đuối được chứ?

Thì thế bị ngấm nước trắng bệch của cha hắn được vớt lên, cười ngura gỏi sẽ ngã ngura mà chết, bơi lội gỏi sẽ đuối nước mà chết, người cá đời kiếm sống ngoài biển, sẽ bị biển đời mạng mà chết.

Cái chết của cha hắn đem lại một thu hoạch bất ngờ, giúp thôn Ngũ Châu toàn thắng trong cuộc tranh đoạt địa bàn.

Nhưng mạng cha hắn thì chẳng ai lý đến, đồng chí công an đối mặt với mẹ hắn khóc lóc kể lể cũng rất bất đắc dĩ: “Thím à, vụ tranh đoạt địa bàn này ít nhất cũng có đến mấy chục người tham gia, trên thuyền gọi tới gọi lui, ai biết được là bị ai đẩy xuống hay là vấp chân ngã xuống chứ, rất khó quy kết trách nhiệm”

Ngày đó nhận hũ tro về, mẹ hắn khóc đến chết đi sống lại, cứ nhắc mãi: “Thương thay, người ra biển mà lại bị hòa thành tro, dù sao cũng nên được táng trong biển.”

Bà ôm hũ tro ra ngoài.

Một Vạn Ba cũng không để ý lắm, tự mình xem TV tìm vui, chợt nghe tiếng chuông vang lên thành thành, lão tộc trưởng tức giận hỗn hỗn xông tới nhéo tai hắn: “Mau, gọi mẹ mày về, phụ nữ sao có thể ra biển chứ!”

Thôn Ngũ Châu có quy định phụ nữ không được ra biển, có người nói là trong biển có giao long giữ ngọc, hằng năm vào tháng ba té biển cho nó ăn no, nó sẽ ngủ yên dưới đáy biển một năm để người mò ngọc có thể bình an xuống nước lượm trai ngọc, nhưng giao long không thích phụ nữ, phụ nữ ra biển chính là mạo phạm đến nó.

Người trong thôn cảm được tụ tập bên biển, mặt nước phẳng lặng, ánh trăng bằng bạc rơi xuống mặt biển, xa xa, có thể thấy được bóng dáng nhỏ gầy của mẹ hắn đang khua mái chèo, chậm rãi ra khơi.

Vài gã đàn ông tức giận vội vàng mở thùng buồm thuyền mò ngọc ra, đẩy thuyền xuống nước chuẩn bị đuổi theo, Một Vạn Ba thì câu gấn câu dài đứng trên biển gọi đến khản cả giọng: “Mẹ, về đi, phụ nữ không thể ra biển...”

Đúng lúc đó, ánh trăng như nước, ánh lửa dung đưa, mặt biển đen ngòm như vẩy ra vô số mảnh vàng nhỏ vun, hàng trăm con mắt đỏ dần...

Con thuyền nhỏ đột nhiên bị lật.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 9

Mộc Đại lần nữa đến tận sáng hôm sau mới đáp ứng nói với chú Trương chuyện muốn ra ngoài.

Chú Trương im lặng một lúc, lát sau nói: “Mộc Đại, cháu qua đây, chú muốn nói với cháu mấy câu.”

Ông dẫn Mộc Đại ra phía sau quán bar, trên khoảng đất trống xếp lại hàng ghế, cách đó không xa, Tào Nghiêm Hoa đang chạy vòng quanh, vẫn là đáng về thờ hồng học mồ hôi đầm đìa, nhưng so với bộ dạng vung chổi một cái cũng muốn sống muốn chết trước kia, quả thực là có tiến bộ.

Chú Trương bảo Mộc Đại “Ngồi đi, ngồi đi.”

Thế này hình như chính thức quá thì phải, Mộc Đại ngồi xuống mà thấp thòm không yên.

Chú Trương nói: “Chú Trương của cháu nhìn cháu lớn lên, nói có thể nghe không vào, nhưng cũng là vì muốn tốt cho cháu. Nếu không phải trong lòng thương cháu, cũng sẽ không nói những lời này làm cháu khó chịu lắm gì.

“Mộc Đại này, cháu là được Hoắc Từ Hồng nhận nuôi, bởi tuổi tác không cách quá xa nên cháu gọi cô ấy là dì, đến con gái cũng không phải.”

Bên tai Mộc Đại ông ông, cô mơ hồ đoán được chú Trương muốn nói gì.

“Cho dù là ruột thịt, nhìn không vừa mắt, ngang bướng hư hỏng, còn có thể bị đuổi ra khỏi nhà nữa là, huống chi là vậy.” Chú Trương than một tiếng. “Cháu xem căn nhà này chút xem, mỗi cục gạch, mỗi viên ngói, đều là của bà chủ. Nói cách khác, là của người khác. Tuy giờ cô ấy bỏ đi, tất cả tạm thời là của cháu, nhưng lỡ ngày nào đó trở mặt thì sao, cháu có cái gì?”

Mộc Đại dạ một tiếng, ngừng đầu lên nhìn lớp ngói trên hiên nhà, không nói câu nào: Ngày nào đó Hoắc Từ Hồng thật sự không cần cô nữa, cô cũng chẳng có tư cách dứt áo ra đi, cô gánh quá nhiều khoản nợ, suốt bao năm nay, ăn, mặc, dùng, đều là nợ cả.

Cô không phải là chưa từng ý thức được điều này, nhưng có lẽ là do Hoắc Từ Hồng đối với cô quá tốt, vậy nên cô đã quên mất chuyện này.

“Cháu đã trưởng thành rồi, có thể đi làm, chú vẫn luôn thầm mong cháu có thể kiếm được việc làm tự tế gì đó, có thu nhập của riêng mình, trong tay có tiền, lưng mới có thể thẳng lên được. Không nói những người khác, cứ nói Một Vạn Ba đi, cả lo phát phờ, chú nhìn nó cũng không vừa mắt, nhưng ít nhất nó cũng đang đi làm kiếm tiền.”

Phải, không chỉ Một Vạn Ba, kể cả Tào Nghiêm Hoa cũng vậy, mỗi ngày đều bận rộn chạy đôn chạy đáo đỡ đàn quán bar, kiếm chút tiền ít ỏi, chỉ có mình cô, cao hứng thì rủa cái lý, ghi cái đơn, trong lòng không thoải mái liền phui tay đi mất.

Sau khi đến Lệ Giang, ngày ngày trôi qua đều bình thản an yên, đã ăn mòn mất ký ức về những đêm bất an không thể chợp mắt của cô vài năm trước.

Nước mắt tựa hồ muốn ứa ra, nhưng cô nỗ lực cười, nhịn xuống.

Chú Trương nhìn Mộc Đại chăm chăm

Làm người dù hiền lành đơn giản đến đâu cũng vẫn có chút tâm cơ nhỏ nhỏ, Mộc Đại không có sao, cô cũng có.

Chú Trương còn nhớ, ban đầu khi Hoắc Từ Hồng muốn nhận nuôi trẻ, cũng không phải là chọn Mộc Đại ngay, nhưng Mộc Đại rất biết điều, một mình đứng bên cạnh ngấm ngón tay, thỉnh thoảng Hoắc Từ Hồng liếc sang có một cái, cô lập tức nhoeo cười.

Về sau, Hoắc Từ Hồng nói: “Cười đến độ tôi phát ngượng.”

Cuối cùng cũng được nhận về, cô biểu hiện rất cẩn thận chặt chẽ, bảo cô làm gì cô lập tức làm cái đó, ôm cái chổi còn cao hơn cả mình để quét rác, thấy chú Trương bê cái thùng, cô cũng gắng chạy tới cùng bê, lúc nhắc lên, mặt mũi đỏ rần, lên bàn ăn lại càng rõ ràng, Hoắc Từ Hồng khen món nào ngon, cô lập tức sẽ không gấp nữa, cũng không chủ động gấp thịt.

Có một lần, chú Trương gọi cô vào bếp, múc một bát xương sườn cho cô, cô bắt ăn hết như bắt lại nhìn chú Trương, cuối cùng cong khẻ miệng nhoeo cười, cực kỳ vui vẻ gấp ăn.

Thì ra không phải là không thích ăn thịt.

Sau này gần gũi hơn rồi, chú Trương len lén hỏi cô tại sao, cô coi chú Trương là người một nhà, lặng lẽ chia sẻ với ông bị mặt nhỏ của mình: “Cô nuôi dạy cháu là đến nhà người ta rồi thì phải chịu khổ, không được ăn quá nhiều thịt, thịt rất đắt, lỡ người ta cảm thấy cháu ăn lắm, sẽ trả cháu về.”

Ngán ngái chỉ có mấy câu, lại khiến chú Trương ngột ngạt trong lòng suốt một thời gian dài, đứa bé còn nhỏ như vậy, phải hạ giọng luôn cúi thể, đều là do bị buộc, nếu như sinh ra trong gia đình bình thường, là con gái yêu của bố mẹ, sẽ biết để ý cẩn thận như vậy sao?

Đôi khi ngừng lại, cuộc đời vốn không công bằng, nếu bạn ngay từ đầu đã thiếu thốn hơn so với người khác, sẽ phải cẩn thận nỗ lực cười mà kiềm lại.

Chú Trương nói: “Cháu còn nhớ cháu từng nói với chú, mẹ cháu không cần cháu nữa, cháu không muốn cũng bị dì Hồng bỏ rơi nên phải biết điều không? Nhưng Mộc Đại này, nếu cháu quá ý lại vào một người, thế nào cũng sẽ có rui rọ bị ném bỏ. Cháu phải tự đứng được bằng đôi chân của mình thì nếu một ngày bà chủ không cần cháu nữa, đuổi cháu ra ngoài, cháu mới không phải đứng dưới mưa khốc lốc mà về nhà riêng của mình, tiếp tục có mái ngói che cho được.

“Chú thấy được cháu không có hứng thú với quán bar, nhưng tự lập thế nào, cháu phải suy nghĩ cho thật kỹ, đây là chuyện đại sự trong đời. Đương nhiên, cháu vẫn có thể đi Quảng Tây như cháu muốn, chú nói với cháu những điều này, là sợ cháu chơi lớn mà không thu về được chứ không phải muốn khiến cháu mất vui.”

Thật lâu sau khi chú Trương rời đi, Mộc Đại vẫn còn ngồi trên hàng ghế, cơ thể của con người tất nhiên là từ từ mà lớn lên, nhưng suy nghĩ thì không như vậy, suy nghĩ, vào một vài thời khác, cố ý hoặc vô tình, thậm chí là tùy tiện, được chi điểm về tình cảnh, như hứng lấy một tiếng sấm từ hồng, bỗng nhiên thấu透.

La Nhận là vì Sinh Đình, Một Vạn Ba là về quê, còn cô thì sao? Là để hỗ trợ? Thật đúng là người tốt mà, Mộc Đại thờ ơ: Quả thực, nhìn từ phương diện nào, cô đi theo cũng không ổn.

Cô ngoác ngoác tay với Tào Nghiêm Hoa, Tào Nghiêm Hoa hỗn hỗn chạy qua, mồ hôi ròng ròng trên má, trông cô về càng thêm mập mạp.

Đúng là Tào Mập cũng giỏi hơn cô, trước đây chỉ cho gã muốn học võ là nói chơi, không ngờ lại thực sự kiên trì tập mỗi ngày.

Mộc Đại cảm thấy mình muốn hăm mộ gã.

“Tào Mập, nếu tôi muốn kiểm tiền, anh nói xem tôi nên làm việc gì?”

Tào Nghiễm Hoa còn tưởng có muốn chế giễu mình: “Tiểu sư phụ đùa anh đấy à? Em mà còn cần kiểm tiền à? Em có cả một quán bar lớn như vậy rồi, lấy một người có tiền nữa, không phải là tiền sẽ vô và vô cánh bay về phía em sao?”

Gã vừa nói vừa giơ tay lên làm động tác đập cánh, trên tay buộc thiết bản, chỉ giơ lên được với biên độ hữu hạn, đập cánh nhìn như một con ngỗng vụng về.

Về mặt Mộc Đại nói cho gã biết là mình không phải đang nói đùa.

Tào Nghiễm Hoa cuối cùng cũng suy nghĩ từ tế về lời cô nói: “Tiểu sư phụ, anh cảm thấy, người thích hợp hẳn là nên vào một vị trí thích hợp, nên làm công việc có thể phát huy được nhiều nhất sở trường của mình, như anh ấy, dựa vào khả năng trước mắt của anh, thực ra anh thích hợp làm kẻ gian...”

Mộc Đại nhìn gã một cái.

Tào Nghiễm Hoa rất tự biết điều mà dỗi chủ đề: “Tiểu sư phụ, vô công là nhân hiệu của em đấy, em có thể mở lớp nhận đồ đệ, đến lúc đó anh chính là đại sư huynh...”

Nghĩ đến cánh có một tiểu sư muội xinh đẹp như hoa nào đó gọi gã là đại sư huynh, Tào Nghiễm Hoa không khỏi tâm thần rạo rục.

Làm việc mình giỏi?

Mộc Đại như nghĩ đến cái gì.

Nói là đi sớm, nhưng lúc La Nhận xong xuôi, đã là buổi chiều.

Anh dặn dò bác Trịnh rất nhiều chuyện, thời gian có hạn, bằng chuyện không kịp lắp đặt, nhưng hệ thống giám sát bằng hồng ngoại, cũng cố lại cửa sổ các loại, không gì không cẩn thận tí mĩ, màn hình quan sát đặt trong phòng bác Trịnh, La Nhận dạy bác xem thế nào, lúc cần thiết thì gửi video cho anh thế nào.

Lại cho bác một số điện thoại, dặn là nếu tình hình của Sinh Đình không ổn, nhất định phải gọi bác sĩ đến tiêm thuốc cho cô.

Trước trước sau sau xảy ra nhiều chuyện như vậy, dù không hoàn toàn biết nội tình nhưng trong lòng cũng rõ đến bảy tám phần, bác Trịnh đẩy một bụng khó chịu, sau cùng nói: “La Tiểu Dao, xin kính nhờ cháu.”

Hai chữ kính nhờ, nặng đến ngàn cân, rồi cuộc cũng không phải là cùng một nhà, bác Trịnh thay mặt La Văn Miếu, cũng thay mặt Sinh Đình, kính nhờ anh.

La Nhận nói: “Cháu sẽ cố hết sức.”

Lúc sắp chạng vạng, anh chuẩn bị sẵn sàng, lái xe đến nơi đã hẹn, Một Vạn Ba và Mộc Đại đều ở đây, nhưng chỉ có Một Vạn Ba là xách theo hành lý.

Trong lòng La Nhận khẽ động.

Quả nhiên, lúc Một Vạn Ba lên xe, Mộc Đại vẫn đứng nguyên tại chỗ, La Nhận biết cô không nói nên lời, cười cho có bậc thang để xuống: “Tôi biết chú Trương nhất định sẽ không cho em đi mà, hai ngày nay em nhất định phải chịu khó mới được.”

Tự mình ầm ĩ muốn đi, lúc gần đến giờ thì lại thất hẹn, Mộc Đại mất mặt hết sức, nói như gượng vớt vát lại: “Nếu xảy ra chuyện gì, anh gọi điện cho tôi nhé.”

“Gọi điện mời em đến giúp một tay leo tường mờ cửa sao?”

Mộc Đại cười không nổi nữa, quay sang dặn dò Một Vạn Ba: “Cậu lên đường đường hoàng chút, đừng có giờ trò, đừng có đi lừa bịp nữa đấy.”

Một Vạn Ba cười nhạt: “Có uống nhầm thuốc à? Một đêm đã lâu, làm như mẹ tôi ấy...”

Như là đang định chế cô dài dòng, bỗng nhiên lại im bặt.

La Nhận lặng lẽ liếc hần một cái, trước khi lái xe, nói với Mộc Đại: “Lúc về sẽ mang cho em một sợi dây chuyền ngọc trai.”

Mộc Đại gạt đầu, nghĩ chút lại nói: “Đừng đất giá quả, đeo chơi là được, đất quá tôi không trả nổi.”

Lái xe đi một lúc lâu rồi, La Nhận vẫn còn suy nghĩ về lời cô nói, hình như đây là lần đầu tiên Mộc Đại trịnh trọng về vấn đề đất hay không đất như vậy.

Trong kính chiếu hậu, Một Vạn Ba cơ hồ ngồi ngang ngồi dọc thế nào cũng thấy chán, hỏi anh: “Có thuốc lá không?”

La Nhận rất ít khi hút, nhưng bình thường vẫn mang theo, đều là mang cho người khác, anh ném một điếu cho Một Vạn Ba, như lơ đãng mà hỏi hần: “Con thứ mười đó, sao lại đập rưng nó?”

Một Vạn Ba mở cửa sổ ra, cách một tiếng châm lửa đốt điếu thuốc, đón gió rít mạnh một hơi, nhà khói: “Vi lúc cha tôi chết, à, tôi chưa kể với anh nhĩ, lúc cha tôi chết, lão tộc trưởng thấy được, nhưng không cứu.”

Lời này, là vào lúc mẹ hần nhập liệm, hần vô tình nghe được.

Đột nhiên mất nơi nương tựa, tang sự đều do đám người lão tộc trưởng lo liệu, trong từ đường ngoại trừ lúc cúng tống bái tổ, chỉ khi có cưới xin tang ma mới có thể mở cửa, ngăn ngui một tháng, hần đã vào từ đường những hai lần.

Đó là một buổi tối yên tĩnh, trăng tròn, người trong thôn ồn ào tụ tập trong sân từ đường, thi thể mẹ hần đặt trên sạp trúc, bên trên phủ vải trắng, chỉ có mấy lọn tóc là lộ ra bên ngoài.

Đám người tùm nập tụm ba bàn tán ầm ĩ.

“Thuyền đang yên đang lành, sao nói lật là lật được nhĩ...”

“Thảo nào nói phụ nữ không thể ra biển, chắc là giao long dưới đáy biển lật thuyền rồi...”

Giao long giao long, đời nào cũng nhắc đến giao long, cứ làm như có ai thực sự từng gặp vậy.

Lại có người nói: “Liên tục mấy năm nay, trai ngọc càng ngày càng hiếm, liên lụy đến thôn mình không mò được ngọc...”

Dù sao cũng chẳng phải người nhà mình chết, hai cái mạng cũng chẳng bằng mấy viên ngọc.

Một Vạn Ba ngồi xồm bên sạp trúc, trong tai ông đeo toàn tạp âm, há miệng xi xầm đều là những khuôn mặt xem ra không đáng ghét thì cũng đáng giận, tổ chất tâm lý của hần dường như cương lên, bịt tai đi về phía những bài vị được thờ cúng trong từ đường, màn che bàn thờ màu vàng rủ xuống tận mặt đất, hần vén màn lên đi vào.

Trước mắt tôi đi rất nhiều, thế giới đột nhiên an tĩnh đi không ít.

Nhưng vẫn có những tiếng nói oang oang bay đến, cũng không biết là bao lâu sau, tiếng bước chân lộn xộn tiến vào, sau đó là cửa phòng cốt kết mở ra, mỗi lần đám người lão tộc trưởng có chuyện quan trọng cần thương nghị đều là như vậy: Những người không có phận sự thì đứng ngoài cửa, những người có tiếng nói mới có thể vào từ đường, một cái thôn bé tí mà cũng phân đẳng cấp chia thứ bậc nghiêm ngặt như thế.

Hần nghe thấy lão tộc trưởng háng giọng một cái: “Chúng ta bàn bạc một chút chuyện Giang Chiếu sau này thế nào đi. Dù sao cũng phải ăn cơm, đến trường, tốn không ít tiền của, theo ý tôi, cơm nước thì có thể luân phiên, mỗi nhà một bữa. Tiền ấy mà, các nhà cùng chia sẻ.”

Những người khác phụ họa đồng ý, giọng nói về cơ bản hần đều nhận ra được, kỳ lạ là, ngoài lão tộc trưởng, những người khác đều không phải người có máu mặt gì.

Dừng một chút, lão tộc trưởng lại nói: “Bà thì sao, Giang Lục, bà phát biểu ý kiến xem nào.”

Ồ, Giang Lục, là một bà lão rất có tiếng trong thôn đó.

Giang Lục cuối cùng cũng lên tiếng, vậy mà lại không phải để soi mói gì: “Bỏ tiền bỏ sức thì tôi không có ý kiến. Nhưng trong lòng tôi thì thấy...không ổn, ông nói ông hại chết người, nhưng trước mặt con hần thì đôi giọng nói khác!”

Lão tộc trưởng lớn giọng quát dừng lại: “Thôi kìm! Là chính hần ngã xuống!”

Giang Lục bị lão tộc trưởng quát như vậy, giọng nói nhất thời thấp xuống một quãng tám: “Tự mình ngã xuống thì không sai, nhưng lúc hấn vùng vẫy trong nước, mấy người chúng ta đều...thấy cả...”

Lại có người bước ra hòa giải: “Không phải đã nói rồi sao, khi đó, có cứu cũng chưa chắc đã cứu được, hơn nữa...”

Giọng người đó chợt hạ xuống: “Cũng không phải là hy sinh không... Chúng ta đã giành được vùng biển này rồi còn gì...”

Đầu óc Một Vạn Ba trống rỗng.

Một lúc lâu sau đó hẳn chỉ mãi nghĩ cần thận xem chuyện gì đã xảy ra: Cha rơi xuống nước, đột nhiên bị rút gấn, lúc gãy giữa, mặc dù hiện trường hỗn loạn nhưng lão tộc trưởng và cả mấy người khác đều nhìn thấy, nhưng lúc ánh mắt giao nhau đã lạng lẹ đạt thành một giao dịch như vậy, hoặc là bởi có lòng riêng tính toán nên lưỡng lự, chuyện đã không thể nào cứu vãn được nữa.

Hai thôn giành biển, dù rơi xuống nước cũng nhất định là bị người thôn khác đẩy xuống, xảy ra án mạng, thôn bên cạnh tất nhiên không muốn gánh trách nhiệm, đáng về kiểu căng bị đã kích lớn, vùng biển này rốt cuộc vũng vằng vào tay thôn Ngũ Châu.

Giọng lão tộc trưởng kích động: “Lúc đó chưa chắc đã cứu được, hơn nữa! Cũng đâu phải là chết vô ích, trở thành công thần của thôn Ngũ Châu chúng ta, chúng ta chăm sóc Giang Chiếu cho thật tốt, cũng là để lão Giang đầu có thể nhắm mắt yên lòng.”

...

Cuộc nói chuyện không tiếp tục nữa, bởi cửa từ đường đột nhiên bị người khác đập đùng đùng, giọng nói không nhịn được về kích động: “Tộc trưởng! Lão trai ngọc lên phơi trăng! Dọc bờ biển, hơn mười con liền!”

...

Theo truyền thuyết, trai ngọc nuôi trân châu ở tầng đáy nước rất sâu, mỗi khi trăng tròn, lại mở vỏ sò hứng lấy ánh trăng, hấp thụ tinh hoa ánh trăng, hóa thành hình hài linh hồn của trân châu.

Thôn Ngũ Châu gọi cảnh tượng đó là lão trai ngọc phơi trăng.

Nhưng mấy năm nay, trai ngọc càng ngày càng ít, cảnh này cũng càng ngày càng hiếm, người có tuổi cũng rất ít khi thấy được, chứ đừng nói đến là “hơn mười con liền”.

Tiếng bước chân huyền ảo chạy ra ngoài, từ đường vốn đang âm ỉ cái vẫ, đột nhiên tĩnh lặng như một tòa thành chết.

Một Vạn Ba chui xuống dưới màn che màu vàng ra ngoài, bước cao bước thấp ra sân từ đường, trong sân vắng tanh, không biết là ai chạy vội đã kéo theo tấm vải trắng phủ trên người mẹ hẳn lệch xuống, giả nửa khuôn mặt mẹ hẳn lộ ra ngoài, khòe miệng hạ xuống, nhưng càng nhìn lại càng giống như đang nở nụ cười quái đản.

Một Vạn Ba đứng trong cái sân vắng lặng, bỗng nhiên nghiêng cổ lên mắng: “Đ*t m* mày ấy mà phơi trăng!”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 10

Một Vạn Ba kể hết một hồi dài, lúc dừng lại, trong xe đường như đặc biệt yên ắng, trời đã tối, cảnh sắc ngoài cửa sổ đã không còn quen thuộc nữa, không biết là đang đi qua thị trấn nào, nhà ở thấp bé mà đơn sơ, có thể là để tiện cho những tài xế thường lái xe qua đây mà có rất nhiều tiệm sửa xe, cứ cách vài cửa hàng là lại có một quán cơm.

La Nhận dừng xe: “Ăn cơm thôi.”

Hai người chọn một quán cay Tứ Xuyên, gọi vài món ăn, La Nhận ăn rất ít, trong khi đó Một Vạn Ba lại ăn ngấu ngiến. Trong lúc đợi hẳn kết thúc bữa ăn, La Nhận đứng dậy ra ngoài gọi điện thoại, thuận tiện thanh toán.

Thi ra không cần mình đưa tiền, cũng không cần chia tiền gì cả, tuy đã sớm nghĩ đến, nhưng đến khi thật sự xác nhận được rồi, Một Vạn Ba không khỏi càng thêm kiên định, ung dung ngón nhiều đồ ăn hơn.

Com nước no nê, đẩy cửa kính bấm bản ra ngoài, La Nhận đứng trong bóng tối, một cơn gió thổi qua, cuốn theo một câu nói không đầu không cuối: “...vậy bên Miên Lan Lão Đào thì sao?”

Trong lòng Một Vạn Ba càng lên.

Bao năm ăn uống miễn phí một đường lửa gat đã hình thành nên trong hẳn cái tật không tin vào bất cứ ai, khoan tính La Nhận, kể cả Mộc Đại, chủ Trương, Tào Mập, hẳn cũng không tin, giống như trên não mọc thêm một sợi xúc giác nhạy cảm đặc biệt vậy, dùng mọi cách có thể để đo thám tin tức, chỉ cần hơi ngửi được chút mùi vị không ổn là lập tức làm xong công tác chuẩn bị tiếp ứng.

Không phải là đi thôn Ngũ Châu sao, sao lại thành Miên Lan Lão Đào rồi? Là thôn bên cạnh? Còn nữa, không phải đảo là đảo sao, phải giả bao nhiêu thì mới được gọi là “Lão Đào”?

Mặt hẳn tỉnh rụi, làm như không nghe thấy.

Sau khi lên xe, Một Vạn Ba lên lên lấy điện thoại đi động ra thăm dò, ngoài dự liệu là, vậy mà lại không phải đảo của Trung Quốc.

Trên mạng nói, đảo Mindanao là hòn đảo lớn thứ mười bốn trên thế giới, cũng là đảo lớn thứ hai sau đảo Luzon ở Philippines, cảnh sắc tươi đẹp, nhưng nổi tiếng lại không phải chỉ bởi có cảnh đẹp: Mindanao được gọi là “quê hương khủng bố”, “kinh đô bất cóc”, đó là khu vực chiếm đóng lớn nhất của quân vũ trang phản chính phủ ở phía nam Philippines, các cuộc xung đột diễn ra liên tiếp, rất nhiều thế lực vũ trang ở đó bị quốc tế công nhận là tổ chức khủng bố. (*)

(*) *Đảo Mindanao phiên âm ra tiếng Trung là 棉兰老岛(Miền Lan Lão Đào), vậy nên ban đầu khi nghe, Một Vạn Ba tưởng là đảo của Trung Quốc, không biết đó là một hòn đảo ở nước ngoài.*

Philippines là chỗ quái nào? Một Vạn Ba không quan tâm đến địa lý chính trị cho lắm, đối với Philippines chỉ biết hai điều.

Một là, Philippines là một đất nước.

Hai là, giúp việc người Philippines hình như rất được hoan nghênh, trước đây xem phim Hồng Kông thường thấy, cứ động chút là lại thuê giúp việc người Philippines.

Một Vạn Ba nhìn La Nhận đang cầm lái, bỗng nhiên cảm thấy nên cách xa anh ra một chút thì tốt hơn: Phải, mình là một tên lừa đảo, nhưng ít ra cũng chỉ là một tên lừa đảo bình thường.

Có lẽ bầu không khí trong xe quá nặng nề, La Nhận tiếp tục đề tài nói chuyện bạn này: “Sau đó thì sao? Cũng vì lão tộc trưởng nên cậu leo lên nhà đập rụng con thỏ mười, rồi bị đuổi khỏi thôn? Cảm giác khỏi, thừa, chuyển, hợp (*), hình như còn thiếu một đoạn?”

(*) *Bố cục viết văn thời xưa: khởi là mở đầu, thừa là kể tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc.*

Cảm giác của La Nhận rất đúng, quả thật là còn thiếu một đoạn, dù bây giờ nhớ lại, vẫn là một đoạn đầy hã dạ và sáng khoái.

Kỳ thực hẳn không lập tức nào loạn ngay, một đứa trẻ hơn mười tuổi, trong đầu đã bắt đầu biết tính toán đôi chút: Không thể cứ thế để họ được lợi được.

Hắn trở lại căn nhà trống không, cuộn người nằm trên giường ngủ một giấc, sáng sớm hôm sau, mấy kẻ kéo thì thế mà hẳn tới dài hóa thân của thôn hóa táng.

Một Vạn Ba đi theo xe, vài người đám lão tộc trưởng cũng ngồi trên mếp sau của máy kéo, đường quê xóc nảy, tấm vải trắng phủ trên thì không ít lần chệch đi, lúc thì để lộ khuôn mặt mẹ hẳn, lúc thì là chân mẹ hẳn, Một Vạn Ba cũng giúp mẹ giữ tấm vải suốt một đường, cứ như thể chỉ cần giữ tấm vải che được nguyên lành là thế diện có thể tăng thêm được chút ít.

Về mặt đám người lão tộc trưởng hơn hơ, làm rầm trò chuyện đến là vui vẻ.

Là bàn tán về chuyện lão trai ngọc phơi trăng tối qua.

“Bao năm không thấy rồi.”

“Năm nay là một năm tốt đẹp đấy.”

Tốt đẹp cái rắm, nhà ông cứ thử chết mất hai người xem có còn cảm thấy là năm tốt nữa không? Một Vạn Ba ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn lão tộc trưởng chòng chọc.

Không ai để ý tới hẳn, sắc mặt lão tộc trưởng nghiêm lại, giọng nói cũng rất trịnh trọng.

“Lão trai ngọc nổi lên mặt nước có thể không đồng đều, theo tôi thấy, có lẽ không chỉ có mười con, quan trọng là còn phải xem Trung Thu năm nay thế nào, trai ngọc đều có linh tính, phơi trắng vào Trung Thu mới thật sự gọi là phơi trắng”

Một Vạn Ba không hề răng câu nào, nhưng một chữ cũng không để lọt.

Trung Thu? Ai cũng biết Trung Thu là tết đoàn viên, Trung Thu năm nay, đúng là để chăm chọc hấn.

Mấy hôm sau đó, Một Vạn Ba đem hết tiền tài đồ đạc trước giờ ra chôn ngoài đầu thôn.

Số tiền này, một phần là do người trong thôn cho, một phần là do hấn trộm được, hấn trộm mà thanh thân vô cùng, lẽ thẳng khí hùng đến độ dám người chỉ chi trò trò này cũng không dám chắc được hấn có phải trộm hay không? Có ai làm trộm mà lại ngẩng đầu ưỡn ngực đến mặt cũng không đỏ thế không?

Sau đó là Tết Trung Thu.

Theo phong tục, nhà nào cũng làm bánh ngọt bánh mặn, cũng có nhà ra ngoài thôn mua bánh Trung Thu về, Một Vạn Ba lần lượt đến từng nhà lấy đồ về ăn, màn đêm buông xuống, lúc người trong thôn tranh nhau ra bãi biển, hấn vẫn còn thờ ơ đứng tựa vào cửa nhà mình, phùng mang nhai bánh.

Ăn xong, trong thôn cũng vắng lặng, hấn phun hai miếng nước bọt ra đất, xách một thùng dầu diesel từ sau cửa ra.

Hấn ôm thùng dầu diesel, loạng choạng đi về phía bãi biển.

Trăng Trung Thu tròn à, có mây tròn thì có, đốt cho mây khói siêu sinh luôn đi.

Người trong thôn sợ kinh động đến lão trai ngọc nên không thực sự canh trên bãi biển, họ đều đứng ở các bãi đá ngầm cách đó xa xa, nương theo ánh trăng mà nhìn những đốm sáng trên bãi biển, chỉ thế thôi cũng đủ dễ mừng rỡ như điên.

Chính là đang muốn đốt ngay trước mặt các người đây, đốt sách hi vọng gặt hái một năm của các người đi, khiến các người phải nổi giận, phải ói máu, phải la trời la đất kêu cha gọi mẹ!

Lúc hấn đến gần, phía bên bãi đá ngầm đã có động tĩnh, có người rống lên: “Con nhà ai thế kia! Người lớn sao lại dễ mặc vậy hả!”

Trời tối không nhìn được rõ, chỉ biết là thân hình thấp bé, là một đứa nhỏ.

Ha ha, con nhà ai ấy hả? Hấn cũng muốn biết lắm, linh hồn cha mẹ vất vưởng trên biển lạnh, không chừng đã bị giọng nói này kinh động, đang mở mắt nhìn hấn đây.

Hũ tro của cha hấn chìm trong biển, không biết đã bị dòng chảy dưới đáy biển cuốn đi nơi nào, cho tới giờ còn chưa tìm về được đâu.

Một Vạn Ba mở nắp thùng dầu diesel, tưới lên mình trai ngọc, tưới đầm cả một vùng biển, lão trai ngọc rất miễn cảm, chỉ cần chút động tĩnh thôi là đóng vỏ ngay, mặc kệ, cứ đốt, bão đám mù bay tứ tung, cả biển ngập vị luôn.

Hấn đứng cách xa ra một đoạn rồi rút bỏ đuốc quần vải cầm ngang hông ra châm lửa, có mấy người đã bắt đầu chạy qua bên này, hấn chỉ chờ họ chạy tới gần, sau đó ném mạnh cây đuốc ra bãi biển như đang trút giận.

Lửa bùng lên, đẹp để biết bao, như nỏ hoa trên mặt biển, lan ra đầy ngẫu hứng, cảnh tượng đó, cả đời này sẽ không quên.

Có người phản nộ mắng to: “Là thằng chó con Giang Chiếu!”

Hấn nhắc chân chạy đi, trong kế hoạch, người trong thôn sẽ bận rộn dập lửa, thừa dịp loạn lạc, hấn sẽ ra ngoài thôn đào hành lý đã giấu kĩ lên rồi cuốn gói tới nơi chân trời.

Đúng vậy, nghe con mới sinh không sợ cọp, hấn còn quá nhỏ, không chút sợ sệt nào, trái lại tràn đầy ước mơ với bên ngoài.

Nhưng hấn đã tính sai, không phải tất cả mọi người đều chạy đi dập lửa, có đến non nửa chạy theo đuổi “thằng chó con” là hấn, cũng tính sót một điểm, người lớn luôn chạy nhanh hơn trẻ con.

Cửa từ đường đã đóng, không còn đường nào khác để đi vào, hấn lúi một cái búa trong đồng dụng cụ chặt gỗ để bên tường ra để phòng thân, lại mượn đồng gỗ để leo lên tường, đi men theo đầu tường trèo lên mái nhà, bây giờ nghỉ lại, cảm thấy thực ra đó là một cuộc trốn chạy tìm đường chết, tự đem mình vào vòng vây.

Hấn lật ngói trên nóc nhà lên, ném vào vèo xuống dưới, người vậy lại càng lúc càng đông, tiếng la hét bên dưới không ngừng vang lên.

Lão tộc trưởng gọi hấn: “Giang Chiếu, mày bị ma quỷ mê hoặc rồi, đi xuống cho ông!”

Hấn lật ngói càng hăng hơn, vào bác vừa nặng: “Các người hại chết cha tôi, rõ ràng thấy cha tôi rơi xuống nước lại bụng dạ xấu xa không chịu cứu!”

Lão tộc trưởng giống như một chuyên gia đàm phán không thấy cũng giỏi: “Giang Chiếu, không phải chúng ta không chịu cứu, lúc đó không ai nhìn thấy cha mày rơi xuống nước cả, trong lòng mày oán hận, chúng ta đều hiểu cả... Mày xuống đi, nóc nhà từ từ xuống không thể lật lung tung đâu...”

Còn chưa dứt lời, phía sau đã vọng tiếng gào to, một người hùng hổ trèo lên nóc nhà, tóm lấy mắt cá chân hấn, cứng rắn kéo xuống!

Thế này gọi là gì, dương đông kích tây? Lão già kia thì làm bộ làm tịch nói chuyện để phân tán lực chú ý của hấn, những người khác thì nhân cơ hội trèo lên tường?

Một Vạn Ba bị bắt gào lên mắng chửi không dứt, hai tay ra sức quơ đập bốn phía, bất chợt mò được cái búa kia, không chút nghĩ ngợi, lập tức đập mạnh xuống người bên dưới.

Rầm một tiếng.

Đoàn thú trên gác tích, con vật mà hấn thích nhất kia, chính là con vật có dáng vẻ như Tôn Ngộ Không, theo tiếng động vang lên mà vỡ ra, cùng cái búa rơi xuống đám người đang la hét tránh né.

Cũng không biết có thật sự đập trúng ai không nữa.

Đêm sâu nặng tịch, ánh sáng phát ra từ đèn xe chiếu sáng một khoảng nhỏ của con đường trước mặt, bất kể đã chiếu bao lâu, vẫn mãi mãi chỉ được một khoảng như vậy.

Con đường này dường như không có tận cùng.

La Nhạn nói: “Một Vạn Ba, cậu đứng là điên thật.”

Một Vạn Ba cười khà khà: “Tôi còn tưởng lão tộc trưởng sẽ lột da tôi cơ, thế mà lại không. Có lẽ vì chuyện của cha tôi nên trong lòng lão thấy hồ thẹn, cũng có thể là vì cha mẹ tôi vừa mất, người chết mở mắt nhìn trên trời nên lão không dám làm gì tôi.”

Thay vào đó, hấn nhớ rất rõ ngày bị đuổi ra khỏi thôn đó, là một buổi sáng sớm, lạnh lạnh man mát, người trong thôn tụ tập hết ở đầu thôn, lúc đầu hấn đi theo họ, sau đó chợt bị đẩy ra khỏi cái vòng lớn đó, đứng đối diện với họ.

Một người, đối diện với rất nhiều người.

Một đứa trẻ mặt mũi sưng vù, đối diện với rất nhiều người lớn quắc mắt trừng trừng.

Lão tộc trưởng nói: “Giang Chiếu, bắt đầu từ hôm nay trở đi, mày không còn là người thôn Ngũ Châu chúng ta nữa, nếu mày còn dám bước vào thôn một bước, đừng trách người trong thôn không khách khí”

Thật sự không khách khí, gặt hái của cả một năm, hi vọng của cả một năm cơ mà, hấn nhìn vào những con mắt kia, đều là những con mắt phần hận đến độ lừ như mặt sài lang.

Hấn nhỏ toẹt một bãi nước bọt ra đất: “Không về thì không về, ông đây thêm mà về ấy.”

Ban mai ngày thu đó, hấn cứ như vậy lao đi ào ào, mặc cái áo đơn rách nát, ngẩng cao đầu, ra đi trong ánh mắt của người trong thôn.

Chưa từng trở về, người ta chịu khổ bên ngoài thường sẽ nhớ nhà, vậy nhưng hấn cho tới giờ cũng chưa từng mấy may nhớ đến, cũng chưa từng hoài niệm, thỉnh thoảng nhớ tới, ý nghĩ đầu tiên này ra trong đầu là: cái chỗ quý quái.

Hấn vỗ vò vào lưng ghé La Nhạn: “La Nhạn, nhớ đấy, phải bảo đảm an toàn tuyệt đối cho tôi, tôi tới lão trai ngọc, chặt đứt tali lộ của họ, lại lật ngói từ đường, chẳng khác nào lột da tổ tông Giang thị, lời đám già kia nói, tuyệt đối không phải nói cho sướng miệng thôi đâu.”

La Nhạn cười cười: “Khi đó cậu mới bao tuổi chứ, đã mười mấy năm rồi, hiện giờ cậu dù có đứng trước mặt họ, họ cũng chưa chắc đã nhận ra cậu đâu.”

Thật sao?

Một Vạn Ba có chút căng tới gần quê càng kinh hãi (*), lăm lăm như đang tự nhủ: “Hay là cứ cái trang đi, có chỗ nào tiện mua tóc giả hay gì không...”

() Hán Việt: cận hương tình khiếp, thành ngữ lấy từ bài thơ “Độ Hán Giang” của Lý Tân, chỉ tâm tình phức tạp khi trở về cố hương của người xa quê đã lâu.*

Bạn đang đọc truyện *Bầy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 11

Một Vạn Ba ngủ trên xe, suốt một đường đều ngủ rất nồng, mơ rất nhiều giấc, thấy mình trở lại thôn Ngũ Châu, người trong thôn hoặc là đã sớm không còn nhận ra hắn nữa, làm như không thấy hắn, hoặc là muốn nứt cả mắt ra mà tay dao tay gậy, đánh hắn chạy trốn chết.

Nhìn mà xem, cái thôn này, hẳn mãi mãi sẽ chẳng có được giấc mơ đẹp đề nào về nó: Cái gì mà hồn dân mộng ta về quê cũ chứ, đối với hắn mà nói, chỉ có bốn chữ.

Cái nơi quý quái.

Nhưng châm ngôn nói rằng: Mộng là ngược lại với đời thực.

Lúc xe lắc lư xóc nảy đi theo con đường đất ven biển mập mờ, vào đến cửa thôn vào sáng sớm ngày thứ ba, Một Vạn Ba bỗng ngẩn người.

Không có khói bếp quen thuộc, không có tiếng người náo nhiệt, gà không gáy, chó không sủa, tĩnh lặng như điểm tận cùng của thế giới, lại xem gần hơn, những gian nhà tàn tạ, nhà thì khóa cửa, nhà thì mở toang, bên trong chỉ còn vài món đồ công kênh, có con chuột vào một cái, từ sau cửa lủi vào gầm giường.

Hệt như một ngôi làng ma.

Sắc mặt Một Vạn Ba trắng bệch, gào lên với La Nhận: “Người thôn tôi đâu? Người thôn tôi đâu rồi?”

Gào đến cuối, hắn ôm đầu ngồi xồm xuống, hu hu bật khóc.

Còn chẳng bằng trong mơ, “cái nơi quý quái” đã thật sự chân chính trở thành nơi quý quái rồi.

La Nhận kéo Một Vạn Ba lên xe, quay trở lại con đường đất ven biển tới thôn gần nhất hỏi thăm.

“Thôn Ngũ Châu ấy à? Không có, mấy năm trước đã không còn nữa rồi. Không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là chuyện đi thôi.”

“Thôn đó sinh sống bằng nghề mò ngọc trai, biển không còn ngọc nữa thì tất nhiên chỉ có thể ra ngoài mưu sinh thôi chứ sao, cũng không phải là đi hết cùng một lúc, là lục tục dần dần rời đi.”

Thôn này rất ít có khách lạ, những người đang rảnh trong thôn đều nhiệt tình, sinh động như thật kể cho họ nghe về thôn Ngũ Châu ven biển kia.

“Nghe nói có một năm lạ lắm nhé, thôn đó tranh đoạt địa bàn với một thôn ven biển khác, kết quả là một người đàn ông rơi xuống biển chết chìm, vợ anh ta phát điên, nửa đêm ôm hũ tro của chồng chèo thuyền ra biển, ai ngờ vừa ra thì thuyền lật, sau đó còn kỳ quái hơn kia, Trung Thu năm đó, Bào trai ngọc phơi trắng, không biết có phải là bị thôn bên cạnh trả thù hay không mà bị đốt sạch.

“Năm đó, cả thôn không mò được một hạt ngọc nào, người trong thôn cũng biết là gặp vận xấu, dồn hết hy vọng vào năm sau, tháng Ba tế hải thần, còn long trọng hơn cả trong quá khứ, ai mà ngờ...”

Người nọ thờ dài không ngừng: “Vùng biển nhô này, từ đó về sau cứ như gà mái không đẻ được trứng ấy. Thôn Ngũ Châu đòi đòi làm nghề mò ngọc, không làm được gì khác, suốt mấy năm liền không kiếm được kể sinh nhai, lại chẳng không đi sao, ban đầu chỉ có vài nhà rời đi, càng về sau càng nhiều, mấy năm trước trở thành cái thôn trống rỗng.”

Còn nói: “Có điều, cũng có thể là ra ngoài kiếm được cuộc sống tốt đẹp hơn rồi, con người thường vui thì chỗ cao mà, vùng biển này không ra ngọc nữa thì thành đất khi họ có giấy thôi, khur khur giữ lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Một Vạn Ba nghe liền một mạch: “Lão tộc trưởng thì sao, cũng đi rồi?”

Người nọ như chợt nhớ ra, vỗ đùi: “À, à, đúng rồi, quên không nói, ông già đó rất có khí tiết nhé, không chịu rời đi, nói là từ đường ở đây, hồn thiêng tổ tông ở đây, không thể đi được gì đó.”

Lão tộc trưởng không chịu rời đi, mỗi lần có người khuyên lão, lão liền nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt già nua xuôi theo những nếp nhăn chẳng chịt trên khuôn mặt nhăn nheo, nhỏ vào chòm râu xám trắng dưới cằm.

“Thôn Ngũ Châu của chúng ta bắt đầu có từ khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Lĩnh Nam, lập nên Tượng Quận, đòi đòi nói tiếp, vùng biển này đã nuôi toàn thôn hơn một ngàn năm, không thể vì mấy năm không có ngọc mà đi hết thế được, ‘ngọc đi ngọc về’, ‘ngọc đi ngọc về’, tôi từng nói với các người rồi cơ mà.”

Đúng là từng nói, lão tộc trưởng là người có kiến thức, lúc rảnh rỗi thường kể chuyện lịch sử, trích dẫn điển cổ, có nguồn gốc có chứng cứ.

“Ngọc đi ngọc về” nằm trong “Hậu hán thư: Tuấn liệt truyện”, kể về truyền thuyết của Hợp Phố, rằng tên quan trước mắt thấy tiền tài liền lòng tham không đáy, sai người mò ngọc vô tội vạ, kết quả khiến Bào trai ngọc bỏ đi hết. Về sau, Mạnh Thường niệm chức thái thú Hợp Phố, làm quan thanh liêm, tạo phúc cho bách tính, niệm chức không đầy một năm, Bào trai ngọc lại ào ào trở về.

Thực ra nếu nhìn bằng con mắt hiện đại, đây chỉ là quy luật tăng giảm có hữu của ngọc trai, Mạnh Thường cho Bào trai ngọc thời gian nghỉ ngơi lại sức để có thể duy trì phát triển lâu dài, chứ cũng chẳng phải thần tích quan thanh liêm cảm động trời xanh gì, nhưng trong suy nghĩ của lão tộc trưởng thì không phải vậy, lão có lòng tin vững chắc rằng Bào trai ngọc rồi sẽ trở lại.

Một Vạn Ba khẽ giọng hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, người trong thôn ngày càng ít đi, có một hôm, ông già đó đột nhiên phát điên, ôm hết bãi vãi tổ tiên trong từ đường ra, bỏ vào thuyền mò ngọc, chèo thuyền ra biển. Lão nói, dựa vào mặt mũi của liệt tổ liệt tông, vùng biển này không thể tuyệt đường của thôn thế được.”

Một Vạn Ba như nhìn thấy, trong hơi sương bảng lảng buổi sớm mai, những bãi vãi thường ngày vẫn tiếp nhận hương khói ngồn ngàng nằm trong khoang thuyền, lão tộc trưởng chèo thuyền rời bến, miệng lầm bầm: “Liệt tổ liệt tông ở trên, liệt tổ liệt tông ở trên...”

Một Vạn Ba không khỏi thấy thế lương cho lão, trong lòng nổi lên một nỗi cay đắng vô danh: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó nữa à...” Người nọ chợt tò về thần thần bị bị, liếc mắt ngó sang hai bên như sợ bị ai nghe được.

Gã vươn tay ra, mu bàn tay hướng lên trên, vẽ thành một đường thẳng trong không trung, sau đó vào một cái lật lòng bàn tay lên.

“Lật, thuyền ra giữa biển thì lật. Còn nhớ trước đó tôi có kể là có một người phụ nữ ra biển, cũng bị lật thuyền chết trong biển không? Người ta đồn là, ma nước lấy mạng đó, có người còn kể, là một người phụ nữ, túm lấy chân Bào già lồi xuống, rọm chết được...”

Gã rung mình một cái, tự dọa mình trước, sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Chủ Trương sau khi nói chuyện với Mộc Đại rồi cũng sợ có suy nghĩ nhiều, có điều nhìn suốt hai ngày nay, cô vẫn cười nói vô tư như thường, vẫn rất tốt.

Vậy nhưng, Mộc Đại rồi cuộc thích hợp làm gì đây? Chủ Trương đem những công việc mình biết hay từng nghe nói đến ướm vào cô, cảm thấy đều được cả, nhưng đồng thời cũng thấy thiếu thiếu gì đó.

Trước đó lúc Mộc Đại tốt nghiệp đại học cũng từng nói: “Cháu không có hứng thú với công việc văn phòng đâu, học đại học chỉ để lấy tổ chất thôi, tổ chất cơ bản ấy.”

Còn tưởng có nói đùa, hóa ra không phải, lúc Hoắc Tử Hồng còn ở đây, chủ Trương cũng từng lo lắng thảo luận về vấn đề này với bà, Hoắc Tử Hồng nghĩ thoáng hơn ông, nói: “Trời sinh ta có tài tất sẽ có tài dụng võ, mỗi người một đường đi khác nhau, nếu Mộc Đại tạm thời chưa tìm được đường đi của mình thì cứ để nó chơi đi, người sống trên đời, quãng thời gian có thể vui vẻ chơi đùa không vướng bận, kỳ thực không nhiều lắm đâu.”

Nếu bà chủ đã lên tiếng thì chủ Trương cũng sẽ không nói gì nữa, chỉ từ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Ông không nghe được câu tiếp theo của Hoắc Tử Hồng.

“Nói không chừng, sau này khi muốn quay lại cuộc sống như vậy thì đã không còn quay lại được nữa.”

Chiều hôm đó, chủ Trương làm một cuộc phỏng vấn.

Thật sự là phỏng vấn, chẳng nhóc Một Vạn Ba nói đi là đi luôn, chú Trương không hiểu mấy cái rượu trắng rượu đỏ này lắm, Tào Mập thì thùng rỗng kêu to, vào quầy bar cũng chỉ biết đứng đực mặt.

Lúc này mới nhận ra, Một Vạn Ba quả thật là một tay rất có nghề.

Trước mặt là một bartender do quán bar quen biết giới thiệu tới, quầng mắt thâm đen, cà mặt toát ra vẻ tung dục quá độ, cả lo phát phờ, ngồi không ra ngồi, chú Trương nhìn mà phát hỏa.

Ông tăng hắng hai tiếng: “Cậu từng làm việc ở những quán nào rồi? Làm bartender mấy năm rồi? Tự giới thiệu về mình một chút đi...”

Còn chưa nói hết, chợt nghe thấy Mộc Đại vui mừng reo lên: “Đại sư huynh!”

Chú Trương phát hoảng, lúc đầu còn tưởng là mình đang phỏng vấn đại sư huynh của Mộc Đại, mãi đến khi thấy cô nhảy nhót chạy ra ngoài cửa đón, mới biết là đùa lắm.

Chú Trương tò mò nhìn ra ngoài.

Đại sư huynh của Mộc Đại? Chưa bao giờ gặp thì phải.

Còn có một người khác nghe thấy ba chữ “Đại sư huynh!” mạch máu cũng căng phồng, đó là Tào Nghiêm Hoa.

Là đại sư huynh, chính là đại sư huynh tiêu sái như gió khiến tiểu sư muội miễn mộ đến chết đi sống lại trong truyền thuyết!

Cô gái vườn dãi như hươu cao cổ, lúc ánh mắt chạm đến được thì nụ cười trên mặt từ từ đông cứng, cảm giác như đông thành băng luôn vậy, dùng búa gỗ một cái sẽ vỡ tan rã rào ròi xuống.

Đây chính là... đại sư huynh của Mộc Đại?

Người tiến vào khoảng hơn bốn mươi tuổi, vóc người mập mạp kiểu trung niên, trên đầu đã bắt đầu có xu hướng hói, lưng khòm khòm, mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, hình tượng này, thực sự đã làm mất hết mặt mũi của người học võ suốt năm ngàn năm nay trên Hoa Hạ mệnh mỏng rồi.

Mộc Đại vui mừng ôm lấy tay người đàn ông kia, giới thiệu một vòng: “Đây là chú Trương. Đây là nhân viên quán bar của nhà em, Tào Nghiêm Hoa, anh có thể gọi gã là Tào Mập. Đây là đại sư huynh của cháu, họ Trịnh, Trịnh Minh Sơn.”

Tào Nghiêm Hoa còn chưa kịp thần được sau trận sụp đổ ảo tưởng về đại sư huynh, có chút lúng túng, bỗng dưng liếc xuống chân Trịnh Minh Sơn, chưa kịp động não đã bật thốt một câu: “Đại sư huynh... Chán anh... Hồi phục tốt thật, ha ha...”

Ngay rồi, sao lại nói vậy chứ, Mộc Đại từng kể, đại sư huynh vì làm trộm nên bị sư phụ đánh gãy chân, đối với người học võ mà nói, chuyện này nhất định là điều cấm kỵ không thể nhắc tới...

Nhận ra mình lỡ lời, mặt Tào Nghiêm Hoa thoát đỏ thoát trắng.

Trịnh Minh Sơn nghe mà như lọt vào sương mù, cúi đầu nhìn chân mình: Có bị gì sao?

Mộc Đại sợ bị lộ tẩy, đẩy Trịnh Minh Sơn ngồi xuống: “Đại sư huynh, anh ngồi đi.”

Lại sai Tào Nghiêm Hoa: “Đại sư huynh của tôi thích uống rượu đế, trong quán bar không có, anh đi mua hai chai về đi, rượu xái thôi cũng được. Nếu có đồ nhắm kiểu lạc rang, tai lợn gì đó thì cũng mua một ít về.”

Rượu đế, cù lạc, tai lợn? Trong một quán bar tinh tế hữu tình thế này à?

Chỗ họ là quán bar, không phải là quán vật lễ đường!

Tào Nghiêm Hoa nhin không được: “Chỗ nào việc đồ chứ tiểu sư phụ, người ta uống cả phê cocktail, anh ấy lại ngồi uống một hộp rượu, nhai hai hạt lạc, thật không ăn khớp chút nào. Còn nữa...”

Gã len lén chỉ vào Trịnh Minh Sơn: “Anh ấy kiêm nghề làm chủ đầu à? Từ công trường tới thẳng đây sao?”

Mộc Đại trừng gã.

“Tào Mập, không thể trông mặt bắt hình dong thế được. Tôi nói cho anh biết, đại sư huynh của tôi lợi hại lắm đấy, anh ấy là lính đặc chủng giải ngũ, sau đó còn từng làm hộ vệ cho nhà giàu nữa, một mình đấu sáu tên cướp đấy.”

Tào Nghiêm Hoa trề môi, có chút không khép lại được.

“Còn nữa, đại sư huynh tôi còn mở võ quán, học trò khắp thiên hạ, đệ tử của anh ấy mỗi người nhỏ một bãi nước miếng cũng đủ đim chết anh đấy, còn không mau đi đi!”

Tào Nghiêm Hoa chạy đi như một làn khói.

Có việc đệ tử gánh phần nặng, huống chi còn là đại sư huynh của sư phụ nữa.

Mộc Đại rót trà cho Trịnh Minh Sơn uống tạm: “Đại sư huynh, võ quán không bận sao? Sao lại rảnh rỗi tới đây vậy?”

Trịnh Minh Sơn nhấp mồm trước Mộc Đại, chỉ học được mấy năm, y cũng không có hứng thú lắm với khinh công, sau khi được sư phụ đồng ý thì chuyển sang luyện cái khác, quyền nam cước bắc không từ cái nào, luyện đủ thứ ngón trên đời, bản thân cũng bận bịu chuyện riêng, vậy nên luận về độ chính quy trong võ công sư môn, còn không bằng Mộc Đại.

Vậy nên y mở võ quán làm giáo viên, cũng không tính là lập môn hộ nhận đệ tử gì, chỉ là cận chiến quyền thuật thượng vàng hạ cám, cái gì cũng dạy.

Y cũng không có ý định tự dất vàng lên mặt mình: “Võ quán gì chứ, chỉ là lớp đào tạo thôi, một năm dạy vài khóa, thời gian khác còn bận việc riêng nữa... Vừa hay nhận được điện thoại của cô, đang ở cách đó không xa nên tiện đường tới.”

Một chén trà vào bụng, vào thẳng chủ đề chính: “Sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện tìm việc làm thế?”

Mộc Đại đáp a ấp úng: “... Người sống trên đời, thế nào cũng phải nghĩ cách tự nuôi mình mà. Sư huynh, anh có con đường nào không?”

Ti mà mà nói, lúc Mộc Đại nhập môn, Trịnh Minh Sơn đã sớm vào nam ra bắc đẩy mình trải nghiệm, hai người chưa từng thực sự “đồng thời” học nghệ trong sư môn, rất nhiều chuyện về Trịnh Minh Sơn là sư phụ kể cho cô nghe, trong lòng cô, vị sư huynh này vừa gan dạ lại vừa hiểu biết, bạn bè khắp bốn phương, vậy nên sau khi được chú Trương chỉ điểm, người đầu tiên cô nghĩ tới, là Trịnh Minh Sơn.

Dù không có đường nào, cho có chút kiến nghị cũng được, cô là tiểu sư muội mà.

Trịnh Minh Sơn tựa lên lưng ghế: “Cò, còn tùy xem có muốn kiểu đường gì nữa. Có muốn bình yên phẳng lặng thì không khó, công ty của bạn anh có thể hỗ trợ sắp xếp cho có một chức vụ văn phòng, có điều...”

Y quan sát Mộc Đại một hồi, tự bật cười trước: “Với bản lĩnh của cô mà nói thì hơi lãng phí. Cho cô đến võ quán làm trợ giảng cũng được, chỉ sợ chưa đến hai ngày đã bị thẳng nhóc xấu xa nào đó đuổi chạy mất thôi.”

Mộc Đại bị y trêu chọc đến thẹn thùng.

Tào Nghiêm Hoa đã quay lại, chung rượu được bày ra, lại lấy thêm đôi đĩa để ăn lạc rang, Trịnh Minh Sơn rất phấn khởi, vỗ vỗ vai Tào Nghiêm Hoa: “Cảm ơn nhé.”

Được lắm, lực đạo rất nặng, Tào Nghiêm Hoa suýt bị y vỗ cho quý phịch xuống.

Mộc Đại đẩy đĩa thức ăn nhỏ về phía Trịnh Minh Sơn: “Sư huynh, kỳ thực em muốn được như anh đấy, nhiều hiểu biết nhiều kinh nghiệm, từng trải nhiều một chút mới tốt. Em luôn cảm thấy, học võ xong rồi, em vẫn chưa phải cao thủ, cao thủ ấy à, phải là...”

Cô chống má, vất óc nghĩ cách hình dung cao thủ trong lòng mình: “Là thế này, có khí chất, nhìn phải thật mạnh mẽ, thật chín chắn, giết người vô hình mà mặt không biến sắc...”

Trịnh Minh Sơn hiểu ý cô.

Sư phụ từng nói về tiểu sư muội này với y: “Con nhóc Mộc Đại này ấy à, luôn hỏi ta là, sư phụ, con có lợi hại không? Có khiến người ta sợ không? Cứ như học võ là để dọa người ta sợ ấy, thích mặc cả cây đồ đen, đeo dây chuyền còn đính mấy cái hình đầu lâu nữa chứ, nhưng cứ cười lên là lộ tẩy hết, con nhóc vẫn chỉ là một cô bé con thối...”

Mộc Đại vẫn đang thao thao bất tuyệt: “Sư huynh, em không muốn như thế này đâu, em không muốn làm cô gái nhỏ. Không muốn cứ có chuyện là người khác lại kéo em ra sau bảo vệ. Hẳn là nên có chuyện khó giải quyết, mọi người đều cảm thấy, ừ, Mộc Đại có thể xử lý được mới phải...”

Đúng thật là cô bé con nhí, Trịnh Minh Sơn mỉm cười.

...

Thấy sư huynh có vẻ thất thần, Một Đại vương tay ra huơ hươ trước mặt y: “Sư huynh? Sư huynh?”

Trịnh Minh Sơn phục hồi tinh thần lại, định nói gì, lại khẽ thờ dài một hơi.

Y nhớ sư phụ từng nói một câu.

Người chưa từng bước chân vào giang hồ thường mặc sức tưởng tượng muốn xông xáo rèn luyện một phen, nhưng lại không biết rằng trong giang hồ tre già măng mọc, đến cuối cùng có thể vững vàng đứng thẳng trong mưa gió, đều là những kẻ từng phải trút một bộ xương, cõng một lớp da bỏ lại giang hồ.

Đúng vậy, ngay cả một nụ cười thông thường cũng hàm chứa muôn vạn ý tứ sâu xa.

Trịnh Minh Sơn nói: “Nếu cô thật sự muốn, chỗ anh cũng đúng là đang có một việc thích hợp với cô đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quả thực là rất vui vẻ, hai ngày nay đúng lúc có người nhờ Trịnh Minh Sơn, nói một cách thông tục, là muốn tìm một hộ vệ.

Yêu cầu thân thủ tốt, ưu tiên nữ, nhân phẩm tốt, đáng tin cậy, đi cùng một chuyến, nếu chuyến này bình an chủ khách vui vẻ thì sau này có thể hợp tác dài hạn.

Trịnh Minh Sơn nghe bên kia nói vậy, cảm thấy không tồi, dù có nguy hiểm nhưng số tiền kiếm được đúng là rất cao, mà nói đi cũng phải nói lại, có nghề nào mà không có phiền lưu đâu? Xây nhà còn có thể bước hụt, lái máy bay còn có thể rơi từ trên trời xuống kia mà.

Đời người ngắn ngủi, thời gian cũng vậy, sức lực đương nhiên hẳn là nên dồn vào những chuyện có ti suất hồi báo cao như chuyện này, tựa như danh họa vùng bút vẽ một bức có thể bán được đầm chục vạn ấy, y đi một ngày có thể kiếm được tới đa vài trăm.

Trịnh Minh Sơn đang cân nhắc xem có ai thích hợp không thì đúng lúc đó, Mộc Đại gọi đến.

Cũng tốt, nước phù sa không để chảy ruộng ngoài, nghề này trước nay đều khó vào, nếu Mộc Đại thật sự có thể theo đến cùng thì cả đời này sẽ không phải lo cái ăn cái mặc nữa.

Trịnh Minh Sơn báo Mộc Đại thu thập hành lý, nếu có thể qua được “phòng vấn”, hẳn là sẽ lập tức khởi hành ngay, đồ phải vòng lại thu thập.

Nhưng nếu không qua được thì sao? Chẳng phải là rất mất mặt ả?

Mộc Đại vừa nghĩ thầm trong lòng, vừa bỏ đồ đạc vào túi hành lý, đột nhiên nghĩ đến điều gì, vương tay lôi mấy thứ trang sức quần áo hình đầu mèo đầu chó, phàm là cái gì trông có vẻ con gái trẻ con, đều ném hết ra.

Sau này phải bước lên con đường “hành nghề” rồi.

Chủ Trương nhìn cô thu dọn hành lý, lôi mấy lần đến cửa miệng, lại bị chặn lại, ông không nói nên lời được trong lòng đang là cảm giác gì.

Con người luôn mâu thuẫn như vậy, ông hy vọng Mộc Đại thay đổi, nhưng khi nó đến quá nhanh thì lại nảy sinh sợ hãi với sự thay đổi đó.

Làm trưởng bối, ông muốn hỏi thăm Trịnh Minh Sơn cụ thể về tình huống công việc, nhưng Trịnh Minh Sơn miệng kín như bưng, chỉ nói: “Chắc chắn không phải việc gì vi phạm pháp luật, sư muội nhà mình mà, tôi không đến nỗi hãm hại em ấy.”

Chủ Trương không còn cách nào khác, chẳng thể làm gì khác hơn là nhắc đi nhắc lại Mộc Đại còn nhỏ tuổi, nhờ y chiếu cố nhiều hơn.

Trịnh Minh Sơn ngắt lời ông: “Thứ nhất, tôi chỉ là người dật mồi, không thể nào chiếu cố cho em ấy được; thứ hai, nếu như lúc nào cũng cần người chiếu cố thì cần gì phải ra ngoài lịch lãm nữa, cứ ở trong quán rượu này để chú chiêu cố là được rồi.”

Chủ Trương không nói được thêm lời nào nữa, cảm thấy vị đại sư huynh này từ lời nói đến cách làm việc đều cứng rắn như nhau, không có chút uyển chuyển nào cả.

Tào Nghiêm Hoa suốt khoảng thời gian đó đều cúi gằm mặt, trong mắt toàn là vẻ ai oán như bị vứt bỏ, Mộc Đại thấy hồ thẹn trong lòng, không thể làm gì khác ngoài già bộ không thấy.

Địa điểm phỏng vấn là ở Côn Minh.

Mộc Đại theo Trịnh Minh Sơn ra bến xe bắt xe khách, Trịnh Minh Sơn chỉ xách theo cái túi nylon, bên trong để hai chai nước khoáng, một túi bánh quy, một bộ sạc điện thoại.

Xe lên bánh, Mộc Đại ôm túi hành lý của mình, nghiêng đầu nhìn Trịnh Minh Sơn: “Sư huynh, anh không có hành lý ả?”

Trịnh Minh Sơn đáp: “Có chứ.”

Y chỉ cái túi nylon, rồi chỉ vào mình: “Điện thoại di động, tiền, thẻ đều ở trên người hết rồi còn gì.”

“Đồ đánh răng rửa mặt thì sao?”

“Có chỗ nào mà không mua được bán chải kem đánh răng đâu.”

“Quần áo để thay thì sao?”

“Có chỗ nào mà không mua được đồ lót đâu.”

Được, Mộc Đại không nói nữa, kỳ thực tiền sư huynh kiếm ra đủ để sống sung túc, nhưng y lại không có chút hứng thú nào với vật ngoại thân, nếu tương lai có thể quét khuôn mặt để giám định thân phận thì có tin chắc đến thế căn cước này nó y cũng chẳng thêm mang theo.

Đích xác là rất giản dị, có điều cũng có điểm lỳ, xách túi nylon đi trên đường, đến đâu cũng trông giống một tên nhà quê một nghề hai trắng qua loa tạm bợ, trộm cướp đều sẽ khinh thường đến liếc cũng chẳng buồn liếc.

Tiết trời đầu xuân, phong cảnh ngoài cửa sổ xe không tệ, Mộc Đại lại chẳng có lòng dạ nào mà ngắm, cứ nghĩ đến chuyện “phòng vấn” là lo lắng không yên.

“Đại sư huynh, bên kia làm nghề gì vậy?”

Trịnh Minh Sơn gập một cái: “Không phạm pháp, những chuyện khác, để họ nói cho cô nghe.”

Nói đoạn, ngả ghế ngồi hạ xuống, rõ ràng là tư thái lên đường là đi ngủ.

“... Lúc phỏng vấn em có phải chú ý gì không, em nên ăn ngay nói thật hay nên già bộ dối chứ?”

“Là thế nào thì cứ tỏ ra thế ấy thôi, cũng đâu phải cho cô núi vàng núi bạc đâu mà cô phải hi sinh kỹ thuật diễn chứ. Nếu có không hợp ý với họ thì hai chữ thôi, bỏ đi. Làm người ấy à, nên lấy mình làm trọng.”

Mộc Đại không nhịn được bật cười, lát sau, muốn hỏi lại gì đó, quay sang nhìn, Trịnh Minh Sơn đã khò khò khịt khịt đi họp mặt với Chu Công rồi.

Theo địa chỉ mà tìm đến, chính xác thì là một nơi ở gần thắng cảnh Đại Quan Lâu nổi tiếng của Côn Minh, trong đó có một dãy các cầu lạc bộ tư nhân vô cùng cao cấp, cầu lạc bộ nào cũng kèm theo một bãi cỏ rộng, đều được đặt tên nghe rất cổ điển, là một nơi khiến người ta phải chùn bước.

Trịnh Minh Sơn cầm cái túi nylon, từng bước từng bước đi vào.

Mặt tiền vô cùng rộng lớn, tráng lệ, phong cách này gọi là gì nhỉ? Baroque hay gothic? Mộc Đại không rõ lắm, chỉ biết là phong cách phương Tây.

Cô nhìn tòa nhà đồ sộ này mà trong lòng thấp thỏm không yên, bước chân cũng ngắn đi vài phần.

Trịnh Minh Sơn quay đầu lại: “Bất cứ lúc nào cũng phải có khí thế, thấy người ta ở khu nhà cao cấp cô đã sợ rồi à? Cô cần gì phải quan tâm người ta ở nhà nào chứ, còn không phải đều là xây bằng gạch nung hết sao?”

Mộc Đại ngượng ngùng cười.

Trịnh Minh Sơn bước lên ấn chuông cửa, một dì giúp việc chạy ra mở cửa.

Vào cửa là một hành lang dài, đi tới cuối, tầm mắt được mở rộng hơn, Mộc Đại sững sốt, Trịnh Minh Sơn cũng cười, quay lại nhìn hành lang nói: “Khá lắm, giấu kín phết!”

Trước mặt là mặt tiền của một tòa nhà dáng dấp nhìn như tư hợp viện, trụ đá đỡ trống, hốc đá buộc ngựa đều có đủ, cánh cổng gần đây đỉnh mò neo để hồ, khuôn gỗ cửa bằng sắt, bên trên còn tròng dây.

Nói trắng ra là, trong nhà có nhà, tường ngoài mặt tiền phong cách phương Tây, bên trong thì ẩn giấu một tòa nhà cổ kính, chỉ có người vào rồi mới có thể nhìn được đầu mối.

Trịnh Minh Sơn kêu Mộc Đại cùng vào,

Cảnh sắc bên trong rất khác biệt, chỉ là dinh viện kiểu Trung Hoa đơn giản, con đường nhỏ lát đá cuội, hòn giả sơn trùng điệp, trong tá cảnh đều là cửa sổ như y và cửa bảo bình, bên phải có một cái giếng, nắp giếng rất lớn, rõ ràng là không hợp với miệng giếng.

Xa hơn chút nữa là một cái ang nước mập mạp tận miệng, nổi trên mặt nước là một đóa hoa sen, một chiếc lá xanh, nếu không phải là không đúng mùa thì Mộc Đại đã tưởng là hoa thật thật rồi.

Đối diện là một căn nhà, cửa đóng chặt, cửa sổ cũng khép kín.

Điện thoại của Trịnh Minh Sơn vang lên, y nhận máy từ ừ hai tiếng rồi đưa điện thoại ném cho Mộc Đại: “Tiếp lấy.”

Đã đến nơi rồi, còn phỏng vấn qua điện thoại sao? Trong lòng Mộc Đại dấy ấp nghi hoặc, nhưng vẫn áp điện thoại lên tai.

Đầu bên kia là giọng nói già nua của một người đàn ông: “Mộc Đại phải không, cô đi về phía bên phải đi.”

Mộc Đại đi sang bên phải, đi được năm bước, đứng trước chính là cái giếng.

“Dừng lại.”

Mộc Đại dang hoàng dừng lại.

“Xoay người.”

Mộc Đại nghe theo xoay người, theo bản năng liếc căn nhà kia một cái, trực giác mách bảo cô, người nọ đang ở trong nhà nhìn cô.

Đứng là cổ lăm ra về huyền bí, chẳng thẳng thắn chút nào.

“Giờ nói xem, trước mặt cô có những gì.”

Kiểm tra nhãn lực? Mộc Đại tự nhắc nhở mình phải nghiêm túc, xem ra, phỏng vấn bắt đầu rồi.

Có hơi căng thẳng, tầm mắt gắt gao phóng về phía trước, chỉ sợ để lọt mắt cái gì: “Hòn giả sơn, một khóm trúc, một bàn đá, hai đôn đá...”

“Nhìn kỹ một chút, trên mặt bàn đá viết chữ gì, đọc lên.”

Nếu đã bảo cô dừng ở đây thì tức là chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ nhìn, Mộc Đại kiên chân lên, gắng sức để nhìn được rõ hơn, ngắc ngứ dọc.

“Kim ngân thụ nhật tinh, tất trầm mai thâm thổ kết thành; châu ngọc, bảo thạch thụ nguyệt hoa, bất thụ thốn thổ yếm cái...”

Đọc đến đây, phía sau đột nhiên vút một tiếng, có thứ gì đó bay vút lên trời.

Sau lưng Mộc Đại lạnh toát, tóc gáy dựng lên, phải biết rằng, người học võ tối kỵ nhất là để trống sau lưng.

Phía sau là giếng, thứ bay lên trời chắc là nắp giếng? Mộc Đại lật người lộn một cái, khòe mắt liếc qua miệng giếng, trông thấy một bóng người, bàn tay người nọ xòe ra như bò cào, tư thế muốn chụp xuống, cô không kịp suy nghĩ nhiều, nhấc chân lên đá người đó một cước, đá ra ngoài rồi mới phát hiện ra, người đánh lên cô là một cô gái.

Tùm một tiếng, thật vừa vặn, cô gái kia bị cô đá một cước rơi vào ang nước, bọt nước văng tung tóe, cái nắp giếng bay lên trước đó đến giữa không trung thì rơi xuống, chân Mộc Đại đạp vào miệng ang nước mụm碌碌, nhảy lên tiếp được, mụm碌碌 thể phi thân dấy nắp lên ang nước.

Ấy, vừa nãy, bảo sao ban nãy nhìn thế nào cũng không hợp, hóa ra vốn là nắp dấy của cái ang.

Tay Mộc Đại nắm lấy một góc nắp ang, dấy kín ang nước, hai chân khoanh lại, ngồi xuống theo tư thế dài sen, hai tay chấp lại, mi mắt rù xuống: “A đi đã phật.”

Thực ra cô không tin Phật, khinh thiên liên hoa tọa chỉ là một chiêu thức trong kinh công, bắt kẻ là trên mái hiên, trong góc nhà, lúc hoàn thành chiêu thức, ung dung thung thình mà ngồi, quả là rất đẹp.

Người phía dưới muốn ra ngoài, ra sức dấy nắp ang, thân thể Mộc Đại nhẹ, theo cái nắp bị người trong ang dấy mà nghiêng trái nghiêng phải, nhưng lại không chút di chuyển.

Trịnh Minh Sơn cười ha ha: “Đẹp lắm.”

Tuy y không biết, nhưng nhìn Mộc Đại có thể dùng kinh công như mây bay nước chảy, liền mạch lưu loát như vậy, y vẫn hướng thụ cực kỳ.

Lại vẩy tay vói cô: “Mau xuống đi. Dừng để người ta bị sặc nước.”

Mộc Đại hất cằm, rất có vẻ đắc ý mà nhảy xuống.

Chân vùi chạm đất, phía sau liền vang lên một tiếng trầm đục, nắp ang rơi xuống đất, giữa tiếng nước rào rào là tiếng ho khan, ang nước không nông chút nào, ước chừng cao đến ngực cô gái kia, cô nàng nhìn Mộc Đại dấy oán hận, bắm lấy thành ang trèo ra.

Cô gái này khoảng chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, mặt tròn, tóc búi đuôi ngựa, không phải kiểu vẻ đẹp mảnh mai đang thịnh hành bây giờ mà đầy đặn hơn, dù hiện giờ đang tức giận nhưng cũng không bớt khả ái đi chút nào.

Chỉ là, trên thất lưng cô nặng đeo theo...

Bên trái hông treo một bao vải, bên trong trũng xuống như đựng cái gì đó, bên phải là một cái chuông. không phải kiểu chuông nhỏ làm trang sức độc đáo mà là một cái cao chừng mười xentimét, nhìn như một quả dưa nhỏ.

Quái thật, di chuyển qua lại như thế, sao chuông lại không vang, Mộc Đại nghiêng đầu xem mới phát hiện ra trong chuông bị nhét vải, làm tắc lưỡi chuông.

Cô nàng nhìn Mộc Đại dấy cảm thù, ôm bụng khắp khiêng đi vào nhà.

Ừ, cũng phải, một cước kia cô cũng không nể nang chút nào, Mộc Đại lè lưỡi, nhìn cô gái kia vào nhà, sau đó ầm ầm sập cửa lại.

Cảm giác như ngôi nhà đều rũ hết bụi xuống rồi.

Mộc Đại nhìn Trịnh Minh Sơn, dùng khẩu hình hỏi y: “Em có hi vọng không?”

Trịnh Minh Sơn đáp lại cô: “Nếu thật sự không có hi vọng thì là bọn họ không biết xem hàng.”

Mộc Đại cười ha ha, sư huynh nói êm tai ghê, đáng tiếc, nếu tuổi tác và diện mạo mà tương xứng, cô đã gả cho y rồi.

Trịnh Minh Sơn tới cạnh bàn đá, có chút thích thú nhìn chữ khắc bên trên, tòa nhà này tuy là già cổ, mới xây, nhưng chữ khắc trên bàn lại là phồn thể.

“Kim ngân thụ nhật tinh, tất trầm mai thâm thổ kết thành; châu ngọc, bảo thạch thụ nguyệt hoa, bất thụ thốn thổ yếm cái.”

Ý câu này là, vàng bạc sinh ra thụ hưởng tinh hoa mặt trời, nhất định phải vùi sâu dưới lòng đất để hình thành nên. Châu ngọc và đá quý thì thụ hưởng tinh hoa ánh trăng, không nên bị chút bùn đất nào che lấp.

Giống như trân châu nhất định phải chìm sâu dưới nước vậy.

Mộc Đại thì tò mò quan sát miệng giếng kia.

Hóa ra không phải là giếng không có nước, sâu chừng bảy tám mét, miệng giếng treo một cái khoen, thả xuống một sợi dây thừng dài.

Bao sao ban nãy cô gái kia có thể đột ngột lao từ dưới giếng lên, có dây để bám mà.

Mộc Đại đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe phịch một tiếng, cửa lại bị mở mạnh ra.

Cô gái nọ đứng ở cửa, trợn mắt trừng cô.

“Cô kia!” cô nàng giơ tay chỉ vào Mộc Đại, “Đứng, chính cô!”

Cô nàng dừng lại một chút, dường như rất không tình nguyện, sau cùng, mãi mới gạt được những lời dằn trong răng ra: “Vào đây, cô đó!”

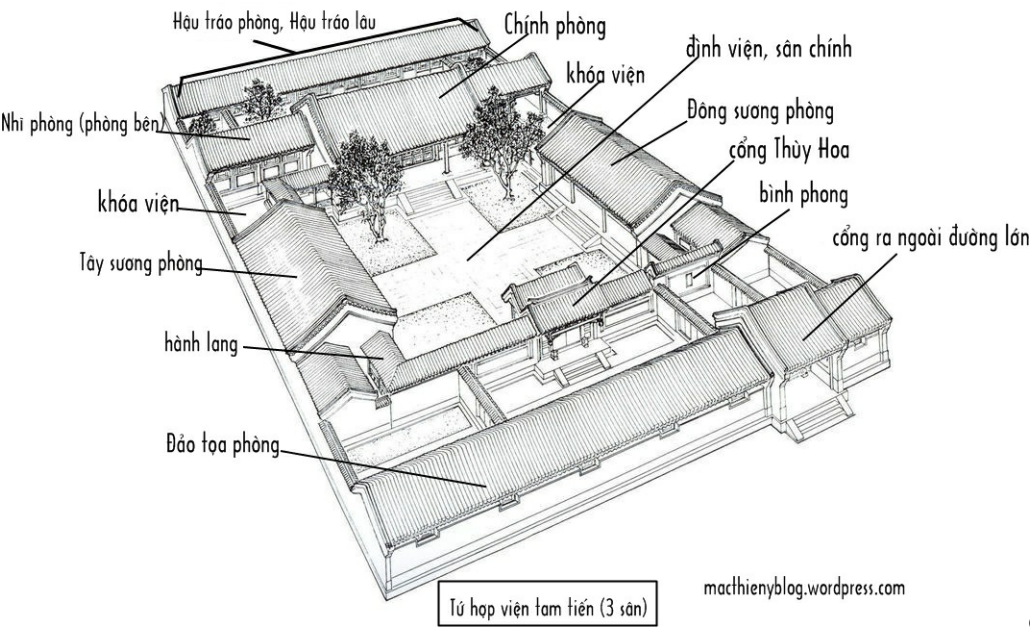
Hà, thật ả?

Trịnh Minh Sơn hást hást cảm về phía căn nhà, ý bảo cô đi vào: “Chúc mừng chúc mừng, xem ra qua được phòng vấn rồi.”

Mộc Đại bất đắc dĩ vẽ vệt của sự phụ phôi ông tay áo một cái, dù trên đó vốn sạch sẽ, căn bản chẳng có lấy hạt bụi nào mà rũ xuống được: “Vây còn phải xem ăn nói ra sao, chưa chắc em đã nhận đầu.”

Về kiến trúc căn nhà của chủ thuê Mộc Đại:

Nhà được xây theo kiểu tứ hợp viện (四合院), là một kiểu kiến trúc đặc trưng rất phổ biến vào thời xưa ở Trung Quốc, có bố cục bốn phía là dãy nhà, vây sân vào giữa, vậy nên có tên như vậy, tùy vào quy mô của nhà mà lại có số sân khác nhau.

Kiểu cổng nhà gắn đinh mò neo:

Hai trụ đá màu trắng trong hình trên chính là trụ đá đỡ trống (抱鼓石 – bảo cổ thạch), là một đặc điểm trong kiến trúc cổ Trung Hoa, thường được đặt ở hai bên cổng hoặc lối vào của tứ hợp viện, có hình dáng giống như một cái giá đỡ trống nên có tên như vậy.

Hình ảnh chỉ tiết cho trụ đá đỡ trống:

Đây là hốc đá buộc ngựa (拴马石 – thuyền mã thạch):

Tả cảnh (借景) là một thủ pháp xây dựng kết cấu sân vườn trong kiến trúc Trung Hoa cổ, bố trí phối cảnh sao cho trong phạm vi mà tầm mắt đạt được, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh quan bố trí trong vườn.

Cửa sổ như ý (如意窗 – như ý song) và cửa bảo bình (宝瓶门 – bảo bình môn) đều là kiểu cửa ra vào và cửa sổ trong kiến trúc Trung Hoa cổ:

Cửa sổ như ý

Cửa bảo bình

Quyển 2 - Chương 13

Chủ thuê là một ông già họ Viêm, hơn bảy mươi tuổi, mái đầu bạc trắng, mặc một chiếc áo thân đối đáng dãi, sống lưng thẳng tắp, mắt không tốt lắm, bị che phủ bởi một lớp mờ mờ như sương mù, âm đạm.

Quả nhiên con mắt là thần thái của tinh khí, hai mắt không sáng, tinh thần cả người lập tức suy giảm.

Cô gái bị Mộc Đại đá rơi vào ang nước là cháu gái của ông già họ Viêm, tên là Viêm Hồng Sa, cũng không đi thay quần áo khác mà đứng cạnh ông cụ, tự mình vắt nước trên quần áo, tóc bết lại dính trên mặt, tóc đen da trắng tương phản, nhìn như người trong tranh vẽ vậy.

Lão Viêm nói chuyện với Trịnh Minh Sơn trước, lời lẽ rất khách khí, Mộc Đại nghĩ, sư huynh hẳn là có quen ông già này, nhưng cũng không quá thân thiết.

Sau đó, lão Viêm quay sang cô, ôn hòa khách khí nói: “Cũng không phải chuyện gì khó giải quyết cho lắm, chuyện đi này chỉ là một chuyến đi xa nhỏ nhỏ, ăn ở, đi lại chúng tôi sẽ bao hết, nhanh thì hai ba ngày, cùng lắm cũng không quá năm sáu ngày. Giá là hai vạn, đặt cọc trước một vạn, có thấy thế nào?”

Mộc Đại nhìn lão Viêm, không biết nên dùng vẻ mặt nào để đón nhận tin tức này.

Chỉ mấy ngày thôi mà, hai vạn!

Cô hơi lẳng lẳng, hóa ra mình đáng giá đến thế cơ à.

Trịnh Minh Sơn ho khan một tiếng, lại liếc cô một cái, ý là: Vững vàng lên, đừng có tỏ vẻ như chưa từng va chạm với xã hội thế.

Lão Viêm lại phân phó Viêm Hồng Sa: “Hồng Sa, con nói cho Mộc Đại một chút, chúng ta làm nghề gì.”

Viêm Hồng Sa dạ một tiếng, giúp lão Viêm đeo bọt mắt lên trước, là một cái bọt mắt bằng lụa màu xám như lông chuột, thoang thoang mùi thuốc Đông y.

Trịnh Minh Sơn đứng dậy nói: “Tôi không nghe nữa, ra ngoài chờ.”

Đây là quy định, giống như không được nhìn trộm người học vò vậy, khi người khác nói chuyện riêng, tốt nhất là chủ động tránh đi, để chủ nhà mở miệng đuổi thì thật khó coi.

Lão Viêm đeo bọt mắt chấp tay về phía vị trí của y, như đang cảm ơn y thức thời.

Câu đầu tiên Viêm Hồng Sa nói là: “Chúng tôi làm nghề đào bảo vật, từng nghe chưa?”

Chưa từng nghe đến, có điều, dính líu tới từ “bảo vật” này, không khỏi khiến người ta cảm thấy bất an, Mộc Đại nhìn cô năng: “Không phạm pháp chứ? Không phải là...trộm bảo vật chứ?”

Viêm Hồng Sa trợn mắt nhìn cô, nhưng lão Viêm thì cười khê hai tiếng.

“Ban này nội tôi có bảo có đọc dòng chữ trên bản đồ, có không hiểu, tôi sẽ giải thích cho cô. Trên đó nhắc tôi vàng bạc và châu báu đá quý, những thứ này, dù là thời cổ đại hay bây giờ, đều là quý giá nhất trong số những thứ quý giá nhất.”

Mộc Đại không phản bác, có điều trong bụng lại cảm thấy tiền có lợi ích thực tế hơn một chút.

“Tuy nhiên phương thức sinh thành của vàng bạc và châu ngọc đá quý tương phản với nhau, vàng bạc thì hình thành ở sâu dưới lòng đất, thụ hưởng tinh hoa mặt trời, còn châu ngọc đá quý thì thụ hưởng tinh hoa ánh trăng, không bị bùn đất che lấp. Trong nghề chúng tôi có một câu thể này, bảo thạch tại tinh, thượng châu bích không, châu tại trọng uyên, ngọc tại trọng uẩn, ngọc tại trọng uyên, thủy sắc cái thượng.”

Viêm Hồng Sa gật gù đắc ý, câu này nói đến là văn vẻ, không biết từng khoe khoang với bao nhiêu người rồi nữa.

Mộc Đại nghe, loáng thoáng hiểu được, ý chính là: Đá quý dưới giếng, châu màu trời xanh, châu nằm trong nước thăm, ngọc ở nơi thác ghềnh, đều thụ hưởng sắc sáng rực của thỉnh không hoặc được nước phù thành màu.

Cô giật mình: Đá quý dưới giếng, ban này trong sân có một cái giếng không nước, Viêm Hồng Sa tự xưng là người “đào bảo vật”, tức là, họ chuyên đi đào đá quý sao?

“Đá quý ấy à, giá có thể kém hơn châu ngọc, nhưng tinh phẩm trong đó cũng rất đáng giá, thường thấy nhất là đá mắt mèo, hổ phách, tinh hán sa, ngọc lục bảo, hồng ngọc, chứ hải kim đan, vân vân. Người có đại từng nghiên cứu tổng hợp các vùng đất sản sinh bảo vật ở Trung Quốc, tổng cộng có hai nơi là trù phú hơn cả.”

Cô năng vừa nói vừa đi tới cạnh tường, trên tường treo một tấm bản đồ bằng da lớn, bản đồ đã cũ, hẳn là đã có niên đại rất lâu rồi, đường nét núi sông trên đó đều vẽ bằng bút đầu to, nét bút mạnh mẽ, đập vào mắt là cảm giác mệnh mang hung hãn.

“Một trong hai nơi đó là Tây Vực chư bang, ngày nay chính là khu vực Tân Cương, chuyện này cũng không có gì kỳ quái, ở Tân Cương đâu đâu cũng là bảo vật, ví dụ như ngọc hòa diên này, táo tàu này, dưa hami này, nho khô này, thịt dê xiên này,...”

Lão Viêm ho khan hai tiếng, Mộc Đại nén cười hùa với cô năng: “Ừ, tôi cũng thích ăn thịt dê xiên.”

“Nơi còn lại thì, trong sách viết ‘Vân Nam Kim Xi Vệ và Lệ Giang’, Kim Xi Vệ là chỉ một dải từ sông Lan Thương đến Bảo Sơn, nói chung chính là Vân Nam. Vậy nên tôi và nội tôi mới ở Côn Minh, đến Vân Nam rất tiện, còn Tân Cương thì ở không quen.”

Mộc Đại nghĩ ngợi một chút, cô không hiểu biết về đá quý lắm, nhưng chút kiến thức thường thức thì vẫn biết: “Đá quý...chắc cũng là khai thác từ hầm mỏ nhì, cái kiểu mà cô nói chắc là giếng mỏ, giếng mỏ này cũng ở dưới đất mà.”

Về mặt Viêm Hồng Sa như đang nói: Tôi biết là cô sẽ hỏi câu này mà.

“Nghề đào bảo vật này của nhà tôi là được truyền từ đời này qua đời khác, nhân số ít, vận khí tốt thì chỉ cần một cái giếng thôi cũng đủ để có thể sống được cả đời rồi, có đáng để đi khai mỏ không? Chúng tôi khai thác chính là loại giếng ‘thượng châu bích không’ mà tôi nói!”

Tinh thần của Mộc Đại chính là kiểu ăn mềm không ăn cứng, Viêm Hồng Sa hung hăng như vậy, cô cũng liền không khách khí: “Loại giếng đó đều là loại miệng rộng, trừ phi là ở chỗ không người, nếu không đã sớm bị người qua đường nhặt sạch rồi.”

Viêm Hồng Sa “ha ha ha” cười to ba tiếng, sau mỗi tiếng đều dừng một chút, há miệng cười ba lần mới cười xong chữ “ha”: “Tôi biết là cô chẳng hiểu cái gì sắt mà, trần châu còn có trai ngọc giấu, ngọc thạch chẳng lẽ lại không biết ẩn mình trong đá à, cô tưởng đá quý dưới đáy giếng sẽ cứ thế mà sáng long lanh chói lọi chọc mù mắt cô sao? Cô phải nhặt hết cái đồng đá tảng đó lên rồi đưa cho thợ mài mở ra thì mới biết được bên trong là bảo bối gì nhé.”

Mộc Đại không lên tiếng, cô đúng là không biết chuyện này, thật sự cứ tưởng rằng giống như kho kho báu của bốn mươi tên cướp, xuống giếng một cái là ngọc ngà ngập mắt.

Thì ra lúc mới nhìn, dưới đáy giếng chỉ là đá tảng bình thường.

Viêm Hồng Sa lại lần nữa sửa sai phỏng đoán của cô: “Người thường mà cứ xỏng xọc trèo xuống, chắc chắn sẽ chết. Trong sách có ghi lại đó, ‘bảo khí như sương, dày đặc trong giếng, người ngoài hít nhiều, ắt sẽ thẳng cẳng.’”

Còn có khí độc nữa cơ à? Nhất thời Mộc Đại cảm thấy hai vạn tệ này cũng chẳng phải món hời gì, lập tức nói rõ: “Tôi không xuống giếng đâu.”

Viêm Hồng Sa “hử” một tiếng: “Cô tưởng muốn xuống là xuống được sao? Xuống giếng cũng phải luyện tập mới được đấy.”

Lão Viêm như biết được Mộc Đại đang nghĩ gì: “Cái được gọi là bảo khí này, kỳ thực cũng không phải là khí độc, nhưng từ xưa đến nay, mọi vật tốt đều có vật hung kèm theo theo thủ vệ, giống như trần châu trong truyền thuyết là được giao long trông coi vậy, giếng bảo ngọc cũng có bảo khí chết người. Bởi vậy nên khi xuống giếng, trên giếng nhất định phải có người, trên người người đào bảo vật phải đeo túi và chuông, lúc đặt chân tới đáy giếng phải nhanh chóng nhặt bảo thạch cho vào túi, khi nào cảm thấy bảo khí bức người sắp không chịu được nữa thì lập tức lắc chuông, người phía trên nghe thấy tiếng chuông thì lập tức kéo người lên.”

Mộc Đại nhìn chăm chăm vào cái chuông Viêm Hồng Sa đeo bên hông.

Rốt cuộc cũng biết cái chuông lớn như vậy là dùng để làm gì.

Cô gắng tiêu hóa đôi chút những gì mình vừa nghe được, tức là, công việc thường ngày của hai ông cháu nhà này, chính là tới nơi hoang vắng tìm giếng mỏ kiểu này hả?

Bao sao muốn thuê người đi cùng làm hộ vệ, nếu người nhà họ Viêm đòi đòi đào bảo vật, hẳn là cũng sẽ có biện pháp riêng đối phó với bảo khí, đúng là biết cách làm giàu mà, thao nào một già một trẻ lại có thể ở trong một khu nhà cao cấp như vậy, còn thường xuyên thuê người hầu ha nữa chứ.

Không phải xuống giếng, công việc lần này nhất thời lại trở nên thuận mắt dễ thương hơn hẳn, có tiền dễ kiếm lại còn có thể mở mang tầm mắt, tội gì lại không làm chứ?

Mộc Đại gật đầu: “Vậy được, tôi không thành vấn đề. Giếng chúng ta xuống lần này là ở đâu? Văn Nam? Hay là... Tần Cương?”

Viêm Hồng Sa im lặng một lát, đến lúc mở miệng nói tiếp thì có phản ứng: “Lần này, chúng ta không phải là xuống giếng...”

Không xuống giếng? Không xuống giếng thì nói với cô chuyện đào bảo vật này nọ cả nửa ngày làm gì? Thích khoe khoang bữa bãi đến thế cơ à?

Viêm Hồng Sa nói: “Cô đi theo tôi đi, đến phòng tôi, có thứ này cho cô xem”

Cũng không đợi Mộc Đại đồng ý, cô năng xoay người đi luôn ra sau sảnh. Mộc Đại suy nghĩ đôi chút, cuối cùng vẫn quyết định đi theo, vừa đứng lên thì cửa phòng mở ra, một người phụ nữ ăn mặc theo kiểu làm việc theo giờ bùng bát canh tiến vào.

“Cụ ơi, đến giờ ăn canh rồi”

Canh gì vậy? Ngửi mùi thật quái lạ, đưa mắt liếc qua, thấy có một bông cúc lơ lửng trôi trên mặt bát canh.

Người phụ nữ kia như nhìn ra nghi vấn của Mộc Đại, cười cười giới thiệu với cô: “Canh gan gà hoa cúc, một bộ gan gà, ba chỉ (*) hoa cúc. Cô có muốn ăn một bát không?”

(*) Chi (块钱), đơn vị trọng lượng, mười chi bằng một lượng.

Gan gà còn có thể nấu với hoa cúc sao?

Mộc Đại cảm thấy, kiến thức của mình thực sự quá thiếu thốn rồi

Viêm Hồng Sa cho Mộc Đại xem một đoạn video.

Thời gian là vào buổi tối, nhưng ánh trăng rất sáng, độ phân giải màn hình máy tính cũng rất tốt, không bị vỡ nét quá nhiều như những máy khác.

Hình như là ở bờ nước, hay là bờ biển gì đó, gió êm sóng lặng, trên mặt nước quanh co uốn lượn những đường vân lan tỏa như nếp uốn trên tơ lụa, ánh trăng rọi lên mặt nước, vừa giống như những chấm lân tinh rải rác vô tận, lại vừa giống như một tấm gương to lớn không bằng phẳng

Viêm Hồng Sa chỉ vào vị trí ở giữa màn hình: “Ở đây, cô xem đi.”

Cái gì cơ? Chỉ toàn một màu đen thui.

Người quay cứ như đã liệu trước được suy nghĩ của người xem, giấy kẻ tiếp, hình ảnh được zoom vào gần hơn.

Có vẻ không nhỏ lắm, nhìn như một mặt bàn tròn vậy, nhưng, đó là cái gì?

Như là để giúp cô giải thích nghi hoặc, trên thân vật nọ chợt mở ra một cái khe.

Mắt Mộc Đại lập tức tròn tròn.

“Đây, đây là...”

“Không sai, trai ngọc, cô từng thấy trai ngọc nào lớn vậy chưa?”

Mộc Đại nín thở không nói lời nào, trên màn hình, con trai ngọc kia đang chậm rãi chuyển động thân mình.

Trong màn hình có tiếng thuyết minh truyền ra, là giọng nói kích động của một người đàn ông: “Cho tới giờ vẫn chưa từng thấy con trai ngọc nào lớn đến vậy, giờ nó là đang phơi trắng, theo truyền thuyết, vào đêm trăng tròn, lão trai ngọc sẽ đặc biệt hưng phấn, không ngừng chuyển động thân mình theo hướng trăng sáng mọc ở phía đông lặn về phía tây để thu thập tinh hoa ánh trăng...”

Còn nói: “Trước đó tôi đã tìm hiểu, viên ngọc trai lớn nhất thế giới gọi là ‘Lão Từ châu’, to bằng đầu người, hiện được định giá hơn hai chục triệu dollar Mĩ. Trai ngọc lớn như vậy, nếu sinh được ngọc, giá trị quả thực khó mà tưởng tượng được... Tôi muốn tới gần xem”

Video đến đây thì dừng lại

Viêm Hồng Sa giải thích với cô: “Người nói là chủ tôi, Viêm Cửu Tiêu.”

“Chủ tôi là người đào bảo vật của nhà họ Viêm, nhưng nhà tôi nhiều năm nay không mở hàng, là vì mắt nội tôi không còn sáng nữa.”

Đào bảo vật, đầu có biết rõ trong giếng có ngọc thì cũng không thể cứ thế dầm đầu xuống kiểm như người mù được, mà phải luyện mắt từ nhỏ, luyện thành một đôi mắt có thể phân biệt được bảo khí, muốn giữa mệnh mong trời đất, vô vàn khi lãnh hơi đục, nhận ra được bảo khí một phương, sao có thể dễ dàng?

Mấu chốt của việc đào bảo vật thực không phải là ở chỗ có đào được hay không, mà là ở chỗ có thể nhìn thấy bảo khí hay không.

Có điều, thế sự tự có công bằng, được cái này tất sẽ mất cái khác, mắt lão Viêm không thể tiếp xúc được với ánh sáng mạnh, đến cả ánh mặt trời cũng rất ít khi tiếp xúc, quanh năm đều ở trong phòng, đến lúc có tuổi thì trở thành một nửa người mù, nhìn gì cũng khó khăn.

Chăm chọc là ở chỗ, cái khác không thấy được, nhưng miễn cưỡng lại vẫn nhìn được bảo khí.

Lão Viêm tình tâm dưỡng mắt, thuận tiện chỉ dạy cháu gái Viêm Hồng Sa học cách xuống giếng, Viêm Cửu Tiêu lại không đợi được, tuy rằng kiếm được nhiều tiền, nhưng bọn họ thường ngày cũng tiêu tiền như nước, tiêu tốn kinh người, để tránh mệnh ăn núi lở, Viêm Cửu Tiêu ngó lơ muốn ra ngoài “thử thời vận”.

Y cũng báo riêng với Viêm Hồng Sa: “Chúng ta làm nghề đào bảo vật, không thể để bảo vật lọt khỏi tầm mắt được, phía Nam có châu, phía Tây có ngọc, nếu đã có cơ hội thì cũng không nên ngại mà chen một chân vào.”

Cuối cùng, Tần Cương dù sao đường sá cũng quá xa xôi, Viêm Cửu Tiêu bèn dừng chân ở Hợp Phố, Quảng Tây.

Chừng mười ngày trước, y gọi điện về, nói với Viêm Hồng Sa, ở Hợp Phố, y nghe nói có một thôn tên là thôn Ngũ Châu, là một nơi rất tuyệt, vì nghe đồn, thôn đó dòi dòi truyền nhau phương pháp mò ngọc trai của lão tổ tông để lại, khai thác được toàn ngọc trai tự nhiên, hoàn toàn không phải là nuôi trồng.

Tuyệt đại đa số người đào bảo vật đều cảm thấy, sản phẩm nuôi trồng, dù sao cũng sẽ có tỳ vết, không thể sánh được với trời sinh đất dưỡng. Cũng giống như đi chỉnh sửa rồi thì cũng là mỹ nhân đấy, nhưng so sánh với một người trời sinh điểm lệ thì ít nhiều vẫn hơn hẳn phần nào hào quang.

Khiến y cao hứng hơn cả là, nghe nói thôn Ngũ Châu đã bị bỏ hoang.

Viêm Hồng Sa đến giờ vẫn còn như in giọng nói hưng phấn của y khi nói: “Nghe nói đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi, lão ngọc trai không bị người quấy nhiễu mới có thể tĩnh tâm nhà ngọc. Trong vùng biển này có người chết đuối, vậy nên người dân ở các thôn lân cận đều kiêng kỵ chỗ này, thực sự là thanh tịnh vô cùng. Có khi, chủ có thể mò được ngọc quý ở vùng nước này không chừng.”

Lại qua thêm vài ngày, y gửi cho Viêm Hồng Sa đoạn video kia.

Quảng Tây, Hợp Phố, thôn Ngũ Châu, thật đúng là...có duyên mà.

Mộc Đại hỏi cô: “Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó nữa, sau đó, chủ tôi đã bật vô âm tín rồi”

Sau lưng Mộc Đại không khỏi ớn lạnh.

Viêm Hồng Sa không dám hé răng, kỳ thực cũng không phải là không có chút tin tức gì, là có, một tối nọ, trong lúc mơ màng, cô đã mơ thấy một giấc mộng, cô nhận được điện thoại của Viêm Cửu Tiêu.

Không rõ đó là mơ hay là có điện thoại thật, có lẽ là mơ.

Trong mơ, Viêm Cửu Tiêu bỏ dưới đáy biển, hai tay lún sâu trong cát, dón chảy dưới đáy biển không ngừng đưa đẩy cơ thể run rẩy của y, sắc mặt y trắng bệch, hai mắt vẫn vện tia máu, đột nhiên mắt đối mắt nhìn thẳng vào cô.

Giọng y nghẹn ngào tiếng khóc, gọi cô: “**Hồng Sa**, chú không muốn chết ở đây...”

Viêm Hồng Sa giật mình tỉnh lại, phát hiện mình thật sự đang nghe điện thoại, đầu dây bên kia, tiếng sóng biển âm ỉm rào rạt.

Cô run lên, khẽ giọng hỏi: “**Chú** ời?”

—————

Lời tác giả:

- Viên ngọc trai lớn nhất thế giới, thật sự thì không có quan hệ gì tới Lão Tử, lúc tôi tìm kiếm tư liệu mới phát hiện ra nó vừa vận được gọi là “**Lão Tử châu**”, ai có hứng thú có thể thử tìm kiếm xem, to bằng đầu người, thật sự rất lớn.
- Đoạn miêu tả cách đào bảo vật này được tham khảo từ ghi chép trong “**Thiên công khai vật – Châu ngọc, quyền thứ mười tám**”, trích một đoạn try hững cho mọi người tham khảo: “**Phàm là giếng sinh bảo ngọc thì đều sâu mà không nước, là cơ quan được cân khôn thiết lập. Nhưng trong đó bảo khí như sương, đầy đặc trong giếng, người ngoài hít nhiều, ắt sẽ thắng căng. Người đào bảo vật, phải đi nhóm mười, xuống giếng một nửa, mà trên giếng cũng phải để lại một nửa. Người xuống giếng buộc dây dài trên thất lưng, đai lưng đeo hai cái túi, lúc chạm đến bảo thạch đáy giếng, nhanh tay nhặt hết vào túi. Đai lưng cũng phải đeo một cái chuông lớn, khi bảo khí bức người không thể chịu được nữa thì nhanh chóng rung chuông, người trên giếng sẽ kéo dây lên.**”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14

Sau khi Mộc Đại đi ra thì nói một lượt chuyện cần làm với Trịnh Minh Sơn.

Nói tóm lại, chủ của Viêm Hồng Sa là Viêm Cửu Tiêu “mất liên lạc” ở thôn Ngũ Châu, lão Viêm không yên lòng, nhưng một là đã cao tuổi, hai là mắt không còn sáng nữa, nên muốn tìm một cô gái võ công kha khá, đi cùng Viêm Hồng Sa.

Lão coi Viêm Hồng Sa làm đời đào bảo vật kế tiếp mà bồi dưỡng, bao nhiêu kinh nghiệm lịch lãm đều truyền hết cho Viêm Hồng Sa, sở dĩ nhất định phải tìm nữ, là vì nghĩ đến chuyện cùng ở cùng đi, khác giới sẽ có điểm bất tiện, hơn nữa, trên đời này mọi ông nội có cháu gái xinh đẹp đều giống nhau, lão Viêm cũng phải đề phòng không cho thằng nhóc xấu xa nào tâm tía Viêm Hồng Sa.

Trịnh Minh Sơn nói: “**À**, được thôi. Không sao, anh đi đây.”

Y nói đi là đi ngay, Mộc Đại trợn mắt há hốc, phản ứng kịp rồi thì thôi theo sau như cún con: “**Sư huynh**, anh đi ngay giờ á? Anh cứ thế bỏ em lại vậy á?”

Trịnh Minh Sơn dừng bước: “**Không** thì sao? Không phải cô muốn lịch lãm á? Không đem cô ra biển sắc nước thì cô học được bơi chác?”

“**Nhưng** mà, Viêm Hồng Sa không có kinh nghiệm gì, em cũng là...gà mờ...”

Trịnh Minh Sơn càng không đểm xia: “**Cũng** chẳng phải là chiến tranh loạn lạc, lang sói chặn đường gì, chính cô cũng đâu phải là chưa từng ra ngoài, mua vé xe, muốn đi đâu thì đến đó, kinh nghiệm ấy hà, cứ đi đi rồi khác có.”

“**Nhưng** mà...”

Trịnh Minh Sơn nói: “**Bà** cô của tôi ời, cô có còn là người tập võ nữa không thế? Chỉ bằng tay hay đâm này của cô, cái khác anh không dám nói chứ đánh từ đầu đường tới cuối đường cũng khó mà gặp được đối thủ. Viêm Hồng Sa cũng biết mấy chiêu mèo cào mả, sức chiến đấu của hai cô so với với mấy tên khoác ba lô đi phượt với một trăm đồng tiền mệnh hơn nhiều lần rồi ấy, đi Quảng Tây thôi mà, có gì đâu?”

Mộc Đại không nên được mà thấy sượng mặt: “**Vậy**...sư huynh, anh tốt xấu gì cũng nên dặn dò em vài câu chứ.”

Giống như người xa quê khi lên đường vậy, không thấy người nhà nói thêm chút gì thì luôn cảm thấy nghi thức chưa đủ.

Trịnh Minh Sơn ở một tiếng, đang định nói thì đã bị Mộc Đại cảnh giác chặn lời: “**Đừng** có nói mấy cái chuyện tới nơi rồi thì tìm quán cơm nhà trọ nhà ga các thứ, mấy cái đó em có miệng du cũng biết làm.”

Cái có thể nói lại không cho nói, Trịnh Minh Sơn trầm tư suy nghĩ, sau khi im lặng một lúc, y vươn bàn tay dầy dạn ra, rất chi là từ ái mà vỗ đầu Mộc Đại.

“**Gặp** bất trắc thì tìm cảnh sát, tiêu tiền tiết kiệm chút, gặp được thằng nào từ tế, muốn thật thì thật luôn đi.”

Nói xong, xách túi nylon, loẹt xoẹt loẹt xoẹt đi ra ngoài, đầu cũng không buồn ngoảnh lại lấy một cái.

Mộc Đại có chút cảm khái, cái thứ tình nghĩa huynh muội nhạt nhẽo gì thế này, so với mấy thằng cha vô lương tâm bán con gái mình cho địa chủ làm trâu làm ngựa trong xã hội cũ thì có kém bao nhiêu đâu.

Thôn Ngũ Châu, Hợp Phố.

Có nên nói một tiếng với La Nhận không nhỉ, Mộc Đại nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định không nói: Tôi đâu có đuổi theo anh, tôi là đi công tác, hai việc khác nhau, gặp được thì gọi, không gặp thì cũng chẳng tha thiết gì.

Có điều, thôn Ngũ Châu chắc là nhỏ lắm nhỉ.

Cô ở lại nhà Viêm Hồng Sa một đêm, nhà họ Viêm toàn theo phong cách cũ cả, nhất là giường, ba mặt vây kín, lúc vào ngủ thì thả màn che xuống, nằm trong đó có cảm giác giống như đang ở trong một cái rương bốn mặt vuông vức vậy.

Mộc Đại không ngủ được, muốn ra ngoài sân một chút, lúc ra khỏi phòng, thấy trong phòng lão Viêm vẫn còn sáng đèn, bèn lại gần, tiếng nói chuyện lên miền truyền tới, cánh cửa gỗ dán giấy khắc hoa văn chạm rồng dù tuy đã đóng chặt nhưng vẫn còn những khe thông gió, không mất công sức gì cũng có thể dễ dàng nghe lỏm được.

“**Hồng Sa** à, ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận đấy, bất kể là gặp ai cũng phải phòng bị như phòng kẻ xấu ấy, cẩn thận sống lâu mà.”

“**Mộc Đại** cũng phải phòng á?”

“**Người** Trịnh Minh Sơn đứng ra bảo đảm, trên lý thuyết thì sẽ không xảy ra vấn đề gì, có điều có phòng bị vẫn tốt hơn...”

Mộc Đại cười nhạt, đến cả nghe lỏm cũng khinh không thèm nghe nốt.

Ông già này, thật đúng là thiếu cảm giác an toàn, có điều cũng đúng, người đào bảo vật có tính bài ngoại, càng nhiều người thì càng phải phân chia nhiều, vậy nên tình nguyện nòi nhỏ xềng nhỏ mà làm, nhìn ai cũng thành hạng rắp tâm bất lương tính kẻ nhà mình cả.

Côn Minh cách Hợp Phố 1200 kilômét, đi xe khách ước chừng mất một đêm thêm nửa ngày, vậy nên, hai người các cô đến giữa trưa hôm sau xuất phát.

Hành lý của hai người đều không nhiều lắm, cũng coi như hành trang gọn nhẹ, nhưng tâm trạng thì không giống vậy.

Mộc Đại rất cảnh giác, không ai dạy cô phải làm thế nào, nhưng trách nhiệm sai bảo, vô sự tự thông, tâm mất gắng hết sức không rời khỏi Viêm Hồng Sa, cũng sẽ vô tình có ý quan sát người xung quanh, cứ có người tới gần là toàn thân lại căng lên.

Lần đầu tiên làm việc, cô không muốn làm hỏng.

Tâm trạng Viêm Hồng Sa lại rất thoải mái, xem ra những lời truyền dạy kinh nghiệm khẩn thiết mà lão Viêm dặn dò, cô nàng đã hoàn toàn ném ra sau đầu.

À, không đúng, vẫn làm theo một cái.

Phòng bị Mộc Đại.

Đương nhiên, hơn phân nửa là xuất phát từ thù oán cá nhân, một cước Mộc Đại đá cô nàng, cả đêm đó cô nàng đều bị đau đến không ngủ được.

Vừa ra cửa, cô đã ngạo mạn thả túi xuống trước mặt Mộc Đại: “**Xách** giúp tôi.”

Nói xong, ngẩng cao đầu đi về phía trước, Mộc Đại cũng không nói gì, yên lặng đuổi theo, đi được hơn trăm mét, Viêm Hồng Sa quay lại nhìn, nhất thời nổi cáu: “**Sao** cô không xách giúp tôi?”

“Tôi là vệ sĩ, không phải gánh thuê Trùng Khánh (*).”

() Nguyên văn là 重庆棒棒, chỉ những người kiếm ăn nhờ việc gánh thuê ở vùng núi Lương Giang. Ban đầu, khi Trùng Khánh vẫn còn đang là một thành phố mới phát triển, việc đi lại trên sườn núi vẫn còn khá khó khăn, do vậy mà hình thành nên đoàn thể hành nghề gánh thuê này.*

Gánh thuê Trùng Khánh, dợt trước có tới Trùng Khánh mới thấy lần đầu, vậy mà giờ đã có thể nói nước chảy mây trôi cứ như biết từ nhỏ vậy.

Viêm Hồng Sa không thể làm gì khác, đành chạy về xách túi quay lại, lúc chạy, bụng bị co rút mà đau.

Sau khi lên xe khách, mặt Viêm Hồng Sa tối đen, quyết định không nói chuyện với Mộc Đại nữa, Mộc Đại rất vui lòng được yên tĩnh, tự mình ngả ghế ra sau, học đại sư huynh, nhắm mắt dưỡng thần, xe lắc trái lắc phải, chẳng khác gì đưa nôi.

Viêm Hồng Sa hồi lâu sau mới phát hiện ra Mộc Đại đi ngủ, vô cùng tức giận, phải biết rằng, làm bộ người lạ không quen cũng khá là tốn sức – đi ngủ thì cô phải báo cho tôi một tiếng chứ.

Đến gần tới, xe dừng lại giữa đường để hành khách ăn tối, những quán cơm gần đó đều đã ngồi kín chỗ, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa chờ rất lâu mới có chỗ, chọn lấy hai món, còn chưa ăn được mấy miếng, Viêm Hồng Sa đã gọi cô: “Mộc Đại, Mộc Đại!”

Mộc Đại ngẩng đầu lên nhìn, Viêm Hồng Sa tức tối đến mặt mũi đỏ bừng: “Bản kia có tên háo sắc cứ nhìn tôi.”

Theo hướng nhìn sang, đúng là có thật, loại mặt mũi hạng hai này, chỗ nào cũng đụng phải cả, giống như rau hẹ vậy, cắt một gốc lại mọc một gốc, cũng giống cô đại nữa, cứ gió xuân về là lại tái sinh.

Mộc Đại: “Mau ăn cơm đi.”

“Hắn đang nhìn tôi chòng chọc đấy.”

Mộc Đại và cơm: “Nhìn thì nhìn, cũng đâu có mất miếng thịt nào đâu. Với lại, hắn nhìn thì cô không thể cúi đầu xuống mà ăn, không nhìn hắn sao? Cô không nhìn hắn khác sẽ không còn thấy ánh mắt hắn nữa.”

Viêm Hồng Sa bị cô chọc tức đến cơm cũng nuốt không trôi: “Sao lại có người như cô vậy nhì, một chút thú vị cũng không có là sao?”

...

Suốt đêm không ai nói với ai câu nào.

Sáng hôm sau tới Hợp Phố, mất khoảng hai tiếng loanh quanh trong trấn, Mộc Đại tìm những người khác nhau hỏi đường, đều nói là phải bắt xe bus của trấn, tới “Hai Góc Cây” thì xuống xe rồi hỏi tiếp.

Xe bus trấn tới Hai Góc Cây thì dừng lại, thả Mộc Đại và Viêm Hồng Sa ở đó rồi phun khói đi mất.

Viêm Hồng Sa gào rít: “Hai Góc Cây có đúng hai góc cây là sao, đến cả cái cột bên xe cũng không có!”

Mộc Đại cũng rất kinh ngạc, nhưng trước mặt Viêm Hồng Sa, cô đành nhìn xuống, dù sao cũng phải thể hiện là người lão luyện thành thục một chút.

Đồng thời, cô bắt đầu hơi lo lắng, hiển nhiên, cả hai đều đã đánh giá sai về khả năng tiếp đãi khách du lịch của khu vực phụ cận thôn Ngũ Châu, chỗ này có vẻ như chẳng có cái nhai trò nào cả.

Cô dẫn Viêm Hồng Sa đến thôn gần nhất hỏi thăm, câu trả lời khiến cô cảm thấy có gì đó không ổn.

“Thôn Ngũ Châu? Bỏ hoang lâu rồi, đi đường bờ biển bên kia tiện hơn mà, sao các cô lại đi từ đường này vậy? Chỗ này không có xe đâu, đi cũng phải mất một, hai tiếng đó.”

Mộc Đại lấy làm lạ, sao lại bỏ hoang?

Người ta giải thích với cô, kiếm không ra tiền nên lục tục dọn đi.

Mộc Đại bàn bạc với Viêm Hồng Sa một chút, hai người đều quyết định tiếp tục đi vào trong, dù sao cũng đã đến đây rồi, hơn nữa, thời gian vẫn còn sớm, dù tới thôn Ngũ Châu không thu hoạch được gì thì cũng có thể trở về trước khi trời tối.

Người hào tâm trong thôn tìm máy kéo, đưa họ đi một đoạn.

Mộc Đại ngồi trên máy kéo bị lắc đến thất điên bát đảo, vẫn không quên hỏi thăm chú lái xe: “Hai ngày nay có người ngoài tới không ạ? Đi xe việt dã màu đen ấy ạ?”

Câu trả lời là không có, xem ra đám La Nhận không đi đường này, Mộc Đại hơi thất vọng, quay đầu sang xem Viêm Hồng Sa thế nào, cô nàng lại vui vẻ, đến cả chuyện bất hòa với Mộc Đại cũng quên sạch: “Đây là lần đầu tiên tôi đi máy kéo đó.”

“Cô không lo lắng cho chú cô à?”

Viêm Hồng Sa nghĩ ngợi một chốc: “Có chút, nhưng thực ra bình thường chú tôi cũng hay ra ngoài, cũng lâu rồi không liên lạc với gia đình. Nếu không phải...”

Nếu không phải có giấc mơ kia, và cả cuộc điện thoại không đầu không đuôi, bất mấy chỉ nghe thấy tiếng sóng biển, mà rất nhanh sau đó máy cũng hết pin ngắt kết nối.

Máy kéo đưa hai người tới một gò đất, chú lái xe ra đầu hướng dẫn họ qua gò đất, đi men theo gờ đá ngầm ven biển về phía Đông, thôn Ngũ Châu rất dễ nhận biết, bởi trong thôn không có người, nếu vẫn không tìm ra thì kiếm từ đường là được.

A, từ đường, mười con thú nhỏ trên gác tích, tiền nhân chỉ lối, không thể nào nhận sai được.

Trèo qua gò đất, lại đi thêm một đoạn là đến ven biển, biển bên đây tương đối phẳng lặng, cát trên bãi biển cũng rất mịn, Viêm Hồng Sa còi gậy xách trong tay, men theo bãi biển đi về phía trước, lưu lại phía sau một chuỗi dấu chân dài nhàn nhật.

Muốn bắt chuyện với Mộc Đại cho vui, chợt nhớ tới một cước bị cô đạp, ý nghĩ trong đầu nhất thời bay biến.

Đi thêm một đoạn nữa, cô phấn khích reo lên: “Thuyền! Thuyền kia!”

Trên bờ biển, trên dải đất sát gờ đá ngầm xây một cây cầu vọng hải (*) ngắn, tuổi đời hẳn là khá lớn, phần lớn nhịp cầu đã mục nát, nhưng dưới trụ cầu lại buộc vài sợi dây thép nối với vài con thuyền mò ngọc chong chơ đang nhấp nhô lên xuống theo mặt nước.

Viêm Hồng Sa chạy qua, ánh mắt Mộc Đại lại bị thứ khác thu hút.

Cách đó không xa, cách bãi cát một đoạn, có vết bánh xe hằn lên, xem ra là muốn xuống bãi cát nhưng giữa chừng lại thay đổi ý định, đánh tay lái vòng lên.

Mộc Đại giờ tay lên che trên mắt, nhìn lên một chỗ cao phía xa, hình như, có dáng dấp thôn làng thì phải.

Khóe môi cô bắt gác nhoen cười.

Viêm Hồng Sa loạng choạng đứng trên một chiếc thuyền, cũng không biết có tìm đâu ra được mái chèo mà bang bang bang đập loạn bên mạn thuyền, vui sướng gọi: “Mộc Đại, thuyền này không bị rò nước đâu.”

Mộc Đại kêu cô: “Vào thôn xem trước đã.”

Viêm Hồng Sa ôm mái chèo không chịu buông tay: “Chèo thuyền đi một vòng xem sao đã, chú tôi khi đó là quay trai ngọc trên bờ cát, biết đâu chú ấy để lại gì đó trên bờ biển thì sao?”

Thực sự là làm lý làm sự, nói trắng ra là muốn chèo thuyền đi – cứ coi như Viêm Cửu Tiêu có thực sự để lại gì đó trên bờ biển thì đó cũng là trên bờ cát, dù thế nào cũng không thể là ở trong biển được.

Mộc Đại đứng nguyên tại chỗ.

Viêm Hồng Sa cũng không để ý đến cô, tự mình tháo dây thép buộc thuyền, tiếp đó chẳng có kỹ thuật gì mà chèo thuyền.

Lúc thì bên phải chốc lại bên trái, cũng không biết là mái chèo có tác dụng hay là lực tác động của dòng nước mà con thuyền thực sự bắt đầu lắc lư đi động.

Cô nàng “ha ha ha” cười, kiểu cười đứng chuẩn gần mức Viêm Hồng Sa, cười một tiếng lại dừng một chút, cười xong ba tiếng thì nói: “Cô không phải là vệ sĩ sao? Giờ tôi muốn chèo thuyền, sao cô còn không chịu lên theo tôi.”

Mộc Đại không hề rầy.

Biển rất lặng, sóng rất nhẹ, sẽ không xảy ra chuyện gì, con thuyền khá vững, xem ra cũng sẽ không bị rò nước, vậy nên, tuy cô không biết bơi, nhưng cũng không thể để Viêm Hồng Sa coi thường được.

Cô thăm tính khoảng cách từ bờ ra thuyền nhỏ.

Viêm Hồng Sa khua chèo rất ra sức, cô thực ra cũng không phải là quá muốn chèo thuyền, chỉ là lấy cớ làm việc tư, trong lòng rất mong Mộc Đại không lên được thuyền: “Bảo cô xách đồ cô không chịu xách, bảo cô giúp đỡ dạy bọn lưu manh một trận cô cũng không bằng lòng, giờ tôi rời bến cô cũng không chịu theo, hỏi ông trời thử xem, cô vệ sĩ nào như vậy không? Có đáng trừ tiền không hả?”

Trời cao biển rộng, Mộc Đại lại cách xa nên không làm gì được cô nàng, Viêm Hồng Sa cứ thế khoa chân múa tay, giọng cũng vọt lên một quãng tám: “Cô nói xem! Có đáng trừ tiền không hả?”

Lời còn chưa dứt, Mộc Đại đã lui ra sau mấy bước, bất chợt phát lực chạy nhanh, Viêm Hồng Sa còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, trước mắt đột nhiên hoa lên, cô thấy Mộc Đại đập lên tảng đá ngầm cách biển xa nhất mượn lực, thân mình như chìm ền gang cánh vọt qua.

Cô có thể vọt thẳng lên thuyền được sao? Không thể nào.

Đúng là không thể nào, được một nửa, thân mình đã rơi xuống, nhưng Mộc Đại trên mặt biển đập chân xuống, điểm nhẹ một cái, trong nháy mắt lại dễ khí nháy lên, giãy tiếp theo, thân thuyền tròn trĩnh, Mộc Đại đã lên tới.

Viêm Hồng Sa buồm mái chèo, nhìn Mộc Đại cười khó khan: “Cô cô... còn biết thủy thượng phiêu nữa à?”

Mộc Đại ngồi xếp bằng xuống đầu thuyền, vô thức thu cái chân ướt dịch vào trong, không phải là thủy thượng phiêu, lúc đó đã bước nửa bước xuống nước rồi, cũng may căn cơ kinh công không tệ, tính toán khoảng cách chính xác, thế nên vừa rơi xuống là lại bật lên được, vẫn có thể khiến Viêm Hồng Sa không dám làm miệng.

Cô cup mắt, không nóng không lạnh nói: “Chèo tiếp đi.”

Viêm Hồng Sa tỏ ra tức giận, tự cảm thấy không còn gì thú vị: “Vậy về thôi.”

Cô khua chèo quay về phía bờ, phòng chừng do lực đạo không đúng, mặt cô đỏ lên vì dùng sức, thuyền lắc trái lắc phải, ngược lại còn càng lúc càng cách xa bờ.

Mộc Đại cũng hơi hoảng: Khoảng cách này, cô dù chìm ền vượt nước thêm lần nữa cũng không thể quay lại.

Viêm Hồng Sa cũng phát tức, không rõ là tức Mộc Đại hay tức mái chèo, lúc vung mạnh mái chèo, găng hết sức khua xuống, lại bị tuột mất một bên, mái chèo tùm một tiếng rơi xuống nước.

Cô vội vàng bám lấy thành thuyền vờn người ra với, chỉ thiếu chút nữa là bắt được, nào ngờ sóng chọt nhỏ lên, mái chèo nháy mắt đã dạt ra xa.

Viêm Hồng Sa lại không hoảng chút nào: “Một Đại, cô biết thủy thượng phiêu, đi lấy lại mái chèo đi.”

Mộc Đại suyt nữa bị cô nàng chọc giận: “Tôi thể không gọi là thủy thượng phiêu mà là mượn đà, đề khí, lấy kinh công làm đà, trên nước có thể lướt được xa hơn người khác. Ở đây nước sâu, tôi sẽ không vì một cái mái chèo bỏ đi mà đập nước đầu.”

Dòng nước nhấp nhô lên xuống, con thuyền cũng đẩy dưng đưa qua lại, xung quanh rất yên tĩnh, ngừng đầu nhìn lên, ánh mặt trời chói lóa, nhìn trái nhìn phải đều không thấy bờ đâu, con thuyền hết như một chiếc lá không cành bám víu.

Lúc này Viêm Hồng Sa bắt đầu thấy sợ: “Mộc Đại, chúng ta phải làm sao đây?”

Mộc Đại nói: “Còn làm sao được nữa, cứ trôi nổi vậy đi, nói không chừng chú cô đang đẩy thuyền tiến lên giúp chúng ta đó. Có khi đẩy đến Philippines cũng nên, người ta tưởng chúng ta là gián điệp, đoảng đoảng nã hai phát súng, xong!”

Viêm Hồng Sa chỉ thiếu điều bật khóc: “Tôi muốn về nhà.”

Mộc Đại liếc cô nàng: “Giữ cô mới chịu đáng hoàng hả? Không phải cô muốn chèo thuyền sao?”

Viêm Hồng Sa nức nở lắc đầu: “Không chèo nữa.”

Nhìn đến là tội nghiệp, mắt đỏ lên như mắt thỏ vậy, Mộc Đại không dọa cô nữa: “Nếu vậy thì để tôi nghĩ cách.”

Cô lấy điện thoại ra.

Còn may, sóng dù không đẩy vạch nhưng vẫn đủ để gọi điện, Mộc Đại mở danh bạ, tìm tên La Nhận.

Đây không phải là mình chủ động muốn tìm anh, mà là giang hồ cứu gấp nhà.

Cô thò ngón tay, ấn quay số.

Cùng lúc đó, thân thuyền chọt động mạnh một cái.

Như thể có thứ gì đó, ở dưới nước, đột nhiên va mạnh vào thuyền họ.

Mộc Đại sững lại, cách lớp áo cũng có thể cảm nhận được lông tóc trên tay đang sờn hết cả lên.

Viêm Hồng Sa cũng choáng váng, không tự chủ được mà nép tới gần Mộc Đại, giọng hạ xuống như đang thì thầm: “Mộc... Đại, cô thấy sao?”

Giọng Mộc Đại cũng thấp đến không thể thấp hơn: “Đừng... đừng nói gì cả.”

Cơ mà, không nói thì sẽ không có chuyện gì xảy ra sao?

Khoảng thời gian tiếp đó, không biết là một phút hay là ba mươi giây, dường như là cả một thế kỷ vậy, yên lặng hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa miễn cưỡng cười với nhau, trong lòng cầu may: Không sao chứ?

Điện thoại nói thông, giọng La Nhận truyền đến: “Alo? Mộc Đại?”

Gần như cùng thời khắc đó, đáy thuyền vọng vọng một tiếng đục mạnh, con thuyền nhỏ bị đục cơ hồ bắn lên khỏi mặt nước, da đầu Mộc Đại tê rần, hét vào điện thoại như sắp toi đời: “Cứu mạng cứu mạng cứu mạng, trên biển, tôi không biết bơi...”

Lại một tiếng va chạm nặng nề, đầu thuyền vênh lên, Mộc Đại còn chưa kịp nói với La Nhận mình ở đâu, thân thể chọt rơi xuống, nước biển ủa lên trước mặt, nháy mắt che đi mây trắng trời trên nền trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFullNet**.

Quyển 2 - Chương 15

Mộc Đại sặc nước, cả khoang miệng mịt mịt, kích thích đến độ chỉ muốn giật hết tóc ra khỏi da đầu.

Cô tự nhắc nhở trong lòng: Không được hoảng, không được hoảng.

Sư phụ dạy cô, hoảng và loạn xưa nay vẫn luôn dính lấy nhau, đầu trận tuyến thì hoảng thì chắc chắn sẽ thành loạn, một khi đã loạn thì chuyện vốn có thể cứu vẫn đều sẽ hồng bét.

Cô nín thở nhắm mắt lại, gồng sức vờn người, mắt cá chân bỗng chạm được gì đó.

Thuyền! Là con thuyền bị lật!

Trong đầu Mộc Đại chấn động, mu bàn chân căng lên quắp vào trong, liều chết không rời thuyền, hai tay ra sức vung vẩy trong nước, tận lực hướng thân thể dạt về phía con thuyền, lúc thân thể kẻ được vào mạn thuyền, thật chẳng khác nào vớ được cọng rom cứu mạng, bắt lấy mép thuyền mượn lực ụp sấp lên thuyền.

Rào một tiếng nổi lên khỏi mặt nước, không khí cuối cùng tràn vào mũi, mừng đến phát khóc.

Cô mở mắt ra nhìn, thuyền đã bị lật, đáy thuyền hướng lên trên, hiện giờ có đang nhồi người trên đáy thuyền, Viêm Hồng Sa cách cô vài mét, đã nổi lên, đầu nhấp nhô trên mặt nước.

Xem ra là biết bơi, Mộc Đại thờ phào nhẹ nhõm, với tay mò mẫm mạn thuyền, cô nhớ là cạnh mạn thuyền có buộc dây thừng, định lấy dây buộc mình vào với thuyền, thuyền không chìm cô cũng sẽ không chết; nếu thuyền mà chìm mất thì con vịt cạn là cô cũng đã vì mạng sống mà gồng hết sức rồi.

Vừa sờ soạng vừa nhìn vào nước, dưới nước hiện ra một bóng đen mờ mờ, dưng đưa tiến về phía này.

Đó... là cái gì?

Tóc gáy Mộc Đại sồn hết cả lên, sau khi rơi xuống nước bị thất kinh, chỉ lo giữ mạng, giờ mới nhớ ra, thuyền là bị thứ gì đó dưới nước đụng lật.

Thuyền quái? Cá sấu? Cá mập trắng?

Những bộ phim kinh dị từng xem không ngừng quay vòng vòng trong đầu, cô ôm chặt lấy thân thuyền như bạch tuộc, không dám nhúc nhích chút nào, chỉ có thể dùng khẩu hình ra hiệu với Viêm Hồng Sa: Nhanh! Nhanh!

Xung quanh không có cái nào, thứ duy nhất có thể dựa vào chỉ có con thuyền nhỏ này, dù ở trên thuyền cũng không phải là tuyệt đối an toàn, nhưng dù sao cũng chắc chắn hơn là ở dưới nước.

Viêm Hồng Sa cũng có chút hoảng sợ, quạt nước bơi về phía bên này, Mộc Đại căng thẳng vô cùng, trong lòng thầm nhủ cô vũ cho cô: Qua đây, qua đây, khê kháng thôi...

Mắt thấy sắp tới được mạn thuyền, sắc mặt Viêm Hồng Sa đột nhiên trắng bệch, bất động đứng trong nước.

Thật sự là đứng, cánh tay vốn đang quạt nước chậm rãi gio lên, trông cứ như đang đầu hàng.

Nhưng kỳ lạ là cô không chìm xuống.

Không phải là đạp tới mặt đất đấy chứ? Không thể nào.

Sắc mặt Mộc Đại cũng tái trắng theo cô, run rẩy hỏi cô: “Cô... sao thế?”

Viêm Hồng Sa run lên, môi cũng tái nhợt không còn huyết sắc, nhỏ giọng nói: “Tôi bị kẹt.”

Mặt nước gợn sóng lăn tăn, yên lặng như vậy thường là dấu hiệu báo trước một cú oanh tạc.

Giây tiếp theo, Viêm Hồng Sa hốt nhiên không kim được, lạc giọng hét lên: “Tôi bị kẹt, Mộc Đại, kéo tôi đi!”

Cô liều mạng ra sức tát nước, đầu óc Mộc Đại cũng nổ tung, nhưng làm thế nào cũng không túm được Viêm Hồng Sa, là người nhanh trí, cô bỗng nghĩ ra điều gì: “Cô quay người lại vào nước! Quay lại! Đưa tay cho tôi!”

Vị trí Viêm Hồng Sa đứng, với tay không tới được, nhưng nếu cô có thể quay người duỗi thân và tay tạo thành một đường chéo, trong tam giác vuông cạnh chéo là dài nhất, vậy sẽ có hy vọng.

Viêm Hồng Sa nghe hiểu, nín một hơi thôi, xoay nghiêng người vào trong nước, cánh tay duỗi căng, chỉ chờ cô tay trên mặt nước, Mộc Đại ở đầu này mượn lực quạt nước, áng chừng vị trí xong thì nhào qua, bắt lấy tay Viêm Hồng Sa, nhưng kéo thế nào cũng không nhúc nhích, thay vào đó, phần lực còn kéo ngược thuyền nhỏ lại.

Mộc Đại đang cuống cuồng, chợt có một lực mạnh từ dưới nước kéo giật xuống, nếu không phải là cô đã buộc chặt mình và thuyền thì đầu đã sớm bị ngập, cú này khiến Mộc Đại hồn phi phách tán, hét ầm lên như mất mạng.

Tiếp đó, mọi chuyện đều rối tung, cô không biết dưới nước là thứ gì, chỉ biết sống chết nắm lấy tay Viêm Hồng Sa, xung quanh bọt nước tung tóe, thuyền nhỏ lúc thì nghiêng ngả, lúc lại chìm một nửa vào nước, Mộc Đại uống lên mấy ngụm nước, nhưng trong đầu cô vẫn cứ náu lấy một sợi dây thần kinh – một đầu không buông tay, một đầu không thả thuyền.

Có vài lần, cả người cô bị kéo xuống nước, hai chân vẫn gấu gao kẹp chặt lấy mạn thuyền.

Lúc một lần nửa nổi lên mặt nước, không biết có phải nhìn lầm hay không mà trong con mê mạng, xa xa lại chợt lóe tới một con thuyền, còn có cả tiếng tạch tạch của động cơ.

Mộc Đại vận hết sức lực toàn thân hết lớn, lại một lần nữa bị kéo xuống nước.

Lần này, cô bị sặc nước rồi.

Ý nghĩ cuối cùng xuất hiện trong đầu là: Ai cứu mì, mì sẽ tặng người đó hai vạn đồng. Mì không muốn lịch lãm gì nữa, cho mì về quán bar rửa chén đi thôi.

Lúc tỉnh lại đã là buổi chiều, ánh chiều tà hắt lên mặt, tiếng nhạc thoảng mái, chớp mắt người thấy mùi biển mặn mặn, thân thể lại rất vững, như đang nằm trên giường, nhưng cũng không giống.

Mộc Đại mở mắt, ị, cô đang nằm trên bờ cát, có điều, dưới người là một tấm đệm hơi.

Ồ, chưa chết.

Cảm giác sống thật tuyệt, Mộc Đại không muốn nghĩ ngợi gì thêm nữa, cô đắm đắm nhìn lên bầu trời xanh trong vắt, thờ dãi một hơi: “A đi đã phật.”

Sau đó, quay đầu nhìn sang.

Đây cũng là bãi cát, nhưng không phải phụ cận thôn Ngủ Châu, cách đó không xa đậu một con thuyền đánh cá sơn trắng, tuy rất cũ kỹ, nhưng lớn hơn thuyền gỗ bình thường, bên trên có phòng lái và khoang thuyền, đuôi thuyền gắn một động cơ mô-tơ, mạn thuyền có rào chắn, bên trên phơi một bộ quần áo.

Nhìn xa thêm chút nữa, có làng, có trẻ con chạy qua chạy lại nô đùa, đứa nào gan lớn hơn một chút thì vung vẩy mấy chuỗi ngọc trai, đúng cách thật xa, hỏi: “Mưa không? Mưa không?”

Không đợi Mộc Đại trả lời, mấy đứa nhóc đã cười vang, tán ra.

Nếu không phải vừa gặp biển trong biển, cảnh tượng an tường yên bình như vậy, thật đúng là sẽ khiến người ta dậy lên ảo giác an ổn.

Có người từ trong khoang thuyền đi ra, Mộc Đại chợt mở to hai mắt.

Một Vạn Ba?

Cô vội vàng đứng dậy, há miệng gọi tên hắn, vừa há ra lại lập tức hoảng hốt: Giọng cô đâu? Giọng cô đâu rồi?

Một Vạn Ba thấy cô, nhảy xuống khỏi thuyền, Mộc Đại hải hùng chỉ vào cổ họng mình.

“Cô bị tắt tiếng, không tự mà biết lấy à, đừng nói chuyện.” Nói đoạn kẻ mắt nhìn cô, chắc chắc thành tiếng, “Giọng cô nhẹn chết được, khoan thùng được thuyền luôn rồi!”

Mộc Đại đảo mắt nguyệt hân, dùng khẩu hình hỏi: “Bạn tới đâu?”

“Còn sống, La Nhận đưa cô ấy đi bệnh viện rồi, chân cô ấy, từ căng chân trở xuống bị bầm máu, sưng to, muốn giữ chân không cưa không được...”

Mộc Đại thất kinh: Cô lần đầu làm vệ sĩ, thế mà đã khiến người ta bị cưa chân rồi?

Một Vạn Ba chậm rãi nói hết nửa đoạn còn lại: “May mà La Nhận đã chấm máu cho cô ấy rồi, nếu không phải trên thuyền không có thuốc thang gì thì đã không phải đưa đến bệnh viện.”

Thôn Ngủ Châu trống không, đến cả một tấm phản làm giường cũng không có, La Nhận cùng Một Vạn Ba ở trong từ đường một, hai ngày, ngoài thỉnh thoảng có mấy con chim không biết tên đậu lên gác tích phồng ưỡn ra thì, thật sự chẳng có gì đặc biệt.

Tiền nhân chỉ lối, tiền nhân chỉ lối, chỉ cho bọn họ đến một ngôi làng không người, nhưng lại chẳng cho thêm chút tin tức nào cả.

Một Vạn Ba không muốn cầm sào đợi nước, sáng sớm nay khi nhóm Mộc Đại đến Hợp Phố, hắn đi ra bờ biển, lần lượt kiểm tra mấy chiếc thuyền còn lưu lại trong thôn, nói với La Nhận, thuyền này còn dùng được.

“Tôi đưa anh về đây, thực ra cũng không hoàn toàn là vì Sinh Đình, tro cốt cha tôi vẫn còn trong biển, vẫn luôn là nỗi băn khoăn của tôi.”

Hắn ra đầu mình họa cho La Nhận xem, trước đây trong thôn mò ngọc, người mò ngọc quanh hông quần dây dài, một đầu dây buộc vào mạn thuyền, đầu và cổ lấy da thuộc che lại, miệng và mũi thì cắm ống rỗng uốn vòng làm bằng thiếc, sâu nhất có thể lặn xuống đến một, hai trăm mét.

Một Vạn Ba vào từng nhà tìm, ống rỗng uốn vòng không có công dụng nào khác, chắc chắn sẽ có nhà bỏ lại.

Quả nhiên, hắn tìm được một bộ, hình thù kỳ dị, có nắp đậy, chẳng khác nào một cái ống đường khí đơn giản, La Nhận không tin tưởng vào thứ này lắm: “Chỗ ven biển thế này, trang bị ống đường khí không khó tìm, hay là thuê một thuyền khác đi, thuyền nhỏ chỗ các cậu...”

Ngụ ý là, đào cái lật chắc, không chịu được sóng.

Cũng là số trời trùng hợp, lúc nhóm Mộc Đại xảy ra chuyện, hai người La Nhận vừa thuê được thuyền đang lái trở về, Một Vạn Ba đứng trong khoang điều khiển chỉ hướng cho La Nhận: Vị trí mẹ hần bị lật thuyền cách thôn không xa, có lẽ trọng điểm chính là ở hải vực thôn bên cạnh.

La Nhận ừ một tiếng, vờng vằng điều khiển bánh lái.

Một Vạn Ba nghĩ bụng: Sao đến cả lái thuyền La Nhận cũng biết vậy? Có liên quan gì tới đảo Midanao không? Đảo mà, nhiều nhất không phải ca-nô thì cũng là thuyền đánh cá.

Lúc điện thoại của Mộc Đại gọi tới, La Nhận không rảnh tay, nhờ Một Vạn Ba nhận giúp, Mộc Đại chỉ nói hai câu đã ngắt máy, gọi lại, lại không thông.

Chính là khi đó, điện thoại của cô đã rơi xuống nước.

Một Vạn Ba gượng gạo giải thích bổ sung: “Lệ Giang chỗ bọn tôi không có biển, biển gì nhỉ, ồ, chắc là Lap Thị Hải đấy.”

Lap Thị Hải là một công viên đất trũng ngập nước, là một thắng cảnh trữ danh của Lệ Giang, Một Vạn Ba phán như đúng rồi: “Lap Thị Hải quanh năm suốt tháng đều không thiếu du khách, cô ta có ngã xuống, hai giây là có người vớt lên ngay thôi...”

La Nhận trầm ngâm vài giây, chậm rãi lắc đầu: “Không đúng, Mộc Đại sẽ không gọi Lap Thị Hải là ‘trên biển’, cậu gọi ngay cho chú Trương giờ đi.”

Lúc quay số, La Nhận đã đẩy nhanh tốc độ, đến khi nghe được Một Vạn Ba nói chuyện điện thoại “Cô chủ nhỏ đi Hợp Phố Quảng Tây ạ”, anh đã đẩy động cơ lên nấc lớn nhất.

Nghe đến đó, Mộc Đại thở dài một hơi cảm thán, thầm cảm thấy may mà trước khi lên đường, mình đã báo cáo địa điểm đến với chú Trương.

Cô tìm một viên đá, viết lên mặt cát: “Sau đó thì sao, thứ kia đâu?”

“Thứ gì?”

Cô viết tiếp: “Cái thứ đâm lật thuyền bọn tôi, kẹp chân Viêm Hồng Sa ấy.”

Một Vạn Ba nhìn chòng chọc vào dòng chữ hồi lâu, trong đáy mắt cuộn lên sự kích động ác liệt.

Lúc đó, cảnh đầu tiên họ thấy là phía bên kia, bọt nước văng tung tóe tán loạn, cũng chưa nhận ra ngay, đến khi thuyền đến gần rồi nghe được tiếng Mộc Đại hét lên, chính là cái tiếng hét bị hần miều tả là “nhộn đến độ khoan thùng được thuyền” ấy, thì mới biết.

La Nhận để Một Vạn Ba ở lại thuyền tiếp ứng, mình thì xuống nước, nhanh chóng cứu Mộc Đại lên, và cả Viêm Hồng Sa, Mộc Đại nắm cổ tay Viêm Hồng Sa rất chặt, La Nhận mất không ít công sức mới gỡ được ra.

Tình trạng của Mộc Đại và Viêm Hồng Sa không giống nhau, tuy cô sặc phải mấy ngụm nước, nhưng dòng nước này về cơ bản đều bị cô uống hết vào bụng, nếu được cấp cứu ngay sau khi hôn mê thì sẽ không có trở ngại gì. Nhưng Viêm Hồng Sa thì lại trong suốt quá trình đều bị sặc ngay dưới nước, nước vào phổi, hô hấp tạm ngừng, cấp cứu và hô hấp nhân tạo mới tỉnh lại được.

Mộc Đại viết: “Cậu cấp cứu?”

Một Vạn Ba trò tay vào mặt mình: “Trông tôi giống biết cấp cứu lắm hả, đến cả lái xe tôi còn chẳng biết nữa là.”

Mộc Đại hất tay một cái, viên đá văng ra xa tít.

Sau khi tỉnh lại, Viêm Hồng Sa la khóc không thối, chỉ vào chân mình, có vẻ như là đau không chịu nổi, La Nhận lấy kéo cắt ống quần cô ra, lúc này mới phát hiện ra từ bấp chân cô trở xuống, toàn bộ đã bị sưng phù bầm tím.

Viêm Hồng Sa nói không rõ ràng, La Nhận đành chích máu cho cô trước, sau đó cho thuyền cặp bờ xuống chỗ đỗ xe, phản phó Một Vạn Ba chăm sóc cho Mộc Đại, mình thì đưa Viêm Hồng Sa tới bệnh viện gần nhất.

Còn Mộc Đại thì...

Quần áo cô bị ướt, trong đầu Một Vạn Ba nổi lên ý định đầu cơ trục lợi, ném cô lên bờ cát phơi nắng.

Ở đây cũng không lạnh, phơi nắng một hồi là khô.

“La Nhận đoán, đó hẳn là một con trai ngọc.”

Trai ngọc? Mộc Đại chợt nghĩ đến con trai biển to như một cái bàn nhỏ trong video kia.

“Cờ mà, nghe ra có vẻ cũng không ổn, thứ nhất là, kẹp được toàn bộ bấp chân của cô kia, con trai ngọc này to đến mức rào chữ, tôi coi như cũng là lớn lên ở thôn Ngũ Châu, to nhất cũng chỉ bằng cái chạ rửa mặt thôi. Thứ hai là, trai ngọc không biết bơi, trong ấn tượng của tôi, trai ngọc đi bộ bằng chân riu, đã bao giờ cô thấy có con trai nào xộc vô ra như cánh, bơi trong nước chưa?”

Mộc Đại chẳng nghe được mấy câu của Một Vạn Ba vào tai, cô đứng dậy, nhìn lên đường cái đằng xa.

Hummer màu đen, trên nóc lắp một dãy đèn sấn, bọn La Nhận đã về.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 16

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong đầu Mộc Đại xoay chuyển đến mấy lượt, lúc gặp mặt La Nhận, cô nên tỏ ra thế nào đây? Tự nhiên phóng khoáng? Mỉm cười chân thành? Tùy ý chào hỏi như người quen, hay tốt nhất vẫn là nên dè dặt một chút?

Nhưng tất cả đều không dùng được, vì khi La Nhận đỗ xe xong đi về phía bên này, mắt cô bỗng trợn to.

Tại sao La Nhận đóng cửa xe xong lại đi luôn về phía bên này? Hồng Sa đâu?

Ý thức trách nhiệm quay về trong nháy mắt, cô là vệ sĩ mà.

Mộc Đại cuống cuống xông tới, khoa chân múa tay loạn lên với La Nhận, may mà Một Vạn Ba chạy theo, nói thay cô: “Cô ấy mất giọng, tạm thời khó mà nói được.”

Thực sự đã nhắc cho La Nhận nhớ lại cảnh tượng đó, trong cơ thể nhỏ nhắn này, hóa ra lại chứa một nguồn sức mạnh to lớn vậy, một người mà cân được bằng ba cái loa.

May mà anh đoán được Mộc Đại muốn hỏi gì: “Bạn em không sao cả, nhưng phải nghỉ ngơi hai ngày, tôi cảm thấy đi đi về về không tốt cho chân cô ấy nên đã sắp xếp cho cô ấy nằm viện rồi.”

Nằm viện? Tuy trong bệnh viện không có gì nguy hiểm, nhưng cô vẫn nên ở cùng chỗ với Viêm Hồng Sa thì hơn.

Mộc Đại cương chế trung dụng điện thoại của Một Vạn Ba, viết yêu cầu của mình ra cho La Nhận xem.

La Nhận không hiểu nổi: “Sao cứ nhất định phải ở cùng một chỗ với cô ấy chứ? Trong bệnh viện không tiện ngủ nghỉ, em tạm thời đi theo bọn tôi thì hơn, trên thuyền có chỗ ở, hai ngày nữa đón bạn em về cũng được mà.”

Thực sự là, không khai không được, cô chẳng tình nguyện tí nào, ngập ngừng mãi mới đánh xong bốn chữ:

Tôi là vệ sĩ.

La Nhận lại còn hỏi cô: “Vệ sĩ kiểu nào? Kiểu chuyên môn nhờ người khác đến giúp đỡ kêu cứu mạng ấy hả?”

Mộc Đại phát câu: Cô kêu khoa trương lắm sao, sao hết người này đến người khác trong tối ngoài sáng đều lòi chuyện kêu cứu này ra cười cợt cô vậy? Lúc đó sống chết ngay trước mắt mà, huống hồ cô còn không biết bơi!

Kệ xử mấy người này đi, lờng tâm đúng là bại hoại!

Về mặt cô trầm xuống, cũng không cần La Nhận đưa đi, tự mình nhắc chân đi về phía đường lớn, bước chân thoăn thoắt, thể hiện rất rõ ràng chính xác ý “Tôi giận rồi”.

Ra ngoài là một đoạn đường đèo thấp trũng, trên đường hầu như không có xe, Mộc Đại đi được một đoạn, La Nhận lái xe đuổi kịp, chậm rãi theo đuổi, đèn xe rọi ra xa xa, như thể đang chiếu sáng cho cô.

Mộc Đại không nhanh không chậm đi một lúc lâu, chợt đứng lại, quay đầu.

Xe đỗ lại cũng rất nhanh, nhìn không rõ được khuôn mặt sau kính chắn gió, ánh đèn quá sáng, đâm thẳng vào mắt mình, Mộc Đại nheo mắt lại gạt tay lên chắn sáng, nhìn từ vị trí của La Nhận, cả người cô được bọc trong ánh sáng, mái tóc bay lên có thể thấy rõ từng sợi, tựa như một tinh linh nhỏ xinh đẹp.

La Nhận mỉm cười, vói tay mở cửa xe cho cô: “Vệ sĩ đại tỷ, lên xe đi, em biết cô ấy ở bệnh viện nào sao?”

Mộc Đại đắc ý trộm trong lòng, lên xe.

Đường sá không gần, La Nhận nhân cơ hội kê tóm tắt lại chuyện hai ngày nay cho cô nghe, chuyện của Một Vạn Ba, mẹ hắn ôm hũ tro rơi xuống biển, và cả lão tộc trưởng chèo thuyền mò ngọc chỗ đây bài vị bị lật thuyền chết mất.

Mộc Đại nghe đến đây người, nghe một hồi, trong đầu đột nhiên xuất hiện một sợi dây, chậm rãi xâu chuỗi mấy câu chuyện lại với nhau.

Cha Một Vạn Ba rơi xuống nước trong cuộc tranh đoạt địa bàn của thôn Ngũ Châu với thôn láng giềng, tuy đám lão tộc trưởng thấy chết không cứu là lòng dạ đáng chém, nhưng người mò ngọc vốn là một tay hảo thủ trong nước, ông ấy thật sự là chết đuối, hay là do trong nước có thứ gì đó kẹp lấy ông giống như Viêm Hồng Sa gặp phải, rất nhanh sau đó bị kéo xuống?

Mẹ Một Vạn Ba và lão tộc trưởng đều bị lật thuyền trong biển, căn cứ theo miêu tả, vị trí rất giống với vị trí hai người các cô bị lật thuyền ngày hôm nay, có khi nào cũng là do thứ kia gây nghiệp chướng không?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, hôm nay hai người các cô có thể thoát hiểm, là bởi vì người hoàn toàn ở dưới nước chỉ có Viêm Hồng Sa, cô một mực sống chết bám lấy thuyền, đám La Nhận lại tới kịp thời, nhưng mẹ Một Vạn Ba và lão tộc trưởng thì đều là một mình một thuyền, tuy rằng trên bờ rất nhiều con mắt dõi theo, nhưng chuyện xảy ra bất ngờ nên không kịp ra cứu.

La Nhận cũng nghĩ đến đây.

“Việc này chúng ta phải liên hệ thử xem, nếu lực lượng Phương Hoảng Loan đã chỉ chúng ta tới Ngũ Châu, vậy thì sự tình nhất định là có quan hệ tới Hung Giản. Thanh Hung Giản đầu tiên nằm trong cơ thể Sinh Đình, tôi nghĩ là thanh thứ hai chính là ẩn trong bụng trai ngọc.”

Mộc Đại gật đầu.

Như vậy thì, rất nhiều chuyện lập tức có thể giải thích thông suốt. Thanh Hung Giản đầu tiên ngu trong người, dự đồ lòng người này sinh ác niệm. Thanh Hung Giản thứ hai nằm trong bụng trai, có thể mượn sức mạnh của lão ngọc trai để đi lại tự nhiên trong nước.

“Tôi suy nghĩ kỹ lại về mấy chuyện có khả năng liên quan tới thanh Hung Giản thứ hai này một chút, cảm thấy cũng rất phù hợp với lời Thần Côn nói, rất ít khi tiến hành ngay trước mặt công chúng.”

Lúc đầu nghe còn cảm thấy khó tin, giờ nghĩ lại lại cảm thấy khá có lý.

Mấy vụ án ở thôn Ngũ Châu này, tuy đều là “trước công chúng”, nhưng lại có đặc thù ngoại lệ.

Vụ thứ nhất, người người đều đang tranh chấp trên thuyền trên biển, trai ngọc lại giấu mình dưới nước, cách một mặt nước cũng đã là hai thế giới khác nhau rồi. Nó chớp lấy thời cơ cha Một Vạn Ba rơi xuống nước, đúng lúc kéo ông vào nước, vậy nên người trên bờ đều thấy cha Một Vạn Ba “rút vào nước”.

Vụ thứ hai và thứ ba, mẹ Một Vạn Ba và lão tộc trưởng rơi xuống nước, người trên bờ tuy cũng đều trông thấy, nhưng họ chỉ thấy “thuyền lật” chứ không nhìn thấy trai ngọc dưới đáy thuyền, con trai này giống như ẩn thân.

Nhưng vụ của Mộc Đại thì khác, bởi sau khi Viêm Hồng Sa rơi xuống nước, cô đến chết cũng tóm chặt không thả, tiếp đó lại có tiếng động cơ vang lên, thuyền bọn La Nhận tới, sau đó nữa thì La Nhận cũng xuống nước – nhiều người xuống nước như vậy, lão trai ngọc cảm giác thấy có nguy cơ bị bại lộ nên mau chóng thả Viêm Hồng Sa ra lặn xuống đáy biển.

Vậy nên La Nhận xuống nước rồi, chỉ chờ được họ chứ kỳ thực không nhìn thấy lão trai ngọc – anh là tổng hợp từ vết thương trên chân Viêm Hồng Sa, có lẽ còn có cả một vài miêu tả của Viêm Hồng Sa sau khi tỉnh dậy, mà suy luận ra.

Mộc Đại chợt nghĩ đến điều gì, trong lòng căng lên.

Cô đã để sót một người, còn cả Viêm Cửu Tiêu nữa!

Nếu con trai ngọc mà Viêm Cửu Tiêu thấy đêm đó và con hôm nay tập kích hai người các cô là một, mà trong video, y nói muốn “tới gần xem”, có khi nào lúc tới gần đã xảy ra chuyện gì không?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, dù sao đêm đó, Viêm Cửu Tiêu cũng là đi một mình.

Cô vội vàng khoa tay múa chân muốn lấy điện thoại của La Nhận, đem chuyện của nhà họ Viêm và Viêm Cửu Tiêu ra soạn thành một đoạn dài, trong lòng cô lo lắng, liên tiếp đánh sai chữ, không thể không xóa đi viết lại, đương lúc gấp gáp đánh chữ, thần xe chợt dừng lại.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, là một quán ăn bình thường.

La Nhận nói: “Sắp tới bệnh viện rồi, xuống xe ăn chút gì trước đã.”

Lúc này Mộc Đại mới nhận ra bụng mình đói đến cồn cào, cả ngày nay, hết đi đường lại ngâm nước, cô đã quên mất luôn chuyện ăn cơm này rồi.

Và quán ngồi xuống, Mộc Đại tiếp tục cảm đầu vào soạn tin nhắn, gọi món đều là La Nhận chọn, soạn xong ngẩng đầu lên, La Nhận không ở đối diện mà đang ra sau cửa bếp, nói gì đó với bà chủ quán.

Chờ anh nói xong qua đây, Mộc Đại vội vàng đưa điện thoại cho anh.

La Nhận lần lượt đọc chữ, về mặt có chút ngưng trọng, lát sau bỏ điện thoại xuống, ngón tay gõ nhẹ lên góc bàn.

Thức ăn được dọn lên, La Nhận nói: “Ăn cơm trước đã.”

Nói chuyện sẽ ảnh hưởng đến sự ngon miệng của cô, chờ cô ăn xong rồi hẵng nói đi.

Món ăn gọi đều là đồ loãng lỏng, nhưng cô họng Mộc Đại nuốt xuống thực sự rất khó chịu, cứ phải ăn từng miếng từng miếng nhỏ, lúc lúc lại phải uống một ngụm canh kèm theo cho dễ nuốt – rốt cuộc lúc đó cô đã hết kiểu gì vậy nhỉ? Khi đó, bản thân khanh trang tốt độ, giờ nhớ lại, chẳng có chút ăn tương nào cả, bọn La Nhận sao không quay video lại cho cô xem lại chút nhĩ, ngâm tay cùng rất có giá trị kỷ niệm đây chứ.

Thắng cho tới khi ăn xong, La Nhận mới mở miệng.

“Thì thế của cha Một Vạn Ba, mẹ cậu ta và cả lão tộc trưởng, về sau đều vớt lên được, nói cách khác thì nếu quả là con trai ngọc kia tác quái thật thì nó hại người nhưng không... ăn thịt người. Muốn biết Viêm Cửu Tiêu có gặp chuyện không may hay không thì còn phải xuống đáy biển tìm.”

Cho nên, thì thế của Viêm Cửu Tiêu, có thể là ở dưới đáy biển.

Mộc Đại bắt gác rùng mình.

Bà chủ quán đi qua, trong tay cầm một hộp đồ ăn nhựa mang đi, Mộc Đại tưởng là bỏ túi mua cho Viêm Hồng Sa, không ngờ bà chủ lại nhìn cô cười: “Cô gái la to đến tắt cả tiếng, là cháu đấy hả?”

Được lắm, đến cả bà chủ quán ăn cũng biết, Mộc Đại trừng mắt liếc La Nhận: Anh thừa tiền đúng không? Đến dài truyền hình trung ương làm một cái quảng cáo đi, nói tôi sy chết, hô cứu mạng lòng tiếng đến độ giờ không nói được nữa, cảm ơn đã giúp tôi nổi danh.

Bà chủ quán đưa hộp đồ ăn trong tay cho cô: “Trong này là bài thuốc dân gian chỗ chúng tôi, năm tuyết trộn giấm chua, mỗi ngày cháu ăn một chút, không quá hai ngày là khỏi thôi. Hồi trước có người la gọi ngoài biển, bị hồng gọng, ăn cái này như cơm bữa vậy.”

Là vậy à, Mộc Đại có chút ngưng ngưng, vội vàng nhận lấy.

Lúc đến bệnh viện, trời đã rất khuya, Viêm Hồng Sa còn chưa ngủ, nằm trên giường lật giở một cuốn tạp chí nhỏ bệnh nhân hồi trước nằm đây để lại, chợt thấy Mộc Đại bước vào, mừng rỡ ngồi bật dậy, thật không giống một “bệnh nhân” cần tình dưỡng chút nào.

Cô báy tỏ lòng cảm tạ với Mộc Đại: “Tuy tôi bị chìm suýt chết nhưng tôi vẫn nhớ, khi đó cô đã giữ chặt lấy tôi không buông tay, cảm động chết được, lúc đó tôi đã nghĩ, tôi mà chết mất thì sẽ báo mộng cho nội, báo nội cho cô thêm tiền.”

Gãnh được cơ hội sống sót, Viêm Hồng Sa bỏ bỏ cả trăng dài, có một chuyện đơn giản mà nói tái nói hồi, hết cảm ơn Mộc Đại lại cảm ơn La Nhận, trọng tâm chính là: Báo đáp! Thêm tiền!

Mộc Đại thâm cảm thấy, không nói chuyện được cũng rất tốt, như vậy cô không cần phải khách khí mà khước từ “Không cần đâu, không cần đâu”, thay vào đó chỉ cần nở nụ cười, giống như cô vũ Viêm Hồng Sa thêm tiền vậy.

La Nhận đi qua hỏi ý Viêm Hồng Sa, điều kiện của bệnh viện này rất bình thường, lại nặng mùi, Viêm Hồng Sa vừa nghe là có thể rời khỏi, lập tức gơ hai tay lên tán thành, nếu không phải chân còn đau thì chỉ sợ cũng đã gơ lên rồi.

La Nhận phải đi chuẩn bị đôi chút, dặn dò Mộc Đại đừng chạy loạn, lúc dặn dò, Viêm Hồng Sa nhୋai người tới cạnh nhìn, La Nhận vừa đi khỏi, cô đã túm lấy Mộc Đại hỏi: “Anh ấy là ai thế, hai người quen nhau à? Khi đó cô nói muốn gọi điện thoại nhờ người tới giúp, chính là gọi cho anh ấy sao?”

Mộc Đại gật đầu.

“Anh ấy có quan hệ gì với cô vậy, người yêu à?”

Cũng chưa tính là vậy, dù sao lần đó cô cũng không nhận lời, sau đó thì ..

Sau đó, sau cái đêm hàn huyên đó, rồi tiếp theo lại xảy ra chuyện Sinh Đinh một lần nữa bị ám, giữa cô và La Nhận, dường như có chút cảm giác không tiến lên thêm, ngược lại còn thụt lùi.

Nhưng, La Nhận đối xử với cô vẫn khác so với những người khác.

Mộc Đại rù rì mắt xuống, không gật, cũng không lắc.

Viêm Hồng Sa bèn tự đoán: “Cả hai phía đều có hảo cảm với nhau? Còn mơ hồ? Tương tư đơn phương? Đang phát triển?”

Mười phần đứng đến tám chín, cô la lên: “Nguy hiểm thật!”

Nguy hiểm cái gì? Mộc Đại lấy làm khó hiểu.

“Suýt nữa thì tôi đã có ý với anh ta rồi, cô có biết không?” Cô nàng giải thích, “Cô nghĩ xem, anh ấy đẹp trai như vậy, lại còn vừa cứu tôi, hành lý của tôi đều rơi xuống nước cả, không có tiền nằm viện, anh ấy không nói hai lời đã ứng tiền, còn nữa, lúc chích máu cho tôi...”

Lúc chích máu, cô đau dữ dội, nước mắt lưng tròng nhìn cái kim ba cạnh trong tay La Nhận, La Nhận nói với cô: “Quay đầu đi, đừng nhìn.”

Giọng nói rất thấp, không chút nhấp nhô, lại rất bình tĩnh, trong lòng cô chợt khẽ động, ngoan ngoãn quay đầu sang một bên.

Còn may, không tiến thêm bước nào lên con đường lầm lỡ, nhưng chưa yêu đã thất tình, thật khiến người ta không cảm được mà sinh lòng đa cảm, Viêm Hồng Sa ôm ngực: “Tôi muốn nằm một lúc, tôi có hơi đau lòng, phải nằm phút nữa mới tỉnh táo lại được.”

Cô tự lẩm bảm một mình vậy làm Mộc Đại vừa bực mình vừa buồn cười, Viêm Hồng Sa nằm được hơn một phút thì ai oán quay đầu lại nhìn Mộc Đại “Không được, Mộc Đại, cô giúp tôi xoa dịu cái lòng một chút, tôi thêm tiền cho cô, được không?”

Mộc Đại trừng mắt, vươn tay ấn đầu Viêm Hồng Sa, bẻ mặt cô nàng quay vào tường.

Viêm Hồng Sa cứng cổ, rầu rĩ nghĩ: Thật đúng là mắt cá người lẩn của mà.

Kim ba cạnh dùng để chích máu:

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 17

Lúc trở lại chỗ đậu thuyền đã là nửa đêm.

La Nhận giúp Viêm Hồng Sa mượn của bệnh viện một cái xe lăn để khỏi phải đi bộ, nhưng lúc lên xuống xe thì vẫn phải bế cô nàng. Viêm Hồng Sa cực kỳ không phối hợp, lúc bị anh bế thì phải gơ hai tay lên thật cao lên như ra hiệu đầu hàng mới chịu, giọng cũng phải đủ to để Mộc Đại nghe được: “Tôi không còn cách nào khác nữa, tôi cũng không muốn.”

La Nhận chẳng hiểu ra sao, hỏi cô: “Cô đang nghĩ cái gì đấy?”

Viêm Hồng Sa trừng anh: “Anh đừng có nhân cơ hội sàm sỡ tôi đó.”

La Nhận nhìn cô một cái, trực tiếp quăng luôn cho xong chuyện, lần đầu là quăng lên ghế sau của xe, lần thứ hai là quăng lên giường trong khoang thuyền.

Lần đầu bị quăng, Viêm Hồng Sa là oai oái vờ bị đau, lần thứ hai, cô nàng còn la to hơn, cô điều là mừng rỡ: “Thuyền, thuyền này, đây là lần đầu tiên tôi ngủ trên thuyền đó!”

Vừa nói vừa nhấc đệm chân lên ngó hết một lượt, cứ như thể giường trên thuyền thì không giống giường chỗ khác vậy.

Một Vạn Ba lạnh mắt nhìn cô nửa ngày, phán: “Thần kinh.”

Trên thuyền có một buồng tắm nhỏ, hai người tắm rửa qua quýt, buổi ngủ trong khoang thuyền nhường cho các cô gái, La Nhận và Một Vạn Ba chịu đựng chen chúc với nhau trong buồng lái, nói là đêm không lái thuyền, sáng mai sẽ qua khu vực phụ cận hải vực thôn Ngũ Châu.

Nghe thấy sắp đi thôn Ngũ Châu, Viêm Hồng Sa không ngủ được.

Nửa đêm, cô ràng từ trên giường thò dậy: “Mộc Đại? Mộc Đại?”

“Cô ngủ chưa? Nói một tiếng xem nào.”

Trong bóng tối, Mộc Đại ngượng dãi Cô không biết tối tắt tiếng há?

Cô bực mình gở hai cái lên ván giường.

Viêm Hồng Sa kịp nghĩ ra, đánh lăm bắm một mình.

“Cô nói xem, thứ kẹp tôi là cái gì vậy? Có khi nào là lão trai ngọc không, con trai trong video chú tôi gửi ấy?”

“Cô nói xem, chú tôi có khi nào đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Cô bỗng cảm thấy khó chịu vô cùng: “Nếu chú tôi chết rồi, nội tôi chắc sẽ khóc mù mắt mất.”

Mộc Đại thở dài, dậy khỏi giường, đi qua ngồi xuống giường Viêm Hồng Sa, trong bóng tối, mắt Viêm Hồng Sa long lanh ánh nước, nước mắt lăn dài.

Lâm sao dễ an ủi cô bấy giờ, Mộc Đại không nghĩ ra, không thể làm gì khác đành học dáng vẻ của La Nhận, vuốt tóc Viêm Hồng Sa.

Viêm Hồng Sa vẫn đang nói: “Cô nói xem, con lão trai ngọc đó vẫn thường hại người như vậy sao? Trước đây có phải còn rất nhiều người khác từng gặp phải trò thâm độc này không?”

Ừ, đúng vậy, nếu tính cả những án mạng của thôn Ngủ Châu.

Có điều...

Trong lòng Mộc Đại chợt đánh thịch một tiếng.

Khoảng thời gian sau khi thôn Ngủ Châu rời đi thì sao, có khi nào còn có lúc đặc những thợ mỏ ngọc khác cũng xuống nước không?

Sáng hôm sau, thuyền lại không đi về phía thôn Ngủ Châu như đã bàn bạc trước đó.

Lúc đó Mộc Đại còn đang say giấc, La Nhận đã lái xe vào thành phố rồi.

Đêm trước anh đã trò chuyện rất nhiều với Một Vạn Ba, hai người đều cảm thấy, nếu quả thật là lão trai ngọc tác quái thì không thể cứ lờ mờ qua đó như vậy được, cần phải có một vài công cụ đặc lục.

Không thấy La Nhận đâu, Mộc Đại hơi ỉu xiu, Một Vạn Ba vào thôn làng gần đó mua cháo bánh ăn sáng, nơi này cũng thật sự là đậm đà vị biển, cháo mặn hơn những nơi khác, lấy đùa mà còn có thể gấp ra được vài con tôm nhỏ.

Mộc Đại mở hộp nắm tuyết trộn giấm chua tối qua ra, ăn chung với bữa sáng, ăn xong thì luyện tập phát tiếng, qua một đêm, cô họng đã tốt hơn nhiều, có thể phát ra được mấy tiếng ừ ừ a a.

Com nước xong xuôi, Mộc Đại ra mạn thuyền ngồi trên cái thang thả xuống nước, nhiều lần cố ý vô tình quạ đầu ra xem đường cái, chỉ hi vọng xe La Nhận có thể xuất hiện sớm một chút.

Có một lần quay đầu, vừa vận đổi mắt với Một Vạn Ba, Một Vạn Ba nói: “Chưa trở lại đâu.”

Mộc Đại đáp một tiếng: “Hừm!”

“Hừm” là tiếng cô sử dụng thành thạo kể sau từ và a.

Một Vạn Ba đi tới: “Tôi gọi điện cho chú Trương, kể lại một lượt tình hình của cô rồi.”

Còn nói: “Điện thoại của cô rơi xuống nước, bên chú Trương không liên lạc được với cô, sót ruột lắm đấy.”

Ồ, cũng phải, hôm qua xảy ra nhiều chuyện làm cô quên mất việc này rồi.

Một Vạn Ba tiện thể ngồi xuống, dùng một chút rồi hỏi cô: “Cô và La Nhận thế nào rồi?”

Hắn và Tào Nghiêm Hoa đều tận mắt chứng kiến La Nhận nhận Mộc Đại là bạn gái mình, cũng tận mắt chứng kiến Mộc Đại dương dương đắc ý cự tuyệt: “Tôi đồng ý rồi chắc?”

Có điều, khi đó, họ đều cảm thấy cô chỉ là giận dỗi mà thôi, La Nhận không phải là đã đến quán bar đưa tiền boa “chuyện tội” mấy ngày liền rồi sao.

Mộc Đại không nói gì.

Một Vạn Ba nói: “Cô đừng thấy tôi nói chuyện khó nghe, tôi cảm thấy, La Nhận không thích hợp với cô.”

“Tay La Nhận này rất phức tạp, cô không biết thế giới của anh ta rồi cuộc như thế nào, nói cách khác, không gian của anh ta, cô không vào được.”

Mộc Đại cảm môi không lên tiếng.

Cô không biết chuyện này sao? Cô biết chứ, vẫn luôn biết.

Cô nói với đại sư huynh, phải học hỏi nhiều kinh nghiệm, từng trải nhiều một chút mới được, còn nói, muốn có khí chất thật ngầu, thật chín chắn, ung dung thản nhiên...

Bởi vì cô cảm thấy, người đứng bên La Nhận phải như vậy mới xứng.

“Cô chủ nhỏ, La Nhận thích cô là thật, cô dễ khiến người khác thích mà, tôi khi đó trông thấy cô, cũng chưa có suy nghĩ vớ vẩn gì đâu, sau đó thì bị cô đánh cho bay sạch tâm tư.

Nhưng cô có phát hiện ra không, sau khi La Nhận đi tôi bước thích này với cô rồi thì rất dần do chuyện đi tiếp, anh ta kiểm chế hơn trước đây rất nhiều.”

Mộc Đại lặng thinh nghe.

“Tư góc độ đàn ông bọn tôi mà nói, thích một người rồi thì tiếp đó sẽ phải cân nhắc xem có nên nghiêm túc thích tiếp không, kỳ thực trước đây lúc ở trên đường, tôi cũng từng thích một cô gái, nhưng mà, đến đoạn có nên tiếp tục hay không, tôi chỉ nghĩ, tôi là cái quái gì chứ.”

“Cô biết đó, tôi chỉ là một tên lừa đảo, không thích nói những cô gái tốt, môn đáng hộ đối, tôi mẹ nó môn còn chẳng có nữa là hộ, tôi đánh giá bộ không hiểu, giá bộ không nghiêm túc, lúc đó cô ấy đau lòng lắm, sau thì tốt rồi, có lần, tôi vào trang cá nhân của cô ấy xem, cô ấy lấy chồng, có con rồi, cười rất vui vẻ.”

“Tôi dám cá với cô, La Nhận còn phức tạp hơn tôi nhiều. Đêm qua, lúc thảo luận xem nên đối phó với lão ngọc trai thế nào, mấy thứ anh ta nói, tôi thất sự là...chưa từng nghĩ đến. Anh ta và cô chắc chắn không cùng một thế giới, nếu cô thật sự bước vào, không chừng sẽ phải chịu rất nhiều vạ lây, thế nên... Oái!”

Một cái dép bay tới, đập lên đầu hắn.

Một Vạn Ba khó có được một lần nghiêm chỉnh, thảo luận vấn đề tình cảm với cô, vậy mà cứ thế kết thúc.

Quay lại nhìn, trong ô cửa sổ nhỏ lộ ra khuôn mặt của Viêm Hồng Sa: “Thối lắm!”

Cửa thông gió bên trên giường nằm của Viêm Hồng Sa để mở, có lẽ là cô nằm mãi thấy chán nên mở cửa sổ ra hóng gió, thuận tiện nghe lén.

Một Vạn Ba khôi phục lại diện mạo vốn có, tức đến độ tóc tai dựng ngược: “Cô lấy dép đập tôi? Cô chờ đấy!”

Hắn nhảy dựng lên phi vào buồng nhỏ trong khoang thuyền.

Viêm Hồng Sa hưng tợn: “Chờ thì chờ, chuyện riêng của người ta, ai mượn anh lo!”

Mộc Đại nghĩ, đại khái chắc Một Vạn Ba chỉ hù dọa Viêm Hồng Sa một chút thôi, lại chợt nghe trong buồng vọng ra tiếng Viêm Hồng Sa gào khóc thảm thiết, nhất thời cảm thấy không ổn.

Cô là vệ sĩ đó.

Mộc Đại ba chân bốn cẳng chạy vào buồng, vừa nhìn đã dở khóc dở cười.

Một Vạn Ba thật đúng là hung ác, lời chân Viêm Hồng Sa kéo từ trên giường xuống đất.

Mộc Đại nổi xung đuổi Một Vạn Ba ra ngoài rồi công Viêm Hồng Sa về lại giường.

Viêm Hồng Sa thờ hồng hộc: “Hắn chết chắc rồi, Một Vạn Ba phải không, tôi muốn chặt hắn ra làm hai phần mỗi phần bỏ làm sáu ngàn rưỡi miếng.”

Bỗng nhiên lại trợn to hai mắt nhìn Mộc Đại: “Cô phải đề phòng hắn đó! Một thằng đàn ông, dài dòng quán chuyện người khác yêu đương như vậy làm gì? Tôi nói cho cô biết, hắn đang rắp tâm chuyện khác đó, không phải thích cô thì chắc chắn là thích La Nhận rồi, dạo gần đây, đàn ông đoạt đàn ông chẳng phải chuyện gì lạ đâu, cô phải đề cao cảnh giác đó.”

Mộc Đại thờ dài trong lòng, quyết định tối nay sẽ giải thích cho cô rằng biết mình quen Một Vạn Ba thực ra lâu hơn quen La Nhận, dù bình thường mình hay xoi mói bắt bẻ hắn, nhưng hắn vẫn được coi là “người nhà” trong quán bar.

Viêm Hồng Sa vẫn chưa nguôi giận: “Kiềm chế! Kiềm chế thì làm sao, lẽ nào hắn chưa từng nghe nói, thích thì sẽ sống sã, yêu mới là ‘kiềm chế’ à?”

Mộc Đại cảm thấy trong lòng như có một sợi dây khe khẽ phát qua.

Viêm Hồng Sa vẫn đang cắn chặt “kiềm chế” không tha: “Kiềm chế, hiện giờ đang đề cao tính thần này đây, kiềm chế mới là muốn phụ trách, không kiềm chế, lửa có lên giương, xuống giương liền chạy, đó mới gọi là đáng sợ! Cô có khóc cũng chịu!”

Mộc Đại cười ha ha.

Cười xong, chợt phát hiện ra, sau ù, a, hừm, tiếng “ha” này cô cũng ứng dụng rất tự nhiên.

La Nhận tắm xé chiều thì quay lại, ngoài xích xuống xe túi hành lý của mình thì còn xích theo một cái túi mới.

Cả đám túm tụm lại trong buồng nhỏ trên thuyền.

Mở túi ra, đầu tiên là lấy ra một túi lưới xích bằng thép không gỉ, rất nặng, nhấc lên đặt xuống nghe rào rào không dứt.

Mộc Đại cũng cảm thấy, muốn bắt con trai ngọc già như vậy, phải dùng cái này mới được.

Nhưng mà, bắt được rồi thì phải làm gì?

Thực sự đau đầu, quên đi, không nghĩ nữa, bắt được rồi tính tiếp.

Lại lấy đồ ra tiếp, là một linh kiện chống nước cho máy ảnh để quay chụp dưới nước, dùng một sợi dây thừng thả xuống dưới, tối đa có thể xuống đến độ sâu hai trăm mét.

La Nhận nói: “Thực ra ban đầu tôi định dùng một thứ gọi là ‘mắt nước’, cao cấp hơn cái này, nói cách khác thì, người ở trên bờ điều khiển, mắt nước giống như một con mắt kéo dài xuống dưới nước, giúp người ta nhìn thấy được những thứ dưới đây nước. Nhưng ở đây không có loại thiết bị như vậy nên đành dùng tạm cái này thay thế, hình ảnh có thể sẽ tương đối mờ.”

Mắt nước...

Mộc Đại và Một Vạn Ba trao đổi một ánh mắt, lại nhanh chóng dịch khỏi.

Còn một món đồ nữa, trông giống côn điện, thân còn lại giống một cây lang nha bổng có gai, bấm công tắc, gai sẽ xoay tròn với tốc độ cao.

La Nhận nói: “Cái này phân ra hai cách dùng. Nếu voi trai không mở thì cái này coi như là máy khoan điện, đầu nhọn mũi khoan tôi đã thử rồi, không thua gì thiết bán móng, còn nếu voi trai mở thì...”

Anh nhìn về phía Viêm Hồng Sa: “Gặp phải tình huống lại có người bị kẹp thì trực tiếp đưa vào voi trai.”

Ngẩn ngời có mấy chữ nhưng gọi lên rất nhiều điều, nghĩ đến chuyện khoan vào thịt, Mộc Đại không khỏi có chút sợ run.

Nhưng Một Vạn Ba lại không giống cô, nọ máu cha mẹ Một Vạn Ba đều có thể coi như tính hết lên lão trai ngọc, chỉ cảm thấy như vậy còn chưa đủ để xả hận, hân vron tay ra cầm lấy, nói: “Để tôi giữ cái này cho”

Lại hỏi La Nhận: “Cái này là bán nguyên cái à?”

“Tháo dỡ vài món đồ điện ra, lắp lại.”

Một Vạn Ba ở lên một tiếng, quay đầu nhìn Mộc Đại, lần này Mộc Đại không nhìn hấn nữa, chỉ nghiêng đầu, không biết là đang nghĩ gì.

Viêm Hồng Sa chỉ cầu mong chủ mình chẳng qua là mất lên lạc chữ không gặp phải lão trai ngọc ở dưới nước, nhưng lỡ như thật sự bất hạnh, vậy thì phải dùng cái gậy này đâm cho lão trai ngọc thủng hai ba cái lỗ mới được.

Tiếng động cơ vang lên, thân thuyền chuyển động, hướng về phía hải vực thôn Ngũ Châu, hồi tưởng lại một ngày trước suýt táng thân trong biển, hiện giờ vũ trang đầy đủ đi chém giết lại, thật là có khoái cảm báo thù nửa hận.

La Nhận ổn định phương hướng, chỉ dạy Một Vạn Ba xong xuôi thì giao bánh lái lại cho hấn, mình thì ngồi bên cạnh điều chỉnh lại “mắt nước” và màn hình máy tính, chợt thấy Mộc Đại đứng bên cạnh thì như nhớ ra điều gì đó: “Đùng rồi, có thứ này cho em”

Anh lấy từ trong ngực áo ra một cái túi nhỏ bằng da hoẵng, hiển nhiên là dùng đã lâu, mặt túi bị mài nhẵn bóng.

Mộc Đại nhận lấy, nhìn La Nhận thắc mắc.

La Nhận giục cô: “Mở ra đi chứ.”

Mở ra, thò tay vào, cảm giác dây rợ như là một sợi dây chuyền, Mộc Đại nhón lấy sợi dây, từ từ lôi ra.

Treo trên đầu sợi dây là một cái còi báo nguy bằng hợp kim titan, thân còi nhám ráp như đá, dù đã găng lăm cho thật xinh xắn nhỏ gọn, nhưng nhìn là biết dành cho nam giới, lật lại, trên mặt lõm bên dưới thân còi có khắc hai chữ L.N.

Hai chữ cái đầu trong tên La Nhận.

Bên cạnh chiếc còi treo một viên ngọc trai nhỏ hình bầu dục màu trắng, cầm soi dưới ánh mặt trời, thân viên ngọc như kìa ra tia sáng màu vàng.

La Nhận nói: “Người không nói được thì nhất định phải đeo một cái còi, lỡ em roi xuống nước, tôi còn biết đường mà vớt em lên.”

...

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18

Mặt trời ngả về tây, gió biển quét vào mặt, đuôi thuyền khuấy lên từng đóa bọt sóng trắng xóa, nếu không phải trong nước có thứ kìa tác quái thì thật giống như đang đi du lịch.

Cũng là “du thuyền tự lái” mà, dù chỉ là một con thuyền nát.

Mộc Đại cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhìn về phía trước, La Nhận đang đứng ở mũi thuyền gọi điện thoại, nhìn ra sau, Viêm Hồng Sa ngồi trên xe lăn, đẩy hứng khởi luyện tập cách tung lưới xích.

Lưới xích quá nặng, không thể nào dùng sức người dễ quăng, La Nhận nghĩ ra một cách, trái lưới xích ra thành một mặt phẳng, thả xuống nước bên mép thuyền, trên lưới xuyên một sợi dây thép, nới đơn giản thì giống như sợi dây rút của túi vải vậy, lúc buông lỏng dây rút thì là một mặt phẳng, lúc cấp tốc rút lại thì hợp thành một cái túi.

Hai đầu dây thép nối với bánh tôi chạy bằng điện trên thuyền, lúc cần, quay nhanh trục tôi là có thể rút gọn được dây thép, lập tức sẽ bó chặt miệng túi của lưới xích bên dưới.

Viêm Hồng Sa đi đứng bất tiện, chỉ có thể ngồi một chỗ, được giao cho trọng trách làm người chạy bánh tôi.

Cô nàng vô cùng hưng phấn, cảm thấy rất có ý nghĩa kỷ niệm, không ngừng năn nỉ Mộc Đại: “Mộc Đại, cô mượn điện thoại La Nhận chụp cho tôi một tấm được không?”

Cô và Mộc Đại đều không có điện thoại, điện thoại của Sáu Ngân Rười thì cô cực kỳ không muốn mượn, chỉ có thể lần la sang La Nhận.

Mộc Đại đồng ý, lại không muốn quấy rầy anh gọi điện thoại nên cứ một lúc lại ngo xem anh đã gọi xong chưa, cũng không biết là ngo đến lần thứ mấy thì La Nhận chợt vẫy tay với cô, ý bảo cô qua đó.

Mộc Đại đứng vụt dậy, chạy qua, cái còi được cô nhét vào cổ áo chạm vào da lành lạnh, hạt ngọc trai cũng lành lạnh.

Không cùng một kiểu lạnh giống nhau.

La Nhận nói “Từ từ thôi.”

Nói từ từ, cô đã chạy tới rồi.

Mộc Đại chạy lại rồi mới phản ứng được, mắt tự nhiên đến kỳ quặc, cảm thấy mình nên dè dặt một chút mới đúng.

La Nhận nói “Tôi gọi cho bác Trịnh, Sinh Đình vẫn ổn, bác Trịnh đang gắng hết sức để không phải tiêm thuốc mê cho em ấy. Quán bar cũng vẫn rất tốt, chú Trương tuyến được người rồi, có điều chỉ là lưu động, tạm thời thể chỗ cho đám bọn em thôi. Còn nữa, nghe bác Trịnh nói, có vẻ như đi Hồng của em đã gọi về cho quán bar.”

Di Hồng? Mộc Đại kích động.

La Nhận cười: “Tôi biết em muốn hỏi gì, di ấy chưa nói mình đang ở đâu, nhưng sợ bọn em sốt ruột nên gọi báo bình an một tiếng, cũng không nói là lúc nào thì về.”

Vậy à...

Mộc Đại vẫn rất vui, cô không tham như vậy, có tin tức là tốt rồi.

La Nhận dừng một chút: “Còn nữa là... Đoán xem hiện giờ ai đang ở nhà tôi nào?”

A? Ở nhà La Nhận, cả hai người họ đều quen, Lý Thân? Vạn Phong Hòa? Hay là...

Mất Mộc Đại chợt sáng ngời.

Thần Côn?!

La Nhận cũng mừng ra mặt: “Nghe ý Thần Côn, ông ấy là muốn đến thành cô thăm bạn bè, vừa lúc đi ngang qua Lê Giang, ban đầu hỏi thăm quán bar, rồi từ quán bar tìm đến bác Trịnh, tới thăm Sinh Đình.”

“Ông ấy nói với tôi, cái hòm kim mộc thủy hỏa thổ mà tôi phóng theo cũng giống, nhưng cách này vẫn có gì đó thiếu thiếu, ông ấy cảm thấy dù không có lồng Phượng Hoàng Loan thì cũng phải có thứ gì đó có thể tạm thời phong ấn được Hung Gian để Sinh Đình khỏi phải chịu tội, ông ấy nói ông ấy có chút ý nghĩ, có điều còn chưa rõ ràng lắm.”

Thật là một ngày tốt lành, hôm nay nghe được toàn tin tức tốt, có phải là báo hiệu rằng chuyến đi này cũng sẽ thuận lợi mọi bề không?

Mộc Đại ra đầu muốn mượn điện thoại của La Nhận qua chụp ảnh cho Viêm Hồng Sa, vừa chụp xong đã bị Viêm Hồng Sa cướp lấy: “Đề tôi xem đề tôi xem, có đẹp không?”

Cô nàng vừa xem vừa lẩm bẩm: “Đến lúc đó báo La Nhận gửi cho tôi, tôi phải chỉnh sửa một chút mới được.”

Lại lật ảnh phía trước của La Nhận ra: “Bình thường anh ta chụp cái gì vậy? Có selfie gì không?”

Bỗng chợt hưng phấn: “Nói không chừng có ảnh bán nude cũng nên đó.”

Mộc Đại cũng tò mò, nhưng không muốn thể hiện quá rõ, không thể làm gì khác đành tỏ ra thờ ơ, nhưng mắt vẫn nhìn về phía điện thoại.

La Nhận không có vẻ gì là người thích chụp ảnh, selfie cũng không có, hơn phân nửa chỉ là ảnh phong cảnh tiện tay thì chụp, hơn nữa có thể nhìn ra, anh là kiểu người không để ý tới cách thức kết cấu, chỉ tiện tay chụp mà thôi.

Viêm Hồng Sa nhanh chóng hết hứng, trả điện thoại lại cho Mộc Đại.

Mộc Đại cúi đầu nhìn lướt qua, trong lòng chợt giật nảy.

Tím cô đập thình thịch, thò tay ấn vào một bức trong đó, phóng đại lên, rồi lại phóng tiếp.

Sương mờ mờ mông mông, đó là tuyến cáp treo Trùng Khánh.

Ảnh chụp cảnh sông, vừa vận lấy cả xe cáp đối diện vào ống kính, trên mặt sông không thể nào có góc lấy cảnh như vậy, trừ phi là, chính anh vừa vận cũng đang ở trên một xe cáp khác.

Độ phân giải của điện thoại không đủ để chụp rõ được mặt mũi trong hoàn cảnh như vậy, nhưng quần áo thì vẫn có thể nhìn được đại khái.

Nhất là chiếc áo phông mơ hồ có thể nhìn ra là in hình đầu voi.

Trên da Mộc Đại như có đốm lửa li ti, bắt đầu nổi lên từ mũi chân, chạy vụt một đường lên trên.

Lúc trả lại điện thoại cho La Nhận, cô ngoẹo đầu, nhìn La Nhận một lượt từ đầu tới chân.

La Nhận bị cô nhìn mà chẳng hiểu ra sao, bèn hỏi: “Sao thế?”

Mộc Đại đáp lại một chữ: “Ha.”

Sau đó quay đầu rời đi, có điều là với tâm trạng rất tốt, La Nhận nghe ra có đang ngấm nga một bài hát, tuy nghe ra được giai điệu nhưng cũng chỉ là những tiếng hừm hừm ha hừm hừm ha hừm hừm ha.

Mộc Đại nghĩ, không sai, người đó chính là La Nhận.

Ngày đó, La Nhận ở đối diện, chỉ về phía cô một cái, sau đó cô vừa quay đầu lại thì bắt được Tào Nghiêm Hoa.

Mà bây giờ, cô đang ở chung với La Nhận trên cùng một con thuyền, trên cổ đeo cái còi anh đưa, cùng phải đi bắt biao trai ngọc, còn Tào Mập thì đã là đồ đệ của cô rồi, cả ngày trước mặt sau lung đều gọi cô là: em gái Mộc Đại, Mộc đại tiểu sư phụ, em gái Mộc Đại tiểu sư phụ...

Khi đó, cô chưa từng ngờ được chuyện sẽ phát triển thành thế này.

Thần thuyền thoáng nung lên, rồi cuộc cũng tới khu vực lúc trước gặp nạn.

Xa xa có thể trông thấy thôn Ngũ Châu, Mộc Đại nheo mắt nhìn, La Nhận đi qua, đưa cho cô một vật.

Cũng từng thấy trước đây rồi, là cái ống nhôm ngón cái một mắt siêu nhỏ.

Mộc Đại đeo ống nhôm lên ngón tay, đặt trước mắt nhìn đồng nhìn tây, ánh mắt chợt chuyển lên bãi biển, hưng phấn đến độ suýt thì kêu lên.

Hành lý của cô vẫn còn ở đó, ngày ấy, lúc phi thân lên thuyền, cô đã tiện tay thả hành lý lên bờ cát.

Tốt, cho tới giờ, ngoài tồn thất điện thoại ra thì mọi thứ đều vẫn còn.

Lúc xoay người, Một Vạn Ba đã từ từ thả “mắt nước” xuống, thực ra xem dưới con mắt phổ thông cũng có thể hiểu được là đang thả một sợi xích sắt gắn một cái máy ảnh chụp dưới nước thô sơ, sợ máy ảnh quá nặng nên bên dưới có treo một quả cầu sắt có trọng lượng, xích sắt xuyên qua một bánh tới lắp ráp tạm thời đặt trên lan can thuyền để dễ dàng khống chế cự ly và ngừng ngắt.

La Nhận điều chỉnh hình ảnh nổi với màn hình máy tính, nhấc nhờ Một Vạn Ba dừng vội hạ xuống tiếp, dừng lại một chút để xem hiệu quả lên hình.

Hình ảnh dần dần hiện rõ.

Thế giới dưới nước tĩnh lặng khiến người ta có ảo giác như linh hồn thoát ra khỏi cơ thể, La Nhận gật đầu: “Tiếp đi.”

Mắt nước từng tắc từng tắc đi xuống.

Tất cả cùng tụ tập trước màn hình, theo mắt nước càng lúc càng xuống sâu, từng người cũng dần nín thở, tâm trạng cũng theo đó mà khẩn trương lên.

Mắt Viêm Hồng Sa dính chặt vào màn hình, vô thức nắm lấy cánh tay Mộc Đại, nhỏ giọng hỏi: “Mộc Đại, dưới đó có khi nào có quý không?”

Không biết, toàn bộ bề mặt Trái Đất, biển chiếm ba phần tư, bảy tỉ người chỉ chen chúc trên một phần tư lục địa còn lại, không ai biết dưới biển có cái gì, dù có quý cũng chẳng ai can thiệp được.

Viêm Hồng Sa nói trước cho mọi người phòng sẵn: “Tôi nhất gan, tôi sẽ hét lên đây.”

Hét cũng là một cách để giải tỏa tâm trạng căng thẳng, có điều, có người hiện giờ lại không hét được...

Mộc Đại ngẫm sờ sờ lấy cái còi trong cổ áo ra.

Mất nước tiếp tục đi xuống dưới.

La Nhận dần cảm thấy không đứng, nhìn thoáng qua số liệu độ sâu hiển thị, hỏi Một Vạn Ba: “Chỗ này dù cách thôn khá xa nhưng dù sao cũng là gần biển, cậu lớn lên trong thôn từ nhỏ, trong vùng biển này có cá không?”

Mất nước ở dưới nước, được xích sắt và quả cầu sắt kéo xuống, có lúc sẽ lấy xích sắt làm tâm trục mà dùng đưa qua lại, cũng coi như có thể quan sát 360 độ không góc chết, nhưng trong phạm vi tầm nhìn lại không trông thấy một vật sống nào.

Không phải thường nói thể giới dưới đáy biển muôn màu muôn vẻ sao, sao lại giống một thể giới tĩnh mịch thế này, cá đâu, tôm đâu, sinh vật phù du đầy đặc đâu?

Viêm Hồng Sa thì thào: “Vùng biển này nhìn cứ như biển chết vậy.”

Một Vạn Ba nói: “Tôi không biết, tôi nhớ hồi đó trong biển có rất nhiều cá.”

Nào chỉ có mỗi cá, hẳn từng lặn xuống nước mò được cả sao biển màu lam nữa kia.

Mọi người đều im lặng.

Mất nước tiếp tục đi xuống.

Tầm nhìn càng lúc càng tối, ánh mặt trời không chiếu tới đáy biển, thông thường từ 500m trở xuống là đen tối mù, La Nhận liếc xem số liệu biểu thị độ sâu, nơi này gần đất liền, tầm nhìn vẫn miễn cưỡng xem được, độ sâu ước chừng chỉ khoảng 200m, rất nhanh đã tới đáy.

Có thứ gì đó dài mảnh mờ mờ chợt xẹt qua trước mắt hình, Viêm Hồng Sa hét lên một tiếng: “... Cái gì vậy?”

Những người khác không bị hình ảnh hù dọa, nhưng lại bị cô làm cho sợ hết hồn.

Một Vạn Ba phát câu: “Tào biển!”

Có vẻ là một loại tảo biển, nhưng tảo biển vốn có rất nhiều chủng loại. Loại này là dài và mảnh theo hình dải, theo hướng nước chảy dưới đáy biển mà chậm rãi đong đưa, thỉnh thoảng xuất hiện thể này, quả thật có phần giống một điệu múa ma mị.

La Nhận nhắc nhở Một Vạn Ba, tiếp đây thả xích phải thật cẩn thận, sợ bị tảo quấn vào.

Quả nhiên, xuống thêm chút nữa, tảo biển dần dày lên, Một Vạn Ba nói: “Loại tảo này rất dài, phải hơn hai mét, có điều sắp tới đáy rồi, tảo biển là mọc từ dưới đáy biển lên.”

Vừa nói tới đây, trong hình chợt xuất hiện một vật kỳ quái.

Tròn tròn gỗ gỗ, lờ ra ánh kim loại, có lẽ cách mất nước rất gần nên nhất thời nhìn không ra là cái gì, mà mất nước lại nối với bánh tời mắc trên lan can thả xuống nước, lên xuống thì thoải mái nhưng chuyển trái chuyển phải thì không cách nào điều chỉnh được.

Một Vạn Ba đề nghị: “Hay là chúng ta dời thuyền sang vị trí khác?”

Đang định đứng dậy thì Viêm Hồng Sa chợt nói: “Nó đang động đây kìa.”

Cũng không phải là động đây, mà là chậm rãi xoay chuyển theo dòng nước, cảm giác sáng bóng càng rõ hơn, La Nhận khẽ mờ nhìn ra được là một mặt kính, cũng đoán chừng được đó là vật gì, đúng lúc đó, dòng nước vừa chuyển, vật kia hoàn toàn quay lại.

Một đôi mắt tròn trũng của người chết!

Viêm Hồng Sa hét ầm lên, cả người bật lùi, cả người dưới thân bị đẩy và mạnh ra sau, Một Vạn Ba đang đứng phía sau để “không tìm đường chết thì không phải chết”, bộ phận trọng yếu bị tập kích, đau đến la to, theo đà nhảy sang bên cạnh, xe lăn không còn vật cản, nhanh như chớp lặn ra sau, đụng vào cánh cửa buồng lái, cùng lúc đó, bên tai La Nhận vang lên tiếng còi ben nhon.

Chính là tiếng còi còi anh đưa cho Mộc Đại, đặc điểm âm thanh chính là cao và nhọn, thuận lợi cho việc xuyên qua tiếng sóng gió trên biển, dễ dàng cầu cứu.

Nhưng tiếng còi vang lên bên tai lúc này nghe quá chói rồi!

La Nhận vô thức bất lấy thần còi, dùng tay bịt miệng còi lại tất tiếng đi, nói: “Thôi nữa tin tôi tịch thu không.”

Mộc Đại nhìn anh, trẻ mới ra như làm sai chuyện gì, mỗi chạm vào mu bàn tay anh, dường như có một tia điện từ vị trí đó vụt một cái, nhanh như chớp kích thẳng vào tim.

La Nhận vội buông tay, lòng mắng: Mẹ kiếp.

Cái còi rơi xuống treo lủng lẳng, lỗ thối in lại hình mỗi nhân nhật uon ướn, La Nhận lập tức dời mắt đi.

Một Vạn Ba đau muốn chết, vẫn còn đang xuýt xoa nháy cả tung, Viêm Hồng Sa đột nhiên òa khóc gọi một tiếng: “Mộc Đại!”

Hai tay cô chống trên xe lăn, muốn tiến lên phía trước, nhưng không biết có phải là do dùng lực không đúng hay không mà bánh xe chỉ quay tròn một cái rồi không nhúc nhích.

Trong chớp mắt, Mộc Đại chợt nghĩ tới một người.

Viêm Cửu Tiêu!

La Nhận hiển nhiên cũng nghĩ đến, anh đánh cái rùng mình, ánh mắt một lần nữa chuyển tới màn hình máy tính. Đó là một cái mũ lặn, có thể suy ra, Viêm Cửu Tiêu mặc đồ lặn, đội mũ lặn, sau lưng hẳn là còn đeo bình dưỡng khí nữa.

Y đứng dưới đáy biển?

Một Vạn Ba nửa khom người, về mặt đau đớn đề nghị: “Hay là dịch thuyền cách ra một chút đi, mất nước phải cách ông ấy đủ xa thì mới nhìn rõ được.”

Thuyền dời sang phải chừng hai mét, khoảng cách xa hơn, góc nhìn cũng lớn hơn, cuối cùng cũng có thể nhìn rõ toàn cảnh.

Viêm Hồng Sa hít mũi, nước mắt rờn rờn không ngừng được, bỗng xoay đầu sang phía khác. Mộc Đại ôm lấy cổ, chính mình cũng tay chân luống cuống, không thể làm gì khác ngoài vỗ vỗ lưng cô như dỗ dành con trẻ.

Cô cũng không dám nhìn, chỉ thỉnh thoảng liếc lại một cái, nhưng dù chỉ vài cái liếc mắt thôi, hình ảnh in vào đầu cũng không dễ xóa nhòa.

Phản ứng của cánh đàn ông thì bình tĩnh hơn rất nhiều, Mộc Đại nghe thấy La Nhận phản phò Một Vạn Ba: “Thả, tiếp tục thả, dừng.”

Rồi nói: “Xem đi.”

Mộc Đại lại trộm liếc một cái, khe khẽ thờ phào, trong màn hình ỉ nhất cũng không thấy mặt người nữa rồi.

La Nhận bật đèn chiếu điều khiển từ xa gắn kèm theo mất nước lên, dưới nước, chút ánh sáng này quả thực không nhằm nhỏ gì, nhưng nói thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn còn hơn không.

“Nhìn chân ông ấy đi, là bị tảo biển quấn, tảo biển sinh trưởng tự do, dù loạn rồi thế nào cũng không có khả năng trói chặt chân một người như vậy.”

Đến cả Viêm Hồng Sa cũng tạm thôi khóc, ngẩng đầu lên nhìn màn hình.

La Nhận nói không sai, dưới chân Viêm Cửu Tiêu bị quấn đầy đặc, thoạt nhìn cứ như là trôi bằng băng vải.

Tảo biển không có khả năng mọc thành như vậy.

Viêm Hồng Sa run rẩy lên tiếng: “Tôi không biết chú tôi có dẫn bạn theo không, có phải có người...”

Có phải có người cũng đeo bình dưỡng khí xuống dưới, trôi chú cò dưới đáy biển không? Nhưng không nghe chú cò nói là có người đồng hành, hơn nữa, làm vậy mất rất nhiều công sức, động cơ là gì, mục đích là gì mới được chứ?

La Nhận nói: “Chưa chắc là do người làm. Trước đó tôi có tìm hiểu một số tin tức về trai ngọc, có một tin còn nhớ rất rõ, kể là có người bắt được con trai lớn, đảo một cái ao nhỏ trong sân để nuôi, kết quả là con trai sống mất. Chủ nhân sau khi bắt được về thì thấy trên vỏ nó buộc một sợi dây, ai ngờ đến hôm sau, ông ta lại phát hiện ra con trai đang quấn chặt dây chuẩn bị chạy trốn.”

Giọng anh bỗng hạ xuống thật thấp: “Cò cho rằng, nó lại không biết làm sao?”

Mộc Đại dường như trông thấy cảnh con trai biến to lớn kia đang hé vỏ, như một cái cặp kẹp lấy một đầu tảo biển, men theo hai chân Viêm Cửu Tiêu, chậm rãi đi chuyển chân rừ, đi vòng quanh y, một vòng, lại một vòng.

Cò cho rằng, nó lại không biết làm sao?

Cho những ai không biết, trong từ điển tiếng Việt, “tôi” là thiết bị hình trụ tròn, có trục quay, trên trục có cuộn dây, dùng để kéo vật nặng.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Thanh Hùng Giản* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chuyện này, Mộc Đại là lần đầu tiên nghe thấy, Một Vạn Ba không biết đã vào từ lúc nào, đang dựa vào khung cửa nghe đến nhập thần.

Quyển 2 - Chương 19

Chỉ trong một chớp mắt, tất cả mọi người trên thuyền đều lâm vào tình trạng vô kế khả thi.

Viêm Hồng Sa vẫn thút thít, có lúc đỡ dần, lúc lại có vẻ như chợt nhớ tới chuyện vui nào đó lúc chú cò còn sống, nước mắt ào ào chảy xuống, có điều, khiến cô lo lắng nhất vẫn là lão Viêm, cứ mãi làm bầm. Nội biết rồi thì phải làm sao đây.

Ầm một tiếng dội lên, hình như là bánh trôi trên lan can thuyền bị trượt, Một Vạn Ba chuyển bước ra ngoài gia cố lại, vừa bước vừa xuyt xoa, đại khái là con đau nhức vẫn chậm chạp chưa qua hết.

La Nhận điều chỉnh mắt nước lên xuống trong phạm vi nhỏ, nhìn hồi lâu rồi mới nói: “Trên người ông ấy không có vết thương, chỉ ít thì theo tôi thấy, không có ngoại thương rõ rệt. Tôi nghĩ là lúc ông ấy xuống tới đáy biển thì vẫn chưa chết.”

Nói đoạn, chỉ vào bình dưỡng khí trong màn hình: “Loại bình dưỡng khí này, trong hoàn cảnh bình thường có thể chống đỡ được hai tiếng, nhưng xuống biển càng sâu thì thời gian kéo dài có thể sẽ càng ngắn. Tôi già thiết với chiều sâu ở chỗ này, ông ấy có thể sử dụng được chừng một tiếng.”

Viêm Hồng Sa đột nhiên gạt mình, ngừng phát đầu: “Có một đêm, chú tôi đã gọi điện cho tôi, điện thoại của tôi...”

Cò theo thói quen vươn tay sờ sờ, muốn cho họ xem nhật ký cuộc gọi, sờ không thấy mới nhớ ra, điện thoại di động đã sớm rơi xuống biển.

Cò gắng nhớ lại tình hình đêm đó.

Là nửa đêm, bởi vì khi đó cô đã ngủ, dường như trông thấy chú mình dưới đáy biển đang liều mạng bò ra ngoài, hai tay lún sâu trong cát, sắc mặt trắng bệch, trong mắt vẫn vện tia máu, gọi cô mà như gào khóc: “Hồng Sa, chú không muốn chết ở đây...”

Cò gạt mình tỉnh lại khỏi cơn mơ, phát hiện điện thoại của mình đang ở trạng thái nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia là tiếng sóng biển ầm ầm.

Chuyện này, Mộc Đại là lần đầu tiên nghe thấy, Một Vạn Ba không biết đã vào từ lúc nào, đang dựa vào khung cửa nghe đến nhập thần.

La nhận hỏi cô: “Sau đó thì sao?”

Viêm Hồng Sa cắn môi: “Đầu kia không trả lời, một lát sau thì ngắt máy, gọi lại thì có lúc tắt máy, có lúc nói thuê bao không nằm trong vùng phủ sóng, nói chung là không nói được.”

Cò sợ mọi người không tin: “Thật đấy, tôi cũng từng nghĩ là tôi nằm mơ, nhưng trong điện thoại của tôi thật sự có ghi lại cuộc gọi...”

Cò vô cùng phiền muộn: Đó là chứng cứ tốt nhất, nhưng điện thoại lại mất mất rồi.

La Nhận trầm ngâm một lúc, nói: “Tôi đoán, là linh cảm giữa người thân với nhau.”

Tất cả cùng quay sang nhìn La Nhận.

“Những người chí thân, khi sống chết ngay trước mắt, sẽ nảy sinh ra một loại cảm ứng tâm linh, trước khi xem hình ảnh trong mắt nước, chúng ta có thể nói rằng Viêm Hồng Sa là ban ngày nghĩ đến nên ban đêm mơ thấy, bởi vì lần cuối cô ấy nói chuyện với Viêm Cửu Tiêu là lúc Viêm Cửu Tiêu đang ở trên bờ biển, cảnh tượng đó phản chiếu vào giấc mơ của cô ấy, tiềm thức sẽ cảm thấy Viêm Cửu Tiêu chết chìm.”

“Nhưng sau khi xem được hình ảnh trong mắt nước, giấc mơ này lại trở nên rất đáng nghi ngờ.”

Anh hỏi Viêm Hồng Sa: “Trong mơ, cô thấy chú cò bò được một đoạn dưới đáy biển hay chỉ là liều mạng bò ra ngoài?”

Viêm Hồng Sa lau nước mắt: “Bò ra ngoài, đáng vẻ dùng rất nhiều sức, nhưng gần như không nhúc nhích.”

Mộc Đại à một tiếng ngẩn ngui.

Một Vạn Ba thuyết minh hộ tiếng lòng của cô ra: “Già thiết, tôi già thiết nhé, con trai ngọc kia lời chú cò vào nước, trong quá trình đó, chú cò ra sức vùng vẫy, hoảng sợ vô cùng, đã tiêu hao một lượng lớn dưỡng khí. Khi đó, bình dưỡng khí sắp hết, chú cò lâm vào trạng thái thiếu dưỡng khí trầm trọng, đồng thời, chân ông ấy đã bị trôi, vậy nên cô mới thấy ông ấy nưộn cát bỏ ra ngoài, đáng vẻ dùng rất nhiều sức, nhưng từ đầu đến cuối đều không nhúc nhích.”

Thân mình Viêm Hồng Sa run lên: Cảnh tượng như vậy thật đáng sợ, chú không bị chết đuối, là dưỡng khí từ từ hao hết rồi chết sao?

La Nhận có chút không đành lòng, khẽ thờ dài một hơi, chuyển đề tài sang hướng khác: “Gọi điện thoại cũng hợp lý, chú cò trước đó đã quay cảnh lão trai ngọc phơi trắng. Sau khi trang bị chuẩn bị xuống nước, điện thoại di động cũng xử lý để tiện quay chụp dưới nước – điện thoại của ông ấy hẳn là có lắp loại vỏ lặn kháng áp và bao chống thấm nước, nói cách khác, ở dưới nước có thể gọi điện thoại, nhưng có thể ông ấy đã không nghĩ đến chuyện ở dưới nước tín hiệu yếu, vì vậy nên để kết nối với trạm phát sóng xung quanh, lượng pin tiêu hao sẽ rất lớn. Hơn nữa, nhiệt lượng của nước biển đến từ bức xạ của mặt trời, cách mặt biển càng sâu, ánh sáng càng ít, nhiệt độ thấp cũng sẽ làm tiêu hao rất nhiều điện.”

Viêm Hồng Sa kinh ngạc: Vậy nên hao hết pin là hợp lý? Trước đó cô còn thăm oán chú, lúc xuống nước ít nhất cũng nên sạc đầy pin điện thoại chứ.

Trước mắt chợt nhòa đi Bởi vậy nên chú cò lúc đó đúng là đang ở dưới đáy biển gọi điện thoại cho cô?

Một Vạn Ba có phản khó hiểu: “Nếu lúc đó có thể gọi điện thoại thì vì sao lại không... Vì sao không gọi cho ông Viêm? Con trai với cha thân thiết hơn mã?”

Đêm qua, La Nhận đã kể sơ lược cho hắn nghe về Viêm Hồng Sa, trong lòng Một Vạn Ba cũng biết đại khái, lúc đầu hắn định hỏi là vì sao không gọi 110 cầu cứu, nhưng nghĩ lại, lúc đó tình hình nhất định là rất nguy cấp, dù sao cũng là dưới đáy biển, vị trí khó có thể xác định, Viêm Hồng Sa biết có gọi cũng không có khả năng được cứu trợ nên giữ lại chút pin cuối cùng, cáo biệt người thân.

Viêm Hồng Sa ghen ngào giải thích: “Nội tôi mắt không tốt, màn hình điện tử các thứ, bọn tôi rất ít khi cho nội xem. Màn hình điện thoại lại nhỏ như vậy...”

Đã hiểu, vậy nên y đã chọn gọi cho Viêm Hồng Sa.

Viêm Hồng Sa khóc nức nò: “Đều tại tôi, đêm đó tôi ngủ quá say, nếu không tôi đã có thể nói vài lời với chú...”

La Nhận ngắt lời cô: “Không phải. Sau khi chú cò gọi được cho cô, điện thoại cũng không ở trong tay ông ấy.”

“Bởi vì trong điện thoại có nghe thấy tiếng sóng biển, dưới đáy biển không thể có tiếng sóng, nói cách khác, điện thoại ít nhất là đã lên trên mặt biển, hoặc là trên bờ biển.”

Trong lòng Một Vạn Ba đánh thịch một tiếng, bật thốt: “Lão trai ngọc phơi trắng?”

La Nhận nói: “Dựa theo tình huống có khả năng nhất, điện thoại là dùng dây đeo lên cổ, tôi hoài nghi, chú cò sau khi gọi được cho cô, không rõ nguyên nhân vì sao, lão trai ngọc đi qua người ông ấy, dây đeo mắc vào chỗ nào đó trên vỏ nó nên đồng thời cũng kéo cả điện thoại theo.”

“Cho nên, nếu tôi đoán không sai, trên người lão trai ngọc có mắc một cái điện thoại.”

Vậy thì lão trai ngọc đang ở đâu?

Mộc Đại chợt nghĩ tới điều gì, vội tóm lấy La Nhận, vươn một tay ra, đầu tiên là dựng thẳng, sau đó đặt ngang, trong họng khó nhọc phát ra tiếng: “Mắt nước... để nằm ngang...”

La Nhận đã hiểu, nhưng vẫn có chút không rõ: “Ý em là, thả mắt nước xuống dưới nữa rồi đặt nằm ngang?”

Một Vạn Ba ứng vội giúp đáp lại: “Là thế này, mắt nước hiện giờ có thể xem được toàn cảnh 360 độ nhưng lại nhìn không tới đáy nước, chúng ta hẳn là nên lật lại mắt nước... Hòn nữa, trai ngọc lúc nghỉ ngơi, nửa thân sẽ chôn trong cát, bởi vậy chúng ta không trông thấy nó, nó rất có thể là đang ở dưới đáy nước!”

La Nhận ra khỏi buồng lái, ngẩng đầu lên nhìn trời, hoàng hôn sắp tắt, mặt trời chỉ còn là một đường sáng run rẩy nơi chân trời, như một cây cầu chênh vênh vắt ngang qua đám mây, gầy gầy tiếp sẽ đứt tuyệt.

“Muộn quá rồi, đáy nước không còn ánh sáng, để mai lại tới”

Mọi người đều nhất trí tới bờ biển đậu thuyền, không ai dám dừng thuyền ngủ trên biển: Dưới đáy nước có một con trai ngọc đáng sợ như vậy, lỡ nó thừa dịp họ ngủ say mà đục chìm thuyền thì...

Nghỉ thôi cũng nổi hết da gà.

Thật đúng ý Mộc Đại, sau khi xuống thuyền, cô lập tức đi nhặt lại hành lý của mình.

La Nhận đốt lửa trại trên bờ biển, Viêm Hồng Sa không để ý đến ai, một mình đẩy xe lăn tới bờ biển, ngăn người nhìn biển lớn dưới màn đêm tối mịt, Một Vạn Ba lấy đèn pin, nói là vào thôn một chút.

Dù đã trống không, nhưng cũng vẫn là cái thôn nơi hẳn ra đời.

Mộc Đại theo La Nhận ngồi bên đống lửa gặm bánh lương khô.

La Nhận nhìn ra biển, không cam lòng: “Vùng biển này chẳng có gì cả, nếu không đã có thể nướng cá, nướng cua, nướng sò...”

Mộc Đại lượm một nhánh cây, viết lên bờ cát: Bị lão trai ngọc ăn hết rồi?

La Nhận nói “Em tưởng tôm cá ngốc như em, ngoan ngoãn chờ lão trai ngọc tới ăn à? Chúng nó không biết chạy chắt?”

Mộc Đại đáp một chữ.

Ha.

La Nhận nhìn cô cười, chợt nói: “Em biết trước đây bọn tôi nướng cá thế nào không?”

Mộc Đại muốn đáp trả lại một chữ ha nữa, nhưng nhìn về mặt “Em chắc chắn không đoán được đâu” của La Nhận, cô lại cảm thấy hứng thú, có vẻ hiếm lạ đấy.

Mắt cô sáng lên.

“Lúc tôi ở Philippines, ở Mindanao, thường hay ra một bãi biển, ven bãi đó có đá ngầm, không rõ là đá gì, một tảng rộng lớn bằng phẳng, bọn tôi nghĩ cách lật mặt dưới của nó lên, thoát nhìn, trông giống một cái khoen.”

Anh dùng tay phác họa hình dáng tảng đá: “Sau đó, đốt lửa bên dưới cái khoen, nướng tảng đá lên cho thật nóng.”

Khỏe mỗi anh chậm rãi dâng lên nụ cười.

“Rất nhiều anh em tốt, vào sinh ra tử, có người phụ trách bắt cá, còn tôi thì chuyên phụ trách nướng, bởi kỹ thuật dùng dao của tôi là giỏi nhất.”

Anh rút con dao lưỡi thẳng bên hông ra, cời bao da xuống, thân dao phản chiếu ánh lửa, loé ra ánh sáng trong vắt. La Nhận lấy ngón tay búng một cái lên thân dao.

Tiếng vang mà dài, như tiếng kim thạch mà cô nhân thường nhắc tới.

“Cá bắt được, lọc da cạo vảy, tôi phụ trách thái lát cá, lưỡi dao một đường cắt ngọt xuống, lát cá mỏng như cánh ve, trải lên tảng đá, rắc muối lên, quét một lớp thìa là Ai Cập và hạt tiêu, hoặc là hạt gia vị địa phương, chớp mắt lấy ra.”

Anh nhẹ nhàng khép mắt lại, như đang ngửi thấy hương thơm say lòng.

“Không biết có phải do lửa không mà thịt cá có màu vàng kim, thơm rồi rùng, cuộn tròn lại, rải gia vị lên trên, từng hạt một, nhìn giống một con sâu ngon miệng vậy, lè lưỡi, bỏ miếng cá cuộn vào, cuộn đầu lưỡi, tí mi thường thức, ngon muốn bùng nổ.”

“Sau đó làm một ngum bia Đức, ừng ực nốc cạn, sáng khoái đến độ phải bật hát hát mưa mới thỏa.”

Mộc Đại ngăn ngo nhìn La Nhận, mặt anh được ánh lửa đỏ hắt lên, đường nét nửa sáng nửa tối, giống như được điêu khắc góc cạnh, nhưng lại dịu dàng mềm mại hơn điêu khắc rất nhiều.

“Khi đó, có một cậu bạn thân, người Nhật, tên là Aoki, biết chơi ukulele, là loại guitar của Hawaii đó, cậu ấy hát bài hát quê hương cho bọn tôi nghe, bài đó tôi không biết hát, nhưng ca từ thì cậu ấy từng dịch cho tôi.”

Giọng La Nhận thật trầm “Kể về một anh chàng đánh cá trẻ tuổi, hôm sau phải ra biển đánh cá, không biết khi nào mới trở về. Cô gái xinh đẹp chàng ta yêu tới độ lên đi gặp chàng, đến trước hừng đông thì về nhà.”

“Bài hát đó hát, đêm nay gối đầu lên gối lụa, ngày mai ra khơi là cuộn sóng, hỏi gối rằng ta đã ngủ hay chưa, gối đáp rằng ta đã ngủ rồi. Gối ơi gối, đừng nói chi hết, người ta yêu và mối tình thương này, đừng nói với bất kỳ ai nhé...”

La Nhận nhặt cành cây lên, thêm củi cho đống lửa.

“Khi đó, có gái xinh đẹp trong bài hát của Aoki chính là tình nhân trong mộng của cả đám bọn tôi.”

Mộc Đại kinh ngạc: “Hà?”

Sự kinh ngạc này dường như nằm trong dự liệu của La Nhận, anh nói: “Tôi biết, trong mắt bọn em, đó cũng chỉ là một câu chuyện về một cô gái giàu người nhà gặp gỡ tình nhân, trong mắt các nhà đạo đức thì sẽ thăng thành một cấp độ khác cao hơn, nhưng bọn tôi thì không cảm thấy như vậy.”

Đúng thế, họ không cảm thấy như vậy.

Trong một cuộc sống mà máu và cái chết thường gặp như cơm bữa, tiền mặt từng xấp nhét vào ngăn tủ, buổi tối đóng cửa, sáng mai chẳng biết có còn mạng mà mở ra không, trong cơn mơ là viên đạn nã vào đầu, không thể phân biệt được đó rốt cuộc là mơ hay thật sự là cái kết.

Từng ngủ trong núi thẳm, bên đầm lầy, rừng cây đầy muỗi, gối là cọc gỗ, nước mưa từ tán lá rậm rạp rơi vào cổ, nửa đêm tỉnh lại, thấy ánh trắng nơi dị quốc – dù cả thế giới có thật sự dùng chung một mặt trăng thì ánh trắng nơi này cũng vẫn đặc biệt lạnh lẽo.

Khi đó, mong ước lớn nhất là mở mắt ra sẽ thấy người con gái mình yêu.

Len lên bước tới chỉ để gặp mình, đi chân trần, tay xách gậy, e sợ sẽ gây ra chút tiếng động, băng qua bờ sông lạnh lẽo, băng qua rừng rậm mù tối, trong mắt chỉ có mình, lúc trông thấy mình, sóng mắt dịu dàng như hòa tan vào ánh trắng.

Mình nhất định sẽ đứng đây đón nàng, nàng nằm hôn nàng, vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng, thân trong dạ ngục mà nụ hôn lại ở thiên đường.

Anh ngẩng đầu nhìn Mộc Đại, cách ánh lửa, sợi tóc cô như được mạ vàng.

Người con gái trong mộng

Mộc Đại tiếp tục viết lên cát: Bạn anh đâu rồi?

Bạn anh đâu rồi?

La Nhận nhìn đăm đăm dòng chữ, trước mắt dần nhạt nhòa.

Dường như trở lại buổi sớm mênh mông mù sương trong rừng ấy, một mình anh thu thập trang bị, đẩy cửa ra, bỗng sững sờ.

Họ đều ở đó, đây còn sớm hơn cả anh, cứ như thể bữa rượu anh sắp xếp tối qua chẳng có tác dụng nào với họ.

Họ xách vũ khí lên, nhìn anh cười, nói với anh.

“La, tình thêm tôi đi.”

“Tình cả tôi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 20

Sáng sớm hôm sau, Mộc Đại bị tiếng đi lại trên thuyền đánh thức, nhập nhèm mờ mắt, đuổi người vịn eo, trong miệng lưu rít: “Sớm thế...”

Trong lòng đánh cái giật mình, đột nhiên hết sạch buồn ngủ: Cô nói được rồi?

Quả nhiên, làm thử động tác nuốt, cổ họng không thấy đau nữa.

Cả đôi chưa khi nào cảm thấy việc nói được như thường lại khiến người ta sung sướng đến thế.

Phản ứng đầu tiên là định gọi Viêm Hồng Sa dậy, nghỉ ngơi, lại nhận xuống: Viêm Hồng Sa vì chuyện của chú còn chưa hết khổ chịu, mình đừng nên mừng rỡ lưu lo trước mặt cô ấy thì hơn.

Rửa mặt mặc quần áo xong đi ra, người đầu tiên gặp là Một Vạn Ba, Mộc Đại hôn hờ ngẩn hẩn lại: “Một Vạn Ba?”

Một Vạn Ba liếc xéo cô: “Chỉ?”

“Thấy tôi có gì khác không?”

Một Vạn Ba rất chỉ là cảnh giác, lần trước Mộc Đại cười như vậy với hắn, không đến hai giây sau đã đổi sắc mặt, bẻ tay khiến hắn ba ngày không bung nổi bát, bài học đau thương như vậy, đến giờ nhớ lại vẫn cảm thấy như mới vừa hôm qua.

Hắn tránh như tránh rắn rết: “Đẹp như trước đẹp như trước đẹp như trước...”

Vừa nói vừa gấp gấp bỏ đi, còn phẩy tay như đuổi ruồi.

Mộc Đại rất không cam tâm, chậm rì rì đi sang buồng lái.

La Nhận đang chuẩn bị lái thuyền, bữa sáng đặt một bên, là một cái bánh lương khô còn dở nửa, và một cốc nước sôi để nguội.

Mộc Đại cố ý làm bộ lo đang đi tới, ho khan hai tiếng, nói: “Chuẩn bị lái thuyền à?”

La Nhận chăm chú nhìn màn hình công-tơ thao tác, thuận miệng ừ một tiếng.

Mộc Đại chán nản, tuy giọng cô chẳng phải âm thanh của tự nhiên gì, nhưng bị cầm đã hai ngày rồi, ít nhất cũng cho chút phản ứng đi chứ.

Cô xoay người định đi, La Nhận vươn tay ngăn cô lại, tay kia cầm bánh lương khô, cắn một miếng.

“Nói chuyện được rồi hả, trà còi cho tôi.”

Mộc Đại phản ứng rất nhanh, nắm lấy cái còi đeo bên ngoài áo, vèo một phát nhét vào trong cổ áo, còn lấy tay che đi.

Vốn chỉ định đùa cô, nhưng phản ứng này thật...

La Nhận thu tay về, nghĩ bụng: Vô lại, vô lại quá thể.

Mộc Đại rất không phục nhìn anh, yên lặng thầm nhủ: Kì bo, kì bo quá thể.

Thuyền quay trở lại vùng biển kia, sau khi tắt máy dừng hẳn thì một lần nữa điều chỉnh mất nước, chậm rãi thả vào nước.

Viêm Hồng Sa nhìn chăm chăm dây xích đang từ từ hạ xuống, chợt nói một câu.

“Mộc Đại, tôi không thể để thi thể chú tôi cứ ngấm trong biển như thế được, chúng ta có thể...vớt chú lên không?”

Lời là nói với Mộc Đại, kỳ thực là hỏi tất cả mọi người.

Tâm trạng của cô có thể hiểu được, nhưng độ nguy hiểm thì không cần nói cũng biết.

Một Vạn Ba thiếu kiên nhẫn, bảo cô: “Thuyền trên mặt nước còn bị đắm lật, ai dám xuống nước chứ? Để mà bị trôi song song với chú cô dưới đó à?”

Mắt Viêm Hồng Sa đỏ lên, không nói câu nào, kỳ thực cô cũng biết điều này, nhưng nhịn không được vẫn muốn hỏi, hỏi rồi dù bị từ chối thì ít nhất cũng đã thử một lần.

Mộc Đại vỗ vỗ lưng cô, dịu dàng an ủi: “Cũng chưa chắc đã không có cách, chúng ta xem thử tình hình dưới đáy nước đã, nếu chỉ có một lão trai ngọc thì không chừng có thể dương đồng kích tẩy.”

Còn cụ thể dương đồng kích tẩy thế nào, trong lòng cô cũng không chắc chắn, nhưng có một khái quát mơ hồ: Nếu chỉ có một con trai ngọc, nó chắc chắn sẽ không thể một lòng quân hai đầu, nghĩ cách dụ nó đi rồi, may sao sẽ có cơ hội xuống nước.

Viêm Hồng Sa cúi đầu, lát sau thoáng nhìn trộm La Nhận.

Một Vạn Ba xem ra không có khả năng xuống nước, Mộc Đại lại không biết bơi, nếu quả thật có chút hi vọng, tất cả đều tùy thuộc vào La Nhận.

La Nhận có thể xuống nước không?

Mất nước dừng lại ở một vị trí khá cao, góc nhìn lấy được khá rộng.

Cảnh tượng dần dần hiện rõ.

Mộc Đại cảm thấy trong lòng phát lạnh, hỏi: “Kìa...kia là xương à?”

Là xương, xương trắng dày đặc, một phần thì nằm hỗn độn trên một mặt phẳng rộng lớn có vẻ như là cát bằng, một phần thì chôn nòng trong cát, giống như một Tu La trường dưới biển.

La Nhận cảm thấy không thể tin nổi: “Dưới đáy biển có nhiều người chết như vậy? Không thể nào.”

Anh nhìn về phía Một Vạn Ba.

Một Vạn Ba cũng mở mắt: “Tôi không biết, khi đó tuy tôi thường ra biển bơi nhưng không xuống tới đáy nước, chỉ có thợ mò ngọc chân chính mới xuống tới đáy biển. Khi đó, trong biển nhất định không có thứ này, nếu có, người trong thôn đã phát hiện ra rồi...”

Tức là sau khi thôn Ngũ Châu rồi đi thì mới có? Cũng không thể nào, Mộc Đại trước đó từng phỏng đoán, có thể sẽ có lát đặc thợ mò ngọc tới đây, nhưng cũng chỉ là lát đặc mà thôi.

Viêm Hồng Sa bỗng hét lên: “Nhìn kia! Điện thoại!”

Ánh mắt mọi người cùng tụ lại một chỗ.

Không phải là điện thoại, là lão trai ngọc nằm trong cát, bên cạnh mắc một sợi dây đeo màu sắc tươi tắn, cùng với đó là bao chống thấm nước phát ra ánh huỳnh quang dưới nước.

Lão trai ngọc không khác mấy trong video, to cỡ một mặt bàn nhỏ.

La Nhận nói: “Thực ra đối phó với nó cũng đơn giản, nếu nó lại lên bờ phơi trắng hoặc phơi nắng, thừa lúc nó mở vỏ thì ném một quả lựu đạn vào...”

Một Vạn Ba cũng gật đầu: “Hoặc là giống tôi năm đó, đốt chết nó!”

Nói đoạn, trong lòng cảm thấy buồn cười, ngoài miệng thì khoe khoang chiến tích anh hùng hãnh diện lắm, vậy mà thực tế thì chỉ biết nhìn đáy nước mà ba hoa, ngay cả tới gần cũng không dám.

Chỉ có Mộc Đại vẫn còn chăm chú xem màn hình, bỗng cất tiếng: “Xương người trông như thế nào?”

Vừa nói vừa chỉ ra sau lão trai ngọc: “Kìa không phải là xương người đâu chứ?”

Trong màn hình, lão trai ngọc tựa hồ thoáng trở mình, lộ ra một cái sừng nhọn cong cong.

Trong đầu Một Vạn Ba như có đóm lửa lóe lên, bật thốt: “Tôi biết rồi!”

Hắn có chút hưng phấn: “Khi đó, trong thôn nhờ mò ngọc mà giàu có, vẫn thường tế thần biển, tháng Ba hằng năm đều hạ lễ tam sinh, có lúc là đầu trâu đầu lợn đầu dê, có lúc, những lần đặc biệt long trọng, thì là lợn nguyên con dê nguyên con, mổ bụng ra, nhét đá vào để lợn dê chìm được tới đáy, lão tộc trưởng nói, không chìm được tới đáy thì chẳng biết sẽ theo dòng hải lưu đạt về phương nào, chẳng vướng được cho vùng biển mò ngọc này của thôn Ngũ Châu bọn tôi.”

Tức là, đó không phải xương người?

Cũng không hẳn, ít nhất thì, trong đồng xương trắng hỗn tạp kia vẫn có thể nhìn thấy xương người.

Một Vạn Ba nhìn chăm chăm bãi cát nói: “La Nhận, chúng ta nhắc mất nước lên đi, để khoảng cách xa thêm chút nữa, hình như tôi nhìn ra được...”

Còn chưa dứt lời, lão trai ngọc lại đột nhiên chuyển mình.

Mộc Đại căng thẳng: “Nó làm gì thế? Có phải định... đi lên không?”

La Nhận trầm ngâm: “Những vụ án chúng ta biết trước đó, ngoài cha Một Vạn Ba rồi xuống nước trong lúc tranh chấp thì lão tộc trưởng, mẹ Một Vạn Ba, còn cả em và Viêm Hồng Sa, đều là chèo thuyền mò ngọc, sau đó bị đâm lật thuyền.”

La Nhận trước đây sống ở đảo Mindanao, là một vùng duyên hải chân chính, số lần xuống nước rất nhiều nên ít nhiều có chút hiểu biết đối với đáy biển: “Loại thuyền khác nhau đi qua hải vực sẽ mang đến chấn cảm thủy lưu khác nhau, một số sinh vật dưới đáy nước có thể bắt được tần số của loại sóng này. Chúng ta có thể giả thiết nó thông minh như người, biết được trên mặt biển đang phăng lạng hay chấn động, biết đi bên trên đang là thuyền nhỏ hay thuyền lớn.”

Một Vạn Ba thốt lên một câu: “Nhưng mà, thuyền chúng ta đã tắt động cơ một lúc rồi.”

Đúng vậy, yên lặng không một tiếng động, chỉ nhấp nhô theo sóng biển.

Một Đại vẫn đang suy nghĩ lời La Nhận nói.

Cho nên, con trai ngọc này có thói quen tập kích thuyền mò ngọc sao? Thuyền mò ngọc của thôn Ngũ Châu thể tích không lớn, tối đa chỉ có thể ngồi được hai người, lúc cô và Viêm Hồng Sa còn đang cãi nhau trên thuyền thì dưới nước, lão ngọc trai đã lặng lẽ tới gần rồi?

Mộc Đại bắt giác rung mình.

Giọng Một Vạn Ba run lên: “Nó thật sự đang đi lên, thật sự! Kéo... kéo mất nước lên!”

Mất nước gần như giữ cùng một tốc độ với lão trai ngọc mà đi lên, xem trong màn hình, hoàn toàn không thể nói rõ được lão trai ngọc rốt cuộc là bơi như thế nào, cứ thể chắc nịch thẳng một đường lên xuống, đen ngòm kè đến, dây đeo điện thoại mắc bên cạnh giống như một cái đuôi kỳ dị.

Viêm Hồng Sa cũng khản trương: “Thuy... thuyền của chúng ta khá lớn, chắc không bị đâm lật đâu chứ?”

La Nhận cười cười, báo Một Vạn Ba: “Vào vị trí đi, nếu quả thật là hướng về phía chúng ta thì đến lúc thể hiện rồi.”

Ai ai cũng căng thẳng, ngay cả Viêm Hồng Sa cũng có sức chuyển xe lên ra đuôi thuyền: Cô phụ trách rút lưới, hai ngày trước còn luyện tập hết lần này tới lần khác nữa kia.

Mộc Đại một mình dựa người lên lan can, bàn tay nắm lấy lan can rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Lão trai ngọc này sao lại đột nhiên đi lên vậy? Thật sự là hướng tới họ sao? Không phải là vừa vặn cũng có một con thuyền khác đang đi vào vùng biển này đấy chứ?

Cô lấy cái ống nhòm ngắm cái một mắt ra, nhìn về phía thôn Ngũ Châu, ánh nắng rực rỡ, bờ biển yên ắng, không một bóng người.

Lại chuyển tới bên kia thuyền, là phương hướng hóm qua họ lái tới.

Ể, hình như có một con thuyền nhỏ, lác lác trôi nổi, người trên thuyền đang cầm đầu chống mõng lên ra sức khua chèo, lát sau không chèo nữa, đứng ở mũi thuyền, đón gió nhắm mắt, đang hai tay ra say sưa tạo hình.

Mắt Mộc Đại trừng lớn, ống nhòm trong tay suýt rớt mất.

Tào Nghiêm Hoa?!

Tào Nghiêm Hoa để đi được chuyện này đã phải nói xấu vui dập Một Vạn Ba không ít.

Lúc Một Vạn Ba nói chuyện với chú Trương, sợ ông lo lắng, chỉ nói điện thoại Mộc Đại bị mất, còn nói cô bị cảm, cổ họng nói không ra tiếng, tạm thời không gọi điện thoại được.

Tào Nghiêm Hoa mượn đề tài nói sang chuyện mình, thêm nắm dặm muối trước mặt chú Trương, ý là người tập vũ sao có thể nói ốm là ốm thể được, cái thằng Một Vạn Ba này trước nay không đáng tin chút nào, lại nói lần trước ở Tiểu Thương Hà, chú Trương rõ ràng báo Một Vạn Ba phải theo báo vệ Mộc Đại, nhưng chính gã đã tận mắt chứng kiến Một Vạn Ba hết lần này tới lần khác bỏ rơi Mộc Đại đảo ngũ bỏ chạy.

Cuối cùng tổng kết: Chẳng biết chắc được tiểu sư phụ cháu đang thế nào đâu, nếu có cháu bên cạnh thì khác, dù sao đó cháu cũng là đệ-từ-ruột của sư phụ mà.

Ngày nào cũng lái nhái, trông cửa thờ dài, chú Trương nữa lo lắng, nửa bị gã lái nhái phát phiền, cuối cùng cứ giả ra ngoài, mà kể ra, ở quán bar gã cũng chẳng chăm chỉ làm việc gì cho cam, còn làm ảnh hưởng đến tính tích cực của nhân viên mới nữa.

Do đó, Tào Nghiêm Hoa vội vàng đi thẳng tới, hỏi thăm suốt một đường, ở thôn làng hai ngày trước dám Mộc Đại đậu thuyền thu được tin tức: Có vài thanh niên nam nữ trong thành phố thuê một chiếc thuyền, chắc là đi nghỉ mát.

Tào Nghiêm Hoa ghen tị chết được, đồng thời lại có cảm giác thế lương bị đồng bạn vứt bỏ: Tiểu sư phụ là đồ lừa đảo! Không phải nói là ra ngoài tìm việc làm sao? Sao lại đi cùng bọn La Nhận rồi hả? Cả đám đã thương lượng trước không dẫn gã theo đúng không, lừa đảo!

Người trong thôn chỉ đường cho gã, Tào Nghiêm Hoa ngại đi một, nói không ít lời bay bướm với người ta, rốt cuộc cũng mượn được một cái thuyền bỏ đi, tuy gã không thành thạo việc chèo thuyền cho lắm, nhưng lúng lay trôi theo dòng hải lưu, gió biển rui rượi, tâm trạng bất giác trở nên man nguyễn.

Gã trôi một hồi lái chèo một hồi, cũng không biết đã qua bao lâu, phóng mắt không còn thấy bờ nữa, nhìn ra xung quanh, trời biển một màu, trong lòng khoan khoái, thật khiến người ta nổi hứng làm thơ.

Tào Nghiêm Hoa dứt khoát không chèo thuyền nữa, mái chèo vứt vào trong khoang, đứng ở mũi thuyền, dang hai tay ra, đón khí vào đan điền, rồi trầm tĩnh thán:

“A, biển lớn.”

Xa xa, nơi gã không nhìn tới, Mộc Đại đang đứng trên boong giậm chân khua tay: “Tào Nghiêm Hoa! Tào Mập!”

Trời đất bao la, sân khấu này là của riêng gã.

Tào Nghiêm Hoa ho khan hai tiếng, đối tư thế, nhìn vào thuyền mỉm cười thâm hiểm.

“Lần này, có thể giành được cái cúp này từ tay Thành Long đại ca, trong lòng tôi xúc động vô cùng...”

La Nhận bước nhanh lao lên boong, nhận lấy ống nhòm từ tay Mộc Đại.

Trong ống kính, Tào Nghiễm Hoa cười xán lạn như hoa.

“Trở thành một cái tên tiêu biểu, làm một diễn viên điện ảnh sở trường về võ thuật Trung Hoa, vẫn luôn là ước mơ của tôi, tại đây, tôi muốn gửi lời cảm ơn đặc biệt đến sự phụ tôi, cô Mộc Đại, cô ấy đang ngồi ở kia...”

Tào Nghiễm Hoa vẫy tay với trong thuyền.

La Nhận cảm ống nhòm, từ kẽ răng phun ra hai chữ.

“Mẹ kiếp.”

Tào Nghiễm Hoa lại dời mắt khỏi trong thuyền, ngoài khơi sóng biển dập dờn.

“Tại đây, tôi đặc biệt muốn đọc cho mọi người nghe một bài thơ, thể hiện cảm xúc của tôi...”

“...Tiếc Đường Tông Tồ, còn kém phong oai, khét tiếng một thời, Thành Cát Tư Hãn, chỉ biết giương cung bắn đại điều...”

Trong buồng lái, Một Vạn Ba mắng âm lên: “Thằng cháu Tào Mập này không nghe điện thoại ông nội nó đây...”

Lại liếc nhìn màn hình, đột nhiên biến sắc: “Mắt nước không nhìn thấy lão trai ngọc nữa rồi, không ở phía dưới chúng ta...”

Sắc mặt La Nhận rét lạnh, nhanh chóng quyết định: “Một Vạn Ba, lái thuyền, mã lực lớn nhất, lập tức lái về phía bên kia, đưa còi điện xoắn cho tôi.”

“Thành Cát Tư Hãn ấy à, chỉ biết giương cung bắn đại điều thôi á, qua hết cả, những phong lưu nhân vật í, lại ngắm...”

Giương mặt béo ú của Tào Nghiễm Hoa ửng đỏ, vừa thẩn thình vừa chậm rãi, phun ra hai chữ cuối: “Ban...mail!”

Àm!

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 21

Thần thuyền rung mạnh, Tào Nghiễm Hoa ngã bổ nhào vào khoang thuyền.

Phản ứng đầu tiên là: Va phải đá ngầm rồi? Đá ngầm này nhỏ cao quá nhỉ.

Dưới đáy thuyền lại chịu một đòn nặng nữa, thuyền nhỏ cơ hồ xóc nảy khỏi mặt nước.

Trước đó không ai kể cho Tào Nghiễm Hoa nghe chuyện nhà Một Vạn Ba, mấy vụ lật thuyền vài năm trước và lão trai ngọc khiến người ta sồn tóc gáy dưới biển, là một ví dụ không biết thì không sợ diễn hình, gãi tức gãi quất: “Ai thế!”

Gã chống mép thuyền ngồi dậy, cảm mái chèo gõ lên, rất cảnh giác thò đầu ra nhìn xuống nước, cảm giác sợ hãi cuối cùng cũng xuất hiện: Là cá kình à? Có ăn thịt người không?

Ra tay trước được lợi, ra tay sau gấp nạt, Tào Nghiễm Hoa hơi căng thẳng, ánh mắt không giây nào rời khỏi mặt nước, nghĩ chi cần con cá thò đầu ra, gã sẽ tắng nó ngay tắp lự.

Xa xa vọng tới tiếng động cơ ù ù, theo tiếng nhìn qua, một con thuyền đánh cá đang vận hết tốc lực lao tới.

Tinh thần theo đó cũng phản chấn lên rõ ràng: Thế này dù có rơi xuống nước cũng không sợ, huống chi mình còn có thể bơi chó mà.

Chỉ một thoáng phân tâm này thôi, mạn thuyền phía đuôi lại chịu một cú đâm mạnh, lực đạo lớn chưa từng có, cả con thuyền nhỏ như bay khỏi mặt biển, Tào Nghiễm Hoa không kịp định thần, ôm mái chèo ngã vào nước, cảm giác mặt nước cũng bị gãi đập thành một vết lõm.

Mộc Đại ở đầu bên kia xem ống nhòm thấy được, sợ đến cả đầu tê dại, thúc giục Một Vạn Ba: “Nhanh nhanh nhanh!”

Một Vạn Ba gần như để cả người lên tay lái điều chỉnh tốc độ, cứ như thể tăng thêm chút trọng lượng là có thể khiến tốc độ tăng lên không bằng, đầu bên này, La Nhận đã mặt đỏ lựng, phản phó Viêm Hồng Sa: “Khi nào tôi nhấc cò thì đó chính là cơ hội, lập tức thả lưới bắt nó!”

Viêm Hồng Sa bị không khí căng thẳng lấy nhiễm, tay trực sẵn trên nút bấm, chỉ cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục, gấn trên tay gặt hết cả lên.

Sau khi rơi xuống nước, trong đầu Tào Nghiễm Hoa chỉ có một ý nghĩ: Khua! Khua! Khua mau!

Gã nín một hơi thật sâu, gấn hết sức lộ miệng mũi lên mặt nước, hai tay hai chân khua loạn trong nước rất không ra kiểu cách gì, nói đơn giản thì chính là giương nanh múa vuốt, đập nước như lên cơn động kinh, hai chân đạp loạn như phong hỏa luân, đột nhiên đập đến thứ gì, kiên cố như găm trên đất bằng, trong lòng mừng húm, gấn mạnh một cái nược lực.

Vốn chỉ có miệng mũi là lộ được trên mặt nước, hiện giờ, ngực cũng ra vuron được khỏi nước rồi.

Thật thần kỳ, cái đập được là cái gì vậy?

Thuyền càng lúc càng gần, gần như có thể trông thấy trước thuyền có bọt nước bắn tung lên, một thân hình cao lớn như một con cá hình người nhảy vào nước, Tào Nghiễm Hoa đang định vẫy tay với lên thuyền, mắt cá chân phải bỗng đau nhói, một sức mạnh kéo giật gã xuống, cả người không tự chủ được, trực tiếp bị lôi xuống dưới.

Lần này không thể hít thở, miệng mũi ung ục ra một đám bong bóng, trong lòng khủng hoảng cực độ: Thứ gì vậy! Là thứ gì?

Hai tay và chân trái gã vẫn còn tự do, sống chết vùng vẫy đập nước, đúng lúc đó, chợt có một người vũng vàng bắt được tay gã.

Tuy không thể cản được lực đạo kéo gã chìm xuống, nhưng Tào Nghiễm Hoa vẫn rung rung mắt.

Nhất định là người trên thuyền xuống cứu gã!

La Nhận bắt được tay Tào Nghiễm Hoa rồi, nược lực xoay người trong nước, nín một hơi thở, cúi người xuống dưới.

Rốt cuộc cũng thấy được lão trai ngọc ở khoảng cách gần, đường kính lớn nhất ước chừng 1,5 mét, bề dày xấp xỉ nửa mét, miệng vô cùng quá bằng phẳng, có rất nhiều vết nứt mẻ, sợi dây đeo điện thoại vừa vụn bị mắc vào một trong những kẽ nứt.

Mắt cá chân Tào Nghiễm Hoa bị kẹp, vô trai vì vậy mà mở thành một cái khe, như hế một cái miệng lớn, tuy dưới nước không thể hít thở nhưng vẫn có cảm giác mùi hôi thối phả vào mặt.

Thời gian gấp gáp, La Nhận tháo còng điện xoắn trên hông xuống, nhét thẳng từ khe hở vào bên trong vô trai, cảm giác đã cảm được vào thịt trai rồi thì nhấn mạnh công tắc điện.

Gai gậy bên dưới xoay tròn với tốc độ cao, đến tay cầm cũng rung lên, lão trai ngọc bị đau, vô chai bắt ngờ há ra, Tào Nghiễm Hoa thừa dịp này rút chân lại. Lúc La Nhận thu tay định nhỏ còng điện xoắn ra, dòng chảy bỗng động mạnh, vô trai khép nghiền một cái, lực đạo lần này mạnh vô cùng, sau vài tiếng vang, tốc độ gây đâm chậm lại, cứ thế trực tiếp bị kẹp nghiền.

Trong lòng La Nhận hồ không ổn, sợ là đã chọc giận nó rồi, con trai ngọc này sẽ liều chết trả thù, bên vôi vàng xoay người trong nước, đập mạnh một cái lên thân trai ngọc, cũng mặc kệ có đập văng được hay không, vôi vàng kéo Tào Nghiễm Hoa nổi lên mặt nước.

Tào Nghiễm Hoa sớm đã ngụp lặn đến đầu óc quay cuồng, tuy chưa đến mức bất tỉnh, nhưng lên khỏi mặt nước thì mắt đã mờ dần, ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt Mộc Đại trên con thuyền cách đó không xa, nhất thời vậy mà lại nhận không ra đó là ai.

Mộc Đại la lớn: “La Nhận, mau!”

Lời còn chưa dứt, mặt đã biến sắc, cô nhìn phía sau La Nhận trôi lên một đóa bọt khổng lồ, lão trai ngọc rời nước!

Giọng Mộc Đại lạc cả đi: “Mau! Mau!”

La Nhậncũng muốn mau, nhưng Tào Nghiêmhóa cứ sống dở chết dở thế này, người thì cứng đờ nặng trĩu, anh buộc phải đánh một tay ra kéo gã, húống hồ, ở dưới nước thì còn có thể mau hơn thế nào nữa? Mau hơn được sinh vật đẻ ra đã sống trong nước sao?

Vô trai phát ra những tiếng kèn kẹt như khớp xương cọ xát, ngay sau đó, khó mà tưởng tượng được, vô trai lại có thể bật mở một trăm tám mươi độ sang hai bên.

Nhìn từ trên thuyền, giống như trên mặt nước trời ra một con bướm bướm to lớn xấu xí.

Mộc Đại ngăn người: Nó định làm gì?

Một Vạn Ba cũng xộc ra khỏi buồng lái, sắc mặt khẩn trương đến trắng bệch: “Nó... nó định bay sao?”

Bay? Nếu nó có thể bay, vậy phải làm sao?

Một khác sau, họ đều nhận ra lão trai ngọc muốn làm gì.

Nó từ từ, lấy chính mình làm tâm, bắt đầu xoay tròn, gia tốc trong nháy mắt, mép vô phát ra gió, lao về phía La Nhậnvà Tào Nghiêmhóa.

Một Vạn Ba gần như đực ra: Nếu nó xoay nhanh hơn nữa thì chẳng khác nào một lưỡi dao, đừng nói là người, đến thuyền cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Không phải trước đó đã nhận định, thời điểm đồng người, lão trai ngọc sợ bại lộ sao, như lần trước Mộc Đại và Viêm Hồng Sa rơi xuống nước ấy, bọn họ vừa tới, lão trai ngọc lập tức im ỉm lặn mất.

Lần này là tại sao? Bị chọc giận? Liều một trận cá chết lưới rách, hay là, nó đến cả thuyền đánh cá cũng không định bỏ qua?

Trong đầu Mộc Đại ông ổng, mắt thấy mép vô lão trai ngọc sắp cắt tới chỗ đám La Nhậnnơi rồi, la lớn: “Cẩn thận!”

La Nhậnsao lại không biết phải cẩn thận, Tào Nghiêmhóa cuối cùng cũng hiểu ra trạng huống trước mắt, sợ đến mặt mũi trắng bệch, giẫy giụa đập nước.

Tốc độ của lão trai ngọc luôn nhanh hơn bọn họ, mắt thấy vô trai tới gần, La Nhậnnhanh trí bất kịp tình thế, ần đầu Tào Nghiêmhóa xuống, cả hai cùng chìm vào nước.

Cái vô nặng nề của lão trai ngọc gần như là xẹt qua ngay trên đầu hai người.

Đòn thứ nhất không trúng, nhưng đã còn chưa hết, một phần vô trai cả lên thân thuyền, phát ra những tiếng mài ken kết khó nghe, son trắng trên thân thuyền và vụn sắt là tả rơi xuống.

Một Vạn Ba nghĩ không sai, nếu lão trai ngọc phát điên, mở rộng công kích, thuyền cũng chưa chắc đã gánh được.

Mộc Đại nhanh chóng cởi cuộn dây thừng trên mạn thuyền xuống, một đầu buộc lên hông mình, Một Vạn Ba gọi to giục Viêm Hồng Sa: “Cố mau tung lưới đi, bọc lấy lão trai ngọc!”

Viêm Hồng Sa cũng cuống đến đầu đầy mồ hôi: “Nó không tới, tôi sao tung được?”

Đương lúc nói chuyện, La Nhậnrào rào nổi lên mặt nước, Tào Nghiêmhóa vẫn chưa nhô lên, hẳn là được anh xách trong tay. Lão trai ngọc nháy mắt lại liệng qua, La Nhậnnghiêng người một cái, bả vai sượt qua vô trai, chỉ cảm thấy trên vai đau xốt, một tia máu nhanh chóng tan rã trong nước.

Trong chớp mắt, Mộc Đại chợt nghĩ ra điều gì, la lớn: “Hồng Sa, đừng bọc lão trai ngọc, bọc La Nhậnấy!”

Cô đẩy Một Vạn Ba: “Cậu vào buồng lái, tùy thời lái thuyền, bọc được người rồi chúng ta lập tức chạy về bờ.”

La Nhậnnghे được, kéo Tào Nghiêmhóa bơi về phía đuôi thuyền, trước đó lúc dạy Viêm Hồng Sa mở tua lưới, anh đã tính toán phương hướng, biết vị trí nào tiện nhất cho việc quăng bọc.

Nhưng tốc độ lão trai ngọc vẫn rất nhanh, phải có người yểm hộ cho đám La Nhậnmới được.

Mới Mộc Đại khờ rốc, chạy hùng hục vào buồng nhỏ trên tàu, run lấy bầy nhìn chung quanh mấy vòng rồi ôm mền đi ra.

Lão đảo chạy ra, La Nhậndã tới gần đuôi thuyền, nhưng lão trai ngọc đuổi sát ngay sau, càng thêm hung hiểm, Một Vạn Ba không có cách nào khác ngoài dợ trong buồng lái, ôm lấy cây sào dùng để chống lên bờ trong thuyền, nỗ lực ngăn cản lão trai ngọc, vô trai xoay tròn vừa chạm vào sào, lập tức phát ra tiếng động chói tai như cửa điện cửa gỗ, đoạn sào thả trong nước nhanh chóng bị cưa đứt.

Mộc Đại nắm chặt dây thừng buộc trên người, bảo Một Vạn Ba: “Đỡ tôi.”

Một Vạn Ba tiện tay ném sào về phía lão trai ngọc, đi qua đỡ Mộc Đại đứng lên chỗ cao trên mạn thuyền, Mộc Đại nhìn vị trí lão trai ngọc, mở cái mền trong tay ra, dồn khí vào đan điền, cả người cả chân nhào xuống.

Vừa vọt, cái mền thật dày trùm lên toàn bộ lão trai ngọc, Mộc Đại rơi xuống giữa vô trai, nháy mắt lại bật lên.

Lão trai ngọc tựa hồ cảm nhận được trên thân mình có người, hai bên vô trai lập tức khép lại, Mộc Đại dồn hết sức, mũi chân điểm một cái lên thân trai, cơ hồ là lướt qua hai bên vô trai phi thân ra, nhào thẳng về phía thuyền.

Đầu kia, La Nhậnvà Tào Nghiêmhóa đã tới bên dưới lưới, cấp tốc kéo lưới, Viêm Hồng Sa chỉ chờ có thế, nhấn mạnh lên nút bấm.

Bánh tới lập tức chuyển động, kèm theo tiếng lưới xích rào rào, La Nhậnvà Tào Nghiêmhóa cuối cùng cũng ào một tiếng ra khỏi nước, Mộc Đại mắt thấy sắp bắt được rào chắn, bất chợt dưới hông bị giật lại, cô sợ hãi thét lên, Một Vạn Ba không kịp suy nghĩ nhiều, vờn người ra bắt lấy cánh tay cô.

Nhìn kỹ lại mới phát hiện ra sợi dây thừng buộc trên người Mộc Đại đã bị lão trai ngọc kẹp lấy một đoạn.

Sức lực lão trai ngọc ở đầu bên kia quá lớn, lại giật ra sau một cái, Một Vạn Ba suýt nữa bị kéo bật ra ngoài, cuống đến độ gào loạn: “Bắt lấy tôi! Bắt lấy tôi!”

Cũng không biết là bảo Mộc Đại bắt lấy hẳn hay là bảo Viêm Hồng Sa từ phía sau tóm hẳn lại nữa.

Viêm Hồng Sa cũng nhìn ra tình thế nguy cấp, vội lao tới gia nhập, xe lăn đổ nhào một cái về đầu này, cô ôm chặt lấy thắt lưng Một Vạn Ba, đồng thời không để ý tới chân đau, liều mạng quặp lấy ghế dựa của xe lăn.

Xe lăn cũng tạm tính là có sức nặng, kìm lại được một hai giây, nhưng hiển nhiên sức lực của lão trai ngọc lớn hơn nhiều, lại một cú phát lực nữa, Viêm Hồng Sa chỉ cảm thấy xe lăn dưới thân cũng bị giật khỏi mặt sàn.

Một Vạn Ba cuống đến độ gào lên: “Cứ cố kéo thế này không phải cách hay, mau cắt dây thừng! Cô đi lấy dao đi! Lấy dao!”

Viêm Hồng Sa cũng la lớn: “Tôi không có tay đi lấy, tôi buông ra hai người sẽ bị kéo xuống!”

Giữa lúc gắng co, dây thừng chợt đứt, Mộc Đại cùng Một Vạn Ba và Viêm Hồng ngã nhào xuống boong thuyền, lúc rơi xuống sàn, cô nhìn thấy con dao của La Nhậndã bay giữa không trung chưa giảm, ra mãi xa mới rơi xuống nước.

Phản ứng của Một Vạn Ba lúc này cực nhanh, không kéo Mộc Đại và Viêm Hồng Sa dậy mà lao đảo vọt vào buồng lái, thuyền nhanh chóng được khởi động, cấp tốc lao về hướng bờ cát gần nhất.

Quay đầu nhìn lại, lão trai ngọc dường như có đuổi theo một đoạn, nhưng rất nhanh bị bỏ lại phía sau, trên thân trùm mền, tựa hồ không cam lòng dừng sững một lúc trên mặt biển, rồi mới im lặng chìm xuống nước.

Mộc Đại rút cuộc cũng thở hắt ra một hơi thật dài, tựa lưng lên boong thuyền phía sau nằm xuống.

Bên cạnh, Viêm Hồng Sa đang nỗ lực gắng leo lên cái xe lăn bị đánh đổ: “Mộc Đại, cô đau tôi với, chân tôi đau không làm gì được...”

Bờ nước hiện ra trong tầm mắt, chỉ ít thì tạm thời cũng đã được an toàn.

Mộc Đại đi tới đuôi thuyền, túi lưới như một cái bao lớn treo rủ trên vách thuyền, La Nhậnvà Tào Nghiêmhóa cứ thế bó tay bó chân dợ bên trong. Tào Nghiêmhóa thì ủ rũ, tựa như vẫn còn đang dờ dẩn chưa kịp hoàn hồn, La Nhậnthì ngược lại, khoanh tay nhìn biển, yên ổn như đang xem kịch.

Mộc Đại ngồi xồm xuống, hỏi anh: “Vết thương có nặng không?”

La Nhậnliech qua bả vai, trên đó, vết thương bị cắt máu thịt lật cả ra ngoài, trông có chút ghê người.

“Vẫn ổn.”

“Lên bờ mới đưa hai người xuống được.”

“Không sao, mát mà.”

Mộc Đại muốn cười, dừng một chút mới nói: “Dao của anh mất rồi.”

Cô cúi thấp đầu, sợi tóc phất qua mặt.

La Nhận cười rộ lên, trong lòng chợt động, muốn vươn tay ra vén tóc lại cho cô, nhưng thứ đến vài cái mắt lưới vẫn không có cái nào chui tay ra được – mắt lưới quá dày.

Không thể làm gì khác đành hăm hực khoanh tay, dừng một chút rồi nói: “Mộc Đại, hôm nay nếu còn thời gian rảnh, tôi muốn trò chuyện với em một lúc.”

Cô đột nhiên không muốn trò chuyện gì hết, nội dung cuộc chuyện trò nếu cô muốn nghe thì cũng thôi, nếu không muốn nghe thì sao, còn không bằng cứ như bây giờ là tốt lắm rồi.

Cô không đáp được cũng chẳng đáp không, giữa lúc giằng co, thân thuyền chợt chấn động mạnh.

Cập bờ rồi.

Tiếng bước chân lạch bạch chạy qua, Một Vạn Ba thở hỗn hển, sắc mặt có chút lạ lùng, cũng không thả La Nhận và Tào Nghiêm Hoa xuống ngay mà chỉ hỏi anh: “La Nhận, vừa nãy, lúc vô trai hoàn toàn mờ ra ấy, anh có thấy đồ vật bên trong không?”

Đồ vật bên trong?

La Nhận nhủ mảy, lúc đó anh và Tào Nghiêm Hoa ở trong nước, chạy trốn chết còn sợ chẳng kịp, thực sự không để ý kỹ trong vô trai có cái gì.

Còn Mộc Đại, lực chú ý của cô đều dồn hết lên La Nhận và Tào Nghiêm Hoa, bảo cô nhớ lại, ký ức chỉ toàn mịt mù.

Chỉ có Viêm Hồng Sa là có chút ấn tượng.

Cô nói “Tôi cũng không nói chính xác được đó là cái gì, nói là ngọc trai thì trông lại vuông vuông...”

Vuông vuông?

Trong lòng La Nhận đánh thịch một tiếng.

Một Vạn Ba như muốn cười, nhưng khóe miệng lại như bị dính lại, cười còn khó coi hơn khóc: “Lúc tôi vừa khởi động thuyền, đột nhiên nghĩ tới, hũ tro của cha tôi, sau khi rơi xuống nước thì vẫn luôn không tìm được...”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đã là buổi chiều.

Một lần nữa trở lại bờ, người nào người nấy đều sức cùng lực kiệt, ngồi bệt nằm vật hết cả ra, cả buổi không ai nói câu gì, Mộc Đại vốn đang nằm lăn trên giường, chợt thấy La Nhận một tay cầm dài băng cotton quấn lên vai, bèn vội vã đứng dậy qua giúp anh.

Trước đây lúc luyện công, cô cũng thường bị trầy da bầm máu, băng bó vết thương cũng tạm coi là thành thạo, cần thận từng chút giúp anh quấn băng, lấy kéo nhẹ nhàng cắt đứt, rồi dùng keo dán dính chặt lại, hỏi: “Đau không?”

La Nhận nói “Đau chút, sao thể?”

Mộc Đại dẫn ra, cô cứ tưởng La Nhận nhất định sẽ đáp “Không đau”, sau đó hai người sẽ nhìn nhau cười một cái, trong TV không phải toàn diễn thế à.

La Nhận nói như vậy, có phần là xuất phát từ cô ý: Đùng vậy, đau chút, em có cách nào sao? Để giúp tôi không đau?

Câu trả lời của Mộc Đại làm anh dờ khóc dờ cười.

“Àu, vậy chịu đựng đi.”

Năm người tụ tập lại với nhau, ăn ngủ đều là vấn đề, cái thôn La Nhận đỗ xe trước đó cách thôn Ngũ Châu một đoạn, vốn là có thể đi đường thủy qua lại, nhưng tất cả đều không muốn xuống nước nữa, ít nhất là trong ngày hôm nay thì không muốn xuống nữa.

Lương khô trên thuyền không đủ, bánh lương khô không đủ ăn, phải có ai đó qua thôn bên kia lấy ít thức ăn về.

La Nhận quyết định qua đó rồi lái cá xe sang luôn một thể, Viêm Hồng Sa chân không đi được, Tào Nghiêm Hoa bị ngâm nước đến thất hồn lạc phách, héo hắt ù rũ chẳng có chút sức sống nào, Một Vạn Ba vốn đã chuẩn bị để đi cùng đám La Nhận, nhưng trước khi đi, Tào Nghiêm Hoa lại liều mạng nháy mắt với hắn làm đôi mắt tí hí chỉ thiếu điều díp tịt lại.

Thế là Một Vạn Ba nói, Trên thuyền dù sao cũng phải để lại một người hữu ích.

Vậy tức là chỉ có cô và La Nhận đi với nhau? Mộc Đại cúi đầu, đầu ngón chân chọc chọc lên mặt đất, nói không rõ được là vui vẻ hay là ngại ngùng.

Lát sau La Nhận đi qua, nói: “Đi thôi.”

Một đoạn đường dài thật dài, mặt trời từ từ hạ xuống, ráng chiều nhuộm dài nước thành một bờ biển óng ánh vàng, xung quanh tĩnh lặng im ắng, chỉ có hai người đi trên bãi cát, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, phía sau là chuỗi vết chân của anh và cô.

Mộc Đại tìm chuyện tán gẫu với La Nhận.

“Anh biết chơi dao à?”

La Nhận đáp: “Đúng vậy, La Tiểu Đào mà, không muốn để uổng danh hiệu này.”

“Cũng là luyện ở Philippines?”

La Nhận lắc đầu: “Từ rất sớm đã bắt đầu luyện dao rồi, khi đó, Sinh Đình gọi tôi là anh Tiểu Đào, để tỏ ra óách trước mặt em ấy, tôi đã luyện phóng dao trong sân.”

Anh nhớ lại chuyện cũ, buồn cười: “Khi đó cứ mỗi lần tôi luyện, trong sân đang đầy người tập tức biến sạch không còn ai, chủ tôi thỉnh thoảng có việc phải ra ngoài, lần nào cũng thủ sẵn một cái vung nồi làm lá chắn, còn oán thán, dao La Tiểu Đào phóng ra, chính nó còn tìm không thấy cơ mà.”

Mộc Đại cũng cười, năm ấy năm ấy, có ai mà không có lấy một vài năm hăm dờ ngốc nghếch ấy đâu.

Lại hỏi: “Anh muốn trò chuyện gì với tôi?”

La Nhận đáp: “Để tôi nói đi, ăn no rồi nói.”

Trong lòng Mộc Đại không khỏi trùng xuống.

Còn phải ăn no rồi mới nói, là sợ cô nghe xong không muốn ăn cơm nữa sao?

La Nhận mua thật nhiều tôm cá trong thôn, còn cả xiên kim loại để nướng, lại bảo Mộc Đại tới tiệm tạp hóa mua đồ uống và đồ ăn vặt, túi lớn túi nhỏ, rất có tư thái đi cắm trại.

Mộc Đại không nhịn được chọc: “Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, sợ đến mất cả gan, thế mà anh vẫn còn dặt dẹo hứng thú quá nhỉ.”

La Nhận trả lời: “Quen rồi, trước đây trải qua chuyện hung hiểm mà còn sống, cảm thấy như trúng số vậy, thế nào cũng phải xóa hết ấn tượng một phen, chơi rất hăng, tại điều kiện chỗ này thiếu thốn, nếu là hồi trước...”

Anh không nói tiếp, nhưng trên mặt lại bất giác mỉm cười, Mộc Đại cảm thấy, có lẽ là anh đang nghĩ tới những người bạn cùng nướng cá trên đá uống bia Đức kia, và cả Aoki thích chơi ukulele nữa.

Lần trước lúc nói tới đây, La Nhận chỉ lững thững, Mộc Đại cũng đoán được là anh chắc không muốn đề cập tới chuyện cũ, bèn nhanh chóng đổi chủ đề: “Vậy kể tiếp, chúng ta phải làm gì đây?”

La Nhận hỏi cô: “Em có thấy lão trai ngọc đáng sợ không?”

Mộc Đại nghĩ tới nghĩ lui, lưỡng lự gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Ban đầu thì thấy đáng sợ, nhưng đó là bởi vì chưa từng gặp mặt, những phỏng đoán tưởng tượng trong đầu dù nhiều nhưng cũng không xác định, hôm nay gặp rồi, tuy tính thể đúng là hung hiểm, nhưng giờ đã biết bản lĩnh của nó ra sao, ngược lại lại không cảm thấy quá đáng sợ nữa.

Huống chi, lần này gặp rút, đôi bên đều thù nhau đỏ mắt mà vẫn có thể toàn vẹn trở ra, lần sau, nếu có thể chuẩn bị đầy đủ, cũng chưa biết chắc bên nào chiếm thế thượng phong đâu.

Tại một nơi hoang vắng nguy hiểm thế này mà lại được một bữa thỏa thuê đến vậy, Tào Nghiêm Hoa mừng rỡ ra mặt.

Gã xung phong nhận việc, vào thôn lấy nước giếng tới rửa tôm cá, lại đi khắp nơi nhặt củi về, đốt lửa trại thật to.

Trời đã hoàn toàn tối mịt, xâu tôm trên tay Viêm Hồng Sa đặt trên đồng lửa quay vòng vòng, ăn có thể không ngon nhưng hương thơm thật sự mức mũi, mặc dù vậy, cũng không thể khiến cô bớt căng thẳng.

Cô không nhận được cứ liên tục quay đầu nhìn ra biển.

“Nếu lão trai ngọc tập kích chúng ta thì phải làm sao?”

“Có khi nào nó bay tới đây không, như đĩa bay ấy, vèo một phát...”

Lúc nói câu này, cô hãi hùng ôm lấy cổ, đầu rụt lại hết cỡ.

Mộc Đại cảm thấy buồn cười: Bay lên? Huyết trích (*) chắc?

(*) Một loại vũ khí, trông dư thừa lắm:

La Nhận nói: Chúng ta đều biết, một con trai ngọc tuyệt đối không thể làm được như vậy, theo căn nguyên mà suy thì, hẳn là do Hung Giản quấy phá.”

Viêm Hồng Sa như lọt vào sương mù: “Hung Giản là cái gì?”

Tào Nghiêm Hoa vẫn chưa thừa mả: “Lão trai ngọc kia rốt cuộc là thứ quái gì vậy, mấy người kể lại cho tôi nghe với chứ.”

Tốt, hai người này đều khuyết thiếu thông tin, vậy nên họ gần như đồng thời bị đá ra khỏi cuộc thảo luận, “trao đổi” với nhau xong rồi quay lại sau.

Bên này, Một Vạn Ba cực kỳ lo lắng.

Nếu vẫn là ám, vậy Hung Giản rốt cuộc là ám lên hủ tro hay lên lão trai ngọc?

La Nhận nói: “Tôi có ấn tượng rất sâu với một câu nói của Thần Côn, ông ấy nói, Hung Giản có thể là vật sống, chưa biết chừng còn biết liên hệ báo tin với nhau.”

“Chính ta luôn cho là Hung Giản sơ kim mộc thủy hỏa thổ, tiềm thức biết tránh né những thứ này. Nhưng nếu đối một góc độ khác mà suy xét, nó có thể cũng biết đi đường vòng, tôi thậm chí còn nghi ngờ...”

Anh bất chợt hạ giọng: “Thanh Hung Giản thứ nhất là trực tiếp từ Trương Quang Hoa ám lên người Lưu Thụ Hải sao? Có khi nào, lúc ở dưới đáy nước, nó đã rời khỏi Trương Quang Hoa, ám lên tôm cá, sau đó lúc Lưu Thụ Hải rơi xuống nước thì lại từ tôm cá ám lên người Lưu Thụ Hải không?”

Đúng vậy, Hung Giản sẽ rời đi sau khi người bị ám chết, chuyện này đã được nghiệm chứng trên Sinh Đình, nhưng nó đồng thời lại sợ nước, như vậy, nó cần có một môi đất có thể hoạt động trong nước.

Ví dụ như tôm cá.

Một Vạn Ba suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ trước đó mạch suy nghĩ của chúng ta bị hạn chế nên luôn cảm thấy Hung Giản chỉ có thể ám lên thân người nhưng hiện giờ xem ra, nó chỉ theo bản năng rời khỏi vật ‘chết’, mà bất cứ vật ‘sống’ nào nó cũng có thể lợi dụng được.”

Mộc Đại phì cười: “Cây cũng là vật sống, hoa cỏ cũng là vật sống, nó cũng có thể ám lên những thứ này à.”

La Nhận gật đầu: “Có thể.”

Mộc Đại vốn là định chọc ghẹo Một Vạn Ba, không ngờ La Nhận lại nghiêm túc tưởng thật, nhất thời ngớ ra, trước mũi chợt nghĩ thấy mùi khét, bèn nhún vai, là tôm trên xiên nướng của mình bị cháy, vội vàng nhấc ra, mang tới trước mắt áo nạo xem xét.

Không ăn được, xiên lần trước cô nướng quá sống, cần một miếng đã ói ra sạch, xiên này cô lại nướng quá cháy, tôm biến thành than rồi.

La Nhận nhận lấy cái xiên trong tay cô, đưa xiên của mình cho cô.

Cùng là nướng tôm, người khác đều để nguyên đầu đuôi mà nướng, anh thì không, cũng không biết anh bỏ đầu, lột vỏ, lọc tuyến phần từ lúc nào, lại dùng dao nhỏ khứa từng dấu chữ thập lên thân tôm, phết dầu, rắc muối lên, quay liên tục, lật nướng đều tay, lúc đưa cho cô, thịt tôm trắng nõn pha chút vàng kim hơi vênh ra ngoài, chỉ nghĩ mùi thôi nước bọt đã tứa ra rồi.

Mộc Đại nhận lấy, không nỡ ăn hết, từng miếng từng miếng nhỏ mà cắn, học theo lời anh, dùng đầu lưỡi cuộn lấy miếng tôm cuộn đến tận cuống lưỡi, vị mặn tựa một người tí hon đang nhón chân bước trên nụ vị giác như khiêu vũ trên những phím đàn, khiến nụ vị giác của cô dù không nhạy cũng phải thức tỉnh hưng phấn.

Cảm giác hạnh phúc sung sướng như trăm hoa đua nở, mầm non đâm chồi nảy, thật sự là khiến người ta muốn làm luôn một chai bia Đức, nốc cho thỏa niềm vui tràn trề.

La Nhận vẫn đang tiếp tục đề tài Một Vạn Ba nói ban này.

“Có điều, cá chi có thể bơi trong nước, trai ngọc thì cao cấp hơn một chút, dù sao cũng có thể lên bờ. Nếu Hung Giản có thể suy nghĩ như người, chúng có lẽ mơ hồ cũng đang sợ bị lỏng Phượng Hoàng Loan phong ấn lại lần nữa nên tách ra ẩn nấp riêng lẻ, ở trong nước thì kín đáo hơn chút.”

Một Vạn Ba trầm ngâm: “Vây tức là, thanh Hung Giản này có khả năng ngay từ đầu đã tự mờ một lối đi khác, cũng không định ám lên thân người? Vây vì sao nó lại phải hại người chứ?”

Trước đó Một Vạn Ba từng suy nghĩ qua, lão trai ngọc ló cha hấn xuống nước, hoàn toàn có thể không để cha hấn chết mà nhân cơ hội chuyển từ trai ngọc lên thân người, nhưng cha hấn lại vẫn chết chìm, bao gồm cả mẹ hấn và lão tộc trưởng nữa. Thanh Hung Giản này có nhiều cơ hội ám lên người như vậy mà lại một mực không làm, như vậy mục đích hại người là gì? Chỉ bởi là diễm xấu nên theo bản tính muốn giết người hại mệnh sao?

Trong đầu hấn mơ hồ, giống như cứ có ý nghĩ nào đó lóe lên nhưng không nắm bắt được.

La Nhận cười cười, nói: “Thực ra nó cũng rất thông minh, ám lên lão trai ngọc là loài lưỡng cư sống được cả trên cạn cả dưới nước, lúc nào chán lắm trai ngọc thì có thể ám lên một người bị rơi xuống nước mà lên bờ chơi, vừa tiến được vừa lui được vừa công được vừa thủ được... Ám lên hủ tro cũng có thể, bởi vì Hung Giản không làm, chỉ là một loại thể lực, chỉ cần ở trong bụng trai là nó có thể ảnh hưởng lên lão trai ngọc.”

Mộc Đại thuận miệng nói: “Nếu là vô hình, vậy nếu nó bám vào tro cốt thì sao? Thực ra bám lên trai ngọc cũng có họa ngầm, anh có thể đốt nó mà, bám vào tro cốt, bên ngoài có cái hủ, ngoài hủ lại bọc ngọc trai, ngoài ngọc trai lại có lão trai ngọc, lớp lớp bảo hộ, hơn nữa, vì ở trong bụng trai nên đồng thời nó cũng coi như ám lên lão trai ngọc...”

Một Vạn Ba đỏ mặt, nháy dặng lên gào với cô: “Nếu ám vào tro cốt, tôi sao lấy nó ra được, há? Tôi sao có thể lấy nó ra khỏi tro cốt của cha tôi?”

Mộc Đại hơi sững sờ, cách đó không xa, Tào Nghiêm Hoa và Viêm Hồng Sa cũng nghe thấy, tò mò nhìn qua bên này.

La Nhận nói: “Một Vạn Ba, cậu ngồi xuống đã.”

Lồng ngực Một Vạn Ba lên xuống kịch liệt, sững lại một chút, đột nhiên đá mạnh lên mặt cát một cước, quay đầu bỏ đi.

Mộc Đại có chút lo lắng, thấp giọng hỏi La Nhận: “Tôi nói gì sai à?”

La Nhận từ tốn lắc đầu.

Bất chợt anh nghĩ tới một chuyện.

Lúc Thần Côn kể lại chuyện năm xưa, đã dùng chữ “dẫn”.

Lão Từ quyết ý vì nhân gian trừ khử một mối hại lớn, dẫn bảy tội án khắc trên mai rùa xương thú vào bảy thanh tre, dùng Phượng, Hoàng, Loan và rồng giam đồng để phong ấn.

“Có thể chúng ta kém bậc đại đức như Lão Từ rất xa, nhưng việc chúng ta đang làm cũng tương tự ông ấy.”

Anh giải thích với Mộc Đại: “Bảy giờ chúng ta đang tìm Hung Giản, Sinh Đinh cũng được, tro cốt cũng được, thực ra đều giống như ‘mai rùa xương thú’ chứa đựng Hung Giản, chúng ta là đang tìm những Hung Giản này, gắng sức vây khốn chúng, ít nhất cũng khiến chúng không quấy phá được nữa. Chờ chúng ta tìm được đủ những thứ này rồi, lại đồng thời tìm được lỏng Phượng Hoàng Loan, vậy quá trình ‘dẫn’ và ‘phong ấn’, có lẽ sẽ tự động xảy ra.”

Anh lấy cái xiên, vẽ sơ đồ lên bài cát cho Mộc Đại xem

“Hiện tại, chúng ta tạm vây khốn được một thanh, vậy khốn bằng Sinh Đinh – Thần Côn đang giúp đỡ tìm một phương pháp ôn hòa hơn.”

“Vừa tìm được một thanh nữa, ở trong biển, tạm thời chưa nghĩ ra biện pháp đối phó, có điều, tôi đoán, đến lúc đó chúng ta có thể sẽ ôm hủ tro trở về.”

“Trong quá trình, lỏng Phượng Hoàng Loan vẫn cho chúng ta chút ít gợi ý, có khi nào càng tìm được nhiều Hung Giản, gợi ý sẽ càng rõ ràng hơn không? Cuối cùng sẽ gợi ý cho chúng ta tìm được lỏng Phượng Hoàng Loan.”

Nghe rất có lý, nhưng Mộc Đại cảm thấy có phần hoang đường: “Tức là...chúng ta phải tìm đủ bảy thanh?”

Thanh Hung Giản thứ hai này rõ ràng khó giải quyết hơn thanh thứ nhất nhiều, nếu nói Hung Giản thật sự là vật sống, thật sự có thể truyền tin cho nhau, vậy những thanh còn lại chẳng phải là sẽ càng khó đối phó hơn sao?

Còn nữa, những thanh Hung Giản khác biệt ‘đồng bọn’ của mình bị họ vây khốn, có khi nào sẽ chạy tới cứu không? Giống huyền đệ Hồ Lô Ấy, một người bị yêu tinh răn bắt đi, những người khác sẽ xông tới cứu...

Không đúng không đúng, Mộc Đại cảm thấy lập trường của mình có vấn đề, sao có lại có thể so sánh mình với yêu tinh răn chứ.

La Nhận sửa lại lời cô: “Không phải chúng ta, là ‘tôi’.”

“Vì Sinh Đinh, vì chú, tôi không thể nào đứng ngoài được.”

Anh ngừng đầu nhìn Một Vạn Ba phía xa: “Nếu thanh Hung Giản thứ hai thực sự ở trong tro cốt, Một Vạn Ba có thể cũng sẽ không buông tay.”

“Nhưng em, Mộc Đại, em và đám Tào Nghiêm Hoa, bọn em không cần phải xen vào.”

Nói đến đây, anh nhìn sang Mộc Đại: “Tiếp đây, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Trò gì?”

La Nhận quay đầu nhìn đồng lửa, ngọn lửa sáng rực loe loe nhún nhảy nơi đáy mắt anh: “Chơi nói thật, mọi người đều đã trưởng thành rồi, tôi cam đoan trong trò chơi này, từng câu từng chữ đều là lời thật lòng, cũng sẽ không che giấu sự ích kỷ, nhu nhược, hư vinh và cả lòng tham của bản thân.”

Nói đoạn, anh mỉm cười: “Em dám không?”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 23

Em dám không?

Mộc Đại không đáp lại ngay, cô mím môi, nói: “Để tôi gọi đám Viêm Hồng Sa qua chơi cùng.”

La Nhận nói: “Tôi là muốn trò chuyện với em, không phải là muốn chơi trò chơi tập thể.”

Mộc Đại không nói rõ ra được, nhưng trong lòng cô nổi lên chút tức giận mơ hồ, hỏi:

“Chơi thể nào?”

La Nhận xoe tay ra, trong lòng bàn tay là một đồng xu kỷ niệm năm Ất Mùi.

“Chúng ta tung đồng xu, vào mặt chữ thì em hỏi tôi đáp, vào mặt hình thì tôi hỏi em đáp, mỗi lượt một câu hỏi, hỏi xong lại tung tiếp.”

Mộc Đại không lên tiếng, trong lòng lơ mơ ra một quyết định, gạt đầu.

La Nhận tung trước, Mộc Đại nhìn chăm chú không chớp mắt, đồng xu kỷ niệm tung bay trong không trung, giống như cánh ong đập lên hời, lúc rơi xuống mu bàn tay La Nhận, theo lẽ thường, anh định che tay lại, nhưng tay kia vừa giơ lên, Mộc Đại bỗng đưa tay ra cản lại, mắt thấy đồng xu đáp xuống mu bàn tay anh là mặt hình, cô vươn tay tới, che lại lật một cái, đổi thành mặt chữ.

Ấn gian thế này cũng thật là trắng trợn.

La Nhận cười cười: “Được, em hỏi trước.”

Mộc Đại hỏi: “Anh vẫn thích tôi chứ?”

Mộc Đại hạ quyết tâm nhất định phải hỏi trước, nếu La Nhận đáp “không”, những gì cô muốn biết đều đã rõ, trò chơi này cô không cần chơi tiếp nữa.

Thực sự căm ghét bản thân những ngày vì anh mà lo được lo mất này, Mộc Đại cảm thấy cần phải có một cái kết hoặc một lời chắc chắn mới được.

La Nhận gật đầu: “Thích.”

Ấy, thích? Linh hồn Mộc Đại run lên một cái, bỗng nhiên không biết nên thế hiện về mặt ra sao, mắt thấy dòng xu một lần nữa bay lên, lại cảm thấy chẳng quan trọng.

Lần này là La Nhận đặt câu hỏi.

“Em thích một người, có thể chết vì anh ta không?”

Mộc Đại không trả lời ngay, con gái kỳ thực ai cũng nhạy cảm, cô cảm thấy, điều La Nhận muốn hỏi, mục đích là gì, cô đã biết hết.

Không phải nói muốn nghe lời thật lòng sao, không được che giấu ích kỷ, nhu nhược, hư vinh và lòng tham, vậy cứ nói thật đi.

Cô đáp: “Thích một người là vì muốn ở bên nhau sẽ được vui vẻ hơn, tại sao phải chết chứ? Ai không đứng lại đi tìm chết? Di Hồng nuôi tôi lớn lên, tôi muốn báo đáp đi, nhưng nếu anh muốn tôi chết vì đi ấy, tôi cũng phải mất một thời gian dài cân nhắc mới quyết định được.”

La Nhận gật đầu.

Lần này là Mộc Đại tung, lại tung ra một hình, vẫn là La Nhận hỏi.

Anh hỏi rõ ràng hơn: “Nếu em thích một người, nhưng anh ta có quá nhiều phiền toái, sẽ kéo cả em vào phiền toái, em còn thích anh ta nữa không?”

Mộc Đại nhìn anh chăm chăm: “Vậy tôi phải hỏi trước, anh ta sẽ làm gì?”

La Nhận chân chủ đối chốc: “Mộc Đại, tôi có rất nhiều phiền toái, phiền phức muốn chết.”

“Vậy nên tôi mới hỏi anh, anh sẽ làm thế nào?”

Không cần tung đồng xu nữa, cứ thẳng thắn trực tiếp vậy đi.

“Mộc Đại, tôi hi vọng em sẽ luôn bình an, sống thật vui vẻ, không mong em mạo hiểm. Càng không thể để những phiền phức của tôi khiến em bị tổn thương.”

Mộc Đại hỏi: “Vậy anh muốn tôi làm gì? Cách xa anh ra? Sau khi trở về tôi lập tức dọn nhà, không liên lạc với anh nữa, tìm một bạn trai khác, kết hôn, sinh con, vài chục năm sau, tôi chết già cũng không báo cho anh. Tôi chôn chỗ tôi, anh chôn chỗ anh, mọi người ai chết của người nấy, phải không?”

La Nhận không nói gì, chỉ mấy câu ngắn ngủi, cô đã nói xong từ sống tới chết, thì ra mối liên hệ giữa người và người lại thực sự mong manh đến thế, hôm trước còn có thể đồng sinh cộng tử, hôm sau đã có thể lập tức bỏ quên đây trời.

Cô truy vấn: “Là vậy phải không?”

La Nhận lặng thinh, tất nhiên không phải như vậy, anh không muốn thế.

Mộc Đại tiếp tục nói: “Hoặc là, tôi tạm tránh khỏi anh đi, đợi anh giải quyết hết những phiền toái muốn chết này rồi, thiên hạ thái bình, thế giới thống nhất, bắt đầu những tháng ngày tốt đẹp, tôi lại tới bên anh, đúng không?”

La Nhận thoáng ngập ngừng, đây đúng là biện pháp tốt nhất, nhưng lại cứ cảm thấy, trong lời cô tràn ngập ý tứ châm chọc.

Quả nhiên, cô nói: “Anh nằm mơ đi.”

Khóe mắt cô đỏ lên, nói: “Tôi chưa từng yêu đương, nhưng không có nghĩa là tôi không hiểu. Tôi chỉ biết là, thời cơ tốt nhất để hai người bên nhau chính là lúc tôi thích anh anh cũng thích tôi, cái kiểu chờ đến lúc tôi có tiền, chờ đến lúc tôi nổi danh, chờ đến lúc tôi giải quyết xong những phiền phức này rồi, chờ tôi thế này thế nọ thế lỵ thế chai, chờ rồi lại chờ, cuối cùng sẽ không còn nữa.”

La Nhận nhìn cô.

Cô nói: “Khi còn bé, tôi thích ăn sôcôla sữa, di Hồng không mua cho tôi, sợ tôi ăn vào hỏng răng, trong lòng tôi ngày nào cũng nhưng nhớ nó, giờ tôi lớn rồi, có thể tự mua, nhưng tôi đã không thích ăn nữa.”

“La Nhận, anh giống như viên sôcôla sữa mà tôi từng nhớ hồi nhỏ, mãi không có được nên cuối cùng không nhớ đến nữa. Tôi không chờ anh đâu, tôi sẽ chỉ chờ người tôi yêu sâu đậm, yêu đến độ bằng lòng chết vì anh ấy. Hai chúng ta, ai cũng chưa đến độ thích đó.”

Lại lăm bắm: “Kiểu tình cảm đó, trên đời cũng chẳng biết có hay không.”

Cô thờ dài một hơi, đứng dậy rồi đi, đi được hai bước, lại quay đầu.

“La Nhận, anh nói không muốn tôi mạo hiểm, không muốn tôi bị tổn thương, tôi muốn nói cho anh biết, dù có rời khỏi anh, tôi cũng có thể vì một người khác tôi yêu mà mạo hiểm, mà bị tổn thương. Chưa chắc anh rời khỏi tôi là tôi có thể yên ổn sống đến hết đời, anh cũng đâu phải tôi.”

Nói xong, cô quay đầu bước đi, đi thẳng tới cạnh Viêm Hồng Sa ngồi xuống, Viêm Hồng Sa tò mò nhìn cô, hỏi: “Trò chuyện gì thế?”

Mộc Đại đuổi Tào Nghiêm Hoa đi trước, đẩy một bụng tâm sự mà lại chẳng nói nên lời, sau cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Cô nói: “Chuyện tình cảm thật phiền phức, ban đầu tôi cứ nghĩ thích nhau là được, thì ra lại có rất nhiều rất nhiều chuyện phải cân nhắc như vậy.”

Viêm Hồng Sa nói: “Tất nhiên rồi, tình cảm ấy à, đương nhiên là phải nhìn tái nhìn hời, thấp thòm không yên, đau lòng rơi lệ, vui đến phát khóc, thì mới có thể tu thành chính quả.”

Mộc Đại ngượng cò: “Có biết nhiều nhì, yêu bao giờ chưa? Mấy cuộc rồi?”

Viêm Hồng Sa không đáp, lát sau mới chậm rì rì trả về một câu: “Thì trong sách đều nói vậy mà, nói không đúng còn có thể ra sách sao?”

Tào Nghiêm Hoa bị Mộc Đại đuổi đi, nhất thời không biết đi đâu, nghĩ La Nhận chắc cũng không chào đón gã, bèn tìm tới cậu bạn tốt Một Vạn Ba.

Một Vạn Ba ngồi cách đó không xa, chân khoan lại, cầm cành cây vẽ gì đó lên cát, Tào Nghiêm Hoa biết hẳn là thanh niên văn nghệ, từ xa đã chào hỏi: “Tam Tam, vẽ gì đấy?”

Nhất thời mắt mũi tớn lên, dưới chân đạp một cái vào khoảng không, lao đảo ngã nhào, may mắn là, thứ nhất bãi cát mềm, ngã xuống không đau, thứ hai tay kịp thời chống được, không cắm đầu vào tác phẩm của Một Vạn Ba.

Một Vạn Ba tức giận nhìn Tào Nghiêm Hoa nằm úp sấp bên chân mình: “Đi đứng cũng không xong, dậy, dậy!”

Tào Nghiêm Hoa cũng trách móc: “Vẽ cái quý gì mà vạch ngang vạch dọc từng vệt từng vệt thế hả!”

Trong lòng Một Vạn Ba đánh thịch một tiếng, chột nghĩ ra điều gì, lúc Tào Nghiêm Hoa chông mông định đứng lên, Một Vạn Ba chột án đầu gã xuống.

Tào Nghiêm Hoa kháng nghị: “Này! Này!”

Một Vạn Ba hỏi: “Tôi vẽ cái gì?”

Tào Nghiêm Hoa bị hấn ấn, khuôn mặt cách cát có hơn mười centimet, trong mắt toàn là đất cát bị cành cây vạch tung lên, trong lòng nổi câu: “Ai biết cậu vẽ cái gì? Sao cậu lại chẳng nói chẳng rằng đi án đầu tôi xuống đất bảo xem vậy chứ?”

Một Vạn Ba thả lỏng tay ra chút ít, xách cổ áo Tào Nghiêm Hoa lên cao hơn: “Giờ thì sao?”

“Vạch ngang vạch dọc từng vệt từng vệt.”

Một Vạn Ba buông tay: “Anh đứng lên nhìn đi.”

Tào Nghiêm Hoa bấu môi đứng dậy, phui cát trên người, xét nét nhìn, khi thì tiến lại mấy bước, lúc lại nghiêng đầu.

“Cây, nhà, biển... Cậu vẽ thôn làng?”

Là về thôn làng, hẳn nhất thời phiền muộn nên ngồi đây, một cành cây một bức họa, nhớ lại dáng vẻ thôn làng khi còn nhỏ.

Nhưng lại bị Tào Nghiêm Hoa quấy rầy.

Tâm Một Vạn Ba đập thình thịch, chợt đứng bật dậy, ném cành cây trong tay đi, bước nhanh chạy lại chỗ La Nhận.

Cả đám lại tụ tập bên đồng lửa.

Một Vạn Ba có chút kích động, câu trước chẳng ăn nhập gì với câu sau kể lại chuyện vừa xảy ra, Tào Nghiêm Hoa nghe không hiểu, nghĩ bụng làm sao vậy, nhìn gần đương nhiên là không thấy rõ rồi, đáng để mở hộp thảo luận à.

Gã thờ ơ nghe Một Vạn Ba nói.

“Giống như Trường Thành vậy, anh từ trên cao phía xa nhìn xuống mới có thể thấy được đó là một hệ thống phòng ngự quanh co, nhưng nếu ở gần, anh sẽ chỉ cảm thấy đó là hai lớp tường cách nhau không xa...”

Hắn không kiềm chế được kích động trong lòng: “Hôm đó ở trên thuyền, lúc nhìn qua mắt nước, trong lòng tôi đã có chút ý nghĩ, nhưng khi đó, lão trai ngọc lại đột ngột động thân làm tôi quên mất...”

La Nhận ngắt lời hắn: “Tức là sao?”

“Chuyện này, tính chất cũng tương tự như vụ con rối dây câu, những mẫu xương dưới đáy biển kia, bất kể là xương người hay xương thú cún tể, e rằng không phải là sắp xếp lung tung mà là một bức tranh, một bức họa khổng lồ dưới đáy biển, cũng được tạo ra với con rối dây câu, vậy bức tranh này lớn đến mức nào?”

Đáy biển, dùng xương trắng để xếp thành bức họa ư?

Một Vạn Ba từng nói, thôn Ngủ Châu đòi đòi thể thần biển, như vậy xương dưới đáy biển nhiều đến mức nào chứ? Mắt nước quả thực không thể bao quát được toàn cảnh, nhưng tầm nhìn cũng không hẹp, nếu xem ở góc độ như vậy còn không thấy được toàn cảnh, vậy bức tranh này lớn đến mức nào?

Tào Nghiêm Hoa cuối cùng cũng nghe hiểu, gã cẩn thận cho ý kiến.

“Nhưng mà, để mắt nước cao hơn chút nữa thì không thấy được gì cả, dưới đáy biển vốn nhìn đã không rõ rồi.”

La Nhận nói: “Thế thì chưa chắc, chúng ta có thể ghép hình. Thuyền thay đổi vị trí trên mặt nước, mắt nước mỗi lần chụp một tấm hình, sau đó có thể... ghép thành một tấm toàn cảnh vùng biển.”

Đến khi đó sẽ là một bức hình thế nào? Đợi mai khác biết.

Mộc Đại trần trọc trên giường, nền của cô đã dùng để trùm áo trai ngọc, trong buồng chỉ còn mỗi chăn, đắp rồi cũng vẫn thấy hơi lạnh, Viêm Hồng Sa bên cạnh thì lại ngủ ngon lành, hồ hấp từng tiếng dài đều đặn.

Buồng lái không còn chỗ, mọi người đều không có gì kiêng kỵ, vậy nên Tào Nghiêm Hoa cũng vào buồng ngủ, trái chân nệm nằm dưới đất, ngày rung trời. La Nhận và Một Vạn Ba ngủ trong buồng lái, luân phiên canh gác.

Đêm nay đã định là một đêm không ngủ.

Tiếng sóng biển khi gần khi xa, lại khiến cô nhớ đến bài hát gối đầu La Nhận kể.

Đêm nay gối đầu lên gối lụa, ngày mai ra khơi là cuộn sóng...

Hỏi gối rằng ta đã ngủ hay chưa...

Có tiếng mở cửa vang khe khẽ, Mộc Đại theo tiếng nhìn lại, thấy bóng dáng quen thuộc của La Nhận.

Anh đứng ở cửa một hồi, đi thẳng qua đây, tiếng bước chân rất nhẹ, đi đến ngồi xuống bên người cô rồi cúi người, thấp giọng hỏi cô: “Ngủ rồi à?”

Thực ra không cần hỏi, mắt cô mở to, đen nhánh.

Nhưng vẫn sợ anh không nhận ra, bèn thò tay ra ngoài, nắm lấy góc áo anh, kéo nhẹ một cái.

La Nhận ghé đến bên tai cô thì thầm: “Qua mười hai giờ rồi.”

Qua mười hai giờ thì làm sao?

“Kể từ hôm nay trở đi, chúng ta bên nhau, được không?”

Hỏi thờ của anh phả lên vành tai, ấm áp, ngưa ngứa.

Mộc Đại gối đầu trên gối, gạt đầu, gạt một cái không đủ, lại gạt mạnh thêm mấy cái nữa.

Trong bóng tối, La Nhận cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, cô không thể không nhắm mắt lại, nhưng lòng thì vẫn không kim được khẽ run run, cọ lên môi anh.

Lại nghe anh nói: “Vậy ngủ ngon, ngày mai... gặp lại.”

Còn ngủ ngon được nữa à?

Mộc Đại nằm bất động, nhìn cánh cửa buồng nhỏ còn chưa đóng hẳn, bên ngoài là màn đêm mênh mông, trải ra thật dài thật cao, thậm chí còn có thể nhìn thấy những ngôi sao ẩn hiện bên chân trời.

Bỗng nhiên cảm giác khó tin dấy lên, La Nhận thật sự đã qua đây hay chưa từng tới? Là thật hay là mơ?

Viêm Hồng Sa bên cạnh chợt vụt cái ngáng đầu dậy.

Cô nói: “Cố xem, tôi đã bảo rồi mà, tình cảm là phải nhìn tái nhìn hồi như vậy, giấy trước cô không thể biết giấy kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, đúng không? Cha mẹ, ban này ghen chết tôi mất, thờ tôi cũng không dám thờ.”

Mặt Mộc Đại thoát cái đỏ bừng, tóm chân trùm qua đầu Viêm Hồng Sa, quát cô: “Ngủ!”

Bên kia giường vọng lại tiếng Tào Nghiêm Hoa.

“Hay là, tiểu sư phụ em này, em đối chỗ với Tam Tam được không, cho hai người một buổi muốn làm gì thì làm. Bọn anh đều thật lòng muốn ngủ, lại ngủ không nổi, tôi lửa tắt đèn, muốn hóng cũng chẳng hóng được, khó chịu chết...”

Đêm đó chẳng biết đã qua thế nào, như ngủ, lại cũng như không ngủ, chịu đựng thẳng đến lúc trời tảng sáng, rồi sau đó sáng hẳn.

Tào Nghiêm Hoa và Viêm Hồng Sa trước sau lần lượt tỉnh dậy, Mộc Đại lại giả vờ chưa tỉnh ngủ, dù đêm qua họ đã bị bại lộ, nhưng tốt xấu gì đó cũng là đêm mà, ban ngày phải gặp mấy người kia...

Không muốn, ít nhất thì được giả nào hay giả đấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 24

Có nghe thấy tiếng Viêm Hồng Sa chống giường bước đi, có phần mừng rỡ reo Hinh như có thể đi được vài bước rồi này, lại nghe thấy tiếng xe lăn, Tào Nghiêm Hoa bảo Được rồi em Hồng Sa, mau ngồi lên đi, đẩy em đi ăn sáng.

Lúc đóng cửa, không biết là gặp được Một Vạn Ba hay La Nhận, giọng Tào Nghiêm Hoa bỗng cao vồng lên một quãng tám: “Tiểu sư phụ của tôi đang già vờ ngu đấy.”

Mộc Đại nằm trong chấn tức đến trọn mắt.

Sau khi người đi hết, cô mới lè rề đứng dậy, lấy nước trong thùng đi đánh răng mặt, dọn dẹp xong xuôi rồi tới buồng lái, đám Viêm Hồng Sa đã sớm com nước xong – nói là com nước, kỳ thực cũng chỉ là mấy túi bánh mì nhỏ và bánh quy hôm qua mua, và nước khoáng.

Thấy Mộc Đại bước vào, Viêm Hồng Sa bỗng vươn tay gom hết bánh mì còn thừa trên bàn lại, ôm hết vào lòng mình, nói: “Không còn nữa, ăn hết rồi.”

Bánh mì trong tay Tào Nghiêm Hoa vốn mới xé vỏ, nghe vậy hai ba miếng tổng hết vào miệng, cũng la lên Tôi cũng hết rồi, thật sự ăn hết rồi.

Nói xong đẩy Viêm Hồng Sa tót ra ngoài, tới cửa còn gọi Một Vạn Ba: “Tam Tam, ra đây đi, ngắm mặt trời mọc nào.”

Một Vạn Ba tức giận: “Mặt trời mọc xong từ đời nào rồi, ăn một bữa mà cũng không yên nữa.”

Có điều vẫn đi ra.

Thế nên trong buồng lái chỉ còn lại mỗi cô và La Nhận.

La Nhận cảm thấy buồn cười, anh từ tốn nhai bánh, đảo dặt hứng thú nhìn Mộc Đại.

Mộc Đại rất dễ dặt, cũng không dám nhìn La Nhận, biết anh đang nhìn mình, chỉ cảm thấy chân tay dật dẫu cũng không phải, làm bộ lựa lựa gạt đồng bọc giấy trên bàn, lẩm bẩm: “Thực sự ăn hết rồi à.”

La Nhận nhin cười, không tiếp lời cô.

Còn phải lựa với chẳng gạt nữa à, không phải em vừa vào đã biết ăn hết rồi hay chưa sao.

Cô lại khách khí nói với La Nhận: “Anh xem, mấy người chẳng để dành cho tôi chút nào.”

La Nhận nhin cười đến đau ruột, nói: “Tôi có dành mà, tôi để dành cho bạn gái tôi đó, nhưng mà cô ấy còn chưa tới.”

Lát sau, thật ngại quá, cô ấy tự mình tới rồi.

Nói: “Vậy là em còn gì.”

La Nhận hỏi “Em là ai cơ.”

Cô ghen hợm một hồi, nói: “Bạn gái anh chứ ai.”

La Nhận bật cười, cảm thấy cô đáng yêu không sao tả xiết, kéo qua ôm, thân mật cọ cọ hai má cô, cô vui dẫu không nói lời nào, tai đó lựng.

La Nhận: “Sau này em dậy sớm chút, nếu không đồ ăn sẽ bị giành hết đấy.”

Còn nói: “Mà cũng không sao, anh sẽ giữ lại cho em.”

Cô chỉ gạt dẫu, nhận lấy nước và bánh mì, thực ra cũng chẳng khác gì nước bánh bình thường, nhưng lại cứ cảm thấy khác khác, cầm trong tay dường như nặng hơn một chút.

Ngày đầu tiên, cảm thấy mọi thứ đều tuyệt vời, đến cả con trai ngọc trong biển kia cũng không còn đáng sợ như trước nữa.

Thuyền một lần nữa chạy vào vùng biển.

Cảng đến gần, tâm trạng Viêm Hồng Sa càng trầm xuống.

Có lẽ là bởi vì còn trẻ nên luôn có thể vì một việc đáng mừng mà người bên cạnh mà hưng phấn, đến lúc này mới chợt nhớ ra, chủ mình còn trong biển, nhất thời lại cảm thấy mình không tốt, không nên vui vẻ, cũng không nên cười.

Cô nắm lấy áo Mộc Đại, nhỏ giọng nài nỉ: “Mộc Đại, tôi biết La Nhận rất tốt với cô, cô nói anh ta nhất định sẽ nghe, cô có thể bảo anh ấy nghĩ cách mang thi thể chủ tôi lên không?”

Mộc Đại không biết nên đáp thế nào mới được, không thể làm gì khác đánh an ủi cô: “Sẽ có cách thôi, hủ tro của cha Một Vạn Ba, và cả thi thể của chú cô, chúng ta đều sẽ có cách.”

Nói thì nhẹ nhàng, nhưng cách ở đâu ra chứ? Viêm Hồng Sa cắn môi, gác cảm lên mạn thuyền, lấy dẫu gỗ gõ.

Động cơ tắt đi, trên mặt biển lập tức tĩnh lặng.

Lúc này đây, mục đích rất rõ ràng, không phải là dẫu cùng lão trai ngọc, cũng không phải là muốn bắt nó, chỉ là thay đổi những vị trí khác nhau để chụp ảnh, hi vọng có thể như suy đoán, ghép lại thành bức ảnh to lớn trong tưởng tượng.

Đám Mộc Đại đã không còn cảm thấy mới lạ gì với mặt nước, nhưng Tào Nghiêm Hoa là lần đầu xem, kinh ngạc vô cùng, miệng lẩm bẩm.

Thật đúng là không có cá, chắc bị dọ chạy hết rồi.

Từng mảng từng mảng lớn thế kia, là rong biển à? Vớt lên ăn được không?

Nhiều xương thật đấy...

Viêm Hồng Sa nghe gã lái nhài mà sốt cả ruột, nhìn lướt qua màn hình, sắc mặt dần thay đổi kỳ quái, hỏi Mộc Đại: “Chúng ta đang ở đúng chỗ hôm trước à?”

Chắc cũng không sai biệt lắm, trên mặt biển không thể định vị chính xác, chỉ có thể áng chừng bằng mắt, Mộc Đại hỏi cô: “Sao thế?”

“Chủ tôi đâu?”

Không thấy Viêm Cửu Tiêu.

Viêm Cửu Tiêu bị tảo biển trôi dưới đáy nước, dưng đưa qua lại theo dòng nước, cứ thế biến mất.

Mộc Đại chỉ cảm thấy sau lưng nổi lên một luồng khí lạnh, xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Chuyện này dường như mang đến cho Viêm Hồng Sa một tia hi vọng hoang đường quái đản, cô siết lấy tay Mộc Đại, bắt an liêm môi: “Mộc Đại, có khi nào chủ tôi chưa chết không?”

Một Vạn Ba tạt cho cô một gáo nước lạnh: “Không chết mà tốt à? Ở dưới đáy biển lâu như vậy, không chết mới đáng sợ đấy.”

Viêm Hồng Sa bị hấn vạc lại, im bật.

La Nhận suy nghĩ một chút: “Tôi cảm thấy khả năng bị dơi đi khá lớn, dưới đáy nước dù sao cũng có một lão trai ngọc không ai đoán biết được như vậy. Phạm vi tầm nhìn của mắt nước có hạn, chúng ta vẫn nên dựa theo kế hoạch ghép hình ban đầu mà làm thôi, nếu như cách suy đoán trước đó không đúng thì lại tính cách khác.”

Sự thực chứng minh, suy nghĩ của La Nhận là đúng, đổi vị trí đến lần thứ ba, Một Vạn Ba chỉ cho Viêm Hồng Sa xem: “Kia đúng không?”

Kỳ thực không cần hỏi, tất cả đều biết là Viêm Cửu Tiêu mặc đồ lặn, còn đội mũ lặn, đáng vẻ rất nổi bật.

Gỡ dẫu, y đang nằm dưới đáy biển với một tư thế vận vẹo, như đang làm động tác gì.

Trong lòng La Nhận khe khẽ thờ dài, nói: “Tiếp tục thôi.”

Chụp xong một lượt, cảm thấy dặt vào vùng biển này đã đủ lớn, ảnh mắt nước chụp có đến cả trăm tấm, bị trùng cũng không sao, lưu cả lại cho Một Vạn Ba từ từ ghép, đám La Nhận đến buồng chính, thương lượng xem làm sao để đối phó với

lão trai ngọc.

Theo tình hình trước mắt, lão trai ngọc này cũng chỉ có thể ra oai trong hoặc trên mặt biển, mấu chốt là tách nó ra khỏi nước.

Mà mấu chốt quan trọng hơn là, tách lão trai ngọc và Hung Giản ra.

Viêm Hồng Sa nhớ tới video lão trai ngọc phơi trắng chủ có gửi cho cô: “Chúng ta có thể kiên nhẫn một chút, đợi đến đêm trăng tròn, nó lên bờ rồi sẽ dễ bắt hơn.”

La Nhận trầm ngâm đôi chỗ: “Chuyện này rất khó nói, cô không thể xác định được có chắc là lão trai ngọc sẽ nổi lên mặt nước đêm trăng tròn hay không, huống chi, hơn mười ngày nữa trăng mới tròn, cũng không thể ăn dầm nằm dề phí thời gian ở đây được.”

Tào Nghiễm Hoa suy nghĩ: “Hay là, tôi một mình chèo thuyền ra biển? Không phải lão trai ngọc có thói quen tập kích thuyền mò ngọc đơn độc sao?”

La Nhận cười khò: “Anh không biết bơi, sợ rằng lão trai ngọc còn chưa bắt được đã lạc mất anh rồi.”

Mộc Đại bỗng nghĩ tới cái lưới.

La Nhận cảm thấy vẫn không ổn: “Góc độ của lưới xích quá kén, phương hướng và tốc độ di chuyển của lão trai ngọc lại không thể dự đoán. Có thể tính là một phương án, nhưng cũng không phải phương án tốt nhất.”

Vậy phải làm sao mới được, chần chừ Mộc Đại nhăn tít lại.

Tào Nghiễm Hoa thở dài: “Nếu có người không lờ thì tốt rồi.”

“Người không lờ nhé, có thể lên chín tầng trời ngắm trăng, có thể xuống năm biển bắt rùa, ào ào một phát, hai ngón tay kẹp lấy nó nhấc lên, nếu không thì, lấy một cái lưới thật lớn, phẫn phật một cái, cũng tóm được rồi.”

Nghĩ gì nói vậy, Viêm Hồng Sa nguyền rủa.

La Nhận lại giật mình: “Hình như, đúng là có thể, có nhớ hôm đó không, sau khi lão trai ngọc bị chọc tức thì nổi lên mặt nước xoay tròn ấy?”

Đương nhiên là nhớ rồi, đến giờ Tào Nghiễm Hoa vẫn còn thấy sợ: “Như phong hỏa luân ấy, vù vù vù, kể đến ai là người đó thấy máu.”

Mộc Đại vô thức liếc qua vai La Nhận.

La Nhận nói: “Khi đó, dưới đáy nước lại an toàn hơn, nếu như dưới nước có một tấm lưới đủ lớn, có thể bắt nó từ dưới lên.”

Lý thuyết thì đã rõ, nhưng thực hành thì có vẻ như không thể, Viêm Hồng Sa mờ mịt:

“Sao anh trải được một cái lưới to như vậy dưới nước chứ, không thực tế.”

La Nhận đứng dậy tìm giấy bút, sau đó qua đây, đầu tiên vẽ lên giấy một con thuyền.

So với Một Vạn Ba, đúng là vẽ có chút không bằng, có điều trong mắt Mộc Đại, anh làm gì cũng giỏi hết.

Cô chóng mặt xem.

La Nhận lại vẽ thêm một con thuyền khác, cách con thuyền trước đó một khoảng, đặt song song.

Viêm Hồng Sa là lên: “Chúng ta không có hai con thuyền.”

Mộc Đại trừng cô: “Thế nên có mới không nghĩ ra, thuyền có thể đi thuê cơ mà.”

Viêm Hồng Sa bị cô làm cho nghẹn họng, lại không cam lòng có và La Nhận kẻ xướng người họa như vậy, thốt một câu rất không liên quan: “Bớt chim chuột đi được không?”

Hừ, chuyện này liên quan gì đến chim chuột? Mặt Mộc Đại nóng lên, đang không biết phải đáp trả thế nào, La Nhận lại hỏi hột nói một câu: “Tất nhiên là không được rồi, người nói phải có người tiếp lời chứ.”

Mộc Đại cảm thấy đúng cực kỳ.

Viêm Hồng Sa phẫn nộ, không nói nữa.

La Nhận tiếp tục, trên mỗi chiếc thuyền đều thả xuống một cái lưới từ mạn thuyền.

Anh giải thích: “Hai con thuyền phải cách nhau một khoảng, vùng nước giữa hai thuyền chính là chỗ chúng ta săn lão trai ngọc, thuyền mò ngọc để dụ lão trai ngọc cũng chỉ có thể hoạt động trong vùng nước này.”

Vừa nói, anh vừa vẽ thêm một con thuyền nhỏ ở vùng biển chính giữa, trên thuyền nhỏ có một hình người, vẽ xong liếc nhìn Mộc Đại rồi trên đầu hình người phẩy thêm một nét, ý là bím tóc.

Điều này tức là, người trên thuyền nhỏ là nữ.

Viêm Hồng Sa sợ hãi kêu lên: “Tôi à? Chân tôi còn chưa khỏe mà.”

La Nhận nói: “Có cứ ngoan ngoãn ở trên thuyền đánh cá cho tôi, trên thuyền gỗ này, tôi là vẽ Mộc Đại.”

Viêm Hồng Sa hít ngược vào một hơi khí lạnh, lẩm bẩm: “Bạn gái mình cũng xuống tay được, thật nhẫn tâm.”

Mộc Đại cũng hơi khản trương, có điều cũng không quá hoảng sợ, trong tiềm thức cảm thấy, La Nhận nhất định là có sắp xếp.

Quả nhiên, anh vẽ thêm một sợi dây thừng căng giữa hai thuyền lớn.

“Với kinh công của Mộc Đại, đi trên thừng không thành vấn đề, như vậy, Mộc Đại lên thuyền hay lên thừng đều thành thạo cả, có thể nghĩ cách dụ lão trai ngọc lên mặt nước. Lúc này...”

Nói đến đây, anh dừng bút vẽ thêm ở hai thuyền đánh cá mỗi bên một người.

“Tào Nghiễm Hoa và Viêm Hồng Sa sẽ từ hai bên thuyền lớn thả lưới xuống vuông góc với mặt nước, phải bảo đảm căng hết sức im hơi lặng tiếng. Còn tôi và Một Vạn Ba...”

Anh dừng lại một chút: “Bọn tôi xuống nước, ở dưới rập hai tấm lưới vào với nhau.”

Anh ra đầu tay hợp hai thành một: “Xem hiểu không, cứ như vậy, hai tấm lưới bên dưới lão trai ngọc kết thành một, lúc này, chỉ cần nắm đúng thời cơ, bánh tời trên hai chiếc thuyền đồng thời hoạt động là có thể nhanh chóng vớt lão trai ngọc ra khỏi mặt biển.”

Miệng Tào Nghiễm Hoa há ra, mãi không ngấm lại được.

Gã nói: “Chỉ cần có thể tách khỏi mặt nước, đến lúc đó muốn chém muốn giết đều là do chúng ta?”

Càng nghĩ càng hưng phấn, đang định nói thêm gì, La Nhận bỗng nhìn ra sau gáy: “Xong rồi?”

Phía sau vang lên giọng Một Vạn Ba: “Xong rồi.”

“Là tranh?”

Khóe miệng Một Vạn Ba giật một cái: “Là tranh, tự qua đây xem đi, thật sự là...”

Hắn dùng một từ nghe có vẻ châm chọc.

“Thật sự là, trông rất sống động.”

Trên màn hình máy tính, Một Vạn Ba đã ghép xong hình, cũng không phức tạp, chỉ là một cảnh tượng, một cảnh tượng cổ xưa thì có thể phức tạp bao nhiêu chứ?

Xương trắng rậm rạp dày đặc, xếp thành dãy núi, rừng cây, cạnh đó còn có một con sông, tựa như một bức họa mực mực đơn giản, tượng hình, hội ý.

Sớ dĩ nói trông rất sống động, là chỉ nhân vật bên trong bức tranh.

Không phải là xếp thành, mà là thật, người chết, hơn nữa, cảnh tượng này, tổng cộng có hai bức, bức thứ hai chưa hoàn thành.

Như thể tranh liền hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 25

Bức thứ nhất, một người ngồi xồm trên bờ sông, tựa như đang quý gối uống nước, phía sau là một người khác, rón rén lên lút tới gần như đang mưu đồ đẩy người phía trước.

Bức thứ hai, người lúc trước uống nước bị người phía sau ấn vào nước, hai tay giờ liền như đang liều mạng gẩy giữa, xa xa có một người thứ ba đang chạy như bay tới, có vẻ như là nghe thấy tiếng kêu cứu nên chạy tới gần.

Người chạy tới chính là Viêm Cửu Tiêu, trước đó xem riêng lẻ thì chi cảm thấy là y đang nằm trên đất trong tư thế vận vẹo, nhưng giờ thì đã hiểu, thì ra là điệu bộ đang chạy, mặc đồ lộn và đội mũ bảo hộ, thoát nhin vô cùng buồn cười.

Nhưng không ai cười nổi.

Tựa như muốn khuấy động bầu không khí, hoặc giả là thật sự phát hiện ra điều gì, La Nhận nói: “Con trai này cũng thật ngộ nghĩnh.”

Mộc Đại hỏi: “Là sao?”

La Nhận chỉ vào bức thứ hai: “Thấy ở đây không, cảnh tượng này được sắp xếp từ phải sang trái, còn chưa hoàn thành, mới chỉ đến chỗ Viêm Cửu Tiêu.”

“Nhưng rõ ràng mấy ngày trước, Viêm Cửu Tiêu còn bị trôi dưới đáy biển, điều đó chứng tỏ cái gì?”

Một Vạn Ba do dự: “Chúng tôi nó làm chậm?”

Làm chậm? Mộc Đại muốn cười, nhưng liếc qua thấy Viêm Hồng Sa mắt hoe đỏ, trong lòng trùng xuống, thu lại ý cười.

Dù sao cũng là chủ của Hồng Sa mà.

La Nhận nói: “Chúng tôi nó căn bản không có tính logic gì hết, nói cho cùng, chẳng qua chỉ là một loài động vật cấp thấp, không biết nghĩ như chúng ta đã tưởng.”

“Nếu như bắt đầu tính từ lúc cha Một Vạn Ba gặp chuyện không may, lão trai ngọc ở dưới đáy biển này ít nhất cũng phải hơn mười năm rồi. Hơn mười năm, chảy sắt cũng mài thành kim được rồi, bất kể nó muốn ghép tranh gì, đừng nói là hai cảnh, mười cảnh cũng ghép xong, nhưng vì sao hiện giờ, bức thứ hai mới làm được phần nửa?”

Tào Nghiêm Hoa nghĩ ngợi hồi lâu, chợt lên tiếng: “Có phải là vì trung tâm của tranh là người, phải có người nó mới có thể bắt đầu không?”

Mộc Đại cũng đã hiểu.

Chuyện này giống như tranh vẽ tay vậy, nếu có chi tiết cần vật liệu đặc thù nhưng tạm thời không có, người vẽ sẽ tạm để chừa lại chi tiết đó, hoàn thành những phần khác trước, đến khi vật liệu đầy đủ thì vẽ bù chỗ kia sau.

Nhưng lão trai ngọc thì không thế, nó gần như xếp tranh theo trình tự một cách máy móc cứng nhắc, lúc đến phần nào đó sẽ tự động dừng lại.

Bởi vì không có người để bổ sung vào nên dừng tình hợp lý đỉnh công.

Viêm Hồng Sa chặn chữ nói: “Vậy nên, nó trôi chủ tới dưới đáy biển, chỉ là để...dự trữ trước? Thủ sẵn đồ dự bị?”

Một Vạn Ba nói: “Về lý thuyết mà nói thì đúng rồi, người chết dưới nước sau đó sẽ nổi lên mặt nước, vậy nên lão trai ngọc mới trôi ông ấy dưới đáy biển để đề phòng ngộ nhờ. Xem chỗ này này...”

Hắn chỉ vào mắt cá chân của Viêm Cửu Tiêu, ở đó có một cái đầu trâu chống ngược, bên cạnh là một đồng đá xếp chồng.

“Thế này là để cố định, sừng trên đầu trâu ghim mắt cá chân vào bùn biển, như dùng đinh mũ để đóng ấy, hơn nữa, người không phải là nằm dưới đáy biển, mà là bị vùi xuống một nửa. Như vậy tiện cho việc che giấu, nếu một ngày có cuộc mò ngọc quy mô lớn, rất nhiều người xuống biển, có thể lập tức dùng cát lấp đi.”

Giọng Một Vạn Ba chợt trở nên đa cảm: “Điều này có thể giải thích lý do vì sao cha mẹ tôi và lão tộc trưởng đều được vớt lên, bởi vì lúc đó cách lúc xảy ra chuyện không lâu, rất nhiều người xuống biển đi cứu, lão trai ngọc có lẽ không kịp giấu đi, cũng không định giấu, dù sao nếu người xuống cứu lục tục khắp đáy biển thì bí mật của nó rất dễ bại lộ.”

Nhưng sau này, chuyện cứ thế thuận lợi hơn, dần thôn Ngũ Châu bỏ đi hết, những người còn xuống biển thường đều chỉ có một mình.

Trước Viêm Cửu Tiêu ít nhất cũng phải chết bốn người rồi, bốn người, có người là bộ xương khô tro tro, có người là bộ xương bọc trong đồng áo quần rách bươm vì ngâm lâu trong nước, không thể tra ra niên đại, không chắc là trước tai nạn của cha Một Vạn Ba hay là sau khi người trong thôn bỏ đi nữa.

Một Vạn Ba nhìn nãy thì thế kia chấm chữ: “Có thể trong đó có một người cũng từng đi qua ải Hầm Cốc, mang theo một thanh Hùng Giản rồi bị rơi xuống vùng biển này.”

Có lẽ vậy, có điều bây giờ, chẳng ai có thể biết được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, dù sao thì xương cốt cũng không biết nói chuyện.

Xem ra, vụ án của thanh Hùng Giản thứ hai này có liên quan tới nước.

Thanh Hùng Giản thứ hai có rất nhiều điểm tương tự với thanh thứ nhất, nhưng cũng có chỗ bất đồng. Thanh thứ nhất chi lập đi lập lại một cảnh tượng duy nhất, mà thanh thứ hai này dường như lại đang cố gắng xếp lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Mộc Đại nghĩ mãi không ra: “Nhưng mà vì sao, bất kể là thanh Hùng Giản thứ nhất hay thứ hai đều nhiệt tình trong việc tái hiện lại cảnh tượng năm đó như vậy?”

La Nhận nói: “Em không cảm thấy, chuyện này đối với hung án năm đó giống như một kiểu...hiến tế sao?”

Gần như là cố chấp tái hiện, trên bờ, dưới biển, còn những thanh còn lại thì sao, đang ở đâu? Nếu cả bảy thanh cùng tụ lại một chỗ thì sẽ thế nào?

Mộc Đại không nhịn được rung mình.

Viêm Hồng Sa hỏi: “Cái lỏng Phượng Hoàng gì gì kia làm ăn thế nào vậy không biết, sao lại dễ mẽ không quản vậy chứ?”

Hôm qua mới được Tào Nghiêm Hoa kể cho nghe về bảy thanh Hùng Giản, đối với cái tên đọc muốn đất rãng này, Viêm Hồng Sa vẫn chưa nhớ rõ được.

La Nhận nói: “Chắc là vì không có bản lĩnh đó, nó mà quản được thì đã sớm phong ấn bảy thanh Hùng Giản xong xuôi rồi.”

Mộc Đại không phục: “Nhưng mà mặt khác, chí ít nó cũng nguyệt tức rồi mà, chặt chân hung phạm đó.”

La Nhận nhắc nhở cô: “Đó là sau khi Hùng Giản rời đi, lúc Hùng Giản còn ám trên người, em có thấy lỏng Phượng Hoàng Loan có tích sự gì không?”

Mộc Đại không đáp, nghĩ một chút thấy cũng phải, cứ cảm thấy lỏng Phượng Hoàng Loan này chi gọi sợ mạnh khiếp yếu, lúc Hùng Giản ám người thì chẳng làm gì, Hùng Giản đi rồi mới mượn mánh thực thi công lý.

Hiện giờ đối với lão trai ngọc thì sao, cũng định như vậy à? Chờ họ tách Hùng Giản ra khỏi rồi mới tới trừng trị lão trai ngọc, thiếu sống chém chết? Chiên dầu chiên mỡ? Có nghĩa lý gì sao?

La Nhận khuyên Mộc Đại: “Phải nghĩ theo chiều hướng tích cực, có thể là do hiện giờ Hùng Giản phân tán khắp nơi, ngoài tầm với của lỏng Phượng Hoàng Loan, đến khi chúng ta lần lượt bắt được Hùng Giản về, nói không chừng đến lúc đó sức mạnh của lỏng Phượng Hoàng Loan sẽ càng ngày càng mạnh.”

Tào Nghiêm Hoa nói: “Chúng ta đây là đang về phe lỏng Phượng Hoàng Loan à?”

Gã càng nghĩ càng thấy đúng: “Mọi người nói xem, chúng ta vất vả như vậy, có khi nào lỏng Phượng Hoàng Loan sẽ tặng cho chúng ta cái gì không? Nói không chừng lại tặng cho mỗi người một bé phượng hoàng ấy.”

“Đến lúc đó, chúng ta đất phượng hoàng đi dạo, oách hơn đất gấu trúc nhiều!”

Có một đồ đệ giới nghỉ vớ nghỉ vẫn như vậy, thật sự là mất mặt, Mộc Đại tức giận quát gã một cái, ai ngờ Tào Nghiêm Hoa lại đột nhiên quay sang nói với cô: “Tiểu sư phụ em này, đến lúc đó, em với anh Tiểu La mỗi người một con phượng hoàng, có khi hai đứa nó cũng yêu nhau không chừng.”

Vậy sao? Ngẩng thấy cũng có vẻ đáng yêu, trên mặt Mộc Đại không kìm được nở nụ cười.

Đúng là không phải người một nhà thì không vào chung một nhà, sư phụ sao đệ tử vậy, cũng thật là tuyệt phối, La Nhận tạt cho hai người một gáo nước lạnh.

“Bớt bớt hộ cái, có thể tặng mỗi người một con chó ta đã là không tệ rồi.”

Người nói vô ý, người nghe có lòng.

Trong lòng Một Vạn Ba chợt đánh thạch một tiếng.

Hắn nhớ đến bức tranh thứ nhất họa lại ảnh nước mình về lúc ở Tiểu Thương Hà, trong tranh, ngoài lồng Phượng Hoàng Loan phong ấn bảy thanh Hung Giản ra thì còn một con không biết là sói hay là chó.

Đến giờ vẫn không có manh mối gì được hé lộ, vậy là ý gì?

Mọi người cùng rời khỏi thôn Ngũ Châu, thuyền xe đều rút khỏi đó, quay lại thôn phụ cận.

Đồ đạc phải chuẩn bị có rất nhiều, về cũng bận rộn, nhưng rất có trật tự, Viêm Hồng Sa cũng không ngồi xe lân nữa mà đỡ lấy mạn thuyền đi tới đi lui trong buồng, nói: “Tôi cũng là người biết võ, đến thời khắc mấu chốt không chừng cũng góp được một tay vào đó.”

La Nhận và Một Vạn Ba ở trên thuyền bạc chuyện sư dụng lưới xích, đến lúc đó, cũng không thể dùng sức người thả lưới, sức người dù sao cũng có hạn, phải có trang bị ròng rọc.

Mộc Đại thì tập chèo thuyền trong nước.

Tào Nghiêm Hoa ngồi trên thuyền chỉ đạo cô: “Không đứng, không đứng! Ôi chao tiểu sư phụ em gái tôi ơi, phải đồng thời dùng sức cả hai tay, đẩy nước ra sau đẩy nước ra sau! Cứ như em thế này thuyền sao mà đi chuyển được!”

Mộc Đại rất độc miệng, độc đến độ tức chết người ta: “Thuyền không đi chuyển là vì anh ngồi trên thuyền đó! Anh có thua gì cái mỏ neo không, thuyền đi chuyển bằng niềm tin à! Biển, biển xuống dưới!”

Tào Nghiêm Hoa bị tôn thương lòng tự trọng nặng nề, phần nộ đứng dậy, phui mông bỏ lên thuyền đánh cá.

Cứ như thể thể hiện điều gì, sau khi già bỏ đi, con thuyền nhỏ thế nhưng lại thật sự chuyển động.

Một Vạn Ba đồ giờ vẫn đứng bằng quan đi qua, dù sao cũng là anh em thiện lành của nhau, kiên định đứng về phía già, nói: “Cô chủ nhỏ lúc nào chẳng vậy, anh nói sao lại được cô, đánh cũng chẳng lại được đâu.”

Tào Nghiêm Hoa lòng đầy chua xót: “Tôi vốn đã đánh không lại cô ấy rồi, lại còn có anh Tiểu La ở đây, hai người đó mà hội đồng úp sọt tôi, tôi thắng được chắc? Chi có thàm hơn thôi.”

Một Vạn Ba hạ giọng: “Anh có thể lên mạng đim cô mà.”

Thật không ngờ được, Tào Nghiêm Hoa lại là người đồng đạo.

“Ý cậu là mở topic? Lên Tianya mở topic?”

Giọng Một Vạn Ba lại thấp thêm hai bậc: “Có tài khoản không? Không có tôi cho anh mượn.”

Tào Nghiêm Hoa tỏ ra không cần.

“Tôi cũng có!”

Một Vạn Ba truyền thụ kinh nghiệm cho già: “Đừng dùng tên thật, lấy một cái biệt danh đi, cũng không được nói cô là sư phụ anh, gọi là có giáo i, lúc miêu tả cô, nếu cô đẹp thì anh phải tả cô xấu, nếu cô gầy thì anh phải báo cô mập, gắng hết sức xóa nhòa hình ảnh.”

Tào Nghiêm Hoa cảm kích nhìn hắn.

Tam Tam thật đúng là người anh em thiện lành.

Vừa đến giờ lên đèn.

Hai con thuyền đều sáng choang, ánh đèn vàng sáng, lững lờ giữa hai thuyền là những gợn sóng nhỏ, Mộc Đại đã chèo thuyền tới tới lui lui được hơn mười bận, càng chèo càng quen tay, hai mái chèo đã có thể dùng nhuần nhuyễn.

Cô nghiêng đầu nhìn lên thuyền, nhìn bên này, lại nhìn bên kia.

La Nhận và Một Vạn Ba đang điều chỉnh bánh lái thả thả lưới, tám lưới bằng phẳng rộng lớn chìm vào nước, ở mép lưới bên dưới cứ cách một khoảng lại có một cặp móc lỗ, tổng cộng hơn mười cặp, đến lúc đó, hai bên cùng móc lại là có thể ráp hai cái lưới lại thành một.

Điều đó cũng có nghĩa, ở dưới nước, La Nhận và Một Vạn Ba phải thao tác thật nhanh, đồng thời cũng có nghĩa, ở trên mặt nước, cô phải giữ chân được lão trai ngọc càng lâu càng tốt.

Lưới xích dính nước, phản chiếu lại ánh đèn, La Nhận đứng ở bên kia lưới, ra dấu làm mẫu, Một Vạn Ba tựa lên lưới, không biết đang nói gì, lúc nói cứ kéo kéo cái lưới nghe rào rào.

Một đầu khác, Hồng Sa đang chuẩn bị bữa tối trong buồng lái, đơn giản là mua đồ ăn, chia ra làm năm phần, từng phần từng phần chia xong, Mộc Đại nghe thấy tiếng cô la lớn: “Này này, Tào Mập, đợi mọi người ăn cùng! Ăn cùng!”

Mộc Đại không cảm thấy áp lực hay sợ hãi chút nào. Thậm chí cô còn nghĩ, thật lâu thật lâu về sau, khi cô đã già, cô vẫn sẽ nhớ được cảnh tượng này, nhớ được ngọn đèn tối nay, trên thuyền có người đàn ông cô thích, có bạn bè, có một đồ đệ đang đẩy bụng hờn dỗi, mọi người đang đồng tâm hiệp lực làm một chuyện, một chuyện mà kẻ ra người thường chưa chắc đã chịu tin.

Nếu thật sự có một bé phượng hoàng thì tốt biết bao, như là nhân chứng chứng kiến tất cả những chuyện kỳ dị mà cô từng tham dự.

Cô từ từ chèo về bên thang xuống nước của thuyền đánh cá, La Nhận vươn tay ra, cô nắm lấy tay La Nhận, nhanh nhẹn nhảy lên.

La Nhận hỏi cô: “Căng thẳng không?”

“Một chút.”

“Nếu thuyền lật, em lập tức phải leo lên dây, hoặc là theo dây lên thuyền, nhất định không được để rơi xuống nước, cũng đừng liều mạng, nếu lần này chúng ta làm không có hiệu quả thì chỉ ít cũng vẫn còn phương án B.”

Phương án B chính là cầm sào chờ nước, chờ đến khi lão trai ngọc lên bờ phơi trắng, nhưng trải qua hai lần giao đầu này rồi, có lẽ lão trai ngọc sẽ cẩn thận hơn rất nhiều, có thể trong một khoảng thời gian dài sẽ không lên bờ nữa.

Mộc Đại nghĩ ngợi một chút: “Rơi xuống nước thì sao, không phải anh sẽ cứu em à?”

Biết rồi còn hỏi, cô đã theo anh, tất nhiên là phải cứu, sao có thể không cứu chứ.

Anh nói: “Chủ yếu là dưới nước khá nguy hiểm...”

“Nguy hiểm thì không cứu à?”

La Nhận nói “Không phải, vì nguy hiểm nên anh muốn đợi bạn gái anh cứu anh lên trên.”

Ừ, từ bạn gái này thật êm tai, còn êm tai hơn gọi Mộc Đại nữa.

Mộc Đại nói: “Vậy được rồi, em có chết cũng sẽ không rơi xuống nước.”

La Nhận cười rộ lên, định nói thêm gì, chuông điện thoại chợt vang lên.

Thần Côn gọi tới.

Không phải là bên Sinh Đình xảy ra chuyện gì chứ?

Trong lòng La Nhận run lên, vội bắt máy.

Giọng Thần Côn có phần hung phấn: “Cù Cái Nhỏ, hình như tôi tìm được mẩu chốt vấn đề rồi, tôi hỏi cậu, kim mộc thủy hỏa thổ, các cậu đã tìm được hóa chưa?”

La Nhận chẳng hiểu mô tê gì.

Thần Côn giải thích, căn cứ vào những điều La Nhận nói với lão về sau, bốn người cùng nhau đối phó với thanh Hung Gian thứ nhất ở Tiểu Thương Hà đều bất gặp được tin tức tiền nhân chỉ lối ở những thời điểm khác nhau, trong những môi trường khác nhau.

Một Vạn Ba trực tiếp về từ ảnh nước ra, La Nhận nhìn thấy hình ảnh trên thân đao, Tào Nghiêm Hoa gấp ào gác lúc bụi đất tung lên, còn Mộc Đại, ngọn nguồn giấc mộng của cô là xuất phát từ tấm gỗ chạm trổ nơi đầu giường.

Phân biệt ứng với thủy, kim, thổ, mộc trong ngũ hành.

Hỏa thì sao, có hỏa không?

Đầu óc La Nhận hơi loạn, từng người trong số họ vậy nhưng lại ứng với một trong ngũ hành sao? Điều này chứng tỏ cái gì? Họ là được chọn, hay là trong chốn u minh đã tự định trước?

Thần Côn cười ha hả, chỉ qua giọng cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lão cười ngất ngưởng.

Lão nói: “Cù Cái Nhỏ, cậu nghĩ nhiều rồi, các cậu chỉ là một đám ô hợp thôi, ‘được chọn’ cái gì chứ, các cậu có gì đặc biệt mà có thể được chọn?”

Đến đây đủ ngũ hành rồi nên giải thích tên của năm nhân vật một chút:

- *La Nhận, trong chữ Nhận (認) có chữ Dao (刀) liên quan đến Kim (chỉ kim loại);*
- *Mộc Đại thì rõ rồi, nguyên chữ Mộc làm họ;*
- *Một Vạn Ba tên thật là Giang Chiêu, chữ Giang có nghĩa là sông, liên quan đến Thủy;*
- *Viêm Hồng Sa, chữ Viêm có nghĩa là rất nóng, liên quan đến Hỏa;*
- *Tào Nghiêm Hoa, chữ Hoa còn có một nghĩa là chất lỏng đọng/khoáng, liên quan đến Thổ.*

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 26

Nói đúng là chẳng nề nang chút nào, La Nhận cũng thực sự phải thần phục: Thành thật mà nói, thói đời gian hiểm, lão Thần Côn này vào nam ra bắc lâu như vậy, nói chuyện lúc nào cũng câu thả lỏng dễ gây mất lòng, thế mà lại có thể sống yên ổn đến tận giờ, đúng là một chuyện khiến người ta phải đập bàn kinh ngạc.

Anh hỏi: “Nếu không phải là được chọn, vậy vì sao mỗi người lại ứng với một cái?”

Câu trả lời của Thần Côn là: “Còn không phải bởi vì lúc đó bốn người các cậu vừa vận có mặt ở hiện trường sao, mỗi người một cái mà phân thời!”

La Nhận hít ngược một hơi khí lạnh: Thế này gọi là gì? Giữa đường bắt khách? Được ai hay người nấy?

La Nhận lại hỏi: “Vậy người thứ năm ứng với hỏa thì tìm thế nào?”

“Các cậu đang đối phó với thanh Hung Gian thứ hai, có thêm ai tham gia vào không, có thì chính là người mới vào đây. Nếu không có thì kéo bữa một người tới, người kéo tới chính là hỏa.”

Chơi gì kỳ vậy? La Nhận không biết nên khóc hay nên cười.

Thần Côn lại rất nghiêm túc.

Lão nói: “Cù Cái Nhỏ, cậu dừng đọc mấy thứ tiểu thuyết linh tính rồi tưởng những chuyện thế này là có số mệnh an bài, cho là các cậu vì có thiên phú dị bẩm gì đó mà được lòng Phụng Hoàng Loan điều tra tổ tông tám đời sau đó vất vả khổ sở tập hợp các cô các cậu lại một chỗ, cậu nghĩ nhiều rồi. Tôi nghĩ tôi nghĩ lui, chỉ có thể là ngẫu nhiên thôi.”

Còn nói: “Nếu lần đó ở Tiểu Thương Hà, tôi cũng chạy tới hiện trường thì tám phần mười hóa chính là tôi.”

La Nhận chỉ cảm thấy không tưởng tượng nổi: “Sao có thể tùy tiện vậy chứ?”

Thần Côn bật cười: “Cậu thấy tùy tiện à? Tôi lại cảm thấy rất hợp tình hợp lý đó.”

“Tình cảnh năm đó như thế nào, chờ lâu như vậy, mãi mới xuất hiện một bậc đại đức là Lão Tử, dẫn bảy điềm xấu tới lỗi vào bảy thanh Hung Gian, sau đó dùng lòng Phụng Hoàng Loan phong ấn lại.”

“Lòng Phụng Hoàng Loan, thế tre bằng gỗ, kỳ thật đều làm từ vật chất mà nên, là vật chất, cậu hiểu không?”

La Nhận đỡ trán thở dài, chuyện này thì liên quan gì tới vật chất?

Mộc Đại thấy cuộc gọi này có vẻ như sẽ không sớm kết thúc, vậy nên tự vào khoang thuyền ăn trước.

“Những món đồ từ vật chất này, trước thời Lão Tử cũng có thể tạo ra được, tạo cả đồng cũng được.”

La Nhận đã lờ mờ hiểu được đôi chút, ý Thần Côn là: lòng Phụng Hoàng Loan và thè tre là có từ trước khi Lão Tử tới, nhưng vì sao khi đó lại không thể phong ấn được bảy điềm gở này?

Vậy nên, nhân tố mấu chốt của việc phong ấn không phải là lòng Phụng Hoàng Loan mà là Lão Tử. Hoặc giả, cả hai đều quan trọng, nhưng tầm quan trọng của Lão Tử lớn hơn.

Thần Côn nói: “Cậu muốn tìm một nhân vật như Lão Tử vào thì này cũng rất khó khăn, vậy nên tôi mơ hồ có một cảm giác, lòng Phụng Hoàng Loan là đang mượn sức người.”

“Chuyện này giống như có nắm vị trí trống, cấp bách cần có người bổ khuyết, dựa vào chỉ dẫn của nó mà làm việc, năm người này là ai, phẩm hạnh thế nào, có gì đặc biệt hay không, thực ra không quan trọng, nó chỉ cần lấp đầy chỗ trống là được.”

Nói đến đây, Thần Côn thở dài: “Thực ra nói các cậu không có gì đặc biệt cũng không đúng, các cậu thực ra cũng đặc biệt – các cậu có thể là nhóm người đầu tiên đứng ra chống đối lại Hung Gian.”

Lời này không sai, trước họ, dường như Hung Gian luôn không ngừng hại người, không kiêng dè gì hết, từ Trương Quang Hoa chuyển sang Lưu Thụ Hải, lại từ Lưu Thụ Hải chuyển sang La Văn Miếu, người khác chỉ xem với ánh mắt hiếu kỳ rồi thảo luận bàn tán chứ không ai thực sự liên hệ các vụ án vào với nhau, bắt tay vào làm điều gì.

Lần đó ở Tiểu Thương Hà, họ đã thật sự đánh thắng Hung Gian, không những thế còn vây khốn được nó, tự mình làm một cái thùng hội ý “kim mộc thủy hỏa thổ”, tuy rằng không bao lâu sau cái thùng đã mất hiệu lực.

Như vậy có phải là “được chọn” không?

La Nhận cười: “Được chọn thì được chọn, dù sao thì, để có thể cứu Sinh Đình khỏi hẳn, mục tiêu gốc của tôi cũng chính là phong ấn bảy thanh Hung Gian, nếu như đó là phương pháp trị tận gốc.”

Thần Côn đột nhiên lại im lặng khác thường.

Sự im lặng bất thường này khiến La Nhận có chút bất an.

“Sao vậy?”

Thần Côn hơi lưỡng lự.

“Cù Cái Nhỏ, tôi phải nhắc nhở cậu, tôi chứng kiến nhiều chuyện tương tự thế này rồi, cậu đừng đơn giản cho rằng bảy thanh Hung Giản là hóa thân của tà ác thì lòng Phượng Hoàng Loan sẽ là đại biểu cho chính nghĩa và cái thiện, không có giới hạn rõ ràng như vậy đâu, để đạt được mục đích, trong quá trình nó có thể không từ thủ đoạn.”

Trong khoang thuyền vọng ra tiếng cười đùa thoải mái, La Nhận vô thức đánh mất quai nhìn, Tào Nghiêm Hoa không biết sao mà gục xuống bàn, Mộc Đại đang tức giận lòi gãi dầy.

Anh xoay người, hạ giọng: “Có ý gì?”

“Hiện giờ tôi cũng chỉ là phỏng đoán, nhưng không biết vì sao, cảm giác này rất mãnh liệt – tôi cảm giác, năm vị trí trống mà tôi nói ban này, các cậu lấp vào, nhưng chưa chắc đã có thể rời khỏi.”

“Nói cách khác, lúc được chọn, các cậu không thể cự tuyệt. Sau khi tham dự, cũng không có quyền tự do bỏ mặc không làm nữa.”

Một luồng khí lạnh chạy dọc lên sống lưng La Nhận, anh bỗng đưa tay ra nắm lấy mạn thuyền.

Có ý gì?

Mặc dù trước đó đã có một cuộc trò chuyện thẳng thắn với Mộc Đại, nhưng thực ra anh vẫn có sắp xếp riêng với cô, anh không muốn để Mộc Đại bị cuốn vào những chuyện hung hiểm gian nguy sắp tới, đúng, Mộc Đại có thể sẽ chủ động yêu cầu tham dự, nhưng việc này và việc cô cần bàn là không thể rời đi là hai chuyện khác nhau!

Điều này khiến anh liên tưởng tới đôi giày đỏ trong câu chuyện cổ tích đầy ma mị, mơ mơ màng màng đi vào rồi sẽ không thể cỏi ra được, cho đến chết u?

Anh hỏi câu này ra: “Cho đến chết u?”

Thần Côn đáp: “Chết rồi sẽ có người mới thế vào, cho đến khi chuyện này làm xong tôi cũng.”

Đã hiểu.

La Nhận trầm mặc cúp máy.

Nếu lời Thần Côn nói là thật, vậy thứ lòng Phượng Hoàng Loan cần cũng không phải là họ mà chỉ là ai đó để có thể lấp vào chỗ trống.

Kim mộc thủy hỏa thổ không phải là để chỉ cụ thể ai mà chỉ là một dấu hiệu được mặt nạ hóa, ai cũng có thể làm, không đảm nhiệm được cũng không thể rút, chỉ có thể gánh đến chết, ngay sau đó sẽ có người thay thế bổ sung, trẻ già măng mọc.

Đối với lòng Phượng Hoàng Loan mà nói, năm hành kim mộc thủy hỏa thổ, thế nào cũng phải có người để nó sai sử, nó tuyệt đối không quan tâm người đó là nam hay nữ, họ La hay họ Mộc, chỉ cần có người là được.

Anh, Mộc Đại, Một Vạn Ba, Hồng Sa và Tào Nghiêm Hoa, là nhóm kim mộc thủy hỏa thổ đầu tiên.

Quá nhiều thứ nguy hiểm và không thể biết, trên đường, ai cũng có thể bị thay, mà thay thế chỉ có thể xảy ra trong một tình huống duy nhất.

Từ vọng.

La Nhận đứng bên cửa, nhìn từng người trong buồng.

Kỷ thực, thời gian quen biết rất ngắn, ngoài Mộc Đại là bạn gái anh, những người khác, đứng nói tới bạn sinh tử, quen thân yêu thích còn chẳng tới nữa là.

Vậy nhưng anh không hi vọng phải nhìn bất kỳ ai gặp chuyện không may.

Cũng không biết qua bao lâu, phía sau vọng tới tiếng bước chân, tiếng động này, anh có thể nghe ra là ai.

La Nhận mỉm cười, cũng không quay đầu lại, chỉ chìa tay ra sau.

Quả nhiên, có người nắm lấy tay anh.

Ấm áp, mảnh mai, mềm mại, La Nhận nắm ngược lại, kéo nhẹ qua, kéo cô ngồi xuống bên cạnh.

Hỏi cô: “Ăn xong rồi?”

Cô lấy đồ ăn trong túi áo ra đưa cho anh, bánh mì bị dè bẹp và bánh quy nát vụn.

Nói: “Đám Tào Mập giờ chỉ gọi phá hoại thôi, ăn gì cũng tranh đoạt, không cho họ một trận thì không giành được.”

Lại thờ dãi: “Có bạn trai rồi áp lực còn lớn hơn trước đây nữa, ăn gì cũng phải đoạt hai phần.”

La Nhận bật cười, anh mở túi bánh mì, lấy cái bánh đẹp lép ra cắn một miếng, nói: “Cơ mà, có bạn gái rồi ăn gì cũng ngọt hơn trước.”

Mộc Đại hơi đỏ mặt, lại vô cùng hân hoan, trong mắt sáng lên như ánh sao lấp lánh, cô ôm lấy đầu gối, nhẹ nhàng gác cằm lên, nhìn anh ăn, còn giục anh: “Ăn đi chứ.”

Thật sự thích cô, cũng không tìm được lý do gì để không thích cô.

La Nhận nghĩ một chút, hỏi cô: “Em thật sự nhận Tào Nghiêm Hoa làm đồ đệ?”

Mộc Đại gật đầu: “Em cảm thấy con người anh ta không xấu, anh ta chưa chắc đã học được võ thuật thượng thừa nhưng mà để tăng cường sức khỏe thì cũng tốt mà.”

La Nhận gật đầu: “Lúc nào rảnh rồi, em dạy anh ta nhiều chút, sau này...”

Nghĩ đến sau này có thể sẽ có chuyện xảy ra, trong lòng ít nhiều có chút ghen ừ, bèn đổi sang cách nói nhẹ nhàng hơn: “Sau này gọi hội đi đánh nhau cũng thêm được một người hưởng ứng.”

Hôm sau trời vừa tảng sáng, hai chiếc thuyền lại một lần nữa xuất phát.

Người cũng chia ra làm hai, La Nhận, Mộc Đại, Viêm Hồng Sa một thuyền, Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa lên thuyền còn lại.

Viêm Hồng Sa đã có thể bước đi, tự mình hết đá chân lại vịn eo trên boong thuyền, Tào Nghiêm Hoa ở đối diện nhìn mà ngưỡng mộ: Ngày đó lúc tán phết, gã đã biết Viêm Hồng Sa cũng tập võ, hơn nữa, tỷ thí với người khác vài chiêu cũng không thành vấn đề.

Thực sự là quá bất công, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa đều biết võ mà gã và Tam Tam thì lại vai không thể gánh tay không thể xách, đều là hạng đàn ông yếu ớt.

Hai ngày nay ra ngoài không có lúc nào rảnh để tập luyện, Tào Nghiêm Hoa cảm thấy khiếp sợ, bèn vội vàng nằm xuống, làm vài cái hít đất.

Viêm Hồng Sa ở đối diện trông thấy, hỏi Mộc Đại: “Tào Mập đang làm gì vậy?”

Mộc Đại quay sang liếc một cái, đứng đưng một câu: “Chắc là thấy mệt nên nằm xuống nghỉ thôi.”

Dừng thuyền, tắt máy, quãng thời gian không giữa hai thuyền căng lên một sợi dây.

La Nhận giúp Mộc Đại đẩy thuyền nhỏ xuống nước, thấp giọng dặn: “Cẩn thận đấy.”

Mộc Đại nói: “Yên tâm đi, em sẽ không rơi xuống nước đâu.”

Cô chậm rãi khua mái chèo, chèo vào vùng biển.

Ào ào, ào ào, mái chèo tạo thành gợn sóng, ánh nắng rất đẹp, nhưng mây rất nhiều, có lúc che khuất mặt trời, trên mặt biển không có ánh nắng, có chút âm u lạnh lẽo.

La Nhận và Một Vạn Ba đã mặc xong đồ lặn, mỗi người đeo một ống dưỡng khí nhỏ, Tào Nghiêm Hoa đang kiểm tra bánh tời thả lưới, Viêm Hồng Sa đang xem mắt nước, cách một lúc vẫy tay với Mộc Đại: “Chưa tới đâu, cô thả lỏng đi.”

Cũng chẳng thể nào thả lỏng được, dù sao cô cũng không biết bơi, mặt sàn dưới chân cũng chẳng lấy gì làm kiên cố, cứ dơng đưa bập bênh.

Ào ào, ào ào.

Mộc Đại cũng không rõ mình đã chèo qua chèo lại mấy lần, người hai bên thuyền đều đang dựa vào mạn thuyền nhìn cô như nhìn một con khi biết chèo thuyền trong vườn thú.

Viêm Hồng Sa nhìn lướt qua màn hình máy tính, lười biếng ngáp dài: “Chưa tới.”

Lão trai ngọc có thể đã khôn lên, không dễ bị dụ lên mặt nước như vậy.

Mộc Đại chèo đến phát mệt, gác ngang mái chèo lên thuyền, ôm đầu gối nghỉ tạm, cảm gác lên đầu gối, không biết có phải vì đêm qua ngủ không ngon không mà con buồn ngủ kéo tới, không nhin được ngáp một cái.

Ngáp còn chưa xong, chợt sùng sột.

Xa xa trên mặt biển có một món nước trắng tấp, trắng xóa đang phi rất nhanh về phía bên này, mới nhìn còn thấy xa, chớp mắt một cái đã gần hơn rất nhiều.

Mộc Đại không kim được đứng bật dậy, móc ống nhòm ra nhìn.

Bọt nước xoáy tròn, chỗ lên xuống có thể nhìn thấy vô trai màu xám xanh.

Là lão trai ngọc!

Nó không trực tiếp trôi lên từ đáy biển vùng này mà là từ một chỗ rất xa khác qua đây, bởi vậy nên mặt nước không thể nhìn thấy.

Nó thậm chí còn phá vỡ thường lệ, dựng thẳng trong nước như một bánh răng xoay tròn tốc độ cao, bởi vậy nên mới chỉ có một món nước nhỏ hẹp.

Mà phương hướng món nước kia lao tới là...

Mộc Đại kinh hãi: Vậy gần như là có thể vừa vận bỏ thuyền nhỏ của cô ra làm hai!

Món nước nháy mắt đã tới gần, con người cô gần như có thể phản chiếu hình ảnh bọt nước tung lên.

La Nhận la lớn: “Mộc Đại! Bỏ thuyền!”

Trong lòng Mộc Đại rét run, tay chân cũng run lên, như vô số lần luyện tập từ trước, nháy mắt đề khí nháy lên, tay vừa chạm vào dây thừng đã nhẹ nhàng bay người lên, cả thân vất lên thừng.

Đúng lúc đó, chuyện mà không ai ngờ tới đã xảy ra.

Rào một tiếng lớn, lão trai ngọc xoay vòng vọt lên khỏi mặt nước, xông thẳng vào Mộc Đại đang trên thừng.

Mộc Đại nghe thấy tiếng Tào Nghiêm Hoa vì hoảng sợ cực độ mà trở nên chói gắt kỳ dị.

“Nó bay! Nó biết bay!”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 27

Vô trai to lớn xoay tròn bay lên, đầu óc Mộc Đại trống rỗng, có ảo giác như đến cả không khí cũng bị nó chém đứt vậy.

La Nhận cảm thấy như có một cột băng, từ thiên linh cái đâm thẳng xuống, đông cứng cổ họng, xuyên thẳng vào tim, phản ứng đầu tiên của anh là rút súng, nhưng chỉ vơ vào khoảng không.

Đây không phải là Philippines, không có khẩu UZI hạng nhẹ vừa tay kia.

Đúng lúc đó, Mộc Đại bỗng buông tay, rơi khỏi thừng.

Một rơi xuống, một bay lên, chỉ trong sát na, vô trai lướt qua người cô, cắt đứt dây thừng.

Mộc Đại rơi xuống thuyền nhỏ, mà đã bay của lão trai ngọc chưa giảm, bay trong không trung thành một đường parabol dài rồi mới cắt xuống nước.

Toàn bộ quá trình kỳ thực chỉ có mấy giây nhưng La Nhận lại cảm thấy tim mình như đã ngừng đập một lần.

Lại có cảm giác may mắn vô cùng, năng lực phản ứng cấp tốc của Mộc Đại thực sự là ngoài dự liệu của anh.

Còn nữa, anh nhìn ra, lão trai ngọc này không phải là biết bay, chỉ là như cá, mượn lực nhảy lên mà thôi.

Mộc Đại ngơ ngàng đứng dậy trong khoang thuyền, Viêm Hồng Sa hét lên: “Mộc Đại, cô mau chèo đi chứ, chèo về đây!”

La Nhận nhanh chóng cởi sợi thừng treo trên mạn thuyền xuống, đầu dây buộc một cái cờ lê, vung vãi cái áng chừng rồi ném về phía thuyền Một Vạn Ba đằng xa.

May mà bọn họ đã có chuẩn bị, hai thuyền cách nhau không quá xa, trong thời gian ngắn có thể căng một sợi thừng nữa cho Mộc Đại.

Cạch một tiếng, có lẽ móc chắc vào mạn thuyền đối diện, Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa vội vàng thắt thành nút chết, đương lúc luống cuống tay chân, Tào Nghiêm đột nhiên nhận ra, thuyền hình như đang...rung lên.

Sắc mặt gã trắng bệch, nhìn sang Một Vạn Ba, hỏi: “Cậu có nghe thấy không?”

Một Vạn Ba cũng nghe thấy.

Chấn động dội từ đáy thuyền lên, mỗi lần một phương hướng khác nhau.

Yên lặng hai giây, Tào Nghiêm Hoa chỉ cảm thấy lông tóc từng sợi dựng hết cả lên: “Nó...nó đang cắt thuyền của chúng ta à?”

Một Vạn Ba phản ứng lại, quay sang phía đối diện ra sức vẫy tay, khăn giọng la lớn: “La Nhận, lái thuyền đi, nó đang cắt thuyền! Cắt thuyền!”

Thuyền đánh cá cho ngư dân thuê, tuy khá lớn nhưng thiết bị và tốc độ đều bình thường, muốn tiến thoái linh hoạt như “chiến hạm” quả thực là viễn vông, thân thuyền bọc vô thép, nhưng dù sao cũng không bền chắc thật sự được như thép, những chỗ có thể tấn công ở đây và sườn thuyền có rất nhiều, hơn nữa, chấn động đến từ nhiều hướng khác nhau chứng tỏ lão trai ngọc đang thử thăm dò.

Một Vạn Ba vọt vào buồng nhỏ trong tàu, nỗ lực khởi động thuyền, tiếng động cơ quen thuộc vang lên, còn chưa kịp thở phào, ầm ầm vài tiếng, động cơ im bất.

Chết mất thôi, thế này có gọi là chưa kịp xuất sư đã bị đánh chết không? Còn chưa kịp đánh ấy chứ, thuyền đã tắt máy mất rồi.

Trong đầu Một Vạn Ba xẹt qua vô số ý nghĩ.

Chỗ này cách bờ quá xa, nếu cả hai con thuyền đều bị chết máy giữa biển, vậy thì đúng là mặc người xấu xé rồi.

Hắn xông ra boong tàu, kêu với sang phía đối diện: “Thuyền bọn tôi không chạy được nữa, các người đi trước đi! Đi trước! Rồi nghĩ biện pháp sau, đừng để thuyền bên anh cũng hòng mất!”

Còn chưa dứt lời, tiếng xoay tròn tốc độ cao xi xi vang lên, lão trai ngọc nổi lên mặt nước, bắt đầu cắt xoáy vào đường nối dọc trên thân thuyền.

Trên mặt biển dâng lên cuộn sóng, đáy thuyền nhỏ của Mộc Đại nhấp nhô, cổ khua chèo, tựa hồ muốn tới gần sợi thừng kia, nhưng sức người không đo nổi lực đẩy của sóng biển, thuyền càng lúc càng rời xa hơn.

Đa đầu Tào Nghiễm Hoa tê rần: “Nó... nó là muốn bỏ đứt thuyền của chúng ta ra sao?”

La Nhậ đột nhiên nghĩ ra một cách, anh thoáng liếc qua Mộc Đại: Tốt, cổ cách cả hai thuyền đều xa.

La Nhậ vọt vài bước tới bên mạn thuyền, tháo sợi thừng vừa căng ra, ném đầu dây cho Viêm Hồng Sa: “Tự buộc mình vào thuyền đi, càng chặt càng tốt, bảo Một Vạn Ba và Tào Nghiễm cũng làm vậy.”

Lại hô với qua Mộc Đại: “Rời đi, rời đi, đừng tới gần!”

Nói đoạn cấp tốc vào khoang, phất chèo khởi động thuyền, quay thân thuyền tạo thành một góc chín mươi độ với thuyền Một Vạn Ba rồi lùi lại.

Tào Nghiễm Hoa dù không hiểu Viêm Hồng Sa bảo vậy là để làm gì nhưng vẫn vói vằng tháo thừng trên thuyền, một đầu buộc vào mình, một đầu buộc vào chỗ chắc chắn cố định trên thuyền, chấn động dưới thuyền vẫn liên tục truyền đến, trong tâm mắt cơ hồ có thể thấy vụn gỗ tung tóe.

Gã hỏi Một Vạn Ba: “La Nhậ định làm gì vậy?”

Một Vạn Ba lơ mờ đoán được.

La Nhậ là định... dụng thuyền!

Làm thế nào để khiến một bánh răng đang xoay ở tốc độ cao dừng lại? Với kinh nghiệm của người bình thường, chỉ cần cắm một cây gậy sắt vào là có thể ngăn chặn hoặc tận sức giảm bớt đà chuyển động của trục bánh.

Cùng nguyên lý đó, lão trai ngọc xoay tròn tay đàng sớ nhưng nếu phải chịu một ngoại lực cản trở giống vậy thì sẽ giống như lần đầu tiên lúc Mộc Đại trùm chân lên nó. Lúc này, vô trai của nó đang cắt vào thuyền, tốc độ xoay rõ ràng đã chậm lại. Nếu như có thể lợi dụng được thời cơ này, từ mặt khác gây một lực trở ngại nửa tác động lên lão trai ngọc, vậy khả năng rất lớn là, trong một khoảng thời gian ngắn có thể khiến tốc độ xoay của lão trai ngọc về không.

Vô trai của nó mở rộng, đây chính là cơ hội tốt nhất để bắt Hung Giản!

Một Vạn Ba giữ chặt lấy đầu dây, đồng thời vươn tay ra siết chặt lấy mạn thuyền.

Đằng xa, thuyền La Nhậ sau khi lùi ra sau một đoạn thì quả nhiên tăng tốc đâm về phía này!

Tào Nghiễm Hoa không dám nhìn nữa, nhắm chặt hai mắt, sợ hãi hét toáng lên: “Tôi không muốn chết!”

Lúc xem phim ma, ma còn chưa hiện ra đã sợ mất mật gào thét suýt dọa chết bạn bè rồi – Tào Nghiễm Hoa chính là loại này.

Động lượng khổng lồ ập tới, khóp hàm Một Vạn Ba cắn chặt hơn, đang chuẩn bị toàn lực nghênh tiếp một cú ngập đầu thì...

Hắn trông thấy, thuyền La Nhậ quét đuôi tới trong cự ly gần, dụng thẳng thân thuyền vào sườn thuyền hắn.

Dù không đến mức long trời lở đất nhưng động lượng khổng lồ, lực đụng cộng thêm dòng nước bất ngờ biến chuyển cũng đủ để khiến Một Vạn Ba có cảm giác kinh sợ như sắp lật thuyền, dạ dày lộn tùng phèo, cả người như bị ném lên rồi quăng mạnh xuống, mặt nước trước mắt cuộn lên thành một tường sóng, thế nhưng...

Thế nhưng, hắn không bỏ sót tiếng động nghe mà mất lòng mất dạ: Tiếng vang kèn kẹt của bánh răng nhưng không phải là tiếng xoay nữa mà là tiếng lực bắt tông tâm.

Một Vạn Ba nằm trên boong thuyền, thuyền đã bị sóng ập lên ướt rượt, vừa nằm xuống đã thấy nước biển thấm ướt sau lưng, nhưng hắn chẳng để tâm.

Hắn cứ nằm như vậy, hai thuyền gần như kẻ sát vào nhau, nhảy một bước dài là có thể sang được bên kia, hắn trông thấy La Nhậ vịn khung cửa ra khỏi buồng lái, đứng vững lại rồi lấy từ hộp dụng cụ ra một cái đục và một cái búa.

Một Vạn Ba lồm cồm bò dậy, bỏ mấy bước ra mép thuyền, cúi xuống nhìn.

Lão trai ngọc đang ở dưới, hai mảnh vô trai mở to chia ra cắm ở hai bên thân thuyền, phí sức muốn xoay tiếp nhưng rồi chỉ giống như một cái máy bị sập nguồn, kết kết hai cái, chết đứng.

Một Vạn Ba cười ha ha.

Mây cũng có ngày hôm nay.

Mặt trời rút vào mây, không biết từ lúc nào, trên mặt biển tối sầm như nổi lên sương mù.

Mùi tanh gay mũi, thịt trai màu vàng ngả nâu, trong đó, hắn nhìn thấy một hộp ngọc vuông vức.

Hoặc có lẽ, là cái hộp được lão trai ngọc tiết trần châu ra bao lấy.

Trong trái tai còn có những viên ngọc kích cỡ lớn nhỏ khác, không quá tròn, một mặt óng ánh sắc vàng. La Nhậ biết loại ngọc trai này, khi đó, lúc muốn gắn một viên ngọc vào cái còi đưa cho Mộc Đại, nhân viên cửa hàng đã nói với anh, viên ngọc như vậy gọi là “ngọc khuyển”, chính là loại ngọc minh nguyệt mà cổ nhân nói đến, ban ngày, khi sắc trời quang đãng, có thể nhìn thấy trên thân ngọc liên tục lấp lánh một đường sáng.

Tất cả cùng vùng vẫy bỏ lại gần, Tào Nghiễm Hoa thờ hồn hển, hỏi: “Không ai bị thương chứ?”

Có vẻ như không, có điều, dù có bị thương cũng chẳng để tâm được nhiều vậy.

La Nhậ nhảy xuống nước, nửa người dựa vào một cái thuyền, chấn đập lên thân thuyền còn lại, chống đục lên mặt sau hộp tro rồi nín thở, đập mạnh một búa xuống.

Thân trai ngọc rung lên, đến thân thuyền cũng hơi hơi rung theo, thịt trai co rút mảnh liệt, Viêm Hồng Sa kêu to: “Nhìn kia!”

Không cần có nói, mọi người đều nhìn thấy, một mặt hộp ngọc đột nhiên nổi lên một vằn hoa văn màu máu, ở giữa dựng thẳng một nét dài, hai bên phẩy hai nét nhỏ.

Chữ này, ai cũng biết, là chữ có tính tượng hình nhất.

Chữ “thủy” trong giáp cốt văn.

Thanh Hung Giản thứ hai quả nhiên là ở bên trong.

Một Vạn Ba thì thào: “Dao chém mà chết, đim nước mà chết, vậy nên, đây là nói cho chúng ta biết nguyên nhân cái chết sao?”

Trước đó họ từng thảo luận, bảy vụ án này có phải có ngụ ý gì không? Tương tự như bảy mối tội đầu trong đạo Cơ Đốc vậy, chia thành ngao mạn, tham lam, dâm dục, phẫn nộ, phàm ăn, đồ kỵ, lười biếng?

La Nhậ phủ nhận suy nghĩ này, nguyên nhân rất đơn giản, Thần Côn đã nói, đó là bảy vụ hung án được ghi chép sớm nhất.

Bởi vì là sớm nhất nên thời gian phát sinh hẳn là rất gần nhau, không có khả năng phân loại, anh tượng trưng cho tham lam, tôi tượng trưng cho đồ kỵ.

Thanh Hung Giản thứ nhất là “đao”, thanh thứ hai là “thủy”, đáp án dường như dần sáng tỏ.

Cú đục thứ hai, gài quyết đứt khoát, hũ tro trần châu rời khỏi thân xác, thịt trai co quắp động đậy một lúc rồi chậm rãi ngưng hẳn.

Viêm Hồng Sa sợ sệt hỏi một câu: “Chết rồi?”

La Nhậ không đáp, anh như chợt nhớ ra điều gì, nhìn xung quanh: “Mộc Đại đâu rồi?”

Mộc Đại đâu rồi?

Không ở trên thuyền cậu sao, cũng không ở trên thuyền anh sao? Nghĩ lại, khi đó, sắp dụng thuyền, để tránh ảnh hưởng, đã bảo cô tránh ra xa.

Thế nhưng, người đâu rồi?

La Nhậ cuống lên, anh đưa hũ tro bọc ngọc cho Một Vạn Ba, bước nhanh lên thuyền, vội đứng lên mũi thuyền, trong tâm mắt hoàn toàn im ắng, xa một chút là sương mù, lơ mờ báng lảng, đến cả bờ biển cũng nhìn không rõ.

Dưới thuyền, đám Viêm Hồng Sa đang hét gọi.

“Mộc Đại...”

“Cô chủ nhỏ...”

“Tiểu sư phụ em ơi...”

Sắc mặt La Nhận từ từ xám ngắt, hỏi một câu: “Có khi nào cô ấy rơi xuống nước rồi không?”

Có khi nào lúc đục thuyền, tạo ra sóng quá lớn đã đánh lật thuyền cô rồi không? Khi đó, lúc thuyền vừa đục nhau, người nào cũng có một khoảng thời gian choáng váng ù tai, không nghe thấy gì được, mà sau khi tỉnh táo lại, anh chỉ nghĩ đến chuyện đối phó với lão trai ngọc...

Mộc Đại có từng kêu cứu? Có phải cô đã...chết chìm?

Đám Viêm Hồng Sa dường như cũng nghĩ tới đây, sắc mặt kinh hoàng cúi xuống nhìn mặt nước.

Trong đầu La Nhận ong ong, dường như nghe thấy một giọng nói vang lên: Một người bị chìm xuống nước sẽ chết rất nhanh, không bao lâu là tắt thở.

Anh cắn răng, đón lấy ánh mắt kinh hoàng của mọi người mà đắm đầu lao xuống nước.

Không có mặt trời, trong nước cực kỳ lạnh, La Nhận nín thở, liều mạng lặn xuống, lục lọi, quờ quạng.

Mãi đến khi không còn hơi nữa mới chịu ngoi lên, lúc rời khỏi mặt nước, anh nhìn thấy qua bọt sóng, Một Vạn Ba cũng lao xuống, còn cả Viêm Hồng Sa. Chân Viêm Hồng Sa chưa khô hẳn, trên lưng buộc dây, nói với Tào Nghiêm Hoa, nếu có không ngoi lên được thì sẽ giật dây, gã lập tức kéo cô lên.

Rào rào một tiếng nổi lên mặt nước, không khí mát lạnh tã vào phổi, Tào Nghiêm Hoa một mình ôm hũ tro đứng ở mạn thuyền, dò dẫm hỏi anh: “Tiểu sư phụ của tôi có dưới đó không?”

La Nhận không trả lời, sắc mặt Tào Nghiêm Hoa càng lúc càng tái, nghẹn ngào như muốn khóc: “Tiểu sư phụ của tôi không có dưới đó sao?”

La Nhận bỗng “xụt” một tiếng, ý bảo Tào Nghiêm Hoa đừng nói nữa.

Anh nín thở, mắt dần sáng lên, hỏi gã: “Anh có nghe thấy tiếng gì không?”

Tiếng gì? Đầu có.

La Nhận như thật sự nghe thấy gì đó, anh phân biệt phương hướng, như do dự nhìn hai con thuyền tắt máy kề sát nhau một chút rồi một lần nữa nhảy vào nước, quăng lại một câu:

“Chút nữa bảo Một Vạn Ba thử khởi động thuyền.”

Nhưng mà, anh đi đâu vậy, báo một tiếng đã chứ, Tào Nghiêm Hoa tròn mắt nhìn La Nhận bơi ra xa.

Rào rào hai tiếng, Viêm Hồng Sa hết hơi thờ ngoi lên mặt nước, Tào Nghiêm Hoa biết chân cô chưa khỏi, vờn người qua định đỡ cô, sắc mặt Viêm Hồng Sa chợt biến, giật nảy lui ra sau như sợ, nói cũng lắp bắp.

“Tào...Tào Mập, ném xuống, ném xuống!”

Ném xuống, ném cái gì xuống? Trong lòng gã chỉ ôm mỗi hũ tro thôi mà.

Tào Nghiêm Hoa khó hiểu cái đầu, mắt vừa chạm tới, sợ đến mức sụt lạt mắt hờn.

Trên mặt hộp ngọc của hũ tro, không biết từ lúc nào nhớ ra một khuôn mặt quái đản, khuôn mặt đó tà xang hữu đột như có thể phá hộp xông ra bất cứ lúc nào.

Là Hung Giản ư? Thanh Hung Giản thứ nhất mang hình dáng thê tre cơ mà, sao thanh thứ hai lại không giống vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 28

Tào Nghiêm Hoa sợ hãi rù lên một tiếng, ném thẳng hũ tro ra ngoài. Viêm Hồng Sa mắt thấy hũ tro quăng về phía mình, da đầu muốn nổ tung, hất tay ra chắn trước thân như mất mạng tới nơi, hất xong rồi mới chợt phản ứng lại: Đó là hướng lão trai ngọc!

Lỡ như hũ tro dính trở lại, lão trai ngọc có khi nào sẽ...khởi tử hoàn sinh?

Tào Nghiêm Hoa cũng nghĩ tới đây, hiếm khi nào gã có được một lần phản ứng bất đúng sóng như thế, đúng thời điểm then chốt, chợt thét lớn một tiếng, hai tay chống lấy mạn thuyền, thân thể phi qua mạn thuyền lao xuống dưới, một cước đạp bay hũ tro.

Chợt nghe Một Vạn Ba quát: “Hai người thần kinh à!”

Tào Nghiêm Hoa không kịp trả lời, vô công gã không tốt, thu phóng còn chưa thể tự nhiên, cả người không khống chế được, tùm một tiếng rơi xuống nước.

Viêm Hồng Sa quay đầu, thấy Một Vạn Ba đang tròn mắt như chỉ hận không thể nuốt sống bọn họ, cách đó không xa phía sau, hũ tro đang bồng bềnh trên mặt biển.

Viêm Hồng Sa chợt dạ nhớ lại tình cảnh vừa rồi, Tào Nghiêm Hoa ném – cô hất – Tào Nghiêm Hoa lại đập, người không biết còn tưởng họ đang tung qua tung lại như tung bóng chơi, bảo sao Một Vạn Ba nổi nóng, đó là hũ tro của cha hán mà.

Một Vạn Ba không muốn phí lời với hai người họ, xoay người bơi về phía hũ tro. Tào Nghiêm Hoa bơi chó miễn cưỡng nổi trên mặt nước, gơ tay lên lau nước trên mặt, gọi vói về phía Một Vạn Ba: “Tam Tam, cậu cẩn thận, đừng trực tiếp chạm vào nó, tôi vừa mới tận mắt thấy đáng về nó muốn xông ra ngoài!”

Tay Một Vạn Ba đang vờn về phía hũ tro, nghe vậy cứng ngắc khựng lại, lát sau bảo Tào Nghiêm Hoa: “Lấy sào chống ra đây.”

Tào Nghiêm Hoa nghe hiểu, dùng cả tay cả chân treo lên thuyền, phất chốc ôm sào chống ra, giúp đỡ Một Vạn Ba, chậm rãi khều hũ tro tới gần.

Một Vạn Ba và Viêm Hồng Sa cũng sừng nước treo lên, Một Vạn Ba hỏi Tào Nghiêm Hoa: “Anh thật sự thấy thế?”

Tào Nghiêm Hoa đáp chắc nịch: “Đáng về muốn xông ra, như lần trước ấy lúc Hung Giản muốn rời khỏi thân thể Sinh Đình ấy, có điều lần này nó không mang hình dáng thê tre, mà trông giống một gương mặt...”

Nhớ tới khuôn mặt quái dị kia, Tào Nghiêm Hoa run lên một trận.

Một Vạn Ba lấy khay và thùng ra bên thành một túi lưới đơn giản, cả người nằm sấp trên bong thuyền, từ mạn thuyền thả túi lưới xuống, dưới sự trợ giúp của Tào Nghiêm Hoa, gạt hũ tro vào túi, chậm rãi kéo lên.

Tào Nghiêm Hoa và Viêm Hồng Sa cùng nín thở, một trái một phải nằm úp sấp bên cạnh hán, thò đầu ra nhìn, Viêm Hồng Sa nỗ lực ngăn hán lại.

“Đừng, đừng nhấc nó lên gần thế...”

Con gái thật đúng là vừa nhất gan vừa phiền phức lại vừa kìm điều, Một Vạn Ba cau mày, đang muốn vặc lại cô hai câu, bỗng nhiên phịch một tiếng, trên mặt hộp ngọc nháy mắt nhỏ ra một khuôn mặt cười gằn, giống như sắp đâm ra ngoài tới nơi rồi.

Một Vạn Ba hoảng sợ run tay, túi lưới mang theo hũ tro rơi tòm một tiếng xuống nước, có điều còn may, dây thùng vẫn còn trong tay.

Viêm Hồng Sa và Tào Nghiêm Hoa ban nãy đã bị dọa sợ một lần, lúc này lại bình tĩnh hơn Một Vạn Ba, Viêm Hồng Sa thậm chí còn có chút đắc ý: “Thấy chưa, tôi đã bảo cậu đừng có nhấc lên sát quá mà...”

Một Vạn Ba không để ý tới cô, bật thốt một câu: “Nhìn kia!”

Hũ tro đang lơ lửng trên mặt nước, mặt hộp lại trở nên bình thường, hiện lên màu ngọc trắng óng.

Một Vạn Ba như có điều suy nghĩ: “Hình như cứ vào trong nước thì gương mặt đó chớp mắt sẽ không còn nữa.”

Tào Nghiễm Hoa lập tức phản ứng lại: “Hung Giân sợ nước, nó không dám trực tiếp xông ra!”

Càng nghĩ càng thấy đúng, không khỏi phát sợ. Hung Giân trước đó ở trong cơ thể Lão trai ngọc, có thể nương nhờ Lão trai ngọc mà đi lại tự nhiên, sau khi tách khỏi thân trai ngọc thì vội vàng tìm “nhà mới”, mình ban nãy thế mà lại còn không biết sống chết ôm hủ tro vào lòng, nếu không phải Viêm Hồng Sa kịp thời báo động thì...

Tào Nghiễm Hoa rung mình.

Nhưng khi nó ngấm trong nước thì chỉ có thể dựa vào vỏ hộp bên ngoài bảo hộ, lỡ hộp bị vỡ mất, nó sẽ trực tiếp tiếp xúc với nước, vậy nên mới có chút kiêng kỵ, không dám lập tức phá hộp xông ra.

Làm sao đây? Cứ thế bọc lười ngấm dưới biển à?

Một Vạn Ba liếc gãi: “Tìm một cái chậu, xô hay thùng nước chứ sao, tạo lại một trận pháp kim mộc thủy hỏa thổ, dù không gượng được đến mười ngày nửa tháng nhưng tạm chống đỡ hai ngày thì không thành vấn đề.”

Tào Nghiễm Hoa lúc này mới nhớ ra là La Nhận dặn trước khi rời đi: “Anh Tiểu La có bảo cậu thử khởi động thuyền đó.”

Vậy sao? Hiện trường thoát nhìn đúng là một mớ hỗn độn, hai cái thuyền đều chết đứng ở đây, nếu thuyền không khởi động được thì đến bờ cũng chẳng về nổi.

Một Vạn Ba hỏi gãi: “La Nhận biết Mộc Đại đi đâu à?”

Tào Nghiễm Hoa nói: “Trông, có vẻ như là biết...”

La Nhận tin chắc rằng mình đã nghe thấy tiếng còi.

Không rõ anh đã bơi bao lâu, tiếng còi cứ vang lên dứt quãng như ẩn trong màn sương sâu thẳm, nhưng anh chắc chắn rằng phương hướng không sai, theo anh không ngừng tiến về phía trước, càng lúc càng rõ dần.

Kề bên có gì đó cất ngang, bơi lại gần mới phát hiện ra là mái chèo, La Nhận vươn tay đẩy mái chèo ra: Mộc Đại sao vậy, đến cả mái chèo cũng đánh mất?

Chỉ là, không có thời gian mà nghĩ nhiều như vậy, lại một lần nữa nổi lên mặt nước, anh cuối cùng cũng lẻ mò nhìn thấy con thuyền nhỏ lẻ loi cách đó không xa, và cả người đang ngồi trên thuyền.

Rốt cuộc cũng có thể thở phào, lúc này, đột nhiên lại cảm thấy chân tay như đeo chì, không nhấc lên nổi nữa, thân thể đau nhức mỏi nhừ, anh thẫn như trong lòng: Cố gắng thêm chút nữa, cố gắng thêm chút nữa là tới rồi.

Mười mét... Tám mét... Năm mét...

Rốt cuộc tay cũng chạm tới thuyền, cơ thể La Nhận hơi co giật, anh tựa trán lên mép thuyền, dứt dỗi thờ phỉ phò, cánh tay từng hồi run lên.

Lúc lâu sau, anh mới ngẩng đầu nhìn Mộc Đại.

Cô hẳn là đã khóc, vành mắt đỏ bừng, trong tay siết chặt cái còi.

La Nhận nói: “Em trời xa thật đấy.”

Đây là nói thật, hôm nay trên biển có sóng, thuyền nhỏ sẽ không tự chủ được trôi theo dòng chảy, trên mặt biển lại nổi sương mù, tầm nhìn bị rút ngắn hơn so với thường ngày, nhưng căn cứ theo tiếng còi mà phán đoán, vị trí của cô không thể chỉ xa bình thường, hơn nữa, khoảng cách như vậy cũng không thể khiến tay chân anh nhừn ra thế này.

Em trời xa thật đấy.

Mộc Đại nói: “Có phải em muốn trôi đâu.”

Lại nói: “Anh lên đây đi.”

Không phải không muốn lên, nhưng giờ tay chân đều không còn sức nữa, cảm thấy trèo lên thuyền cũng là chuyện khó khăn.

La Nhận nhìn cô một hồi, nói: “Em xuống đây một chút đi.”

“Em không biết bơi.”

“Không sao, không để em chìm đâu.”

Mộc Đại do dự một lát rồi cẩn thận ngồi lên mép thuyền, ôm lấy cổ La Nhận, sau đó chậm rãi dời mình xuống.

Không bị chìm, La Nhận nhanh chóng ôm lấy eo cô, cánh tay từ từ siết chặt lại, nước biển thấm đầm áo, thật lạnh, nhưng cũng dễ cảm nhận được nhiệt độ và cơ thể anh hơn, ở trong biển cô không có điểm tựa, chỉ có thể ôm anh.

Vì sao lại báo cô xuống?

La Nhận nhẹ nhàng ghé vào tai cô, nói: “Xin lỗi.”

Có chút không sao nói được, chỉ biết ôm lấy rồi vùi mặt vào hõm vai cô.

Anh cảm thấy thật sự có lỗi, khoảng thời gian đó, khoảng thời gian ác đấu với Lão trai ngọc đó, anh thật sự đã quên mất cô.

Đoạn đường bơi tới đây, nước biển có lẽ cũng chẳng lạnh đến thế, nhưng với anh thì lại lạnh thấu xương, anh cứ tưởng tượng suốt tới khả năng đáng sợ rằng: Có khi nào không phải cô bị trôi đi mà là chết đuối rồi không?

Cô có thể đã chết đuối, cô hoàn toàn có thể đã chết đuối, bởi vì khoảng thời gian anh quên mất cô đó đủ để cô chết đuối mấy chục lần rồi.

Lão trai ngọc quan trọng sao? Con súc sinh đó quan trọng lắm sao? Không bắt được thì đã làm sao? La Nhận hận mình lúc đó vô cùng, theo bản năng lại đem chuyện đối phó với Lão trai ngọc lên ưu tiên hàng đầu.

Mộc Đại thì sao? Bị anh quên mất rồi.

Bởi vậy nên một giây đó khi nhìn thấy cô lần nữa, anh có cảm giác như tìm lại được sau khi đánh mất.

May mà, may mà cô không gặp chuyện không may, may mà gã thiết đáng sợ kia không xảy ra, nếu cô mà xảy ra chuyện gì, đó thật sự sẽ trở thành nỗi hối hận ngu ngốc hoang đường nhất trong đời anh, vì một con trai mà bỏ quên cô.

Mộc Đại thì thấy hơi kỳ quái, La Nhận vừa mới nói “xin lỗi” cô à? Xin lỗi cái gì chứ?

La Nhận nói: “Nào, lên thuyền thôi.”

Anh đỡ cô lên lại thuyền, ánh mắt và động tác đều rất dịu dàng, nghĩ bụng phải đối xử với cô tốt hơn chút nữa, tốt hơn chút chút nữa.

Mộc Đại hỏi: “Về thế nào bây giờ?”

La Nhận cười cười: “Nghĩ ngơi một lát trước đã, không việc gì phải vội, nói không chừng Một Vạn Ba sửa xong thuyền sẽ qua đón chúng ta đó. Cùng lắm thì anh đẩy thuyền bơi về.”

Nghe đến tên Một Vạn Ba, Mộc Đại lập tức nhớ tới.

“Bọn anh sao rồi? Lão trai ngọc đâu?”

La Nhận đáp: “Không sao, giải quyết xong rồi.”

Mộc Đại thờ dãi: “Làm em sợ muốn chết, lúc đó em còn tưởng em sắp chết tới nơi rồi cơ, trong đầu trống rỗng.”

La Nhận cười cô: “So với lúc anh cầm dao dí em, cái nào đáng sợ hơn?”

Mộc Đại nói: “Không giống nhau, khi đó, tuy em sợ quá bật khóc nhưng thực ra cũng không sợ đến vậy. Lần này không giống thế, em trực tiếp sợ đến không nghĩ được gì luôn...”

Cô co rụt người lại, gục đầu xuống. La Nhận mỉm cười, vươn tay ra vén tóc cho cô.

“Sau đó, không biết bằng cách nào mà em lại ở đây, sương mù thì dày, lại không nghe thấy tiếng gì, cũng không nhìn thấy đám bạn anh...”

Trong lòng La Nhận đánh thịch một tiếng, từ từ thu tay lại.

Cô vẫn còn đang thấp giọng lầm bầm: “Sau đó em chợt nhớ tới cái còi, em nghĩ, nếu thổi còi, có khả năng anh sẽ nghe thấy...”

Cô ngẩng mặt lên: “Sau đó, em quả nhiên nhìn thấy anh.”

La Nhận mỉm cười, nhưng lúc này đây, nụ cười có phần gượng gạo.

Anh hỏi: “Mộc Đại, em có còn nhớ lúc em rơi từ thùng xuống thuyền không?”

Mộc Đại mặt mũi ửng đỏ: “Chắc em sợ đến không nghĩ được gì nữa ấy, em chỉ nhớ em ở trên đây, sau đó lão trai ngọc bỗng nhiên bay lên, Tào Mập còn hét lên là lão trai ngọc biết bay...”

Một cảm giác quái dị dậy lên từ đáy lòng.

“Lúc anh định dựng thuyền, bảo em tránh khỏi, em có nhớ không?”

Mộc Đại tỏ vẻ nghi hoặc: “Anh định dựng thuyền à? Em không nhớ, chắc là lúc đó loạn quá, em quá hoảng sợ nên không để ý.”

“Mộc Đại, mái chèo thuyền em đâu?”

Dường như đến lúc này cô mới nhận ra không thấy mái chèo đâu: “Chắc là lúc em ở trên thùng, thuyền bị lật, mái chèo rơi xuống nước mất rồi.”

La Nhận thầm nói trong lòng: Không phải.

Khi đó, lúc lão trai ngọc cất về phía thùng, Mộc Đại bỗng dưng buông tay rơi xuống, trong lòng anh còn khen cô, năng lực phản ứng cấp tốc thực sự nằm ngoài dự liệu của anh.

Sau đó nữa, họ căng lại dây, muốn giúp Mộc Đại lên thùng, nhưng không biết vì sao cô lại chèo thuyền, rồi xa khỏi thùng.

Giờ suy nghĩ lại, đúng là không thích hợp, động tác của Mộc Đại luôn rất nhanh.

Tiếp nữa, anh quyết định dựng thuyền, vì vậy đã bảo Mộc Đại, rồi đi, rồi đi, đừng tới gần.

Anh tận mắt thấy Mộc Đại chèo thuyền ra xa.

Nhưng giờ cô lại nói, cô nhớ không rõ, không có ấn tượng, chỉ nhớ là mình ở trên thùng, lão trai ngọc xoay cất về phía cô, sau đó thì đã là trong sương mù, trên thuyền nhỏ, không thấy mọi người đâu, đến cả mái chèo đâu rồi cũng không biết.

Chuyện này phải giải thích thế nào? Bị dọa choáng váng? Anh không tin.

Lúc đó, khi anh hô “Rời đi, đừng tới gần”, người khua mái chèo chèo ra xa, là cô sao? Nếu không phải thì là ai?

La Nhận chợt thẳng thốt.

Mộc Đại nhìn anh vẻ khó hiểu, vờn tay ra vẩy vẩy trước mặt anh: “Sao thế?”

La Nhận phục hồi lại tinh thần, anh gắng sức đè nén lại bất an trong lòng, cười đáp lại cô, nói: “Không có gì.”

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 29

Trên đường trở về, gặp được thuyền của đám Một Vạn Ba tới tiếp ứng, thuyền chưa sửa xong hoàn toàn, chạy một hồi lại dừng một hồi, nghiêng nghiêng ngả ngả như mới học đi.

Tào Nghiêm Hoa giúp kéo Mộc Đại lên thuyền, sau khi biết ngọn nguồn câu chuyện, mặt tròn tròn như chuông đồng.

“Tiểu sư phụ em này, bọn anh đánh nhau với lão trai ngọc đến trời mù đấtมืด, sao em lại trôi đi vậy?”

“Nếu anh Tiểu La không tìm được em, em sẽ trôi đi đâu? Trôi đến Tây Thiên thành kinh à?”

Viêm Hồng Sa trừng gãi: “Biển, biển!”

Cô cảm chân qua, phủ lên người cho Mộc Đại, con gái kỹ tính vậy đấy, thấy Mộc Đại bị ướt sẽ cảm thấy lạnh.

Lão trai ngọc được vớt lên, không chút sức sống nằm trong buồng thuyền, trên hũ tro quần xích sắt, đặt vào một thùng đầy nước, trên thân thùng viết đầy chữ, lần này chữ viết lên rất trực tiếp, như kiểu: “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ”, “Lão Tử”, “Lồng Phụng Hoàng Loan”.

Một Vạn Ba nhún vai: “Tạm thời chỉ thế được thôi.”

La Nhận hỏi: “Một thuyền nữa đâu?”

“Hồng còn nặng hơn cái này nữa, vội đi đón hai người nên tạm để đấy.” Nói đến đây, như chợt nhớ ra điều gì, “May mà anh không dựng thẳng, nếu không chắc cả hai thuyền đều hỏng rồi, anh tính hết cả rồi à.”

Hắn cảm thấy La Nhận khoanh khắc đó có thể đối ý từ đâm thẳng sang dựng sườn, thật quá sáng suốt.

La Nhận nhìn hắn, nói: “Quá khen rồi, lúc đó tôi không suy nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ nghĩ, cả hai thuyền đều là tôi bỏ tiền ra thuê, dựng hỏng tôi bồi thường chứ ài.”

Trở lại vị trí ban đầu, Một Vạn Ba tiếp tục mần mẽ sửa thuyền theo bản vẽ – ít nhất thì cũng phải đủ để thuyền có thể trở về bờ, La Nhận thì chuẩn bị đầy đủ mặc đồ lặn xuống nước, đi vớt thi thể Viêm Cửu Tiểu.

Viêm Hồng Sa cảm động hết sức, nói với anh: “La Nhận, anh thật tốt.”

Sau khi La Nhận xuống nước, lòng cảm kích của Viêm Hồng Sa vẫn chưa nói thỏa, lại đi tìm Mộc Đại: “Mộc Đại, cô gả cho La Nhận ngay và đi, anh ấy thật sự tốt lắm đó.”

Mộc Đại mặt mũi cực kỳ, nói: “Tôi muốn đi ngủ, buồn ngủ chết được.”

Ồ, vậy thì ngủ đi, Mộc Đại ngủ rồi, Viêm Hồng Sa giúp cô đếm kỹ chân, rón ra rón rén đi ra ngoài, đóng cửa lại, cảm giác thế này coi như là gián tiếp báo đáp La Nhận rồi.

Rất nhanh sau đó, La Nhận mang theo thi thể Viêm Cửu Tiểu đi lên.

Ở dưới nước lâu như vậy, mũi lặn sớm đã bị nước vào, đầu người trương lên trắng bệch, Viêm Hồng Sa không dám tới gần, sau khi La Nhận lấy áo khoác che nửa thân trên của Viêm Cửu Tiểu đi, cô mới đó hoe mắt đi qua.

Đối với người chú thường xuyên chạy đông chạy tây bên ngoài này, tuy tình cảm không phải là đặc biệt sâu đậm gì, nhưng dù sao cũng là chú mình.

Cô hạ quyết tâm đem thi thể chú mình tới vùng phụ cận hóa táng, chuyện này tạm thời chưa nói cho nội biết vội.

Đương thất thần, chợt nghe thấy tiếng Tào Nghiêm Hoa: “Lão trai ngọc này thì phải làm sao?”

La Nhận đáp: “Chết thì cũng chết rồi, anh mang nó về làm gì?”

Tào Nghiêm Hoa lầm bầm: “Nhưng mà bên trong vẫn còn trân châu mà.”

“Anh không bị bóng ma tâm lý á? Làm cho anh một sợi dây chuyền, anh còn dám đeo lên?”

Lẽ nào cứ vút lại biển vậy sao? Tào Nghiêm Hoa không nở chút nào.

Viêm Hồng Sa bỗng phản ứng lại, nói: “Cho tôi đi.”

La Nhận gật đầu: “Cũng được, chú có ban đầu cũng là tôi vì ngọc trai, cô mang những thứ này về cũng coi như không bị uống một chuyến trắng tay.”

Viêm Hồng Sa lắc đầu, giải thích với anh: “Nhà tôi vốn đào bảo vật, có rất nhiều mối hợp tác khác, giá tiền trong đối hợp lý. Tôi dù không biết xem ngọc trai lắm, nhưng tí lệ ngọc trong bụng lão trai ngọc này cũng không tệ, có thể bán được giá tốt. Nếu thuyền đụng hỏng rồi sẽ phải bồi thường không ít, có thể bán đi lấy tiền bù vào, nếu còn dư lại thì người tham gia đều có phần.”

Người tham gia đều có phần! Sáu chữ này bù tai ghê!

Tào Nghiêm Hoa nhất thời kích động, chuyến này mới đến chết đi sống lại, mạng cũng suýt bay mất nửa, nếu có thể có chút bù đắp thì tốt vô cùng, hơn nữa tí lệ những viên ngọc này đúng là không tệ chút nào!

Em Hồng Sa thật đúng là rộng rãi phóng khoáng.

La Nhận chẳng mấy chốc mà, thuận miệng nói: “Tùy.”

Lại hỏi: “Mộc Đại đâu?”

“Nói là buồn ngủ, mệt mỏi.”

Vậy sao? La Nhận hơi bất an, nhưng cũng không thể nói rõ được nỗi bất an này rốt cuộc là vì điều gì.

Lúc thuyền miễn cưỡng có thể chạy được thì mặt trời đã sắp xuống biển, tình hình của hai con thuyền đều đã được một lúc là lại chết máy, có lúc thì lao dả lao đảo, thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Rốt cuộc cũng tới thôn dừng chân, La Nhận vào thôn tìm thợ kỹ thuật tới sửa thuyền, Tào Nghiêm Hoa mượn người trong thôn con dao, tự mình khoét từng viên ngọc trai ra, bỏ đầy một túi nylon, nghĩ chuyến đi này mang đến niềm vui thật bất ngờ, hớn hớ đến mặt mày rạng rỡ.

Gã cũng không phải người hám của, nhưng nhìn mà xem, bốn ba lao lực khắp thiên hạ, có ai dám bảo là không phải vì tiền không?

Com tôi là bỏ tiền ra mua một hộ trong thôn nấu cho, nóng hơi hơi, có cá có sò có thịt, com trắng xối đầy như đỉnh núi, thật sự là bữa ngon nhất mấy ngày nay.

Mộc Đại mới tỉnh dậy vẫn còn ngái ngủ, cả đám ngồi thành một vòng tròn ăn com trong khoang thuyền, khoang thuyền đóng cửa, càng thêm ấm áp sum vầy.

Tào Nghiêm Hoa ăn ngấu nghiến, chợt ngừng đầu lên, thấy La Nhận đang nhìn Mộc Đại.

Gã cười cười, nói: “Anh Tiểu La, ăn đi chứ, com nước xong ngắm sau cũng được mà, tiểu sư phụ nhà tôi không chạy mất đâu.”

Mặt Mộc Đại đỏ lên, trong lòng ý sượng, ngừng đầu nhìn La Nhận. La Nhận tùy tiện lên tiếng dỗi dãi: “Tôi nay mọi người cùng ngủ trong khoang đi, giống lần trước ở Tiểu Thương Hà ấy.”

Lại dặn Một Vạn Ba: “Cậu lưu ý chút xem có thể vẽ ra ảnh nước không. Căn cứ theo kinh nghiệm lần trước, cậu sẽ là người thấy đầu tiên đấy.”

Một Vạn Ba nhất định sẽ là người đầu tiên nhìn thấy sao? Tào Nghiêm Hoa có chút không phục, trước khi ngủ, gỡ lên bờ, cầm túi nylon xúc đầy cát bỏ vào, rồi đặt bên đầu, nhìn chằm chằm.

Viêm Hồng Sa hăm mộ vô cùng, cảm thấy mỗi người họ đều có thể nhìn thấy gì đó, thật là hiếm lạ.

Mình thì chẳng bao giờ thấy được cái gì, có cảm giác bị thua kém.

Có ỉu xù nằm trên giường, muốn nói chuyện với Mộc Đại, ai ngờ nghe thấy hơi thở có nhàn nhạt, lại ngủ mất rồi.

Viêm Hồng Sa nghĩ Mộc Đại hôm nay ham ngủ thật.

La Nhận đang ở ngoài gọi điện thoại.

Đầu tiên là gọi cho chú Trương, giờ đang là thời điểm quán bar bận rộn nhất, điện thoại vừa thông đã nghe thấy tiếng chú Trương vội vàng sốt sắng như lửa đốt, có vẻ như là đang sai bảo phục vụ mới tới: “Mau, mau, ra lấy đơn đi.”

Sau đó vội vã tới chỗ yên tĩnh nói chuyện với anh, vừa bắt đầu đã hỏi: “Mộc Đại nhà tôi thế nào rồi?”

Trong giọng có vẻ không vui.

Đương nhiên là không vui rồi, lý do gián tiếp trực tiếp thế nào cũng là vì cái cậu La Nhận này mà người trong quán bar ông đều chạy sạch, mấy ngày trước Một Vạn Ba còn gọi tới một cuộc không đầu không đuôi, nói cái gì mà Mộc Đại không thể nói, làm ông lo đến lên được.

Biết được tất cả đều bình an vô sự, hai ngày nữa sẽ trở về Lệ Giang, cuối cùng ông cũng có thể yên lòng.

Trước khi cúp máy, La Nhận bỗng tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

“Chú Trương, cho cháu hỏi một chút, Mộc Đại trước đây có lúc nào đột nhiên quên mất gì đó không?” Anh không biết phải giải thích thế nào, “Chính là kiểu làm gì đó, nhưng về sau lại hoàn toàn không nhớ rõ ấy.”

Chú Trương ha ha bật cười như chợt nhớ ra điều gì rất khôi hài.

“Có chứ.”

Trong lòng La Nhận vui vẻ.

“Cô chủ nhỏ nếu uống say, sau khi tỉnh rượu sẽ hoàn toàn không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra.”

Không phải kiểu đó, La Nhận có chút thất vọng, nhưng vẫn tiếp lời: “Mộc Đại không uống được rượu ạ?”

“Uống được, đôi lúc rảnh rồi không có việc gì làm, con bé sẽ rót một ly rượu cầm trong tay, uống cứ như đồ giải khát ấy, nhưng nó uống rượu có một mức độ, giống như ranh giới lượng thay đổi dẫn đến chất thay đổi ấy, chạm đến ranh giới đó là hỏng bét.”

Chú Trương tặc lưỡi như thể nghĩ đến vẫn còn hài: “Nó mà uống say thì đáng sợ thật sự.”

La Nhận cười khò cúp máy.

Không phải, tình huống của Mộc Đại hôm nay không liên quan tới rượu.

Anh muốn thuyết phục bản thân đừng nghĩ nhiều, cứ yên tâm chấp nhận lý do cô chỉ là “sợ đến không nghĩ được nữa”, nhưng không thể, trong lòng cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu, cô là bị Hung Giản ám sao? Dù đã xác nhận là có một thanh Hung Giản ám trong hũ tro bọc ngọc, nhưng lỡ như trên lão trai ngọc này lại có hai thanh Hung Giản thì sao?

Khi đó, lúc cô từ trên thềm rơi xuống, lão trai ngọc xoáy lướt qua người cô, biết đâu đó chính là lúc một thanh chuyển dời?

Đầu La Nhận rất loạn, lúc một cái để mình thôi suy nghĩ miễn man, nhưng không ngừng được.

Lúc xoay người lại, đèn trong khoang đã tắt.

Đã không còn sớm nữa, đến giờ đi ngủ rồi, hơn nữa, ảnh nước của Một Vạn Ba, tốt nhất là vẽ trong hoàn cảnh không có ánh sáng.

La Nhận do dự một chút rồi bấm điện thoại gọi cho Thần Côn.

Đầu kia rất ồn ào, anh nghe thấy Thần Côn sang sáng là lớn: “Lần nào tới cũng bắt tôi làm việc! Có tin lần sau tôi không tới nữa không!”

Thần Côn cũng có lúc bị bắt nạt sao? Nghe mà không sao tưởng tượng được, nhưng không biết vì lý do gì, giọng lão lại khiến người ta có cảm giác như “ra miệng thì tức giận nhưng trong lòng thực ra rất vui vẻ”.

La Nhậm hỏi: “Chú không còn ở Lệ Giang nữa à?”

“Không, tôi đang đi thăm bạn bè.” Lão như nhớ ra điều gì, “Cái người hòa kia, cậu tìm ra chưa?”

“Tìm được thì sao? Không tìm được thì sao?”

Giọng Thần Côn hạ xuống, mơ hồ có phần đặc ý: “Nếu tìm được thì tôi đại khái là biết làm thế nào để cứu Sính Đình rồi.”

Máu huyết toàn thân La Nhậm lập tức xộc lên đỉnh đầu: “Làm thế nào để cứu Sính Đình?”

“Cậu nghe cho kỹ, Hung Giân và lòng Phượng Hoàng Loan chắc chắn là xung khắc với nhau như nước với lửa. Nếu các cậu thực sự là người được lòng Phượng Hoàng Loan chọn thì nắm sức mạnh kim mộc thủy hỏa thổ sẽ tương ứng được dẫn lên người các cậu. Tôi nghĩ ra một biện pháp tương đối thô bạo, nhưng hẳn là có thể dùng được...”

“Dùng hỗn hợp máu của năm người các cậu, tiêm vào cơ thể Sính Đình, rất có thể sẽ bức được Hung Giân kia ra.”

Hỗn hợp máu của năm người, tiêm vào cơ thể Sính Đình...

“Làm thế, nhóm máu không hợp, được thật sao?”

“Ồi chao Cù Cái Nhỏ, trong đầu cậu toàn cù cái thật đấy hả?” Thần Côn bắt năn rầy la, “Đến giờ này cậu còn nghĩ được tới chuyện nhóm máu, tư duy rộng ra một chút được không? Không phải tất cả mọi thứ đều nhất nhất phải tuân theo khoa học, hơn nữa, Sính Đình đã như vậy rồi, cậu coi như coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa đi...”

Trong đầu La Nhậm như bắn ra đóm lửa rất nhỏ.

Hỗn hợp máu của năm người, tiêm vào cơ thể Sính Đình...

Anh đột nhiên hỏi Thần Côn: “Nếu năm người đã được phân theo thuộc tính của kim mộc thủy hỏa thổ, vậy có phải Hung Giân sẽ không ám lên năm người đó nữa không?”

Ban này không phải Một Vạn Ba đã nói là trong hủ trôn vốn có một gương mặt dữ tợn sao, nhưng sau khi bỏ vào nước, mặt hộp nhảy mặt lại bình thường nguyên vẹn, thủy là một trong ngũ hành, mộc cũng vậy, Mộc Đại có thể nhìn từ gỗ ra thông tin của lòng Phượng Hoàng Loan, nếu sức mạnh đã được dẫn lên người cô, về lý thuyết, Hung Giân cũng sẽ dè chừng có mối phải...

Thần Côn lại chưa từng nghĩ tới chuyện này, không xác định lắm: “Hình như...cũng có khả năng này.”

La Nhậm thở dài một hơi.

Trong khoang thuyền chợt vang lên tiếng Viêm Hồng Sa thét chói tai.

Cả người La Nhậm run lên, vội vọt vào, tiện tay bật công tắc đèn trên vách, tất cả mọi người đều bật tỉnh dậy, Mộc Đại đang vẩy tay quạt cho Viêm Hồng Sa, ánh mắt nhìn đám La Nhậm về xin lỗi, dùng khẩu hình nói.

Cô ấy gặp phải ác mộng.

Cứ tưởng là xảy ra chuyện gì, La Nhậm thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Một Vạn Ba, Một Vạn Ba đưa bức vẽ trong tay cho anh, nói: “Mới vẽ được một nửa.”

La Nhậm nhận lấy xem.

Bên kia, Tào Nghiêm Hoa đang bò bò trên đệm, bò tới giường hai người Mộc Đại, hỏi:

“Em Hồng Sa, em mơ thấy ác mộng gì thế?”

Viêm Hồng Sa nhỏ giọng nói: “Tôi mơ thấy mình hóa táng chủ.”

Có lẽ là do ngày nghỉ sao đêm mơ vậy, ban ngày, cô đã quyết định tới khu phụ cận hóa táng chủ mình Viêm Cửu Tiêu, đến đêm liền làm một giấc mộng liên quan tới chuyện hoá táng đó.

Mơ thấy mình hóa táng chủ Viêm Cửu Tiêu.

Trong đài hóa thân trống rỗng, chỉ có mình cô đẩy xe thi thể của chủ mình đến bên lò hỏa thiêu.

Nhân viên hóa táng ngoại hình rất kỳ dị, trên đầu phủ một cái chụp vải màu đen, ồm ồm nói với cô: “Cô quay lại phòng theo dõi số một chờ đi.”

Ở đó có một dãy phòng, đều là phòng theo dõi, trong phòng có lắp thiết bị truyền hình, tiện cho gia quyến người mất quan sát quá trình hỏa thiêu.

Phòng theo dõi số một là căn phòng đầu tiên của dãy.

Cô bèn quay lại phòng theo dõi, trong phòng có ba hàng ghế, cô ngồi xuống hàng thứ nhất, ở giữa.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình xem, rốt cuộc hình ảnh cũng hiện lên, cô nhìn thấy thi thể bọc vải trắng của chủ mình từ từ được đẩy vào cửa lò, sau đó, gần như trong chớp mắt, lửa bùng lên, cửa lò đỏ rực ánh lửa.

Theo tập tục cha ông, lúc này phải hô một câu “Tránh lửa đi” để nhắc nhở hôn phách sắp rời khỏi đứng để bị lửa thiêu của nhân gian làm tổn thương.

Viêm Hồng Sa cúi đầu, lau lệ đọng trên khóe mắt, lúc ngẩng đầu lên lên lần nữa, chợt như bị sét đánh.

Cô trông thấy, cửa lò xuất hiện một người phụ nữ, tóc tai bù xù, đang la hét. Hệ thống truyền hình không truyền tiếng, nhưng chính bởi vì không có tiếng nên những gì đập vào mắt lại càng thêm kinh khủng, khuôn mặt người phụ nữ kia đau đớn nhăn nhó, cứ như muốn gẫy khỏi màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 30

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao đột dít thể của chú lại xuất hiện một người phụ nữ thế này?

Hệ thống truyền hình là truyền hình trực tiếp, chẳng lẽ tức là, lúc này đang có một người phụ nữ bị thiếu sống sao?

Viêm Hồng Sa cảm thấy máu huyết toàn thân lập tức nóng lên, như thể cũng bị lửa nung đến sôi trào, cô lao ra khỏi phòng theo dõi, chạy về phía lò hỏa táng, hét lớn: “Có người, trong đó có người...”

Nhân viên hóa táng vẫn đang đứng bên ngoài lò lửa, Viêm Hồng Sa tiến lên, lắp bắp: “Có... Có...”

Đang nói, cô đột nhiên cảm thấy không đúng.

Viêm Hồng Sa cúi đầu nhìn.

Trong quần nhân viên hóa táng, ở vị trí xương cụt, nổi lên một bọc, dường như đang động, như là...

Như là có cái đuôi.

Sau đó, hẳn chậm rãi giờ bàn tay đeo găng đen lên kéo chụp vài xuống, nhìn lên cổ hẳn, lông xù, nhìn tiếp lên miệng...

Viêm Hồng Sa thét lên một tiếng, chính là tiếng hét ban này, đánh thức cả chính cô đây.

Người trong mơ kia, mọc một cái đầu chó.

Tào Nghiêm Hoa bị cơn ác mộng này dọa cho thoát mồ hôi lạnh đầy người, vốn định an ủi cô, hiện giờ chính mình lại tìm đập thành thục.

La Nhận cúi đầu nhìn bức vẽ trong tay, đúng là chỉ mới vẽ được một nửa, vẽ một căn nhà đang bốc cháy, trong ngọn lửa hiện ra một người phụ nữ đau đớn đến độ mặt mày dữ tợn, mà dưới góc phải, chỉ có lác đác vài nét bút, như có gì đó đang ngời.

Anh trả lại bức vẽ cho Một Vạn Ba.

La Nhận có cảm giác, giấc mơ của Viêm Hồng Sa và bức vẽ của Một Vạn Ba thật ra là cùng một cảnh tượng, chỉ có điều trong tranh là trực tiếp, còn trong mơ thì lại vòng vo, trộn lẫn với ý nghĩ của Viêm Hồng Sa nên bị phức tạp hóa.

Biết giấc mơ của mình có thể là một với tranh Một Vạn Ba vẽ, Viêm Hồng Sa cực kỳ kinh ngạc, hỏi: "Vi sao tôi cũng thấy được? Không phải chỉ có mấy người mới có thể thấy sao?"

Mộc Đại nói: "Dù là mơ nhưng cô vẫn là nhìn thấy từ trong lửa."

Nói đến đây, bỗng chợt nghĩ đến, kìm một thùy hóa thổ, năm người, năm thuộc tính, dường như có ngụ ý gì đó.

La Nhận không lên tiếng, Một Vạn Ba cau mày, hẳn là cũng hoang mang giống cô, còn Tào Nghiêm Hoa thì lại chạy vội về đệm của mình, hí hửng lắc lắc cái túi nylon đựng đất cát, nhìn không chớp mắt.

Gã có một cảm giác cấp bách không nguyên do, cảm thấy đến Viêm Hồng Sa mới gia nhập còn thấy được, mình tư lịch lâu đời như vậy, thế mà chẳng thấy gì cả, thực sự là...

Lẽ nào lại có cái lý ấy!

Sáng hôm sau, mọi người cùng quây lại xem bức vẽ của Một Vạn Ba, bức này là hẳn vẽ lại cảnh tượng từ ảnh nước, dựa theo hoàn cảnh, căn cứ vị trí, khoảng cách xa gần, nét bút các thứ mà một lần nữa điều chỉnh vẽ tiếp, sau khi đã sửa sang, xem cái là hiệu ngay.

Trong hình là một cái sân, nhà ở đã bị lửa lớn nuốt trọn, khuôn mặt người phụ nữ mờ hiện ra trong lửa, vẽ một đau đớn, ánh mắt căm hận.

Góc phải bên dưới hình là một cụm chuỗi tây vừa ra lá, bên cạnh có một con chó.

Đương nhiên, cũng có thể là sói hay chó săn gì đó.

Chỉ có bóng lưng con chó, không nhìn thấy về mặt, nhưng không biết vì sao mà lại khiến người xem lạnh hết cả sống lưng, cảm thấy con chó này ung dung ngồi vậy, như là đang thành thói thường thức thăm trạng bị thiếu của người phụ nữ kia.

Viêm Hồng Sa run lấy bầy nói: "Đây không phải chó nuôi trong nhà đâu chứ? Nhà tôi mà nuôi một con chó như vậy, chẳng bằng đánh chết luôn cho rồi."

Lại đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ: "La Nhận, giấc mơ của tôi có phải là một điềm báo không? Tôi vốn định tới phụ cận tìm một dải hóa thân hóa tảng chủ tôi trước, có phải là, trong lúc hóa tảng sẽ xảy ra chuyện gì không?"

La Nhận lắc đầu, chỉ vào bức vẽ ý bảo họ xem.

Người phụ nữ kia, tuy rằng gần như bị vùi trong lửa lớn, nhưng dưới cổ vẫn có thể nhìn được một chút.

"Xem kiểu dáng quần áo của cô ấy đi, vật phải ấy, kiểu dáng này ít nhất là thời dân quốc, thậm chí là còn trước nữa, cả đây nữa..."

Anh chỉ vào mép tranh, trong ngọn lửa lộ ra một đoạn công tò vò hình cung (*): "Nếu phục dựng lại cái công tò vò này, hẳn là cùng loại với kiểu cửa hồng chúng ta hay thấy trong vườn cây công viên. Còn nữa, trong sân trồng chuỗi tây như vậy, không giống với phong cách hiện giờ..."

(*) Là cái công thể này này:

Anh trầm ngâm đôi chút: "Theo đó mà nói, cũng phải là tám mươi đến một trăm năm trước rồi."

Lâu vậy sao? Muốn tra cũng không thể tra được nữa.

Mộc Đại hỏi Một Vạn Ba: "Chỉ có một bức ảnh nước này thôi à? Tôi nhớ lần trước có hai bức mà."

Lần trước, Một Vạn Ba vẽ ra hai bức, giấu đi một bức, nhưng sau đó mọi người đều chia ra ai cũng nhận được thông tin.

Một Vạn Ba vội vàng thanh minh cho mình, lần này hẳn cũng chẳng có gì phải giấu giếm, trong ảnh nước, hẳn thật sự chỉ vẽ được một bức này thôi.

La Nhận không nói gì, ánh mắt dừng lại thật lâu trên con súc sinh chẳng biết là chó hay sói ở góc hình kia, anh nhớ là lúc vẽ ảnh nước ở Tiểu Thương Hà cũng có một con súc sinh như vậy. (*)

(*) Nói xiu, spoil là cái con này nó súc sinh thật đấy nhưng ở đây gọi súc sinh không phải là để mắng chửi mà là để chỉ con vật nuôi trong nhà, mọi người đừng trách nhảm bạn Nhận là chưa hiểu rõ đầu đuôi đã đi chửi con chó.

Lúc đó, Tào Nghiêm Hoa đã lý giải rằng xem hình không thể chỉ nhìn bề nổi mà phải xem ý nghĩa ẩn sâu bên trong, cái con súc sinh không biết là chó hay sói này là đại biểu cho một thể lực tà ác.

Quả nhiên, lại nghe thấy Tào Nghiêm Hoa eo eo: "Tôi cảm thấy, con chó này, thực ra không phải là chó, mà là một tài pháp nghệ thuật cường điệu. Em Hồng Sa không phải là thấy một người có đầu chó sao? Điều này chứng tỏ, đây là một kẻ lòng lang dạ sói, mặt người dạ thú!"

“Thấy ánh mắt cô gái này không? Cảm hận như thể tám phần mười chính là hận con cầm thú này. À, tôi biết rồi!”

Tào Nghiễm Hoa bỗng nhiên như ngộ ra điều gì, kích động đến độ hai mắt sáng rỡ: “Hai bức hình này phải cùng xem, có như bức vẽ đầu tiên là con chó này ngồi bên Hung Giản không, tám phần mười là bị Hung Giản ám, sau đó phóng hỏa hại người! Giống như lão trai ngọc bị ám sau đó hại người ấy!”

Nghe ra có vẻ có lý đấy, vậy mà lại như rất đúng sự thật.

Tạm thời dường như chỉ có những thông tin này thôi, La Nhận cuộn bức vẽ cất đi, hỏi do dự: “Tôi muốn... thương lượng với mọi người một chuyện.”

Anh kể lại một lượt chuyện Thần Côn nói dùng hỗn hợp máu tiêm vào Sính Đình để bức Hung Giản ra.

Không ai phản đối, dù sao cũng chỉ là chút máu, cũng chẳng chết được, Tào Nghiễm Hoa còn vẩy tay áo lên, vỗ vào huyết quản trên cánh tay như thể đang ước lượng xem có thể châm kim không.

La Nhận nói: “Chuyện ở thôn Ngũ Châu này tạm thời chấm dứt. Mọi người xem xem còn chuyện gì phải làm ở đây không, nếu không thì chúng ta trở về thôi.”

Một khoảng lặng ngắn ngủi.

Khưng lại một chút, Một Vạn Ba nói: “Tôi muốn quay lại thôn một chuyện, lần này trở về, tôi chưa vào thôn từ từ được lần nào.”

Viêm Hồng Sa cũng nhỏ giọng nói: “Tôi phải hóa táng di thể cho chủ, chuyện hóa táng này có phải làm thủ tục phức tạp gì không, có phải có tiền thôi là được không?”

Viêm Hồng Sa muốn ở lại, Mộc Đại cũng phải ở lại theo, dù sao cô cũng là “vệ sĩ”, mà Mộc Đại ở lại thì Tào Nghiễm Hoa cũng đúng tình hợp lý ở lại, bởi già là đệ tử.

Bất kể thế nào, La Nhận cũng chẳng có lý gì lại đi trước, bèn cũng lưu lại hai ngày.

Sau khi thanh toán tiền trả thuyền, Một Vạn Ba tự mình trở về thôn Ngũ Châu, những người khác tìm quán trọ gần đó, định thuê một căn phòng cho nhiều người ở để trọ, lo liệu hậu sự cho Viêm Cửu Tiêu, đồng thời chờ Một Vạn Ba qua đây hội họp.

La Nhận đặc biệt lưu ý tới Mộc Đại, nhưng không thể không thừa nhận, có chẳng khác gì so với trước đây, chuyện ngày đó trên biển dường như thật sự chỉ là một khúc nhạc đệm ngoài ý muốn.

Bận rộn nhất là Viêm Hồng Sa, chạy ngược chạy xuôi, khai giấy chứng tử, liên hệ ban quản lý bãi hỏa táng, nhưng cũng may có đúng là người thân của Viêm Cửu Tiêu, rất nhiều chuyện có thể giấu được lão Viêm mà tự làm, hơn nữa Viêm Cửu Tiêu chết đã lâu, thì thế nếu còn tiếp tục trì hoãn không xử lý cũng thật sự không ổn.

Hôm thỏa táng, có kháng kháng muốn mọi người đi cùng, lí do là: Biết đâu giấc mơ về cảnh hỏa táng kia lại thật là điềm báo thì sao?

Vậy nên ngoại trừ Một Vạn Ba đang ở thôn Ngũ Châu, tất cả mọi người đều đi, để tránh chuyện để Hung Giản rời khỏi tầm mắt, Tào Nghiễm Hoa tìm một cái túi nylon bao thùng lại, một đường ôm đi lại một đường ôm về.

Đài hỏa táng không lớn nhưng tất cả các nhân viên đều làm việc rất tận trách, quá trình rất thuận lợi, ngay ngắn đúng trình tự, Viêm Hồng Sa chưa từ bỏ ý định, muốn tới phòng theo dõi xem rõ đến cùng, bị người ta lễ phép mời ra ngoài.

Người kia đáng người gầy gò, mũi nhỏ mắt nhỏ, cũng không giống nhân viên hỏa táng trong mộng, Viêm Hồng Sa cảm thấy mình nhất định là điên rồi, còn có ý nhìn xuống quần người ta, đó là một cái quần cát may vừa vặn, trước sau đều ôm lấy người, cũng không có vẻ gì là có giấu một cái đuôi trong đó.

Đem xuống, Một Vạn Ba trở về từ thông Ngũ Châu, đáng vẻ uể oải, xách một cái bao, đồ đạc bên trong không to nhưng nhìn có vẻ nặng.

Tào Nghiễm Hoa hỏi hần về làm những gì.

Hần thờ ơ đáp: “Cũng không có gì, đốt tiền giấy cho mẹ tôi, ra trông mộ. Nhà nào nhà nấy đều đi hết rồi, có oan báo oan, có thù báo thù, thế thôi.”

Toàn thôn chỉ có mình hần, muốn làm gì thì làm, đúng, người trong thôn đi hết rồi, nhưng nhà cửa thì vẫn còn.

Hần tới nhà nào đập phá nhà đó, đập cửa, đập cửa sổ, bé đá lên đập những món nồi niêu bếp lò mà hần không nhắc lên đập được, trong lòng há hê vô cùng.

Khi còn bé, mẹ hần dạy ở trong thôn phải kiêng kị, đến nhà người ta chơi đứng động vào nồi niêu của người ta, đó là thứ người ta làm cơm, nếu hần đập mẻ mất, ông táo tức giận, nhà đó sẽ bị đối bụng.

Hiện giờ hay rồi, đập sạch, đối thì đối, dù sao cũng chẳng phải ông thầy đối.

Một bụng ác độc, tích lại toàn bộ ác ý của bao nhiêu năm, cứ như vậy trút hết lên đồ đạc nhà cửa, những vật vô tri vô giác không thể biện bạch mình vô tội, hần cũng cảm thấy mình đang sợ mạnh hiếp yếu đến hoang đường nực cười, nhưng kệ đi, chẳng sao!

Đập chán chê một nơi rồi, đặt mông ngồi bệt xuống đất, ánh mặt trời chói lóa khiến hần hoa mắt, trước mắt lơ mơ hiện về buổi sớm sương mỏng của rất nhiều năm trước ấy, phía sau có một bàn tay chọt đẩy một cái, đẩy hần ra khỏi vòng người trong thôn.

“*Giang Chiếu, bắt đầu từ hôm nay trở đi, mày không còn là người thôn Ngũ Châu chúng ta nữa, nếu mày còn dám bước vào thôn một bước, đừng trách người trong thôn không khách khí.*”

Hần như khiêu khích nhìn cái thôn lạ bị không còn tiếng người này, hướng về phía khoáng không dưới ánh mặt trời mà gào rống: “Tao cứ đập đấy, còn đập nhà chúng mày nữa, tới đây đi, tới mà không khách khí với tao đi, tới đi!”

Không có tiếng trả lời, dưới ánh nắng là những hạt bụi nhảy múa, xa xa, tiếng sóng biển rất nhẹ rất êm, như đang hỏi: “Cậu là ai thế...”

Sâu trong lòng, hần nghĩ, có người bước ra đánh hần cũng tốt, chỉ ít như vậy, thôn này vẫn còn sống, ai thêm quan tâm nó có chấp nhận hần hay không chứ, chỉ ít thì, cái thôn này vẫn còn sống.

Thật lâu sau, Một Vạn Ba đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi ngang qua từ đường, hần ngẫu nhiên ngẩng đầu, không biết có phải nắng quá đẹp hay không mà rơi vào mắt hần, trên mái hiên cong vút lên thật cao của từ đường, tiên nhân cười phượng kia, đôi mắt cao đeo đai lớn, tay áo trải rộng, tựa hồ đang bay lên theo gió.

Tiên nhân chỉ lối, là chỉ lối cho ai, chỉ tới nơi nào?

Lúc Một Vạn Ba đang tắm, Tào Nghiễm Hoa nhìn cái bao chăm chăm, lòng hiếu kỳ như bột mì lên men, trong túi rốt cuộc là thứ gì vậy?

Viêm Hồng Sa trừng gãi: “Tào Mập, tôn trọng!”

Tào Nghiễm Hoa không phục: “Thực ra em cũng muốn xem đúng không, nhìn một chút thì đã làm sao, nhìn một chút cũng đâu mất được!”

Viêm Hồng Sa hừ một tiếng, cô tất nhiên là muốn xem rồi, chút hiếu kỳ của cô giống như một ngọn lửa nhỏ, kỳ thực cũng biết, chưa chắc đã có gì bí mật, Một Vạn Ba dám dùng dụng cụ xuống như vậy cũng tức là không đến nỗi không thể cho ai biết...

Nhưng mà, ai bảo hần bao một lớp vải lên đó chứ, không thể vén lớp vải đó ra, trong lòng tất nhiên là thấy ngứa ngáy khó chịu rồi.

Có điều, cô vẫn tự xưng là tiêu chuẩn đạo đức cao hơn Tào Mập một bậc, cho dù thế nào, cô cũng sẽ không tự mình vạch ra xem.

Tào Nghiễm Hoa lại nhìn La Nhận: “Anh Tiểu La, anh nói xem?”

Tất cả mọi người trong phòng, dù sao đều phải dự đồ hết, cùng nhau nhất trí mới được.

La Nhận không tham gia trò xấu xa này, cũng không cho Mộc Đại tham gia: “Mộc Đại, theo anh ra ngoài chút đi.”

Mộc Đại nhìn anh, bất động: “Anh đang mời em đây à?”

La Nhận gật đầu: “Mời em”

Cô cười rộ lên, vụt cái đứng dậy, theo La Nhận ra ngoài.

Tiếng nước trong phòng vệ sinh ào ào không ngớt, trong phòng chỉ còn lại Tào Nghiễm Hoa và Viêm Hồng Sa.

Một là không làm, hai là không bỏ, Tào Nghiễm Hoa quyết đoán đi qua, hai ba cái đã cời nút mở bao.

Đó là...

Tiên nhân cười phượng trên mái hiên từ đường, áo bào rộng dài lưng lớn, thanh thoát như muốn bay, dưới đáy chẳng lấy gì làm bằng phẳng, nhìn qua là biết bị đập xuống.

Viêm Hồng Sa cũng lại gần, nhất thời quên luôn chuyện mình định tỏ ra không quan tâm, đáng về hết như làm đồng lõa.

Cô nói “Xem ra, Một Vạn Ba đối với thôn vẫn còn phần hận, đến cả cái này cũng đập xuống.”

Tào Nghiêm Hoa cũng lòng đầy cảm thán.

Trước đó thì đập con thứ mười, giờ lại đập tiên nhân chi lối, một đầu một cuối, đều rụng trong tay hắn, người anh em Tam Tam của gã thật đúng là một tay chuyên kết liễu tượng thú trên gác tích mà.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Vĩ thanh

Làng chài ngủ sớm, mới đầu ra khỏi cửa, tối om chẳng thấy được cái gì, dưới chân thoảng lảo đảo, suýt va phải người La Nhận.

La Nhận cầm tay cô, nói: “Cẩn thận chút!”

Anh nắm tay cô đi ra ngoài, đi qua những căn nhà ngar dân thấp lùn, trước mũi đều là mái ẩm mốc của những căn nhà gỗ cũ kỹ lâu năm, trong góc tối có con chó bị xích lại, tựa hồ người thấy hơi thở của kẻ xâm lấn, nó hưng phấn lắc lắc bộ lông đứng lên như thể đang liên gân lên cột cho một trận đánh.

La Nhận kéo cô ra phía sau, hơi ngời xỏm xuống, trong họng phát ra những tiếng hăm hừ như uy hiếp, khí thế quanh thân con chó kia bỗng chốc xẹp xuống, lắc lư nghiêng ngả chạy lại về góc nhà, đầu cúi thấp xuống, hết như một con dã điều vùi đầu vào cát.

Mộc Đại mè nheo La Nhận: “Dạy em với.”

Anh nói: “Cái này có gì hay mà học, có tiền đồ hơn chút xem nào.”

Nói xong liền đi về phía trước, Mộc Đại thờ dãi một hơi như phiền muộn, không chịu đi.

La Nhận lại quay lại, nói: “Thế này đi, nếu em có thể đứng bất động năm phút, mắt cũng không chớp, anh sẽ dạy cho em.”

Mộc Đại nhìn anh khiêu khích, nói: “Anh nhớ lời đấy.”

Chuyện này mà làm khó được cô à? Quên mất là cô học võ những tám năm sao, bị sư phụ phạt không được động dấy, không đến mười cũng phải tám lần rồi, mà còn khó hơn cơ nhế, trên đỉnh đầu còn phải đội một lư hương nhỏ, bên trong cắm cây nhang đang cháy, cô đứng vững vô cùng, có đôi lúc, cây nhang cháy hết chỉ còn lại toàn tro, cô vẫn có thể giữ nguyên nó rất lâu không rơi không gãy.

Còn không chớp mắt thì, khó lắm chắc, đôi mắt góc nghỉ khác, mở mắt không được chớp thì khó, nhưng nhắm mắt thì cần gì phải chớp nữa.

Đó cũng là một kiểu “không chớp mắt” mà.

Cô hí hửng cười khẩy, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mắt không nhìn thấy, những giác quan khác sẽ trở nên vô cùng nhạy cảm. Đêm nay dịu dàng mà tĩnh mịch, không khí ẩm ướt, mát theo hơi nước, có vài sợi tóc dính lên mặt ngựa ngựa, trong gió có nhàn nhạt vị biển tanh mặn.

Trước khi người ta tới nơi này sinh sống, trước khi đáng về nguyên sơ đầu tiên của ngôi làng này được hình thành, biển đã có ở đây rồi.

Trong căn nhà gỗ nhỏ cũng không hoàn toàn yên tĩnh, đôi lúc có thể nghe thấy tiếng nứt nhe nhỏ của những mảnh gỗ nhỏ, còn có tiếng trở mình rất khẽ, cũng loáng thoảng tiếng vợ chồng nói chuyện đêm với nhau, câu được câu không, nghe không rõ lắm.

Và cả, La Nhận thực sự đang tỉnh thời gian, mở đồng hồ bấm giây, bật tiếng nghe tích tắc, liên miên không dứt, chẳng thích âm thanh nhanh như vậy tạo ra, cảm giác như cuộc sống lúc nào cũng ào đi vội vã không kịp thở, không rảnh để ngoài đầu như vậy.

Cô thích chậm rãi.

Tựa như nhà nông mở cái vung gỗ của nồi hấp ra, hơi nước màu trắng chậm rãi lượn lờ vòng vòng, nổi bật lên màu tuyết trắng ngoài song và những mảnh băng tron nhẵn dưới mái hiên.

Tựa như chiếc chuông nhỏ đựng đưa trên cổ con la, đỉnh đang đỉnh đang, đi ngang qua trước cửa, đi qua đã lâu rồi mà tiếng chuông vẫn còn chậm rãi quẩn quanh dừng chân bên thềm.

Tựa như thêu hà bao cho người thương, mặt vại căng trên khung thêu bằng trúc, kim bạc kéo sợi chỉ, chậm rãi vòng lên lượn xuống, dây chặt tỉ mỉ, miên man tĩnh ý, nhìn không tới nguồn.

La Nhận nói: “Mộc Đại, anh đi đây, bỏ em ở lại một mình đó, anh đi thật đấy.”

Giọng anh càng lúc càng xa.

Cô yên ổn đứng vững, không đi chuyển chút nào.

Lại nói “Mộc Đại, con chó kia đang chạy về phía em kia, nó đang nhìn em đó, mồm há to lắm, cắn em tới nơi rồi!”

Cô vẫn không nhúc nhích, ánh sáng nhờ nhờ mềm mại phủ lên mặt cô, ánh lên hàng mi, cái mũi, khoe môi, phác lại đường nét tinh tế, ngời bút tỉ mỉ nhất cũng chẳng thể vẽ được tinh xảo đến thế.

Bất ngờ, La Nhận bỗng ôm lấy cô.

Cô cảm nhận được anh, hơi thở quen thuộc, cánh tay rắn rỏi, tiếng đồng hồ bấm giây cũng gần hơn, tích tắc, tích tắc.

Anh chậm rãi cúi xuống ghé sát cô, hơi thở ấm áp phả lên đuôi mày cô, lên má, đến bên môi.

Mộc Đại nghĩ: Giờ động dấy được rồi, có thể bật mở mắt, cười khanh khách nói “Không chơi thế”, có thể á lên một tiếng, sau đó ra về tức giận chỉ trích La Nhận “Thế này không hợp lệ”.

Nhưng cô vẫn bất động, không muốn nhúc nhích, một âm thanh rất nhỏ vang lên dưới đáy lòng cô, riu riu, dường như đang nói: Mày cũng muốn, mày bằng lòng.

La Nhận hôn lên môi cô.

Như cách mà cô thích, dịu dàng mà từ tốn, chậm mà sâu, lại không thể tránh thoát.

Tiếng đồng hồ bấm giây tích tắc chợt ngừng bật, không biết là ngừng thật hay là do cô bỗng nhiên không nghe được gì nữa.

Nếu con người thật sự có linh hồn, vậy thì hiện tại, linh hồn của cô hẳn là đang tan ra thành từng sợi thật nhỏ, tản mạn, bay lên cao không vô tận, gói lên tiếng nhạc hầu như không nghe được, ngỡ ngàng chẳng biết đặt chân nơi đâu.

Lúc La Nhận buông cô ra, xung quanh vẫn yên lặng như trước, biển cũng tĩnh lặng lạ kỳ, tiếng sóng mông manh như tiếng thở dài miên man của người tình.

La Nhận hỏi cô: “Ra bờ biển nữa không?”

Không, cô bằng lòng ở lại đây, trong không gian chật hẹp này, trong phạm vi căn nhà gỗ thấp lùn tràn ngập hơi thở ẩm ướt, còn có một con chó đang rúc trong góc không biết là đang ngủ hay đang dõi theo toàn bộ quá trình này.

Ở lại một lúc nữa đi, cô sẽ nhớ nơi đây cả đời.

La Nhận cười, nhẹ nhàng ôm cô, má cô nóng lên, tựa vào lòng anh, lắng tai nghe nhịp tim vững chãi của anh.

La Nhận thì thầm: “Cô gái của anh.”

Chờ em đã lâu rồi, cô gái của anh.

Trong núi thẳm, bên đầm lầy, trong rừng cây đầy muỗi, đã vô số lần mơ thấy em, đi chân trần, băng qua bờ sông lạnh lẽo, băng qua rừng rậm mù tối, sóng mắt dịu dàng như hòa tan vào ánh trăng.

Chờ em đã lâu rồi.

Trở lại quán trọ, tĩnh không một tiếng động, đám Viêm Hồng Sa đã ngủ, Mộc Đại đề thấp hơi thở, gượng cho tiếng hít thở thật khẽ, lặng lẽ lên giường, kéo chăn.

Gối đầu mềm mại êm ái, cô chợt nhớ tới bài hát gối đầu La Nhận từng kể.

Gối ơi gối, đừng nói chi hết, người ta yêu và mối tình thương này, đừng nói với bất kỳ ai nhé...

Ừ, đúng vậy, cô len lén vui mặt vào gối, mơ màng lẩm bẩm như dạo dò chính mình, hoặc giả là dạo dò gối đầu: “Đừng nói, đừng nói với bất kỳ ai cả.”

Cứ ôm tâm trạng như vậy, lặn qua lộn lại hồi lâu, cuối cùng cũng ngủ được.

Đêm nay sẽ là một giấc mộng đẹp.

Đúng là có mộng, nhưng không liên quan đến La Nhận.

Mơ thấy một căn phòng đơn sơ, có một cô bé chừng ba bốn tuổi, len lên đẩy cửa phòng ngủ ra, trên mặt đất vút đầy những món quần áo via hè rề rề tiền, áo ngực của phụ nữ, quần lót, quần của đàn ông, thất lmg, một đôi giày cao gót màu đỏ đã sờn.

Tiếng ngáy của người đàn ông rất vang, phải nghe thật cẩn thận mới thấy có tiếng thở của phụ nữ xen kẽ trong đó.

Cô trông thấy cô bé xoay người, gồng sức với lấy hộp bánh quy trên tủ ly, mở nắp hộp ra, thò đầu nhìn vào.

Bánh quy trong hộp đã hết sạch, có điều dưới đáy hộp vẫn còn tích lại chút vụn bánh, cô bé cố sức thò tay vào, dùng đầu ngón tay chấm lấy vụn bánh, bỏ vào miệng, ăn hết lại chấm tiếp.

Cho đến khi vụn bánh quy trong hộp cũng hết nhẵn.

Sau đó, cô bé lại cố sức đóng nắp hộp bánh quy lại, nhón chân trà về chỗ cũ.

Mộc Đại chợt phản ứng kịp.

Cô bé này chính là cô.

Một đoạn ký ức tuổi thơ ngẩn ngui đã hoàn toàn quên mất, bỗng nhiên lại hiện về rõ ràng trong giấc mộng này.

Cô nhìn chính mình đi qua đi lại trong căn phòng khách nhỏ, chậm rãi vuốt phẳng vài bọc ghế salon, phủi sạch sẽ, lại lấy cái chổi cao ngang mình ra, lúc quét không biết quét được cái gì dưới gầm bàn trà, cô cúi đầu, chống hông lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, vươn tay vào trong sờ soạng.

Mặt trời giữa trưa xê dịch đi chút ít, chuyển thành mặt trời ban chiều, trong phòng ngủ cuối cùng cũng có động tĩnh, người đàn ông kia xách quần đi ra, ngáp dài, tới trước phòng bếp, tắt nước từ vòi lên súc miệng, ừng ực ừng ực, sau đó nhỏ vào rãnh nước bắm đầy rêu xanh.

Đường ống nước trong nhà không tốt, vòi nước mở một cái là vang lên tiếng ông ông.

Lúc người đàn ông kia đi ra, chợt trông thấy cô, cất tiếng: “Ha, nhóc con.”

Nói xong mặc quần áo, lấy tiền trong túi ra, một xấp tờ mười tệ, ném lên bàn, lại đi qua, cho cô năm hào, nói: “Cho mày mua kẹo này.”

Cô nhìn tờ tiền, lòng bàn tay toát mồ hôi, người đàn ông nhét tiền vào túi áo yếm của cô, đó là một cái túi nhỏ hình bán nguyệt.

Người đàn ông đi được một lúc lâu rồi, người phụ nữ mới ngáp dài tỉnh dậy, đánh răng rửa mặt, ngồi vào trước bàn trang điểm, đắp một lớp phấn kềm chất lượng thật dày lên mặt, gương mặt trang điểm thật xa lạ, che đi quãng thâm mắt và những nếp nhăn nhàn nhật đan xen.

Sau đó, chợt thấy xấp tiền bên cạnh, bèn lấy qua đếm, trên mặt hiện lên một nếp nhăn hằn xuống khi cười.

Cô thừa dịp nụ cười này, vội vàng đi qua, gọi: “Mẹ.”

Người phụ nữ từ một tiếng, vịn mascara ra, đầu mascara khô róc, ả chửi thề một câu không rõ là câu gì, lấy ít nước trong cốc nhỏ vào, vịn lại, nắm trong tay ra sức lắc lắc rồi lại vịn ra, đầu mascara ướt ướt, rốt cuộc cũng tan ra.

Người phụ nữ vừa lòng nhìn gương nheo mắt lại, chuốt mascara lên mí, lông mi dài thướt, ngon mi kết lại thành từng sợi, nhìn rất nặng nề.

Cô nói “Mẹ, con đói.”

Người phụ nữ thờ ơ: “Không phải mua bánh quy cho mày rồi à?”

“Ăn hết rồi.”

Khuôn mặt người phụ nữ lập tức trầm xuống, giống như đụn mây xé chiều bị người ta tạt mực, đen tuyền đáy.

Nói: “Tao có dặn là mày phải ăn uống tiết kiệm không hà, lại ăn hết rồi, mày ăn khỏe như vậy, tao làm sao mà nuôi được!”

Cô cúi đầu chùi nước mắt, người phụ nữ vạt đứng dậy, lấy hộp bánh quy xuống, mở ra nhìn, dùng một tiếng nện xuống đất, một ngón tay đâm lên trán cô.

“Ngày nào cũng chỉ biết ăn ăn ăn! Chẳng bao giờ thấy mày làm việc gì cả! Nuôi con chó nó còn biết trông nhà, còn tao thì cả ngày phải nuôi mày ăn, nuôi mày mặc, dựa vào đâu, hà, dựa vào đâu!”

Vừa nói vừa đâm đầu ngón tay lên trán cô, đầu cô bị ấn lắc qua lắc lại, nhưng không dám động dậy, nước mắt ào ào chảy ướt đầm mặt.

Người phụ nữ quát: “Không được khóc!”

Cô nắm lấy vạt áo yếm lau nước mắt, nghẹn ngào thút thít, người phụ nữ không để ý đến cô, cô cũng không hé răng, lặng lẽ nhớ đến cái salon trong góc phòng.

Bánh quy cô thật sự đã ăn rất tiết kiệm, mỗi lần lấy ra ăn cô đều mang đi ngâm nước, miếng bánh mỏng bị nước ngấm vào, phồng lên gấp đôi, tuy rằng chẳng có chút vị bánh quy nào.

Cô ngồi xồm trong góc, nhìn người phụ nữ trong gương kẻ lông mày, tô son, làm xoắn tóc, xách túi lên, cứ thế ra ngoài, trước khi đi nói với cô: “Mày ngoan ngoan ở nhà đi, đừng có đi lung tung.”

Cửa ầm một tiếng đóng lại.

Bụng cô lại réo lên rột rột, sao đói thế nhỉ.

Cô nhấc áo yếm của mình lên, nắm lấy dây rút lưng quần mình, ra sức kéo ra ngoài, lưng quần càng lúc càng nhỏ, siết chặt vào bụng, cứ như thế buộc chặt rồi sẽ có thể khiến cô bớt đói đi phần nào.

Trời dần tối, cô leo lên salon, đắp chăn, cứ như vậy mà ngủ.

Lần nữa tỉnh lại, là bị tiếng ồn ào đánh thức, mở mắt ra, nhìn thấy cái đèn sợi tóc trên trần, để đèn màu đen, dây đèn lắc qua lắc lại, làm mắt hoa lên.

Mẹ đang ở nhà, mặc đồ ngủ, tóc tai rối bù, cửa phòng ngủ khép hờ, có hơi nước bay ra, kèm theo đó là tiếng ho khan dồn nén hỗn độn.

Còn có một bà cô to béo không quen biết dắt tay một thằng bé, mắt thằng bé đỏ hoe, trán sưng thành một cục, trên đầu quần băng vải.

Bà cô to béo nói đầy giận dữ: “Tôi nướng thịt, đưa cho Tiểu Thông Tử một miếng, vừa quay đi đã nghe thấy tiếng nó gào khóc, cướp đồ ăn thì thôi đi, sao còn đánh người? Có xem đi, đầu nó sưng thế này, nhà tôi phải đến bệnh viện kiểm tra, lỡ mà bị chấn động não thì việc này chưa xong đâu!”

Mẹ cô cũng cười, giọng điệu chua ngoa chẳng kém: “Đồ có thể ăn bấy, lời không thể nói bấy, con trai bà cao hơn đứa nhà tôi cả một cái đầu, con bé cướp được từ tay nó chắc? Hơn nữa...”

Mẹ cô quay sang nhìn cô: “Bé, buổi tối con có ra ngoài không, có cướp đồ ăn của người khác không?”

Cô sợ hãi lắc đầu: “Không ạ.”

Như để làm bằng chứng, vôi vàng mọc từ cái túi yếm ra một tờ năm hào, gió lên thật cao: “Con có tiền, con có thể mua đồ ăn, sẽ không cướp của người khác.”

Khuôn mặt mẹ cô lộ ra vẻ hả hê thảng lự, còn chưa kịp lên tiếng, bà cô béo mập kia bỗng tiến lên một bước, tóm chặt lấy tay cô, la lên.

“Cò nhìn tay nò mà xem, bóng nấy thế này, không phải đầu thì là gì!” Lại cúi xuống ngửi lòng bàn tay cô, “Cò phải có mùi thịt không, cò tự ngửi đi, tự ngửi đi, mèo thích trộm đồ tanh, chân cò cũng không rửa sạch!”

Mặt mẹ cô nháy mắt sa sầm, bất chợt quay sang và cho cô một cái tát, thét lên: “Tao nuôi trộm đồ há! Bạ đặt đối trá!”

Cô bị đánh đến đầu óc quay cuồng, sau nữa, bà cô béo kia đỡ mẹ cô, lững lờ nói: “Thôi bỏ đi, trẻ con mà, tham ăn cũng là chuyện khó tránh...”

Người đàn ông trong phòng ngủ cũng đi ra, giọng eo éo: “Áy chết áy chết, chuyện nhỏ mà, trẻ con thôi mà...”

Hai mẹ con bà cô mập không biết rồi đi lúc nào, tiếng mẹ thê lương nức nở vang vọng mãi bên tai, cửa phòng ngủ đóng lại rồi, cô còn nghe thấy mẹ nói: “Phải tống nó đi, tống nó đi...”

Người đàn ông nói: “Ôi dào, bỏ đi, nào, đừng để mất hứng chứ...”

Mọi âm thanh rốt cuộc cũng biến mất, bị tiếng nam hoan nữ ái rền rĩ thay thế.

Trong bóng tối, cô mò mẫm tới cạnh rãnh nước, gãi lên cái ghế nhỏ, vịn vịn.

Chỉ vịn một dòng nước thật nhỏ, vịn to, mẹ sẽ nói: “Nước không mất tiền hả!”

Cô sờ soạng lấy cục xà phòng khó ngửi trên bệ, xát lên tay, xát rồi lại xát, xát được mấy cái, giờ cánh tay lên, chùi nước mắt.

Lại tiếp tục rửa tay, rửa một hồi, nhỏ giọng lầm bầm: “Con không cướp đồ ăn.”

Rào rào một tiếng, rèm cửa được kéo ra.

Ánh mặt trời rọi lên mặt, ngựa ngựa.

Mộc Đại mở mắt, Viêm Hồng Sa vụt một cái nhảy đến trước mặt cô, vẻ mặt hớn hờ.

“Dậy đi Mộc Đại, hôm nay trở về rồi.”

Tiền nhân chỉ lối – Hết

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 32: Ngoại truyện

Quán bar Hợp Tan Tùy Duyên.

Mười giờ tối, là thời điểm bận bịu chán không chạm đất nhất, chú Trương trong lúc vô tình ngừng đầu lên, trông thấy người đang đi vào cửa.

Đầu tiên là mừng rỡ như trút được gánh nặng trong lòng, ngay sau đó lại sa sầm mặt như đi thu nợ muộn: “Ồ, còn biết đường về cơ à?”

Mộc Đại cười đến là vô hại, khỏe mặt đơm đầy mồ hôi nhàn nhạt về hồi lỗi, chú Trương nhìn một lúc lại mềm lòng, quan sát cô từ trên xuống dưới, hỏi: “Lúc đó không nói được là bị bệnh gì? Khỏi chưa?”

Bởi thế, Mộc Đại biết, mình qua cửa rồi.

Cô quăng ra câu tiếp: “Khỏe lâu rồi ạ.”

Vừa nói vừa nhẹ nhàng đi vào, tay dầm dẫm bả vai, gãi gãi gối cốt: “Ngồi xe cả một ngày, mệt chết mất.”

Chú Trương nhìn cô lên nhà rồi quay lại, nhìn chăm chăm hai người còn dư đứng ở cửa.

Một trái một phải, một béo một gầy, một người trông như môn thần bị đánh bại, ừ rù đứng ở cửa, khuôn mặt mập mạp đông đầy nụ cười lầy lờn, một người thì chẳng khác gì phường ăn no rồi việc, xách hành lý, nhìn qua tường ngoan ngoãn vâng lời, kỳ thực rất giỏi quan sát rình thời cơ.

Chú Trương thực sự là tức mà không có chỗ phát tiết.

“Bảo tôi nói hai câu thể nào mới được đây!”

Cùng người không cùng mệnh, cô chủ nhỏ đúng là cô chủ nhỏ, có sai bằng trời cũng không bị mắng một câu.

Họ thì đâu có được hưởng đãi ngộ tốt như thế...

Tào Nghiêm Hoa nhìn cái giường tầng chú Trương sắp xếp làm chỗ nằm cho gã và Một Vạn Ba, trong lòng thê lương vô hạn, hồi đầu, ít nhất vẫn còn là mỗi người một phòng đấy.

Lời chú Trương vâng vâng bên tai: “Mời thuê thêm người, dù sao cũng phải sắp xếp chỗ ngủ cho người ta chứ. Mấy đứa suốt ngày cái kiểu chạy loạn thế này, ai biết được hôm nào lại đi? Có giường mà ngủ là tốt lắm rồi.”

Cũng phải, có giường mà ngủ là tốt lắm rồi.

Tào Nghiêm Hoa bàn bạc với Một Vạn Ba: “Tam Tam, hay là tôi nằm dưới nhé? Tôi nặng thế này, nằm giường dưới chắc chán hơn.”

Một Vạn Ba nguyệt gãi: “Ồ, anh ngủ đất luôn đi.”

Tào Nghiêm Hoa không có hành lý, đa số mang đi đều đã bị rơi xuống nước lẫn lộn thuyền trước đó rồi, nhưng vẫn vui vẻ tỉnh rụi, nhanh chóng tắm rửa xong rồi tốt lên giường. Một Vạn Ba thì phải thu dọn sắp xếp lại đồ đạc bị dịch chuyển về vị trí ban đầu trong phòng, ỳnh ỳnh dùng dùng lục lọi không ngừng.

Nghe tiếng sắp xếp mà lòng Tào Nghiêm Hoa chưa xót nghĩ đến số tài sản ít ỏi của mình, chỉ còn có vài tấm vé mang theo trên người.

Quá thực không kim được xúc động muốn quay lại nghề cũ, may mà vẫn còn một phần năm số ngọc trai đội bán đang ở chỗ Viêm Hồng Sa để an ủi tịch tịch.

Nghĩ vậy, lão trai ngọc lại trở nên dễ thương đáng yêu hơn rất nhiều.

Gã trở mình, nhìn Một Vạn Ba đang ngồi giữa đống đồ đạc hỗn độn dọn nhà: “Tam Tam, tôi hi vọng thanh Hùng Giản tiếp theo sẽ giấu trong mỏ vàng, sau một chuyến bận rộn, tôi còn có thể kiếm được vài thỏi vàng, so với làm công ở quán bar thì kiếm bộn hơn nhiều.”

Một Vạn Ba chẳng buồn ngừng đầu: “Không phải đã nói là không muốn dính vào chuyện này nữa sao?”

Ồ, cũng phải.

Tào Nghiễm Hoa thờ dài như phiền muộn: “Tôi chỉ muốn ngắm lại thôi.”

Gần hai ngày bốn ba, dọc đường dừng lại ở Côn Minh, thả Viêm Hồng Sa về, Viêm Hồng Sa mời bác sĩ chuyên khám bệnh cho lão Viêm tới, rút của mỗi người một ống máu, phong kín cất thật kỹ, dán nhãn xong xuôi, đặt vào hòm y tế chuyên dụng.

Thực ra cũng không cần thiết phải dán nhãn, dù sao sau đó cũng phải trộn vào với nhau.

Lúc tiễn họ về, Viêm Hồng Sa bịn rịn mãi: “Hai ngày nữa tôi sẽ qua chỗ mấy người chơi, Mộc Đại, tôi sẽ bắn tiền công cho cô, còn nữa, mua điện thoại mới rồi nhớ nói cho tôi biết đó.”

Một nhóm năm người, ngoài La Nhận và Một Vạn Ba ra thì điện thoại của ba người còn lại đều đã chết ngắt ở thôn Ngũ Châu, không thể nào lập nhóm trò chuyện năm người trên WeChat, khiến Viêm Hồng Sa cứ canh cánh trong lòng.

Tên nhóm chat cô đã nghĩ xong rồi, gọi là “Đội biệt động Phương Hoàng”, tuy rằng Một Vạn Ba nói là tên quê chết bỏ, có giết hân cũng không nhận lời mời.

Thực ra Viêm Hồng Sa cũng cảm thấy tên này nghe rất quê, cơ mà ai bảo Một Vạn Ba lại phản ứng vậy chứ, Một Vạn Ba càng chống đối, cô càng muốn kiên trì.

Thực ra đám bọn họ đã về đến Lệ Giang từ chiều, nhưng không về quán bar ngay, dù sao thì, vẫn còn một trận chiến cực kỳ quan trọng nữa.

Máu của năm người thật sự có thể bức Hung Giản ra khỏi cơ thể Sinh Đình sao?

Bác Trịnh tiêu tụy đi nhiều so với mấy ngày trước, trong đầu chỉ toàn sầu lo về Sinh Đình, viết hết cả lên mặt, lúc đón đám La Nhận vào nhà, đã nói: “La Tiểu Đào, mong là lần này có thể thành công, đừng để Sinh Đình phải chịu khổ thế nữa.”

Sinh Đình yên lặng nằm trên giường, tay chân đều bị trói chặt, có lẽ là do tác dụng của thuốc mê, cô ngủ rất say, như bác Trịnh nói, việc tiêm thuốc gần như chưa từng gián đoạn, không phải là tiêm thuốc mê thì cũng là tiêm dịch dinh dưỡng.

Nhưng dịch dinh dưỡng dù sao cũng không phải ngũ cốc hoa màu, có thể duy trì thân thể vận hành bình thường nhưng không thể khiến cô dồi dào sức khỏe.

So với lần trước tới xem, Sinh Đình đã gầy đi nhiều.

Đã có kinh nghiệm hai lần đối phó với Hung Giản, mọi người trở nên có trật tự hơn rất nhiều, La Nhận tiêm một nửa hỗn hợp máu vào thân thể Sinh Đình, sau đó tránh đi.

Mộc Đại vén áo Sinh Đình lên.

Lần này, phản ứng tới nhanh hơn nhiều, da Sinh Đình nổi lên màu hồng bất thường, trên lưng, diện tích ứng đỏ chậm rãi lan rộng, những chỗ có màu da bình thường càng lúc càng ít đi, cuối cùng chỉ chứa lại một mảng hình thê tre, như bị buộc không còn đường lui nữa.

Gần sát với vết sẹo lần trước, miếng da người nhanh chóng nhô lên.

Trong đầu Mộc Đại nảy ra một ý nghĩ kì quái: Hung Giản này tuyệt đối dừng quay lại thân thể Sinh Đình nữa, nếu không cứ hết lần này tới lần khác cuộn lên một miếng da thế này, nhiều lần như vậy thì thật sẽ thành thương tích đầy mình.

Trong tay cô nắm chặt đầu đĩa, ánh mắt chiếu tới, ra tay vững vàng cùng, gấp lấy miếng da người kia, vào một cái ném vào chậu nước đã chuẩn bị sẵn để bện chân.

Trong một gian phòng khác, bác Trịnh theo lời La Nhận dặn dò trước đó, đã chuẩn bị xong một bể cá lớn trong suốt, Một Vạn Ba múc nước trong thùng đựng hũ tro đỏ vào trước, Tào Nghiễm Hoa vào trong hứng thêm nước, gần như đồng thời, Mộc Đại bung chậu nước qua, đổ vào bể.

Hiện giờ trong bể cá này có hai thanh Hung Giản.

La Nhận tiêm nốt nửa ống máu còn lại vào bể cá.

Đó là một thể nghiệm khó mà miêu tả thành lời, nhưng màu sắc máu của năm người, độ kết dính cũng có sự khác nhau, rõ ràng là đã cưỡng ép hòa chung vào một chỗ, nhưng sau khi vào nước vẫn có thể nhìn ra được có năm vết.

Như kéo xe mây, uốn lượn tàn ra, rồi lại đầu cuối nổi lên, biến ảo đến không sao phân rõ được hình thái, Mộc Đại nín thở, nhìn chăm chú…

Miếng da người hơi giật giật, như thể có gì đó muốn thoát ra, ngay sau đó, trên hũ tro cũng có một thứ gì đó vô hình xòe thẳng ra.

Đầu Tào Nghiễm Hoa tê rần, lập bập: “Nhìn…nhìn kìa…”

Không cần già nhắc nhở, mọi người đều đang nhìn.

Trong nước, đường viền màu đỏ cực nhỏ, bao thành hai thanh hẹp dài.

Trên mỗi thanh đều có một chữ đó, là giáp cốt văn cổ xưa.

Một chữ là “Đao”, một chữ là “Thủy”.

Một Vạn Ba cố ý đi quanh thay đổi góc nhìn, dù là nhìn từ sau lưng, hai chữ trông thấy cũng không phải hai chữ ngược, bất kể phương hướng thế nào đều thấy giống nhau.

Nó không có hình dạng, vừa giống mặt phẳng lại vừa giống lập thể, sát gần nhau, dựng thẳng, song song trong nước.

Mà quanh thân nó, cuộn thành một vòng…

Một Vạn Ba thì thào: “Hình như là một con phượng hoàng.”

Đứng là giống một con phượng hoàng, dù chỉ là hình dạng máu tàn ra trong nước, đầu ngậm lấy đuôi, đầu gà, miệng yển, cổ rần, thân lùn, lưng rùa, đuôi nhìn tựa đuôi không tước, cảm thấy nó có cả mất, hẹp dài, hơi khép, thân thái khoan thai.

Tào Nghiễm Hoa ngừng thở, lấy móc câu hũ tro ra ngoài, sóng nước dập dờn, hình dạng của phượng hoàng và thê tre lại không chút thay đổi mà cũng dập dờn theo ngân nước.

Tào Nghiễm Hoa nhìn chăm chăm vào hũ tro, không còn khuôn mặt dữ tợn kia nữa, cũng không chột nhô ra khiến người ta bất ngờ không kịp đề phòng nữa, chỉ là một hũ tro bằng gốm sứ bình thường, nếu có gì khác lạ mà nói thì chính là bao phủ lấy nó là một lớp ngọc màu trắng óng.

Một Vạn Ba thở phào một hơi như trút được gánh nặng.

Mộc Đại hỏi La Nhận: “Vậy là được rồi à? Chắc chắn không?”

Chắc chắn ư? Thế thì chẳng ai dám nói, nhưng, ít nhất so với trận pháp kim mộc thủy hỏa thổ lung tung mà họ nghĩ ra kia thì hẳn là khá hơn rồi.

La Nhận lấy điện thoại ra, mở máy ảnh lên, điều chỉnh tiêu điểm, nhẹ nhàng bấm một cái.

Tách một tiếng, tư thái điềm tĩnh của con phượng hoàng kia xuất hiện trên màn hình điện thoại, mắt phượng hẹp dài hơi khép, như đang nhàn nhạt nở nụ cười.

Sinh Đình một lần nữa thoát khỏi bị Hung Giản quấy nhiễu, Một Vạn Ba cũng lấy lại được nguyên vẹn hũ tro của cha.

Có cảm giác như công đức viên mãn trở ra vẹn toàn vậy.

Quần tử không đứng dưới tường sắp đổ (*), dường như cũng chẳng tìm được lý do gì để tiếp tục xen vào chuyện Hung Giản nữa, huống chi, cũng không ai nhận được thêm tin tức nào từ lồng Phương Hoàng Loan.

() Nguyên văn: 君子不立危墙之下, ý nói người quân tử phải tránh xa khỏi nơi nguy hiểm, có hai cách diễn giải: một là để phòng ngừa rắc rối có thể xảy đến, nếu cảm thấy bên trong ẩn chứa nguy hiểm thì phải có biện pháp phòng bị; hai là nếu một ngày phát hiện mình nằm trong tình cảnh nguy hiểm thì phải kịp thời rời đi.*

Trong im lặng, mọi người đều hiểu ngầm mà cùng nhất trí.

Cứ để thế đã.

Hôm sau, Mộc Đại dậy sớm bắt ngõ, mở cửa sổ ra muốn hít thở chút không khí mới mẻ...

Có người còn dậy sớm hơn cô.

Tào Nghiễm Hoa.

Gã đang hùng hục chạy bộ quanh vòng ngoài quán bar, chạy hai bước lại một hơi thở gấp, căng về sau, gần như là vịn tường mà dịch bước.

Có câu nói thế này, một ngày không luyện, tay nương chân chậm, hai ngày không luyện, võ thuật vứt nửa, Tào Nghiễm Hoa đúng là đã nhiều ngày không tập luyện gì.

Một Vạn Ba cũng ở đó, xách cái ghế ngồi ở cửa, lấy đá mài dao mài gì đó.

Nhìn không rõ lắm, Mộc Đại chợt nhớ tới cái gì, vội vàng lấy cái ống nhóm mini để trong quần áo thay hôm trước ra, đặt trước mắt nhìn.

Là tượng tiên nhân cười phượng, vì bị Một Vạn Ba đập rụng nên dưới đế không bằng phẳng, Một Vạn Ba đang vẩy nước lên đá mài dao, muốn mài phẳng đế.

Mài cái này làm gì?

Tào Nghiễm Hoa như một cái xe cũ sắp rụng khung, hùng hục chạy lại, giúp cô hỏi câu hỏi này ra: “Tam Tam, cậu mài cái này làm gì?”

Một Vạn Ba không ngờ ngắc gì tới gã, cúi đầu hi hục tập trung tinh thần mài, trên đá mài từng vệt từng vệt, nước vẩy lên chẳng bao lâu đã không thấy đầu nữa.

Tam Tam, cậu mài cái này làm gì?

Thực ra hẳn muốn mài để trưng.

Nhưng lại cũng cảm thấy, lấy vài bọc lại, cắt thật sâu thật sâu vào một góc phòng, không nhìn tới thì tốt hơn.

Mặc kệ, mài đã rồi tính.

Mộc Đại từ từ chuyển ống nhóm sang hướng khác.

La Nhận đang làm gì vậy nhỉ?

Anh ở không xa, nhưng phòng anh quay lưng về phía bên này, chỉ có thể nhìn thấy cửa sổ đang đóng.

Rời giường chưa?

Mộc Đại chống lên bệ cửa sổ, cúi người một cái như không cam lòng, có gì đó dán lên ngực cô, ấm ấm.

Tĩnh lâu cả của cô nổi lên, lấy còi ra để trước miệng, thổi một tiếng.

Một tiếng còi dài, to, rõ ràng, khiến mọi người giật nảy mình.

Chủ Trương từ trong quán rượu chạy ra, nhìn một vòng rồi khóa mắt lên người kẻ gây họa là cô: “Cô chủ nhỏ, cô muốn chết à, hàng xóm còn đang ngủ mà, sẽ bị người ta mắng đó.”

Đầu chỉ là đang ngủ, nơi này có rất nhiều du khách, đại đa số đều là ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh.

Số Mộc Đại cũng khá là dó trong chuyện làm việc xấu, làm một quý rồi bỏ lại còi vào trong cổ, trong lúc vô tình ngước mắt, bỗng hơi sững sốt rồi chợt cười.

La Nhận mở cửa sổ ra rồi.

Có vẻ như anh vừa mới tỉnh, đáng vẽ ngái ngủ, áo ngủ phanh ra, để lộ cơ ngực màu đồng rắn chắc.

Mộc Đại vụt cái giờ ống nhóm lên, nhắm ngay phía đó, nhìn không dời mắt.

Một lát sau, ống kính từ từ chuyển lên.

La Nhận đương nhiên là phát hiện ra cô, về mặt bất đắc dĩ, lát sau dùng khẩu hình báo cô chờ một chút, xoay người rời khỏi.

Làm gì vậy? Mộc Đại tò mò.

Không bao lâu sau, La Nhận lại xuất hiện, cầm một tập giấy vẽ, ý bảo cô xem.

Trên giấy viết năm chữ: “Chào buổi sáng, bạn gái.”

Thật sự muốn đáp lại lời anh, nhưng nhất thời không tìm được giấy bút.

La Nhận lại lật sang tờ thứ hai.

Bên trên viết: “Muốn xem thi qua mà xem!”

Lật xong, không chút khách khí đóng cửa sổ, chỉ để lại cửa kính khắc hoa quay về phía cô.

Mộc Đại bật cười, miệng lại gào lên một câu như không phục: “Hiếm lắm ấy mà thêm.”

Cô trở lại bên bàn viết, khom lưng mở máy tính ra, nhấn vào biểu tượng trình duyệt rồi trên thanh tìm kiếm nhập “điện thoại di động đời mới”, chuột vừa chuyển sang nút tìm kiếm, chợt như nghĩ tới điều gì, dừng lại.

Lát sau, cô kéo ghế qua ngồi xuống, từng chữ từng chữ xóa dòng vừa nhập.

Cột dọc từ khóa nhập vào theo đó mà nhảy liên tục, đưa ra gợi ý nội dung tìm kiếm.

Mộc Đại một lần nữa nhập vào ba chữ.

Hai nhân cách.

Cô nhìn thật lâu, sau đó quay lại nút xác nhận.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Hồ phách màu son

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

La Nhận mở mắt.

Là tiếng của Sinh Đình, liu lo lặp đi lặp lại: “Anh Tiểu Dao.”

Giống như khi còn bé, cô là cái đuôi nhỏ của anh, cả ngày không ngừng riu rít:

Anh Tiểu Dao, cho anh kẹo ăn này.

Anh Tiểu Dao, mua cho em cái khăn tay đi.

Anh Tiểu Dao, mang em ra ngoài chơi với.

Dưới người là tấm đệm to mềm mại ôm vào người, một đêm quần quít lấy nhau, êm ái như vòng tay người yêu, La Nhận chẳng muốn rời giường, cứ nằm như vậy, nghe tiếng Sinh Đình nhỏ vun lúc lúc lại vọng vào.

Cô đang tức giận, chắc là do Một Vạn Ba chân tay vụng về.

“Anh Tiểu Dao, sao anh dần thế hả...”

La Nhận buồn cười.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Tiếng bác Trịnh: “La Tiểu Dao? La Tiểu Dao?”

Bác Trịnh tới nói với La Nhận một tiếng, sáng nay bác muốn theo người môi giới ra ngoài xem mặt tiền cửa hàng.

Trước đây La Nhận đã đề nghị, ở Tiểu Thương Hà khí hậu khô hanh, không thích hợp để nghỉ ngơi dưỡng bệnh, anh hi vọng tạm thời đưa Sinh Đình đến Lệ Giang.

Bác Trịnh là họ hàng xa của nhà họ La, mẹ Sinh Đình mất sớm, La Văn Miếu lại luôn phải ra ngoài dạy học, ở nhà cần một người có thể lo toan trông nom trong ngoài, bác Trịnh cứ như vậy mà trúng cử, bác nhìn Sinh Đình lớn lên, sự chăm sóc che chở bác dành cho cô, so với người cha không xứng chức La Văn Miếu, chỉ có hơn chứ không có kém.

Bởi vậy nên một cách tự nhiên, Sinh Đình đi đâu, bác sẽ theo đến đó.

Nhưng nếu ở lại thì phải có suy tính lâu dài, không thể mỗi người chia hai tay ra miệng ăn núi lở thế được, bác nói với La Nhận muốn mở một cửa tiệm ở gần đó.

Cụ thể là một quán ăn đặc sản Tây Bắc.

Tay nghề nấu nướng của bác Trịnh luôn rất được, món đùi dê nướng hôm nào từng khiến Một Vạn Ba nhớ mãi không quên, mở quán ăn cũng coi như đứng người đứng việc, phát huy được tài năng của mình.

Ý của bác Trịnh là, trong tay bác không có đồng nào, muốn mời La Nhận đầu tư, làm ông chủ ngầm.

“Bác già rồi, cũng không mưu cầu tiền bạc gì, chỉ muốn kiếm việc để làm thôi. Có việc để làm, người sẽ già chậm hơn, có thể chăm sóc cho Sinh Đình được thêm mấy năm. Tiền kiếm được ấy à, là của cháu hết, coi như bác làm công cho cháu.”

Trong tay La Nhận, anh mang về không ít tiền, nhưng tiền nếu không sử dụng có ích thì sẽ thành tiền chết, chỉ càng ngày càng vơi bớt đi – phải nghĩ cách khiến tiền sống dậy mới được.

Lúc tới quán bar, anh vô tình nhắc tới chuyện này, nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Tào Nghiêm Hoa.

“Quán ăn được đấy, quán ăn được đấy!” Hai mắt Tào Nghiêm Hoa tỏa sáng, ánh sáng mạnh đến mức khiến La Nhận sinh lòng cảnh giác: Tào Mập trông cứ như quyết chí muốn ăn tươi nuốt sống quán ăn không bằng.

Nói tiếp, La Nhận mới biết mình nghĩ sai rồi.

“Đừng chỉ làm đồ ăn Tây Bắc, thêm cả đồ ăn Trung Khánh Tứ Xuyên nữa, trên có lầu dưới có đùi dê nướng, còn có gà xào ớt, cá om, lẩu xiên que, lươn nấu tiết (*)...”

() Những món Tào Nghiêm Hoa nói đều là đặc sản của Tứ Xuyên.*

La Nhận nhìn gã, thế này là muốn khiến bác Trịnh đang sống vui sướng khỏe thành một chết ả? Người ta sáu mươi tới nơi rồi, anh làm ông chủ, anh không thể vất kiệt giá trị thặng dư của người ta thế được.

Tào Nghiêm Hoa bỗng nghĩ đến điều gì: “Đầu tư, tôi cũng đầu tư, góp cổ phần!”

Một Vạn Ba nghiêng người qua quầy bar thò tới, vẻ mặt như thấy ma: “Anh Tào, anh có tiền chắc?”

“Ngọc trai đó!” Tào Nghiêm Hoa kích động đến độ nước bọt như mưa xuân, “Tam Tam, tôi, cậu cả em tiểu sư phụ và em Hồng Sa nữa, chúng ta đều có ngọc trai, đều góp cổ phần được mà, coi như là sản nghiệp của nhóm chúng ta, tên quán lấy là ‘Phượng Vũ Cửu Thiên’ đi!”

Hai tay gã mở ra, khua về từng chữ, cái đáng náy trông cứ như thế nếu phượng mà không chịu lên chín tầng mây thì gã sẽ múa hộ luôn không chừng.

Một Vạn Ba cười khẩy, tiêu chuẩn đặt tên của Tào Nghiêm Hoa so với Viêm Hồng Sa cũng chẳng khá hơn là bao.

Ngược lại, Mộc Đại vẫn im lặng này giờ chợt nói: “Tôi thấy được đấy, có thể.”

Lúc nói, cùi chỏ đặt trên bàn, tay chống má, giọng cũng rất thấp, như đang trung cầu ý kiến của La Nhận.

La Nhận vươn tay ra ôm cô: “Được, đến lúc chia lợi nhuận sẽ cho em gấp đôi.”

Tào Nghiêm Hoa ghen tị, hỏi: “Nếu thua lỗ thì sao?”

La Nhận nói: “Thua lỗ Mộc Đại vẫn có, tôi bù vào.”

Cùng người không cùng mệnh quá đáng rồi nha, Tào Nghiêm Hoa rầu rĩ nghĩ Mỹ cũng muốn có bạn trai.

Nếu đa số đã đồng ý, Một Vạn Ba cũng đành nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này: “Cũng được, phí tập trung hóa mạo hiểm nhé, anh có thể bảo phủ bà đầu tư nhiều hơn chút, bà có tiền mà.”

“Phủ bà”, là biệt danh hân gọi Viêm Hồng Sa sau khi bị ép vào nhóm WeChat “Đội biệt động Phượng Hoàng”.

Tào Nghiêm Hoa từng khuyên Một Vạn Ba khách khí với em Hồng Sa một chút, cũng từng nảy sinh nghi vấn: Gái nhà giàu không phải là mục tiêu theo đuổi từ trước đến nay của Tam Tam à? Sao đối xử với em Hồng Sa thái độ lại cứ lời lờm vậy nhỉ?

Câu trả lời Một Vạn Ba là: “Nếu tôi sớm biết bà có tiền vậy, tôi chắc chắn sẽ khách khí với bà, nhưng lúc đó không phải là không biết sao, giờ quay sang xun xoe với bà, thế nào cũng sẽ bị bà coi thường. Thà cứ để vậy còn hơn, không theo đuổi được gái nhà giàu thì giảm đập một đũa cũng tốt rồi.”

...

Nói tóm lại, mở quán ăn, ban đầu chỉ là ý nghĩ của một mình bác Trịnh, nhưng sau chuyện đi một về hai đó, đã oanh liệt chuẩn bị...đáp đất.

Bác Trịnh giới thiệu cho La Nhận vài vị trí mặt tiền bác nhìn trúng, những khu vực đó đều không tệ lắm, La Nhận rất yên tâm với bác Trịnh, ủy quyền hoàn toàn cho bác: “Bác quyết định là được.”

Vừa nói chuyện vừa ra ngoài cửa, làm một tư thế đuổi người gần gần, cả khoanh sân nhỏ thủ hết vào mắt, không biết Một Vạn Ba đang chơi gì với Sinh Đình, đứng bất động tại chỗ.

La Nhận lăm bằm: “Cháu thật sự cảm thấy rất kì quái, sao Sinh Đình lại gọi Một Vạn Ba là ‘anh Tiểu Dao’ vậy nhỉ?”

Bác Trịnh hừ một tiếng: “Đó là bởi vì, dù là người đầu óc không rõ ràng nhưng trong lòng vẫn hiểu được chút ít. Ai tốt với nó, người đó chính là anh Tiểu Dao của nó! Trước đây cháu đối xử rất tốt với Sinh Đình, hiện giờ thì sao, tâm tư không biết đặt hết lên người ai rồi!”

Đối với việc làm mối cho Sinh Đình và La Nhận không thành, bác Trịnh rút cuộc vẫn cứ canh cánh trong lòng: “Hai hôm nay sao không thấy Mộc Đại tới? Cái nhau rồi?”

Trên mặt bác tràn ngập vẻ hả hê khi thấy hai người mâu thuẫn.

Đã là một nửa ông già rồi mà tâm tính vẫn còn trẻ con thế, La Nhận không biết nên khóc hay nên cười: “Có ấy đi Côn Minh lĩnh tiền công.”

Trả tiền công có thể dùng internet banking, có mấy bước như vậy thôi, nhưng cô lại cứ nhất định đòi ngân dạm xa xôi tới tận Côn Minh để lĩnh.

Vừa nghe là biết có dụng ý khác, linh lương là già, thuận tiện đi chơi một chuyến mới là thật, La Nhận thuận miệng nói “Hay là anh lái xe đưa em đi.”

“Không cần không cần, phiền lắm, em mua vé đi xe khách tới là được.”

Chuyện này thì phiền phức gì, sao trông thế nào cũng giống như đang cố tình gạt anh sang một bên vậy?

La Nhận cố ý khẳng khái: “Không phiền đâu, đồ đầy xăng xe là được.”

Mộc Đại vẫn không chịu: “Anh không có gì phải làm à? Đản ông mà, không cần phải bận tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu, anh cứ bận việc lớn của mình đi.”

Về mặt đây ghét bỏ, nói cứ như anh không có công ăn việc làm đang hoảng gì còn “linh lương” của cô thì là chuyện quốc gia đại sự lớn lắm không bằng.

La Nhận quyết định hỏi thẳng: “Không muốn anh theo cùng chứ gì?”

Mộc Đại không đáp ngay, lát sau mới áp ứng: “Yêu đương ấy mà, không phải là lúc nào cũng dính lấy nhau cả ngày đâu, ai cũng nên có chút không gian mới đúng...”

Không gian?

La Nhận hận đến nghiến răng, họ “dính lấy nhau cả ngày” hỏi nào? Không gian giữa hai người có thể đem ra đưa ngựa luôn được rồi, cô lại còn đòi không gian!

Em đã bắt nhân vậy anh cũng bắt nghĩa, được, muốn đi thì đi đi!

Cùng lúc đó, Mộc Đại đang luyện công cùng Viêm Hồng Sa.

Vị trí của tòa nhà này rất tốt, yên tĩnh giữa náo nhiệt, sáng sớm gió mát, thổi vào người đến là sáng khoái.

Mộc Đại cúi đầu nhìn xuống giếng, Viêm Hồng Sa ở dưới đó một mét, ôm lấy sợi dây thừng thả xuống, không trèo lên cũng không đi xuống, cứ đánh đu như vậy, thấy Mộc Đại nhìn mình, còn “Ặc” một tiếng, ngoẹo đầu, lười vươm ra thật dài, hết như ma thất cổ.

Mộc Đại phát cáu, nhấc nắp giếng để bên cạnh lên, làm bộ muốn đẩy miệng giếng lại.

“Đừng, đừng, Mộc Đại.” Viêm Hồng Sa vội vàng bình thường lại, chân quẩn lấy sợi thừng vài vòng đề treo cơ thể vững hơn, “Hai nhân cách tốt mà, tôi cảm thấy ngầu lắm đó.”

Mộc Đại rầu rầu: “Cô không hiểu đâu.”

Viêm Hồng Sa nói: “Chuyện như vậy, cô nghĩ thế nào sẽ là thế đó, người bi quan sẽ muốn sống muốn chết, cảm thấy mình có bệnh. Nhưng người lạc quan thì...”

“Lạc quan thì thế nào?”

Mặt Viêm Hồng Sa nóng bừng: “Cô không thấy giống siêu nhân à? Bình thường cô là chính mình, đến thời khắc quan trọng thì lại có một mình mạnh hơn hiện ra bảo vệ mình!”

Mộc Đại trừng cô, thuận tay cầm thừng giếng lắc một cái, Viêm Hồng Sa ôm thừng giếng, đu đưa qua lại như một quả cân.

Cô cảm thấy mình nói rất có lý: “Dù có hai nhân cách, nhưng nhân cách kia không làm chuyện gì xấu, không hại người, nhiều năm như vậy mới xuất hiện một lần, cô còn gì phải lo lắng nữa?”

Mộc Đại như hỏi cô, lại như hỏi chính mình: “Nếu tôi nói với La Nhận thì sẽ thế nào?”

“Vui mừng chứ sao,” Viêm Hồng Sa tiếp tục lúc lư, “Chuyện này đồng nghĩa với có hai người bạn gái, đản ông mà, ai mà chẳng thích.”

Mộc Đại thờ dật: “Trong đầu cô chắc toàn là lấy đá trong giếng bỏ vào há.”

Viêm Hồng Sa đắc ý: “Vậy thì đầu tôi đáng tiền lắm đó, xuống giếng đào bảo vật, đá lấy lên đều là đá quý cả. Aiz, Mộc Đại...”

Cô ngửa đầu nhìn Mộc Đại: “Nội nói với tôi là, nội già rồi, mắt sẽ càng ngày càng tệ, vậy nên nội muốn nhân lúc còn nhìn được thì làm một chuyến thu hoạch. Cô có muốn tham gia không?”

Mộc Đại nghe không vào.

Sân trước bay tới mùi đồ ăn sáng, thơm ngào ngạt, mằn mặn, cuốn theo gió, từng cơn từng cơn thổi đến khiến cả người cô đều rầu rĩ không thôi.

Nói với La Nhận rồi thì sẽ thế nào?

Ngoài phố vừa mới lên đèn.

La Nhận lững thững đi dọc theo con đường ven kênh nước, rất nhiều quán bar đã mở cửa trước giờ, nghệ sĩ hát rong ôm guitar, ngồi trên bậc thang lộ thiên gảy đàn, tiếng nhạc du dương vang lên.

Biết hát nhạc buồn, tình ca, nhạc nhớ quê nhớ nhà, nhạc mạnh, những kiểu bài hát như vậy không bao giờ phải lo không có thị trường.

Bác Trình nhìn trúng một mặt tiền, đưa địa chỉ cho anh, bắt anh nhất định phải qua xem.

Cũng được, coi như là đi dạo đi.

Nơi đó cách quán quán bar và chỗ anh thực ra cũng không quá xa, nhưng trước nay anh chưa từng qua khu vực đó, có thể thấy cuộc sống của anh ở thành cô này đi đi về về vội vàng đến mức nào.

Địa điểm rất dễ tìm, vì giữa một chuỗi những cửa hàng chẳng đèn sáng choang, chỉ có mỗi chỗ này là tối om.

Lại gần xem, là một cửa tiệm đã dẹp, dù phần lớn đồ đạc đã dọn đi nhưng xuyên qua cửa sổ sắt đất vẫn có thể nhìn ra được trước đó ở đây là một tiệm bánh ngọt, vì vẫn còn giấy note hình trái tim dán kín trên tường.

La Nhận lấy điện thoại ra chiếu sáng, nhìn thấy tờ giấy gần nhất dán trên tường viết:

“XX, đồ đản ông cận bã, bây giờ chúng ta chia tay, tôi của tương lai anh đừng hòng với tới!”

Tựa hồ có thể tưởng tượng ra được đáng vẻ dưng dưng nổi giận của cô gái lúc viết.

La Nhận phì cười, trên đời này, ngoại trừ một số ít đặc biệt thấu suốt, đa số con người, quanh đi quẩn lại đều không vượt qua hai chữ yêu hận, có điều, không mất chí khí là tốt rồi.

Anh quay đi, nhìn những cửa hàng chung quanh một lượt.

Cái gì cũng có, quán nướng ăn vặt, cửa hàng trang sức bạc, phục sức dân tộc, đồ giải cổ, chuông gió Đông Ba (*), bùa thiếp.

() Chuông gió Đông Ba, hay chuông gió ước nguyện Đông Ba, là nét đặc trưng nổi tiếng nhất ở thành cổ Lệ Giang. Chuông gió ước nguyện có xuất xứ từ truyền thống văn hóa Đông Ba của người dân tộc Nạp Tây, cấu tạo gồm một mảnh gỗ mỏng, mặt trước là chữ tượng hình Đông Ba, mặt sau viết nguyện vọng, dưới mảnh gỗ treo một cái chuông. Du khách tới đây thường mua những chiếc chuông gió này, viết tâm nguyện của mình lên rồi treo lên mái hiên hàng lang Chuông Gió Đông Ba.*

La Nhận đứng chân trước một cửa tiệm

Cửa tiệm này tên là “Liêm Diễm”.

Có một kiểu tiệm, trời sinh khí chất đã khác biệt, ngoài mùi mêt cũng có thể cảm nhận được ý vị lạnh lùng không dễ thân cận, giống như một câu lạc bộ VIP vậy, đối với đại chúng thông thường, mỗi chi tiết bố trí dù là nhỏ nhặt nhất đều như đang nói: Có tiền cũng chưa chắc đã vào được, còn phải xem phẩm chất của anh ra sao.

“Liêm Diễm” chính là như vậy.

Giữa một đồng những cửa hàng đèn chân không sáng trưng, nó lại mở ánh đèn trầm tối, khiến người ta không khỏi hít thở khẽ khàng hơn, phía sau cửa sổ sắt đất, cái đập vào mắt đầu tiên là hương xông, một con hạc màu đồng tĩnh xảo, cao ngất đứng trên mâm, mỏ hạc mở hồ phả ra một luồng khói, lượn lờ bay liệng.

Quả nhiên, vừa đẩy cửa vào đã ngửi thấy mùi đàn hương nhàn nhạt.

Ngồi trong góc tiệm là một cô gái trẻ để tóc dài, mặc một cái váy sợi bông pha dây đáng rộng, cúi đầu, đang tỉ mỉ xâu chuỗi hạt cườm trong tay, những hạt cườm này còn nhỏ hơn nửa hạt gạo, màu đỏ là san hô, màu xanh là đá lapis (*).

(*) *Lapis lazuli*, là cái đá này này:

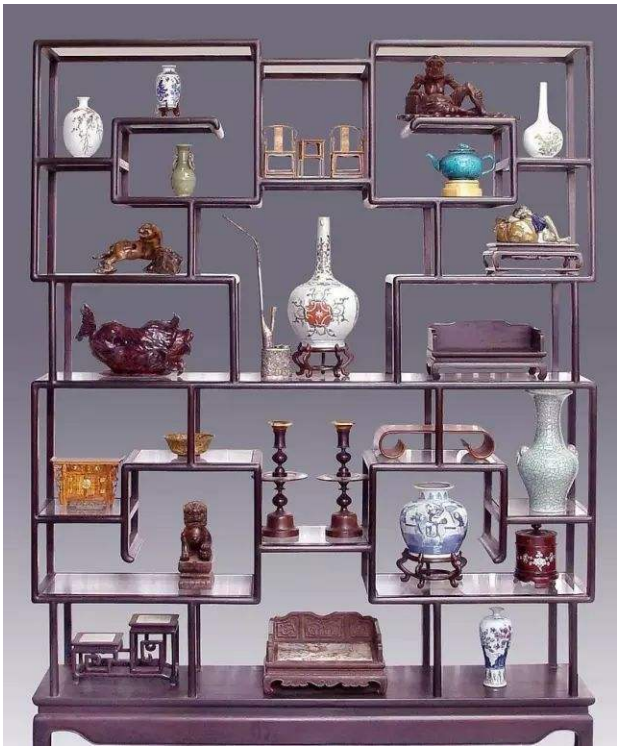

Nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu lên liếc La Nhận, sóng mắt trầm lặng như nước đêm.

Cô đẹp như một bức hoạ.

Ánh mắt La Nhận rơi lên giá đa bảo.

(*) *Giá đa bảo* trông như thế này này:

Trên giá đều là đồ cổ, ban đầu giá đa bảo được những hộ giàu có dùng để đựng sách, ở đây thì các ô ngăn đều lót vải nhung đen đẹp đẽ, mỗi ô bày một món đồ.

Không cái nào giống cái nào, mỗi thứ chỉ có một món.

Giá niêm yết đều là dùng bút lông viết, viết lên một mẫu giấy ướp hương nhỏ, La Nhạn nhìn một ô ngăn, trên đó có vẽ như là một mảnh vải lĩnh bằng lụa đỏ, đề giá 2800.

Một cánh tay thon thả trắng mịn từ phía sau vươn tới, trên cổ tay đeo hai cái vòng, một vàng một ngọc, khẽ chạm vào nhau tạo nên tiếng vang, là tiếng vàng ngọc thực thụ.

Cô gái mở tấm vải lĩnh bằng lụa kia ra, nói: “Đây là cái yếm.”

“Thời Hán gọi là bảo phúc hoặc tâm y, triều Nguyên gọi là hợp hoan khâm (*), cái này làm bằng lụa, là áo lót thân dùng hằng ngày nên không thể thô ráp. Buộc dây treo qua cổ, hai dây phía dưới buộc sau lưng, trên mặt gấm này thêu hai người, một nam một nữ, ngụ ý là có đôi có cặp, viên mãn vẹn toàn.”

(*) *Bảo phúc (抱腹)* có nghĩa là ôm (lấy) bụng, *tâm y (抱腹)* là áo cho tim, *hợp hoan khâm (合欢襟)* là tà áo sum vầy.

Hình thêu trên mặt gấm đúng là một nam một nữ, chung quanh thêu một vòng hoa rực rỡ, vừa tinh tế vừa yêu kiều.

La Nhạn hỏi cô: “Vi sao đôi nam nữ bên trên mặt đều để trống?”

Cô nở nụ cười nhàn nhạt, như chỉ chờ anh hỏi câu này.

“Bởi vì đây là cái yếm người con gái chưa chồng thời xưa tự may cho mình, khi nào tìm được đấng quân như ý mà gả cho rồi mới có thể thêu mắt mày lên phần mặt trống, ngụ ý là đạt thành tâm nguyện.”

Cô chìa cái yếm về phía La Nhạn, vải lĩnh lụa đỏ mọ ánh sáng trầm tối, càng làm nổi bật hơn cho màu da trắng nõn của cô.

“Có thể tặng cho người con gái anh yêu, để cô ấy thêu thêm mặt mày cho cặp nam nữ. Đường nhiên...”

Ngón tay cô vẽ vẽ, cuộn lại nắm nhẹ, trên vải lụa lập tức nhiều thêm vài nếp nhăn.

“Nếu vẫn chưa có thì quên đi.”

Bonus hình mấy món ăn Tứ Xuyên:

Gà xào cay (辣子鸡):

Cá om (水煮鱼):

Lẩu xiên que (串串香):

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 2

La Nhận lờ mờ cảm thấy, người phụ nữ này rất lợi hại.

Cô nếu không phải một tay giỏi buôn bán thì nhất định chính là một tay giỏi thâm dò.

Nếu anh không cự nủ, bỏ tiền ra mua, cô sẽ bán được một đơn hàng, nếu không mua thì chẳng khác nào tự thừa nhận mình không có bạn gái, vô duyên vô cớ để cô biết chuyện tư của mình.

Về phía anh thì sao?

Mua thì mất tiền, không mua thì là nói xạo trái với lương tâm, cả hai đều chẳng lấy gì làm thoải mái.

Anh cười cười, nói: “Tặng đồ không phải là xem ý mình mà phải xem người ta có thích hay không. Đồ dù tốt, cũng không phải cứ đắt tiền là ai cũng đem tặng được.”

Cô gái kia ngẩn ra, một lần nữa đánh giá lại La Nhận.

Thông thường khách vào tiệm, cô sẽ liếc một cái trước để chọn lọc, có vài người, nhìn là biết trong túi rỗng tuếch, cô dứt khoát kệ luôn không tiếp, những người đó tức giận vì bị bề mặt, cũng sẽ bỏ đi.

Một số khác là kiểu nhà giàu có thể moi được tiền, cô sẽ tới, giới thiệu, giải thích, nếu vẫn không mua, người có tiền đều sẽ sĩ diện, nhất là đàn ông có tiền, cô sẽ khích thêm hai câu, mua lấy hai món để giành được nụ cười của giai nhân, có sao không làm chứ?

Người như La Nhận, trong lời nói giấu mũi kiếm, là lần đầu tiên cô gặp phải.

Người đàn ông này, cô có hứng thú.

Cô gấp lại mảnh lĩnh đó, đặt về ô nhưng đen: “Đội người hữu duyên tới thưởng thức cũng tốt, không vừa ý cái này, anh có thể xem những thứ khác, nếu không có cái nào hợp với bạn gái anh thì thật đáng tiếc.”

La Nhận hỏi cô: “Sao lại đáng tiếc?”

Cô không đáp, vươn tay ra: “Liên Thủ.”

Người ta chủ động kết giao, không đáp lại thì thật không phải phép, La Nhận vươn tay, bắt tay hờ với cô: “La Nhận.”

Tay cô trơn láng mềm mại, lúc buông ra, móng tay kẻ gài một cái vào lòng bàn tay anh.

La Nhận không quá ngạc nhiên, trong dự liệu.

Lại lặp lại câu hỏi: “Sao lại đáng tiếc?”

Liên Thủ nói: “Tiệm này tên là ‘Liên Diễm’.”

Chẳng lẽ còn có điển cổ gì à?

La Nhận cười cười, cũng không khách khí nhiều nữa: “Tôi ít đọc, ban đầu trông thấy còn cảm thấy cái tên này đặt điểm tục quá.”

Chữ “Diễm” này như hoa như phấn vậy, xanh xanh đỏ đỏ, quá mức ướt át phóng túng, thiếu mất chút u chút nhã.

Liên Thủ làm như nghe không hiểu anh nói ý ở ngoài lời: “Cuối triều Minh đầu triều Thanh, có một người phụ nữ tên là Đồng Tiểu Uyển, soạn một cuốn sách tên ‘Liên Diễm’, tuyên bố rằng muốn thu thập ghi lại tất cả những món đồ hương mỹ của con gái vào cuốn sách này.” (*)

(*) *Liên Diễm (姝艳)*, *Liên* là cái trap đựng đồ trang sức của phụ nữ thời xưa, *Diễm* là đẹp đẽ, ướt át.

Hóa ra điển cổ là vậy.

La Nhận nhìn quanh tiệm: “Vậy nên chỗ này của cô cần gì có đó.”

Gác những cái khác sang một bên, đồ trong tiệm đúng thật là tinh xảo, nghiền mực hoa văn hình phượng, kéo cắt nhung lụa, túi hương, hà bao, còn cả thảo lý kim (*) có thể dùng làm cúc áo...

(*) *Cái hồ lô cực nhỏ về bằng tay thì được gọi là thảo lý kim, càng nhỏ càng là cực phẩm, giá càng cao.*

Nếu là “thu thập ghi lại tất cả những món đồ hương mỹ của con gái”, tức là đang bày ra cái thể không mua chút gì thì đi không được ấy hà?

Ánh mắt La Nhận đậu lên một cái tượng đất hình người.

Là tượng một cô gái nhà nông trẻ tuổi, đeo tạp dề, đội khăn lam in hoa, tay phải cầm một cái chổi, cái chổi được làm bằng nan trúc thật bó lại, tay trái xách cái làn, trên cánh tay treo bọc quần áo.

Bọc quần áo cũng là dùng mảnh vải nhỏ cuộn thành, nhìn gần, trong lần có đựng ít gạo, là gạo thật.

Đề giá 1200.

Một cái tượng đất thời mả, cái cô Liên Thù này thật đúng là biết làm tiền.

La Nhận cười cười, nói “Quấy rầy rồi.”

Anh xoay người rồi đi, lúc đẩy cửa, Liên Thù ở phía sau hỏi “Không vừa mắt món nào sao?”

Nói thế cũng không đúng, chỉ là anh không có hứng thú xem tiếp thôi.

Chắc là không hợp với không khí của tiệm này.

“Hay là, anh có hứng thú muốn xem hai món trấn tiệm chỗ tôi không?”

Trấn tiệm?

La Nhận xoay người lại, đáp: “Được thôi.”

Thực ra anh cảm thấy hứng thú với giá tiền hơn, vật trấn tiệm, cô nàng này sẽ ra giá bao nhiêu đây?

Liên Thù đi tới, lật tấm biển gỗ “đang mở cửa” vào trong, đổi thành “đã đóng cửa” quay ra ngoài, lại cúi người xuống, bấm chốt khóa cửa kính, sau đó quay về phía anh tiêu sái ra dấu “mở”.

Từ phía này nhìn sang, bấy giờ La Nhận mới phát hiện ra, trong góc Liên Thù ngồi ban này, đằng sau treo một bức tranh Phật thù chi màu chứ không phải là tranh vẽ.

Đồng thời cũng là một tấm mảnh treo làm cửa, bên trong còn có một gian phòng.

Thấy La Nhận có vẻ lưỡng lự, Liên Thù nhìn anh, khoe miệng hơi nhếch lên: “Không dám à? Sợ tôi ăn anh?”

La Nhận nói “Xuong tôi cứng lắm, e là cô nuốt không nổi.”

Bức Phật thù được vén lên, bên trong là một căn phòng nhỏ, bốn vách tường đều phủ nhung đen, ở giữa có một cái bệ đỡ, bên trên đắp một tấm nhiều điều viền chỉ vàng, bốn góc đính tua rua nhỏ nhỏ.

Trông rất giống khăn đội đầu của các tân nương thời cổ đại, không biết là đây cái gì, có điều nhìn hình dạng thì có vẻ như là một cái rương hình chữ nhật.

Giá thì lại thấy được, mẫu giấy ướp hương được dán lên cạnh bệ đỡ, không biết có phải là có ý chỉ dán một góc hay không, vừa có người đi vào, giấy thơm lập tức run run.

188.000, giá được đấy.

Rốt cuộc là món đồ gì mà đắt giá đến vậy? Còn phải dùng khăn đội đầu của tân nương ra đắp nữa?

Liên Thù đi tới, nín thở tĩnh lặng, gần như thành kính, chậm rãi vén tấm khăn voan lên.

Bên trong đặt một lồng vuông bằng thủy tinh chẳng khác tù trung bày trong viện bảo tàng là bao, bên hông có một ô cửa nhỏ để mở lồng.

Trong tù kính...

La Nhận thăm mắng một câu vãi chưởng trong lồng.

Là hai đôi gậy thù gót sen ba tấc.

Một đôi bằng gấm đỏ thêu cá chép nghịch nước, một đôi bằng gấm xanh thêu hoa cúc ôm lan.

Loại gậy này, hình dáng tất nhiên là không giống với gậy thù thông thường, vòm bản chân cong lên.

Chấn một người, phải tàn phá cho thành hình dạng nào mới có thể nhét được vào đôi gậy như vậy?

Liên Thù mở ô cửa bên hông lồng thủy tinh, lấy đôi gấm đỏ ra trước, có tiếng vang khê, cũng không phải là tiếng do vòng tay của cô đụng vào nhau phát ra.

Có giờ để gậy lên cho La Nhận xem, để gậy treo hai cái chuông rất nhỏ.

“Đôi này gọi là cấm hài (*), anh biết treo chuông để làm gì không?”

() Cấm hài (禁鞋), cấm là chịu đựng, nhẫn nhịn, cũng có nghĩa là giam cầm, ngăn cấm, hài là cái giày.*

La Nhận nhu mày, vẫn duy trì lễ độ cơ bản: “Để em tai à?”

“Để nhắc nhở người con gái lúc bước đi đáng đi phải đoan trang ôn trọng, đi lại vững vàng đến khi nào chuông không phát ra tiếng mới được coi là hợp quy cách.”

Cô trân trọng đặt lại đôi này về, rồi lấy đôi gấm xanh kia ra, như cũ quay để gậy lên.

Đôi này thoát nhìn không có gì đặc biệt, chỉ có một điểm, để gậy điều khác một đoá sen, chạm rỗng lõm vào trong.

Chờ anh nhìn rõ, cô lại quay gậy về mặt trên, kéo từ phía sau ra một cái, hoá ra là có một ngăn nhỏ tinh xảo, lót lưới vải sa lằm đáy, bên trong đựng phấn thơm.

Đẩy ngăn kéo đóng lại, nói “Đôi này, lúc bước đi, gấm chân xuống rồi nhấc lên, phấn sẽ lọt khỏi lưới sa rơi xuống dưới, in hình đoá sen đều khác ở để gậy lên mặt đất, mỗi bước là một đoá sen, gọi là bộ bộ sinh liên.”

“Những cô gái tâm tư khéo léo, chạy một vòng in vô số hình sen nhỏ tạo thành một đoá sen lớn, anh nghĩ xem, dưới ánh hoàng hôn, vạt váy tung bay, dưới chân nở sen, thật đúng là tuyệt đẹp...không gì tả xiết...”

“Hai đôi một trăm tám mươi tám nghìn?”

“Một đôi.” Liên Thù nhe phải mặt gấm, “Có điều, dù có đủ tiền cũng chưa chắc tôi đã bằng lòng bán, vẫn câu nói kia, phải đợi người hữu duyên tới thường thức.”

La Nhận bật cười: “Biến thái hữu duyên ấy hả?”

Mặt Liên Thù biến sắc.

La Nhận tự sửa miệng “À, ý tôi thực ra là, chắc là người hữu duyên thích mấy món đồ cổ quái, ngoại trừ các chuyên gia, học giả nghiên cứu phong tục tập quán dân tộc hoặc nhà sưu tầm bảo tồn đồ cổ ra.”

Sắc mặt Liên Thù càng lúc càng xấu.

La Nhận nói “Chịu thôi, tôi không thường thức nổi kiểu đẹp này. Gót sen ba tấc, tôi đúng là đã từng nghe đến, cũng từng nghe nói về chén rượu sen vàng gì đó, có điều tôi vẫn cho đó là sở thích đam mê những món cổ quái của mấy tay đàn ông tâm lý có chút không bình thường.”

“Có điều đến có đây cũng là một phụ nữ, tôi thực sự không thể hiểu nổi vì sao cô lại thích những món này, lại còn có thể nói những lời như tuyệt đẹp không gì tả xiết, tôi không nhìn ra được tuyệt đẹp chỗ nào, chắc là do thẩm mỹ giữa hai chúng ta chênh lệch quá lớn rồi.”

Sắc mặt Liên Thù xanh mét, ngón tay nắm gậy thù hơi run run.

“La Nhận, đến cả lễ độ và tôn trọng cơ bản nhất anh cũng không có.”

La Nhận cười cười “Thế à?”

Anh rất biết nghe lời phải mà “Lễ độ” cáo biệt cô: “Không cần tiễn đâu.”

Đi xa khỏi đó rồi, La Nhận nghĩ cẩn thận lại, rốt cuộc cũng nghĩ ra mình và không khí cái tiệm đó không hợp nhau chỗ nào.

Liêm Diễm, rốt cuộc là thu thập tất cả những món đồ hương mỹ của con gái, hay chỉ những món đồ chơi làm đẹp cho phụ nữ dựa theo thẩm mỹ của dân ông?

Vẫn còn sớm, La Nhận bèn qua Hợp Tân Tùy Duyên chơi.

Tào Nghiêm Hoa đang chạy qua chạy lại bùng rượu trong quán, không biết có phải là do ngày nào cũng luyện công hay không mà thân hình mập ú của gã trông lại có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thoáng liếc thấy anh, giọng nhát thối hăng hái hơn hẳn, cao vồng lên một quãng tám: “Àiz, anh Tiểu La, vào trong ngồi đi...tới ngay đây...”

Có khách che niệng khúc khích cười trừu, Tào Nghiêm Hoa chẳng khác nào biến thành một quán bar hữu tình lừng mạn thành phong cách ôm tôi kiểu quán ăn bình dân.

Mọi kiểm nén và khó chịu lúc trước được quét sạch, so ra thì, anh vẫn thích bầu không khí thế này hơn, có thể không tinh tế, nhưng thẳng ở chỗ không câu thúc gò bó, thân nhiên tự tại.

La Nhận chọn một chỗ trong góc ngồi xuống, Một Vạn Ba tới trước, đưa cho anh một bìa đựng tài liệu lớn bằng giấy dai.

La Nhận nhận lấy, mở niệng ra cảm ơn hẳn chuyện khác trước: “Bác Trịnh gửi lời cảm ơn cậu mấy ngày nay đã dành thời gian chơi với Sinh Đình.”

Không ngờ anh sẽ nói vậy, Một Vạn Ba có chút mất tự nhiên.

La Nhận hỏi hẳn: “Thích Sinh Đình há?”

Một Vạn Ba hỏi một đấng đáp một nẻo: “Tôi lọt được vào mắt nhà anh chắc?”

La Nhận đặt bìa đựng tài liệu sang một bên: “Bất kể là tôi hay bác Trịnh đều không có tư cách làm chủ thay Sinh Đình, phải xem ý cô ấy.”

Một Vạn Ba cười rộ lên, hẳn ngả người dựa lên ghế ra dáng rất thờ ơ, mở hai tay ra, mắt nhìn lên trần nhà.

Dừng một chút rồi nói: “Ồ bên Sinh Đình rất tự tại. Mấy người các anh ấy à...”

Hắn liệt kê từng người một: “Cô chủ nhỏ xem tôi như một tên lừa đảo, chú Trương coi tôi là một thằng ăn com không phải trà tiền, Tào Mập tuy gọi tôi là anh em nhưng tôi trong mắt anh ta sớm cũng đã định hình, phủ bà thì khỏi nói, ngày nào cũng muốn chặt tôi ra thành sáu ngàn rưỡi...”

Hắn nhìn La Nhận: “Kể cả anh, trong mắt anh, tôi cũng chẳng tốt lành gì, xuất thân thì hỗn loạn, ăn com lửa uống nước gat, tôi lọt nổi vào mắt nhà các anh sao? Anh đáp nghe thì khéo lắm đấy, thực ra rõ ràng là nhìn không vào.”

Hắn móc một bao thuốc lá trong túi ra, rút một điếu, châm lửa, cảm xéo ngấm trong miệng, liếc sang La Nhận: “Cho nên anh hiểu chưa, ở cạnh Sinh Đình rất tự tại, cô ấy không nhìn tôi với lắm tăng thành kiến như thế.”

“Nhưng mà, đợi cô ấy khỏe lại rồi thì cũng chẳng còn ngày đó nữa...”

Lời còn chưa dứt, chú Trương đi ngang qua tức giận giật điếu thuốc trong miệng hẳn ra: “Oắt con, khách lại phàn nàn cho xem, đã bảo bao lần rồi!”

Một Vạn Ba nhún nhún vai với La Nhận.

Như là đang nói: Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà.

Tào Nghiêm Hoa phần khích chạy qua bên này: “Anh Tiểu La, uống gì không?”

Còn bảo Một Vạn Ba: “Tam Tam, cậu tích cực lên chút đi chứ, tích cực mới có tiền thưởng, đứng có tiền tới mồm lại không thèm đón tiếp.”

Ghi xong đơn, lại hào hứng chạy về quầy bar.

La Nhận nói: “Cậu không cảm thấy Tào Mập rất cố gắng chăm chỉ à?”

Một Vạn Ba cười nhạt: “Cả người anh ta chỉ còn mấy tấm vé, nằm mơ cũng nói mở ngọc trai. Chăm chỉ chỗ nào?”

“Anh ấy muốn luyện công, tôi luôn cho là anh ấy nói chơi, không ngờ lại thật sự kiên trì. Anh ấy nói không làm trộm nữa là thật sự không làm, ban ngày chạy bán ở quán com, tối lại làm công ở quán bar, tôi không biết anh ấy có thấy mệt không nhưng chỉ ít thì ngoài mặt tinh thần rất tốt.”

Anh cầm bìa tài liệu lên, không nhìn Một Vạn Ba nữa, từng vòng từng vòng coi nút dây quần của bìa đựng: “Cậu trách Mộc Đại xem cậu là đồ lừa đảo, có từng nghĩ tới, đó là bởi vì cậu từng làm chuyện ấy, để cô ấy bắt được, hơn nữa, cậu cũng không muốn sửa đổi không.”

“Tào Nghiêm Hoa cũng từng làm trộm, nhưng cậu có thấy Mộc Đại gọi anh ấy là trộm lần nào chưa? Quá khứ của một người ra sao, xuất thân thế nào đều không quan trọng đến vậy, quan trọng là hiện tại và sau này, người đó đối nhân xử thế ra sao. Cậu cầm tiền trong, lúc làm việc lại dưng dưng nằm giữa, hút thuốc, chú Trương dựa vào đầu mà có thể không mang thành kiến nhìn cậu chứ?”

“Dù là tôi, nghĩ đến tương lai để Sinh Đình qua lại với cậu, cũng phải băn khoăn nữa là.”

Một Vạn Ba không hé răng, từ từ ngồi thẳng dậy, thoáng thu lại dáng vẻ buồn tuồng.

La Nhận rút từ bìa tài liệu ra mấy tờ giấy.

Đều là giấy vẽ khổ A4, miêu tả rất chi tiết, dùng kim băng ghim chắc, chia làm hai tập.

Tập thứ nhất, tờ đầu là cảnh tượng chẳng dây của con rối dây câu, tờ thứ hai là ảnh nước có chó và lồng Phượng Hoàng Loạn, tờ thứ ba là đàn thú tiền nhân chi lỗi trên gác tích.

Tập thứ hai, tờ đầu là bức tranh bằng xương thú dưới đáy biển phụ cận thôn Ngũ Châu, tờ thứ hai là ảnh nước hình người phụ nữ tắng thân trong biển lửa.

La Nhận ngẩng lên nhìn Một Vạn Ba.

Một Vạn Ba nói: “Cần phòng anh dùng để để Hung Giản trồng trái quai, anh dán mấy cái này lên tường đi. Tôi cứ cảm thấy, chuyện này vẫn chưa xong.”

Hắn cầm lấy hai tập giấy vẽ, chia ra lật tới hai bức ảnh nước, đẩy qua cho La Nhận xem.

“Anh không cảm thấy kỳ quái à, trên hai bức ảnh nước đều xuất hiện con chó, nhưng suốt đoạn đường chúng ta đi qua, chuyện...hoàn toàn chẳng có gì liên quan đến chó hết.”

Chẳng biết mọi người sao chứ chương này tớ thấy La Nhận ngầu vãi cha mẹ các cậu ạ ;;;A;;;

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 3

Đêm đã khuya, nơi ở của La Nhận vẫn còn hai căn phòng sáng đèn.

Một là phòng bác Trịnh, quán ăn đã chọn xong mặt tiền, tiếp đó là một đồng những công tác khác để bận bịu, thiết kế bố cục, sửa sang nội thất, bố trí phong cách, mọi thứ đều phải lo nghĩ.

Bác cầm bút vẽ về xóa xóa lên giấy, quẩy thu ngắn tắt nhiên là phải để ở vị trí dễ thấy nhất, phòng bếp hẳn là phải tách khỏi sảnh chính, chữa ra một lối để bùng thức ăn lên. À đúng rồi còn phải dành một chỗ làm phòng vệ sinh nữa, dù sao ai cũng có ba cái gấp, khách không dùng thì mình cũng cần dùng.

Phòng sáng đèn còn lại...

Là gian phòng cách vách mà La Nhận đang trong đó, cũng chính là căn phòng để Hung Giản.

Ngoài cái bể cá kia ra, trong phòng còn có bàn ghế, một cái sofa đơn, một tấm băng trắng có thể lau được, một máy ảnh có thể chỉnh thời gian cố định chụp tự động, trông hết như một phòng làm việc.

La Nhận lấy mấy bức vẽ Một Vạn Ba đưa cho theo thứ tự dán lên tường, lui ra sau hai bước, cau mày nhìn.

Manh mối vẫn quá ít, nếu không để ý kỹ sẽ chỉ cảm thấy như bị mây mù che phủ, trong lòng như có một giọng nói rằng dừng lại ở đây thôi, nhưng cũng có một giọng nói khác đang tò mò: Những thanh còn lại sẽ như thế nào, sẽ hiện ra bức tranh gì đây?

Nhìn một hồi, anh xoay người sang mặt tường đối diện, ở đó dán một bản đồ Trung Quốc cỡ lớn, vị trí ái Hàm Cốc, Tiểu Thương Hà, Ngũ Châu Hợp Phố, đều lấy đinh ghim có một đầu nhựa tròn màu đỏ đính vào, mỗi đinh ghim đều buộc sợi chỉ trắng nối với những đinh ghim khác.

Nhưng nhìn sao cũng chỉ nổi thành một hình tam giác tù hẹp dài.

Phía sau vang lên tiếng chụp ảnh tách một cái.

Ảnh tự động tải lên máy tính, La Nhận tới ngồi xuống, ấn lưu rồi ghép lại.

Mỗi ngày, gần như vào cùng một thời điểm, cùng một vị trí, cùng một điều kiện ánh sáng, đều chụp cùng một tấm hình.

Hiện tại có tổng cộng sáu hình, xếp thành một hàng.

Dù sao, khả năng phân biệt sai lệch của mắt người cũng có hạn, nhưng qua việc ghi lại bằng số hoá, sau đó đặt song song để so sánh như vậy, chút khác biệt dù nhỏ nhất cũng trở nên rõ ràng.

Bất kể là Hung Giản hay con phượng hoàng quần quanh kia cũng đều đang mất đi màu sắc.

Một Vạn Ba nói không sai, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

(Xin lỗi các cậu hôm trước tớ hiểu nhầm nên dịch sai ạ, phòng Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa là có một cái giường tầng, hai ông này chia nhau ra ông Ba nằm giường trên ông Hoa nằm giường dưới, chứ không phải là một giường một đệm trải dưới đất đâu hihihi~)

Một Vạn Ba cũng không ngủ.

Hắn ngồi ở giường trên, cảm thấy trong lòng rất phiền muộn, nhưng phiền muộn điều gì thì bản thân hắn cũng không nói rõ được.

Tào Nghiêm Hoa ngồi ở giường dưới đang đếm tiền.

“Ba trăm, ba trăm hai, ba trăm tư, ba trăm bốn năm...”

Sau đó là tiếng đồng xu leng keng.

Một Vạn Ba nằm lấy thanh chắn giường trên, thò đầu nhìn xuống xem gã.

Tào Nghiêm Hoa không phát hiện chút nào, mãi mê vuốt phẳng từng tờ tiền, đồng xu cũng xếp theo giá trị lớn bé, đếm rất chỉnh tề.

“Tào Mập, đếm tới đếm lui cũng chỉ có mỗi chừng đó tờ, tuyệt vọng chưa?”

Tào Nghiêm Hoa ngạc nhiên nói: “Sao lại phải tuyệt vọng? Tôi đang rất nhiều hi vọng đấy nhé.”

“Tôi làm công ở hai chỗ, một là Tự Hiến Lâu, hai là quán bar, hai ngày nữa phát tiền lương rồi.”

“Ấn ở đều ở quán bar, chủ Trương không thu tiền của tôi, đỡ được bao nhiêu khoản chi tiêu.”

“Tôi theo em tiểu sư phụ học võ, tiền đồ xán lạn...”

“Em Hồng Sa đang giúp tôi bán ngọc trai, dù chi có một phần năm nhưng tiền về tay cũng không ít đâu...”

“Lấy tiền đâu tư vào quán ăn của bác Trịnh, tôi chính là một cổ đông nhỏ rồi còn gì!”

Gã thu lại đồng tiền trái ra, lẩm bẫm: “Sao tôi lại phải tuyệt vọng chứ, càng ngày cuộc sống càng tốt hơn, tốt hơn hồi trước làm trộm nhiều, trước đây tuy tiền vào tay nhanh nhưng trong lòng lúc nào cũng nom nớp, cứ thấy cảnh sát là muốn chạy...”

Một Vạn Ba thở dài một hơi, nằm lại lên giường, kéo chăn.

Giường dưới vang lên tiếng kéo kẹt, Tào Nghiêm Hoa nằm lấy thanh chắn ở cạnh giường, nhồm người, thò cái đầu tròn vo ra.

“Tam Tam, tôi muốn nói với cậu hai câu.”

Một Vạn Ba liếc gã: “Nói gì?”

Tào Nghiêm Hoa nói: “Cậu điệu quá rồi đó. Điệu thành người thì không làm, cứ phải điệu thành bệnh mới chịu.”

Mẹ ông, chữ “điệu” này là để miêu tả đàn ông hả?

Một Vạn Ba phát câu, rút cái gối dưới đầu ra định đập Tào Nghiêm Hoa, nhưng Tào Nghiêm Hoa nhanh tay lẹ mắt đã sớm rút người xuống.

Đêm trước La Nhận ngủ muộn nên hôm sau mặt trời lên cao rồi anh mới dậy, trong nhà tĩnh lặng, không có một ai.

Rửa mặt xong xuôi, xuống phòng khách tầng một thì thấy tờ giấy bác Trịnh để lại.

Bác bận chuyện quán ăn, đưa Sinh Đình sang quán bar rồi.

Đang nhìn, điện thoại báo có tin nhắn.

Lấy ra xem, là trong nhóm WeChat, MỘC Đại gửi, tag anh.

Em có chút việc, hai tuần nữa sẽ về.

Hai tuần nữa?

Thật đúng là càng ngày càng quá đáng, La Nhận nghiêng răng.

Lại có tin nhắn, hỏi anh: “Được không?”

La Nhận nhún lại một câu.

Chà liên quan tới anh, anh có quen em đâu.

La Nhận tới quán bar trước.

Quán bar buổi sáng tương đối rảnh rang, Sinh Đình ngồi gần cửa sổ, trước mặt đặt một quyển sách để mở, ban đầu La Nhận nhìn từ bên ngoài, còn tưởng cô đang đọc sách, sau đó mới phát hiện ra là không phải.

Cô đang dùng mũi lật sách.

Rất nỗ lực, cái mũi xinh xắn cọ lên trang sách, xem ra có thể vui vẻ tự chơi đến trưa, ánh nắng xuyên qua cửa kính, dát vàng lên tóc cô, sáng lấp lánh.

La Nhận đẩy cửa đi vào.

Tào Nghiễm Hoa la lớn: “Ày, anh Tiểu La tới kia!”

La Nhận lườm gãi: “La lồi cái cái quý gì.”

Anh ngồi xuống đối diện Sinh Đình.

Tào Nghiễm Hoa rất chỉ là đồng cảm đi qua đưa cả phê cho anh: “Anh Tiểu La, tin nhắn trong nhóm tôi đọc rồi, hãy bớt đau buồn.”

Đúng là nỗi náo úp vùng này.

Cả phê bung lên xong, gãi vẫn chưa đi.

La Nhận cảm thấy kỳ quặc: “Còn chuyện gì à?”

Tào Nghiễm Hoa cười đến là rạng rỡ: “Anh Tiểu La, anh nhìn kĩ tôi xem, hôm nay tôi có gì khác không?”

Có à?

Tào Nghiễm Hoa ưỡn ngực, hóp bụng, cảm vừa thu lại, trên cổ lập tức chùng ba ngón thịt.

La Nhận phì cười: “Tào Mập, anh lên con thần kinh gì à...”

Còn chưa dứt lời, có người từ phía sau che mắt anh lại.

Kính công chắc chắn rất tốt, đi phía sau anh mà anh không phát hiện ra, cơ thể La Nhận căng lên, cúi chò tay trái hơi gấp lại, đang định thụi mạnh ra sau, chợt nghĩ lại, trong nháy mắt cả người thả lỏng.

Khỏe miệng anh chậm rãi cong lên.

Mộc Đại cất tiếng: “Đoán xem em là ai nào?”

La Nhận không đáp, nắng rất đẹp, chiếu lên người ấm vô cùng.

Lát sau, anh gió tay, áp lên tay cô, nói: “Cô gì ơi, chúng ta có quen nhau lắm đâu, tôn trọng nhau chút hộ cái.”

Mộc Đại bật cười.

Phía quầy bar vọng đến tiếng Viêm Hồng Sa: “Tôi ra được rồi hả? Được rồi chứ?”

Sau đó là tiếng Một Vạn Ba không nhận được: “Đi ra đi ra, chen vào trong này, làm gì cũng không được.”

Xem ra là trời về lúc sáng sớm, thông đồng đùa cợt anh.

La Nhận cũng không quan tâm tới Mộc Đại ngay mà nhìn Viêm Hồng Sa đang cúi người chui ra từ dưới cửa lật của quầy bar trước: “Sao lại đi cùng Mộc Đại tới đây vậy?”

“Đầu tư chứ sao, không phải định mở quán ăn à?” Cô cầm túi khoai tây chiên trong tay, nhai rôm rốp, “Nội bảo tôi phải để ý, đã làm là phải làm cho tử tế, không thể chỉ làm chơi. Nghe Tào Mập nói đã chọn xong vị trí quán rồi?”

La Nhận gật đầu: “Cách đây không xa.”

Chợt nghĩ đến điều gì, hỏi Một Vạn Ba: “Cậu ở đây lâu rồi, có biết một tiệm tên là ‘Liêm Diễm’ không?”

Một Vạn Ba đáp: “Biết chứ, chủ tiệm rất đẹp, chưa bao giờ coi ai vào mắt luôn.”

Mộc Đại nói: “Ừ đúng, mỗi lần em tới đó, cô ấy đều không ngo ngoàng gì tới em.”

La Nhận nhìn cô: “Cô ấy không ngo ngoàng đến em mà em còn tới tiếp?”

Mộc Đại đáp: “Đương nhiên, phải tới chứ. Cô ấy phân khách ra làm tám bảy loại, loại như em không lọt được vào mắt cô ấy. Cô ấy đã tỏ ra ghét bỏ em thì em càng phải đến ghét bỏ lại cô ấy, mỗi lần đến đều xem cái này ngo cái kia, cơ mà cứ không mua đấy.”

La Nhận có chút dờ khóc dờ cười, suy nghĩ của con gái đầu kỳ quặc như vậy sao?

Một Vạn Ba hỏi La Nhận: “Sao thế? Cô ấy rất khách khí với anh à?”

Coi là vậy đi, La Nhận không biết nên đáp thế nào.

Tào Nghiễm Hoa hít một hơi khí lạnh: “Đúng là hóa nhân kim tính, nhìn ra được anh Tiểu La có tiền. Em tiểu sư phụ với Tam Tam bị loại ngay từ vòng gửi xe, em Hồng Sa, hay là chúng ta cũng qua đó xem thử đi?”

Gã nhao nhao muốn thứ, muốn xem xem cô chủ tiệm không coi ai vào mắt kia sẽ phân loại gã và Viêm Hồng Sa thế nào.

Viêm Hồng Sa nói: “Đi!”

Hai người cứ thế ào ào bỏ đi, đứng là rành quá hóa rồi.

Trong quán nhất thời yên ắng, Mộc Đại ôm lấy cánh tay La Nhận, hỏi anh: “Có khỏe không?”

La Nhận không chút khách khí kéo tay cô xuống: “Không gian, cho chút không gian cái.”

Mộc Đại cười không khép được miệng, cúi đầu ôm lấy hông anh, vùi đầu vào ngực anh dụi dụi, ban đầu La Nhận còn muốn giả bộ nghiêm mặt đẩy cô ra, sau lại không nỡ, cuối cùng cũng chịu ôm lấy cô, nói khẽ: “Sinh Đình đang nhìn kia.”

Thực ra Sinh Đình chẳng để ý tí nào tới xung quanh, vẫn đang tự mình hăng say lật sách, chớp mũi sắp bị cọ đen luôn rồi.

Mộc Đại lúc này mới ngồi xuống, kể cho anh chuyện tới nhà họ Viêm.

Viêm Hồng Sa to gan thế nào, thực sự cứ thế gạt ông nội giấu giếm chuyện Viêm Cửu Tiêu đã chết, lão Viêm rất hài lòng với công việc hộ vệ của cô, hai vạn tệ không thiếu một xu đã gửi hết vào tài khoản của cô, còn hỏi cô có muốn cùng đi đào bảo vật không...

Trong lòng La Nhận đánh thịch một tiếng: “Đào bảo vật?”

Mộc Đại vốn không định nói ra sớm như vậy, ai ngờ nói một hồi lại lỡ miệng, cô nhất thời áy náy: “Trước đó em đã nói với anh rồi mà, nhà Hồng Sa làm nghề đào bảo vật đã mấy đời rồi.”

La Nhận đáp: “Chuyện này anh biết, nhưng cùng đi đào bảo vật là có ý gì?”

Chuyện đào bảo vật này là tất cả những người tham gia đều có phần, càng nhiều người tham dự, phần nhận được sau khi chia sẽ càng ít, bởi vậy nên bình thường vẫn hay không chế rất chặt nhân số, những nhà đảo theo loại hình gia tộc như nhà họ Viêm sẽ càng không dẫn theo người ngoài vào, nếu không phải Viêm Cửu Tiêu “mất liên lạc”, lão Viêm chắc chắn cũng sẽ không cân nhắc đến Mộc Đại.

Theo lời lão Viêm thì, lần này đào bảo vật rất ổn thỏa.

Cái giếng kia là lão Viêm phát hiện được lúc còn chưa lấy vợ, kết nhóm đi, vì bảo khí thịnh nên nội lòng giấu riêng, thậm chí nhớ vị trí, chưa từng nói với ai. Hơn nữa, với chuyện đào bảo vật, chuyến thu hoạch này rất quan trọng, vì nghề đào bảo vật rất nhiều rủi ro nên người đào thường bao giờ cũng để lại một giếng không đào, giữ lại để làm chuyển thu hoạch hoàn mỹ cuối cùng.

La Nhận hỏi cô: “Ở đâu?”

“Chỉ nói là ở Vân Nam, cụ thể là ở đâu thì không tiết lộ, nói đó là quy định của người đào bảo vật.”

Không tiết lộ địa điểm cụ thể ra ngoài, tức là, anh cũng không thể đi theo?

La Nhận bật một cười khê: “Em quyết định rồi?”

Mộc Đại bị nụ cười này của anh dọa cho phát sợ, suy nghĩ một chút rồi rất nghiêm túc nói: “Em cảm thấy em có thể tự quyết định chuyện mình muốn làm, nhưng em sẽ nghe ý kiến của anh, nếu hợp lý em sẽ nghe lời.”

Cuộc hội thoại có vẻ nghiêm túc, đến Sinh Đình cũng cảm nhận được điều đó, mũi cô vẫn đang dính trên sách, mắt đảo tía lia nhìn hai người.

Mộc Đại có chính kiến riêng cho bản thân, đó là chuyện tốt.

La Nhận nghĩ một chút: “Em muốn làm chuyện của mình, anh không phản đối, nhưng có một yêu cầu, em đi đâu, ở đâu, phải nói cho anh biết.”

“Anh có thể tin Hồng Sa nhưng anh không thể tin ông Viêm, cũng không thể tin người nơi bọn em muốn tới. Lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh không thể biết đầu tiên, cũng không đi cứu em, tình huống như vậy rất đáng sợ.”

Mộc Đại cup mắt xuống, không lên tiếng, tựa hồ đang suy nghĩ về lời anh nói.

“Anh biết ông Viêm không cho tiết lộ địa điểm cụ thể, có thể là sợ người ta dòm ngó của cái của ông ta. Em có thể nói với ông ta, anh thật sự không thêm đồng đá đó của ông ta.”

Sau cùng, anh niết cầm Mộc Đại: “Nếu em hỏi ý kiến anh, với tình hình trước mắt, anh sẽ phản đối. Tuy nhiên, quyết định là của em, anh phản đối, em vẫn có thể đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 4

Viêm Hồng Sa và Tào Nghiêm Hoa một đi không trở lại.

Lâu đến mức Một Vạn Ba cũng phải ra cửa ngóng xem họ đã về chưa: “Không phải là bị chủ tiệm giết mất rồi chứ?”

Tất nhiên là không phải, câu này vừa nói dứt, trong nhóm WeChat chợt có tin nhắn: “Ê, tôi Phụng Hoàng Lâu cả đề, mờ hội nghị cổ đông.”

Địa điểm chọn mở quán cách Liêm Diễm không xa, đoán chừng hai ông bà này không phải là tới Liêm Diễm nào loạn trước rồi mới sang quán ăn, mà là trên đường trông thấy quán ăn nên quên luôn Liêm Diễm rồi.

Mộc Đại nhỏ chú Trương trông coi Sinh Đình rồi cùng La Nhận ra ngoài, lúc đi tới cửa chợt xoay người lại kêu Một Vạn Ba: “Đi thôi chứ?”

Một Vạn Ba hơi sững sốt, ấp úng: “Tôi cũng là cổ đông à?”

Thật đúng là biết rồi còn hỏi, Mộc Đại châm chọc hần: “Không phải đã sớm nói là ai cũng có phần rồi sao? Còn phải hỏi nữa, làm đáng.”

Nếu là bình thường, Một Vạn Ba chắc chắn đã thảm nấng cô là con mụ ác độc trong lòng rồi, có điều giờ đây, chẳng hiểu sao, hần cảm thấy Mộc Đại dùng từ rất chuẩn xác.

Hệt như chữ “điệu” của Tào Mập, hay tuyệt như nhau.

Viêm Hồng Sa và Tào Nghiêm Hoa đang quét dọn làm vệ sinh trong quán, mỗi người một cái chổi, làm đến khi thể ngất trời, bác Trịnh đang lau cửa kính, thấy họ tiến vào liền dừng tay phân công công việc: “Nào, một người ra đây lau tiếp, ừ, bên kia có cái thang, ai treo lên tường xé giấy dán trên trần nhà đi, còn nữa, nước sơn đây, sơn mặt tường này đi.”

Chuyện lên tường này, không tới phiên người khác, Mộc Đại đi lấy thang, Một Vạn Ba vắt khăn tiếp tục lau cửa kính, La Nhận ban đầu không nhúc nhích mà nhủu mảy: “Chuyện này tìm một nhân viên vệ sinh làm không được à, cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, hơn nữa, sau này lặp đi lặp nội thất còn phải làm nhiều hơn mà.”

Gương mặt núc nịch của Tào Nghiêm Hoa lăm lăm mở hỏi: “Anh Tiểu La, chúng là đang gây dựng sự nghiệp đây! Thứ nhất, tiền nhất định phải tiết kiệm, thứ hai, anh không cảm thấy tự thân vận động rất có cảm giác thành tựu à?”

Gã vung cái chổi một vòng, dạt dáo tình cảm: “Đây là quán ăn của chính chúng ta mà.”

Bốn chữ “của chính chúng ta” nhấn mạnh nghe đến là kiêu ngạo.

Bác Trịnh nói: “Đừng để ý đến La Tiểu Dao, nó chính là loại cảm thù lao động đấy!”

Bị chụp cái mũ này lên đầu, La Nhận dờ khóc dờ cười, bên kia, Mộc Đại đã mặc xong một cái áo mưa nylon để chống bụi, bọc mũ tẩm lên đầu, nhìn vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu.

Không đi được lại được thôi thế, La Nhận chẳng thể làm gì khác đành chờ mưa áo nylon lên người, bác Trịnh nói: “Mấy đứa làm đi nhè, bác đi xem Sinh Đình thế nào, thuận tiện ra ngoài mua đồ ăn cho mấy đứa, ăn gì đây?”

Tiếng Viêm Hồng Sa lạnh lạnh: “Rẻ nhất là được a!”

Thần là phú bà mà gác ngộ được đến thế cũng là cực hạn rồi.

Sau khi bác Trịnh đi, Viêm Hồng Sa kể cho họ nghe tình hình bán ngọc trai, cô liên lạc với một doanh nghiệp châu báu có quan hệ làm ăn với nhà họ Viêm, đồng ngọc trai kia ti lệ không tệ, nhưng kích cỡ không đồng đều, bên kia ra một cái giá trọn gói, quy ra là khoảng ba trăm ngàn.

Ba trăm ngàn! Tào Nghiêm Hoa bị niềm hạnh phúc to lớn này nuốt chửng, kích động đến độ nói năng lộn xộn: “Chờ... chờ Phụng Hoàng Lâu của chúng ta khai trương rồi, tôi sẽ thôi việc ở Tự Hiền Lâu, chỉ làm công cho bên chúng ta thôi, chúng ta còn có thể phát tờ rơi ở quán bar, mời khách bên quán bar ghé qua ăn com...”

Nói nói, vành mắt chợt đỏ hoe, giọng cũng khàn đi, lát sau, ôm cái chổi ngồi thụp xuống đất, không nói gì nữa.

Viêm Hồng Sa lấy làm khó hiểu: “Tào Mập, anh sao thế?”

Tào Nghiêm Hoa không nghe thấy tiếng cô, trong lòng chỉ có đúng một ý nghĩ: Thật tốt quá.

Trước đây, khi làm trộm, lúc bị hù dọa phải chạy tỵ bìa Giải Phóng tới Văn Nam để tránh đầu sóng ngon gió, lúc ba hoa khoeác lác với Một Vạn Ba nói mình cũng muốn mở quán rượu, gã chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày như thế này.

Quán com này không lớn, so với nhà hàng lớn tất nhiên là đơn sơ hơn nhiều, nhưng mỗi viên gạch mỗi miếng ngói đều thân thương biết bao, đây là của mình đó, không phải đồ ăn trộm, không phải đồ ăn cướp, cũng không phải đồ nguồn gốc bất chính.

Gã nghĩ: Mình phải làm thật tốt, nhất định phải làm cho thật tốt.

Một Vạn Ba cũng không hề rắng, hần vẫn đang lau cửa sổ, mặt kính trước mặt trong suốt như thủy tinh, ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu vào, chói lọi đến độ khiến hần hoa mắt.

Cảm giác không chân thật chút nào, hần vẫn tưởng là, hần vẫn là cái tên bốn ba không chốn nương thân ngày nào, thì ra cũng có một ngày, hần có thể có một mái hiên che đầu.

Đến cả Mộc Đại cũng không lên tiếng, cô ngồi trên cái thang tam giác, giữa đầu nhìn trần nhà dán đầy giấy báo, tâm tư đã bay xa.

Sau này, dù đi Hồng không cần cô nữa, cô cũng có thể tìm được một chốn nương mình, có đi Hồng, có chú Trương, có La Nhận, bắt kể là có ai, cũng không bằng cô có chính mình.

Bầu không khí trầm mặc một cách kì dị, Viêm Hồng Sa hết nhìn người này lại nhìn sang người kia, nhỏ giọng hỏi La Nhận: “Họ sao vậy?”

La Nhận đang định trả lời, ánh mắt bỗng bị thứ khác thu hút.

Đối diện, Liền Thủ đang đứng trước cửa tiệm Liêm Diễm, có vẻ như là đang chà lau vết bẩn trên cửa kính.

La Nhận nhủu mảy: “Cô và Tào Mập có tới Liêm Diễm không?”

Vừa nói đến đây, Tào Nghiêm Hoa lập tức phản chấn trở lại.

Gã sinh động miêu tả lại tình cảnh lúc ấy, gã và Viêm Hồng Sa phối hợp ăn ý với nhau như thể nào, mỗi lần Viêm Hồng Sa cảm một món đồ lên ngắm, gã sẽ cay nghiệt “tán thưởng” một phen, đại ý kiểu: Em Hồng Sa, nhà em có tiền vậy, cái này quá không đủ đẳng cấp rồi.

Nội chung chính là vô cùng đầy nghiêm túc hết hàng hóa trong tiệm người ta ra chê bai một lượt, sau đó trông thấy bác Trịnh ở cửa hàng bên này, bèn chạy qua giúp một tay.

Mộc Đại kéo roet một tờ báo trên trần xuống, cúi đầu liên tục quạt tay xua bụi, sau đó ung dung: “Tôi hỏi hai người này, tức là từ đầu tới cuối, người ta đều không để ý gì đến hai người đúng không?”

Tào Nghiêm Hoa ngạc nhiên: “Chuyện này quan trọng lắm à?”

Một Vạn Ba thở dài: “Anh Tào, anh và phú bà đúng là cái loại low thấy má, từ đầu đến cuối người ta đều không để mắt đến hai người mà hai người vẫn vui vẻ tự biên tự diễn được.”

Viêm Hồng Sa không nói gì, nghĩ lại thì hình như đúng là vậy, cô và Tào Nghiêm Hoa kẻ xướng người họa, nhưng cái cô Liên Thủ kia từ đầu tới cuối đều không nói năng gì với họ.

Nhất thời cảm thấy chán chường hết sức.

Lại không phục nhìn La Nhận: “Dựa vào đâu? Cô ta không thèm coi bọn tôi vào mắt mà lại khách khí với anh, lẽ nào...”

Cô nửa bưng tỉnh nửa kinh ngạc: “Lẽ nào cô ta muốn quyến rũ anh!”

Mộc Đại cúi xuống ngó anh, từ trên cao nhìn xuống, trời mù đất tối: “Hử? Vì sao lại đối xử với anh đặc biệt như vậy, anh không có gì để khai báo sao?”

Ánh mắt mọi người vèo một cái tụ hết lại trên người La Nhận.

La Nhận ho nhẹ một tiếng, nói: “Chuyện này phải nói thế nào giờ?”

Trong lòng Mộc Đại đánh thịch một tiếng.

Chẳng lẽ, thật sự có bí mật?

Anh nói: “Em cúi xuống chút đi, anh khai báo với em.”

Mộc Đại bán tín bán nghi cúi người, La Nhận ngoắc ngoắc ngón tay: “Xuống tí nữa, thêm tí nữa.”

Thấy độ cao vừa tầm rồi, La Nhận đi qua, đầu hơi ngẩng lên, mở một cái lên môi cô.

Mặt Mộc Đại xoẹt cái đỏ bừng.

Sau vài giây yên lặng, Một Vạn Ba và Viêm Hồng Sa gần như đồng thời la lên.

Một Vạn Ba: “Có ý có tứ một chút đi được không?”

Viêm Hồng Sa: “Đừng có chìm chuột trắng trơn thế!”

Chỉ có Tào Nghiêm Hoa là không hề rúng động, sự phụ ở trên, thân làm đồ đệ, gã cảm thấy mình không tiện nói gì, nhưng lời Tam Tam và phú bà tất nhiên cũng chính là tiếng lòng gã.

Có ý có tứ một chút đi được không? Đừng có chìm chuột trắng trơn thế! Mị vẫn còn xỏ lỗ lỗ lỗ lỗ lỗ đấy nhé.

Tối, trong quán rượu mờ tiệt, chủ Trương cũng cảm thấy rất hứng thú với quán ăn của họ, lấy kinh nghiệm mở quán bar ra cho không ít ý kiến rất đúng trọng tâm.

Com nước xong, La Nhận đi vệ sinh, lúc đi ra, nghe thấy Viêm Hồng Sa đang tránh ở cuối hành lang gọi điện thoại, giọng nói có phần nóng nảy: “Nội, nội đừng có lúc nào cũng cảm thấy người khác tham của báu của nội thế, Mộc Đại còn cứu mạng cháu đây, người ta không thèm gì mấy thứ này đâu, hơn nữa, nói cho người ta biết mình đi đâu cũng là chuyện đương nhiên mà!”

La Nhận cười, ra ngoài, trong lòng anh đại để cũng biết, sau khi nói chuyện với anh, Mộc Đại chắc là đã đưa ra yêu cầu với Viêm Hồng Sa, Hồng Sa tỏ vẻ cố gắng trấn an lòng người, so sánh như vậy, lão Viêm này bụng dạ đúng là hơi hẹp hòi.

Nghe nói đã là một ông già bảy mươi rồi, vậy mà sao vẫn coi trọng tiền bạc báo vật đến thế chứ.

Anh nói tạm biệt với Mộc Đại rồi cùng bác Trịnh dẫn Sinh Đình về nhà.

Muộn hơn chút nữa thì nhận được tin nhắn của Mộc Đại.

“Không phải là ở Văn Nam, là Quý Châu, Tứ Trại, cụ thể hơn nữa thì ông ấy không chịu nói.”

Ban đầu thì nói là ở Văn Nam, bây giờ thì lại đổi giọng báo là Quý Châu, sao nào, thấy Mộc Đại dễ lừa lắm à?

La Nhận càng thêm không ưa ông già họ Viêm này.

Anh đến phòng đặt Hung Giản, mở máy tính ra tìm vị trí của Tứ Trại, một chốc sau đứng lên, lấy một dính ghim màu xanh tới dính lên bản đồ trước mặt.

Nhìn trên bản đồ, vị trí của Tứ Trại là ở chỗ giáp ranh giữa Quý Châu và Quảng Tây, nhưng nếu lão Viêm bằng lòng nói ra cái tên “Tứ Trại” này thì cũng chứng tỏ, địa điểm cuối cùng tất nhiên không phải là ở Tứ Trại.

Thị trấn đó, diện tích núi đồi chiếm đến 80% diện tích toàn trấn.

La Nhận trầm ngâm ẩn ẩn lên dính ghim.

Cùng lúc đó, Mộc Đại cũng đang xem bản đồ.

Viêm Hồng Sa ở chung phòng với Mộc Đại, sau khi rửa mặt đánh răng xong thì nằm trên cái giường lớn khắc hoa lật qua lật lại, còn hiếu kỳ nhìn những vết lõm Mộc Đại dùng để luyện công trên tường – cũng đã thử nỗ lực leo tường nhưng không thành công.

Vì vậy bèn cúi đầu xem giường, chỉ chỉ vào “Lên ngựa phong hầu”: “Lần trước, cô chính là trông thấy tiền nhân chỉ lối ở đây à?”

Mộc Đại thuận miệng ừ một tiếng.

Cô tìm được vị trí của Tứ Trại: “Ở nơi tiếp giáp giữa Quý Châu và Quảng Tây à, nghe nói Quý Châu không đi được ba cây số nào bằng phẳng, đường không dễ đi, ông nội cô cao tuổi vậy rồi, đi qua đây có sợ xót này không?”

Viêm Hồng Sa ngả người ra giường, kéo chăn lên ngực, trong giọng nói chất chứa muôn ngàn phiền muộn: “Vây cũng phải chịu thôi, nội và chú tôi đều là những người tiêu tiền như nước, thực ra cô không biết chứ, mấy vụ làm ăn trước sau của chú tôi đều là lấy tòa nhà kia để thế chấp, chú tôi cũng không gọi tính toán buôn bán lắm, từng bị lỗ vốn một vụ, sau này nếu chủ nợ tới cửa, tòa nhà kia chắc chắn sẽ bị thu hồi...”

Mộc Đại hơi sững sốt, quay sang nhìn Viêm Hồng Sa.

Ngày thường cô vẫn luôn ồn ào ầm ĩ, hiện giờ lại đột nhiên yên lặng, nhủ mấy nói về chuyện làm ăn kiếm sống, thật khiến người ta nhất thời cảm thấy không quen.

Còn tưởng rằng cô sẽ không bao giờ phải buồn rầu vì chuyện tiền nong chứ.

Giọng Viêm Hồng Sa càng lúc càng thấp: “Mắt nội tôi sắp không nhìn thấy được nữa rồi. Không thấy được báo khí, tôi cũng không làm tiếp được nghề này. Chuyện này xong xuôi, tôi phải nghiêm chỉnh nghĩ xem sau này nên làm gì thôi, tôi còn phải chăm sóc cho nội tôi nữa...”

Cô lăm lăm một hồi, dần dần thấp đi.

Mộc Đại nhìn cô một lúc rồi tắt đèn lên giường.

Viêm Hồng Sa ngủ bên trong, cô ngủ bên ngoài, nhất thời không ngủ ngay được, theo thói quen thò tay vuốt ve bức tranh ở thành giường.

Lên ngựa phong hầu.

Cô vuốt ve theo hình dáng của nó, lúc thì sờ đầu con khi nhỏ, lúc thì cọ móng tay vào đuôi ngựa.

Lắm nhảm đếm Một vòng, hai vòng...

Giống như đếm cừu, sờ hết một lượt thì là một vòng, vuốt ve một lúc thì ngủ mất.

Trước đây dĩ Hồng từng nói với cô: “Xem đi, con khi và con ngựa này đầu đuôi đều bị sờ đến bóng loáng cả rồi, Mộc Đại, con mà sờ nhiều thêm mấy cái nữa là nước sơn cũng bị con sờ bong ra đó.”

Thì đã làm sao, điều khắc tinh xảo vậy không phải chính là để người ta thương thức à.

Ba vòng, bốn vòng...

Đến vòng thứ năm, trong lòng chợt đánh thót.

Trong bóng tối, cô nhìn không được dựng tóc gáy.

Gón tay vẫn còn dừng trên đường nét kia, cô chút không khống chế được mà run lên.

Hình dáng này, dường như không phải là “Lên ngựa phong hầu”.

Tia sáng lóe lên, tách, lại một tiếng chụp ánh vang lên.

La Nhận đã trở về phòng ngủ, có lẽ là do phải lao động tay chân nên hôm nay mọi người đều ngủ sớm hơn bình thường.

Có điều, máy tính không khóa màn hình, ảnh chụp tự động tải lên, phần mềm ghép ảnh tự động vận hành.

Trên màn hình, tự động nhảy ra ảnh chụp, bảy tám, xếp thành một hàng.

Trên tám cuối cùng, đầu phương hoàng nghiêng thành một góc độ kì dị, mà đôi mắt vốn khép hờ, cuối cùng cũng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 5

Viêm Hồng Sa mơ mơ màng màng ngủ, cảm thấy đèn ngủ lúc bật, lúc lại tắt.

Cô miễn cưỡng mở mắt ra, trông thấy Mộc Đại đang chống người xem gì đó, tay để hờ trên công tắc đèn.

Viêm Hồng Sa ngáp một cái: “Xem gì vậy?”

Mộc Đại tắt đèn, một lần nữa nằm về giường, nói: “Không có gì.”

Viêm Hồng Sa lăm bắm ồ một tiếng, trở mình, chỉ chốc lát sau, tiếng hít thở sâu dài đã khe khẽ vang lên.

Mộc Đại mở mắt thao láo, vẫn chưa tin là thật, lại một lần nữa thò tay ra sờ.

Lúc này lại chẳng có gì khác thường nữa.

Nhưng ban nãy lúc sờ...

Cô gắng nhớ lại hình dáng mà gón tay mình sờ được.

Hình như, là hình người.

Hôm sau, tiết trời không đẹp lắm, mưa phùn mênh mang, mỏng nhẹ như lông trâu, có mở ô hay không cũng chẳng quan trọng.

Viêm Hồng Sa bàn bạc với Mộc Đại, nếu đã quyết định đi đào bảo vật thì mau chóng lên đường thôi – nếu xong việc sớm, trở về còn có thể bắt kịp ngày khai trương của Phương Hoàng Lâu.

Bàn bạc xong xuôi, gọi điện thoại cho lão Viêm, lão Viêm nói: “Vậy hôm nay hai đứa trở về luôn đi, nội đoán chừng đến đêm là hai đứa tới nơi rồi, nội ở bên này thu dọn một chút, sáng mai là có thể xuất phát.”

Còn tưởng rằng có thể ở nhà thêm hai ngày, điện thoại vừa cúp, thời gian bỗng trở nên gấp gáp.

Viêm Hồng Sa nhanh chóng thu dọn đồ đạc bày đây trên giường, Mộc Đại xuống tầng dưới, dọn đồ Tào Nghiêm Hoa chuyển sang quy trình tập võ mới. Mỗi ngày ngoài đeo vật nặng chạy thì bắt đầu luyện tập kéo căng dây chằng, ngoài ra, buổi sáng và buổi tối hai bên trái phải mỗi bên làm một nghìn cái đá chân, một nghìn cái chém tay.

Cô làm mẫu đá chân và chém tay cho Tào Nghiêm Hoa: “Bàn chân phải căng chặt, đầu ngón chân khép lại, đá là dùng lực ở mu bàn chân, không phải đầu ngón chân, đầu ngón chân rất yếu ớt, đá phát phế luôn đấy. Chém tay là dùng cạnh bàn tay, đó là nơi thịt dày nhất, thành linh một nhất như thế này...”

Cô lật cạnh bàn tay bổ vào cổ Tào Nghiêm Hoa, Tào Nghiêm Hoa suýt lạc mất hồn.

Viêm Hồng Sa xách hành li của mình và Mộc Đại xuống thì thấy đáng về Tào Nghiêm Hoa ăn đau, mặt nhăn đến độ ngủ quan như muốn dính luôn vào với nhau.

Một Vạn Ba đứng xem bên cạnh.

Viêm Hồng Sa nói: “Một Vạn Ba, cậu luyện cùng Tào Nghiêm Hoa đi, không luyện được thành cao thủ thì luyện để tăng cường sức khỏe cũng được mà.”

Một Vạn Ba nguyệt cô, xì một tiếng: “Không có hứng thú.”

Cái đáng về đó Viêm Hồng Sa nhìn mà muốn tức điên.

Cô dạy nghiêng Một Vạn Ba: “Vậy tương lai, gặp phải chuyện nguy hiểm gì, đừng hòng tôi đi cứu cậu!”

Một Vạn Ba cứ động bắp thịt trên mặt, quăng cho cô một vẻ mặt vô cùng khinh thường và không thèm, nói: “Ha.”

Ấn sáng xong, Mộc Đại đi sang nhà La Nhận chào tạm biệt.

Nửa đường thì gặp bác Trịnh dẫn Sinh Đình đi, hồi trước toàn là Một Vạn Ba sáng sớm bớt thì giờ qua chơi với Sinh Đình, mấy hôm nay, bác Trịnh bận bịu việc ở Phương Hoàng Lâu nên thường đưa Sinh Đình đến gửi ở quán bar.

Hỏi La Nhận, bác Trịnh nói: “Còn chưa dậy đâu.”

Vừa nói vừa đưa chìa khóa cửa cho Mộc Đại.

Cửa phòng La Nhận không khóa, vận nhẹ một cái là mở được.

Mộc Đại rón rén đi vào.

Căn phòng chưa tỉnh dậy còn vương lại hơi thở ấm áp của ban đêm, còn có một mùi vị khó mà miêu tả nổi, ấm muội, nam tính, không thể nường tượng ra được.

Mộc Đại nín thở lại gần.

Rất ít người có thể phát hiện ra cô đang đến gần mình, bởi kinh công của cô tốt, nhưng cô cảm thấy, La Nhận chắc chắn có thể phát hiện ra.

Nhưng không hề, anh vẫn ngủ say như cũ, một cánh tay gói sau gáy, mặt nghiêng sang một bên, bóng tối phủ lên mắt anh, chần chập trên người không ra hình thù gì, trong phòng rất tối, cổ áo ngủ để mở, thấp thoáng lộ ra phần dưới cổ, nhìn không rõ lắm, nhưng có thể cảm nhận được...

Ừm, gọi cảm lắm, đúng, gọi cảm đầy nam tính.

Mộc Đại đi tới, nửa quỳ bên giường, hà hơi vào tai anh.

La Nhận giật mình, như nhận ra điều gì, lát sau, nghiêng đầu qua, nhấp nhem mờ mắt.

Mộc Đại nói: “La Tiểu Dao, anh vẫn nghĩ là người tập võ mà không thấy ngại à? Người ta vào phòng anh không biết, đến tận giường rồi anh vẫn không phát hiện ra, trong tay em mà có dao găm, thọc cho anh một nhát vào họng, cả đời này anh khỏi tỉnh luôn đi.”

La Nhận nhìn cô một hồi, đổi tư thế, vươn tay ấn ấn sau cổ như bị đau nhức: “Anh đang mơ đẹp mà.”

Mộc Đại đứng dậy, hỏi: “Mơ gì mà đẹp?”

“Em đó.”

Anh đột nhiên thò tay ra với một cái, bắt lấy eo cô kéo xuống, Mộc Đại còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, cả người đã ngã sấp vào lòng anh, anh vẫn đang nằm, kéo chân lên bọc lại, bọc cả nửa người cô vào.

Nói: “Ừ, thế này thoải mái hơn nhiều rồi, anh lười quá, ôm em cũng lười nữa, mệt chết.”

Mộc Đại bật cười, đúng là lười chết được.

Cô chống tay muốn dậy, La Nhận lại kéo eo cô xuống, nói: “Nằm xuống đi.”

Một Đại nói: “Em đề lên anh mắt.”

“Em đâu có nặng.”

Còn nói: “Ừa, bên ngoài mưa à?”

Người anh rất ấm, cổ lại lạnh lạnh, là hơi lạnh mang từ ngoài vào, hơi nước thấm ướt tóc, tóc quết lên mặt anh, ngưa ngứa, đượm mùi mưa.

Mộc Đại gạt đầu, áp mặt xuống, cầm kê lên vai anh.

La Nhận nói: “Em thả lỏng đi chứ bạn gái, làm gì mà người căng như cung thế, giường cung bắn đại điều à?”

Mộc Đại bị anh chọc cười, giọng điệu anh rất thoải mái, cô nghe mà bình tĩnh lại.

Cơ thể La Nhận có sự cứng cáp của đàn ông, cô thì mềm mại, bình tĩnh lại, có thể cảm nhận được cơ thể anh nhấp nhô lên xuống, hô hấp tựa hồ có nhịp điệu.

Cô nói: “Anh thật sự không biết em vào à?”

“Đại khái là biết có người vào nhưng không để ý lắm, bác Trịnh thường hay ra vào phòng anh, dù sao cũng không nhất thiết cần anh lần nào cũng phải bò dậy.”

“Nếu em là người xấu thì sao?”

“Nếu em là người xấu thì giờ đã nằm bẹp dưới đất rồi.”

Mộc Đại không tin.

La Nhận cười cười: “Thật đấy, muốn phân biệt có nguy hiểm hay không phải xem động tĩnh và tiếng bước chân lớn nhỏ ra sao, phải xem người này có ác ý hay sát khí không, em biết không, sát khí có nhiệt độ đấy.”

Sát khí có nhiệt độ.

La Nhận thoáng thất thần.

Suy nghĩ chợt bay đi rất xa, quay về khu nhà lớn ở Mindanao, trong căn phòng yên tĩnh đến độ cái kim rơi xuống cũng không phát ra âm thanh nào – bởi vì thảm trải sàn rất dày, giẫm lên rất mềm mại.

Anh náu mình phía sau tượng Phật vàng, nhìn Aoki ló đầu ra từ khúc ngọt, ra dấu tay với anh.

Hiểu, ý là, an toàn.

Anh đứng dậy, xách súng lên đang định cất bước, đột nhiên cảm thấy lạnh.

Là cảm giác khi không khí bốn phía bất chợt lạnh xuống.

Quả nhiên, đằng sau vọng tới một giọng nói mà cả đời này anh cũng không quên được.

“Lại gặp nhau rồi, La.”

“La Nhận?”

Mộc Đại giờ tay lên quơ quơ trước mặt anh.

La Nhận mỉm cười, bắt lấy tay cô, đưa tới bên môi hôn một cái.

Mộc Đại nói: “Chút nữa em phải đi rồi.”

Chút nữa?

Cô vội vàng bổ sung: “Đi sớm về sớm, Viêm Hồng Sa và em tới nay sẽ về tới Côn Minh, mai sẽ lên đường cùng ông Viêm, nếu thuận lợi thì chừng một tuần là có thể trở về rồi.”

Từ Lệ Giang đi Côn Minh không tính là gần, thường có những chuyến tàu cố định chạy vào chiều tối, dù là ngồi xe khách, nói là đêm nay đến nơi nhưng chắc cũng phải nửa đêm mới tới.

La Nhận định đứng dậy: “Để anh đưa hai người đi.”

Mộc Đại nói: “Không cần đâu, chú Trương gọi xe van cho bọn em rồi, đang đợi dưới nhà. Ở nhà ga cũng nhờ người quen giữ vé cho, giờ qua đó, đập vé là có thể lên xe.”

Vừa dứt lời, như đề làm bằng chứng, phía dưới có tiếng còi ô tô bấm hai tiếng.

Viêm Hồng Sa chắc là chờ đến sốt ruột rồi.

La Nhận nói: “Em cứ vội vội vàng vàng đi như thế, lần sau trở về, anh thật sự không quen biết em.”

Mộc Đại cười gầy khoi vòng tay anh: “Em phải đi thật rồi, Hồng Sa có khi đang cười em đấy.”

La Nhận đưa mắt nhìn cô rời đi, suy nghĩ một chút bèn đứng dậy đi tới cái cửa sổ quay ra đường cái, mở cửa ra.

Bên dưới đỗ một chiếc xe van màu trắng, Mộc Đại đang cúi đầu lên xe, Viêm Hồng Sa từ bên trong mở cửa sổ thò đầu ra, vừa vận thấy anh, kêu lớn: “La Nhận, tôi bắt cóc bạn gái anh đi đấy.”

La Nhận vẫy tay chào cô.

Xe van lái đi xa, dọc theo con phố lát đá xanh.

Lát sau, có tin nhắn gửi vào WeChat, Mộc Đại gửi riêng cho anh.

“Xem dưới gối đi.”

Dưới gối? Trong lòng La Nhận đánh thịch một tiếng, quay lại bên giường, lật gối đầu lên.

Dưới gối, kê bên khung giường, có một túi nhung dài mảnh màu đen.

Cầm lên, chỉ qua cảm giác cũng biết là cái gì.

Thân dao lạnh băng, cứng rắn, trơn trượt.

Mở ra xem, là một con dao lưỡi thẳng bằng thép, rất giống con dao ban đầu của anh, chuôi dao bọc da trâu màu đen, chỗ dây đeo in lõm xuống một ký hiệu nhỏ.

La Nhận cầm sát hơn, ghé mắt nhìn.

Thấy rõ rồi, là một cái túi nhỏ, miệng túi còn gắn một sợi dây.

La Nhận vươn tay ra, vuốt ve hồi lâu, cười rộ lên.

Sau khi rời giường, như thường lệ đi tới căn phòng bên cạnh để Hung Giản.

Màn hình máy tính đã tối đen, chạm bừa một cái, màn hình lại sáng lên.

Bảy tấm hình, xếp thành một hàng, khác biệt rõ rệt.

La Nhận đứng bất động, hồi lâu sau mới xoay người nhìn bề cá.

Biến hóa như vậy là có ý gì sao.

Anh trầm ngâm ngồi xuống sofa đơn.

Sofa thấp, ngẩng đầu lên nhìn giống như đang ngưỡng mộ con phượng hoàng kia, cách bề nước có thể lộ mờ trông thấy bản đồ trên tường.

Bản đồ?

Trong lòng La Nhận chợt loé lên một ý nghĩ.

Để chứng minh cho suy nghĩ của mình, anh tìm một cái bút laser, đi ra sau bề cá, bật tia laser lên, sau mấy lần biến đổi góc độ, đã chọn được đúng phương hướng.

Tia laser chiếu thẳng, men theo cái mờ hơi nhếch lên của con phượng hoàng mà kéo dài, chấm một điểm sáng lên bản đồ.

Vốn dĩ là phải đi tới chỗ bản đồ để đánh dấu lại vị trí.

Nhưng lúc này lại không cần, bởi nơi chấm sáng đậu trên bản đồ có dính một cái đinh ghim, để phân biệt với những đinh ghim đỏ đánh dấu chỗ tìm được Hung Giản, khi đó anh đã cố ý chọn cho nơi này một cái đinh xanh.

Từ Trại, Quý Châu.

Để xác nhận, La Nhận dời góc của bề cá, lúc đi dơi, bề cá lắc trái lắc phải, dời đến lúc hoàn toàn lảng xuống, dùng bút laser thử lại từ mỏ phượng hoàng, vẫn là vị trí đó.

Nói cách khác, bất kể là đặt bề cá ở đâu, cao hay thấp, trái hay phải, mỏ phượng hoàng vẫn sẽ chỉ về cùng một phương hướng.

La Nhận gửi tin nhắn vào nhóm WeChat.

Về Hung Giản, gần đây có ai phát hiện ra có gì dị thường hay không đúng không?

Viêm Hồng Sa là người nhắn lại đầu tiên: “Không có.”

Ngay sau đó, Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba cũng nhắn là không có.

Mộc Đại chưa đáp, La Nhận còn tưởng tin nhắn đáp lại của Viêm Hồng Sa cũng đồng thời là hộ cho câu trả lời của cô luôn, đương trầm ngâm, cô chợt gọi điện tới.

Hoàn cảnh đang bên kia có phần ồn ào, cô thể tưởng tượng ra là đang trên xe khách cao tốc, anh nghe thấy Mộc Đại nói: “Anh chờ một chút, phía cuối xe không có người, để em ra sau ngồi rồi nói chuyện với anh.”

Cô chọn ngồi xuống hàng cuối, cạnh cửa sổ, kê lại một lượt chuyện đêm qua.

“Lúc đó em bật đèn lên nhìn, nhưng không thấy có gì khác thường nên không để tâm lắm, còn tưởng là mình mơ màng nên cảm giác bị sai.”

La Nhận hỏi cô: “Hình dáng đại khái như thế nào, có miêu tả lại được không?”

Chuyện này đối với Mộc Đại có chút khó, cô không phải Một Vạn Ba, độ nhạy cảm với đường nét hình dáng rất thấp.

La Nhận nói: “Đừng cố gắng, chúng ta từ từ thôi, em nhầm mất lại đi đã.”

Xe khách hơi xóc, Mộc Đại chậm rãi nhắm mắt lại, tay sờ rầm đưa ra, chạm lên lưng ghế phía trước.

Cô gồng hết sức gọi cảm giác đêm qua trở về.

La Nhận dẫn dắt cô: “Hình dáng đại khái là cái gì?”

“Giống như một người, nhưng không rõ là nam hay nữ.”

“Cổ đại hay hiện đại.”

Không nói chính xác được, dù sao mặc trên người cũng không có vẻ gì là áo trường bào ống tay rộng, tạm coi là...hiện đại đi?

La Nhận nghĩ ngợi: “Tay người đó có động tác gì không, cánh tay dang ra hay khoanh lại, hay là buông xuống tự nhiên?”

Mộc Đại cẩn thận nhớ lại, hơi lưỡng lự: “Một tay rủ xuống, nhưng trong tay hình như có cầm một vật dài dài, một cánh tay khác thì, trên tay có xách gì đó...”

Xách gì nhỉ, đêm qua cô đã nghĩ rất lâu, chỉ có cảm giác là một cái gì đó tròn tròn nhưng không nắm lắm...

Trong sát na, cô bỗng nghĩ ra: “Xách một cái lân.”

Lân?

La Nhận bật thốt lên một câu: “Tay kia, em nói là cầm một cái gì đó dài dài, có phải là cái chổi không?”

Chổi?

Đúng vậy, cán chổi dài, phía dưới hình như còn có một hình tam giác, đúng là cái chổi.

Mộc Đại lấy làm kì quái: “Sao anh biết?”

La Nhận cũng thấy lạ: Sao mình lại lập tức thốt ra là cái chổi nhỉ.

Trong đầu, một hình ảnh dần hiện lên.

Đó là cái tượng hình một cô gái nhà nông trẻ tuổi, đeo tạp dề, đội khăn lam in hoa, tay phải cầm một cái chổi, tay trái xách một cái lân, trên cánh tay còn treo một bọc quần áo.

Đó là thấy ở...Liêm Diễm

À, từ sẽ đổi biệt danh Thần Côn gọi Mộc Đại từ “Bao Vải Nhỏ” thành “Cái Túi Nhỏ” nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hương Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời gian là sinh mạng, hiệu suất là tiền bạc.

Sau khi thý lập đặt đo đạc cửa ra vào và cửa sổ xong xuôi, dùng phấn vạch số đo khoảng cách lên mặt đất, bác Trịnh cảm thấy hiệu suất của mình rất cao, có thể đuổi kịp tốc độ phát triển của Thẩm Quyển lúc mới cái cách mở cửa được rồi.

Tâm trạng bác rất tốt, xuyên qua cửa kính sát đất nhìn ra ngoài xem phố phường dần náo nhiệt.

Ủa, người đang đi tới kia là...La Tiểu Đào?

Bác Trịnh cả mừng: Cũng biết tới đỡ dần cơ đấy, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy...

Sau đó, bác dõi theo anh, dõi theo anh...

La Nhận rẽ vào Liêm Diễm

Liên Thủ đang cầm khăn lau bạc chuyên dụng dính phần thơm hải đường, lau một bộ nhẫn hộ giáp (*) mới mua lại.

() Nghĩ chắc dân đọc ngôn tình ai cũng biết rồi cơ mà thôi lấy con ảnh minh họa tiện khoe ai đồ trả hình, là cái nhẫn đeo móng dài dài nhọn nhọn ấy ạ :3*

Khác với kiểu nhẫn hộ giáp đáng dãi của nữ nhân cung đình Thanh triều, bộ nhẫn hộ giáp này đã được đơn giản hóa đi rất nhiều, dùng bạc tạo thành một mặt đắp hình móng tay, bên trên khắc hình một cảnh sen trang nhã, vòng nhẫn đeo vào đầu ngón tay khéo léo tạo thành như phần cuống kéo dài của cánh sen, sau khi đeo lên, ngón tay trông sẽ càng thêm thon dài trắng nõn.

Cô bỏ bộ nhẫn vào chiếc cốc sứ màu thiên thanh, mặt nhẫn chạm vào thành cốc, tiếng vang nghe trong trẻo vô cùng.

Cảm thấy cả người đều thư thái hơn hẳn.

Đúng lúc này, La Nhận đẩy cửa tiền vào.

Không ngờ anh sẽ quay lại, Liên Thủ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trở nên luống cuống, ngón tay vô thức rụt vào gấu trong ống tay áo: Nếu cô nhớ không nhầm, La Nhận có vẻ không thích những món đồ khuê phòng tình xảo quý giá này cho lắm.

Sau cùng, trong lòng lơ mơ dâng lên một gợn sóng vừa mừng vừa giận.

Hóa ra anh vẫn quay lại.

La Nhận nhìn lên giá đa bảo, cái tượng đất kia vẫn còn, trong mỗi ô ngăn đều gắn một bóng đèn riêng, phủ một lớp ánh sáng lên thân tượng đất, tựa như ánh đèn huỳnh quang trên thảm đỏ.

Anh lấy thẳng xuống xem.

Liên Thủ đi qua, cũng không vội mở nắp, chờ anh xem đủ rồi mới dịu dàng giới thiệu lai lịch của món đồ này: “Cái này gọi là Tảo Tinh Nương.”

La Nhận chưa từng nghe đến bao giờ: “Cái này có ý nghĩa gì?”

“Bắt nguồn từ thời Hán, dân gian dùng để cầu mưa tạnh trời quang, hình tượng thường là một người phụ nữ cầm chổi quét mưa, nghiêng đón trời quang, tên phổ biến là Tảo Tinh Nương, ở phương Bắc, vùng Hán Trung Thiểm Tây thì gọi là Tảo Thiên Bà. (*)”

(*) *Tảo Tinh Nương (扫晴娘)*, Tảo là quét, Tinh là trời trong, trời quang, Nương là người phụ nữ.

“Ồ đầu cũng có à?”

“Thường thì ở đầu cũng có, thường gặp nhất là bằng giấy cắt, treo dưới đầu mái hiên. Thực ra ở nước ngoài cũng có, như ở Nhật Bản thì có búp bê cầu nắng, hình dáng không giống nhau nhưng ý nghĩa thì tương đồng.”

Cô chỉ vào cái tượng đất cho La Nhận xem: “Cái này thì cụ thể hơn một chút, tay phải cầm chổi, quét mưa đón nắng. Trên tay trái đeo bọc quần áo, trong bọc quần áo có đất, vì Thổ khắc Thủy. Còn xách làn, trong làn là gạo mà người cầu nguyện cúng cho bà ấy – nhờ vả người ta quét mưa đón nắng, dù sao cũng phải biểu chút tiền công.”

“Còn chỗ nào khác bán không?”

Gương mặt Liên Thủ thoáng vụt qua vẻ đắc ý: “Không có, chỗ tôi đa phần đều là đồ đơn lẻ, chỉ có độc nhất một món.”

“Vậy có thấy thứ này ở đâu, hoặc là thu thập được ở đâu?”

Liên Thủ liếc nhìn La Nhận, hồi lâu không đáp, lát sau lại ra một hộp gỗ, giúp La Nhận gói Tảo Tinh Nương lại: “Tôi tìm trên mạng thôi, cảm thấy miêu tả rất đáng yêu nên tự mình bắt chước làm một cái. Quạt thế hay là…”

La Nhận lấy vớ, trực tiếp rút từ một ngăn trong ví ra một xấp tiền đặt lên quầy thu ngân, cầm hộp gỗ chào cô: “Cảm ơn.”

Liên Thủ mãi vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cô đếm xấp tiền mặt, không hơn không kém, đúng 12 tờ.

Cũng tức là, trước khi tới, La Nhận đã chuẩn bị sẵn tiền, tới đây chỉ vì Tảo Tinh Nương?

Liên Thủ hơi thất vọng, cô đưa mắt nhìn La Nhận rồi đi, thấy anh vốn định đi khỏi, bỗng khựng lại một chút rồi xoay người đi vào cửa hàng đối diện.

Mộc Đại gần như đã ngủ xi tròn một ngày, đến gần nửa đêm mới tỉnh được nhà họ Viêm, sau khi qua quyết rửa mặt thì buồn ngủ díp mắt leo lên giường.

Viêm Hồng Sa lại bị lão Viêm gọi đi, không biết là dặn dò cái gì, mãi khuya mới về.

Đương say giấc nồng, lại bị Viêm Hồng Sa lay tỉnh: “Mộc Đại, dậy đi, phải lên đường rồi.”

Trời sáng rồi sao? Mộc Đại cảm thấy mình còn chưa ngủ đủ giấc, cô đau khổ xoay người, lấy điện thoại ra xem.

Ba rưỡi sáng.

Cô nói: “Viêm Hồng Sa, tôi nhất định phải giết cô.”

Viêm Hồng Sa quỳ trên giường, chắp hai tay vào cô: “Không phải tại tôi, nội tôi có quy định là nhất định phải dậy sớm hơn gà, như vậy chuyện này mới có thể tránh được tai mắt, vừa bí mật vừa thuận lợi.”

Mặt Mộc Đại không chút thay đổi: “Thêm tiền đây.”

“Được được được.” Viêm Hồng Sa gật đầu như giả vờ.

“Lấy quần áo cho tôi.”

Viêm Hồng Sa vội vàng chân trần nhảy xuống giường, ôm quần áo của Mộc Đại lặc lư chạy tới.

Mộc Đại thờ dãi đứng dậy, chậm rãi ri mặc quần áo, mặc được một nửa thì rầu rĩ: “Tôi phải nghĩ cách giả sớm cho La Nhận mới được, có người nuôi rồi, tôi cũng không phải khổ cực như thế này nữa.”

“Đứng đứng đứng.” Viêm Hồng Sa hổ thẹn trong lòng nên Mộc Đại nói gì cô cũng tán thành.

Ai ngờ Mộc Đại nghĩ ngợi một chút lại đổi giọng: “Không được, phụ nữ là phải độc lập, tự mình vươn lên, không thể ý lại vào người khác được, không đáng tin.”

Viêm Hồng Sa nói: “Đứng đứng đứng.”

Bữa sáng là cháo hoa, mằn thầu và dưa muối, thật không giống phong cách nhà ở cao cấp chút nào.

Viêm Hồng Sa giải thích cho Mộc Đại, chuyện đi này là phải như vậy, không thể ăn thịt, bởi thịt có nghĩa là có máu có giết chóc, là điềm xấu.

Trên đường nếu gặp ăn mày thì nhất định phải cho tiền, bởi mình là ăn lộc trời, đã ăn không thì phải bố thí lại chút gì đó cho những người mạng cứng.

Trên người không được mang theo bất kì đồ trang sức vàng bạc châu báu gì, bởi vì mình phải “nghèo”, không xu dính túi, mới dễ thành công…

Trong lòng Mộc Đại đánh thịch một tiếng, rờ tay lên ngực, cách lớp áo, cô sờ sờ viên ngọc trai gắn với cái còi.

Viêm Hồng Sa đã nhìn ra, cô ghé sát vào Mộc Đại: “Kệ nội tôi đi, nội tôi chỉ đang giả vờ giả vờ lừa người khác thôi chứ nội tôi nghèo chỗ nào?”

Còn nói: “Đến lúc đó, buổi tối, chúng ta lên chạy ra ngoài ăn thịt đi.”

Trong lòng Mộc Đại nhất thời trấn định lại.

Lộ trình đi Từ Trại có hơi vòng vèo, từ Côn Minh bay đến Quý Dương trước, sau đó lại từ Quý Dương bay đến Lệ Ba, Kiếm Nam.

Lúc đến Lệ Ba đã là buổi chiều, để đuổi kịp hành trình, họ đến trạm trung chuyển thuê xe, lão Viêm tuổi đã cao, Viêm Hồng Sa lại không có kinh nghiệm gì nên chuyện thương lượng trả giá này chỉ có thể để Mộc Đại làm.

Cô bị đám tài xế xe cho thuê vây vào giữa, nghe tiếng phở thông nửa sống nửa chín, trong lòng có phần lo lắng không yên nhưng vẫn phải giả vờ lờ luyệt.

“Anh lái xe được mấy năm rồi? Đường bằng hay đường núi?”

“Gói giá này, có bao nhiêu không? Tiền xăng tính sao?”

“Chúng tôi đi tất nhiên là có vẻ rồi. Để mấy ngày nữa xem, nếu vẻ có thể sẽ ngồi xe anh...”

Vất vả mãi mới chọn được một xe, tài xế đưa đám Mộc Đại đến khách sạn đã đặt từ trước, hẹn sáng sớm hôm sau sẽ tới đón.

Lúc vào phòng, Mộc Đại nhìn cô nhân viên phục vụ dọn phòng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, ra vẻ rảnh rỗi bắt chuyện tán gẫu với cô, hỏi thăm mặt bằng giá thuê xe bên này, tổng hợp lại so ra, chỗ cô chọn tính giá khá vừa phải.

Mộc Đại cảm thấy mình rất cừ.

Buổi tối nằm trên giường gọi điện thoại cho La Nhận, cô thoải phồng nhảu chuyện này, La Nhận nghe xong chỉ bình luận: “Ừm.”

“Ừm” là ý gì?

Mộc Đại không vui, bừa mồi trách móc: “Chẳng khen em lấy một câu gì cả.”

La Nhận ở đầu bên kia cười, dừng một chút rồi nói “Anh đoán bọn em đến Tứ Trại rồi vẫn sẽ phải đổi xe.”

Đúng vậy, địa điểm đảo bảo vật cụ thể, lão Viêm chỉ chịu nói đến “Tứ Trại”, tiếp đó đi thể nào, mỗi lần hỏi ông ta đều trả lời rất kín kẽ, đến cả Viêm Hồng Sa cũng không mõi ra được.

“Đến lúc đó em nhớ để ý đường đi, có đặc điểm gì đặc biệt thì gửi cho anh.”

Trong lòng Mộc Đại đánh thịch một tiếng: “Vì sao?”

Tự cô cũng nghĩ ra: “La Nhận, anh cũng muốn đi theo à? Vậy không ổn đâu.”

Nói đến đoạn gấp gáp, trò mình, lật người nằm sắp xuống.

“Ông Viêm đối với việc này tỏ ra rất thần bí, sợ để người khác biết được, đến lúc đó anh lái xe theo sau, sắc mặt ông ấy sẽ xấu lắm đó. Anh không phải lo lắng cho em đâu, em ổn mà, em nhất định sẽ cẩn thận mọi bề...”

Cô cam đoan rất nhiều, La Nhận không ngắt lời cô, nghe bằng hết rồi mới hỏi: “Em có muốn anh đi không?”

Mộc Đại không đáp.

Thật biết cách nói chuyện mà.

Em có muốn anh đi không?

Sáu chữ, tựa như những mũi tên nhỏ, phụt chóc găm vào lòng cô, xóp xóp ngựa ngựa, lông đuôi mũi tên còn đang rung rung.

Ngón tay cô nắm chặt lấy mép chân dưới thân, áp ứng: “Muốn chứ.”

La Nhận bật cười, dừng một chút rồi nói: “Em phải tự mình cẩn thận một chút, thanh Hung Giản thứ ba, có khả năng đang ở loanh quanh gần Tứ Trại.”

Hung Giản?

Mộc Đại nháy mắt tỉnh táo lại, mấy ngày nay, cô gần như đã quên mất chuyện này.

Cô lắp bắp: “Sao...sao lại xuất hiện ở đây?”

La Nhận gửi ảnh chụp Tảo Tinh Nương vào nhóm WeChat.

Ảnh đã tìm kiếm thông tin về Tảo Tinh Nương trên mạng, về cơ bản Liên Thủ nói không sai, phần lớn Tảo Tinh Nương đều mang hình tượng một người phụ nữ tay cầm chổi quét, đa số đều là dùng giấy cắt làm nên, cũng có một số là dùng mảnh vải nhỏ ghim thành, tùy theo khu vực mà hình dáng lại có sự khác biệt.

Không tìm thấy cái nào giống bức tượng trong tay anh, có điều cũng không có gì kì lạ, bởi trong bài giới thiệu có nói, cũng có người làm Tảo Tinh Nương theo hình tượng cá tính hóa tự nghĩ ra.

Một viên đá làm dậy lên sóng lớn trùng trùng.

Tảo Nghiêm Hoa sợ hãi hỏi: “Nếu chúng ta không để ý thì sao? Sẽ như thế nào?”

Sau khi trở về từ thôn Ngũ Châu, vất vả mãi mới được một khoảng thời gian yên bình, sức khỏe Sinh Đinh dần tốt lên, tro cốt cha Một Vạn Ba rốt cuộc cũng được mỗ yên mà đẹp, việc chuẩn bị cho quán ăn đang hừng hực khí thế...

Mọi thứ đều đang rất tốt lành, thực sự không muốn lại lị xuống vùng nước đục này chút nào.

Tâm trạng này hoàn toàn có thể hiểu được.

La Nhận gửi bức hình ghép lại của bảy tấm ảnh vào nhóm.

Một Vạn Ba là người nhìn ra đầu mối đầu tiên: “Máu nhạt đi rồi? Còn nữa, vị trí đầu phượng hoàng hình như không giống trước.”

La Nhận giản lược kể lại sự tình một lượt: “Hiện tại tôi đang lo là, nếu trong bể cá này, màu sắc của con phượng hoàng càng lúc càng nhạt đi, vậy cuối cùng sẽ như thế nào?”

Mộc Đại cầm điện thoại xem tin nhắn La Nhận gửi vào nhóm, nhất thời ngó ra.

Màu sắc của phượng hoàng dường như biểu trưng cho sự kim hãm của lòng Phượng Hoàng Loan đối với Hung Giản, nếu màu sắc càng ngày càng nhạt đi, vậy có phải tức là, Hung Giản sẽ một lần nữa thoát khỏi kim hãm không?

Nói như vậy, người xui xẻo nhất chính là Sinh Đinh.

Một Vạn Ba cũng đã nghĩ tới đây: “Có cảm giác là, nếu người từng bị ám không chết, Hung Giản sẽ một lần nữa tìm tới người đó... Có điều, nó không đến mức lại đi quấy nhiễu tro cốt của ba tôi đấy chứ?”

Không ai trả lời.

Lý do là đúng lúc này, một thông báo hiện lên, có người mới được mời vào nhóm.

La Nhận mời “*Còn đang đắm chìm trong tình yêu thương của bạn bè*” vào nhóm.

“*Còn đang đắm chìm trong tình yêu thương của bạn bè*” không có quan hệ bạn bè WeChat với những người khác trong nhóm, xin hãy chú ý quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại [yWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 7

Còn đang đắm chìm trong tình yêu thương của bạn bè.

Đây chẳng lẽ là...

Quả nhiên, người kia hồ hởi chào hỏi mọi người, gửi một tin nhắn thoại đến: “Củ Cái Nhỏ, Cái Túi Nhỏ, Tiểu Tam Tam, Cu Mập.”

Mộc Đại không nhận được buồn cười, nên nhấn gì lại bây giờ nhỉ, cô bấm lên nút ghi âm tin nhắn thoại, vẫn chưa nghĩ ra nên nói gì.

Thần Côn nói: “Áy, có người mới này, đây chính là cô bé liên quan tới Hóa đấy hả?”

Viêm Hồng Sa nhìn lại: “Đừng ạ, tiền bối, chào chú.”

Viêm Hồng Sa và Tào Nghiêm Hoa đều thuộc loại hình cung kính lễ phép với Thần Côn, Viêm Hồng Sa gọi lão là “tiền bối”, Tào Nghiêm Hoa gọi lão là “Thần tiên sinh”.

Có người gõ cửa, Mộc Đại chạy ra mở cửa, quả nhiên là Viêm Hồng Sa, cô một mình một phòng quanh quẽ quải, lại vừa vận đang “hợp”, bèn qua tìm Mộc Đại chung vui.

Sau khi vào phòng, cô cứ chăm chăm nhìn điện thoại: “Mộc Đại, sao Thần Côn vẫn chưa trả lời tôi thế.”

Mộc Đại đáp: “Chắc là đang bận ban tên cho cô.”

Đoán không sai, Thần Côn nhanh chóng quay lại.

“Khăn Đò, chào cô.”

Khác với Cù Cái Nhỏ hay Tiểu Tam Tam trước đó, đương sự lần này không rồi rắm gì nhiều, Viêm Hồng Sa sờ sờ lên cổ một lúc rồi rầu rĩ: “Tôi không nhớ cảm giác đeo khăn đò thế nào nữa rồi.”

Trở lại chuyện chính.

La Nhận và Thần Côn vẫn giữ liên lạc, con phượng hoàng trong nước kia là đại biểu cho sự kìm hãm của lòng Phượng Hoàng Loan đối với Hung Giản, nhưng không hoàn chỉnh – phải biết rằng Phượng, Hoàng, Loan, có ba con, xuất hiện trong nước chỉ mới có một con.

Một Vạn Ba nói: “Vậy nếu bây giờ chúng ta cho thêm máu vào nước thì sao?”

“Các cậu có thể thử, hết việc rồi thì chích máu chơi.”

Một Vạn Ba không nói gì nữa, trên thực tế, chính hắn cũng hiểu rằng chuyện chích máu này có phần chỉ trị ngọn không trị được gốc.

Thần Côn nói: “Các cậu phải làm rõ một việc trước đã, vậy khốn Hung Giản không phải là máu của các cậu mà bản chất hẳn là thứ ám trong máu của các cậu, sức mạnh của lòng Phượng Hoàng Loan, màu sắc nhạt đi rất có thể là chứng tỏ sức mạnh của lòng Phượng Hoàng Loan đang biến mất.”

Tào Nghiêm Hoa hoang mang: “Sao lại nói biến mất là biến mất vậy chứ?”

“Tào Mập, tôi lấy dầy thùng trời cậu lại, ban đầu trời rất chặt, nhưng mỗi ngày cậu đều ra sức gầy gầy gầy gầy, thùng lại chẳng không lỏng ra à?”

Tào Nghiêm Hoa biết điều ngậm miệng.

La Nhận trầm ngâm cất lời: “Mọi người nói xem, sức mạnh lòng Phượng Hoàng Loan biến mất liệu có liên quan gì đến năm thanh Hung Giản đang tàn mất ở những chỗ khác không?”

Tuy tính đến giờ, vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh được rằng các Hung Giản có khả năng liên lạc với nhau, nhưng cũng không thể gạt bỏ ý nghĩ này đi được.

Thần Côn suy nghĩ: “Cũng có thể, giống như sự gằng co giữa hai thế lực vậy, hiện giờ thì là cuộc đấu sức giữa hai thanh Hung Giản và lòng Phượng Hoàng Loan, nếu năm thanh Hung Giản còn lại cũng già nhập, vậy sức mạnh của lòng Phượng Hoàng Loan sẽ tiêu hao nhanh hơn.”

Một Vạn Ba hỏi nghi vấn của mình ra: “Nếu hai thanh Hung Giản một lần nữa thoát khỏi kìm hãm, vậy có phải Sinh Đinh sẽ lại bị ám không? Hừ tro cốt của cha tôi, Hung Giản liệu có tìm đến nó không?”

Thần Côn nói: “Đó cũng là điều tôi đang băn khoăn.”

Lão đứng lại một lúc lâu, đến lúc mọi người đều bắt đầu lo lắng rồi thì mới gửi một đoạn tin nhắn dài tới.

“Lúc đối phó với thanh Hung Giản thứ nhất, nhân số chưa đầy đủ, đánh bậy đánh bạ. Nhưng lúc đối phó với thanh Hung Giản thứ hai, năm người đại biểu cho Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đã tề tựu, hơn nữa lần đầu tiên dùng hình thức lòng Phượng Hoàng Loan để vây khốn Hung Giản, điều này cũng đồng nghĩa với việc chính thức tỏ rõ lập trường, hoàn toàn thể hiện bản thân đứng ở phe đối lập với Hung Giản. Mục tiêu của các cô các cậu quá lớn, rất có thể một ngày nếu Hung Giản thoát khỏi kìm hãm, việc đầu tiên sẽ là đối phó với các cậu, hoặc là tấn công cả nhóm, hoặc là hạ từng người một.”

Mộc Đại đọc đoạn tin nhắn này hai lần, sau lưng dần nổi lên cảm giác lạnh lẽo, Viêm Hồng Sa cũng run lên, cảnh giác nhìn ra cửa sổ, rồi lại nhìn cửa ra vào, cứ như thể Hung Giản đã ở ngay bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh vào vậy.

Lát sau, Tào Nghiêm Hoa tức giận nhăn: “Tức là, đã lên phải thuyền gác thì không xuống được nữa đứng không, bất kỳ ai cũng không thể xuống được.”

Thần Côn nói: “Tôi kiến nghị năm người các cậu gắng hết sức đừng tách riêng lẻ, hiện giờ, rất có khả năng các cậu đều là mục tiêu.”

Vì những lời này của Thần Côn mà Viêm Hồng Sa sợ chết khiếp không dám quay về phòng ngủ một mình, lại một lần nữa chen chúc một giường với Mộc Đại, trước khi tắt đèn còn kiểm tra lên kiểm tra xuống xem cửa nẻo đã đóng kĩ chưa, khóa luôn cả cửa sổ vào.

Mộc Đại thờ dãi: “Cò cũng đâu phải là chưa từng thấy, Hung Giản nếu thật sự xuất hiện ở gần đây thì cửa sổ cửa ra vào gì cũng chẳng cần được nó đâu.”

Viêm Hồng Sa ù xuù bò lên giường, lát sau hỏi: “Tôi không tắt đèn có được không?”

Mộc Đại rụt vào chăn, kéo chăn lên che mắt: “Được.”

Nói thì nói vậy, nhưng có ánh sáng vẫn chẳng dễ ngủ gì cho cam, nằm được một lúc, không nhện được lại thờ tay vớ lấy điện thoại, nhìn thấy tin nhắn La Nhận gửi tới.

“Bọn em đi đường có kéo dài thời gian nhé, anh sắp tới rồi.”

Anh sắp tới rồi.

Cô nắm chặt điện thoại, nhẹ nhàng áp lên ngực, nghĩ: Nếu có La Nhận ở đây thì tốt rồi.

Tào Nghiêm Hoa lại thu thập hành lý, có kinh nghiệm của lần trước, lần này việc dọn hành lý quen tay nhanh lẹ hơn rất nhiều.

Tào Nghiêm Hoa nhờ Một Vạn Ba xin nghỉ với chú Trương: “Tôi vừa về đã lại chạy mất, chú Trương chắc chắn sẽ đuổi việc tôi, tôi không dám nhìn gương mặt đó nữa đâu, Tam Tam, cậu giúp tôi nói một tiếng đi mà.”

Một Vạn Ba nói: “Tôi thì dám đi nói với chú ấy chắc? Chú ấy biết tôi lâu hơn, mắng tôi cũng sẽ ác hơn.”

Kết quả thương lượng là, hai người viết một bức thư khẩn khoản chân thành, bỏ vào một cái bọc trong suốt dán lên khung giường tầng.

Trên thư, họ khẩn cầu chú Trương: Lần này lại đi nữa, nghĩ chắc đến phòng cũng không giữ được, cơ mà làm hơn hãy giữ cái giường tầng lại cho họ, ít nhất khi về còn có chỗ nằm.

Thu thập xong, tắt đèn, nín thở rón rén, mò mẫm trong bóng tối chạy khỏi quán bar từ cửa sau, một leo tót sang chỗ La Nhận.

La Nhận đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ họ đến là xuất phát, bất Trịnh đang giúp La Nhận bỏ hành lý vào cốp sau, thấy đám Tào Nghiêm Hoa thì trừng mắt: “Bác thật sự không hiểu chúng mày đang làm gì nữa, cò đồng với chả cò tây, trong hai ngày đã chạy hết sạch, Phượng Hoàng Lâu này rốt cuộc là có mở nhà không hả?”

“Mở chứ à mở chứ à!” Tào Nghiêm Hoa gật đầu lia lịa, còn lấy giọng cò đồng ra nói: “Bác Trịnh, khoảng thời gian tu sửa trang hoàng này làm khổ bác rồi, cháu sẽ biếu thêm bác tiền thưởng! Bọn cháu nhất định sẽ về sớm khai trương!”

Xe rốt cuộc cũng từ từ ra khỏi thành cổ, Tào Nghiêm Hoa ngồi ở ghế sau cảm khái: “Hiện giờ tôi cứ có cảm giác như người thành đạt ấy, bọn rợn đến sứt đầu mẻ trán mà không cách nào phân thân.”

Bỗng nảy ra một ý nghĩ kì quặc: “Anh Tiểu La, bên em phải bù báo là đi đào bảo vật, thanh Hung Giản thứ ba lại rất có thể ở gần chỗ họ đào... Vậy chuyện này nếu có thể kiếm chút đá quý về thì tốt rồi...”

Lại chọc chọc củi chò vào Một Vạn Ba: “Nghe nói, mấy cái giếng báu nhiều đá quý lắm nhé, hồng ngọc này, mắt mèo này, hổ phách này, nếu chúng ta kiếm được kha khá, trở về mở thêm một quán karaoké cạnh Phượng Hoàng Lâu đi...”

Một Vạn Ba liếc xéo gãi: “Anh lạc quan gớm nhì, cứ làm như đi chơi không bằng, Tào Mập, nghiêm túc chút hộ cái vù, vù này không chơi được đâu, làm không xong khéo mạng cũng chẳng còn nữa là.”

Đám Mộc Đại đi trước, lại còn là đi máy bay, bên này La Nhận lại xe đi, dù có đi không ngừng nghĩ thì dự tính vẫn sẽ chậm hơn họ một ngày đường, bởi vậy nên trên đường gắng hết sức không nghỉ ngơi.

Trời nhanh chóng chuyển sáng, Tào Nghiêm Hoa thấy La Nhận mệt mỏi, bèn xung phong nhận việc lái xe thay anh, đồng thời vỗ ngực cam đoan là mình có bài bản.

La Nhận nửa tin nửa ngờ, nhưng anh quả thật đúng là tinh thần không đủ, bèn để Tào Nghiêm Hoa lái thử một đoạn đường – cũng tạm, kỹ thuật lái tuy không quá tốt, nhưng có thể chạy được xe là thành công rồi.

La Nhận nói “Tôi ngủ một chút, anh lái một lúc rồi để tôi.”

Vì để La Nhận có thể ngủ thoải mái hơn, Một Vạn Ba chủ động ngồi lên phía trước cạnh ghế lái, chừa lại hàng ghế sau cho La Nhận – hẳn không biết lái xe, La Nhận là tay lái chính, tất nhiên là phải gắng hết sức để anh nghỉ ngơi thoải mái rồi.

Lái một đêm, xe đã vào đến địa giới không có lấy ba mét bằng phẳng của Quý Châu, xóc nảy là chuyện khó tránh khỏi.

La Nhận ban đầu không ngủ được, Tào Nghiêm Hoa cứ lái nhai suốt với Một Vạn Ba, lúc thì bảo hẳn học võ đi, lúc lại bảo hẳn học lái xe, nhưng lát sau, giọng nói này cứ như có tác dụng thôi miên, anh cuối cùng cũng dần thiếp đi.

Cũng không biết là qua bao lâu, thân xe bỗng đột ngột dừng lại, La Nhận suýt lăn xuống ghế, cũng may kịp thời bắt được cửa xe ổn định lại thân thể, Một Vạn Ba ở đằng trước đang gãi gãi, chợt bị quăng một cái như vậy, nếu không phải có dây an toàn siết lại thì đã bay thẳng ra ngoài rồi.

Trời đã sáng rõ.

Một Vạn Ba rống lên: “Tào Mập, rốt cuộc anh có biết lái xe không vậy hà, anh bệnh à!”

Đầu óc La Nhận hơi quay quay, anh vịn cửa xe ngồi vững lại, nghe thấy tiếng Tào Nghiêm Hoa nghẹn ngào như sắp khóc: “Tôi đâm phải người rồi Một Vạn Ba, tôi đâm người rồi!”

Mẹ nó!

Trong lòng La Nhận căng lên, không chút nghỉ ngơi, mở cửa xuống xe.

Gió rất lớn, cuốn tung cát bụi quất qua, La Nhận nhất thời không mở nổi mắt, khựng lại một chút, anh gắng mở mắt ra nhìn.

Đây là một con đường đất, hai bên đều là núi đồi trụi lủi, có lẽ vì còn sớm nên trên đường không có xe, nhìn trước nhìn sau chỉ có mỗi xe họ.

Một Vạn Ba cũng đi xuống, ra trước ra sau nhìn, lúc sau hoang mang nói: “Đầu có ai đâu.”

Câu này khiến La Nhận tỉnh táo lại, trước sau không có ai, cũng không có máu, trên đường đất chỉ có một vết phanh xe, lại vòng ra trước xem xe, thân trước của xe bóng nhoáng, không có bất kỳ vết xước hay dụng lõm nào.

Tào Nghiêm Hoa vẫn ngồi trên ghế lái, sắc mặt trắng bệch, cả người run lấy bầy.

Một Vạn Ba lẩm bẩm: “Có phải nhìn lầm rồi không.”

Một ý nghĩ nhোáng quá trong lòng La Nhận.

Gió lớn, đường đất, gió thổi tung cát bụi lên...

Tào Nghiêm có thể nhìn thấy gì đó từ đất!

La Nhận đi qua, vỗ vai Tào Nghiêm Hoa: “Tào Mập, anh không đâm phải ai hết, trên đường không có người, không tin anh xuống nhìn xem.”

Tào Nghiêm Hoa ngẩng đầu, bán tín bán nghi, chân run rẩy, bấm lấy cửa xe đi xuống.

Gió lại thổi mạnh, nhìn ra phía trước, đất cát mù mịt, nhìn ra sau, mịt mù đất cát.

La Nhận cười trấn an gãi: “Yên tâm đi, không đâm phải ai đâu.”

Tào Nghiêm Hoa thở phào một hơi thật dài, gãi hời hợt lại cảnh tượng lúc đó, sắc mặt càng trắng hơn.

La Nhận hỏi gãi: “Anh trông thấy gì?”

Một Vạn Ba ở bên cạnh phụ họa: “Tào Mập, anh thuộc ‘thỏ’ đấy, lần trước anh chính là đã thấy tiền nhân chỉ lối lúc quét sân bụi tung lên mà, lần này thấy gì thế? Có phải cũng là Tào Tinh Nương không?”

Tào Nghiêm Hoa liếc sang La Nhận vẻ như hồ thẹn.

La Nhận lấy làm khó hiểu: “Sao thế?”

Tào Nghiêm Hoa nhỏ giọng: “Là tiểu sư phụ, là em tiểu sư phụ... Anh Tiểu La, tôi nhìn thấy tôi đâm phải em tiểu sư phụ...”

Như đã hẹn trước từ hôm trước, tài xế qua đây đón họ từ sáng sớm, nhớ tới lời La Nhận dặn là phải “giữ sức kéo dài thời gian”, Mộc Đại bóng gió bảo bác tài lái chậm một chút.

Tài xế lại tưởng là say tay lái của y không tốt, bèn thổi phồng kinh nghiệm lái xe nhiều năm của mình lên: “Đừng lo, nhanh hơn chút nữa cũng không sao.”

Mộc Đại lấy lấy Viêm ra làm cớ: “Không phải, trên xe có người già, chú lái chậm một chút.”

Tài xế búng tỉnh, lập tức thả chậm tốc độ đi thật vững vàng, vững đến mức khiến người ta phải buồn ngủ.

Điện thoại của La Nhận đúng lúc này gọi đến.

Mộc Đại nói: “Em vẫn ổn mà.”

Lại cười: “Không đi xe sao được, chỉ có thể ngồi xe thôi, sao thế?”

La Nhận không muốn dọa cò, trầm mặc một lúc mới nói: “Đừng đứng giữa đường, nhất định phải nhìn xe cẩn thận, xa xa thấy có xe lái tới thì phải tránh đi, biết chưa?”

Đó là kiến thức thường thức mà, sao La Nhận lại phải trình trọng dặn cò thế?

Sau khi cúp máy, Mộc Đại im lặng một hồi, hỏi lão Viêm: “Ông ơi, đến Từ Trại rồi, chúng ta còn phải ngồi xe lâu không?”

Lão Viêm còn chưa kịp trả lời, tài xế đã cười ha hả.

“Từ Trại? Có gái à, từ Từ Trại có muốn đi tiếp cũng không có đường đâu, có máy kéo, xe la, xe máy đã là tốt lắm rồi, có chỗ còn phải cuộc bộ ấy chứ, làm gì có xe cho cò ngồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tài xế nói không sai.

Trên thực tế, còn chưa tới Từ Trại đã như lạc vào núi lớn mênh mông rồi, Viêm Hồng Sa lấy điện thoại mở Google Maps ra cho Mộc Đại xem, khắp bản đồ chỉ toàn xanh đậm, xanh nhạt, xanh to, xanh nhỏ, xa xa lấm chấm vài cái địa danh, con đường nhỏ ở giữa như một sợi sợi chỉ trắng.

Hơn nữa cũng không có đường tỉnh đường quốc lộ gì hết, chỉ có đường huyện mà thôi.

Đến trưa thì tới Tứ Trại, xe dừng lại cạnh chợ nông sản của huyện, thị trấn không lớn, trên mạng nói, dân số toàn thị trấn còn chưa đến hai vạn, dân tộc thiểu số chiếm đến 80%, quả nhiên, xuống xe, nhìn quanh, trang phục người trên đường không giống với người bình thường, rất nhiều cô gái vẫn dùng lược búi tóc, trên tóc cài trâm bạc hoặc trâm gỗ.

Mộc Đại cảm thấy rất mới lạ, dù rằng Vân Nam cũng là một khu vực tập trung nhiều dân tộc thiểu số nhưng chỗ này vẫn khác hẳn so với Vân Nam.

Lão Viêm tìm quán cơm, gọi bác tài vào ăn cùng, lúc chờ đồ ăn dọn lên thì phải Viêm Hồng Sa và Mộc Đại đi mua đồ phụ trợ, đặc biệt dặn là phải mua xèng.

Giếng bấu ở trong núi, ước chừng không thể tránh khỏi phải ăn cơm dã ngoại, lại thêm quy định không được ăn thịt, chỉ có thể mua lương khô, bánh mì và mì gói chay, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa mỗi người xách một túi nylon lớn.

Xèng mua loại nhỏ cũng phải dài đến một mét, chủ cửa hàng có tâm giúp họ mài sắc lưỡi xích rồi dùng búa các-tông cứng bọc lại, để phòng trên đường cắt phải mình hoặc người khác.

Hai người đi một vòng chợ nông sản nhện nhíp rồi về quán cơm, trên đường, Mộc Đại thấy rất nhiều người nhìn về phía họ ngoác miệng cười lấy làm vui thích, trong lòng rất hoang mang, nhìn lại thì dờ khóc dở cười.

Viêm Hồng Sa khoác cái xèng kia lên vai, túi nylon lớn treo lên đầu xèng phía sau, theo bước đi lắc la lắc lư.

Thấy Mộc Đại quay lại nhìn mình, cô còn trợn mắt: “Làm sao?”

Mộc Đại nói: “Hình tượng đầu mắt rồi? Hồng Sa, cô sang quá cơ.”

Viêm Hồng Sa lý lẽ hùng hồn: “Thì làm sao, cô xem thử cái chợ này xem, cũng đâu có anh nào đẹp trai nào, cần hình tượng làm gì?”

Lại hỏi: “Cô có muốn treo không? Một trước một sau, tôi gánh được.”

Mộc Đại không chút do dự treo túi lên.

Viêm Hồng Sa bủi môi: “Cô đúng là không khách khí nhỉ.”

Mộc Đại hai tay rảnh rang, nhẹ nhàng vui vẻ, nổi hứng quay sang xem quầy sạp hai bên, đi qua một quầy bán trứng gà, người bán cầm một chùm trứng gà lên chào hàng cô: “Cô gái, mua một chùm đi.”

Chỗ này hóa ra lại rất giống Vân Nam, trứng gà là lấy dây thừng bện thành chùm, bỏ từng quả xếp chồng lên nhau, một chùm mười mấy quả, trông hết như đèn lồng (*). Mộc Đại mua hai chùm, lại treo lên “đòn gánh” của Viêm Hồng Sa.

(*) *Làm con ảnh cho sinh động hình:*

Viêm Hồng Sa cự nự: “Cô mua luôn cho tôi cái mũ rom đi, tôi sắp thành gánh quai vật rồi.”

Mộc Đại nói: “Chuyến này đi không được ăn thịt, chúng ta có thể ăn trứng chiên bù vào.”

Cô búng một cái lên mặt xèng: “Tôi xem người ta dùng xèng làm cháo rán trứng rồi, vừa vặn mình có thì dùng luôn.”

Vì vậy, lại mua thêm một chai dầu ăn nhỏ.

Trở lại quán cơm, đồ ăn đã được dọn lên, đám Mộc Đại đều ăn chay, nhưng vẫn cố ý chọn thêm cá cho tài xế. Ăn xong, tài xế quệt mép: “Tôi đưa mọi người đi thêm đoạn nữa.”

Mộc Đại hơi sững sốt, sau đó mới phản ứng kịp: Ban nãy lúc báo họ đi mua đồ, lão Viêm hẳn là đã thương lượng gì đó với tài xế rồi.

Đưa đi thêm một đoạn nữa, nơi đưa tới mới là then chốt.

Mộc Đại và Viêm Hồng Sa đã bàn bạc xong xuôi, hai người phân ra ngồi hai bên xe van, chia nhau ghi nhớ đặc điểm dọc đường để gửi được thêm nhiều chỉ dẫn cho La Nhận hơn.

Nhưng được một đoạn thì xảy ra vấn đề, Viêm Hồng Sa bật thốt: “Tôi vừa mới thấy một biển hiệu đề là ‘Quảng Tây’, không phải đang ở Quý Châu à?”

Lão Viêm không nói gì, tài xế liếc cô một cái qua kính chiếu hậu, đáp: “Cô gái, Tứ Trại vốn là giao giới của Kiếm Nam, Quý Châu mà.”

Ngồi xe đi đường đất, cả người rung lắc đến thất điên bát đảo, Mộc Đại phải nắm lấy tay vịn phía trên cửa xe mới ổn định được cơ thể, cũng không biết đi được bao lâu, lão Viêm chợt nói: “Dừng lại.”

Xe theo quán tính trượt về phía trước vài mét rồi dừng lại.

Lão Viêm xuống xe, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa không rõ nguyên do, cũng xuống xe theo, tài xế giúp họ lấy hành lý xuống, nói với lão Viêm: “Cụ ơi, lúc nào muốn về thì gọi điện cho cháu, dù cháu không ở đầu này nhưng vẫn có thể nhờ bạn cháu đến đón ạ.”

Nói xong khoát khoát tay, quay đầu xe, nhanh chóng rời đi.

Mộc Đại hoảng hốt vô cùng: Đến đâu rồi?

Chỗ này vô cùng yên ắng, chung quanh toàn núi là núi, lão Viêm tìm một tảng đá ngồi xuống, nói: “Chờ đi.”

Chờ à? Chẳng lẽ còn có người tới đón?

Viêm Hồng Sa nháy nháy mắt với Mộc Đại, tự mình đi hỏi lão Viêm. Lão Viêm không chịu nói có nhẽ nhẽo quấy rầy, chỉ vào con đường đất nói: “Con đường này thông đến một cái làng, trong làng mỗi Hai Tư Sáu đều ra ngoài họp chợ, đến tối sẽ trở về, hôm nay là thứ Tư, muộn chút nữa chúng ta có thể đi nhờ xe.”

Mộc Đại đứng ngồi không yên, chạy trước chạy sau xem địa thế, chụp một bức ghi cho La Nhận, ngắm thấy không chắc ăn, lại tự mình trèo lên cái cây nổi bật nhất, kéo mấy cành cây nhỏ lại bện thành một cái đuôi sam.

Rồi dạn dĩ dạn lại La Nhận: “Chỗ này toàn núi là núi, phía nào nhìn cũng hao hao nhau, cái cây kia anh cũng đừng tìm nhầm, có một cái đuôi sam đó.”

La Nhận nhìn lại: “Đã biết, bạn gái.”

Mộc Đại lúc này mới yên lòng leo xuống.

Hoàng hôn nhanh chóng buông xuống, đợi một hồi, đầu đường xuất hiện một chiếc xe la đi tới, một chàng trai vạm vỡ chừng hai mươi tuổi đánh xe, mặc một cái áo tỳ bà (*), đeo một mảnh nhiễu vấn đầu, lão Viêm vẫy tay gọi dừng, nói với anh ta chuyện đi nhờ xe.

(*) Là cái áo này:

Lúc nói chuyện, Mộc Đại tò mò quan sát những người ngồi trên xe, nam nữ già trẻ đều có, trên xe có không ít sọt, có đồ ăn mua về, cũng có những món đồ thù không bán hết, trang phục của phụ nữ đều viền mép, còn có một cô gái trẻ đội mũ hoa trúc, nhìn rất đẹp.

Tiểu là, ngoài anh chàng đánh xe ra, những người khác đều không biết nói tiếng phổ thông.

Mộc Đại thắc mắc hỏi đáp với họ một hồi, chỉ hiểu được mỗi câu họ nói mình là người “dân tộc Mao Nam”.

Anh chàng đánh xe tên là Trát Ma, rất dễ nói chuyện, chưa đến hai câu đã cho họ lên xe, còn chủ động xuống xe đỡ lão Viêm.

Thế là lắc la lắc lư, xe la lại lên đường.

Trát Ma hỏi lão Viêm: “Cụ muốn đến làng bọn cháu hay là lên núi Trắng Sáng?”

Lão Viêm nói: “Đêm nay chắc phải ngủ lại làng cậu, ngày mai sẽ lên núi.”

Còn phải lên núi? Mộc Đại dùng ánh mắt như mũi khoan trừng Viêm Hồng Sa, Viêm Hồng Sa ôm xềng sắt, dùng khẩu hình nói với cô.

Nói là: Tôi cũng có biết đâu.

Trát Ma nhìn lão Viêm, nói: “Núi Trắng Sáng không dễ lên đâu cụ ạ, nghe nói mất mấy ngày mấy đêm cũng chưa ra được.”

Lão Viêm ừ một tiếng, bảo Viêm Hồng Sa: “Hồng Sa, giúp nội đeo chụp mắt.”

Đây là muốn nghỉ ngơi rồi, Mộc Đại từng nghe Viêm Hồng Sa nói, nhắm mắt là cách bảo vệ mắt cơ bản nhất, đôi mắt của lão Viêm rất quý nên thời gian nhắm mắt càng nhiều càng tốt.

Hôm nay cũng coi như là phải dùng mất nhiều rồi.

Đeo chụp mắt vào xong, lão Viêm khoanh hai chân lại như đá tọa, Viêm Hồng Sa sợ xe rung lắc làm ông ngã nên ở bên cạnh đỡ ông.

Mộc Đại nói chuyện với Trát Ma.

Làng của Trát Ma tên là Thất Cừ, nói là không tìm được trên bản đồ, là một ngôi làng nhỏ đến không thể nhỏ hơn, chỉ có chừng mười hộ. Mộc Đại hỏi về núi Trắng Sáng, Trát Ma gãi đầu nói, núi Trắng Sáng là cái tên dân làng hẳn gọi – cái tên này gần như bực trực hoàn toàn, bởi mỗi ngày trắng sáng đều từ sau núi mọc lên.

Còn trên bàn đồ tên chính thống của dãy núi là gì thì Trát Ma mù tịt.

Lão Viêm tựa hồ đang ngủ, nhịp thở đều đều, xen lẫn tiếng khò khè khe khẽ.

Trát Ma nhìn lão Viêm cười trộm, lại quắt xuống một roi, thúc con la đi nhanh hơn.

Mộc Đại hỏi: “Bao giờ thì tới nơi vậy?”

Trát Ma đáp: “Nửa đêm”

Nửa đêm? Mộc Đại suyt ngất, nhìn con la cứ thùng thình bước đi mà sốt cả ruột, nói: “Tôi xuống đi bộ còn nhanh hơn nó ấy.”

Trát Ma cười ha hả: “Đường thế này có tất nhiên là có thể đi bộ, nhưng tiếp nữa phải lội nước, còn có bảy tám dặm toàn bùn nhão, bùn ngập ngang đầu gối luôn ấy.”

Mộc Đại cúi xuống nhìn bánh xe lớn của xe la, quả nhiên, ngoài tám bánh xe ra thì vòng ngoài dính đầy bùn khô, trong lòng chán nản, chợt nghĩ đến, lúc đám La Nhận tới cũng sẽ phải ngồi xe la, đến lúc đó ba tên đàn ông to cao bó tay bó chân chen chúc trên xe la, nghĩ mà thấy buồn cười.

Lại hỏi: “Núi Trắng Sáng khó đi lắm à?”

Trát Ma nghĩ nghĩ: “Núi Trắng Sáng rất lớn, lớn cực kì, nhưng nghe nói, trong đó có một cái trại, là trại của người Hán.”

“Cũng không phải là người Hán bình thường đâu, nghe nói vài thập niên trước, để tránh chiến tranh đã trốn vào vùng núi thâm này, toàn nhà giàu cả.”

Chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, từ trước thời Tần, người Trung Quốc đã luôn tìm kiếm chốn đảo nguyên trong mộng, rời xa nhân thế, trốn vào núi sâu, ví dụ nhiều không kể xiết.

“Nghe nói, vào trong núi Trắng Sáng, sâu hơn chút nữa, một năm có ba trăm sáu mươi ngày thì đến ba trăm ngày là trời mưa, núi vốn khô đi, lại đổ mưa cả ngày như thế, còn là đất được nữa à, một bước chân nữa cân bùn ấy chứ.”

“Còn nữa nhé...”

Trát Ma nói nửa chừng, chợt lại xua tay: “Không nói nữa không nói nữa, nói rồi lại dọa sợ cô.”

Đã nói được một nửa rồi còn ra vẻ thần bí như vậy, Mộc Đại sao chịu, nài nỉ đe dọa gì cũng đem ra dùng, Trát Ma không chịu nổi bị cô quăn lấy, nói: “Tôi không ngủ được thì đừng có trách tôi.”

Mộc Đại đáp: “Gan tôi lớn lắm”

Trát Ma sợ người khác nghe được, chỉ nhỏ giọng nói với cô.

“Tôi nghe người ta nói, trong núi Trắng Sáng có người rừng.”

Người rừng? Người rừng không phải đều ở Thần Nông Giá hết à?

() Thần Nông Giá (神农架) là lâm khu (tương đương với địa cấp huyện) duy nhất của Trung Quốc, nằm ở phía tây tỉnh Hồ Bắc, là nơi đầu tiên của Trung Quốc cùng lúc lọt vào ba danh sách di sản cần được bảo vệ của UNESCO bao gồm Hệ thống Khu Dự trữ Sinh quyển Thế giới (World Network of Biosphere Reserves), Mạng lưới Công viên Địa chất Toàn cầu (Global Geoparks Network) và Di sản Thế giới (World Heritage Sites).*

Trát Ma cũng không biết Thần Nông Giá là nơi nào, về mặt hán nghiêm túc vô cùng: “Thật đấy, là thợ săn của trại Ca Mã kể với tôi, có một lần, họ dẫn bốn con chó vào núi săn thú, gặp phải người rừng...”

Hắn kể sinh động như thật: “Nói là nữ, cả người từ trên xuống dưới mọc đầy lông, chỉ có mặt và...ngực là không có lông, ngực...to thế này này...”

Mỗi lần nói đến ngực, giọng Trát Mã lại thấp xuống, càng nói, mặt hắn càng đỏ lên, chỉ cảm thấy nói chuyện này với một cô gái trẻ rất xấu hổ.

Mộc Đại truy vấn: “Rồi sao?”

Trát Ma nói: “Thà chó ra cắn chứ sao, nhưng người rừng đó rất khỏe, bắt được chó liền xé xác, xé chết hai con liền, thợ săn bị dọa sợ đến ngất người, sau đó có một người phản ứng kịp, xách súng lên bắn, trúng vào đùi nó, con người rừng kia gào lên, bỏ chạy mất.”

Không biết vì sao, thấy vẻ mặt Trát Ma nghiêm túc vậy, Mộc Đại lại muốn cười.

Cô hỏi: “Vậy anh có thấy tận mắt không?”

Trát Ma sợ hết hồn: “Đương nhiên là tôi chưa từng gặp rồi, tôi mà gặp thì chi có chết thảm, cô không biết đâu, sau đó còn xảy ra một chuyện nữa...”

Mặt hắn chợt đỏ bừng, ngậm chặt miệng.

Mặc cho Mộc Đại có truy vấn thế nào, hắn cũng không lên tiếng, bị hỏi đến phát cuồng, hắn giậm chân, lăm xe la rung lên.

Nói: “Ôi chao, cô là con gái, tôi kể với cô thế nào được.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại [www.EbookFullNet](http://www.EbookFullNet.com).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net.com).

Quyển 3 - Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trời tối rất nhanh.

Xe la lắc lư, con đường đi mà cứ như không có điểm cuối, trên xe rất nhiều người đang gục gặt ngủ, buồn ngủ giống như có thể truyền nhiễm vậy, mí mắt Mộc Đại nhanh chóng díp lại.

Trong lúc mơ màng, có người đẩy đẩy tay cô, đưa cho cô một tấm chăn mỏng, Mộc Đại lơ mơ nói cảm ơn, trườn chăn lên đắp rồi thiếp đi.

Cô mơ thấy La Nhận.

Anh đứng trong vầng sáng, mỉm cười nhìn cô.

Mộc Đại vui mừng chan chứa, chạy tới, nhưng đến lúc tới trước mặt, La Nhận bỗng đổi sắc mặt, vờn tay đẩy cô ra.

Nỗi phiền muộn khổng lồ không thể tan ra kia, đến trong mơ cũng có thể cảm nhận được, Mộc Đại lập tức tỉnh lại, xe la vẫn đang lắc lư, ánh trăng treo cao trên đường núi, Mộc Đại vì giấc mơ này mà cảm thấy tui thân, sờ lên mắt, khòe mắt như vẫn còn vương nước mắt.

Nước mắt trong mơ.

Trước xe la treo một ngọn đèn bảo để soi sáng, cô hỏi Trát Ma: “Còn chưa tới nơi à?”

Trát Ma chỉ về phía khoảng rừng trên núi: “Sắp tới rồi”

Trát Ma thấy bằng cách nào vậy? Sao có mờ hai mắt hết cỡ ra nhìn vẫn không thấy được ngọn đèn nào trong thôn thế.

Trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Mộc Đại hơi lấp bắp: “Thôn các anh...không có điện à.”

Trát Ma nói: “Cũng sắp lấp rồi, sang năm cô đến nữa là có thôi”

Đối với Mộc Đại mà nói, đây cũng chẳng phải tin tức tốt gì, cô vội lấy điện thoại ra.

Quả nhiên, điện thoại không có sóng.

Hệt như bị một chậu nước lạnh dội xuống đầu. Thế này thì cô sao liên lạc được với La Nhận nữa?

Đêm xuống, ở tạm trong nhà Trát Ma, cha Trát Ma mất từ hai năm trước, chỉ có hân và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, trong nhà hai tầng đều có lan can bằng đá, tầng dưới làm chuông cho la, tầng trên là nơi người ở, trên nóc còn có một sân phơi.

Điện thoại không có sóng, Mộc Đại lo lắng mà không biết phải làm sao, thậm chí còn ôm lòng cầu may lên nóc nhà: Biết đầu lên nóc sẽ bắt được sóng thì sao?

Khoa học và cho cô một phát: Không có sóng là không có sóng, cô leo cao đến đâu cũng sẽ không có.

Cô không ngủ được, ngồi trên sân phơi thò vắn than dài, Viêm Hồng Sa đi ra gọi cô đi ngủ, ngửa đầu nhìn cô, nói: “Ồi dào, không liên lạc được thì thôi, cô có biết thế nào là tiêu diệt tận hồn không?”

Cụm từ đó dùng như thế hả? Mộc Đại không muốn đề ý đến cô, nhưng vẫn phải nhìn con cháu kinh xuống giải thích với cô: “Hôm nay là thứ Tư, thôn này chỉ có Hai Tư Sáu mới ra ngoài họp chợ, đám La Nhận mai đến cửa núi chỗ cái cây tết đuôi sam đó rồi sẽ không biết phải đi tiếp thế nào, cũng chẳng có ai dẫn họ vào.”

Viêm Hồng Sa cũng biết cô lo lắng, nhưng không tìm ra được lời nào để trấn an cô, đành buồn bực tự về phòng trước.

Mộc Đại ngồi thêm một lúc, chợt nghĩ ra một biện pháp, vội đứng dậy xuống dưới tìm Trát Ma.

Trát Ma vẫn chưa ngủ, đang ngồi cùng mẹ đan mũ hoa trúc (*), nan trúc chỉ nhỏ bằng nửa que diêm, từng sợi từng sợi lên xuống trong tay, vậy mà lại có thể đan thành hình hoa văn tỉ mỉ cực kỳ.

(*) *Mũ hoa trúc (花竹帽) là loại mũ trúc của người dân tộc Mao Nam.*

Bà mẹ nhìn Mộc Đại cười, lấy một cái ghế xếp cứng bằng thừng ra, mời cô ngồi.

Mộc Đại cảm ơn rồi ngồi xuống, hỏi Trát Ma, mai có thể đánh xe ra ngoài không? Bao nhiêu tiền một chuyến?

Cô nghĩ, hay là mình bỏ ra ít tiền, nhờ Trát Ma ngày mai đánh một chuyến xe la riêng, tới vị trí có cái cây đuôi sam ở cửa núi kia, chờ La Nhận. Bằng không, mình đưa điện thoại cho Trát Ma, bảo hân ra ngoài gọi cho La Nhận, ít nhất thì cũng phải nói tình huống và hướng đi của mình cho La Nhận biết.

Trát Ma nghiêm túc trả lời cô.

Sợ đi chỉ ra ngoài họp chợ vào Hai Tư Sáu là vì cả thôn chỉ có một con la này, không thể dùng quá ác, con la đi một ngày đường, chân cũng yếu mỏi, nhất định phải nghỉ ngơi một ngày, nếu mai lại ép buộc bắt con la kéo xe, con la bị thương là chuyện nhỏ, mà ảnh hưởng tới việc họp chợ của thôn dân ngày hôm sau mới là chuyện lớn – nhiều năm vậy rồi, đã định sẵn Hai Tư Sáu sẽ giao hàng, nhận hàng, nếu làm rối loạn thời gian thì sẽ lờ việc.

Mộc Đại chán nản cực kỳ.

Bà mẹ dường như nghe không hiểu cô nói gì, chỉ nhìn cô cười, Mộc Đại gượng cười nói chia tay với bà, lễ bước ra ngoài.

Mới đi chưa được hai bước, Trát Ma ở phía sau lại gọi cô.

Hân chạy qua, tỏ vẻ ngại ngùng, xoa xoa tay nói ban nãy cô mẹ ở đó nên hân không nói được.

Còn nói: “Nếu cô thật sự có chuyện gấp, mai tôi rảnh, có thể chạy ra cửa núi một chuyến. Tuy tôi chạy không nhanh bằng la nhưng đi nhanh thì cũng tới được, trên đường tôi cũng có thể gọi điện thoại giúp cô, nhưng mà...”

Hân ấp úng, tựa hồ thấy khó mà mở miệng được: “Nhưng mà, cô có thể cho tôi ít tiền được không... Một, một trăm...”

Mộc Đại kinh ngạc: “Một trăm?”

Trát Ma sợ hết hồn, lắp bắp: “Tám...tám chục cũng được.”

Mộc Đại vội xua tay: “Không phải không phải, tôi không có ý đó...”

Con đường kia thật sự khó đi, lại có đến bảy tám đoạn sình lầy, Trát Ma vì muốn cho la nghỉ ngơi mà định tự chạy ra, mệt thì đã đành, còn mất trắng cả một ngày nữa.

Một trăm tệ này, cho cũng phải thấy ngượng, cảm giác như mình đang lợi dụng người ta vậy.

Trát Ma bốt ngượng ngùng, dặn cô: “Cố đừng nói chuyện lấy tiền với mẹ tôi đấy nhé, nói rồi mẹ lại mắng tôi.”

Chuyện rồi cuộc cũng có cách giải quyết, trong lòng Mộc Đại thoải mái hơn nhiều, hỏi thêm một câu: “Bình thường anh sống bằng nghề đánh xe la thế này à?”

“Ừ đúng, đánh xe la ra ngoài, mọi người trả tiền xe, tôi cũng thuận tiện mang hàng đi bán, cô thấy rồi đấy, lúc rảnh rồi, tôi và mẹ sẽ đan mũ hoa trúc.”

Hân chợt nhớ ra điều gì, kéo Mộc Đại về phòng, lấy ba cái mũ hoa trúc xếp chồng lên nhau đưa cho cô, nói trong núi mưa nhiều, đội mũ trúc che mưa cũng tốt.

Còn lấy không của người ta mũ hoa trúc nữa, Mộc Đại càng thêm áy náy, khẳng khẳng muốn đưa tiền, nói mẹ hắn kiếm sống bằng nghề đan mũ hoa trúc này đã chẳng dễ dàng gì, cô không thể lấy không.

Trát Ma cười ha ha: “Mẹ tôi không phải kiếm tiền bằng cái này đâu, mẹ tôi là bà mo nhân duyên nổi tiếng đấy, trai gái mười dặm tám thôn quanh đây đều tìm mẹ tôi xem cá, cứ tôi là lại mang bao nhiêu đồ tốt sang biếu.”

Mộc Đại tò mò, bà mo nhân duyên là gì?

Trát Ma giải thích cho cô, trong thôn trong tộc họ tuy là yêu đương tự do nhưng hôn nhân lại không được tự chủ như vậy, phải được cha mẹ đồng ý, bà mới dắt mối, sau đó còn phải tìm bà mo nhân duyên, để bà mo xem xem hai người có thể ở chung với nhau không.

Bà mo nhân duyên gặt đầu rồi, đôi lứa mới có thể yên lòng kết làm vợ chồng, nếu bà mo nhân duyên lắc đầu thì dù đôi bên có yêu nhau thế nào đi chăng nữa cũng sẽ tan rã.

Thần kỳ thế cơ à, Mộc Đại nhỏ giọng thì thầm “Có chuẩn không?”

Trát Ma kiêu hãnh đáp: “Chuẩn chứ, nếu không người tám thôn mười dặm sao chịu tới xem?”

Bà mẹ dường như cũng biết là Trát Ma đang khen mình, nở nụ cười rộ, nếp nhăn trên mặt rất sâu, từng vết từng vết.

Nhíp tim Mộc Đại dồn dập như trống trận, hỏi Trát Ma: “Có thể xem cho tôi không?”

Trát Ma nói: “Nhưng cô chỉ có một mình, xem sao được? Để tôi hỏi mẹ tôi thử xem.”

Hắn đi qua, dùng tiếng Mao Nam nói vài câu với mẹ, sau đó kêu Mộc Đại qua đó ngồi: “Mẹ hỏi là, cô có mang theo món đồ gì người kia tặng không?”

Có chứ, Mộc Đại vội vàng tháo cái còi La Nhận cho trên cổ xuống, dây đeo màu trắng bạc, cái còi nhẵn nhụi, bên cạnh treo một viên ngọc trai màu trắng.

Bà mẹ cầm lên, cẩn thận soi dưới ánh đèn, cười nói gì đó, Trát Ma nói: “Mẹ tôi nói, thật xinh đẹp.”

Có người khen đồ La Nhận tặng đẹp, thực sự nghe còn thích ý hơn cả khen cô, Mộc Đại cũng hơi kiêu hãnh, tự nhủ trong lòng: “Tất nhiên rồi!”

Bà mẹ lấy từ mình vài quần quanh thắt lưng ra một cái túi thêu màu xanh, từ trong miệng túi kéo ra một sợi thừng bên màu đỏ, dùng ngọn đèn đốt, lúc đốt gần hết thì bỏ vào lòng bàn tay trái, Mộc Đại ả khẽ một tiếng, nghĩ Lỡ đốt phải tay thì phải làm sao.

Nhưng chuyện đó cũng không xảy ra, có thể là vì bà mẹ làm đã quen, có thể là do vết chai trong lòng bàn tay bà quá dày nên không còn cảm giác đau nữa. Hai tay bà chà vào nhau, cho đến khi cả hai lòng bàn tay đều dính tro đen của sợi thừng cháy.

Sau đó ra hiệu bảo Mộc Đại giờ ngang tay phải lên, lòng bàn tay úp xuống, lòng bàn tay bà thì ngửa lên, nhẹ nhàng hợp lại với tay cô.

Tay kia cũng ngửa lòng bàn tay, bảo Trát Ma một tiếng, Trát Ma nhanh chóng đặt sợi dây treo cái còi vào lòng bàn tay bà.

Trong phòng lập tức yên lặng.

Cửa sổ đều đóng chặt, đến cả ngọn lửa trong đèn dầu cũng không nhảy nhót nữa, bà mẹ nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, đôi môi khô róc chậm rãi mấp máy.

Tay bà vừa khô vừa gầy, đầu ngón tay có vẻ như vì bị nan trúc cắt phải nên quần không ít băng dán, mà băng dán vì làm lụng cả ngày nên sớm đã chuyển thành màu tro xám.

Không biết phải chờ đến bao lâu, Mộc Đại bắt đầu suy nghĩ miễn man.

Tin hay không tin, trong lòng cô cũng không nói chính xác được, ban đầu nhờ mẹ Trát Ma xem cho mình, nửa là tò mò, nửa là thấy thú vị, nhưng lúc này khi đang thực sự tiến hành, trong lòng lại dâng trào thấp thòm.

Nếu là tin xấu thì sao?

Nghĩ thế bên thấy hơi hối hận, cảm thấy mình không nên xem, nếu là tin xấu thì chẳng thà không biết còn hơn.

Bà mẹ buông tay Mộc Đại ra, so với ban nãy, sắc mặt bà có phần nặng nề, quay sang nói chuyện với Trát Ma, dùng tiếng địa phương, Mộc Đại nghe không hiểu, nhưng cũng nhận ra được, sắc mặt của Trát Ma dường như cũng nghiêm túc hơn nhiều.

Sao vậy? Lòng cô dần dần căng lên.

Trát Ma đưa sợi dây chuyền gắn còi cho cô, nói: “Để tôi đưa cô ra ngoài.”

Tìm Mộc Đại trầm xuống, cô máy móc đứng lên đi theo Trát Ma, khi tới cửa, quay đầu thoáng nhìn lại.

Bà mẹ cúi đầu, đan cái mũ hoa trúc trong tay, như đang thờ dài.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng, ban đêm trời rất lạnh, không có đèn, nín thở lắng tai, còn có thể nghe thấy tiếng con la bên dưới đang đi lòng vòng tàn bộ, phun khí.

Mộc Đại hỏi: “Sao thế?”

Trát Ma trầm ngâm hồi lâu, khó xử lên tiếng: “Trước đây, trong thôn cũng có một đôi tôi xem, hai người họ rất hợp nhau, nhưng mà, mẹ tôi lại nói là không được. Bởi thế nên trong nhà không đồng ý, hai người họ ôm nhau khóc lóc, sau đó chia tay. Sau nữa, sang năm mới, cả hai đều tìm được người mới, tình cảm rất nồng thắm, còn tốt hơn trước kia.”

Mộc Đại nhìn hần chăm chăm: “Mẹ anh đã nói gì?”

Trát Ma bị cô nhìn mà lúng túng, giậm chân một cái hạ quyết tâm, nói ra: “Mẹ tôi nói, người cuối cùng anh kia ở bên không phải là cô.”

Trong tai Mộc Đại ồ ồ, hỏi: “Vì sao?”

Trát Ma cũng không nói rõ, hần lúc thì xoa tay lại lại giậm chân, cứ lải nhải lộn xộn: “Mẹ tôi cũng không hiểu, nói là rất quái lạ, mẹ tôi cũng nhìn không rõ, nhưng chỉ biết là không phải cô, hai người rất hợp nhau, nhưng không biết vì sao mà giữa chừng không thấy cô đâu nữa... Cuối cùng người bên cạnh anh ta, không phải là cô...”

Hần không dám nói nữa, nương theo ánh sáng yếu ớt từ trong phòng hắt ra, hần thấy Mộc Đại đang khóc.

Người đang yêu, dù tự nhủ không tin vào những chuyện này, nhưng nghe thấy lời dị nghị, vẫn sẽ cảm thấy đau lòng, nhất là khi nghe hần nói, cuối cùng ở bên La Nhận là một người khác, không phải mình.

Cô xoay người về phòng, bước chân nhẹ bằng chẳng còn chút sức lực nào, bước nặng bước sâu như đang đi trên bông.

Trát Ma đứng sau giậm chân, cứng cổ gọi với theo: “Ồi chào, tôi nói cô nghe, mẹ tôi nói mất linh cũng nhiều lần rồi, lời mẹ tôi cũng không trùng lắm đâu...”

Mộc Đại ngậm nước mắt bật cười, cô cảm on háo ý của Trát Ma, nhưng cậu chàng này nói xạo cũng thật bừa bãi.

Viêm Hồng Sa đang giữa cơn mơ màng, trở mình, nương theo ánh trăng từ cửa sổ rọi vào, thấy Mộc Đại đang ngồi đó.

Cô dụi mắt, nhìn lại.

Đúng là đang ngồi, không nhúc nhích.

Viêm Hồng Sa ngáp dài, dịch người về phía cô, vỗ vỗ đầu gối Mộc Đại: “Sao còn chưa ngủ vậy, nội tôi nói, sáng sớm mai còn phải lên đường đó.”

Mộc Đại vẫn không nhúc nhích.

Viêm Hồng Sa cảm thấy kì quái, bên quần chân ngồi đây, hỏi: “Sao thế?”

Mộc Đại không nhìn cô, khẽ thì thào: “Hồng Sa, có thể tôi sẽ chết.”

Nửa đêm canh ba, Viêm Hồng Sa bị cô dọa cho cả người sồn da gà, sau ba giây ngáy ra thì nói: “Thời ngay thôi ngay! Đứa nào nói bậy bạ gì đấy? Đánh chết nó!”

Cô lần một vòng đến cuối giường chỗ đặt cái xềng, quay cán gỗ ra khua khua ba cái, tiếng động quá lớn, đến lão Viêm cũng không nhìn được trở mình.

Mộc Đại như không phát hiện ra, cô thờ dãi, chậm rãi nằm xuống, kéo chăn lên mặt.

Viêm Hồng Sa bò lại về, định hỏi Mộc Đại làm sao, lúc đến gần mới phát hiện ra cô đã nằm xuống, mắt nhắm lại, dường như đã ngủ.

Viêm Hồng Sa không chắc chắn ngồi dậy, trong bóng tối, cô một mình hoang mang hồi lâu.

Rốt cuộc là Mộc Đại có thực sự nói câu kia không, hay là mình đang mơ?

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 10

Câu hỏi này cứ lẩn quẩn mãi trong lòng Viêm Hồng Sa.

Hôm sau vừa tỉnh dậy, cô đã túm Mộc Đại lại hỏi: “Đêm qua cô nói chuyện với tôi à?”

Mộc Đại trả lời, không tập trung lắm: “Không biết.”

Không biết? Viêm Hồng Sa nhủ thầm trong bụng: Chẳng lẽ là mình mơ thật? Mơ thật đến thế cơ à?

Có điều, chuyện này rất mau bị cô quên ra sau đầu – cô trông thấy mấy cái mũ hoa trúc Trát Ma tặng cho họ, thích thú vô cùng, đôi lên hỏi Mộc Đại: “Cô thấy tôi trông có giống nữ hiệp không?”

Mộc Đại tựa vào khung cửa ăn bánh mì khô, nhỏ giọng đáp: “Giống.”

Sắc trời không đẹp lắm, trong không trung lất phất mưa bụi, lúc lớn, lúc bé, Trát Ma gọi cô vào nhà ăn, cô không vào, một mình gặm bánh mì.

Trước khi xuất phát, Trát Ma đưa một cái gói trúc qua, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa đeo balo hành lý, gói trúc để lão Viêm đeo, bên trong có một con dao bầu, vài cây đuốc dầu quấn vài tấm dầu.

Trát Ma dặn Mộc Đại: “Đường núi không dễ đi, đôi lúc bụi gai mọc đan vào nhau, cô phải chặt đi để mở đường. Nếu đi đêm thì đốt đuốc lên – có lửa, dã thú sẽ tránh ba người.”

Mộc Đại rợn hết cả người: “Có cả dã thú nữa à?”

Trát Ma nói: “Đương nhiên rồi, gấu chó, sói, trăn, không có dã thú, thợ săn biết săn cái gì?”

Trát Ma tiễn họ đi một đoạn, đó là một con đường bùn quanh co để lên núi, bùn nhão nhoét, bước một bước lại trượt một bước, họ phải nhặt cành cây làm gậy chống, cẩn thận đi từng bước ngắn, Viêm Hồng Sa cũng không xách xềng lên vai nữa mà kéo đi, cứ đi được một bước là lại thờ dãi một hồi.

Lúc Trát Ma dừng chân, lại một lần nữa nhấn mạnh với Mộc Đại: “Này, mẹ tôi xem thật sự không chuẩn đâu.”

Mộc Đại nghe hẳn nói, mắt đỏ lên, cảm thấy Trát Ma thật đáng ghét. Vất vả mãi mới quên được chuyện này đi, hẳn lại nhắc cô nhớ lại.

Cô nghiêng rặng, bước nhanh mấy bước đuổi theo lão Viêm, vút Trát Ma lại đó.

Trát Ma cảm thấy ử oái vô cùng, ngửa đầu lên nhìn ba người họ khó nhọc leo núi, ba người đều đội mũ hoa trúc, leo lên cao, trông như ba chấm đen nhỏ đi động.

Trát Ma chợt nhảy dựng lên: Ấy! Sao hẳn còn đứng đây làm gì, có chuyện quan trọng phải làm mà, đã nhận một trăm tệ của Mộc Đại rồi!

Vào núi rồi, mưa như cày lớn hơn, từng trận từng trận trút xuống, Mộc Đại cẩn thận để ý, phát hiện ra có đôi lúc không phải là trời mưa, mà là nước đọng trên tán cây nhỏ xuống, rã rích tí tách, từ sáng tới khuya cũng không rơi hết, đôi khi một có cái là lớn nghiêng một cái, nước ào ào đổ xuống, mũ hoa trúc đội trên đầu cũng bị nước đập lệch.

Mộc Đại đeo balo lớn, bước từng bước, đỡ lão Viêm đi ở phía trước, Viêm Hồng Sa đi sau, kéo xềng, cứ mấy bước lại oán thán một câu, có lần còn nức nở: “Trời ơi... Cả đôi này tôi cũng không muốn đi đào bới vật nữa...”

Có nhấc chân lên cho Mộc Đại xem, cô đi giày leo núi cỡ thấp, sinh lầy quá sâu, tràn qua thành giày cá vào giày, tất trắng cứ như ngâm trong canh bùn.

Lão Viêm lạnh lùng nói: “Con tưởng đào bới vật là chuyện dễ dàng lắm à, hà một hồi, uống một ngụm rượu là đào được bảo vật? Là cảm được bộn tiền?”

Thấy chưa, làm lão Viêm giận rồi, Mộc Đại đánh mắt với Viêm Hồng Sa, ý bảo cô đừng nói nữa.

Viêm Hồng Sa ủ rũ, lúc sau lại nói: “Nội, ngồi xuống nghỉ một lát đi.”

Đường núi đứng là không dễ đi, lão Viêm đã có tuổi, nhanh mệt hơn họ, bèn dừng lại nghỉ chân một lát.

Lão Viêm cứ dừng lại là sẽ đeo chụp mắt lên, dáng vẻ như mắt mình quý giá lắm vậy.

Mộc Đại tìm chỗ ngồi xuống, cởi giày ra, cởi tất vắt một cái, toàn là nước bùn, cô bỏ tất bẩn vào túi, thay một đôi sạch khác, bên ngoài lại bọc thêm một lớp túi nylon rồi mới xỏ lại giày.

Tuy đi đường nghe cứ loạt xoạt, nhưng dù sao chân cũng thoải mái hơn phần nào.

Viêm Hồng Sa khen: “Mộc Đại, cô thông minh thật đấy.”

Cô học theo, cũng bọc một cái túi nylon vào chân. Mộc Đại cầm dao bầu, đi mấy bước ra đường, chọn một cây đại thụ, lột một mảng vỏ cây xuống, khắc lên chỗ thân cây vừa tróc vỏ một vết thẳng đứng, đại biểu cho số 1.

Khắc xong, gờ tay lên vuốt ve, lại thôi thôi lên vết khắc, nghĩ: Là Nhận nhất định sẽ nhìn thấy cái này.

Một lần nữa xuất phát, đi không được bao lâu thì gặp phải bụi gai, Mộc Đại cầm dao bầu đi phía trước mở đường, chém trái chặt phải, thật sự là mở một con đường thôi mà muốn gãy cả tay.

Cô cảm thấy công tác chuẩn bị còn chưa đầy đủ, nếu lão Viêm nói sớm điều kiện khắc nghiệt như vậy, cô đã trang bị kỹ lưỡng hơn rồi – có điều nghĩ lại, bình tới tướng ngắn, nước tới đất cạn, không có giấy đi mưa, không phải có thể lấy túi nylon ra dùng sao.

Trên đường, cô lại nghĩ ra chiêu mới, cứ đi hai bước lại vung dao bầu chém một phát lên thân cây, không chém ra vết dao, mà lột xuống một mảng vỏ cây.

Viêm Hồng Sa ban đầu còn phản nản: “Mộc Đại, cô thừa tay đấy à!”

Nhưng sau đó, cô không nói gì nữa, bởi khi quay đầu lại nhìn con đường phía sau, vỏ cây tróc ra rụng trên đất, nhìn rất giống dấu chỉ đường thiên nhiên.

Chuyện này so với việc khắc chữ lên cây dễ dàng mà rõ rệt hơn nhiều.

Cứ như thế vừa đi vừa nghĩ, nghĩ rồi lại đi, đôi thì ăn tạm chút lương khô, mắt dần khái niệm thời gian, chân nhắc lên như nặng đến bảy tám cân.

Lúc trời sắp tối, Mộc Đại lại chợt cảm thấy quái lạ, hỏi Viêm Hồng Sa: “Sắp tối rồi hả?”

Viêm Hồng Sa lấy điện thoại ra xem giờ, nói: “Ừ, sắp tối rồi.”

Vừa cất điện thoại đi, sau một cái cây cách đó không xa, có một bóng đen vụt lướt qua, có thể là sói.

Đa đầu Mộc Đại tên rắn, vội lấy trong gùi ra một cây đuốc, đốt lên, ngọn lửa cháy bùng trong mưa, xung quanh như cày tối hơn.

Viêm Hồng Sa hỏi: “Nội, còn bao lâu nữa thế?”

Giọng cô run rẩy, không biết là thật sự có tiếng vọng lại hay là do trong lòng hoảng sợ.

Mắt Lão Viêm đến tối không nhìn được rõ nữa, âm ừ một câu: “Sắp tới rồi, đường này đi xuống núi, hai đứa nhìn xuống xem, có phải có một cái trại không?”

Mộc Đại trừng mắt nhìn: Tối đen, chẳng có gì cả.

Có điều cũng dễ hiểu, thôn Thất Cử không có điện, chỗ này chắc chắn càng không có.

Câu “sắp” của lão Viêm khiến cô phấn chấn hơn nhiều, nói với Viêm Hồng Sa: “Đi nhanh lên chút, tối mà có nước nóng, chúng ta có thể nấu mì ăn đó.”

Cả một ngày gặm bánh mì không, mùi gói quá thật có sức hấp dẫn cực kì, Viêm Hồng Sa một tay đỡ lão Viêm, một tay kéo xềng, phăm phăm bước đi.

“Mộc Đại, chúng ta còn có thể đập trứng vào mì làm trứng chăn nữa đó.”

Hình như đúng thật là có một cái trại, trong bóng tối hiện lên những đường nét đậm màu hơn, Mộc Đại đưa đuốc cho Viêm Hồng Sa, lấy đèn pin ra soi sáng, chạy lên trước mở đường.

Đến chỗ đất phẳng, soi đèn pin ra bốn phía.

Đây là một khoảnh đất trũng trong khe núi, phần lớn là nhà gỗ lợp mái tranh, mái nhà đã sụp xuống từ lâu, có một nhà là nhà đá, hình dáng và cấu tạo rất giống nhà Trát Ma, tầng dưới trống không, bên cạnh có một thang gỗ thông lên tầng hai.

Ở giữa khoảnh đất trũng có một cái giếng.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, cảm giác quá rợn người, Mộc Đại hô lên: “Có ai không?”

Tiếng vọng từ khắp nơi trong núi vọng lại, khiến cả người cô nổi hết cả da gà.

Viêm Hồng Sa đỡ lão Viêm lại gần, bắt an nhìn một vòng, nói: “Nội, ở đây không có ai.”

Một con gió thổi qua, rừng cây trên núi nghiêng nghiêng ngả ngả, cứ như thể sâu trong cánh rừng tối mịt ấy có người đang ẩn nấp, Mộc Đại nắm chặt dao bầu trong tay, chỉ vào căn nhà đá, nói: “Hay là đêm nay ở đây đi, để tôi lên đó xem trước.”

Thực ra trong lòng cô cũng sợ, nhưng mình nếu đã là vệ sĩ thì đương nhiên chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi mà làm.

Mộc Đại leo lên thang gỗ, trên lầu có hai gian phòng, một gian là bếp, trong bếp có nồi nấu nước, bên tường xếp một chồng củi khô, ang nước chậu đồng thia múng đều đủ cả; gian còn lại là phòng ngủ, trên sàn đặt mấy tấm ván giường, trên ván giường trải rom rạ và da thú.

Không có gì bất thường, Mộc Đại thở phào một tiếng, giúp Viêm Hồng Sa đỡ lão Viêm lên.

Lão Viêm nói: “Trại chắc bị bỏ hoang rồi. Căn nhà này chắc giữ lại làm chỗ nghỉ tạm cho thợ săn, khi nào vào núi săn thú thì ở lại đây một hai đêm.”

Dù chỗ này đơn sơ nhưng có nơi để nghỉ ngơi là tốt lắm rồi, tâm trạng Mộc Đại và Viêm Hồng Sa sáng sủa hơn hẳn, cảm thấy chưa từng trải nghiệm thế này bao giờ, cũng rất thú vị.

Viêm Hồng Sa nói: “Cảm giác như đang sinh tồn nơi hoang dã ấy.”

Cả hai gian phòng đều có hộc cắm đuốc, hai cây đuốc đốt lên, cả căn nhà nhất thời sáng trưng.

Đun một nồi nước trước đã, ăn một bữa ngon lành, lại đun thêm nồi nữa, rửa chân, giặt quần áo rồi đánh một giấc.

Mộc Đại phản phở Viêm Hồng Sa vào bếp nhóm lửa, mình thì ra giếng lấy nước.

Xuống thang, đi thẳng tới giếng. Cái giếng này xây theo kiểu cũ, dùng ròng rọc thả thùng xuống, Mộc Đại xách thùng lấy nước ném xuống giếng.

Tôm một tiếng, hình như có nước, chỉ là lần đầu ném chưa chuẩn, kéo lên quá nhẹ, Mộc Đại nhẫn nại ném thùng xuống lần nữa, đợi thùng nước đọng được khá khá rồi mới từ từ kéo lên.

Kéo lên, có thứ gì đó đen sì nổi lềnh bềnh trong thùng nước.

Mộc Đại bật đèn pin lên nhìn, sợ hết hồn lùi ra sau hai bước, lát sau mới vỗ ngực, tự nhủ không có gì, chỉ là một con búp bê vải mà thôi.

Lại rọi đèn pin vào thùng nước, đó là...

Là một Táo Tinh Nuơng may bằng vải, cũng không biết là đã ngâm trong nước bao lâu rồi, cả thân đều bốc mùi thối rửa, mắt là dùng chi đen thêu trên vải trắng, đường may lóm chớm, giống như một đường răng cưa đi lệch.

Cùng lúc đó, trong phòng lớn nhà Trát Ma, Tào Nghiêm Hoa ăn cháo khoai lang, gặm bánh ngô, tròn tròn mắt nghe Trát Ma kể chuyện nữ người rừng.

“Thật là đã...cường hiếp một ông già hơn năm mươi?”

Trát Ma gật đầu nói: “Đúng thế, người trong trại nghe thấy ông ta kêu gào thảm thiết, bèn tụ tập người, dắt chó, xách theo đèn pin, ghì góc lên núi xem thì thấy quần áo đã bị xé sạch, người cũng đã chết.”

Tào Nghiêm Hoa tròn mắt nhìn cả hai mắt ra: “Khẩu vị nặng thật, sao không kiếm trai trẻ mà lại tìm một ông già vậy?”

Trát Ma nói: “Con đường đó bình thường không có ai đi, ông già đó gánh hàng về, đi tắt qua lối đó, không may bị lạc.”

Tào Nghiêm Hoa truy vấn: “Vậy cậu có thấy tận mắt không?”

Trát Ma thành thật lắc đầu: “Không có, chỉ nghe người ta kể lại thôi.”

Tào Nghiêm Hoa tặc lưỡi hai tiếng, quay sang Một Vạn Ba: “Tam Tam, cậu có nguy cơ lâm đấy.”

Một Vạn Ba nhảy dựng lên như bị kim đâm: “Sao lại là tôi?”

Tào Nghiêm Hoa cười khan: “Sức chiến đấu của anh Tiểu La mạnh như vậy, chắc chắn không phải sợ người rừng. Tôi hiện giờ đang chăm chỉ khổ luyện, ít nhiều cũng biết vài miếng võ công. Có mỗi cậu là...”

Tào Nghiêm Hoa cảm khái lắc đầu, trong mắt cảm thông thì thôi lại còn lẫn thêm chút hả hê.

Một Vạn Ba thở gấp: “Ông Viêm còn có nguy cơ hơn tôi, ông ấy là ông già!”

La Nhận ngồi bên cạnh, nghe mà buồn cười, cũng không coi là thật: “Được rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, mai còn phải đi tiếp.”

Lại hỏi Trát Ma có vài bạt không, đường núi không dễ đi, tiện nhất là lấy vài bạt may thành ống gậy, buộc vào gậy làm gậy đi mưa.

Có súng săn không? Nếu trong trại có thợ săn, có thể mượn một khẩu không, mua cũng được.

Dao cũng cần, mỗi người một thanh, đuốc chắc chắn phải có, trong núi có dã thú, gậy chống phải vót ngay bây giờ, tốt nhất là vót nhọn đầu, lúc khẩn cấp còn có thể dùng để phòng thân.

Đồ đạc phải dọn lại lần nữa, cái gì không cần thiết thì gửi nhờ ở nhà Trát Ma, chỉ mang những thứ cần thiết nhất đi bao gồm nước, thuốc men, lương khô, quần áo gọn nhẹ nhất có thể.

Dặn dò xong xuôi, đứng dậy về phòng, Trát Ma đi ra theo, muốn nói lại thôi.

La Nhận khó hiểu: “Có chuyện gì à?”

Trát Ma ấp ứng: “Cô gái tên Mộc Đại kia, là bạn gái anh à?”

La Nhận cười rộ: “Phải!”

Anh trêu chọc Trát Ma: “Sao thế, cậu nhìn trứng cô ấy à?”

Trát Ma hết hồn, hai tay xua loạn: “Không không không không không.”

La Nhận phì cười: “Đùa cậu thôi.”

Trát Ma xoa xoa tay, tiếp tục ấp úng: “Tối qua, mẹ tôi xem nhân duyên cho cô ấy.”

La Nhận sững sốt.

Mẹ Trát Ma là bà mo nhân duyên, chuyện này trước đó họ đã biết rồi, bởi vì tối nay chỉ toàn khách nam nên bà mẹ ra chào họ xong thì về phòng luôn, không ngồi lại tiếp khách nữa.

La Nhận cảm thấy, chắc là kết quả xem không tốt, nếu không, Trát Ma đã chẳng trịnh trọng một mình tìm anh nói như vậy.

Quả nhiên, nghe đến “Mẹ tôi nói cô ấy và anh cuối cùng không ở bên nhau.”, lòng La Nhận trầm xuống.

Anh nói: “Cái này đâu phải lúc nào cũng chuẩn đâu.”

Trát Ma xấu hổ vô cùng, nói: “Đừng đúng, mẹ tôi bình thường xem cũng không chuẩn lắm. Nhưng mà, Mộc Đại có vẻ rất khổ sở, nói một hồi, cô ấy đã khóc mất rồi.”

Lòng La Nhận lại trầm xuống tiếp, cũng không biết nên nói gì, dừng một chút mới cười bảo: “Bạn gái tôi rất thích khóc nhè.”

Trát Ma chỉ ra sau La Nhận: “Cô ấy đứng đó khóc, tôi nói gì cô ấy cũng không để ý đến tôi. Sau nữa, sáng sớm tôi gọi cô ấy vào nhà ăn, cô ấy cũng không ăn, lúc tiễn cô ấy đi, cô ấy cũng không nói chuyện với tôi.”

Hắn xoa xoa tay, không biết nên xin lỗi thế nào.

La Nhận cười, nói: “Tôi biết rồi.”

Trát Ma đi rồi, La Nhận xoay người, nhìn vị trí trước mặt.

Thì ra tối qua, cô đã đứng ở đây, một thân một mình lau nước mắt, cái túi nhỏ lẻ loi, đêm qua chắc ngủ không ngon rồi, sáng nay lúc xuất phát, mắt chắc chắn là sưng húp phải không.

La Nhận hơi đau lòng.

Bạn gái, em đừng khóc, lời một bà già nói, sao có thể coi là thật chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 11

Bát mì gói thêm trứng chần ngon tuyệt hảo mà Viêm Hồng Sa mòn mỏi chờ đợi rốt cuộc tan thành mây khói.

Mộc Đại nói: “Có một con búp bê vải ngâm trong nước, ghê chết được. Nước này dùng để rửa chân thôi.”

Viêm Hồng Sa hiểu ký: “Búp bê vải gì vậy, Mộc Đại, cô lấy qua đây xem chút đi.”

Một Đại cười khan hai tiếng ha ha, cười một tiếng lại dừng một chút, nói: “Tự ra mà xem đi.”

Món đồ đó, cô còn lâu mới cầm lên nhé.

Viêm Hồng Sa nhát gan, nhưng bây giờ trong lòng ngứa ngáy hiều kỳ vô cùng, cuối cùng không nhịn được, tự lấy đuốc, tay bọc một cái túi nylon, hét a a a một đường chạy tới cạnh giếng, nhặt lên rồi lại a a a một đường chạy về.

Mộc Đại ở tầng trên cuống đến giậm chân: “Cái thứ đồ quý kia! Đừng nhặt về!”

Viêm Hồng Sa hét cả một đường, tranh thủ thời gian vặc lại: “Lẽ nào cô muốn bắt tôi đứng cạnh giếng xem?”

Cô vẫn chạy về dưới nhà, lúc này mới ném búp bê vải xuống, giờ được lên soi, ồ một tiếng, nói: “Con búp bê vải này là Tảo Tinh Nương, giống với con La Nhận nói.”

Mộc Đại cúi người nhìn xuống dưới lầu, nương theo ánh đuốc nhìn.

Đúng là rất giống, tay phải cầm chổi, là dùng nan trúc thật bó lại rồi lấy chỉ quấn vòng vòng vào tay, cánh tay trái xách một cái lán, và cả một bọc vải nhỏ.

Chỉ có điều, đây là bàn đơn giản thô sơ.

Viêm Hồng Sa còn thò tay ra nhéo nhéo, nói: “Cái lán này may tí mỉ thật, cho cả gạo thật vào này.”

Mộc Đại nói: “Cô có đi lên không đây?”

Mộc Đại chỉ cần nỗi giận là sẽ giống hệt như một bà chị hung dữ, Viêm Hồng Sa không thể làm gì khác đành hậm hực leo lên.

Sau khi leo lên, quay đầu nhìn con búp bê Tảo Tinh Nương nằm trên đất, cặp mắt như hai đường răng cưa, dài ngắn không đồng đều.

Trong lán có thêm gạo, trong đôi mắt này, nếu thêu thêm tròng mắt thì...

Viêm Hồng Sa bị ý nghĩ của mình dọa sợ, á một tiếng chui tọt vào bếp.

Mộc Đại nói: “Giờ mới biết sợ hãi, vừa nãy đã bảo là đừng nhặt về rồi!”

Nửa đêm, mưa dần xối xả, sấm chớp đi đùng, trong núi tiếng vọng lớn, cả căn nhà như bị lay động nghe ông ông.

Nhà tuy xây bằng đá, nhưng lợp mái chỉ toàn bằng gỗ và cỏ tranh, lại có những mẩy chỗ bị dột, ban đầu thì róc rách như khe suối nhỏ, sau khi hết mưa thì trong nhà bắt đầu nhỏ nước, tí tách tí tách.

Mộc Đại mơ mơ màng màng ngủ, nghĩ: Minh là đang một đêm lâu nhỏ nghe mưa xuân (*) đấy mà.

(*) Một câu trong bài thơ “*Lâm An xuân vũ sơ tễ* (临安春雨初霁)” của nhà thơ Lục Du thời Tống.

Lại mơ thấy La Nhận.

Mơ thấy mình áo vá quần đụp, ngồi bên khung cửi dệt vải, bên ngoài trời mưa to, trong nhà cũng tí tách mấy chỗ mưa nhỏ.

La Nhận cầm roi da đứng bên cạnh, lớn tiếng quát: “Nhanh lên, dệt xong vải tôi còn cầm đi đôi rượu uống.”

Trong mơ, bản thân thể thâm vô cùng, vừa lau nước mắt vừa dệt vải, nói La Nhận: “Anh chỉ biết mỗi uống rượu thôi...”

Mộc Đại giật mình tỉnh giấc, cô nắm thật chặt cái áo khoác đang đắp, nghĩ: La Nhận, đồ tồi.

Hôm sau, Mộc Đại tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã òa lên một tiếng hoan hô.

Trời hừng nắng rồi, tuy không phải là nắng to nắng đẹp gì nhưng ít ra cũng là có nắng.

Mộc Đại rất chi là tiết kiệm lấy nước khoáng trong balo ra đánh răng rửa mặt, lúc quay lại căn nhà, lão Viêm và Viêm Hồng Sa đều đã dậy, lão Viêm nhìn Mộc Đại, nói: “Mộc Đại này, cháu tránh đi một lúc, ông có một số việc muốn dặn dò Viêm Hồng Sa.”

Viêm Hồng Sa đỏ mặt, ra chiều khó xử, cảm thấy nội mình thật đúng là keo kiệt, đã sớm tối làm bạn với nhau chừng đấy ngày rồi mà vẫn cứ phòng bị Mộc Đại như vậy.

Cô hạ quyết tâm, bắt kẻ nội nói gì với cô, sau đó cô đều sẽ nói với Mộc Đại.

Đối với thái độ của lão Viêm, Mộc Đại ít nhiều cũng đã thấy quen, cô ò một tiếng, tự lấy nước và bánh mì rồi ra ngoài.

Nếu đã báo cô tránh đi thì cô sẽ tránh hẳn ra thật xa.

Cô vừa nhai bánh mì, vừa đi loanh quanh ngó nghiêng cái trại trên khoảnh đất này, mấy căn nhà tranh đúng là đã bỏ hoang, thò đầu vào xem, bên trong lờm xuồng thành cái ao nước, có thể nuôi được cá.

Cô buồn chán vô cùng, lại đi tới bên giếng

Người cô đại lấy nước làm gương, thế có dùng nước giếng làm gương không? Cô nghịch ngợm thò đầu vào nhìn.

Trên mặt nước giếng sáng loáng, nổi lênh bênh một con búp bê Tảo Tinh Nương.

Máu huyết cả người xộc thẳng lên não, sau vài giây sững người, cô nhanh chóng chạy về căn nhà nhỏ, cúi xuống nhìn.

Tối qua, cô nhớ rất rõ ràng, Viêm Hồng Sa đã nhặt con búp bê Tảo Tinh Nương đó ném ở dưới nhà.

Không có, trên mặt đất bùn trắng hoác, chỉ có sỏi đá rải rác, và mồm cô từ dưới khe đá chui ra.

Cô xoay người, nhìn lại cái giếng rỗng rọc cũ kỹ kia.

Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Là có người nhặt Tảo Tinh Nương, một lần nữa bỏ lại vào giếng, hay là...

Hay là giữa đêm mưa gió, hốt nhiên, Tảo Tinh Nương dưới đất bỗng ngồi dậy, lắc lư bước đi, trở lại vào giếng?

Mây tản ra, nắng dần to hơn.

Nhưng cả người Mộc Đại lại trùng trùng nổi từng cơn buốt lạnh.

Theo lời lão Viêm, hôm nay còn phải leo núi, nhưng buổi tối sẽ theo đường cũ trở về, nên đa phần hành lý đều có thể bỏ lại trong căn nhà, chỉ cần mang theo đồ đặc cần thiết là được.

Đồ đặc cần thiết gồm: dây thừng để xuống giếng, xẻng, mũ trúc, dao bầu phòng thân, thuốc, giấy chống và một ít lương khô.

Mộc Đại cúi người, đeo cái balo lên lưng, Viêm Hồng Sa kéo xẻng, sắc mặt rất khó coi, nhưng bản thân Mộc Đại cũng nặng nề tâm sự nên không để ý tới cô.

Sau khi vào núi, tâm trạng càng thêm như đưa đám.

Trận mưa lớn tối qua đã khiến tất cả mọi thứ hoàn toàn thay đổi, rất nhiều cành cây gãy từ trên cao rơi xuống, bùn đất, và cành gãy chắn những khiến việc đi đường trở nên khó khăn hơn mà có thể đoán ra được, đa số vết tích cô lưu lại ngày hôm qua đã bị che lấp, mang lại rất nhiều rắc rối cho đám La Nhặt trong việc đuổi theo.

Mộc Đại thăm tự chửi mình: Sao không chịu an phận lệt vò cây khắc chữ đi hà.

Cô tức tối mở đường, Viêm Hồng Sa đỡ lão Viêm, suốt một đường cũng không nói năng gì, so với hôm qua liên mồm ca thán thì cứ như một người khác vậy.

Trên đường dừng chân nghỉ ngơi ăn uống, Mộc Đại chủ động bắt chuyện với lão Viêm, hỏi: “Nội ơi, chỗ này, nội quen lắm ạ?”

Lão Viêm gật đầu: “Từng tới.”

“Vậy người ở đây có Tảo Tinh Nương không ạ?”

Lão Viêm lấy làm khó hiểu: “Tảo Tinh Nương là cái gì?”

Mộc Đại dùng tay ra dấu phác họa dáng vẻ Tảo Tinh Nương cho ông ta hình dung, mới tả hai câu, lão Viêm đã hiểu ra: “À cái đó.”

Ông rất có hứng thú, kể cho Mộc Đại nghe, người địa phương không biết Tảo Tinh Nương, đó là do người Hán mang vào, đúng vậy, trong vùng núi thâm này có người Hán, hơn nữa còn vào đây từ rất lâu rồi, có người nói sớm nhất cũng phải vào khoảng cuối Minh đầu Thanh – hình như là một vị quan không nhỏ, còn có quan hệ thân thích với hoàng gia, vì muốn tránh quân Thanh nên đã trốn trở tránh hẳn vào nơi thâm sơn này.

Nhưng nhiều người ở không quen, thế là lại lục tục ra ngoài, cuối cùng, trong núi này chỉ còn lại chừng mười hộ, lập thành một cái trại, cách chỗ họ ở tối qua không xa, leo qua hai ngọn núi là tới.

Có lẽ là do ngại trong nhà mưa nhiều nên trong nhà những người Hán này đều có Tảo Tinh Nương, có cái cất bằng giấy, có cái dùng vải may thành, treo dưới đầu mái hiên.

Mộc Đại hỏi: “Vậy nếu là ném Tảo Tinh Nương vào nước thì sao ạ?”

Lão Viêm nói: “Đó là kiêng kỵ, mưa nhiều đương nhiên là không tốt, nhưng nếu quét cả nước ăn nước uống đi thì sao sống được? Trong trại có trẻ con không hiểu chuyện, lỡ tay làm rơi Tảo Tinh Nương vào ang nước, đều sẽ bị mắng.”

Cũng đúng, bất kỳ điều gì cũng phải chú ý mức độ, nước quá nhiều và không có nước đều là chuyện khiến người ta đau đầu.

Mộc Đại quay sang nhìn Viêm Hồng Sa, thật quái lạ, tối qua cô còn đấy hào hứng xem Tảo Tinh Nương cơ mà, sao hôm nay mình và lão Viêm cùng trò chuyện về đề tài này thì cô lại không để ý chút nào, chỉ một mình ngồi cạnh, cúi đầu ngăn người thôi vậy.

Sao thế? Chẳng lẽ có liên quan gì đến chuyện lão Viêm dặn dò cô lúc sáng sớm?

Mộc Đại muốn hỏi, nhưng nhìn đến lão Viêm đang ngồi bên cạnh, đành phải nhịn xuống.

Ăn xong lương khô, lại tiếp tục lên đường, đi khoảng một hai tiếng, lão Viêm bỗng dừng lại, giọng nói có phần kích động: “Đến rồi.”

Cuối cùng cũng tới? Mộc Đại thở dài một hơi, nhưng lập tức cảm thấy kỳ lạ.

Đây vẫn là đất rừng bình thường trong núi, đầy đất chỉ toàn là rừng, cành cây gãy, bùn lầy, cây đổ, cả một đường không phải đều là thế này sao, chỗ nào cũng giống chỗ nào, cần bản chẳng có gì để phân biệt.

Sao lão Viêm lại nhận ra được là chỗ này?

À, đúng rồi, bảo khí.

Lão Viêm không nhìn đồng tây nam bắc hay đặc trưng địa lý, chỉ xem bảo khí.

Mộc Đại tò mò nhìn khắp bốn phía, bảo khí rốt cuộc là cái gì, có màu sắc, hình dạng, mùi vị không? Nói sao thì lão Viêm cũng đã là một nửa người mù, nhưng cô thì thị lực còn rất tốt, mắt mở trừng trừng như chuông đồng, vậy mà đến không khí cũng chẳng nhìn thấy.

Lão Viêm đi về phía trước mấy bước, chân phải chà chà: “Ồ ngay đây.”

Ngay đây? Không phải là giếng à, giếng bấu không phải là một cái hồ thiên nhiên như giếng nước hình ống thẳng tọt xuống dưới à?

Viêm Hồng Sa kéo xẻng qua.

Lão Viêm nói: “Ồ đây, đào đi.”

Lại nói: “Mộc Đại, cháu lên chỗ cao đứng đi, chú ý động tĩnh chung quanh. Nói không chừng tối nay phải qua đêm ở đây đây.”

Mộc Đại đáp: “Dạ.”

Cô hiểu sơ sơ, trong lòng có chút không đồng tình với lão Viêm này: Sớm biết phải đào, thuê hai gã đàn ông cường tráng chút không được sao? Chi tội Viêm Hồng Sa, còn phải cầm xẻng đào đất, biết phải đào đến bao giờ?

Mà việc canh gác của cô thì lại rảnh rang hơn nhiều.

Mộc Đại leo lên cây, dựa vào một chạc cây ngồi xuống, lấy cái ống nhòm mini kia ra, chuyển khắp bốn phương tám hướng nhìn.

Thực ra, đập vào mắt chỉ toàn cây là cây.

Cây lớn, cây bé, cây thẳng, cây vẹo, cây rậm cành, cây ít lá, cây vàng sậm…

Cây vàng sậm?

Trong lòng Mộc Đại chợt đánh thịch một tiếng, vội vàng đưa ống nhòm về lại hướng vừa lướt qua.

Nơi đó, cành lá rung rinh, dường như không có gì khác thường.

Tìm Mộc Đại đập thình thịch.

Cô chắc chắn rằng mình đã nhìn thấy một màu vàng sậm, khi đó cô không để ý kỹ, chỉ nhìn lướt qua, bây giờ nhớ lại, hình như là…động vật lông dài?

Động vật trên cây? Khi à, hay là thứ mà Trát Ma từng nhắc tới… Người rừng?

Mộc Đại không dám coi nhẹ, cô xếp bằng ngồi xuống, dồn khí vào đan điền, vận công một vòng theo tâm pháp lúc luyện công trước đây, hai mắt khép hờ, loại bỏ tạp niệm, dồn tất cả tinh thần vào thính lực.

Sư phụ nói, thứ nhìn thấy có thể đánh lừa được người, không bằng cẩn thận nghe.

Có tiếng gió, tiếng lá cây xào xạc, tiếng xẻng xúc vào đất, tiếng lão Viêm nín thở…

Lạch cạch một tiếng.

Mộc Đại mở mắt, thấy Viêm Hồng Sa tức giận ném xẻng, hét lên: “Con không dám!”

Lão Viêm lớn tiếng quát: “Nhật lên!”

Viêm Hồng Sa cứng đầu bất động, đáng vẻ như sắp bật khóc, sắc mặt lão Viêm tái xanh, Mộc Đại cũng có chút lúng túng, vội trèo xuống dưới.

Kẹp giữa hai ông cháu, tình thế hơi khó xử, Mộc Đại nhặt cái xẻng dưới đất lên, nói: “Hồng Sa, cô mệt rồi à, tôi giúp cô đào nốt nhé, cô lên cây canh gác đi.”

Viêm Hồng Sa nói: “Mộc Đại, cô đừng làm, bên dưới có người chết!”

Bên dưới có người chết.

Ban sáng, lúc đây Mộc Đại đi, lão Viêm đã nói như vậy.

Ông nói, đó là một cái giếng bấu, ông nhìn ra được, là một giếng bấu rất tốt, bấu khí dày, có lúc còn như sương mù, lần đầu tiên trông thấy, ông đã hạ quyết tâm, đây là mối làm ăn tốt, không thể chia sẻ với người khác được, phải giữ lại, tương lai lấy làm chuyện cuối.

Nhưng người đào bấu vật trên đồi này cũng chẳng phải chỉ có mình nhà ông, chỗ đó tuy hào linh, nhưng cũng chẳng thể đảm bảo được rằng sau này sẽ không có người đào bấu vật khác tìm tới.

Ông phải giấu chỗ này đi.

Giấu bằng cách nào, giới đào bấu vật có một phương pháp truyền từ xưa, cần huyết khí của người ắt đi bấu khí, bấu khí là khí thuần, dùng huyết khí để lên như vậy, người đào bấu vật khác sẽ không nhìn thấy nữa, chỉ có mình mình thấy được.

Tương lai, quay lại đây tìm, thứ mình dựa vào không phải là bấu khí nữa, mà là thứ từ dưới đất bốc lên, xen lẫn với bấu khí, dày đặc cuộn cuộn… Huyết khí.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 12

Lão Viêm tức đến độ cả người run lên: “Hồng Sa, con cầm miệng cho nội!”

Cả đời sát phạt quyết đoán, lại có một đứa cháu gái không hiểu chuyện thế này, chuyện lớn như vậy mà cứ bỏ bỏ trước mặt người ngoài, còn biết cái gì là nặng nhẹ không hà!

“Nội còn có thể làm được mấy năm nữa hả? Chuyện cuối cùng này, nội còn mấy năm mà làm được? Còn không phải là vì muốn giữ lại chút gì cho đám con cháu mấy đứa sao? Đứa nào đứa nấy đều không nên thân…”

Nói đến chỗ kích động, ông dữ dội ho sù sụ, ho đến độ mắt trợn trắng, Viêm Hồng Sa hơi hoảng, chạy qua vỗ lưng cho ông, bị lão Viêm đẩy mạnh ra.

Không nên thân, chẳng một đứa nào nên thân!

Viêm Cửu Tiêu ở ngoài làm những gì, thật sự tưởng ông không biết sao? Rõ ràng chẳng biết tính toán kinh doanh gì, trái bở một khoản, phải quăng một khoản, thậm hựt nặng, đến cả nhà lớn cũng đem ra thế chấp, đám chủ nợ nề tính, thấy nhà họ Viêm gia nghiệp lớn nên nhất thời mới không bám lấy họ gây khó dễ – nếu thật sự đến ngày gấu đỏ bìm leo, trong tay còn có thể dư lại mấy đồng?

Viêm Cửu Tiêu gần đây bật vô âm tín, trong lòng lão Viêm hiểu rõ: E là không còn mặt mũi trở về chứ gì.

Chuyện này, lòng đầy hi vọng có thể kiếm được đủ để Hồng Sa nửa đời sau không lo ăn uống, kết quả đứa cháu gái lại khiến ông nổi giận, suốt một đường ngai ngồi khổ còn chưa tính, đến thời khắc mấu chốt lại thành cái xe tuột xích thế này.

Vốn ông đã tính xong xuôi, đuổi Mộc Đại đi, nhanh chóng đào đến cái xác kia lên rồi tranh thủ chôn đi, vụ án năm đó sẽ thần không hay quỷ không biết bị vùi lấp, ai ngờ…

Lão Viêm suy nghĩ rồi lắp liếm với Mộc Đại: “Cũng không có gì lớn, năm đó lúc đào bấu vật, có một người bạn nửa đường bệnh chết, vừa vịn gần đó có cái giếng bấu nên chôn vào. Giờ muốn đào bấu vật, chắc chắn sẽ phải đào lên, Hồng Sa nó nhất gan…”

Mộc Đại mắng thầm trong bụng, nhưng cũng biết là việc riêng của người ta, cũng không muốn đi tìm hiểu, vì vậy bèn nói với ông ta: “Bao sao Hồng Sa sợ, mấy chuyện xác xức này, cháu cũng sợ, cũng đừng gọi cháu qua xem.”

Mộc Đại kéo Viêm Hồng Sa lại, đánh mất ra hiệu bảo cô đừng chọc nội tức giận rồi một lần nữa leo lên cây.

Bốn phía rất yên ắng, chỉ có tiếng gió thổi qua tán cây xào xạc, quái thật, trong khu rừng này sao lại chẳng thấy một con chim nào thể này.

Mặt trời lặn ra sau mây, sắc trời trở nên âm u, có vẻ như lại sắp mưa nữa rồi.

Nghĩ đến Tảo Tinh Nương, lòng Mộc Đại bất giác trầm xuống.

Nếu Tảo Tinh Nương kia thật sự là tự mình quay về giếng, vậy nguyên do là gì? Chẳng lẽ là do bị Hung Giản ám?

Cũng không đúng, Hung Giản phải nhờ vào năng lực của người sống hoặc vật sống để hành động, búp bê vải là vật chết, không có sở trường gì, hơn nữa trong giếng có nước mà Hung Giản thì lại sợ nước.

Vậy tức là, có người bỏ lại đó?

Không phải là Hồng Sa, cũng không phải là Lão Viêm, tối qua, Hồng Sa là người cuối cùng lên nhà, đêm cũng không có ai đi vệ sinh.

Trong trại chẳng lẽ còn có người khác?

Rắc một tiếng, như có cành cây bị gãy.

Cả người Mộc Đại căng thẳng, đứng lên cẩn thận nhìn, trời bắt đầu lất phất mưa bụi, sắc trời cũng sẫm xuống, tầm nhìn dần không rõ.

Viêm Hồng Sa đang đứng trong hố giếng, đã đào sâu được chừng một mét.

Mộc Đại một lần nữa lấy ống nhòm ra, nhìn sang cây cối chung quanh, lần này, cô thực sự đã nhìn thấy một thứ.

Một mặt dây chuyền bằng hồ phách màu son, gắn trên sợi tơ màu đen, treo lên một cái cây cách đó không xa, lắc lư qua lại, thỉnh thoảng lại quay mặt về phía bên này, trông như một con mắt hẹp dài màu đỏ.

Sợi dây chuyền này nhất định là có ai đó treo lên, dù sao cây cối quanh đây, trước đó cô đã nhìn không dưới mấy mươi lần rồi, chắc chắn là có ai đó treo lên, chắc chắn là có ai đó vừa treo lên!

Mộc Đại hét lên thất thanh: “Có người! Quanh đây có người!”

Tào Nghiêm Hoa hát.

“Tiến về phía trước, tiến về phía trước, đội chúng ta tiến về phía thái dương, chân bước trên đất miền tổ quốc...Ái!”

Một viên sỏi nhỏ ném qua, trúng ngay giữa ót gãi, Tào Nghiêm Hoa ăn đau, quay đầu.

Sau một trận vật lộn, hiện giờ cả người Một Vạn Ba nhìn qua không khác gì vữa lăn ra từ bát canh bùn: “Yên lặng chút đi, đừng hát nữa được không? Anh đừng có dẫn cái thứ lung tung gì tới đây!”

Chuyện hôm qua Trát Ma kể đã để lại một bóng ma ám ly cho Một Vạn Ba, suốt một đường đều cực kì có cảm giác thiếu an toàn, luôn cảm thấy có người rình đang rình rập quanh mình, ông Tào Mập mắt nâu này lại còn hát nữa, nghe đến là phiền.

La Nhận đi phía trước, thỉnh thoảng lại ngồi xổm xuống kiểm tra dấu vết trên đất, chân mày càng lúc càng nhu chặt.

Tào Nghiêm Hoa vặc lại Một Vạn Ba: “Có bản lĩnh thì đứng đi theo tôi.”

Gã chạy mấy bước lên cạnh La Nhận, Một Vạn Ba cũng chạy đuổi theo: Hắn cũng không dám mạo hiểm cách hai người này quá xa, lỡ người rừng xuất hiện, vèo một cái xách hắn đi mất, đám La Nhận có muốn cứu cũng không cứu được.

Hai người một trước một sau, rất nhanh đã phi tới chỗ La Nhận ở đằng trước.

Tào Nghiêm Hoa liếc mắt, chợt nhìn thấy cái gì, reo lên: “3! 3! Tìm được 3 rồi này!”

Theo hướng tay gã chỉ, có một cây đại thụ bị lột mất vỏ cây, trên đó có ba vạch dựng thẳng khắc bằng dao.

Tào Nghiêm Hoa khinh bỉ Một Vạn Ba: “Thấy chưa, đường dưới chân cậu chính là con đường em tiêu sư phụ của tôi đi qua một ngày trước đó, người ta còn phải đỡ một ông già sắp mù theo cơ đấy, nhìn cái vẻ sống dở chết dở của cậu đi.”

La Nhận đi tới, chăm chú nhìn mấy vết khắc hồi lâu, chợt lắc đầu, nói: “Không đúng.”

Tào Nghiêm Hoa ngạc nhiên: “Sao lại không đúng? Không phải Trát Ma đã nói là, lâu vậy rồi, chỉ có mình đám em tiêu sư phụ vào núi thôi sao? Vết khắc này mới như vậy, nhất định là do đám em tiêu sư phụ lưu lại.”

La Nhận nói: “Đường quá khó đi, có bụi gai chắn đường nhưng lại hoàn toàn không bị chặt đi để mở đường, hôm qua họ còn dẫn ông Viêm theo, đi thế nào?”

Tào Nghiêm Hoa không cho là đúng: “Thì chắc là đi vòng qua chứ sao, tiêu sư phụ khinh công tốt như vậy, em Hồng Sa cũng không tệ, ông Viêm có khi cũng là cao thủ không chừng, ba người họ vèo vèo...”

Gã vươn tay ra, minh họa động tác phi thân vèo vèo, không lúc nào quên đã kích Một Vạn Ba: “Tam Tam, có khi ông Viêm cũng là cao thủ đấy, đến lúc đó, người rừng chỉ có thể bắt cậu...”

Một Vạn Ba thở gấp, đoạn đường này càng đi càng không chắc chắn, nếu không phải không ai đưa hắn về, hắn đã sớm muốn rút lui rồi. Người tài gánh việc khó, tự biết mình có bao nhiêu sức lực rồi thì việc gì phải kháng kháng chui vào rừng theo chứ.

La Nhận không đồng tình: “Ông Viêm là người xem báo khí, chuyên về luyện mắt, người như vậy không cần học chuyên võ công, hơn nữa...”

Anh tiến lên một bước, gió tay lên ước lượng cao độ của vết khắc, gần như là cao ngang mũi anh: “Mộc Đại không cao như vậy, người bình thường khắc dấu lên cây, theo bản năng sẽ chọn vị trí khắc cao ngang ngực, nếu muốn để lại ký hiệu ở chỗ cao như vậy, có ấy kiêng chân lên cũng không đủ, phải kê đá giẫm lên.”

Một Vạn Ba vô thức nhìn quanh một lượt: Đá nhỏ thì còn có lẽ té vài cục chứ đá lớn thì tuyệt nhiên không có.

Tào Nghiêm Hoa tròn tròn mắt: “... Đây là ai khắc?”

Lại phản ứng lại: “Chúng ta phải đuổi theo đám tiêu sư phụ thế nào đây? Nơi này rộng như vậy, chỗ nào cũng giống chỗ nào.”

La Nhận nói: “Bây giờ quay lại, về trước đã, cùng lắm thì quay trở lại cửa núi, một lần nữa truy tìm dấu vết, ba người đi với nhau, thế nào cũng sẽ để lại dấu vết. May mắn thì quay lại nửa chừng chúng ta đã có thể tìm được đường rồi. Chi là...”

Anh ngừng đầu nhìn trời.

Chi là, trời đã về chiều rồi, phi không một đồng thời gian.

Viêm Hồng Sa đứng trên cây, cầm ống nhòm của Mộc Đại nhìn hồi lâu, ngờ vực buông xuống, hỏi: “Mộc Đại, không có mà, có phải có...hoa mắt rồi không?”

Mộc Đại đáp: “Tôi hoa mắt ấy hả, tôi hoa mắt mà còn có thể nhận ra được đó là một mặt dây chuyền hồ phách, một sợi dây tơ màu đen, hình dạng như một con mắt ấy hả? Tôi hoa mắt mà còn tí mi được thể à?”

Viêm Hồng Sa không lên tiếng.

Xuống dưới, cô hỏi Lão Viêm: “Nội, làm sao bây giờ?”

Lão Viêm lại rất bình tĩnh: “Tầm phần mười là đến chặn báo vật, có điều cũng chịu thôi.”

“Nhà họ Viêm chuyển này đi cả nhà, có người sáng tối theo dõi cũng không có gì kỳ lạ, có lẽ là thấy chuyện này có cả nội đi cùng nên bám theo một đường.”

Vậy sao? Mộc Đại không hề rảnh, suốt một đường, ít nhất là từ Lệ giang vào đến núi, cô hoàn toàn không có cảm giác bị ai theo dõi.

“Vị trí giếng báu đã bị lộ, binh tới tướng ngăn, nước tới đất chặn thôi. Nếu đối phương dễ nói chuyện, cùng lắm thì thương lượng chia phần. Nếu khó thì đến cái lập tức hạ từ thù...”

Lão Viêm hạ giọng, “Hai đứa cũng phải đề phòng trước.”

Trong lòng Mộc Đại trầm xuống, từng người một chút, cô đi tới bên cạnh, cúi người lượm cành cây tron thẳng. Cô tất nhiên là không muốn liều mạng đánh nhau, nhưng nếu đối phương không chịu nói lý thì cũng không thể cứ ngồi chờ chết.

Viêm Hồng Sa cũng đi qua, hỏi: “Làm gì thế?”

“Tên phi.”

Viêm Hồng Sa cúi đầu giúp cô lượm cành, bỗng câu kinh: “Tôi sắp bị nội làm tức chết rồi! Nếu nội đã sớm biết sẽ nguy hiểm như vậy, sao không chịu mang thêm nhiều người hơn chứ?”

Mộc Đại nói: “Nội cô không biết võ công, cô thì gà mờ, ông ấy sợ nếu dẫn theo người có bản lĩnh tới, người ta trên đường bị tiền bạc che mắt, làm phản, vậy thì ông ấy sẽ thành công đã trảng.”

Chính là lý do ấy, bùn xin hẹp hòi, lại thành hồng việc.

Viêm Hồng Sa cảm thấy rất có lỗi với Mộc Đại: “Liên lụy đến cô rồi, Mộc Đại.”

Mộc Đại cười cười, có chút chán nản: “Cũng không phải là cô làm liên lụy tới tôi, là tự tôi muốn kiếm tiền mà? Đến lúc này rồi, cũng không cần phải xin lỗi đi oán trách lại làm gì.”

Cô ôm đồng cảnh cây tôi cạnh giếng báu, cẩn thận già công, mỗi cành cây đều chặt cho cùng kích thước, gọt những chỗ gồ ghề đi, vót nhọn một đầu.

Dao bầu dùng không thuận tay lắm, cô rất nhớ con dao găm của La Nhận.

Viêm Hồng Sa lại tiếp tục đào hố, trời dần tối, xem ra hôm nay làm không xong, chẳng lẽ thật sự phải làm suốt đêm?

Đương nghĩ ngợi, Viêm Hồng Sa bỗng a một tiếng, thân thể lún xuống, nghiêng người lao vào, Mộc Đại còn tưởng cô bị ngã, vội chạy tới.

Cúi xuống nhìn, mới biết được nội tình.

Bên dưới là một tấm ván lớn, trên mặt ván gắn hai sợi thừng, lấy xềng gỗ xuống ván, bên dưới vọng lên tiếng bang bang, ở giữa trống không, cách miệng giếng chừng 1,5 mét, có lẽ đã dựng cọc quanh bốn góc giếng trước rồi mới đặt ván lên, trên ván lại đổ đất nền chặt xuống.

Mộc Đại kéo Viêm Hồng Sa lên, Viêm Hồng Sa dùng xềng gạt đất ra, cho đến khi có thể thấy rõ rìa ván.

Hai người đứng trên mép hố, nhìn tấm ván gỗ bên dưới, không khỏi bất an.

Lão Viêm bảo: “Hai đứa mỗi đứa một sợi thừng, kéo tấm ván ra đi.”

Mộc Đại cúi người, nhặt một sợi thừng lên, Viêm Hồng Sa chợt nhỏ giọng thốt: “Cụm đã.”

Cô chạy qua, lấy một bao giấy ấn trong bao ra, rút một tờ đưa cho Mộc Đại: “Bật mũi lại, có thể sẽ thối lắm đó.”

Nghĩ mà thấy sợ, nơi này mưa quanh năm, có khi nào nước đã thấm xuống dưới, đọng đầy nửa cái giếng, trên mặt nước nổi lên một cái xác không?

Mộc Đại nghen ứ trong lồng, xé khăn giấy vo lại nhét vào lỗ mũi, rồi đồng thời cùng Viêm Hồng Sa cúi người, mỗi người nhặt lấy một bên thừng, nghĩ: Sau này, có cho nhiều tiền hơn cô cũng không làm chuyện này nữa.

Cô nhìn Viêm Hồng Sa, đến “Một, hai, ba, lên!”

Lần thứ nhất, đất bên trên hơi lỏng ra, chưa kéo lên được.

Không sao cả, làm lại, thật đúng là rất nặng, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa mất rất nhiều sức lực mới ném được tấm ván sang một bên.

Thành giếng hiện ra, đen ngòm, sâu hun hút, bốn vách đều thấm nước.

Chân Viêm Hồng Sa nhũn ra, thì thào: “Mộc Đại, tôi không dám xuống, đến lúc đó, bảo tôi đào bảo vật bên cạnh cái xác...”

Nghĩ thôi cũng buồn nôn rồi.

Mộc Đại nói: “Cô đứng hoảng, chúng ta xem trước đã.”

Trời đã ngả tối, Mộc Đại run rẩy, bật đèn pin, soi xuống đáy giếng.

Vách giếng thấm nước đen sẫm, đáy giếng tap nhăm nhăm đá, bốc lên một thứ mùi khó nói, là khí độc do nhiều năm phủ bì sinh vi khuẩn sao? Hun người ta đến độ không mở mắt ra được, muốn chảy nước mắt.

Mộc Đại cảm thấy có gì đó không đúng.

Cô nhìn lại lần nữa, bật thốt một câu: “Không có.”

Viêm Hồng Sa không phản ứng kịp: “Không có gì?”

Mộc Đại lén gan hơn chút ít, cô cúi người xuống nhìn lại một hồi, rất khẳng định: “Không có thi thể.”

Không có? Viêm Hồng Sa hơi sững sốt, vội thò đầu xuống nhìn, đến cả lão Viêm cũng chống gậy đi tới, cứ khur khur đeo cái chụp mắt trên trán không lúc nào bỏ ra, nhìn có phần khôi hài.

Thật sự không có, đáy giếng nhỏ như vậy, rọi sáng một vòng, nhìn là biết.

Mặt lão Viêm hơi đổi sắc, lẩm bẩm: “Sao lại không có?”

Ông có chút thất thần, chống gậy dờ dẩn bước sang bên cạnh hai bước, lại lập lại: “Sao lại không có?”

Đúng lúc đó, trong rừng chợt phi ra một sợi thừng, hết như một sợi dây buộc ngựa thất vòng, chuẩn xác trùng vào cổ lão Viêm.

Mộc Đại nhìn thấy, thân thể lão Viêm đảo mạnh một cái, cả người bị giật ngược lại, thoát cái bị kéo vào sâu trong rừng.

Viêm Hồng Sa hét lên: “Nội!”

Dù sao cũng là người thân ruột thịt, phản ứng của cô còn nhanh hơn Mộc Đại, nhào người về phía trước, bắt được hai chân lão Viêm, nhưng lực kéo rất mạnh, chỉ thoáng khựng lại một chút rồi ngay lập tức kéo cả Viêm Hồng Sa theo.

Mộc Đại xách dao đuổi theo, nhìn vào rừng rồi mờ thấy một bóng đen cao lớn, không chút nghĩ ngợi, vung tay phi một nắm tên ra, lộn người một cái trong không trung, bổ dao chém xuống dây thừng.

Bóng đen kia dường như hơi lao đảo, nhưng không dừng lại, lật người tại chỗ khuất sau thân cây, bỗng nhiên không thấy đâu nữa.

Toàn bộ quá trình chỉ mất ba giây? Năm giây?

Trong rừng tĩnh lặng như chết, chỉ còn lại tiếng hít thở gấp nặng của mấy người, Viêm Hồng Sa từ dưới đất bò dậy, òa khóc lắc lắc lão Viêm: “Nội ơi? Nội?”

Lão Viêm khẽ rên lên một tiếng, còn mảy, chưa chết là tốt rồi.

Mộc Đại cầm dao, cánh tay hơi run run, dè dặt bước lên trước hai bước, nương theo ánh sáng mờ tối, nhìn thấy tên phi vãi trên mặt đất.

Không phi trúng? Không thể nào, khoảng cách gần như vậy, rõ ràng phải trúng hết mới đúng.

Mộc Đại bỗng nhiên sợ hãi, cô lùi lại mấy bước liền, vừa kéo Viêm Hồng Sa dậy vừa lộn xộn nói: “Đi đi đi, đi mau.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 13

Một đường lao đảo, thân hồn nát thần tỉnh, trời đã tối đen, buổi tối lão Viêm khó phân biệt được đường, mấy lần dẫn nhầm lối, có hai lần, Mộc Đại thậm chí còn tưởng là đã đi ngược hướng vào sâu trong rừng hơn, nẩy ra cảm giác khó mà thoát nạn, muốn khóc, lại cố sức dẫn xuống.

Cô cảm thấy, mình là vệ sĩ, bên người có già có trẻ, cô nhất định không thể tỏ ra sợ hãi, dù có phải già bộ thì cũng phải già cho ra dáng vẻ tràn đầy lòng tin.

Họ ở trong rừng mờ mịt mất phương hướng, mờ mịt rất lâu, đến tận nửa đêm cuối cùng mới quay lại được con đường về căn nhà đá.

Dọc đường đi, ngoài thúc giục tìm đường, không ai nhắc nhòm gì tới chuyện khác, thẳng đến khi trông thấy căn nhà đá thấp thoáng xa xa, đề tài đó mới được cời thoát.

Viêm Hồng Sa hỏi cô: “Mộc Đại, đó là người rừng à? Sức lực lớn như vậy, một mình kéo cả hai bọn tôi, không giống người thường chút nào.”

Mộc Đại cũng cảm thấy đúng là vậy, da cũng dày, mũi tên gỗ vót nhọn cũng không thể làm nó bị thương.

Có điều, đột ngột xảy ra chuyện này lại khiến nghi ngờ vô căn cứ của cô đối về Tào Tĩnh Nương kia tan biến đi không ít.

Cô gọi Viêm Hồng Sa lại, hạ giọng kể lại chuyện Tào Tĩnh Nương.

Ý tưởng búp bê vài có thể bước đi dù sao cũng quá hoang đường, ngay từ ban đầu Mộc Đại đã tương đối nghiêng về khả năng xung quanh còn có người khác hơn, chuyện xảy ra trong rừng hôm nay coi như đã chứng minh cho suy nghĩ của cô.

Sống lưng Viêm Hồng Sa lạnh buốt: “Tức là, trở lại đây cũng không an toàn?”

“Dù sao cũng tốt hơn là ở trong rừng.”

Đúng vậy, dù sao cũng tốt hơn là ở trong rừng.

Trở lại nhà đá, đốt thuốc lên, ánh thuốc sáng trưng xua tan đi không ít những kinh hoàng của tâm tột, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa ra giếng lấy nước, nấu một nồi, rửa mặt rồi múc nước ra ngâm chân.

Lúc đi đường thì không cảm thấy gì, giờ mới phát hiện ra, trên chân có vài chỗ bị cọ sát nổi bong nước.

Hơi nóng từ lòng bàn chân xông lên toàn thân, bánh mì cũng không còn khó gặm như vậy nữa, an ủi cơ thể an ủi dạ dày, thần kinh đó giờ vẫn căng chặt cuối cùng cũng thả lỏng ra được phần nào.

Lão Viêm ngồi trong góc, lẩm bẩm: “Cái giếng, sao lại không có thi thể?”

Viêm Hồng Sa nghe vậy liền nói đùa, cảm thấy cả đời dù có phải đi bán đồng nát hay ăn xin ngoài đường thì cô cũng không muốn đào bảo vật bảo vệ gì nữa.

Mộc Đại hơi lưỡng lự, hỏi ông: “Ông ơi, người...bạn lúc đó ông chôn xuống giếng là nam hay nữ?”

Lão Viêm lặng im hồi lâu, khàn giọng đáp: “Nữ.”

“Là chuyện đã bao lâu rồi ạ?”

“Hơn mười... Hai mươi năm trước rồi.”

“Bà ấy thật sự...đã chết rồi ạ?”

Lão Viêm rung mình, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Có ý gì?”

Mộc Đại đắn đo: “Vi trong giếng không có thi thể, cháu đang nghĩ, có phải bà ấy thoát ra được rồi không...”

Lão Viêm sảng giọng: “Sao có thể! Cát yết hầu, máu phun khắp giếng...”

Ông đột nhiên nhận ra mình lỡ miệng, ngừng bật.

Trong phòng tĩnh lặng như chết.

Cả người Viêm Hồng Sa rết run, bỗng nghẹn ngào: “Nội, không phải nội nói là bệnh chết sao?”

Kỳ thực, lúc lão Viêm gạt Mộc Đại nói là người bệnh chết, trong lòng Viêm Hồng Sa cũng có ngờ vực, nhưng cô đã cưỡng ép bản thân phải tin tưởng. Dù sao cũng là người thân, cô không hi vọng nội mình thật sự giết người.

Giờ thì biết rồi, cát yết hầu, máu phun khắp giếng.

Đây là mưu sát.

Trong tĩnh lặng, Viêm Hồng Sa bỗng ôm đầu gối, bật khóc rầm rút.

Đêm nay, bất kể thế nào Mộc Đại cũng không dám ngủ, đương nhiên không riêng gì mình cô, cô nghe thấy tiếng Viêm Hồng Sa cũng đang liên tục trở mình trên ván giường, chỉ có lão Viêm là hít thở đều đều.

Ông ta lại ngủ an ổn được vậy.

Tí tách, tí tách.

Trời lại mưa à?

Mộc Đại lắng tai nghe một hồi, bỗng ngồi bật dậy, nhỏ giọng gọi: “Hồng Sa?”

Viêm Hồng Sa cũng ngồi dậy: “Sao thế?”

Cô bò từ giường mình qua.

Đây không phải tiếng trời mưa, mà là tiếng nhỏ nước.

Nghe rất gần, có vẻ như ngay trước cửa, tại sao lại nhỏ nước, là nước đọng trên mái nhà từ tối qua sao, sao bỗng nhiên lại nhỏ xuống?

Nghe mà lòng dạ không sao yên được cho nổi.

Viêm Hồng Sa khấn trương, ôm lấy cánh tay Mộc Đại, thì thào: “Mộc Đại, chúng ta ở trong phòng đi, trời sáng rồi hẵng ra.”

Ở trong phòng? Mộc Đại nhìn tấm cửa gỗ, rất mỏng, còn bị nứt thành khe hở, chân đạp một cái là có thể bật ra.

Thế nhưng vẫn cảm thấy, ở trong phòng an toàn hơn phần nào.

Cô và Viêm Hồng Sa tựa sát vào nhau, lát sau, lão Viêm bỗng trở mình, ngồi dậy.

Viêm Hồng Sa hoảng hồn: “Nội, nội làm gì thế.”

Lão Viêm ồm ồm đáp: “Đi vệ sinh.”

Đầu Viêm Hồng Sa tê rần, bất giác định nói “Đi trong phòng đi”, giây tiếp theo kịp phản ứng lại, nam là nam, nữ là nữ, trong phòng làm gì có chỗ nào để đi

Lão Viêm đã đi xong giấy, mắt ông vốn không tốt, nhưng lại không cần bật đèn, mò mẫm đến cửa, mở cửa ra ngoài.

Mộc Đại do dự, hỏi Viêm Hồng Sa: “Tôi có phải ra cùng không?”

Viêm Hồng Sa nói: “Thế không được đâu, nội tôi để tiện sẽ...”

Cô không nói tiếp, bên ngoài vang lên tiếng đi tiểu, rất hiển nhiên, lão Viêm không xuống nhà mà đứng ở ngay trên lầu.

Nam nữ khác biệt, dù kém vai vế, nhưng nghe thấy âm thanh này, Mộc Đại vẫn có chút xấu hổ, Viêm Hồng Sa cũng cảm thấy ngượng ngùng, đầu hơi cúi, tay chân luống cuống.

Đúng lúc đó, Mộc Đại bỗng bất lấy tay cô.

Tay Mộc Đại lạnh lạnh, Viêm Hồng Sa khó hiểu nhìn cô.

Mộc Đại đang nhìn cửa, Viêm Hồng Sa nhìn ra theo...

Ngoài trời tối mịt, trong phòng còn tối hơn bên ngoài, cửa mở ra, như một bức phòng nền tối tăm, trên cửa treo...

Hình dáng đen kịt, là con búp bê với Tào Tinh Nương, nhất định chính là nó, là từ cái giếng kia vớt lên, bởi nó vẫn đang nhỏ nước.

Viêm Hồng Sa sợ đến tắt tiếng, lúc này lão Viêm đã quay lại.

Ông đi tới cửa, Tào Tinh Nương treo ngay trên đỉnh đầu ông, dường như có giọt nước nhỏ vào cổ ông, lão Viêm theo bản năng ngẩng đầu lên.

Bất thành linh, bên trên chợt thò xuống một cánh tay thật dài, tóm lấy đầu ông, nhấc cả người ông lên.

Từ góc nhìn của Mộc Đại, lão Viêm cứ như còng hành bị nhô lên khỏi ruộng khô vậy, cơ thể nhoáng cái rời khỏi mặt đất, bỗng chốc không thấy đầu nữa.

Viêm Hồng Sa thét lên, Mộc Đại phản ứng lại, nhấc dao lên đuổi theo, đi tới cửa thì leo lên khung cửa, lộn người một cái, nháy mắt đã lên đến mái.

Trời đã hưng hừng sáng, một người rừng cao gần hai mét, dưới nách cắp theo lão Viêm, sai bước chạy lên núi.

Trong đầu Mộc Đại ong ong, để khi đuổi theo, khinh công của cô tuy tốt, nhưng người rừng này hiển nhiên đã quen leo trèo trong rừng, trong khoảng thời gian ngắn đã kéo ra một khoảng cách lớn, Mộc Đại cắn răng, vận hết khí lực toàn thân, ném dao bầu trong tay về lưng người rừng.

Dao là dao, không phải gỗ, tuy không thể cắm sâu được vào lưng người rừng như dự tính, nhưng cũng vẫn khiến nó cả người run lên, vung tay ném lão Viêm đi, gào rú đánh về phía Mộc Đại.

Mộc Đại lộn người tại chỗ, tránh khỏi đòn thứ nhất, mũi người thấy mùi trên người người rừng, tanh hôi đến ngạt thở.

Đầu kia, Viêm Hồng Sa đã kéo xềng đuổi tới nơi, lúc thật sự mất đối mặt trông thấy một người lớn như vậy, cả người bị kích động run lên, nhưng lúc này cũng chẳng còn lòng dạ gì mà sợ hãi nữa, quát to một tiếng, vung xềng đập tới.

Có điều, xềng dù sao cũng không thuận tay, người rừng đuổi tay nắm lấy cán xềng, cứ thế ném Viêm Hồng Sa cả người cả xềng ra hơn hai mét.

Mộc Đại nhìn vị trí dao rơi xuống, lật người định nhặt lên, ai ngờ người rừng nhanh hơn cô, giẫm lên dao bầu, một cái tát vung về phía cô, Mộc Đại cúi người xuống, định lườn qua dưới nách người rừng, đầu đột nhiên bị kéo căng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu: Xong.

Tóc cô đã bị người rừng tóm được.

Túm một bó lớn, giật cả người cô lại quăng xuống đất, Mộc Đại bị quăng, trước mắt tối thui, chưa kịp đứng lên cổ họng đã bị siết lại.

Sức lực này cực kỳ lớn, suýt nữa bẻ đứt cổ cô, trong nháy mắt mắt Mộc Đại đã trợn trắng, miệng không đóng lại được.

Trong đầu này ra một ý niệm: Bào sao nói không thấy mình đâu, thì ra mình chết nhanh vậy.

Cô phí sức thò tay ra, tóm được gì đó, nắm chặt lại.

Đúng lúc đó, hai tiếng sáng vang lên.

Pằng! Pằng!

Cô cảm giác được cơ thể người rừng chấn động, lại rung lên một lần nữa, sau đó, sức lực dè lên người và cô đột nhiên biến mất, người rừng đau đớn gào lên một tiếng, nháy mắt vọt vào rừng không thấy đầu nữa.

Mộc Đại nằm trên đất ho dữ dội, cổ mở mắt, mờ mờ trông thấy ở chỗ cao có bóng hình quen thuộc.

La Nhận thu súng, Tào Nghiêm Hoa và Mộc Vạn Ba một trước một sau chạy xuống, Tào Nghiêm Hoa gọi lớn: “Em Mộc Đại...”

Mộc Đại không bỏ dậy nổi, nổi tui thân không lồ bỗng chốc dâng ngập lòng, cô nằm trên mặt đất, nước mắt ào ào tuôn ra, Tào Nghiêm Hoa chạy vội tới trước mặt cô, luống cuống, hoảng hốt hỏi: “Em Mộc Đại, em có bị thương không...”

Mộc Đại khóc nói: “Tôi muốn về nhà.”

Cô khóc nức lên, lại ho dữ dội, La Nhận đi qua, ôm lấy cô, nhẹ giọng nói: “Không sao nữa rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Liếng xiềng rệu rã.

Có điều, căn nhà đá bởi bỗng nhiên xuất hiện những người này mà trở nên đông đúc náo nhiệt hơn hẳn.

Tào Tinh Nương treo trước cửa đã bị kẻ xuồng vớt sang một bên, Mộc Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa nấu nước, bình nước họ mang theo còn đầy, nấu một nồi lớn, múc một chậu cho La Nhận, còn dư lại thì nấu mì.

Mùi mì gói tỏa ra, quả đúng là thắng hết mọi cao lương mỹ vị trên đời, chum trứng rớt cuộc cũng có đất dụng võ, Mộc Đại nghe thấy tiếng Tào Nghiêm Hoa giục Mộc Vạn Ba: “Đập thêm hai quả nữa vào đi, thêm hai quả nữa đi, để tiểu sư phụ bồi bổ.”

La Nhận nhúng băng gạc vào nước nóng vừa nấu, lau cổ cho Mộc Đại, vết máu bám trên cổ cô nhìn mà thấy sợ, bên cạnh có mấy vết cào đang rỉ máu.

Có thể là lúc người rừng trúng đạn, cơ thể khựng lại, móng tay cào phải.

La Nhận mở lọ cồn nhỏ, lấy bông chấm sạch máu cho cô, vết thương dính phải cồn, hơi xon xột, Mộc Đại bị kích thích đến xuyết xoa.

La Nhận nói: “Móng tay của người rừng chẳng biết có vi khuẩn gì không, để anh tiêm một mũi cho em.”

Anh giúp Mộc Đại quần băng gạc rồi nhét hòm thuốc lên, lấy một túi vải từ bên dưới mở ra, bên trong cầm những ống thuốc thủy tinh, và một ống tiêm.

La Nhận bẻ đầu ống thuốc, hút nước vào ống tiêm.

Viêm Hồng Sa đó giờ vẫn đứng bên cạnh nhìn, lúc này mới nhỏ giọng hỏi: “Anh còn mang cả những thứ này theo à?”

La Nhận không nhìn cô, mặt sầm nói: “Không thì sao, bọn cô vào rừng sâu núi thẳm, dù không có dã thú thì lúc ngã bị trầy da cũng có thể bị uốn ván rất nguy hiểm. Các cô mang những gì theo hả? Tôi vừa xem rồi, không có thuốc men, không có vũ khí phòng thân, toàn ăn với ăn, các cô vào đây làm gì? Nghi đường à?”

La Nhận chưa từng dùng giọng điệu này bao giờ, Viêm Hồng Sa không dám hé răng, Tào Nghiêm Hoa bưng một bát mì lớn qua, tự cảm thấy không nên chen mồm vào, đành tạm đặt sang một bên.

Mộc Đại cũng hơi xấu hổ, La Nhận kéo tay trái cô, vén ống tay áo lên, dùng bông thấm cồn xoa xoa lên tay cô sát trùng, tìm đúng mạch máu, từ từ cắm kim tiêm vào, tiêm hết thuốc rồi thì rút ra, đưa miếng bông vo tròn lại cho Mộc Đại, bảo cô tự ấn xuống vết tiêm.

Cả quá trình không đau chút nào, động tác La Nhận rất chuẩn xác, dứt khoát, trước đây sống trong rừng, anh đã quen tự tiêm cho mình.

Mộc Đại nháy mắt với Tào Nghiêm Hoa, bảo gã đưa Viêm Hồng Sa ra ngoài – Viêm Hồng Sa cứ đứng đó nẫu, cúi đầu như tội phạm, nhìn cũng khiến người ta phải khó chịu.

Tào Nghiêm Hoa hiểu ý, đang định bắt chuyện với Viêm Hồng Sa, La Nhận chợt cúi đầu nhìn lão Viêm trong góc.

“Ông thực ra vốn chưa từng dẫn dắt đội đảo bảo vật nào đúng không?”

“Tôi nghe Hồng Sa kể, ông luyện nhất, chuyên xem báo khí, trong một đội, người xem báo khí tương đương với kỹ thuật viên, những người khác nhất định sẽ chăm chú tạo điều kiện cho ông, bởi vậy nên ông cần bản là không phải quan tâm đến chuyện lo liệu, cho rằng chỉ cần mang theo hai người, cầm theo cái xềng là có thể đảo được bảo vật, đúng không?”

Tào Nghiêm kỉnh tưng, Viêm Hồng Sa không tiện nói gì, Mộc Đại cũng không mở lời được, chỉ có thể để mình gã chen vào: “Anh Tiểu La, ông nội Hồng Sa dù sao cũng là...trường bối...”

La Nhận cười gằn, nói: “Trường bối à.”

“Tự mình không muốn sống thì thôi, còn kéo cả cháu gái theo, liên lụy đến cả người ngoài.”

Anh nhìn xuống không nói nữa, ngừng lại, đứng dậy ra ngoài.

Viêm Hồng Sa thờ dài một hơi, còn chưa thở dứt, Mộc Vạn Ba chợt ló đầu vào, gọi: “Hồng Sa, cô ra ngoài chút, La Nhận muốn nói chuyện với cô.”

Viêm Hồng Sa lập tức biến sắc, quay sang Mộc Đại giọng nức nở: “Tôi rồi tôi rồi, tôi biết ngay là không dễ qua vậy mà, La Nhận sẽ mắng chết tôi cho xem.”

Cô rất không tình nguyện, nhưng vẫn ra ngoài.

Lúc này Tào Nghiêm Hoa mới bung bát lên cho Mộc Đại, nói: “Tiểu sư phụ, ăn thôi.”

Mộc Đại định đón lấy, lại vô thức liếc qua lão Viêm, Tào Nghiêm Hoa đoán được cô nghĩ gì, nhỏ giọng nói: “Trong nồi vẫn còn.”

Mộc Đại giờ tay lên đón, lúc này mới phát hiện ra, trong tay mình còn đang cầm vật gì.

Cô nhớ ra rồi, đây là bàn nẩy lúc gạo đầu, cô túm xuống từ trên người người rừng, do quá mức căng thẳng nên vẫn nắm chặt trong tay đó giờ, quên khuấy mất.

Cô mở tay ra.

Là một miếng hổ phách màu son, thon dài, màu sắc trong ngoài đậm nhạt khác nhau, nằm trong lòng bàn tay trông như một...con mắt.

Đưa chút các cậu ạ, có những lúc dịch động tác nào đó mà đầu óc tớ chưa kịp phản ứng ra trong tiếng Việt nó là động tác gì í, thường thì tớ sẽ giờ tay giờ chân lên làm động tác ấy đến tự gọi nhắc – trong quán cà phê mà cứ lúc lúc lại khuya tay múa chân như con dố bệnh, bảo sao người ta nhìn mình như vừa trốn ra từ trại nào =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 14

Cảm tạ trời đất, La Nhận không có nói gì về chuyện đảo bảo vật gần như hoang đường này nữa, chỉ hỏi cô về tình hình mấy ngày nay.

Viêm Hồng Sa thành thật trả lời, không dám giấu giếm – thực ra ban đầu cũng muốn chừa chút mặt mũi cho lão Viêm, nhưng thứ nhất là La Nhận hỏi rất tỉ mỉ, thứ hai là chuyện lão Viêm có thể coi như điểm gắn kết mấu chốt cho chuỗi sự việc nên thực sự không thể che lấp nổi.

Cô về cơ bản là ăn ngay nói thật toàn bộ để được nhận khoan hồng.

La Nhận nghe kĩ càng, sau đó nhất Tào Tinh Nương bị vút một bên lên xem, Viêm Hồng Sa thấy mình không còn việc gì nữa, nhanh chân chuẩn êm vào phòng, vào phòng rồi còn thờ dài một tiếng, chỉ thiếu điều rót nước mát.

Trước đây cô thật đúng là mù rồi mới nhìn trúng La Nhận, nói chuyện với anh mấy câu thôi mà cô đã sợ đến mức bay mất một nửa linh hồn, nghĩ lại mà thấy sợ: May mà Mộc Đại không thực sự bị người rừng bóp chết, nếu không chắc La Nhận lệt da cô mất.

Một lúc sau, La Nhận và Một Vạn Ba cũng đi vào.

Căn phòng nhỏ nho, người bỗng nhiên thêm một nửa, trời cũng đã sáng hẳn, Mộc Đại cảm thấy vững dạ hơn nhiều.

Cảm giác như được sống lại.

La Nhận hỏi Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba trước: “Hai người có đi tiếp được một ngày đường nữa không?”

Tào Nghiêm Hoa hết hồn, cúi đầu nhìn hai cái đùi mập mạp của mình: “Anh Tiểu La, vừa mới đi một ngày một đêm xong... Đi nữa, chắc tôi bỏ luôn mất.”

Lại kéo Một Vạn Ba ra đệm lưng: “Tôi còn chết chắc nữa là, anh nhìn Tam Tam chân tay lêu khoèo thế này...”

Thân hình mình bị bêu riếu như vậy...

Nếu là trước đây, Một Vạn Ba chắc chắn sẽ gầy nãy lên, nhưng lúc này đây, hần nhện: Dù sao hần cũng thật sự rất mệt mỏi, lại đi thêm ngày nữa chắc phế luôn mất.

La Nhận trầm ngâm không nói gì nữa, họ là do ban đầu đi nhầm đường, chậm trễ rất nhiều thời gian, vậy nên sau đó đi thẳng một mạch suốt đêm, mình thì không sao, nhưng Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba đi vậy cũng đã là cực hạn rồi, dù có nghỉ một ngày rồi mới đi tiếp thì vẫn là nửa tàn phế.

Mộc Đại hỏi La Nhận: “Anh muốn...rút về sao?”

La Nhận gật đầu: “Anh cảm thấy tình hình trong núi không mấy khai quan. Ở đây chúng ta chuẩn bị quá ít, vũ khí, thuốc men, thức ăn đều thiếu thốn cả, anh định...”

Anh nói được một nửa thì ngừng lại, điều kiện khách quan không cho phép, nói nửa cũng chỉ phí lời, hơn nữa, người rừng ở trong rừng hiền nhiên có ưu thế hơn, dẫn theo đội ngũ không già yếu cũng thương tàn tiếp tục hao phí thêm một ngày trong rừng, mạo hiểm này, anh thật sự là không dám.

Anh phân phó Một Vạn Ba: “Thu dọn tất cả đồ ăn thức uống của chúng ta lại, dùng chân ở đây nghỉ ngơi một ngày, tính thêm một ngày ra ngoài nữa là hai ngày, sáu bữa, sáu người, chia phần ra, dùng để bị đói.”

Đương nói, ánh mắt rơi lên lão Viêm, hỏi rất không khách khí: “Ông Viêm, trước đây người ông giết để che giấu bảo khí là ở trong trại phải không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình khiếp sợ, Viêm Hồng Sa lắp bắp, nỗ lực thanh minh cho nội mình: “Không phải, La Nhận, là người bạn cùng đi đảo bảo vật với nội tôi, bị bệnh chết...”

La Nhận nói: “Thứ nhất, người đảo bảo vật dù không nhìn thấy bảo khí, nhưng nhìn thấy giếng báu vẫn sẽ luôn cần nhắc vài phần, ông có muốn độc chiếm giếng báu, khi hành sự nhất định sẽ tách khỏi những bạn đồng hành hiểu biết, cho dù thực sự có người bệnh chết cũng sẽ không chôn người đó vào cái giếng mình nhìn trúng.”

“Thứ hai, dù tôi chưa từng đảo bảo vật, nhưng đại khái cũng biết, đội ngũ kiểu này, tất cả những người tham gia đều có phần, nhiều thêm một người sẽ phải chia thêm một phần, bởi vậy nên, bớt được người nào hay người đấy, sẽ không mang theo người vô dụng, phạm là được chọn vào thì đều là người có tài.”

Anh chỉ lão Viêm: “Đảo bảo vật cần đến đôi mắt của ông ấy, giá trị của ông ấy cũng là ở đôi mắt này, những phương diện khác phải đảm bảo khỏe mạnh không thương tích, nhưng những người khác trong đội, trèo đèo lội suối, đối phó với dã thú, cấp cứu trị thương, đều không gọi thì cũng mạnh, nói cách khác, trong cả đội, về mặt thể lực, ông Viêm rất có thể là yếu nhất, lấy huyết khí ít bảo khí, không thể nào mạo hiểm dùng người đồng hành.”

“Bởi vậy nên sẽ ngắm sang người trong trại, người đó còn là một phụ nữ, càng dễ xuống tay hơn, đúng không?”

Lão Viêm không nói gì, lát sau, ha ha cười khan hai tiếng, cuối cùng vẫn không hề rảnh lấy một câu.

Viêm Hồng Sa xấu hổ vờ cùng, nhưng vẫn cố bắt lấy cái phao cứu mạng cuối cùng: “La Nhận, bọn tôi hôm qua đảo được giếng ra, nhưng bên trong không có thi thể, người phụ nữ đó có khi nào chưa chết không?”

La Nhận lạnh lùng nhìn lão Viêm: “Ông có nói, là cắt yết hầu, máu phun khắp giếng – máu phun như vậy, rất có thể là đã cắt trúng động mạch cổ. Sau khi ném người vào giếng, đặt ván gỗ lên, lấp đất, nén xuống, tân trang lại mặt đất nhìn không giống như đã từng đảo lên, qua lâu vậy, người sớm đã chết rồi.”

Thần mình Mộc Đại nổi lên từng cơn run rẩy khe khẽ, tưởng tượng lại tình cảnh lúc đó, bất giác sợ đến rung mình, cảm thấy nên bớt chung đụng với lão Viêm này đi thì hơn, đích thực là lòng dạ nham hiểm, diện mạo nham ác.

“Người chết không thể tự mình ra ngoài, khả năng duy nhất là, có người đã âm thầm chứng kiến toàn bộ quá trình, sau khi ông Viêm đi, có người đã đào cái giếng này ra, mang thi thể đi rồi khôi phục lại cái giếng về nguyên trạng.”

Một Vạn Ba rung mình, nhìn lão Viêm, lại nhìn La Nhận: “Liệu có phải là người rừng kia không? Tục ngữ có câu, oan có đầu nợ có chủ, người rừng kia tấn công ông Viêm những hai lần, xem ra là có nguyên nhân.”

Lão Viêm lạnh lùng mở miệng, giọng khàn khàn: “Cũng có thể là người đồng hành đảo bảo vật cùng tôi, ngầm theo dõi tôi, thừa dịp sau khi tôi đi thì đào cái giếng báu này lên.”

La Nhận nói: “Bất kể là người đồng hành của ông hay là người đảo bảo vật khác, sau khi đào giếng báu lên, lấy bảo vật xong thì đi luôn là được, cần bản không cần phải khôi phục về nguyên trạng. Hơn nữa, gia nghiệp nhà họ Viêm lớn, người ta nắm được bí mật của ông, tổng tiền ông vài khoản cũng đủ để sống cả nửa đời rồi, nhưng mấy chục năm nay ông Viêm rõ ràng vẫn sống rất yên ổn, bởi vậy nên người âm thầm chứng kiến nếu không phải là người trong trại thì chính là người rừng.”

Mộc Đại chen lời: “Nếu là người trong trại, ông...nội Viêm đã chẳng đi được rồi.”

Vì muốn giữ mặt mũi cho Hồng Sa nên Mộc Đại lúc nói chuyện trước mặt cô vẫn gọi lão Viêm là “ông nội”.

La Nhận gật đầu: “Người trong núi đều rất hung hãn, nếu người trong trại bắt gặp lão Viêm làm chuyện như vậy, dù lúc đó không bỏ nhào ra ngay thì cũng sẽ tụ tập người không cho người đào bảo vật rời đi, bởi vậy nên người âm thầm chứng kiến không phải người đồng hành đào bảo vật, không phải những người đào bảo vật khác, cũng không phải người trong trại.”

Viêm Hồng Sa bổi rổi: “Cũng chỉ còn lại... mình người rừng thôi sao?”

Chuyện đến nước này, có cũng đã từ bỏ mọi nỗ lực giải cứu nội mình, lắm bần: “Hình như cũng phải, nếu không vì sao cả hai lần đều tấn công nội tôi như vậy chứ?”

Tào Nghiêm Hoa chợt nhớ ra: “Một người còn nhớ tin đồn về nữ người rừng mà Trát Ma kể không, người rừng đó cũng từng tấn công một ông già hơn năm mươi tuổi, chừng hai mươi năm trước, ông Viêm không phải cũng khoảng năm mươi tuổi sao? Có phải là...”

Có phải là ông già đáng thương kia đã trở thành người chết thay cho lão Viêm không?

Thật đúng là xui xẻo, Tào Nghiêm Hoa run lên.

La Nhận nói: “Có khả năng là vậy, hôm qua chúng ta đều tận mắt trông thấy, xác nhận là trong núi thật sự có người rừng. Thời gian người rừng ở trong núi không ngắn, nhưng số lần chạm mặt người khác chỉ lúc đặc không có bao nhiêu, đã thương người tôi chết chỉ có mỗi lần đó...”

Anh hơi ngừng lại: “Chuyện cường hiếp thì có thể là do người sống trên núi nghe sai đồn bầy hoặc thêm mắm dặm muối nên, mọi người nghĩ mà xem, một người rừng muốn trả thù, nhất định là sẽ không có cách thức gì, chỉ cần như đã thú – ông già kia tuy bị xé mất quần áo, thân dưới máu thịt bầy nhầy, nhưng lại ứng với đúng cách thức như vậy, tuy nhiên trong mắt người ngoài, cũng rất dễ khiến cường gân thành người rừng động dục, cường hiếp giết người. Hôn nữa...”

La Nhận nhìn ra ngoài cửa: “Cái trại gần núi này bị bỏ hoang, có khả năng cũng liên quan đến sự xuất hiện của người rừng, tôi đang nghĩ, liệu có phải là sau khi chuyện người rừng đã thương người truyền ra, người trong các trại quanh đây đều chuyển đi, chỉ có thợ săn mới dám kết bạn vào núi hay không?”

Một Vạn Ba cảm thấy rất hợp lý: “Vậy chúng ta còn lại một vấn đề nữa, người rừng này có quan hệ thế nào với người phụ nữ bị giết chết, tại sao lại cứ tâm tâm niệm niệm muốn trả thù cho bà ấy như vậy.”

Bầu không khí trong phòng lắng xuống, Mộc Đại giới tay lên chạm vào vết thương băng vải gạc, không hiểu sao lại thấy rầu rầu: “Nghe cậu nói vậy, tôi lại cảm thấy người rừng này... cũng rất có tình nghĩa...”

Tào Nghiêm Hoa: “Tôi nghĩ đến một khả năng thế này.”

“Người phụ nữ đó có khi nào quen biết người rừng không?”

Trong lòng La Nhận xẹt qua một ý niệm, hỏi Mộc Đại: “Lúc em giao đấu với người rừng, có cảm thấy nó già không?”

Sợ Mộc Đại không hiểu, anh giải thích thêm: “Bởi vì tuổi thọ của người rừng ngắn hơn so với người bình thường, hai mươi năm trước đã có người rừng, vậy thì hiện giờ có thể coi như là đã già rồi.”

Mộc Đại nghe hiểu: “Không già, động tác nó rất nhanh nhẹn...”

Viêm Hồng Sa cũng chắn chắn: “Nó vung tay lên, ném tôi cả người cả xéng ra xa đến mấy mét, tôi cảm thấy nó rất khỏe.”

La Nhận gật đầu: “Nếu như hiện giờ nó đương lúc tráng niên, vậy hai mươi năm trước hẳn mới chỉ là một người rừng nhỏ...”

Tào Nghiêm Hoa cười ha ha: “Nếu là người rừng nhỏ, vậy cũng như người thường, ai sinh ra nó chứ...”

Gã chợt im bặt.

Không khí trong phòng lập tức căng thẳng.

La Nhận nhìn lão Viêm: “Nghe Hồng Sa nói, vị trí của cái giếng bấu kia kỳ thực cũng rất hoang vắng, lúc đó, ông gặp được người phụ nữ đó như thế nào?”

Lão Viêm im lặng một lúc, giọng nói bắt đầu nhiễm chút kinh hoàng: “Cô ta... đi ngang qua, tôi thấy được, tôi...”

Ông ta không biết nên miêu tả thế nào, khi đó, bốn bề vắng lặng, bỗng nhiên có một người phụ nữ một mình đi ngang qua, như một con sói đói bỗng nhìn thấy miếng thịt đậm đà máu, ông ta liền...

La Nhận nói: “Ông ngắm kĩ lại xem, lúc đó trên tay bà ấy để trống hay có mang theo thứ gì không?”

Cổ họng lão Viêm khô khốc: “Cô ta... xách cái làn, bên trong có... đồ ăn...”

Sống lưng Một Vạn Ba buốt lạnh: “Trong núi có đã thú, một người phụ nữ một thân một mình, có đi thăm người thân cũng sẽ không đi qua ngọn núi này, cô ấy có phải thật là tò... cho ăn không? Cô ấy không phải là... mẹ của người rừng kia đấy chứ?”

Mộc Đại gạt mình, cúi đầu nhìn miếng hổ phách màu son trong tay.

Đúng vậy, một người rừng sinh ra và lớn lên ở một nơi ăn sống uống tươi thế này, sao có thể đeo cho mình một thứ dây chuyền hổ phách màu son chứ?

Trong không trung vang dội một tiếng sấm, bầu trời nháy mắt tối sầm, mây đen bắt đầu tụ lại, xem ra lại chuẩn bị đổ mưa.

La Nhận nói: “Nếu là vậy, e rằng lần này chúng ta ra khỏi núi sẽ không đơn giản đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15

Một Vạn Ba run lập cập, hẳn nhìn ra ngoài cửa, khoảnh núi trũng này rất nhỏ, bốn mặt đều là núi, rừng cây rậm rạp, gió lớn thổi qua làm cây cối chung quanh nghiêng ngả, cũng không biết là do gió lay hay trong đó thực sự đang có người rừng nhẩy lên leo trèo nữa.

Tào Nghiêm Hoa sợ sệt hỏi: “Anh Tiểu La, anh nói xem, thanh... thứ ba liệu có phải đang ám trên người người rừng không?”

Trước mặt lão Viêm, gã vẫn gắng hết sức tránh đề cập đến Hùng Giản.

La Nhận gật đầu: “Có thể lắm.”

Người rừng hoang dã, dù biết tranh đoạt thức ăn, xu lợi tránh hại, nhưng rốt cuộc đó vẫn chỉ xuất phát từ bản năng của động vật, nhưng nếu mọi sự khác thường đều bắt nguồn từ người rừng, vậy thì hiển nhiên, người rừng này rất khác biệt.

Nó cố ý khác chữ sói chỉ sai đường trên cây, làm như vậy để nhóm La Nhận không thể gặp được nhóm Mộc Đại, phân tán lực lượng nhằm tập kích lão Viêm.

Nó ném Tào Tinh Nương vào nước rồi lại treo lên mái hiên, cố ý treo miếng hổ phách màu son trong phạm vi tầm mắt của Mộc Đại, sau đó thoát cái gỡ đi, như đang có tình bày trận thế nghi binh đánh vào tâm lý, khiến họ kinh hoàng tự loạn trận tuyến.

Lại cũng hết như mèo vờn chuột, trêu chọc chán rồi mới hung hãn xuất kích.

Người rừng bình thường hẳn là không thể làm được như vậy, tuy nhiên, nếu có Hùng Giản ám thân thì tất cả đều dễ giải thích.

Huống chi, theo tin tức mà lòng Phượng Hoàng Loan hé lộ, Hùng Giản đích xác là đang ở vùng Tứ Trại này.

Hoàng hôn buông xuống, mưa như trút nước.

Mưa lớn đến độ mỗi tia nước mưa đập xuống đất đều tạo thành một vết lõm.

Tào Nghiêm Hoa bê thùng chậu trong bếp ra ngoài hứng mưa, gã thả dùng nước mưa đun sôi còn hơn dùng nước giếng từng ngâm Tào Tinh Nương kia.

Một Vạn Ba ngồi bên cạnh lòng bếp, bên chân vung vài mớ thanh còn gỗ nhặt được lúc vào rừng trước khi trời mưa, hần cầm dao bầu vót nhọn, vót vót một hồi lại sinh lòng bi ai: “Lần trước chúng ta đối phó với lão trai ngọc, tốt xấu gì cũng có thuyền mà lái, còn có mắt nước, lưới xích nữa, chuyện này thì trực tiếp quay ngược về thời nguyên thủy rồi.”

Tào Nghiễm Hoa đi qua giúp hần giữ thần cón: “Cậu không nghe anh Tiểu La nói gì à, mấy cây súng nạm được kia là súng săn gà rừng, chỉ có thể bắn được vài phát, để cứu em tiểu sư phụ đã dùng mất hai phát rồi, hơn nữa loại súng săn này không thể thật sự gây thương tích cho người rừng, đến lúc đó, vũ khí chủ yếu chỉ có đồng trường mâu này thôi.”

Đầu trường mâu đã vót xong, nhìn thôi cũng đủ khiến da đầu người ta tê rần.

Một Vạn Ba nói: “Chúng ta thật sự phải dùng cái này đi ứng phó với người rừng sao? Lỡ giết mất nó...”

Một sinh vật sống sờ sờ như vậy, giết hay gây thương tích đều sẽ cảm thấy lo sợ trong lòng, quan trọng hơn là: “Lỡ giết không chết được nó thì sẽ kết thành thù máu, loại súc sinh này, khi trà thù sẽ rất liều mạng, nếu như...”

Hần ghé sát vào Tào Nghiễm Hoa, hạ giọng xuống thật thấp: “Oan có đầu, nợ có chủ, đến lúc đó chúng ta bắt lão Viêm lại, giao cho người rừng...”

Tào Nghiễm Hoa nói: “Sao có thể chứ? Cậu làm người còn có lương tâm không thể, dù sao đó cũng là ông nội của em Hồng Sa, chúng ta sao có thể làm chuyện như vậy được?”

Gã đề nghị: “Cùng lắm, chúng ta giả bộ đi nhanh, bỏ lão Viêm ở cuối, để ông ta bị người rừng tóm được là xong.”

Một Vạn Ba cảm thấy kế này rất hay, hai người ngầm hiểu ý, cùng nở nụ cười xảo quyệt với nhau, đều cảm thấy chúng mình thật đúng là thần giao cách cảm, là bạn tốt có đót đèn lồng đi tìm cũng khó gặp được.

Trời nhanh chóng tối hẳn.

Số lượng người bỗng nhiên tăng vọt, một gian phòng ngủ không đủ, phải chia nhau một nửa sang bếp ngủ, La Nhận hỏi: “Mộc Đại sang bếp ngủ, còn ai nữa không?”

Viêm Hồng Sa nói: “Tôi ngủ chung một gian với nội, thuận tiện chăm sóc cho nội tôi luôn.”

Lão Viêm tuy đã làm chuyện không thể dung thứ, nhưng rốt cuộc vẫn là ông nội cô, lẽ dĩ nhiên xuống xảy ra sự cố gì, những người khác bảo họ lão Viêm chưa chắc đã tận tâm bằng cô, vậy nên cô ở cùng nội vẫn là tốt hơn cả.

Nếu Mộc Đại sang bếp ngủ thì La Nhận theo là tốt nhất, Tào Nghiễm Hoa quyết tâm không làm bóng đèn, nói: “Tôi ngủ cùng một gian với Tam Tam, trong bếp nhỏ, gian lớn bốn người ngủ chung không thành vấn đề.”

Gian lớn có tổng cộng ba tấm ván giường, Tào Nghiễm Hoa hợp sức với Tam Tam, giúp khiêng một tấm sang bếp, đẩy lòng muốn thúc đẩy, xoa xoa tay nói với Mộc Đại: “Tiểu sư phụ, chỉ có thể cho hai người một tấm thôi...”

Cứ thế quẩn nan đề cho cô: Minh và Tam Tam ngủ chung một ván không thành vấn đề gì, Hồng Sa và lão Viêm là ông cháu, mỗi người một đầu cũng không sao...

Mặt Mộc Đại đỏ bừng: “Hay là, em ngủ chung với Hồng Sa...”

La Nhận nói: “Không sao, đêm anh không nhất định sẽ ngủ, còn phải gác đêm nữa, em ngủ một mình sẽ thoải mái hơn một chút.”

Tâm trạng hồng hót kịch vui của Tào Nghiễm Hoa cứ thế bị dập tắt.

Mộc Đại tự mình nằm xuống trước, La Nhận không vào, đứng ở cửa gian lớn, cô về như đang cùng đám Tào Nghiễm Hoa kiểm tra xem cửa phòng có chắc chắn không, lại dặn họ lấy một thanh gỗ chặn sau cửa.

Thực ra cửa gian lớn chắc chắn hơn bếp nhiều, Mộc Đại nghĩ mãi không ra vì sao La Nhận lại bảo “Mộc Đại sang bếp ngủ”, không cho cô cơ hội nào để chối từ.

Sau khi La Nhận vào bếp, cô vẫn xoắn xuýt mãi không thông: “Tại sao phải đuổi em sang bếp ngủ?”

Dùng chữ “đuổi” cơ đấy à, La Nhận nhìn cô: “Em cảm thấy gian kia tốt lắm à?”

Mộc Đại đáp: “Lớn mà.”

La Nhận cười, đi qua, vươn tay ra vuốt một cái lên mũi cô: “Cứ lớn thì nhất định là tốt à?”

Mộc Đại đưa tay lên xoa mũi, ngoeo đầu nhìn anh.

La Nhận chỉ chỉ lòng bếp: “Ồ đây đốt lửa, đêm ấm, trong núi quá âm u, sợ em lạnh.”

Vậy à, trong lòng Mộc Đại dễ chịu, vui vẻ nằm xuống, không đề phòng bị đụng đầu, ai ời một tiếng.

La Nhận nói: “Để anh xem nào.”

Buổi sáng cô bị người rừng túm tóc, tuy tóc không bị giật rụng mất nhưng da đầu vẫn hơi bị tổn thương, vạch tóc ra xem, thấy lấm chấm đỏ.

La Nhận nhũm mày: “Có chút không ổn rồi.”

Mộc Đại ngạc nhiên: “Sao thế?”

La Nhận buồn cười, cổ nhện xuống, nói: “Chỉ là da đầu này bị thương rồi, sau này chắc không mọc được tóc nữa, Mộc Đại, trên đầu em sẽ bị trụi một mảng...”

Anh đưa tay lên minh họa cho Mộc Đại xem: “Cỡ chén trà thế này này.”

La Nhận nói: “Không sao, thông minh thường ít tóc, điều này chứng tỏ em rất thông minh đấy. Hoặc là, đổi một kiểu tóc khác đi, chia lệch hần sang một bên, lấy tóc bên trên che đi... Nếu không thì đội mũ vậy, bây giờ mũ cũng nhiều cái trông đẹp lắm...”

Mộc Đại suýt bật khóc.

La Nhận rút cuộc cũng không nhịn được nữa, phì cười. Thấy anh cười, Mộc Đại mới biết mình bị trêu chọc, tức giận nhòm dấy cấu anh: “Ai cho anh trêu em!”

La Nhận vươn tay ra, ôm lấy cô, tiện tay nhấc tấm da thú, hít một cái đắp lên ngọn đuốc cắm trên tường, cách đắp này rất hay, cắt đứt không khí, ngọn lửa xèo một cái tắt mất.

Có điều, vẫn có mùi khét của da thú cháy tỏa ra trong phòng.

Mộc Đại nép trong lòng La Nhận, cúi đầu, không nhúc nhích.

La Nhận cúi xuống, ghé tới bên tai cô hỏi: “Bạn gái, hai ngày nay có nhớ anh không?”

Mộc Đại gật đầu, đáp: “Rất nhớ rất nhớ anh...”

Bỗng cảm thấy rầu rĩ, không nói được nữa, chỉ ôm chặt lấy La Nhận.

La Nhận nhận ra, cúi đầu cọ cọ lên trán cô, nói: “Nào, nằm cho thoải mái đi.”

Anh ngả ra tựa lưng vào tường, để Mộc Đại nằm trong lòng mình, đắp một cái chăn mỏng lên người cô.

Mộc Đại hỏi anh: “Anh không ngủ thật à?”

La Nhận nói: “Anh ngồi cũng ngủ được, không cần phải nằm.”

Mộc Đại chợt nhớ tới gì đó, phụt một tiếng bật cười, nói: “Em mơ thấy anh đấy.”

Cô kể lại giấc mơ cho La Nhận nghe, lần dệt vải trong căn phòng dệt, và cả một lần đã lâu trước kia nữa, mơ thấy La Nhận chơi mạt chược.

La Nhận dờ khóc dờ cười, lát sau nói: “Có điều, đều là mộng đẹp cả.”

“Vì sao?”

“Em đều già cho anh, còn sinh con nữa.”

Mộc Đại hơi sững sốt, bỗng thấy buồn buồn, khựng lại một chút rồi nói: “La Nhận, người ta nói, mơ là ngược lại của đời thực.”

La Nhận không nói gì, đưa tay áp lên má cô, Mộc Đại kéo tay anh, nắm lấy.

“La Nhận, nếu em chết, sau này anh có bạn gái khác, cũng sẽ đối xử với cô ấy tốt thế này à?”

La Nhận cười cười: “Còn trẻ thế này, nói gì mà chết với không chết chứ.”

Mộc Đại nói: “Anh không biết đâu, cái chết thực ra rất gần.”

Giống như sáng nay vậy, nếu La Nhận đến chậm hơn chỉ vài giây thôi, cô sẽ chết; giống như tám năm trước, cô bị người ta đẩy từ trên tầng cao xuống, đập mạnh xuống đất, lúc đó cô đã nghĩ, cô sẽ không thể tỉnh lại nữa...

La Nhận cúi người xuống, áp trán mình lên trán cô, nhìn mắt cô với khoảng cách thật gần, đen kịt, long lanh ánh nước.

La Nhận nói: “Có phải em nghe mẹ Trát Ma nói nên nghĩ nhiều không?”

Thì ra anh đã biết cả rồi, mắt Mộc Đại lập tức rom róm

“Mẹ Trát Ma nói, người cuối cùng ở bên anh là một người khác.”

La Nhận hôn nhẹ lên môi cô: “Anh hỏi mẹ Trát Ma rồi, tất cả đều là cảm giác của bà ấy, bà ấy cũng không phải thật sự nhìn thấy, chuyện cảm giác này đều luôn có khả năng sai lệch.”

Mộc Đại không lên tiếng.

La Nhận nói tiếp: “Có thể là bản thân em thay đổi quá lớn, anh đi Philippines bốn năm, lúc trở về gặp Sinh Đình, em ấy cũng nói, anh Tiểu Đào, anh cứ như biến thành người khác ấy.”

Mộc Đại đáp: “Ừ.”

Cô rất mâu thuẫn, vừa muốn tin vào cách nói này, vừa cảm thấy đây chỉ là một lời trấn an khiên cưỡng

Cô hỏi: “Nếu em thật sự chết đi thì sao?”

La Nhận đáp: “Nếu em thật sự chết mất, vậy nhân lúc em còn thời gian thì cùng anh yêu nhau bạt mạng đi, em khác em vào xương tủy anh, như vậy, bất kể em đã chết hay còn sống, đời này của anh đã giao cho em, so với việc em ở đây khổ sở than vãn thờ dài rõ ràng tốt hơn nhiều.”

Cách nói này là lần đầu tiên Mộc Đại nghe thấy, cảm thấy rất mới mẻ, lại cũng rất hợp lí. Cô nghĩ nghĩ: “Vậy nếu là anh thì sao, nếu anh giữa chừng bỏ mạng, anh sẽ làm thế nào?”

La Nhận suy nghĩ rất lâu rồi mới nói: “Cách của đàn ông không giống với của phụ nữ. Nếu là anh, nếu biết mình phải chết, anh sẽ nghĩ cách chia tay với em, hoặc là nói với em, anh không thích em nữa, khiến em tuyệt vọng.”

Mộc Đại hỏi: “Tại sao chứ? Anh cũng có thể cùng em yêu nhau bạt mạng, khiến em giao trọn đời cho anh mà.”

“Bởi vì anh muốn em có người chăm sóc, không muốn để một cô gái vì anh mà hoài phí bản thân. Nhưng anh là đàn ông, hoài phí vì em, anh cảm thấy không sao hết.”

Mộc Đại cảm thấy mình sắp không cầm được nước mắt nữa rồi, cô hít mũi, chống người quỳ trên ván giường, ôm La Nhận, ghé vào bên tai anh, nhỏ giọng nói: “Em cũng muốn anh có người chăm sóc, tương lai, nếu em thật sự chết đi, anh phải tìm một người bạn gái khác đây, em sẽ không ghen đâu.”

La Nhận ôm ghì lấy cô, nước mắt cô trượt vào cổ anh.

La Nhận nói: “Miệng thì nói không ghen, nhưng thực ra vẫn ghen chứ gì?”

“Ừ, một chút.”

“Chỉ một chút thôi à?”

“Ừm, nhiều chút, được chưa.”

La Nhận bật cười, anh buông cô ra, lau nước mắt cho cô, nói: “Ngủ sớm một chút đi, đã mấy ngày không ngủ ngon rồi đúng không.”

Mộc Đại từ một tiếng, rất ngoan ngoãn nằm xuống lần nữa. Lúc La Nhận đắp chăn cho cô, cô chợt hỏi một câu kì quái: “La Nhận, sao anh lại thích em?”

La Nhận đáp: “Em tốt chứ sao.”

Mộc Đại thờ dài một hơi, lúc nhắm mắt lại, cô khẽ nói một câu: “Em cảm thấy mình không tốt chút nào.”

Cô nằm mơ.

Mơ thấy mình đang mê man, bị người khác kéo đi trên mặt đất, mờ mắt, không nhìn thấy được gì hết, chỉ có màu son hồ phách chói trước mắt.

Sau đó, cô bị quăng vào đâu đó.

Dưới thân lạnh lẽo, như đất cỏ thô ráp, mặt đất rung lên, cảm giác này dần rõ ràng hơn, như có xe đang phóng tới.

Một giọng nói trầm thấp gọi cô: “Mộc Đại, Mộc Đại, mau đứng lên, cô sẽ chết đây.”

Cô vật lộn muốn động dậy, nhưng không động dậy nổi, nói: “Tôi không đứng lên được.”

Lại một giọng nói nghiêm nghị lớn tiếng quát: “Đứng lên! Không đứng lên sẽ toi thật đấy!”

Xe phóng tới, âm thanh trầm đục, trọng lượng khổng lồ của xe nghiền thẳng về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 16

Mộc Đại tỉnh lại, cũng không ngủ tiếp nữa, chợt nhớ tới miếng hồ phách màu son kia.

Lúc ấy, sau khi cô cho đám La Nhận xem đã tiện tay đặt bên giường, sau đó nữa, Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba bê ván giường sang bên này, nó cũng được mang sang theo hay là đã rơi ở phòng bên rồi?

Cô thò tay lục lọi trên giường, La Nhận nhận ra, hỏi: “Sao thế?”

“Miếng hồ phách màu son kia đâu rồi?”

La Nhận nói: “Anh cất rồi.”

Vừa nói, anh vừa lấy miếng hồ phách ra đưa cho cô, Mộc Đại nhận lấy, nắm trong tay, giấc mộng kia khiến lòng cô như bị nhét bông kín mít.

Cô hỏi La Nhận: “Người rùng sao lại đeo một miếng hồ phách vậy nh?”

La Nhận đáp: “Chắc là của người phụ nữ kia cho nó.”

Trong đầu Mộc Đại nảy ra một ý nghĩ “Anh nói xem, có khi nào người phụ nữ kia chưa chết mà biến thành người rừng không?”

La Nhận cười: “Về lý thuyết mà nói thì khó lắm, người lão Viêm giết chỉ là một người phụ nữ bình thường sống trong núi, nhưng em cũng thấy rồi đấy, người rừng kia cao gần hai mét cơ mà.”

Mộc Đại không phục: “Có Hung Giản mà.”

“Vậy nên Hung Giản làm bà ấy cao hơn, lông trên người mọc dài ra, biến thành người rừng?”

“Ừ, không đúng sao.”

La Nhận vuốt tóc cô: “Ngủ đi, nếu anh gặp lại bà ấy, sẽ hỏi giúp em xem có phải không.”

Trên tóc, nơi được anh vuốt qua như lưu lại độ ẩm

Mộc Đại nghĩ Sao La Nhận lại thích mình như?

Lại thì mi ngủ nghĩ, kỳ thực cô cũng không quá hiểu La Nhận, hay chí ít thì, quá khứ của anh đối với cô mà nói là một khoảng trống to đùng.

Nhưng cô không muốn tìm hiểu, cũng giống như cô không muốn La Nhận tìm hiểu về quá khứ của mình. Con người rất phức tạp, giống như một củ hành tây vậy, bóc ra một lớp lại có một lớp, càng vào sâu sẽ càng khiến người ta cay mắt rơi lệ, sẽ nhìn thấy những điều không muốn nhìn thấy.

Thế thì không bóc ra là được, cứ để hòa hợp êm thấm như vậy, anh ổn mà tôi cũng khỏe, cứ thế nắm tay nhau bước đi, không tốt sao?

Sau đó, trời hừng sáng.

Hôm nay phải gấp rút lên đường, trọn một ngày, rút khỏi rừng, trở lại thôn Thất Cử.

Nhưng, trong lòng của mỗi người đều chôn một câu.

Không chắc đã ra được phải không?

Trong này có bao nhiêu thù máu, đòi lại nếu mình là người rừng, sao có thể để lão Viêm ra ngoài dễ dàng vậy được?

Sắp xếp hành lý xong xuôi, Tào Nghiêm Hoa thăm thì với Một Vạn Ba: Nghe nói, người báo thù, ba năm năm năm là thấy oai, động vật thì khác, súc sinh đều là một sợi gân, đã ghi thù là sẽ thù đến chết.

Gã bàn với Một Vạn Ba, chốc nữa lên đường, phải tránh xa lão Viêm ra để khỏi dính phải tai bay vạ gió.

Nghĩ đến có khả năng sẽ lại phải vào nữa nên tất cả đều chỉ mặc quần áo gọn nhẹ, balo để đồ ăn thiết yếu, tay cầm theo vũ khí phòng thân, những cái khác như xềng xiếc đều để lại trong nhà đá.

La Nhận đưa bao chân của mình cho Mộc Đại, Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba cũng chiều cổ tính thần cho con gái và người già, chia nhau đưa bao chân cho lão Viêm và Viêm Hồng Sa.

Sáu người, dù đi chung với nhau, nhưng đường núi chật hẹp, vẫn phải chia ra ba nhóm đầu-giữa-cuối, như vậy, người đi cuối nhất định phải mạnh hơn cả người đi đầu, vì người đi cuối là hậu thuẫn quan trọng đảm bảo tất cả thành viên trong đội không ai bị lạc mất, theo lý thuyết đó, tốt nhất nên là La Nhận đi cuối, thật đúng là phúc bất mui đời!

Tuy nhiên, Mộc Đại không thuộc đường, bởi vậy nên kết quả phân chia cuối cùng là, cần nhắc mạnh yếu kèm cặp nhau. La Nhận và Một Vạn Ba đi đầu, nhóm giữa là lão Viêm và Viêm Hồng Sa, Mộc Đại và Tào Nghiêm Hoa đi cuối.

Một Vạn Ba không ngừng thăm nhử A đi đã phật, đi cùng La Nhận, hẳn quả thực có cảm giác an toàn vô cùng. Tào Nghiêm Hoa đi chung với Mộc Đại cũng tương đối vững dạ, chỉ là rất đổ lệ với lão Viêm Lão già chết tiệt này được kẹp giữa, trước sau hai cái bình phong rõ đây che chân cho, thật đúng là phúc bất mui đời!

Theo ý hán, phải là lão Viêm đi cuối mới đúng, nếu người rừng đuổi theo, bắt đi mất, tất cả mọi người đều bót được bao nhiêu gánh nặng.

Có điều...

Tào Nghiêm Hoa thở dài: Chuyện này cũng chỉ có thể nghĩ trong đầu vậy thôi.

Sau đó lập tức lên đường.

Lúc xuất phát mặt trời còn chưa lên, nửa tiếng sau, trời bắt đầu âm u, đi thêm một lúc nữa, nước trên lá cây bắt đầu nhỏ xuống – trong núi này, mưa cũng thật quá nhiều.

Tào Nghiêm Hoa hi hục đi theo Mộc Đại.

“Em tiểu sư phụ, em nói xem, nếu Hung Giản thật sự ám người rừng, vậy chúng ta phải làm sao?”

Gã nhỏ giọng thì thào: Người rừng lợi hại vậy cơ mà.

Mộc Đại đáp: “Anh phải có chút lòng tin vào chính mình đi chứ, chúng ta có những năm người kia mà.”

Tào Nghiêm Hoa nói: “Chuyện này không thể tính gộp đầu người thế được, phải tính theo thực lực. Em nghĩ mà xem, Tam Tam nó...”

Một Vạn Ba đi phía trước đáp với lại: “Tào Mập, tôi nghe thấy đấy nhé!”

Tào Nghiêm Hoa trước sau như một: “Lẽ nào tôi nói không đúng? Ngoài biết vẽ đám ba cái tranh ra thì cậu có làm được gì khác đâu, dùng để lừa con gái nhà người ta thì còn tạm được chứ trò vẽ vời của cậu mà chính phục được người rừng chắc?”

Một Vạn Ba đáp trả rất khí phách: “Nghệ thuật không phân biệt chủng tộc và biên giới.”

Đang nói, La Nhận bỗng dừng bước, Một Vạn Ba lại chân vượt lên hai bước, lại lùi về, thấy La Nhận ngẩng đầu lên nhìn gì đó, cũng tò mò nhìn theo...

Thình lình trong lòng như bị đập cho một cú: Đứng trước, trên cành cây cách đó không xa, treo...

Là con búp bê Tào Tinh Nương kia.

Mộc Đại cũng qua tới, hơi do dự rồi dè dặt lên thân cây khô mấy bước, dao bầu vung lên, chặt đứt sợi dây treo Tào Tinh Nương.

Một Vạn Ba tiến lên một bước, nhặt lấy đưa cho La Nhận.

La Nhận lật qua lật lại nhìn mấy lần, rồi giọng lên sát mũi người: Là mùi thối rửa do ngâm lâu trong nước.

Anh xác nhận: “Hắn là cùng một con.”

Lúc thu thập hành trang, đương nhiên sẽ không mang cái thứ này theo, Tào Nghiêm Hoa nhớ rất rõ, là vứt trong góc gian lớn.

Người rừng kia đã quay lại đó? Lấy Tào Tinh Nương rồi chạy lên trước bọn họ, treo nó lên cây?

Sống lưng Một Vạn Ba lạnh buốt, quay đầu ngó tới ngó lui trong rừng, da đầu tê rần từng cơn, cứ cảm thấy ngay lập tức sẽ có thứ gì đó từ trong rừng phi ra.

Rào rào, xa xa có tiếng cành cây lay động.

Thần kinh tất cả mọi người đều căng lên.

La Nhận lấy súng sau lưng ra, ổn định thăng bằng, ngón tay đặt hờ lên cò súng, hạ giọng nói: “Ra sau lưng tôi.”

Tím Mộc Đại đáp thình thình, thò tay ra nắm lấy tay Viêm Hồng Sa, Viêm Hồng Sa cũng hoảng hốt vô cùng, lòng bàn tay lạnh toát.

La Nhậnnhìn thờ.

Trong rừng yên lặng đến độ chỉ có tiếng gió thổi, tiếng cành cây xào xạc, và cả...

Ầm thanh ong ong, trong tầm mắt, có một con không biết là ong mật hay ong vò vẽ đang đập cánh vù vù.

Trong lòng La Nhậndánh thạch một tiếng, ong vò vẽ... Tổ ong vò vẽ?

Anh thu súng lại trong chớp mắt, hồ lớn: “Chạy!”

Những người khác không hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng chữ “Chạy” này thì vẫn nghe hiểu, nhất thời, ba hồn bảy vía đều mất sạch, bất chấp mọi thứ cơ chân lên chạy.

Gần như cùng lúc đó, một tổ ong to lớn màu đen từ phía xa bị ném mạnh qua, rơi xuống đất đánh ồm một tiếng, Tào Nghiêmhóa trong lúc cấp bách quay đầu lại, trông thấy bảy ong đen sì đập cánh bay ra, hết như một đám mây đen, phi nhanh về phía bên này.

Mẹ ơi!

Hoảng hốt chạy bừa, bị vấp chân ngã sấp xuống, vừa chạm đất đã lăn một vòng, trong cơn hỗn loạn chỉ nghe thấy tiếng những người khác la hét, tiếng hét lúc bên đông lúc bên tây, khi xa khi gần, cũng không biết rốt cuộc là ở đâu, bên tai ong ong không ngừng, đột nhiên thấy cổ đau nhói, biết là đã bị đốt, sợ đến hồn phi phách tán, quởn chân chạy nhanh hơn.

Thường thức gãi vẫn biết, ong vò vẽ có thể đốt chết người, chết cũng thôi, nhưng từ trạng khó coi như vậy, xuống đất rồi, tổ tông cũng không nhận ra gãi mất!

Đang cầm đầu cầm cổ chạy, thân thể bỗng nhẹ bẫng, một cánh tay lỏng lả xách cổ áo gãi lên.

Người rừng!

Ban đầu, Mộc Đại vốn chạy cùng Viêm Hồng Sa, trong lúc hỗn loạn thì nghe Viêm Hồng Sa thét lên “Nội!”, sau đó tay trượt mất, Viêm Hồng Sa gãy khỏi.

Mộc Đại muốn kéo cô lại, nhưng vừa quay đầu thì thấy mây đen vù vù ngập trời ngập đất, sợ đến nhũn cả chân, đương hoảng hốt, Một Vạn Ba kéo cô, hét: “Chạy đi!”

Trong cơn cuồng cuồng, hai người vốn chạy chung đường, cũng quên mất là tách ra khi nào, hình như Một Vạn Ba đạp hăng một cái, lăn đi đầu mất, còn cô thì theo quán tính vọt về phía trước, chợt phát hiện ra bên dưới là một con dốc, không kịp phanh lại, cả người lộn nhào lăn xuống.

Trong sát na trời đất quay cuồng, chỉ cảm thấy ong vò vẽ đã đuổi tới nơi, bên tai toàn âm thanh ong ong, cuối cùng từmột tiếng, như rơi xuống sông.

Không phải sông, là do hai ngày nay trời mưa, chảy xuống chỗ lõm trong núi tạo thành một khe suối, chỉ sâu nửa mét, Mộc Đại nằm úp sấp trong nước, gồng nín thở.

Tiếng ong đập cánh ở ngay trên đầu, cách một mặt nước, ong ong, ong ong ong.

Viêm Hồng Sa gãy khỏi tay Mộc Đại, muốn đi tìm lão Viêm.

Nhưng bảy ong đã xông tới, cô thét lên một tiếng chạy về phía trước, tai và cổ nhói đau.

Đột nhiên, có một cái áo bay qua phủ lên mặt cô, cô nghe thấy tiếng La Nhậ: “Qua đây!”

La Nhậnkéo cô ra sau mình, cách lần áo, cô bắt gặp ánh lửa, chợt phản ứng lại: Là cây đuốc họ mang theo.

Ngon lửa vùng trái vùng phải, khua thành một vòng tròn kín kẽ trước người, La Nhậnkéo cô nhanh chóng lùi ra sau, cô cứ trùm áo trên đầu như vậy, lao đảo đi theo La Nhậ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Nội đầu? Nội mình đầu rồi?

Rốt cuộc cũng dừng lại, không còn nghe thấy tiếng ong vò vẽ nữa, cái áo trên đầu được nhắc ra, Viêm Hồng Sa ngậy người đứng, nhìn cây đuốc cắm trên mặt đất, La Nhậnnhanh chóng bọc áo lên đầu, hai ống tay áo buộc sau gáy, chỉ để lộ ra đôi mắt.

La Nhậncử vào bao chân dưới chân của cô: “Cởi ra, đưa tôi.”

Viêm Hồng Sa vội vàng cởi ra, La Nhậnlấy bao chân quấn lấy cánh tay, bọc cả nắm đấm tay lại, dặn cô: “Cô chờ ở đây, tôi đi tìm đám Mộc Đại.”

Đám Mộc Đại...

Viêm Hồng Sa bỗng phản ứng lại: “Đám Mộc Đại đâu?”

“Không biết, lúc đó rất loạn, ai cũng bỏ chạy, phương hướng không giống nhau, ong vò vẽ khắp nơi, tôi không nhìn được Mộc Đại chạy đi đâu, cũng không thấy ông cô.”

Lại hỏi Viêm Hồng Sa: “Bị đốt có nặng không?”

Viêm Hồng Sa không rõ, cô chỉ nhớ, khi đó, tai và cổ chợt nhói đau, nhưng hiện giờ đều chẳng còn cảm giác gì nữa.

La Nhậnnói: “Cô tự kiểm tra đi, ongọc nếu nghiêm trọng cũng có thể gây chết người. Nếu thấy đau dữ dội quá thì lấy nước tiểu bôi lên vết thương.”

Viêm Hồng Sa còn tưởng mình nghe nhầm: “Hà?”

La Nhậnnói: “Tôi không nói đùa đâu.”

Anh cầm đuốc, nhanh chóng rời đi.

Viêm Hồng Sa ngồi tại chỗ, thấp thòmd chờ đợi, La Nhậnvừa đi, nơi này lập tức trở nên âm u đáng sợ, Viêm Hồng Sa nom nớp, lúc nhìn trái, lúc ngo phải.

Xung quanh cứ như luôn có tiếng động, như luôn có một con mắt đang âm thầm dòm ngó, lá cây trên đầu cọ vào nhau nghe xào xạc, rất nhiều lần cô cứ ngơ, ngẩng đầu lên sẽ trông thấy Tào Tình Nương thối rửa kia.

La Nhậncuối cùng cũng trở lại, một mình.

Viêm Hồng Sa đón anh, không dám mở miệng hỏi han gì.

La Nhậnnói: “Ông tán đi rồi, tôi đã xem xét chung quanh, không có thi thể, cũng không tìm thấy ai.”

Môi Viêm Hồng Sa run run, nước mắt dâng lên hốc mắt.

La Nhậnnói: “Tin tốt là, không ai bị ong vò vẽ đốt chết, nếu đốt chết, thì thể hân là phải ở gần đây, tin xấu là...”

“Chỗ vừa này có dấu chân của người rừng, người rừng từng xuất hiện nhưng có khả năng giữa chừng nó đã lên cây, chỉ có dấu vết dưới đất thì không thể nào lần ra được nó.”

Viêm Hồng Sa òa khóc, nói: “Nội tôi nhất định sẽ chết mất.”

Người rừng từng xuất hiện, nó có thể không làm hại đám Mộc Đại và Tào Nghiêmhóa, nhưng chắc chắn sẽ không tha cho nội cô.

Tào Nghiêmhóa tỉnh lại.

Trước khi tỉnh, gãi đã có một giấc mơ đẹp, mơ thấy Phượng Hoàng Lâu khai trương, trước cửa tụ tập rất nhiều người, bác Trịnh cầm mic lớn giọng tuyên bố: “Tiếp theo, xin mời tổng giám đốc Tào lên cắt băng khánh thành cho Phượng Hoàng Lâu của chúng ta!”

Tào Nghiêmhóa trông thấy bản thân mặt mày rạng rỡ, cười đến không khép được miệng, một tay nâng quả cầu ruy băng thất hình hoa đỏ, tay còn lại cầm một cái kéo vàng.

Có ký giả chìa ống kính về phía gã, gọi: “Tổng giám đốc Tào tổng giám đốc Tào, nhìn bên này!”

Gã nhếch miệng cười.

Giấy kẻ tiếp, ảnh chụp được đưa đến trước mặt, mọi thứ đều ổn, chỉ có mỗi gương mặt là to tỏ bở trông như cái chậu rửa mặt.

Gã tức giận: “Chụp ảnh kiểu rắm chó gì thế!”

Không đúng, lại gần nhìn kĩ, gương mặt này sao lại bị sưng thế?

Ong ong, ong ong ong, âm thanh như một con ác mộng, gã nhìn thấy, có con ong vô vẻ đang đập cánh, từ trong tấm hình bay ra.

Ong vô vẻ!

Ký ức như tháo nước cửa cống ào ào ủa về, Tào Nghiêm Hoa kinh hoàng tỉnh lại, lúc tỉnh, chân đạp phải cái gì đó mềm mềm, hình như là một người.

Gã ngẩng đầu, mắt vốn đã nhỏ, nay còn bị đốt, chỉ có thể miễn cưỡng mở thành một cái khe.

Quang cảnh lọt vào khe, gã nhìn thấy, nằm ở đó là...

Tào Nghiêm Hoa phát hoảng, nhào qua lức hấn: “Tam Tam, Tam Tam, cậu tỉnh lại đi, sao cậu lại ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 17

Một Vạn Ba mê man, xem ra nhất thời không gọi tỉnh được, Tào Nghiêm Hoa đã dẫm ra ngoài hang động: Người rừng không trời bọn họ lại, không sợ họ chạy mất sao?

Trong lòng gã tồn chút may mắn: Lâu vậy rồi mà không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì, có nghĩa là người rừng không ở đây, gã và Một Vạn Ba có thể nhân cơ hội bỏ trốn.

Gã thận trọng bước từng bước tới bên cửa động.

Ồ, sao nhìn bên ngoài lại như không có đất thế này?

Ló đầu ra ngoài, gió núi ào ào, Tào Nghiêm Hoa đầu váng mắt hoa, vội rút cổ lại.

Trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Tôi rồi.

Nơi này là một hang động bằng phẳng, trên vách núi đặc biệt mờ ra một cửa động, vách núi thẳng đứng một góc tám mươi độ, trừ phi gã mọc cánh, hoặc là biết bích hồ du tường như Mộc Đại, hoặc là buộc một sợi dây thừng dài mấy chục mét treo xuống...

Tôi tôi toi, bao sao ban này lại mơ thấy chuyện đáng mừng như Phượng Hoàng Lâu khai trương, hóa ra là hỏi quang phản chiếu – theo những gì giáo viên ngữ văn dạy hồi cấp hai, đó tạo thành một sự đối lập mãnh liệt với cuộc sống bi thảm tối tăm không chút ánh sáng sau này.

Phía sau vang lên tiếng Một Vạn Ba: “Tào Mập, đây là đâu thế?”

Tam Tam rốt cuộc cũng tỉnh lại, có điều, Tào Nghiêm Hoa đã chẳng còn lòng dạ nào mà tiếp chuyện hấn nữa: “Cậu tự ra mà xem đi.”

Sơ với tinh thần ù ề của Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba, La Nhận lại gặt hái được niềm vui bất ngờ, anh nhanh chóng gặp được Mộc Đại.

Thậm chí chẳng tốn thời gian gì, anh và Viêm Hồng Sa quay lại chỗ bắt đầu tìm kiếm một lượt, lần theo đường cũ trở về, vừa đi không được bao lâu thì Mộc Đại ụt sùng từ dưới sườn dốc treo lên.

Không biết có phải là cô bị ngã nên choáng váng hay không nữa, trông có vẻ lo mơ đáng yêu, sau khi treo lên thì ngo ngoe hết lòng đồng lại nhìn tây, lần đầu nhìn còn chẳng trông thấy La Nhận và Viêm Hồng Sa đang ngay đó.

La Nhận cười rộ, cảm giác như lồng mình thả lỏng được đến phần nữa.

Anh gọi: “Cô kia, chính cô đó, qua đây cho tôi!”

Mộc Đại giật thót, quay đầu lại trông thấy anh, vui mừng hết sức, chạy vội qua, La Nhận muốn tiến lên đón cô, chợt lại không có tí sức lực nào, đội cô tới trước mặt mới vươn tay ra ôm cô.

Từ đầu đến chân ướt sũng thế này, chắc là trن được vào nước rồi, cũng là một biện pháp thông minh.

Anh hỏi: “Có bị đốt không?”

Thoạt nhìn trên mặt không làm sao, anh vén mái tóc ướt đầm của cô ra, xem giấy cô, thò tay lên vuốt nhẹ nhẹ: Đến cả anh còn bị đốt vài nốt trên tay, vậy mà cô lại hoành hào không chút thương tích nào, thật đúng là may mắn.

La Nhận giờ tay lên nhéo nhéo mặt cô, tỏ vẻ muốn tính sổ với cô: “Có bạn gái nào như em không? Ong vô vẻ vừa tới cái là chạy còn nhanh hơn cả Na Tra, chớp mắt đã không thấy đâu nữa rồi.”

Lúc đó hoảng loạn vô cùng, giờ nghĩ lại cũng thấy ngượng đỏ mặt, Mộc Đại cúi đầu không nói lời nào, La Nhận chỉ muốn đùa cô, thấy cô như vậy lại sợ cô nghĩ nhiều, đang định nói thêm gì, Mộc Đại như chợt nhớ ra, vội nhìn ra sau anh: “Sao chỉ có Hồng Sa thế này, Tào Mập và Một Vạn Ba đâu? Cả ông nội Hồng Sa nữa...”

La Nhận nói: “Tìm dọc đường thôi, tìm được em đã là một dấu hiệu tốt rồi.”

Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba song song ngồi ở cửa động, về mặt hai người đều đại ra.

Hai người trao đổi tin tức với nhau, đều là từ đoạn cuồng cuồng khi gặp biến: Một Vạn Ba nói, ban đầu mình kéo cô chủ nhỏ chạy, sau lại bị ngã lộn một vòng, lúc đứng dậy, không biết Mộc Đại đã chạy đi đâu, ong vô vẻ đuổi sát móng, hấn hoảng hốt cầm đầu chạy bừa về một phía, chạy một hồi thì bị người rừng xách lên, hấn liều mạng vùng vẫy, bị người rừng đập mạnh vào một tảng đá, ngất mất.

Lúc tỉnh lại thì đã ở đây.

Tào Nghiêm Hoa không nhớ nổi mình có bị ngã hay không, chẳng lẽ là sợ quá trực tiếp bất tỉnh luôn? Gã quyết định im chuyện này đi đến hết đời.

Sắc trời dần ngả tối.

Tào Nghiêm Hoa nói: “Tam Tam, chúng ta kêu lên đi, không chừng đám em tiều sư phụ với anh Tiểu La đang ở gần đây đây, họ nghe thấy sẽ tới cứu chúng ta.”

Một Vạn Ba nói: “Ít nhất thì cũng phải trông thấy họ rồi mới kêu chứ. Lỡ họ xảy ra chuyện, anh không kêu được họ tới mà lại dẫn người rừng tới trước thì phải làm sao? Nó mà không vui, xách chúng ta lên ném một phát xuống...”

Tào Nghiêm Hoa rừng mình, dịch người vào trong động.

Một lúc sau, gã lại đề nghị.

“Tam Tam, người rừng này có vẻ như cũng thông minh, chắc chắn là biết phân biệt phải trái, đợi nó đến, chúng ta nói với nó, chúng ta không cùng phe với lão Viêm, những gì lão ta làm, chúng ta cũng rất tức giận, oan có đầu nợ có chủ, có việc gì tới tìm lão Viêm đi, đứng lên luy tới những người vô tội như chúng ta.”

Một Vạn Ba lắc gđ: “Anh cảm thấy có thể bản phải trái được với người rừng này à? Anh đã quên chuyện Trát Ma kẻ rồi sao?”

Tào Nghiêm Hoa không hé răng, đúng vậy, nếu bản về vô tội, ông già chết trong tay người rừng kia còn vô tội hơn họ nhiều, họ ăn cùng ở chung với lão Viêm, nói không cùng phe đến chính gã còn chẳng tin được.

Gã bỏ tay hết cách rồi: “Tam Tam, chúng ta không thể ngồi chờ chết thế này được, phải nghĩ cách! Trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ, chúng ta cùng nghĩ xem, chúng ta còn sợ trường gì không!”

“Anh Tào, anh đúng là dốc lòng miệt mài, chưa tới phút cuối chưa buông tay. Tôi ấy à, tôi biết pha rượu, biết vẽ nữa. Anh thì sao?”

“Tôi biết phá khóa.”

Cái gọi là sờ tường, nếu không có đất dụng võ thì cũng coi như vút đi.

Giáo núi ào ào, sự im lặng kì dị như lòng sông ẩn giấu sóng lớn.

Ánh mắt Tào Nghiêm Hoa chợt bị một bóng hình màu nâu di chuyển thoăn thoắt dưới chân núi thu hút.

“Tam Tam, đó là...”

Sắc mặt Một Vạn Ba cũng trắng bệch, hai người nhìn nhau, cơ giò chạy vào động như mất mạng tới nơi, chạy vào rồi, hết đường xoay xò.

Quả núi như rung lên nhẹ nhẹ, đó là do người rừng đang leo lên, vụn đá trên vách núi lăn xuống, rào rào, rào rào.

Trong đầu Tào Nghiêm Hoa trống rỗng, kêu cứu, nói phải trái với người rừng, dốc lòng miệt mài gì đó, trong chớp mắt đã bị ném từ lên chín tầng mây, chỉ sót sáng hỏi Một Vạn Ba.

Tam Tam, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Thời khắc then chốt, vũ trụ thu nhỏ của Một Vạn Ba bỗng bùng nổ.

Hắn dùng một cái ngã ra đất, hai mắt nhắm lại, nói: “Đừng hỏi tôi, tôi vẫn chưa tỉnh lại.”

Đù mẹ!

Tào Nghiêm Hoa bị bức bách: Chỉ mình cậu biết, tương tôi không biết à?

Gã cũng phịch một tiếng, ngã lăn ra đất, tay ôm lấy đầu, mặt úp xuống dưới, trong lòng nhủ thầm: Tôi cũng chưa tỉnh.

Có tiếng bước chân, người rừng đã vào tới nơi.

Bầu không khí xung quanh như lắng xuống bất động, tiếng bước chân của người rừng kỳ thực không nặng, nhưng mỗi bước đều như giẫm bẹp trái tim gã.

Tiếng bước chân dừng lại bên cạnh gã, người rừng thò tay tới gáy đầu gã một cái, lại chọc chọc lên mặt gã.

Vì mặt gã mập nên đám sương tay hay sao há? Tào Nghiêm Hoa căng thẳng đến độ tìm muốn vọt ra khỏi họng, trong đầu có giọng nói hò hét: Đừng nhìn mị nữa, sang kiểm Tam Tam đi!

Tam Tam hẳn đẹp trai hơn!

Vào thời khắc then chốt, đạo hữu chết chứ bản đạo không chết, hi sinh Tam Tam là xong.

Lát sau, người rừng lại đi ra ngoài, sau đó, mũi người thấy mùi khói, trong hang động thấp thoáng ánh lửa.

Tào Nghiêm Hoa nhớ mang máng, mới rồi lúc chạy vào động, đã trông thấy một chỗngồi búi nhúi.

Gã hơi nghiêng mặt, tí hí mở mắt thành một cái khe, nhìn thấy người rừng đang đưa lưng về phía họ, ngồi xếp bằng trên đất, ngọn lửa trước người bốc lên rõ cao, rọi bóng thân hình người rừng chiếu lên vách đá, cái bóng to lớn, ngọt ngào, cảm tưởng như nếu nó áp xuống khỏi vách đá thì hoàn toàn có thể đè chết bọn họ.

Vách đá...

Một Vạn Ba cũng hé mắt, Tào Nghiêm Hoa đang ra sức đánh mắt với hắn, hình như định ra hiệu cái gì.

Hắn hoang mang nhìn lên vách đá, nương theo ánh lửa lay động, trong đầu gật mình run lên một cái.

Là hình vẽ bằng đá vạch lên vách đá.

Vẽ rất vụng về, như nét vẽ của trẻ con, cũng giống nét vẽ trên đá thời nguyên thủy, nếu không phải trước đó có chuyện của Lão Viêm đất mới, hẳn nhất thời cũng chẳng dễ gì hiểu được.

Không có thứ tự nào hết, chỗ trên chỗ dưới, hơi lộn xộn.

Một Vạn Ba chậm rãi xem theo trình tự thời gian.

Đầu tiên là một người phụ nữ, tay xách làn, đang đi trên đường, bên cạnh có cái cây, nét dựng thẳng là thân cây, bên trên chia ra vài nét đại khái là biểu trưng cho cành cây và lá cây.

Tiếp đó, người phụ nữ kia nằm trên mặt đất, bên cạnh có một người đang giơ một hòn đá.

Đó chính là Lão Viêm.

Tiếp nữa, có một cái giếng, Lão Viêm túm tóc người phụ nữ kia, tay phải cầm một con dao, cắt ngang cổ họng cô ta.

Nhưng hình kế tiếp, Lão Viêm chưa đẩy người phụ nữ kia xuống giếng.

Ông ta lấy một sợi thừng, trói chặt chân người phụ nữ, quay đầu cô ấy xuống dưới, từ từ thả xuống.

Bức cuối cùng, có lẽ người rừng cũng không biết phải vẽ thế nào, như là mặt cắt của cái giếng, miệng giếng bên trên đã bít kín, người phụ nữ bị treo trong giếng, đầu hướng xuống dưới, cũng không chạm tới đáy mà giống như quả lắc của đồng hồ treo tường.

Một Vạn Ba quay đầu đi không xem nữa, trong lòng ngập ngụa hải hùng.

Không biết Lão Viêm thế nào rồi, chết rồi thì chết luôn đi, chết đi mới tốt.

La Nhận cùng Mộc Đại, Viêm Hồng Sa trở lại chỗ ở trong khoảnh núi trũng.

Chỉ có thể tự an ủi là, dọc đường đi không thấy có thi thể nào.

Nhưng hoang đường ở chỗ, trong đội này, ba người có sức chiến đấu mạnh nhất đều đang ở chung một chỗ, mà ba người mất tích thì đều là gã mờ.

La Nhận hơi hồi hận, cảm thấy đáng ra không nên dẫn Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba vào đây, nhưng anh không nói ra, giờ phút này, anh không muốn nói những lời khiến mọi người phải bức bối như vậy.

Không tìm thấy thi thể tức là vẫn còn hi vọng, nói không chừng, hai người kia cũng giống như Mộc Đại, chẳng biết sẽ đột nhiên xuất hiện vào lúc nào.

Trời đã tối, lại phải ở tạm một đêm trong nhà đá, La Nhận đốt lửa vào lòng bếp, ván giường chuyển hết sang bếp, bảo Mộc Đại và Viêm Hồng Sa nghỉ ngơi, mình thì gác đêm.

Bếp cả đêm không tắt, vừa sáng vừa ẩm, cũng vững dạ hơn phần nào.

Nửa đêm, Mộc Đại đứng dậy, kéo anh đi ngủ: “Hôm trước anh đi đường cả đêm rồi, hôm qua còn gác đêm, cộng vào cũng đã mấy ngày không ngủ, anh nghỉ ngơi chút đi, nửa đêm về sáng để em gác cho.”

La Nhận không đồng ý, Mộc Đại ghé vào bên tai anh, nói khẽ: “Anh phải nghỉ ngơi thật tốt mới được, em và Hồng Sa đều trông cậy vào anh dẫn ra mà.”

La Nhận cũng không cự lại cô nữa, nằm lên ván giường, mỗi tế bào trên toàn thân đều như thở phào một hơi, mí mắt như nặng ngàn cân, mấy ngày nay anh đúng là rất mệt, chỉ dựa vào tinh thần mà gắng gượng, tinh thần vừa buông lỏng, cơ thể đã lập tức nộp vũ khí đầu hàng.

La Nhận cầm tay Mộc Đại, nói: “Nếu có chuyện thì em...”

Mệt đến mức nào rồi? Lời còn chưa nói hết đã ngủ mất.

Trong phòng rất yên ắng, chỉ có lòng bếp là đang cháy, thỉnh thoảng sẽ có tiếng gõ nỏ bếp một tiếng, lúc lửa yếu đi, Mộc Đại rón rén thêm củi, từng que từng que, khẽ khàng đặt vào, chỉ sợ quấy rầy đến người đang ngủ.

Lúc không phải thêm lửa, cô ngồi lại bên người La Nhận, chống tay nâng má ngắm anh.

Những người yêu nhau, có lẽ ngắm nhau cả đời cũng sẽ không thấy chán, nhìn chỗ nào cũng thấy đẹp, những người khác dù có đẹp hơn nữa cũng chỉ như mây khói nơi đây mất, phất một cái là tan.

Không biết lúc cô ngủ, La Nhận có phải cũng ngắm cô như vậy không.

La Nhận ngủ giấc rầy rất say, không chút mộng mị, cảm giác như vừa đóng mắt lại, mở mắt ra, trời đã sáng rồi.

Mộc Đại cúi đầu nhìn anh, hỏi: “Anh tỉnh rồi?”

La Nhận cười, nghiêng đầu nhìn một vòng, Viêm Hồng Sa không có trong phòng.

Mộc Đại đánh mắt ra ngoài ra hiệu: “Ồ bên ngoài, đêm qua có ấy ngủ không ngon, cứ lần qua lần lại suốt.”

La Nhận không nói gì, anh cũng không đồng tình với lão Viêm, nhưng Viêm Hồng Sa thì rất chặt vật: Lần trước là Viêm Cửu Tiêu, lần này rất có thể sẽ đến Bào Viêm, cô cũng chỉ là một cô gái trẻ mà lại phải nhận liên tiếp hai cú đá kích thế này.

La Nhận nói “Bọn em đều là con gái, lúc nào rảnh rồi em an ủi cô ấy chút.”

Mộc Đại ra ngoài tìm Viêm Hồng Sa, cô vừa bàn bạc với La Nhận, lương khô dù ăn dè sẽ thì cũng chỉ chống đỡ được một hai ngày, tạm thời chưa rời núi vội, nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là tìm người.

Viêm Hồng Sa nói: “Tìm được Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba là được.”

Mộc Đại hơi sưng sờ.

Viêm Hồng Sa thờ dãi “Tôi cảm giác, nội tôi sẽ không ra được đâu.”

Về mặt cô bình tĩnh như vậy khiến Mộc Đại hơi lo lắng: “Hồng Sa, cô không sao chứ?”

Viêm Hồng Sa ngăn người: “Đêm qua tôi đã nghĩ nếu nội chết thì sẽ như thế nào, nghĩ suốt một đêm, kì quặc là, tôi phát hiện ra mình không khổ sở đến vậy. Có lẽ, tự tôi cũng cảm thấy, nội tôi là bị trừng phạt đáng tội rồi.”

Cô nói “Giết người dù sao cũng sẽ phải đền mạng, bất kể là đã qua mười năm hay hai mươi năm, báo ứng thế nào cũng sẽ đến.”

Phía sau có tiếng bước chân vang lên, La Nhận đi ra.

Viêm Hồng Sa quay lại nhìn La Nhận: “Hôm nay đi đâu tìm đây?”

Đó là một câu hỏi khó, khu rừng lớn như vậy, mỗi chỗ đều có thể ẩn mình, nếu thật sự muốn lật tung hết lên, có nhiều hơn đến trăm người cũng không đủ.

La Nhận trầm ngâm: “Đến giếng bấu xem trước đã.”

Đến giếng bấu, chuyện nhận đường đối với Mộc Đại và Viêm Hồng Sa mà nói đúng là một thách thức, dù sao hôm trước cũng là lão Viêm dẫn đường.

Cũng may, cánh rừng này hoang vắng, ước chừng đã nhiều ngày không có ai qua lại, dấu vết ngày đó lưu lại vẫn còn chút ít, hơn nữa dựa vào ấn tượng lơ mơ của hai người, trắc trở tìm một hồi rốt cuộc cũng tìm ra đường.

Mộc Đại nghĩ đến Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba, nhớ lại ngày hôm qua, lại cảm thấy ngượng ngùng với biểu hiện của mình, thờ dãi nói: “Chúng ta nhiều người như vậy mà lại bị ong vò vẽ chia tách.”

La Nhận nói “Em đừng coi thường ong vò vẽ... Đừng nói đến đám ô hợp chấp vá chúng ta, anh trước đây, nhiều anh em kiên cường như vậy mà cũng bị đám nhỏ con này cho ăn đủ đấy, kêu cha gọi mẹ cũng có luôn.”

Viêm Hồng Sa hiểu kì: “Cũng là bị ong vò vẽ đốt à?”

“Không phải, là kiến sát thủ (*).”

() Tên khoa học là Polyrhachis vicina Roger, có gì mọi người lên search trên Wikipedia để biết thêm thông tin chi tiết nhé.*

Mộc Đại nghĩ rất đương nhiên: “Kiến mà cũng phải sợ à, đâu có bằng ong vò vẽ, ít nhất nó cũng không biết bay.”

La Nhận đáp: “Nếu như số lượng khổng lồ, ngập trời ngập đất, lúc đi tới sẽ nghe thấy tiếng xào xạc xào xạc, nếu cùng gặm nhắm, có lúc bò qua một cái cây, chỉ chớp mắt vô cây đã mất sạch, con vật nào bị chúng bò qua, ngay tức khắc sẽ chỉ còn là một bộ xương...”

Viêm Hồng Sa rừng mình: “Vậy bọn anh chạy thoát kiểu gì?”

La Nhận nói “Bạt mạng mà chạy thôi, người nào nấy bình thường ai cũng khoe khoang mình là anh hùng, dao đâm về phía mắt cũng không chớp lấy một cái, vậy mà khi đó, kêu cha gọi mẹ, chạy nhanh hơn bất kì ai. Lúc ấy Aoki xoay người lại nổ súng, đoảng đoảng đoảng mất nguyên một băng đạn...”

Anh bỗng ngừng bật.

Mộc Đại đang nghe đến hứng khởi “Sau đó thì sao?”

La Nhận uốn gối ngồi xổm xuống, theo ánh mắt anh nhìn sang, trong lòng Mộc Đại đánh thịch một tiếng.

Là máu, máu trên cánh lá rụng trên mặt đất, đêm qua tới giờ, trời vẫn chưa mưa, bởi vậy nên vết máu vẫn còn đó, cũng không hề nhạt đi chút nào.

Nhìn theo hướng vết máu, một dọc lấm chấm, giống như một sợi chỉ máu, đầu cuối cùng...

Là cái giếng bấu ngày đó Viêm Hồng Sa đào ra.

Viêm Hồng Sa ngăn người một chốc, huyết thái dương nhảy thình thịch, thét lên một tiếng xống tới, Mộc Đại nhanh tay ôm chặt giữ cô lại, La Nhận nghiêm giọng nói: “Đừng để cô ấy qua đây.”

Anh rào bước, đi về phía giếng bấu.

Lửa tắt, trời cũng sáng.

Tào Nghiêm Hoa nằm úp sấp trên mặt đất sấp không chịu nổi, gãi mở mắt, nhờ giọng gọi Một Vạn Ba.

“Tam Tam?”

Một Vạn Ba cũng mở mắt.

Tào Nghiêm Hoa dùng khẩu hình hỏi hần: “Ngủ tiếp?”

Một Vạn Ba dùng ánh mắt kiên định đáp lại: “Ngủ tiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 18

Mộc Đại trông thấy, La Nhận nhìn vào cái giếng kia, sau đó lùi ra sau hai bước, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn sang cô, chậm rãi lắc đầu.

Viêm Hồng Sa bật khóc rống.

Dù có bao nhiêu sai trái, dù chính mình cũng cảm thấy nội đáng chết, nhưng khi chuyển tới trước mắt, vẫn không thể nhịn được mà khóc thất thanh.

Dù sao đó cũng là ông nội cô.

Mộc Đại cũng không biết phải an ủi Viêm Hồng Sa thế nào, chỉ ôm lấy cô không cho cô qua đó, một lúc sau, Viêm Hồng Sa thôi gầy gụa, ngồi sụp xuống đất.

Mộc Đại muốn qua xem thử, vừa dợm bước, La Nhận đã ngăn lại: “Em cũng đừng tới đây.”

Lại nói: “Đưa ông nhòm cho anh.”

Mộc Đại lấy ống nhòm một mắt ra đưa cho La Nhận, anh cầm soi xuống giếng nhìn hồi lâu, rồi buông xuống, đi lại về bên này.

Viêm Hồng Sa ngẩng đầu nhìn La Nhận.

La Nhận hơi chán chừ.

Tuy rất thâm khổ, nhưng vẫn phải cho cô một câu trả lời.

Anh nói: “Bị treo, nguyên nhân từ vong chắc là do mất máu.”

Sắc mặt Viêm Hồng Sa trắng bệch: “Là cắt yết hầu?”

Ồ cổ họng đúng là máu thịt bầy nhầy, tuy nhiên...

“Không chỉ có vậy, còn rất nhiều vết thương khác.”

Trong lòng La Nhận đã có suy đoán bước đầu: Cắt yết hầu chắc là một kích trí mạng cuối cùng, nhưng trước đó, lão Viêm đã phải trải qua một khoảng thời gian giãy vò đỏ máu.

Có thể là vào đêm qua, buổi đêm trong núi lạnh lẽo tối đen, một mình ông ta, treo ngược trong giếng, nghe tiếng máu mình tí tách từng giọt.

Rốt cuộc là kinh hoàng đáng sợ đến mức nào, cũng chỉ có mình lão Viêm biết.

Viêm Hồng Sa thì thào: “Tại tôi cả, nếu đêm qua tôi không ngủ, không biết chừng còn có thể cứu được nội.”

La Nhận cười sùng và balo trên người xuống: “Anh xuống xem một chút.”

Do góc độ và ánh sáng mà có một số chi tiết ông nhòm nhìn không tới, chỉ có trong khoảng cách gần, dùng mắt thường mới thấy được.

Mộc Đại lo lắng: “Dưới đó có bảo khí đấy.”

“Anh xuống nhanh thôi.”

Anh vẫn không muốn để Mộc Đại nhìn thấy thi thể trong giếng, nhưng nếu mình xuống giếng, Mộc Đại nhất định sẽ ở bên miệng giếng xem, nghĩ cũng thật sự không còn cách nào khác, đành dặn cô: “Đến lúc đó nhìn anh là được.”

Mộc Đại nói: “Em cũng từng xem phim kinh dị rồi, không sợ đến mức đó đâu.”

“Nhìn thấy người thật khác với xem trong phim, người mình quen biết lại càng khác.”

Mộc Đại cũng hơi sợ thật, không tranh hơn thua với anh, Viêm Hồng Sa ngẩng lên nhìn La Nhận: “Anh cứ thế mà xuống á?”

La Nhận cúi đầu nhìn miệng giếng: “Giếng không lớn, tôi chống lên vách giếng cũng xuống được.”

Viêm Hồng Sa nói: “Đừng. Nội tôi từng nói, bảo khí rất độc, càng xuống sâu càng độc, anh buộc thùng vào đi.”

Cô cúi đầu lấy tim trong túi, lấy ra một cuộn dây thừng đưa cho La Nhận: Thừng còn mới tinh, mắc nhãn còn chưa xé bỏ – hôm ấy vừa mới đào được tới giếng đã xảy ra chuyện, cô cũng không kịp xuống giếng.

La Nhận nhận lấy cuộn thừng, tính toán độ sâu của thi thể lão Viêm, một đầu thừng buộc chặt lên cây, kéo thử để xác nhận là đã chắc chắn, đầu còn lại buộc lên ngang hông.

Mộc Đại đứng bên miệng giếng, dù đã có định thừng lên cây nhưng cô vẫn đưa tay ra giữ chặt lấy thừng, lại bảo Viêm Hồng Sa: “Cô qua chỗ cái cây trông chừng đi, đừng để nút thắt bị lỏng.”

Viêm Hồng Sa biết cô không muốn để mình tới gần giếng bấu, không nói gì đi qua.

Đến lúc đó nhìn anh là được.

Nói thì nói vậy, nhưng thực tế, rất khó có thể làm được, dù sao miệng giếng cũng chỉ nhỏ có chừng đó, nhìn xuống một cái là không xột thứ gì.

Sợi dây treo lão Viêm là một sợi thừng lớn bằng dây mây xoắn lại, một đầu buộc vào tấm ván gỗ nặng trĩch trước đó, bởi vậy nên thi thể lão Viêm áp sát vào một bên vách giếng.

La Nhận men theo bên kia xuống, độ sâu tính toán vừa vặn, treo ngay gần thi thể lão Viêm.

La Nhận ngẩng lên, ra dấu OK với Mộc Đại, sau đó cúi đầu nhìn quanh vách giếng một lượt.

Trên vách giếng có rất nhiều vết cào, La Nhận nhấc tay lão Viêm lên xem, quả nhiên, trong móng tay toàn là cặn bùn rêu xanh trên vách giếng.

Suy đoán của anh là đúng, lúc ông ta bị treo ngược xuống giếng thì vẫn chưa chết, còn liều mạng gầy gụa, cuối cùng mới bị cắt một dao lên cổ.

Dao? Không đúng, không phải dao, người rừng hăn là không dùng dao.

La Nhận dần cảm giác nồn nao xuống: Cổ họng lão Viêm máu thịt ba bét thế này, là bị cắn.

Lại vén ống tay áo lão Viêm lên nhìn miệng vết thương: Không khác suy đoán là bao, vết thương chảy máu trên người ông ta là do người rừng cào ra, vết ngang vết dọc, toàn thân sây sát, số vết cào có khi còn nhiều hơn trăm tám mươi.

Bởi vậy nên, cả quá trình từ đầu đến cuối hẳn là: Lợi dụng lúc hỗn loạn bắt lão Viêm đi, cào cấu ông ta xong thì treo xuống giếng trút máu, đợi một khoảng thời gian kha khá thì cần đứt cổ họng ông ta.

Có điều, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Anh ngẩng đầu nhìn miệng giếng: Phát căn cuối cùng là xảy ra ở trên giếng hay ở dưới giếng? Nếu như xảy ra ở trên giếng, vậy sẽ phải kéo sợi dây nhấc lão Viêm lên trên, cảm thấy quá phiền phức. Nhưng nếu xảy ra ở dưới giếng, người rừng phải leo xuống, không gian nhỏ như vậy, với hình thể của người rừng thì thực sự là hơi...

Từ từ.

Thấy anh ngẩng lên, Mộc Đại cúi người: “Sao thế?”

Đúng lúc đó, La Nhận đột nhiên nghe thấy tiếng Viêm Hồng Sa hét lên, đồng thời, sợi dây buộc trên hông cũng thỉnh linh buông lỏng, trọng tâm cơ thể rơi xuống, bèn trên tới sầm.

Mộc Đại cũng ngã vào.

Trong đầu La Nhận nổ ầm ầm, cấp tốc căng người dang chân tay ra chống lên vách giếng, sau khi tụt xuống năm sáu mét, cuối cùng cũng ổn định lại được.

Nhưng đáng lo hơn là Mộc Đại, dù có biết khinh công nhưng nhất thời đột ngột, chúi đầu ngã xuống, dù có anh đỡ ở bên dưới thì vẫn bị đụng mạnh một cú.

Lúc ngẩng đầu nhìn, lại không dám vui mừng.

Cô ôm lấy thi thể lão Viêm.

Cũng phải, từ trên ngã xuống, trong lúc hấp tấp thò tay ra bắt, cũng chỉ có mình lão Viêm là vật cản.

Nhưng cũng sợ đến phát khóc.

Thở gọi cô thăm dò, cô ừ một tiếng, giọng run rẩy.

La Nhận bình tĩnh: “Mộc Đại, bên cạnh là vách giếng, đừng hoảng, xuống đây, tới chỗ anh.”

Mộc Đại thu tay, áp người lên vách giếng, cô vẫn run rẩy nên thi triển công phu không thuận lợi như bình thường, đến cuối, gần như là rơi xuống, ngã lên người La Nhận.

La Nhận ôm lấy cô, ghì đầu cô vào lòng mình, sau đó ngẩng lên nhìn miệng giếng.

Từ dưới giếng nhìn lên trời, chỉ là một cái miệng vuông nhỏ bé, không có ai thò đầu vào nhìn, thậm chí không có bất kì một động tĩnh gì.

La Nhận thở hắt một hơi: Hiện giờ, chỉ có lên giếng mới biết được là chuyện gì xảy ra, nhưng nhất thời, anh không dám mạo hiểm đi lên, lỡ như người còn chưa ra khỏi miệng giếng đã bị đâm cho một dao phủ đầu thì sao?

Nhìn xuống dưới, ít nhất là còn hai mươi mét nữa, cũng không thể mạo hiểm đi xuống tiếp, Viêm Hồng Sa nói, càng xuống sâu, bảo khí càng độc, La Nhận cảm thấy, bảo khí có khả năng tương tự như khí mê-tan, những thứ thiên nhiên này, tính chất cũng chẳng thua gì ong vò vẽ hay kiến sát thủ, anh cũng không dám chọc vào.

Anh hỏi Mộc Đại: “Có bị thương không?”

Mộc Đại lắc đầu, không hề rùng, cơ thể vẫn hơi run run.

La Nhận ghé vào tai cô nói: “Chuyến này em đi coi như cũng ngẫu lắm đấy, đánh nhau với người rừng, rơi vào giếng, ôm người chết, Mộc Đại, nếu em là con trai, chỉ bằng lần trải nghiệm này thôi cũng lừa được bao nhiêu em gái rồi.”

Mộc Đại ngẩng lên nhìn anh.

La Nhận nói: “Thật đấy, trước đây, ở Philippines, anh đi bar uống rượu chưa bao giờ mất tiền, cứ đi qua ngồi xuống, nói một câu anh đây bước qua cả đồng xác chết rồi là có hàng tá các cô mời anh uống rượu, mắt sáng rỡ như đèn pha.”

Mộc Đại trừng anh.

“Cố điều, đối với người Malay, về mặt gu thẩm mỹ anh vẫn có chương ngại tâm lí. Anh mà có thể khắc phục được chương ngại này thì, Mộc Đại, giờ đã chẳng đáng gì tới em rồi.”

Mộc Đại phì cười, La Nhận cúi đầu, hôn nhẹ lên mặt cô, hỏi: “Còn ổn chứ?”

Cô gật đầu: “Ổn.”

Gãy phút ấy trời đất đảo lộn, hoảng hốt thò tay ra vớ, cô biết đó là thi thể lão Viêm, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể ôm lấy, xác chết lạnh toát, mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi, nhất thời cả người cứng đờ.

Sau đó, La Nhận gọi cô, cô ngã vào lòng anh, thật tốt quá, vòng ôm của anh có độ ấm, có hơi thở độc hữu, có nhịp tim đập mạnh mẽ.

Cô cũng ngẩng lên nhìn miệng giếng.

Lúc đó, cô nắm sợi dây, khi thần thừng bỗng rơi giật xuống dưới, cả người cũng bị đột ngột kéo xuống theo, chỉ nghe tiếng thấy tiếng Viêm Hồng Sa thét lên.

Đã xảy ra chuyện gì? Hồng Sa thể nào rồi?

Là... người rừng sao?

Tào Nghiêm Hoa cảm thấy mình sắp không nằm nổi nữa rồi.

Gã kẹp chặt hai chân, hai bên má núng nính vì mắc tiểu mà run run, dùng khẩu hình hỏi

Một Vạn Ba: “Tam Tam, cậu không buồn đi vệ sinh à?”

Một Vạn Ba bất động như núi, nằm im thin thít.

Tào Nghiêm Hoa nói: Không chịu được, tôi không chịu được.

Cổ nhân có câu, người không nên chết vì nhịn tiểu.

Hôm nay, Tào Nghiêm Hoa rốt cuộc cũng hiểu được thâm ý của câu nói này: Hoặc là đứng cảm đứng lên đi tiểu, hoặc là *be* chết vì nhịn tiểu, dù thế nào cũng phải *be* một cái.

Thực sự... không nhịn nổi!

Tào Nghiêm Hoa từ dưới đất nhảy bật dậy, xách quần chạy ra ngoài, bất chấp luôn cả việc nhìn xem người rừng đang ở đâu, đến cửa động, kéo khóa...

Hạnh phúc xiết bao, Tào Nghiêm Hoa rung rung nước mắt, gã muốn hát lên, bất kì bài hát nào có thể giải bày được nỗi niềm trong lòng.

Phía sau vọng tới tiếng thở hổn hển ồ ồ.

Gai điệu tươi đẹp ngừng bật, hiện thực cắt đứt mộng tưởng, mây cao rơi xuống đất bằng, đang tiểu cũng dừng lại, sợ hãi mà dừng.

Tào Nghiêm Hoa kéo quần lên, run rẩy quay đầu.

Đó là một người rừng, đúng vậy, thân hình mình phi mập thể này mà đứng trước mặt nó lại chỉ có thể xưng là nhỏ xinh – cả người nó đều là lông tóc vàng nâu, móng tay...hay gọi là móng vuốt thì thích hợp hơn?

Móng vuốt nhọn hoắt, cảm tưởng như chỉ cần cào đại một cái lên vách đá là đá vụn sẽ rào rào rơi xuống.

Ngực...

Đúng vậy, Trát Ma nói không sai, là một nữ người rừng.

Nó có tóc, màu nâu đen, dài đến vai, rối tung, như cỏ, đôi con ngươi màu đen, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Tào Nghiêm Hoa.

Tào Nghiêm Hoa lúng cuống, lúc này, gã chỉ có thể đi vào, không thể lui, dù sao, lùi một bước cũng là vách đá thẳng đứng.

Phía sau người rừng. Một Vạn Ba vẫn đang bình thản...nằm.

Tào Nghiêm Hoa nghiêng người, dính sát vào vách đá đi chuyển vào trong, người rừng cũng xoay người theo, ánh mắt không rời khỏi gã.

Tào Nghiêm Hoa cảm thấy nên nói gì đó.

Chân thành... Đúng vậy, nụ cười thân thiện nào phân biệt chủng tộc biên giới, chỉ cần dùng tim là nhất định có thể cảm nhận được.

Vì vậy, gã bèn nặn ra một nụ cười tự cho là thân thiện với người rừng.

“Người... Người có ba cái gấp, tôi đi ra, cho tiện... Tôi về, về ngay đây...”

Mặt người rừng không có biểu cảm gì, hoặc là, về mặt đã bị tóc che mất?

Đúng rồi, phải nhìn vào mắt, mắt là cửa sổ tâm hồn, phải nói thông tâm hồn.

Tào Nghiêm Hoa nhìn vào mắt người rừng, cảm thấy trên thiên linh cái của mình như đang ken kết mở ra một cửa sổ áp mái.

“Cố...có gì...bình tĩnh nói chuyện...”

Gã tiếp tục đi bước đi vào trong, vào sâu hơn, mắt thấy cũng sắp tới được bên cạnh Một Vạn Ba rồi, trong họng nữ người rừng bỗng phát ra tiếng, sai bước đi lên...

Đây là muốn nhào tới à? Thần kinh đang căng tự trấn định của Tào Nghiêm Hoa đứt phụt như dây đàn, khẩn trương tốt độ, chính mình cũng không biết bản thân đang làm gì...

Gã xóc Một Vạn Ba lên, hét: “Hắn! Chính hắn! Hắn già bộ ngu! Thực ra hắn dậy từ lâu rồi!”

Loạn cào cào.

Da đầu chọt đau nhức, Một Vạn Ba nắm tóc gã giật xuống: “Tào Mập, coi như tôi đã nhìn rõ anh...”

Trượt chân một cái, cả hai cũng ngã oạch xuống.

Ngã xuống rồi, trong hang động như yên tĩnh hẳn, người rừng vẫn đứng cách đó không xa, không nhào tới, cũng không xuất hiện tình cảnh bộc phát hung tính như trong tưởng tượng.

Hình như có gì đó sai sai, Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba liếc nhau, chậm rãi ngẩng đầu.

Trên mặt người rừng vẫn không có biểu cảm gì, lát sau, nó giờ tay lên, ném thứ gì đó qua, rơi bộp xuống đất lún vào.

Đó là hai quả...táo dại?

Từ lỗ mũi nữ người rừng bật ra hai hơi thở, bỏ đi, lần này tiếng bước chân rất nặng, giống như có ý nện bước, lúc đến cửa động, cánh tay lỏng lả đuổi ra treo một cái, cả người lập tức phi xuống.

Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba vội lần một vòng đuổi theo ra cửa động, nằm trên nền đá nhìn xuống dưới, trông thấy bóng người vàng sậm của người rừng di chuyển nhún nhảy giữa cánh rừng, thoát cái đã không thấy tăm hơi.

Thế này là thế nào?

Đầu óc hình như có chút không đủ dùng rồi, Tào Nghiêm Hoa với tay sang đập đập Một Vạn Ba: “Tam Tam, nó cho chúng ta táo, là cho chúng ta ăn đúng không?”

“Hình như thế, nó vung tay một cái là có thể nghiền chết hai đứa chúng ta rồi, chắc không đến mức lãng phí khổ tâm dùng táo độc chết chúng ta đâu chứ.”

Tào Nghiêm Hoa cảm thấy nghĩ không thông, cũng lười nghĩ: “Không chết là được rồi, quân nó làm gì, chúng ta ăn trước đã, đã mấy bữa không ăn rồi.”

Gã chạy vào trong động, nhặt hai quả táo lên, quay lại đưa cho Một Vạn Ba một quả, Một Vạn Ba đưa tay ra nhận lấy, cầm được nửa chừng, chợt nhớ tới điều gì, mặt biến sắc, lúc ngẩng đầu lại lần nữa, ánh mắt có thể giết người.

Tào Nghiêm Hoa sững sốt, ngay sau đó, gã cũng nhớ lại tới chuyện vài phút trước, lò mờ, rất không chân thực, gã mong là chưa từng xảy ra.

Áp suất không khí xung quanh chợt hạ thấp xuống.

Tào Nghiêm Hoa nhìn vào mắt Một Vạn Ba.

Thường nói mắt là cửa sổ tâm hồn, hi vọng qua ánh mắt của gã, Tam Tam có thể nhìn thấy sự áy náy sâu sắc và thiện ý toát ra từ nội tâm.

Gã đưa hết cả hai quả táo cho Một Vạn Ba, lắp bắp: “Tam Tam...tất cả...đều chỉ là...hiểu lầm...”

Không biết có phải dưới giềng thiếu đường khí hay không mà Mộc Đại bắt đầu cảm thấy choáng váng.

Cô bản với La Nhận: “Chúng ta từ từ leo lên đi, lên gần miệng giếng một chút, nhưng đứng lên hẳn, em có thể bảo nguyên thủ nhất (*), nghe động tĩnh xung quanh. Nếu người rừng ở cạnh giếng, tiếng hít thở nặng như vậy, em có thể phát hiện ra. Nếu như không có, chúng ta nhanh chóng ra ngoài...”

() Nguyên văn: 抱元守一, thủ nhất là một trong những phương pháp tu luyện đầu tiên của Đạo gia, trọng điểm không phải là ở luyện hình mà là luyện thần, qua đó loại bỏ tạp niệm trong lòng, bảo trì tâm thần thanh tịnh, mục đích của nó là để thủ vững tinh, khí, thần của con người, giúp bền trong không bị hao tổn, thất thoát ra ngoài, trường kỳ lập dậy thể nội, hòa vào làm một với hình thể; tu tập thuật này có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí trường sinh.*

“Có chắc không?”

Mộc Đại cười, cô nằm trong lòng La Nhận, thấp giọng nói: “Nhất định là chắc, em cũng sợ mà, nếu không, vừa thò đầu ra, nó ở phía trên há miệng ngoạm một phát, đầu em cũng mất...”

La Nhận cũng cười, đang cười, cơ thể bỗng chấn động, trong đầu như có đóm lửa nhỏ xáu lóc lên.

Mộc Đại nhận ra: “Sao vậy?”

La Nhận ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào thi thể lão Viêm: “Mộc Đại, chúng ta lên kia trước đã.”

Anh chống lấy vách giếng, nhanh chóng di chuyển tới bên thi thể lão Viêm, nín thở một hơi, giờ tay đẩy đầu ông ta lên, nhìn kĩ yết hầu ông.

Mộc Đại cũng đuỗi lên theo, cô gắng tránh không nhìn vào máu tanh, hỏi: “Sao thế?”

“Không phải người rừng cắn, như lời em nói, miệng người rừng ngoạm một cái thì cổ lão Viêm đã đứt mất rồi.”

Trong lòng Mộc Đại đánh thịch một tiếng: “Là người?”

“Là người.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 19

“Có điều...”

La Nhận chỉ vào cơ thể lão Viêm: “Vết cào trên người là do người rừng cắn. Vì tay người thường không mạnh được vậy, khoảng cách giữa các ngón tay cũng không lớn như thế.”

Mộc Đại ngẫm nghĩ: “Ý anh là, có người...hợp tác với người rừng?”

“Có khả năng là vậy. Người rừng này ở một số chuyện biểu hiện có hơi quá thông minh, hơn nữa không phải là kiểu thông minh của động vật – khác đầu chỉ sai đường trên thân cây, dùng Tào Tĩnh Nương giả thần giả quỷ, những việc này gần với cách làm của người hơn, lúc đầu anh suy đoán là do Hung Gián ám trên người rừng, nhưng hiện giờ xem ra giống như có người sai khiến nó làm việc thì đúng hơn.”

Anh nâng Mộc Đại lên: “Nào, lên thôi.”

Hai người cẩn thận di chuyển lên miệng giếng, còn cách vài mét, bên trên vọng xuống tiếng bước chân nặng nề.

La Nhận cảm thấy không ổn, đẩy Mộc Đại: “Phải nhanh lên!”

Nhưng vẫn không kịp, vừa dứt lời, đầu người rừng đã cúi xuống miệng giếng, ánh mắt thẳng tắp, nhìn La Nhận, lại nhìn Mộc Đại, thân thể to lớn gần như choán kín lấy miệng giếng.

Tím Mộc Đại căng thẳng đập thình thình, khẽ giọng hỏi La Nhận: “Nó muốn làm gì?”

La Nhận nói “Theo anh đoán, có thể sẽ lấp giếng.”

Mộc Đại lập tức nhớ lại lúc Viêm Hồng Sa xúc đất đào giếng, và cả lúc hai người cùng nhau nhấc tấm ván gỗ ra.

La Nhận ghé sát bên tai cô, hạ giọng: “Khoảng cách này, Mộc Đại, em dễ khí, dễ anh đẩy em ra ngoài. Nếu nó định lấp giếng thì sẽ phải rời khỏi miệng giếng cúi người xuống lấy đồ, lợi dụng kẻ hở này, em ra ngoài, dụ nó đi, anh ra sau.”

Đón lấy ánh mắt người rừng, Mộc Đại gật đầu, đáp: “Được.”

La Nhận hôn nhẹ lên hai má cô, nói: “Đừng sợ.”

Anh chậm rãi thay đổi tư thế, hai chân chống lấy vách tường, hai cánh tay thu lại, chập vào nhau, hạ xuống, Mộc Đại cũng đỡ lấy vách giếng, chân giẫm lên tay La Nhận.

Thế trọng Mộc Đại nhẹ, lại biết khinh công, khoảng cách vài mét, xác suất lên được rất lớn.

Trong hòng người rừng khô khè vài tiếng, tìm Mộc Đại đập dồn dập, thực ra kế hoạch này còn rất nhiều sơ hở nguy hiểm, nhưng...

Miệng giếng sáng lên, La Nhận rất nhạy cảm với sự thay đổi của độ sáng, găm khẽ một tiếng, hai tay vận sức tung mạnh lên trên.

Mộc Đại chớp mắt đã lên khỏi miệng giếng, cú tung này của La Nhận rất mạnh, lúc đã gần hết, cô thu người lộn mình trong không trung, đầu dưới chân trên, khéo làm sao, vừa lúc chạm mắt với người rừng đang ôm tấm ván gỗ phần ván ngẩng đầu, Mộc Đại không chút nghĩ ngợi, vung một chường qua, mụon lực đập chân lên tấm ván gỗ đập đất, vừa đáp xuống lập tức bỏ chạy, gắng hết sức chạy tạt xa khỏi miệng giếng.

Đã có kinh nghiệm lần trước, cô vồn tay ra sau, nắm hết tóc kéo ra trước, không thể chết cùng một chỗ hai lần được.

Thân hình người rừng to khỏe, thế đánh tuy mạnh nhưng động tác dù sao cũng rất nặng nề, thân pháp Mộc Đại linh hoạt, vẫn có thể độ sức được với người rừng trong khoảng thời gian ngắn, nhưng dù sao cũng vô cùng nguy hiểm.

Đang hồng hộc thờ, chợt nghe hai tiếng sùng vang lên, vội vàng quay đầu nhìn lại, chân người rừng dường như không trụ được, nghiêng ngã hạ người khụy xuống, Mộc Đại rào bước vọt đến trước La Nhận, La Nhận ném súng đi, bắt lấy tay cô: “Đi.”

Mộc Đại bật thốt hỏi: “Không cần súng nữa?”

“Hết đạn rồi.”

Nhanh chóng rút vào rừng, còn chưa sai được hai bước, dưới chân chợt vấp một cái, quay đầu lại thấy Viêm Hồng Sa đang nằm dưới đất, tìm cô hoảng hốt đập loạn, La Nhận ôm Viêm Hồng Sa lên, ra hiệu báo Mộc Đại đi theo, Mộc Đại tưởng phải chạy tiếp, ai ngờ chạy thêm mấy bước, La Nhận chọn được một vị trí dễ ẩn nấp, đặt Viêm Hồng Sa xuống rồi nấp sau cây nhìn.

Mộc Đại thăm dò hồ hấp của Viêm Hồng Sa, cảm tạ trời đất, còn thờ.

Cô quay đầu lại nhìn La Nhận, từ góc độ này nhìn ra, người rừng đang loạng choạng đứng lên, đi được một hai bước lại khụy xuống, bước chân hơi tập tễnh.

Một ý nghĩ lóe lên trong lòng Mộc Đại: “Anh bắn vào chân nó?”

La Nhận gật đầu: “Phát thứ nhất không trúng, phát thứ hai, da nó quá dứng là rất dày, đổi lại là người thường thì đã sớm nằm bẹp rồi.”

Mộc Đại thấy khá đáng tiếc: “Trúng được chỗ yếu hại thì thật tốt.”

La Nhận đáp: “Anh muốn nó vẫn đi được, nhưng không thể đi quá nhanh – muốn tìm kẻ đứng sau lưng nó, và cả Một Vạn Ba, Tảo Nghiêm Hoa, khả năng đều phải phụ thuộc vào người rừng.”

Người rừng thứ lại mấy lần, cuối cùng cũng đứng lên được, khắp khểng, đi về một hướng.

La Nhận quay sang nhìn Mộc Đại, Mộc Đại nói: “Anh đi trước đi, em ở đây trông Hồng Sa.”

“Đừng đi loạn, chờ lúc nữa anh quay lại tìm em.”

La Nhận vừa đi, cả người Mộc Đại lập tức căng thẳng, nghĩ lại cũng thật kỳ quái, lúc cô anh ở đây, cô luôn bất giác thả lỏng, luôn muốn ngả người dựa vào, anh vừa đi, cô liền đứng thẳng dậy ngay được.

Mộc Đại trông Viêm Hồng Sa, lắng tai nghe động tĩnh xung quanh, lại thò tay ra day nhãn trung của cô, vẫn không tỉnh lại.

Không giống ngất vì sợ, có phải là bị thương ở đâu rồi không?

Mộc Đại nhắm nghiền, nhẹ nhàng nâng đầu Viêm Hồng Sa lên, tay rời ra sau đầu cô sờ thử, quả nhiên, sờ thấy uon ướt, là máu.

Xác định những chỗ khác trên người cô không có gì dị thường, Mộc Đại vội chạy tới cái cây bụi thừng trước đó, thông lòng vẫn còn quấn trên cây, dây thà đã bị chặt đứt, nhặt lên nhìn kĩ, mặt cắt bằng phẳng, là bị dao chém đứt.

Lại nhìn thân cây, ngang với chiều cao Viêm Hồng Sa, trên vỏ cây có một chỗ có dấu hiệu dụng xát rõ ràng.

Mộc Đại cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc đó.

Chuyện xảy ra rất nhanh, tiếng hét của Viêm Hồng Sa còn chưa vọng đến, cô đã ngã lộn xuống giếng rồi.

Có nghĩa là, Hồng Sa bị đánh bất ngờ, đến cả cơ hội phá chiêu cũng không có, báo cô trông coi dây thừng, chắc là mặt quay về phía cây, nếu giãy dụa vào cây thì...

Cô đại khái có thể đoán được thứ tự xảy ra chuyện.

Viêm Hồng Sa đang trông thừng – nghe thấy phía sau có tiếng động – vội xoay người lại – thét lên – bị đẩy va mạnh vào cây – chặt dây.

Chặt dây và tập kích Hồng Sa, rất có thể là đồng thời thực hiện.

Nếu suy đoán là đúng, vậy cũng có nghĩa, Viêm Hồng Sa thấy được đáng về người tới.

Tìm Mộc Đại đập bùm bùm, cô trở lại bên cạnh giếng bấu, nhặt túi của La Nhận về, lấy băng gạc từ bên trong ra giúp Viêm Hồng Sa băng bó vết thương, sau khi băng xong, cầm lấy tay Viêm Hồng Sa, từ đầu ngón tay của cô, niết mạnh xuống từng ngón.

“Hồng Sa, tỉnh lại đi, tỉnh lại mau lên.”

La Nhận bám theo người rừng, lúc đi lúc dừng, đường càng đi càng dốc, anh ghi nhớ từng chỗ rẽ, đánh số, trong đầu hiện lên một chuỗi số mã hoá.

Đột nhiên, người rừng bỗng không thấy đâu nữa.

La Nhận rút dao găm ra cầm trong tay, chậm rãi tới gần nơi người rừng biến mất: Anh không mấy tin tưởng vào những chuyện hoang đường như quỷ thần hay tăng hình, không thấy đầu, tất nhiên là có nguyên do.

Quả nhiên, khoảng lớn có đại dây mấy dây đặc chi là dễ đánh lừa che đậy, có vẻ như có một lối vào thông xuống một hang động dưới mặt đất.

La Nhận lưỡng lự đôi chốc, chống hai tay xuống, áp tai xuống nghe.

Nghe không rõ ràng lắm, chỉ biết là có động tĩnh.

Anh hạ quyết tâm, nín thở, dấn sát lưng vào vách động, nghiêng người, chậm rãi đi vào.

Sau một khúc cua, ánh sáng gần như không còn chút nào, dù sao cũng là trong lòng đất.

La Nhận đứng lại một lúc để mắt thích ứng với bóng tối, trong quá trình thích ứng này, thính lực dần chiếm thế thượng phong, anh nghe thấy tiếng người rừng lẩm bầm.

Lẩm bầm liên tiếp, cũng không thành câu, có lẽ là một thứ ngôn ngữ giao tiếp của riêng người rừng, nín thở nghe, xen lẫn với tiếng lẩm bầm nặng nề là một giọng nói nhỏ nhẹ lưu riu quái dị.

La Nhận càng nghe càng kinh hãi, anh gần như có thể khẳng định, là một người phụ nữ.

Phụ nữ...

Có liên quan gì tới người phụ nữ bị giết năm đó không?

Tiếng làm bầm của người rừng ngừng lại, thay vào đó là tiếng thở ồ ồ dần hướng ra ngoài, như là sắp rời đi.

La Nhận nhanh chóng rút ra sau, rồi khởi động ẩn mình trước khi người rừng ra tới.

Đây là một cứ điểm trọng yếu, hẳn là chỉ có một cửa ra này, hơn nữa, trong lòng anh nghĩ, hang động này chật chội thấp bé, không có ánh sáng, lại còn ở dưới đất, không giống chỗ ở của người rừng.

Tức là, người rừng có chỗ ở khác, nhưng định kỳ hoặc mỗi ngày đều sẽ tới hang động này?

Trong động là ai? Có quan hệ thế nào với người rừng?

La Nhận kiên nhẫn chờ đợi, đến khi người rừng tập tễnh đi xa, không còn trông thấy đầu nữa, anh mới ra khỏi chỗ náu mình, một lần nữa vào động.

Viêm Hồng Sa rốt cuộc cũng tỉnh lại, đau đớn nhú mảy, trong họng bật ra một tiếng rên nhỏ.

Mộc Đại thở phào một hơi, ẩn nhẫn nhìn cô: “Còn đau không?”

Cô nhìn Mộc Đại đăm đăm, như có chút ngần ngại, lúc lâu sau mới dần khôi phục lại ý thức, mà gần như ngay khi ý thức được hồi phục lại, Viêm Hồng Sa ngồi bật dậy, hoảng hốt nhìn xung quanh.

“Mộc Đại, có mà!”

Mộc Đại vừa bực mình vừa buồn cười: “Người rừng còn chưa đủ à, cô lại còn đẻ ra một con ma nữa!”

Viêm Hồng Sa run run: “Thật mà!”

Mộc Đại nhìn cô, chậm rãi tắt đi nụ cười: “Cô nhìn thấy cái gì?”

Nhìn thấy cái gì?

Khi đó, cô rất tận chức, mắt dán chặt vào nút buộc thừng, căn bản là không nghe thấy có người đến gần.

Mà nói đúng ra thì, e rằng bước đi của người phụ nữ kia căn bản là không có tiếng động.

Cô cảm giác được có một hơi thở lạnh lẽo phả lên cổ mình, trong sát na rợn hết tóc gáy, quay phắt đầu lại, những gì đập vào mắt khiến cô phải thất thanh hét lên.

“Khuôn mặt trắng bệch, như da bọc xương, trắng như kiểu không có máu, quanh năm không ra nắng ấy, tóc cũng trắng, trên cổ...”

Mộc Đại truy vấn: “Trên cổ làm sao?”

Viêm Hồng Sa giờ tay sờ lên cổ, đánh cái rừng mình: “Cổ bị cắt, ít nhất là đã cắt đứt một nửa rồi, thật đấy, có thể nhìn thấy được máu thịt lẹt ra, khí quản cũng bị cắt mất.

Cô cảm thấy hơi buồn nôn, hơi thở ộc lên nghẹn trong ngực.

Mộc Đại vói tay ra sau xoa lưng giúp cô thuận khí, cảm thấy khó mà tin được: “Một bà già, cổ đã bị đứt một nửa mà vẫn còn đi lại loanh quanh được... Zombie à?”

Viêm Hồng Sa lắc đầu, dường như không biết phải mô tả thế nào, theo bản năng sờ lên cổ mình.

“Trên cổ bà ấy có một lớp gì đó, trong suốt, màu son, như hồ phách ấy, nhưng cũng giống cao su, bọc lấy vết thương, nhưng mà...”

Viêm Hồng Sa gắng hết sức miêu tả: “Nhưng mà, cổ bị cắt đứt, nhưng hình như là nhờ cái lớp màu son trông như cao su ấy bọc bên ngoài nên, bà ấy còn có thể hô hấp...”

Mộc Đại nghe cô nói, lông tóc cả người dựng đứng hết cả lên.

Cái quái gì vậy?

La Nhận cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong hang động quá tối.

Một người đã quen ở trong hoàn cảnh này thời gian dài, khả năng nhìn trong tối sẽ vô cùng tốt, gần như...hoàn hảo.

Anh dán sát người vào vách động, đứng yên, bàn tay nắm chuôi dao hơi đỏ mớ hôi.

Có vật gì đó, nhẹ nhàng, chạm vào tóc anh.

La Nhận đứng bất động, có điều, anh cảm nhận được.

Có một hơi thở rất mảnh, man mát, ở ngay trên đỉnh đầu anh.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bên trên à?

La Nhận nở nụ cười lạnh, chợt ngồi thụp xuống đất lần sang một bên, tay phải vung lên, dao găm phi thẳng về hướng đó.

Phập một tiếng trầm đục, hẳn là đã đâm trúng, nhưng còn chưa kịp quay đầu, trên đỉnh đã có tiếng gió ập tới – bất kể là cái quái gì, xem ra có vẻ cũng giống như người rừng, từng bị đánh, cũng từng bị đâm.

La Nhận nhanh chóng xoay người lại, ngấm lúc người kia nhào tới, tay phải vuron tay bóp chặt, một chiêu khóa họng.

Một đòn trúng đích, vậy nhưng...

Ở khoảng cách gần sát, có thể nhìn thấy khuôn mặt như đầu lâu kia, và cả mái tóc bạc mọc thành cụm, nhưng đó cũng không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là...

Cổ họng người kia đã bị cắt, nơi máu thịt lẹt ra, có một lớp màu vàng sậm ngả đỏ bọc lấy, như hồ phách, nhưng lớp đó lại mềm mềm, ẩm ẩm, lại có thể theo lực bóp của anh mà lồm vào thịt, hơn nữa còn bắt đầu phát ra ánh sáng óng ánh.

Có độc hay không vậy? Da trần tiếp xúc vào có bị làm sao không?

Ý nghĩ của La Nhận lập tức xoay chuyển, bóp chặt cổ bà ta vứt sang bên cạnh rồi nhanh chóng thu tay, xoay người đứng dậy, người nọ thoát cái lù lù, lúc lui tới bên tường, cơ thể cứ như thần lùn, nhảy mất bám tường leo lên.

La Nhận nhìn chăm chăm vào cổ họng của bà ta, óng ánh sáng trong, có những vết đỏ sẫm như dùng bút vẽ lên, ngang dọc lộn xộn, không thành kết cấu gì, như một đống dây nhợ.

Người kia dán sát người vào vách đá, từ trên cao như xuống, hai con mắt sâu hoắm nhìn xoáy vào La Nhận, nơi cổ họng hơi phập phồng.

Một vài sợi ami thanh mỏng mảnh gần như không thể nghe thấy vang lên, tựa như gió, nhưng cũng giống như một thứ sợi kim loại căng chặt, trượt qua tai, không thể nào bắt giữ.

Trong đầu La Nhận xẹt qua ý nghĩ.

Người bị cắt họng đứt khí quản có thể nói được sao?

Nếu có thể, âm thanh bà ta phát ra là tần số gì? Bà ta dựa vào thứ sóng âm kỳ dị khác người này để liên lạc với người rừng sao?

Liên lạc với người rừng?

Con người La Nhận chợt co thắt lại, quả nhiên, trong phút chốc, ngoài động vọng vào tiếng bước chân nặng nề, La Nhận không kịp suy nghĩ gì nhiều, nhanh chóng rút ra ngoài, khỏe mắt vừa liếc thấy bóng dáng người rừng xuất hiện, lập tức tung ra một cước, rún người đáp xéo sang, trúng mạnh lên đầu gối người rừng.

Chỗ đầu bị đập phải, người rừng gào lên đau đớn, ngã bổ nhào về phía trước, gần như cùng thời khắc đó, sau đầu có tiếng gió áp lại, La Nhận chờ chính là khoảnh khắc này, dùng hết sức lực co người lại ngồi thụp xuống, lúc đứng dậy, đúng như dự đoán, người kia đụng phải người rừng ngã lăn ra cùng một chỗ.

Lợi dụng kẻ hở này, La Nhận rào bước vọt nhanh ra ngoài.

Tào Nghiêm Hoa tro mắt nhìn Một Vạn Ba ăn hết hai quả táo, lúc ném hạt ra, bụng gã rất không đúng lúc kêu rột rột hai tiếng.

Hai tiếng này làm Một Vạn Ba người gần đi không ít.

Tào Nghiêm Hoa tận dụng nắm chặt lấy cơ hội rã băng quan hệ với Một Vạn Ba: “Tam Tam, chúng ta phải mau nghĩ cách...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt chợt biến đổi: “Cậu nghe thấy không?”

Nghe thấy, rất xa, hình như là tiếng nổ súng, hai phát.

Tào Nghiêm Hoa kích động: “Là anh Tiểu La!”

Hai tay gã nắm thành quyền: “Bắn chết được người rừng tốt quá!”

Một Vạn Ba vừa ăn xong hai quả táo, lập trường hơi nghiêng ngả: “Lúc trước người rừng cũng từng trúng đạn, La Nhận đã nói, loại súng này chỉ bắn được gà rừng thôi, lực sát thương không đủ.”

Tào Nghiêm Hoa sốt ruột: “Loại... động vật này, bị thương có khi nào sẽ trở nên nóng tính điên loạn hơn không? Vậy chúng ta...”

Chẳng phải là sẽ càng nguy hiểm hơn sao?

Một Vạn Ba cũng ý thức được tính thể hung hiểm, con người khi bị thương tính tình còn có thể đại biến, huống chi cái loại người rừng không thể giao tiếp cùng này.

Hắn nỗ lực nghĩ theo chiều hướng tốt: “Nó bắt chúng ta về, lại cho chúng ta táo ăn, không giống như muốn giết chúng ta.”

“Người ra chặn lộn cũng cho lộn ăn đấy, cuối cùng không phải là vẫn mở lộn à?”

So sánh này thật sự khiến Một Vạn Ba nghen lời.

Hắn cố vùng vẫy: “Biết đâu nó có vài phần kính trọng chúng ta thì sao?”

Lúc này miệng lưỡi Tào Nghiêm Hoa thật sự sắc bén lạ thường: “Vi sao? Coi trọng nhan sắc của chúng ta à?”

Câu này chợt nhắc nhở Một Vạn Ba, hắn bật thốt: “Chỉ có hai chúng ta là chưa từng tấn công nó.”

Tào Nghiêm Hoa nghe không hiểu.

Một Vạn Ba nói: “Anh nghĩ mà xem, Bão Viêm và người rừng có thù máu, lúc chúng ta đến nhà đá, cô chủ nhỏ đang đánh nhau sôi máu với người rừng, Hồng Sa cảm xằng vụng qua, bị ném đi, La Nhận bắn nó hai phát súng, thế nhưng!”

Nói đến đây, giọng điệu nhấn mạnh, nhìn Tào Nghiêm Hoa, ánh mắt ý bảo: Anh hiểu chưa?

Tào Nghiêm Hoa nghe ra: “Thế nhưng, hai người chúng ta, từ đầu tới cuối đều tỏ ra...thân thiện với nó?”

Nếu không tấn công có thể coi là thân thiện.

Ngẫm lại cũng đúng, hai người họ từ đầu đến cuối đều chưa từng làm gì người rừng, đến cả lông trên người người rừng cũng không động vào một cọng, hơn nữa, sau khi bị bắt vào hang động, vẫn luôn ngoan ngoãn nằm ngủ, mặc dù không thể nhìn tiểu, nhưng lần đó gã còn mỉm cười thân thiện với người rừng.

Là vậy sao?

Tào Nghiêm Hoa nhìn Một Vạn Ba.

Một Vạn Ba nói: “Anh Tào, khả năng này là cơ hội của chúng ta đấy, nếu nó trở về không tấn công chúng ta thì chúng ta cứ tiếp tục thân thiện, thân thiện đến khi đầu óc nó mê muội...”

Tào Nghiêm Hoa nghiêm túc gật đầu.

Bốn lạng còn bật được ngàn cân cơ mà, nói không chừng, việc hàng phục người rừng này còn phải dựa vào gã và Tam Tam ấy chứ!

Mộc Đại đợi đến sốt ruột, cuối cùng La Nhận cũng xuất hiện.

Cô thờ phào một hơi dài nhẹ nhõm.

La Nhận hơi bị trắng da, may mà không có gì đáng ngại, Mộc Đại lấy bóng thám còn ra sát trùng vết trầy cho anh, La Nhận lúc vươn tay ra thì hơi sùng sột.

Trên ngón tay phải của anh có dính ít...

Nhìn như nhựa cây, màu son, giống giống hồ phách.

Mộc Đại cũng trông thấy: “Gi vậy?”

La Nhận ngần gợn kể lại chuyện xảy ra trong hang động, Viêm Hồng Sa sợ đến suýt nhảy dựng: “Anh cũng gặp rồi? Là...ma à?”

Cô vội vàng kể lại những gì mình thấy.

La Nhận buồn cười: “Ma mãnh gì chứ, lúc tôi ném bà ấy ra, bà ấy có trọng lượng.”

Mộc Đại muốn cầm tay anh xem, La Nhận vội né ra: “Đừng sờ vào, có thể có độc đó.”

Mộc Đại cảm môi, chợt nhớ tới điều gì, lấy từ trong túi áo ra miếng hồ phách kéo xuống từ trên người người rừng.

La Nhận nhận lấy, bỏ vào tay so sánh: “Màu sắc giống nhau, chỉ là miếng này là thể cứng, nhưng lúc anh bóp cổ người kia, kíp hồ phách đó lại mềm, còn như có độ ẩm nữa...”

Viêm Hồng Sa bỗng hét lên: “Nhìn kia! La Nhận, anh nhìn đi!”

Không cần cô nhắc nhở, ai cũng nhìn thấy.

Lúc miếng hồ phách son tới gần, lớp vụn dính trên ngón tay khẽ động đậy, hướng về phía mặt dây chuyền hồ phách.

Như bị nam châm hút vậy, hoặc là như trong ngày mưa, giọt mưa trên cửa kính bỗng bị hút vào giọt nước lớn.

Lớp hồ phách bám trên tay La Nhận không thấy đầu nữa.

Đa đầu Mộc Đại căng lên, đánh một cái vào tay La Nhận hất miếng hồ phách kia đi: “Đừng cầm nó!”

Thứ cô mang theo người lâu vậy lại có thể động đậy.

La Nhận nhìn miếng hồ phách rơi trên mặt đất: “Trong túi còn nước không? Lấy một chai ra đi.”

Mộc Đại nhanh chóng lấy một chai nước ra, mở nắp, La Nhận cẩn thận nhặt sợi dây đeo treo hồ phách lên, bỏ dây chuyền vào miệng chai.

Tôm một tiếng, chìm tới đáy, do khúc xạ trong nước mà nhìn từ ngoài vào, trông như một con mắt màu đỏ máu.

Cần nước để chứa đựng...

Mộc Đại và Viêm Hồng Sa liếc nhau.

Quả nhiên, sau đó La Nhận nói: “Hai người còn nhớ không, thanh Hung Giản thứ nhất và thứ hai đều mượn vật liệu bên ngoài để dựng lại một số cảnh tượng? Thanh thứ nhất là con rối dây câu, thanh thứ hai là dùng xương thú vẽ dưới đáy nước.”

Viêm Hồng Sa gật đầu: “Ý anh là, thanh thứ ba này cũng đã vẽ tranh ở đầu đó, chỉ là chúng ta chưa tìm ra mà thôi.”

La Nhận đáp: “Nếu chúng ta đã sớm tìm ra rồi, chỉ là chưa nghĩ tới thôi thì sao.”

Mộc Đại lấy làm khó hiểu: “Tìm ra?”

Suốt cả đường, có thấy bức vẽ nào đâu?

La Nhận nhặt một nhánh cây lên, gạt phẳng mặt bùn trước mặt, vẽ mấy đường.

Trùng trùng điệp điệp, giống như một đồng dây nhợ.

La Nhận nói: “Lúc đầu anh cũng không nghĩ tới, nhưng lúc ở trong hang động, giao đầu với người kia, hồ phách son trên cổ bà ta chợt phát ra ánh sáng óng ánh, hiện ra một chữ thể này.”

Mộc Đại có chút khó tin, cái này cũng gọi là chữ?

“Chữ hiện trên thanh Hung Giản thứ nhất và thứ hai đều là thể chữ cổ giáp cốt văn, bởi vậy nên lúc rảnh rỗi, anh đã tìm xem một số chữ giáp cốt văn, trong đó có một chữ để lại ấn tượng rất sâu. Là chữ này, mới nhìn thì rất lộn xộn, nhưng có thể chia ra thành hai phần để nhìn.”

Anh vẽ nửa phần trên của chữ sang bên cạnh, trông giống một cái bánh quai chèo.

“Cái này giống sợi dây, là ý treo hoặc trôi.”

Lại vẽ nửa phần dưới ra: “Cái này là một người bị dây thừng trói toàn thân.”

“Hợp lại với nhau, một người bị trói toàn thân bị treo lên, là chữ Điều (treo).”

Viêm Hồng Sa rụt người lại, bỗng nói: “Nội tôi là bị treo lên.”

Trong lòng La Nhận khẽ thở dài, nhìn Mộc Đại: “Còn gì nữa không, còn thứ gì bị treo lên nữa?”

Còn gì nữa? Mộc Đại mù mờ: “Tào... Tào Tinh Nương?”

“Là Tào Tinh Nương.”

Tào Tinh Nương trong tiệm Liên Thù là một cái tượng đất để trưng bày, bởi vậy nên có để để đặt xuống, nhưng theo phong tục, Tào Tinh Nương là để cầu trời, vậy nên phải treo lên.

Tào Tinh Nương bị treo lên, kỳ thực chính là một cảnh tượng.

Mỗi lần Tào Tinh Nương được treo lên, ngay sau đó sẽ là một cuộc tập kích, lần đầu tiên, lão Viêm bị người rừng bắt đi nhưng bị Mộc Đại và La Nhận chạy tới liên hợp ngăn lại, lần thứ hai, trong cuộc tập kích của ong vô vẽ, lão Viêm rút cuộc không thể thoát được nữa.

Có chút không giống với hai thanh Hung Giản trước đó, nó không giết người xong rồi mới dựng lại cảnh, mà là tung đầu mới ra trước.

Mộc Đại trầm ngâm: “Tức là, thanh Hung Giản thứ ba không ám trên người rừng mà là ám trên cái người mà anh gặp được?”

La Nhận gật đầu.

“Kết hợp những gì anh và Hồng Sa nhìn thấy lại, người kia là một phụ nữ, khí quán cổ họng đã bị cắt, máu thịt lật ra ngoài, bà ấy chính là người mà lão Viêm giết trước kia.”

“Vậy nhưng không rõ xuất phát từ nguyên nhân gì, lúc bà ấy chưa hoàn toàn tắt thở, Hung Giản đã bọc cổ họng bà ấy lại, nhưng Hung Giản vốn là vô hình, bởi vậy nên phải mượn một thứ ở thể rắn để bịt kín lại vết thương, miếng hồ phách rất có thể là nằm trong giềng bầu, cũng có thể là của người phụ nữ kia đeo.”

Viêm Hồng Sa xen vào: “Chắc là bà ấy đeo rồi. Đá quý trong giềng bầu đều là nằm trong đá thô, dù đã đào ra thì cũng phải giao cho thợ thủ công cắt đá ra gọt giũa mới nên được.”

La Nhận nhớ lại dáng vẻ của người phụ nữ kia lúc ở trong động.

“Đa rất trắng, trắng bệch, có thể vừa là do mất máu quá nhiều, vừa là do quanh năm không ra nắng, bà ta ở dưới đất, nhưng anh đoán, trước đây bà ấy cũng từng ở dưới giềng một khoảng thời gian dài.”

Anh nhìn Mộc Đại cười: “Thần pháp của bà ấy rất nhanh, có phần giống với bích hồ du tường của em, chắc là do ở dưới giềng thời gian dài, tập leo lên leo xuống thành quen.”

Mộc Đại cảm thấy kì quái: “Lúc trước không phải chúng ta đã suy đoán là người rừng đã chứng kiến quá trình, đợi ông... nội Viêm Hồng Sa đi khỏi rồi kéo bà ấy lên sao?”

La Nhận lắc đầu: “Tính theo tuổi tác, lúc đó người rừng còn nhỏ, với bản tính của động vật, nếu thấy được quá trình, nhất định sẽ nhảy ra ngăn cản hoặc cắn xé, nếu lúc đó không ngăn cản, vậy tức là nó không nhìn thấy.”

“Hon nữa, với một người vừa mới bị cắt họng mà nói, sao đã biết dùng cách khác để liên lạc tin tức và nói chuyện được, cần phải có thời gian.”

Người phụ nữ kia nhất định là đã ở dưới giềng một khoảng thời gian dài, tuyệt vọng trần trụi tìm cách leo lên, vì có Hung Giản kéo dài sinh mệnh cho nên không chết, lại do dưới đất lạnh lẽo, mất máu, không có gì ăn, bảo khí xâm nhập nên biến thành dáng vẻ người không ra người quý không ra quý.

Bà thứ đi thứ lại cách phát ra tiếng, mãi cho đến một ngày, nữ người rừng đi ngang qua, chợt nghe thấy từ dưới đất vọng lên... âm thanh.

Chợt nghĩ ra là phải lấy hình giáp cốt văn các chữ của Hung Giản cho mọi người hình dung:

Đây là chữ “刀 (Đao)” – đao, dao:

Đây là chữ “水 (Thủy)” – nước:

Còn đây là chữ “吊 (Điếu)” – treo:

(Cái chữ xoắn quấy bên trái mới là chữ được nhắc đến trong truyện nhé)

Bạn đang đọc truyện *Bầy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 21

Thật đúng là tai bay vạ gió, trong một chớp mắt, Mộc Đại cảm thấy người phụ nữ này cũng rất đáng thương.

Có điều, thanh Hung Giản này có chút không giống với hai thanh trước đó.

Cô nhìn La Nhậm: “Người phụ nữ này, dù có Hung Giản ám trên người, nhưng hình như cũng không giết người bừa bãi.”

Ngôn này tuy hoang vu nhưng thỉnh thoảng vẫn có người vào, Trát Ma cũng nói có thợ săn lui tới, câu chuyện một ông già bị người rừng giết chết còn truyền đi vô cùng ly kỳ, nếu chết thêm mấy người nữa, mười dặm tám thôn này không biết sẽ còn cảnh giác đến mức nào nữa.

La Nhậm gật đầu: “Tính trả thù rất rõ ràng, đến cả kẻ chết thay duy nhất cũng là một ông già tuổi xấp xỉ.”

Viêm Hồng Sa cắn môi: “Có phải lần đó, là người rừng tự mình hành động không?”

Cũng có thể, có lẽ một hôm nào đó, người phụ nữ kia đã kể cho nữ người rừng nghe chuyện xảy ra năm đó, nữ người rừng nổi giận, lúc quanh quẩn ở trong rừng, bỗng dưng phải kẻ chết thay tự dưng tới cửa, hung tính bộc phát, mà sau thảm kịch đó, các trại ở quanh đó đã sinh lòng sợ hãi với người rừng, lũ lượt chuyển đi.

Mộc Đại ngẫm nghĩ: “Phương thức giết người cũng có khuynh hướng tự trả thù, tuy vẫn bị treo trong giếng, nhưng chủ yếu...”

Cô thoáng liếc qua Viêm Hồng Sa, nhẹ giọng xuống: “Chủ yếu vẫn là cắt yết hầu mất máu chết.”

La Nhậm nói: “Nếu ý thức cá thể và Hung Giản dung hợp với nhau thì lại là một chuyện thực sự đáng sợ.”

“Lần con rối dây câu kia, Lưu Thụ Hải và chú anh giết người hoàn toàn là do chịu sự khống chế điều khiển của Hung Giản, có sự phản kháng của cá thể, nhưng rất yếu ớt. Lần ở thôn Ngũ Châu thì không tiện đánh giá, một con trai ngọc, ai biết được nó suy nghĩ gì. Nhưng lần này, giống như sự hợp tác giữa người phụ nữ và người rừng, giữa người phụ nữ đó và Hung Giản có vẻ cũng là hợp tác ở một trình độ nào đó.”

Đúng vậy, Hung Giản bảo toàn sinh mệnh cho người phụ nữ kia, mà người phụ nữ kia thì đứng ra làm chuyện mà Hung Giản “muốn làm”, ví dụ như dựng lại cảnh tượng chữ “Điếu” kia.

Mộc Đại lạnh cả sống lưng: “Trước đó chúng ta đã đoán, Hung Giản không thể tự hành động mà phải ám lên thân vật sống để tiện cho việc đi lại và làm việc. Nó tuy kỳ dị nhưng rốt cuộc cũng không thể làm người chết sống lại, bởi vậy nên lúc người phụ nữ kia bị ám, tuy đã hấp hối nhưng một số ý thức vẫn còn sót lại, tuy nhiên vì chết thảm nên phản ý thức này hẳn là lệ khí rất nặng, cũng bởi vì vậy nên bà ấy mới... hợp tác với Hung Giản?”

La Nhậm không phủ nhận: “Suy nghĩ kĩ thì, những người bị Hung Giản ám mà phạm phải án giết người trước đó, kỳ thực đều là người rất trung thực và khuôn phép, dù gã Trương Quang Hoa này đức hạnh không ra gì, nhưng người khác cũng nói, gã không có khả năng dám giết người.”

Viêm Hồng Sa bỗng thốt lên một câu: “Hung Giản đang biến hóa.”

Đúng là đang biến hóa, chỉ ít thì trong chuyện chọn người, nó đang mấp mô thử nghiệm.

Thanh thứ nhất, dường như chỉ toàn lựa chọn kiểu cực súc, bất được ai chọn người đấy, thủ đoạn cũng rất thô bạo, trắng trợn, không hề che giấu.

Thanh thứ hai, có chút khác biệt, nấu mình vào trai ngọc, lấy nước khắc nước, hơn nửa hình thức cũng bí mật hơn, về dưới đáy nước, nếu không phải là tình cờ gặp phải thì thực sự rất khó phát hiện.

Thanh thứ ba...

Thanh thứ ba, bắt đầu biết bày thế nghi binh, điều khiển sau màn, như đang chơi đấu trí với người.

Trong lòng Mộc Đại bị kích thích mà run lên, cô không khỏi dịch sát vào La Nhậm: “Anh nói xem, thanh thứ tư, từ năm sau này, có khi nào sẽ xuất hiện kiểu, ác nhân gặp Hung Giản, ăn ý lẫn nhau không?”

La Nhậm cười: “Chắc chắn sẽ là vậy, ngư tử tầm ngư mã tử tầm mã, trời sinh khí chất đã hợp nhau thì nhất định sẽ tìm đến với nhau thôi.”

Anh nói: “Thực ra anh cũng không sợ người rừng, chẳng qua là chỉ là một con vật có thể đứng thẳng đi lại, to lớn hơn người thường và sức lực khỏe hơn vài phần mà thôi. Người phụ nữ kia, thật ra mà nói, cũng không quá đáng sợ, bà ấy chỉ có ngoại hình là đáng sợ do sống trong đây gần gũi, hành động nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng nếu em cho bà ấy ăn dấm, bà ấy vẫn sẽ đau.”

Viêm Hồng Sa hỏi: “Vậy anh sợ cái gì?”

La Nhậm không đáp, anh cúi đầu, nhìn xuống một phần chữ “Điếu” mà mình vừa viết xuống.

Đó là một chữ “người”.

Khựng lại một chút, anh ngừng đầu nói: “Chúng ta mai táng cho ông nội Hồng Sa trước đã.”

Xềng đồ ở nhà đá, tìm không ra công cụ thuận tay, nếu về lấy, để một mình thi thể lão Viêm ở đây, chẳng biết được liệu có xảy ra biến cố gì không. La Nhận đang do dự, Viêm Hồng Sa chợt nói khẽ: “Chôn nội tôi xuống giếng bấu đi.”

Trước đây hai người là vì cái giếng này, giờ chết cũng vì cái giếng này, nếu không phải cứ tâm tâm niệm niệm muốn làm chuyện cuối ở đây thì cũng đã chẳng có kết cục ngày hôm nay.

Nếu sống đã không được chung chăn, vậy thì chết chung huyết đi.

Ngẫm mà thấy đúng là mìa mai.

La Nhận thờ dài một hơi, nhặt dao bầu trên đất lên, thờ người vào, cắt đứt dây treo thi thể lão Viêm.

Giếng bấu rất sâu, cảm giác như rất lâu rất lâu sau mới nghe thấy tiếng rơi chạm đất phịch một tiếng, như nện vào lòng người ta lõm xuống một vết, rất lâu sau mới hồi phục.

Nhấc tám ván gỗ nặng trịch kia che lên, lấp đất san phẳng, đóng đất cuối cùng là do Viêm Hồng Sa đắp, dùng tay vỗ vỗ, nén rồi lại nén.

Sau này, nhiều người đi hơn, nơi đây sẽ thành đường.

Rốt cuộc đã có bao nhiêu bí mật bị đất cát chôn vùi, anh chẳng thể nào mà biết được, anh nhẹ nhàng lướt qua một chỗ nào đó, trong lòng đất ngay dưới chân anh chính là một câu chuyện đang ngủ say.

La Nhận nói: “Không còn sớm nữa, về thôi.”

Một lần nữa trở lại nhà đá, cũng không rõ đã là đêm thứ mấy ở lại đây rồi.

Lòng bếp đỏ lửa, Viêm Hồng Sa ôm đầu gối, ngồi một bên trên ván giường ngăn người.

Mộc Đại đi qua, ngồi xuống bên người cô, nhẹ giọng hỏi: “Trong nhà còn ai không?”

“Không còn.”

Nói đoạn, nỗi khó chịu như dòng non lấp bể, nước mắt bỗng tuôn rơi.

Mộc Đại vỗ vỗ lưng cô: “Không sao, tôi cũng không biết bố mẹ tôi là ai mà, mẹ tôi bỏ rơi tôi từ từ nhỏ cơ.”

Viêm Hồng Sa nghiêng đầu nhìn cô.

Để an ủi một người đang đau khổ, nên nói thế nào là tốt nhất? Không phải là “Lấy lại tinh thần đi”, không phải là “Mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn thôi”, mà là Không sao đâu, nhìn này, tôi còn thảm hơn cô nữa kìa.

Nửa người cô ấy chìm trong bùn, nếu thấy cô đã chìm ngập đầu, cô ấy sẽ dễ chịu hơn một chút, đây chẳng phải là chuyện cô ấy xấu hay tốt, chỉ là bản tính con người vốn đã thế mà thôi.

Mộc Đại nhìn vào mắt cô: “Trở về rồi, cô đừng ở Côn Minh nữa, nhà lớn như vậy, ở một mình rất vắng vẻ. Có kết toán hết nợ nần quan hệ rồi đến Lệ Giang đi, bọn tôi đều ở đó, còn có cả Tào Mập và Một Vạn Ba nữa, đồng người náo nhiệt.”

Nói đến đây, trong lòng cô cũng trầm xuống, Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba còn chưa biết tung tích đâu.

Cô lấy lại tinh thần: “Chưa tìm được chỗ ở thì có thể ở với tôi trước, hoặc là thuê phòng bên La Nhận, chỗ anh ấy nhiều phòng lắm. Còn nữa nhé, lúc về chưa biết chừng Phượng Hoàng Lâu cũng khai trương, đến lúc đó, chúng ta cùng qua giúp đỡ bác Trịnh, được không?”

Viêm Hồng Sa cười cười, nói: “Tôi muốn ngủ.”

Mộc Đại vội đứng dậy nhường chỗ cho cô, nhìn cô nằm xuống, lấy cái chăn duy nhất trong balo La Nhận ra đắp cho cô.

Viêm Hồng Sa nhanh chóng thiếp đi, nước mắt trên mặt còn chưa khô.

Mộc Đại ngăn người nhìn cô, khi còn bé, di Hồng từng kể chuyện cô tích cho cô nghe, có một nàng tiên chuyện ban tặng những giấc mơ đẹp, sẽ chọn những cô bé xinh xắn ngoan ngoãn, vào buổi đêm tĩnh lặng, tới bên gối chúng, lấy ra một giấc mơ đẹp, thổi vào tai chúng, đưa mộng đẹp vào giấc ngủ của chúng.

Cô cũng hi vọng mình có bản lĩnh này, tặng cho Hồng Sa một giấc mơ đẹp.

Mộc Đại rón rén lui ra ngoài, lặng lẽ đóng cửa lại.

La Nhận vẫn đứng bên ngoài, chống tay lên lan can, dường như đang suy nghĩ gì đó, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn cô.

Mộc Đại cũng nhìn anh, nhìn nhìn, trong lòng bỗng thấy buồn bã, tiến về phía trước hai bước, đứng trước mặt anh.

La Nhận vươn tay lên, vuốt tóc cô: “Cái Tú Nhỏ tới cầu an ư à?”

“Cầu an ư ư.”

La Nhận cười rộ, dừng một chút rồi dang hai tay ra: “Tôi đây nào.”

Đa số thời điểm, không cần nói gì nhiều, ôm là cách an ủi tốt nhất.

Mộc Đại tựa vào lòng anh, lặng lặng nghe tim anh đập, thì thầm: “Còn chưa tìm thấy Tào Mập và Một Vạn Ba đâu nữa.”

“Hai người họ không ở trong hàng động của người phụ nữ kia. Có ba khả năng: đã chết, vẫn đang vất vưởng trong núi như ruồi không đầu, hoặc là ở chỗ của nữ người rừng kia.”

Hai chữ “đã chết” khiến thân mình Mộc Đại co rụt lại.

La Nhận nhận ra: “Khả năng đó là nhỏ nhất, nếu đã chết do bị ong vò vẽ tấn công thì thi thể hẳn phải ở ngay gần đó, nhưng phạm vi chung quanh đó bọn anh đều đã tìm hết rồi, không có.”

Còn nói: “Mộc Đại, em thật sự đừng coi thường hai người họ, họ vô về không ra sao, nhưng em phải biết rằng. Một Vạn Ba hơn mười tuổi đã bị đuổi khỏi thôn, đã kinh qua bao nhiêu khó khăn, sao vẫn sống được đến giờ? Tào Nghiêm Hoa trước đây cũng coi như từng ‘xung bá’ ở bìa Giải Phóng, lăn lộn hỗn tạp, có tình huống gì mà chưa từng gặp? Họ chưa chắc đã kém ứng phó hơn em, thậm chí có khi còn giỏi hơn em nữa là.”

Mộc Đại nói khẽ: “Giỏi hơn em là tốt nhất, em mong họ đều là kẻ mạnh.”

Vòng ôm của La Nhận như có ma lực, mĩ mắt cô trĩu nặng, cổ mở cũng không ra, đầu dụi dụi trong lòng anh, tìm tư thế thoải mái nhất.

La Nhận cảm nhận được cơ thể cô có xu thế trượt xuống: “Mộc Đại, em sắp ngủ luôn rồi đấy.”

“Vậy anh đừng để em ngã xuống.”

La Nhận hơi ngả người ra sau, để cô dựa nghiêng một chút, cánh tay siết lại sau lưng cô, nói: “Sao có thể chứ.”

Lại hỏi: “Muốn vào trong không?”

Cô lắc đầu: “Chúng ta nói chuyện đi.”

“Nói gì?”

Nói gì à, trong đầu Mộc Đại chợt lóe ra một hình ảnh.

Cô nói: “Hai hôm trước em gặp ác mộng.”

La Nhận cười, anh cúi đầu nhìn Mộc Đại, thò ngón tay ra, vuốt nhẹ lên má cô, cô thấy ngứa ngứa, nhắm mắt lại, chân mày khẽ nhướng lên.

Ở trong núi mấy ngày thế này, liên tiếp xảy ra chuyện, thực sự là không muốn gặp ác mộng cũng khó, La Nhân hỏi “Mơ thấy người rừng à?”

Mộc Đại lắc đầu, ý thức mơ màng, như đang trong mộng.

Cô thờ dài “Bị xe đâm?”

La Nhân hồi lâu không nói gì, hơi thở của cô nhẹ nhẹ, cảm thấy cảnh trong mơ như một đám mây khổng lồ mềm mại màu đen, lúc cô sắp ngủ gục, La Nhân đột nhiên hỏi cô:

“Còn gì nữa không? Chỉ mơ thấy xe thôi à?”

“Có người kéo em, kéo một hồi rồi vút lên đường... Sau đó xe tới.”

“Người kia đáng đáp thế nào?”

“Không nhìn rõ, đo đỏ, màu hồ phách...”

Muốn hỏi tiếp, cô lại hơi câu kinh, như bị chọc giận, đầu cọ tới cọ lui trong lòng anh, như đang nói: Đừng phiền em ngủ.

Kéo cô, ném ra đường, mờ mắt, nhìn không rõ, chỉ có thể thấy đo đỏ, màu hồ phách.

Bởi vậy nên người kia nhất định là khom lưng, vị trí từ bả vai, kéo cô.

Thứ cô nhìn thấy, là...cô người đó.

Đáy mắt La Nhân vụt qua một tia lo lắng, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi Mộc Đại.

Một đốm lửa nhỏ có thể cháy lan ra cả đồng cỏ, vậy thì trước khi lửa cháy, phải diệt cỏ trước.

Cùng lúc đó, hai con người trên đỉnh núi... Nhằm, hai kẻ mạnh trên đỉnh núi, đang cùng nhau thương lượng đối sách tối hậu trước khi nữ người rừng quay lại.

“Thân thiện, phải thân thiện!”

“Có chiều gì cũng bày hết ra đi, Tam Tam, vì mạng sống, không sợ mất mặt. Mèo trắng mèo đen, bắt được chuột mới là mèo tốt!”

“Từ những gì người rừng vẽ, Tam Tam, có khả năng trong gian nó có yếu tố nghệ thuật, trái tim nghệ thuật gia đều nói thông được với nhau, hay là cậu dành thời gian, vẽ lên vách đá một bức, dùng tài hoa của cậu để bẹp nó! Đè bẹp...mọi phương diện!”

“Mẹ nó mẹ nó mẹ nó, về rồi về rồi, mau, vào vị trí...”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 22

Lúc nữ người rừng vào động, cảnh tượng trông thấy là như thế này.

Tào Nghiêm Hoa quay mặt nhìn nó, hai tay buông bên người, cười hiền hòa thân thiện, mắt cong như vầng trăng, Một Vạn Ba thì đưa lưng về phía nó, tay cầm viên đá, đang vẽ tranh trên vách đá.

Là vẽ nó.

Nói chính xác thì là, vẽ nó lúc đưa tảo, nét bút tuy không nhiều lắm, chỉ lúc đục vài nét, nhưng rất sinh động, dù nó chưa từng soi gương, nhưng đã từng nhìn thấy hình dáng của mình qua trên mặt nước, không sai, đúng là như thế kia.

Cảm giác thật mới mẻ.

Nữ người rừng nhìn bức vẽ trên vách đá chăm chú, hai mắt tỏa sáng.

Một Vạn Ba tuy nỗ lực tỏ ra đáng vẻ thờ ơ ung dung, nhưng kì thực đã tay run chân run, đến cả bắp chân cũng run lấy lấy.

Hắn hạ giọng, run run: “Anh Tào, sao rồi?”

“Haiz!” Tào Nghiêm Hoa vẫn giữ nụ cười trên mặt, gắng không gây chú ý, nhỏ giọng lầm bầm, “Thò đầu ra một dao, rụt đầu cũng một dao, cậu cứ tiếp tục đi.”

Lại chợt ồ lên một tiếng như phát hiện ra điều gì, báo cho hắn một tin tình báo quan trọng: “Nó đi không vững, trên đùi có vết máu, tám mươi phần trăm là do anh Tiểu La!”

Trong giọng nói lộ vẻ hưng phấn.

Một Vạn Ba thăm nhủ trong bụng, chuyện này thì có gì mà hưng phấn, hai phát súng dù là La Nhân bắn, nhưng người rừng vẫn trở về – ai biết được La Nhân rốt cuộc có gặp phải chuyện không may gì hay không?

Tuy lo lắng, nhưng cũng không dễ tâm quá nhiều, chỉ có thể tiếp tục, vẽ xong người rừng, lại vẽ sang mình và Tào Nghiêm Hoa.

Người rừng đi tới, tiếng bước chân nặng nề, Tào Nghiêm Hoa khúm núm nhường đường, lảng lảng chuyển ra phía sau người rừng.

Người rừng bắt lấy tay Một Vạn Ba.

Mẹ ơi! Đây là chề hắn lỉnh phi giấy vẽ, muốn bẻ tay hắn sao?

Đầu Một Vạn Ba căng chặt, run lấy lấy, mắt nhắm chặt.

Mấy giây trôi qua, đau đớn trong dự đoán không tới, Một Vạn Ba ti hí hé mắt.

Người rừng đang nhìn tay hắn, lật qua lật lại, có lúc còn dùng bàn tay to lớn lông lá bóp bóp đầu ngón tay hắn, như đang tò mò tay như vậy vẽ ra kiểu gì.

Đứng sau người rừng, Tào Nghiêm Hoa điên cuồng nháy mắt với hắn, dùng khẩu hình nói: Tốt, cứ như vậy, tiếp tục đi.

Có vẻ như đã dự định thành công, vậy sang bước kế tiếp thôi.

Một Vạn Ba lượn từ dưới đất lên một viên đá khác, đưa cho nữ người rừng, nữ người rừng không nhận, Một Vạn Ba đập đập lên vách động, ra hiệu báo nó vẽ, rồi lại đưa cho nó.

Lần này, nó nhận lấy.

Sau khi nhận thì hơi khựng lại, như đang nghĩ xem nên vẽ gì, dừng một chút, khoanh chân ngồi xuống, loạt xoạt loạt xoạt, bắt đầu vẽ.

Nét vẽ thô sơ, nhưng Một Vạn Ba liếc mắt là nhìn ra nó đang vẽ gì.

Bởi nó vẽ hai người, một người thân hình cao lớn, cao hơn người thường rất nhiều, trên thân có vài cộng lông, rõ ràng là chỉ chính nó, còn người còn lại vẽ hình thù tuy kỳ quái, nhưng trong tay cầm ngang một thứ gì đó trông như cành cây.

Vậy hắn là một khẩu súng trường.

Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa liếc nhau, Tào Nghiêm Hoa có phần luống cuống, căng thẳng rõ rệt, trong đầu Một Vạn Ba chợt hiện ra một ý nghĩ, hắn ép mình phải bình tĩnh, lại thêm tiếp một bức.

Vẽ rất nhanh, tay hơi run run, viên đá và vách đá mài vào nhau, vụn đá rào rào rơi xuống.

Hắn vẽ, La Nhặt nằm trên mặt đất, nữ người rừng đang nện một cú đấm thật mạnh lên đầu anh, đáng về tiêu diệt địch nhân thắng lợi hoàn toàn.

Nữ người rừng nhìn hồi lâu, chần chừ một chút rồi bắt đầu vẽ tiếp.

Tìm Một Vạn Ba đập thành thịch, hắn nhìn thấy, trên bức vẽ kia, nữ người rừng ù rũ ngồi dưới đất, La Nhặt thì như một làn khói chạy về...phương xa.

Tuyệt! Một Vạn Ba vô cùng phấn khích, liếc sang Tào Nghiễm Hoa, trao đổi ánh mắt: La Nhặt chạy được rồi!

Tào Nghiễm Hoa còn mừng rỡ hơn, trong lòng muốn vắn cảm khái: Người anh em Tam Tam đúng là điệp viên trời sinh, chưa đâu đã moi ra được một tin tức tình báo quan trọng như vậy rồi.

Đương nhiên, còn phải cảm ơn nữ người rừng này là một kẻ thô lỗ, chỉ có từ chỉ phát triển, không hiểu được đầu óc lươn lẹo...

Không đúng!

Tào Nghiễm Hoa bỗng nhớ ra, một người có chỉ số IQ như vậy mà lại có thể nghĩ ra chuyện đánh dấu trên cây lừa họ lạc đường, dùng tổ ong vẽ về tập kích họ?

Nữ người rừng vậy nhưng vẫn chưa vẽ xong, trên bức vẽ, ở bên cạnh, cô lại vẽ thêm một người phụ nữ, đáng người thấp bé, tóc tai bù xù.

Mẹ! Đây là tình huống gì?

Tào Nghiễm Hoa ghé sát vào Một Vạn Ba: “Nghĩ cách moi thử đi, đây là em tiểu sư phụ hay là Hồng Sa?”

Một Vạn Ba cảm thấy đó là Viêm Hồng Sa: “Cổ chủ nhỏ dù sao cũng là bạn gái của anh ta, ném cô ấy lại một mình bỏ chạy có hơi không thể nào, có điều phú bà thì... Phải tôi tôi cũng ném.”

Miệng thì nói vậy, nhưng vẫn phải xác nhận lại.

Một Vạn Ba chỉ vào hình nữ, tò vẽ nghi hoặc, người rừng thế mà lại hiểu, ánh mắt nhìn tới nhìn lui trên vách đá, bỗng chỉ tay vào một chỗ.

Đó là một bức nó vẽ từ trước, trông như mặt cái cối giềng, miệng giếng đã bị lấp kín, người phụ nữ bị treo đầu hướng xuống dưới trong giếng, cũng không chạm hẳn xuống mà lơ lửng như quả lắc trong đồng hồ.

Hướng nữ người rừng chỉ vào, chính là người phụ nữ bị treo ngược xuống kia.

Hai mắt Tào Nghiễm Hoa tối sầm: “Ý, ý nó là, nó muốn treo chết em Hồng Sa à? Hay là đã treo chết rồi?”

Sống lưng Một Vạn Ba lạnh buốt, thật lâu sau, hắn mới quay lại nhìn Tào Nghiễm Hoa, ép giọng xuống thật thấp: “Tôi cảm thấy, có vẻ như người phụ nữ năm đó, vẫn chưa chết.”

La Nhặt bàn bạc với Mộc Đại và Viêm Hồng Sa, việc cấp bách nhất bây giờ là xác định xem Một Vạn Ba và Tào Nghiễm Hoa còn sống hay đã chết.

“Hang ổ của người rừng và người phụ nữ kia là hai nơi khác nhau, nếu Tào Nghiễm Hoa và Một Vạn Ba không phải là bị lạc trong núi thì mười phần chắc chắn là đang ở chỗ người rừng. Nhưng người rừng này hơi xuất quỷ nhập thần, thật sự không còn cách nào khác, chúng ta sẽ ra tay từ người phụ nữ kia.”

Kế hoạch của La Nhặt là: Bắt người phụ nữ kia lại trước, căn cứ vào kinh nghiệm hôm trước, người phụ nữ này có cách dùng sóng âm lên lạc với người rừng, sau khi dẫn dụ được người rừng tới, họ có thể truy vấn Tào Nghiễm Hoa và Một Vạn Ba đang ở đâu.

Viêm Hồng Sa hơi lo lắng: “Liệu người rừng có nghe hiểu lời chúng ta nói không?”

“Chúng ta đi đường vòng, người phụ nữ kia nhất định là có thể nghe hiểu lời chúng ta nói, để bà ấy làm phiên dịch là được.”

Mộc Đại cũng hơi băn khoăn: “Nhưng anh hôm qua vừa mới đánh nhau với bà ấy trong động, lỡ bà ấy chạy mất rồi thì sao?”

La Nhặt cười: “Chạy hay không đều có ích lợi cả. Nếu đã chạy, vậy chứng tỏ bà ấy e sợ anh, càng chứng tỏ bà ấy không đáng sợ đến thế. Nếu không chạy thì cũng đúng như chúng ta mong muốn, đỡ phải chạy khắp núi tìm bà ta.”

Ngẫm nghĩ, lại nói: “Hơn nữa là không chạy, dù sao hôm qua, anh mới là người chạy mất khi bị họ giáp công.”

Viêm Hồng Sa nhìn La Nhặt: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?”

“Giả sử mọi chuyện thuận lợi, sau khi bắt được người phụ nữ kia, dẫn dụ được người rừng, cứu được Tào Nghiễm Hoa và Một Vạn Ba rồi, người phụ nữ kia, anh định thế nào?”

La Nhặt phân vân: “Cố định thế nào?”

Viêm Hồng Sa lặng thinh.

Về lý mà nói, cô cũng cảm thấy nội là bị trừng phạt đáng tội, nhưng về tình, đó là ông nội cô.

Thắng thần mà nói, sâu trong lòng cô cũng có ý nghĩ báo thù.

La Nhặt nhìn Viêm Hồng Sa, cười cười, lại quay sang Mộc Đại: “Anh biết, hai người ít nhiều sẽ cảm thấy bà ấy đáng thương, từ góc độ cá nhân, anh cũng hiểu bà ấy rất thâm.

Vậy nhưng, Hung Giản ở trên người bà ấy, anh vẫn muốn lấy đi.”

Mộc Đại khe khẽ thở dài: “Lấy đi rồi, bà ấy sẽ chết phải không?”

“Bà ấy hiện giờ cũng không thể coi là đang sống.”

“Người rừng sẽ không ngồi yên bỏ mặc đầu phải không?”

La Nhặt nói: “Đúng vậy, bởi thế nên sẽ có một trận ác chiến.”

Mộc Đại không nói gì nữa.

Người phụ nữ kia muốn báo thù, người rừng muốn báo vệ bà ấy, họ xuất phát từ căn nhắc toàn cục mà muốn lấy Hung Giản, chẳng thể phần được ai đúng ai sai.

Nhưng chuyện sắp làm, hậu quả gây nên chẳng thể đơn giản được vậy.

Có hỏi La Nhặt: “Chúng ta phải giết người rừng kia sao?”

La Nhặt đáp: “Chưa chắc đã giết được, anh cũng không muốn giết, nhưng có thể sẽ để lại hậu họa.”

Mộc Đại nói: “Chúng ta sau này, cả đời cũng không vào ngọn núi này nữa, không được sao?”

“Mộc Đại, đa số thời điểm, hậu họa không phải trùng vào chúng ta, mà là vào người khác. Không biết có phải do người phụ nữ kia xui khiến hay không nhưng anh cảm giác nữ người rừng này đối với con người nói chung đều có tâm lý kháng kháng coi là kẻ thù.

Nếu chúng ta gián tiếp giết người phụ nữ kia...”

Nếu người phụ nữ kia chết, nữ người rừng sẽ điên cuồng trả thù, dù không trả thù được tới bọn họ, nhưng mười dặm tám thôn này luôn có người vào núi, đến lúc đó, không chừng lại có ai đó, giống ông già chết thay cho lão Viêm kia, gặp phải tai bay vạ gió.”

Kiểm lại vũ khí, hai con dao bầu.

Lại vót thêm một đồng tên phi – dùng để đối phó với người rừng thì vô dụng, nhưng để đối phó với người phụ nữ kia thì vẫn có hiệu quả.

Dùng dao bầu vót tên phi, làm rất không thuận tay, Mộc Đại thuận miệng hỏi một câu: “Dao của anh đâu?”

“Hôm đó đối phó với người phụ nữ kia, hình như cầm trên người bà ấy rồi.”

Mộc Đại hơi sững sốt, cúi đầu không nói gì. La Nhặt đi qua, cầm tay cô, thấp giọng nói: “Không sao, đồ em tặng cho anh, anh sẽ lấy về.”

“Nguy hiểm lắm, không cần phải lấy về đâu, chỉ là một con dao làm thôi.”

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng rất cuộc vẫn dâng lên một nỗi buồn vô cớ, lăm lăm, Lăn đầu trong đời tiền tiền công đấy.

Hóa ra là dùng số tiền đó mua, La Nhặt cười: “Vậy anh càng phải lấy về, con dao này mà mất, sau này anh cũng dùng hòng nhận được quà của em nữa rồi.”

Mộc Đại thờ dãi: “Thực sự không thể hiểu nổi, dân ông các anh chơi phi dao làm gì.”

Dao găm chẳng rề chút nào, vào một cái phi ra, lấy được về thì thôi, nhưng đa số đều là không lấy lại được, đối phương bị thương, mang cả dao găm bỏ chạy – phi một cú một đi không trở lại.

La Nhặt nói “Thì chơi trò đó đẹp trai chứ sao.”

Mộc Đại trừng anh: “Lăn sau em ra chợ gọi, hai tẹ một con, mua cho anh vài trăm con dao bỏ dũa, anh thích ném thì ném đi, đồ em tặng anh thì không được ném bừa.”

La Nhặt vươn tay kéo cổ quạ: “Con dao kia đã cứu mạng anh đó.”

Mất Mộc Đại trọn to.

La Nhặt ôm cô vào lòng: “Tình huống lúc đó, khi kể với bọn em, anh đã gắng hết sức giấu lược đi, thực ra rất hung hiểm, anh cũng không nỡ ném dao em tặng, nhưng mắt thấy móng vuốt bà ấy sắp chụp xuống đỉnh đầu, lại không cách nào tránh được, ột sắp bị chọc thủng thành năm cái lỗ rồi, anh không thể làm gì khác đành phi dao ra, lỡ may mà phi trúng được bà ấy...”

Mộc Đại nghĩ mà sợ: “Thật à, vậy sao anh không nói sớm. Dao găm thời mà, cũng chẳng đáng mấy đồng. Lăn sau mua cho anh thêm con nữa là được.”

La Nhặt cười to, cười một hồi, lại hơi cảm động.

Anh cúi đầu, áp má lên gò má mềm mại của cô, nói “Mộc Đại, em là cô gái dễ dụ nhất trên đời.”

Mộc Đại hừ một tiếng: “Chẳng qua tại em thích anh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 23

La Nhặt nghĩ ra không ít phương án, cuối cùng quyết định chọn hóa công.

Mục đích không phải là đã thương người, dụ được người rừng tới rồi nói tiếp, ba người phân công nhau: Viêm Hồng Sa khiêu chiến, Mộc Đại tiếp ứng, La Nhặt thì nấp trong một chỗ bí mật, thuận tiện sau đó theo đuôi.

Nhìn cửa động đen như mực, ngó vào cũng không biết là sâu bao nhiêu, Viêm Hồng Sa nhặt một đồng lá cây, chia ra làm hai phần lá khô và lá ướt, lấy thuốc chấm lửa vào đồng lá khô trước, đợi đến lúc thế lửa lớn hơn thì bỏ lá ướt vào, lá ướt rất mau lên khói, mau đến mức chính cô cũng bị sặc ho sù sụ không ngừng.

Mộc Đại náu trên cái cây gần đó nhìn, thực sự là phải sốt ruột hộ cô: Cũng may rất nhanh sau đó Viêm Hồng Sa đã mò ra bí quyết, cầm áo khoác trong tay quạt gió, khói lá cháy xộc vào trong hang động.

La Nhặt suy đoán, người phụ nữ kia khá năng rất cao là vẫn còn ở trong động, da dẻ cả người và tóc bà đều trắng bạch, dấu vết của việc quanh năm không ra sáng, điều đó chứng tỏ, trừ phi có chuyện quan trọng, nếu không rất hiếm khi ra ngoài.

Anh ra hiệu với Viêm Hồng Sa: Tiếp tục.

Viêm Hồng Sa mím môi, duy trì lặp đi lặp lại động tác quạt gió và thêm lá.

Mười lăm phút sau, trong động đã ngập ngụa khói, nhưng vẫn không có lấy một tiếng động nào, Viêm Hồng Sa chân chừ dừng tay.

Có thể là thực sự không có ở đây.

Viêm Hồng Sa rút cây đuốc ra khỏi đồng lửa, quay đầu liếc sang Mộc Đại, ý muốn hỏi, có muốn vào động xem thử không.

Đây là phương án thứ hai: Nếu người phụ nữ kia không có ở đây thì vào trong xem xét nơi ở của bà, tìm nhiều đầu mối hơn, cần phải có hai người cùng vào, người thứ ba ở ngoài canh gác.

Mộc Đại ra hiệu với La Nhặt, tỏ ý mình vào cùng Viêm Hồng Sa, sau đó nhảy từ trên cây xuống.

Khỏi rất dày, xông vào chỗ thấp, người vừa đi vào lập tức bị hun cho cay xè mắt, Viêm Hồng Sa bịt mũi phàn nàn, thế này gọi là đánh nhận bị nhận mỗ mắt, đặt bẫy tự sa vào bẫy, chẳng hun được người phụ nữ kia, trái lại tự hun mình không mở được mắt trước.

Lời này...

Trong lòng Mộc Đại đánh thịch một tiếng, bỗng vươn tay ra, bắt lấy cánh tay Viêm Hồng Sa đi phía trước.

Viêm Hồng Sa quay đầu khó hiểu, Mộc Đại không nói gì, nháy mắt với cô, kéo cô lùi lại, lùi thẳng ra ngoài cửa động.

Cô hạ giọng khẽ nói với Viêm Hồng Sa: “Nếu bà ấy không sợ khói thì sao?”

Động vật và người đương nhiên là đều sợ khói, nói theo khoa học thì khói gây trở ngại cho đường hô hấp dẫn đến thiếu dưỡng khí, nhưng người phụ nữ kia, bà ấy còn đường hô hấp không? Còn sợ thiếu dưỡng khí không?

Chỉ e hiện giờ, bà đang lặng lẽ thủ trong hang động ngập khói, giống như một con dã thú đang chờ đợi săn mồi.

Viêm Hồng Sa nghe hiểu, cũng hạ giọng xuống hỏi cô: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Mộc Đại đáp: “Không sợ khói, nhưng chắc chắn có sợ lửa.”

Hai người lùi tới cạnh đồng lửa, rút chừng mười cây đuốc ra đốt lửa, Viêm Hồng Sa lượm cây đuốc to nhất, ném mạnh vào cửa động.

Cửa động bắt đầu loe loe ánh sáng, ngọn lửa nhảy nhót ngay trên mặt đất, trong khói mù bùng lên một khoảng sáng.

Lúc tiến tới cửa động, lại ném thêm hai cây vào, lúi vào trong sáng bùng, Mộc Đại và Viêm Hồng Sa thò tay ra nắm lấy nhau, cẩn thận dò dẫm cứ đi một bước lại dừng một chốc, nhìn hai bên trái phải và trên đầu một lượt, xác nhận an toàn rồi mới tiếp tục.

Cũng không biết là tới bước thứ mấy, Viêm Hồng Sa chợt giật mình, bóp chặt lấy tay Mộc Đại.

“Mộc Đại, cô nghe thấy không?”

Loáng thoáng nghe thấy, giống như tiếng thứ gì đó quết lên vách đá, tìm Mộc Đại đập dồn dập nhưng cô vẫn cố giữ bình tĩnh, ném nốt hai cây đuốc còn sót lại trong tay vào trong.

Lần này, cuối cùng cũng trông thấy gì đó.

Kề sát bên bóng tối sâu thẳm, trên vách đá phía trước, chênh chênh bên phải, người phụ nữ kia đang nằm sấp, từ trên cao nhìn xuống, mái tóc bạc rũ rượi, hai mắt hơi nhắm lại.

Đã được nghe La Nhặt miêu tả từ trước nên tuy hai người trong lòng khiếp đảm, nhưng cũng may là không quá sợ, không hện mà cùng lùi ra sau một bước.

Viêm Hồng Sa: “Thế nào đây? Lên trên à?”

Mộc Đại gạt đầu, khẽ nói: “Tôi trên, cô dưới.”

Là muốn giáp công à, Viêm Hồng Sa hơi căng thẳng, nhắc nhở cô: “Bảo cho La Nhận một tiếng.”

Mộc Đại ửng lờ, bước chân chậm rãi vô cùng, dịch dần tới bên vách đá, đồng thời đưa cùi lên miệng.

Cô và Viêm Hồng Sa dần kéo gần khoảng cách, cùng người phụ nữ kia vừa vận tạo thành một hình tam giác.

Theo sự di động của Mộc Đại, đầu người phụ nữ kia cũng cứng ngắc xoay, nhích người với biên độ rất nhỏ trên vách đá – lúc di chuyển, Mộc Đại lại nghe thấy những âm thanh như tiếng kim loại quét qua đá.

Đó là cái gì? Mộc Đại cau mày, cũng không dám thả lỏng chút nào: Khi hai bên đang giằng co, thời gian dường như trôi qua rất chậm, một sợi dây vô hình căng lên trong không trung, căng thẳng vô cùng.

Không rõ là bên nào động thủ trước, cục diện bế tắc đột ngột bị phá vỡ, tiếng còi nhọn hoắt rít lên,, tiếng gió vút qua đỉnh đầu – người phụ nữ kia tấn công Viêm Hồng Sa trước.

Khớp hàm Viêm Hồng Sa khẽ nghiêng, nhanh chóng lộn một vòng tai chỗ, lẩn tới đứng cạnh cây đuốc vừa ném vào trước đó, không chút nghỉ ngơi, mỗi tay một cây, xoay người đứng lên như một con diều, đập phù đầu về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia dường như quả thực có chút dè chừng với lửa, vèo một cái ụp sắp xuống đất, nhanh chóng trượt lùi ra sau.

Lực ma sát trên đất kỳ thực rất lớn, người phụ nữ kia gần như dồn hết lực xuống bụng, trượt như trên băng, lúc tới cạnh vách đá, toàn thân như mọc chân, chớp mắt đã bám vách leo lên.

Mộc Đại cẩn thận quan sát, người phụ nữ kia không có vũ khí, đầu ngón tay sắc nhọn, tấn công hẳn là chủ yếu dựa vào tay và miệng cắn, chưa bàn tới võ công, khả năng di chuyển rất nhanh, có thể là luyện ra được trong quãng thời gian dài sống dưới đáy giếng, từ áp đất tới lên tường, xác thực là lạnh lẽ như thú.

Với những phân tích này, trong đầu cô lập tức lập thành phương án đối phó.

Kỳ thực ở một số thời điểm, tuyệt đại đa số những gì khiến mình sợ hãi đều đến từ sự không biết và vô cùng tưởng tượng, đến lúc có thể thấy rõ đối phương rồi, bất kể là ba đầu sáu tay hay nanh thép phun lửa, đều cảm thấy thì ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đúng vậy, cũng chỉ đến thế mà thôi, còn có thể đáng sợ đến mức nào nữa chứ.

Mộc Đại vụt một tiếng, cũng bám vách leo lên, cấp bách phản phó Viêm Hồng Sa: “Đốt lửa chiếu sáng cho tôi!”

Viêm Hồng Sa nhanh chóng phối hợp, hai tay giơ lên, đá ngược ra sau một cước hất cây đuốc thứ ba trên mặt đất lên, hai tay cùng bắt lấy.

Ánh lửa chao đảo, soi sáng trần vách hình vòm, tốc độ của Mộc Đại không theo kịp người phụ nữ kia, nhưng đầu óc thì xoay chuyển rất nhanh, phi từng mũi tên ngắn ra, không mong phi trúng, chỉ nhằm dồn ép thế đi của người phụ nữ – bà muốn đi lên, tên phi sẽ chặn ở phía cao hơn, bắt bà ta chỉ có thể đi xuống dưới.

Rất nhanh, Mộc Đại đã dồn người phụ nữ xuống dưới mình.

Cô chỉ đợi có thế, nháy mắt với Viêm Hồng Sa, bỗng buông tay bám trên vách đá ra, bỏ xuống phía người phụ nữ.

Thế tới lần này không nhỏ, người phụ nữ kia rơi mạnh xuống đất, còn chưa có hành động gì tiếp theo, Mộc Đại đã theo đà còn sót lại nhào xuống, cô dứt khoát tàn nhẫn lấy người phụ nữ kia làm đệm thịt, đầu gối nghiêng xuống, áp chặt bà xuống đất, thấy người phụ nữ kia muốn ngẩng đầu lên không chút nghĩ ngợi, vưon tay ra đè chặt đầu bà, ép mạnh mặt bà dính xuống đất.

Người phụ nữ vùng vẫy muốn hất cô ra, Mộc Đại nghiêng rặng ép xuống, rất giống với lần trước lúc lấy nắp chặn Viêm Hồng Sa trong ang nước – cô chỉ thua mỗi ở chỗ nhẹ cân này, bị phía dưới đẩy lên mà nghiêng nghiêng ngã ngã, nếu như có cân nặng của Tào Nghiêm Hoa, hẳn đã đè một cái là vững như bàn thạch.

Tiếng bước chân vang lên, La Nhận vào trong, nhìn cái là hiểu, thờ phào một tiếng trước rồi dờ khóc dờ cười.

Anh không vội lên tiếng, rào bước nhanh qua, lấy dây nhợ quấn trên thắt lưng xuống trói chặt chân người phụ nữ kia trước rồi tháo dây quấn trên tay ra, kéo hai tay người phụ nữ gó ra sau lưng, chưa trói lại ngay mà ngẩng lên nhìn Mộc Đại.

Mộc Đại vẫn đang nghiêng rặng phồng má, tay ấn chặt lên đầu người phụ nữ, mặt rất tự tin và “mau khen mị lợi đi nào”.

Cô đang chờ La Nhận trói hẳn người phụ nữ lại rồi mới buông tay.

Cô liếc nhìn La Nhận, rất không hiểu: Sao còn chưa trói vội?

La Nhận chỉ vào đầu người phụ nữ: “Em không ngại bẩn à?”

Mái tóc bạc của người phụ nữ kia ướt nhẹp dính bết, nơi tay cô chạm vào có vẻ như là xương chám, âm ẩm, nếp nhăn trên da đầu kẻ sát vào lòng bàn tay cô.

Mộc Đại rợn hết cả tóc gáy, rú lên “á”, bỏ tay ra khỏi đầu người phụ nữ kia nhảy dựng lên.

La Nhận cười ha hả, bấm khóa dây nhợ, nhanh chóng trói tay người phụ nữ kia lại, hai mắt người phụ nữ lật lên, gấy giữa quay đầu, vẻ mặt dữ tợn hết sức, nhìn La Nhận chăm chăm.

La Nhận nói: “Nhìn gì? Dao găm của tôi đâu?”

Nói đoạn, quay sang nhìn Mộc Đại, cô vẫn đang ra sức vẩy tay, chà tới chà lui lên vách đá, vẻ mặt chỉ hận không thể chặt đứt tay ra luô cho rồi.

La Nhận thờ dài: “Cái Tú Nhỏ, em đúng là toàn để ý chuyện nhỏ nhặt.”

Đấy không phải lần đầu tiên, lần trước, lúc cô tóm máng da Hung Gián, sau đó cũng lấy miếng bọt biển chà tay hết nửa chai nước rửa tay nhà anh.

Bên kia, Viêm Hồng Sa cảm đuốc chậm rãi vào trong, lúc vào sâu trong hang động, bỗng ồ lên một tiếng, ngồi xồm xuống nhìn.

La Nhận trông chừng người phụ nữ, đứng yên tại chỗ, nhưng Mộc Đại thì ngừng chà tay lên vách, đi qua.

Đềm cuối hẳn là “phòng ngủ” của người phụ nữ, trên vách nhỏ ra hai móm đá, đỡ lấy một tấm ván gỗ, bên trên phủ da thú, còn có cả chậu bát để ăn uống rửa ráy, trên vách đóng rặng động vật, trên giường có chăn, vỏ thành một đồng rách rưới, bốc lên mùi ẩm mốc.

Trên giường như có thứ gì đó, Mộc Đại nhận lấy cây đuốc Viêm Hồng Sa đưa cho, ghé sát vào nhìn, đó là hai con búp bê vải, một con lớn, một con nhỏ.

Búp bê may bằng vải vụn, thò tay bốp thụt, bên trong cũng không mềm mà thô thô chằm chích, bên trong chắc là nhồi cỏ hoặc là khô, con búp bê nhỏ vẫn chưa làm xong, chênh chênh bên trên cắm một cái kim, kim là dùng gỗ chẻ ra thành mảnh nhỏ, không có lỗ kim, ở dưới buộc một sợi chỉ, chỉ là sợi vải vụn, cũng không phải chỉ thật.

Cầm lên xe, đường may rất vụng về.

Mộc Đại nhớ tới Tào Tĩnh Nương đã gặp trước đó, xem ra đều là của người phụ nữ này làm – trước đây có cứ tưởng rằng đường may vụng về là do tay nghề người làm không khéo, nhưng giờ nghĩ lại, một nửa là vì lý do cơ thể, nửa còn lại là bởi hiện giờ không có vật liệu thuận tiện.

Hai con búp bê đều là nữ, vì vật liệu quả thực là rất đơn sơ nên đáng về chẳng lấy gì làm đáng yêu, trái lại còn khiến người ta phát sợ.

Đấy là sở thích của người phụ nữ kia à? Trong lòng Mộc Đại dậy lên một mối mâu thuẫn phức tạp, trả lại hai con búp bê về chỗ cũ.

Kế tiếp, vì Hung Gián, có lẽ không thể không xuống tay với người phụ nữ này, bởi vậy nên cô không nên nghỉ ngơi tìm hiểu gì nhiều về người phụ nữ này, nếu cứ tiếp tục, biết được về gia đình của bà, người yêu, sở thích, người phụ nữ sẽ không còn là con quái vật đáng ghét trước mắt nữa mà trở thành một con người sinh động nổi hĩnh nổi khối, một người khiến họ không thể xuống tay được.

Viêm Hồng Sa vẫn quý một chân dưới đất, thò đuốc xuống gằm giường, lát sau, cô mím môi, nằm sát xuống đất, duỗi tay ra như với cái gì.

Mộc Đại còn chưa kịp hỏi, cô đã lúi một khối đá ra, sau đó lại thò tay vào trong mò tiếp.

Mộc Đại cúi đầu nhìn khối đá kia, chợt nghĩ ra điều gì, vưon tay lật mặt dưới của khối đá lên.

Quả nhiên, mặt này đã được mài giữa, lộ ra phần lõi, bên trong bọc một cục xanh lá nhò nhò.

Mộc Đại lờ mờ đoán ra: “Đá quý?”

Viêm Hồng Sa chui nửa người vào gầm giường, giọng nói ồm ồm: “Ngọc lục bảo.”

Đang nói, tay lại đào ra được mấy khối nữa.

Có khối đã mài rồi, có khối chưa, mặt đã mài màu sắc không đồng đều, có cái màu hoa hồng đỏ, có cái lại lốm đốm màu cát vàng.

Lộc cà lộc cộc, hết khối này đến khối khác, đều được Viêm Hồng Sa đào hết ra.

Có đào đến mệt, chui ra khỏi giường, tóc bám bụi, còn dính cả mạng nhện, Mộc Đại, vươn tay ra giúp cô phủi mạng nhện đi, Viêm Hồng Sa ngăn người ngồi dưới đất, cúi nhìn đồng đá thô bọc bảo thạch trên đất, nở nụ cười sâu thẳm.

La Nhận có chút không yên tâm, bước mấy bước về phía đầu kia, nghe thấy cô nói.

“Lần này nội tôi tới đào, là một cái giếng không. Người phụ nữ này đã sớm dời hết đá trong giếng ra ngoài rồi.”

Năm đó, nhóm người thành thị của lão Viêm ở ạt vào núi, người trên núi có thể cũng biết họ tới để đào bảo vật, người phụ nữ kia ở trong trại, có thể cũng đã từng nghe về truyền thuyết đào bảo vật, bà không chết, chịu đựng những ngày tháng khổ sở nơi đáy giếng, đau khổ suy nghĩ xem vì sao bị giết, cái giếng này có gì đặc biệt.

Dựa theo suy đoán, bà nhìn đá dưới đáy giếng, lấy một khối ra mài.

Bởi vậy, những khối đá này tuy không có ích lợi gì với bà, vậy nhưng cũng không thể để lại cho lão Viêm bất kỳ một khối nào, một khối cũng không.

Mộc Đại như trông thấy, người phụ nữ ôm mỗi hện tốt cùng, bám vách bò lên miệng giếng, mang từng khối đá ra ngoài, đi dời sạch bách.

Lúc mai táng lão Viêm, Hồng Sa nói, nội cô hơn nửa đời đau đầu cái giếng bấu này, vậy thì chôn ông xuống giếng, sống không chung chạ chết được chung huyết với đồng đá quý mà ông khao khát, vậy cũng coi như thành toàn nỗi niềm của ông.

Nhưng hóa ra, cái giếng đó đã trống hoác.

Mía mai biết bao, sinh thời chẳng được gì, chết rồi vẫn công toi, hà tất phải thế.

Mộc Đại thờ dài, đang định nói gì, La Nhận bỗng xuyt một tiếng.

Hang động sâu thẳm, tiếng xuyt này như không có tiếng vọng.

Sống lưng Mộc Đại lạnh buốt, nhìn về phía La Nhận.

La Nhận lại không nhìn cô, anh cúi đầu, nhìn chằm chằm vào yết hầu người phụ nữ.

Yết hầu bị cắt đứt, được một lớp hồ phách màu son trong suốt bọc lại, đang từ từ phập phồng.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 24

Sau đó, đôi môi tái nhợt của bà hơi mấp máy, trong hang động vang lên một thứ giọng trầm trầm quái dị.

Đó là một âm thanh rất khó để miêu tả, nếu không phải đã được nghe kể từ trước, Mộc Đại cũng không thể nào liên tưởng được loại âm thanh này với việc truyền tin tức – nó cứ như là âm thanh tự nhiên vốn có trong núi vậy, như cây rung rinh, như lá xào xạc, như chim bay qua, như côn trùng gáy.

Như một đặc vụ tài ba, hoàn toàn không hề bộc lộ khi chất mãnh liệt hay tư thái oai hùng như trong phim ảnh mà diện mạo của họ mờ nhạt đến mức, họ quanh quẩn trước mặt bạn ba bốn lượt rồi bạn vẫn không nhớ nổi gương mặt của họ.

Âm thanh này cũng giống như vậy, hoàn toàn không gây chú ý.

Cô họng Mộc Đại hơi khó rats, cô đưa tay chọc chọc Viêm Hồng Sa: “Người rừng có lẽ sắp tới, chú ý chút.”

Viêm Hồng Sa nói: “Tới thì tới, tôi còn sợ nó không tới ấy chứ.”

Lúc nói câu này, mắt cô sáng quắc dọa người, môi mím lại thành một đường thẳng cố chấp.

Bà người yên lặng chờ một lúc, ngạc nhiên là, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Trong đầu Mộc Đại bỗng hiện lên một suy nghĩ. Họ không nghe ra được người phụ nữ nói gì, nhưng hẳn là bà không hề chi kêu mỗi “Cứu!”, có khi nào bà đang chỉ đạo nữ người rừng làm gì, như thế nào không?

Cô vội nói ý nghĩ này với La Nhận.

La Nhận nói, khá nểng thi có, nhưng hiện giờ đã chớm ở vào thời điểm cháy nhà ra mặt chuột rồi, nói cách khác thì chi còn lại một cuộc giáp lá cà thực sự, có muốn chơi thủ đoạn cũng chẳng có mấy chỗ mà chơi.

Anh ngồi xổm xuống cạnh người phụ nữ: “Bọn tôi nghe không hiểu bà nói gì, nhưng bà cũng từng là người, nhất định là nghe hiểu được tôi nói gì – chúng tôi có hai người bạn, mất tích trong núi, muốn nhờ bà giúp bọn tôi tìm.”

Quần áo trên người người phụ nữ đã không còn nhìn ra màu sắc ban đầu nữa, có chỗ rách thành từng vệt, có chỗ buộc túm lại, cộm cộm. Bà nhìn La Nhận chăm chăm, trông mắt đi chuyển, dời ánh mắt lên Viêm Hồng Sa, rồi lại sang Mộc Đại, sẫm nghiêm đến đáng sợ, khiến Mộc Đại phải thấy mất tự nhiên.

Cô kéo Viêm Hồng Sa đi ra ngoài, vừa là để tránh đi, vừa là để trông chừng, đề phòng người rừng đột ngột đột ngột xuất hiện.

Lát sau, La Nhận đi ra, hơi ý kiến hai người: Trời bắt đầu tối rồi, qua đêm trong hang động không ổn lắm, muốn canh gác ở đây hay là trở về trước?

Viêm Hồng Sa tỏ ra thế nào cũng được, Mộc Đại ngấm nghĩ rồi nói: “Về cũng chẳng có gì ăn, cứ ở đây canh giữ là được, bằng không, .. còn phải công người phụ nữ kia quay về chắc? Phấn chết.”

Cũng được, La Nhận nhìn chung quanh một lượt, nói: “Mọi người chịu khó một chút, đêm đừng ngủ, nhóm lửa lên, càng lớn càng tốt.”

Trời càng lúc càng tối.

Lửa đốt rất lớn, buổi tối nổi gió, may là thổi về hướng ngược lại, không bật khói vào động. Cả đám đi dòi ra gần cửa động, túm tụm lại một chỗ, lúc lúc lại thêm củi vào lửa, thỉnh thoảng quay sang liếc nhìn người phụ nữ nằm yên trên đất.

Bà không gầy gù nữa, nằm im, lớp hồ phách màu son trên cổ được ánh lửa rọi vào phản chiếu ra thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Mộc Đại hơi rầu rĩ, bó gối nhìn ngọn lửa.

Người rừng có đến không? Có đưa Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba tới không? Nếu hai người họ không bị người rừng bắt, vậy thì tại sao lại không có chút tung tích nào như vậy?

Cô nghiêng đầu nhìn La Nhận: “Anh nói xem, người rừng ở gần đây chứ?”

La Nhận gạt đầu: “Dựa theo cách người phụ nữ kia liên lạc với người rừng mà nói, hẳn là gần, cách quá xa, người rừng chưa chắc có thể nghe được.”

Mộc Đại lẩm bẩm: “Vậy thì chắc Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba cũng ở gần đây nhì, nếu quả thật là bị người rừng bắt, đã mấy ngày rồi, cũng không biết thế nào, có khi đã sợ chết hay đói là đi rồi không chừng, cụt tay cụt chân cũng có khả năng.”

La Nhận trầm mặc, chợt nghĩ tới điều gì, nói: “Mộc Đại, thôi coi một tiếng đi.”

Hiện giờ Tào Nghiêm Hoa đang lo lắng không yên.

Vốn là, mọi chuyện tiền triển rất thuận lợi, tới qua, tài năng của Một Vạn Ba đã chinh phục được nữ người rừng, sau một khoảng thời gian giao lưu nghệ thuật dài thật dài thì mọi người đều yên bình ai ngủ người nấy trong bầu không khí ngập tràn tình hữu nghị, sáng nay, người rừng ra ngoài một chuyến, lúc trở lại, ngoài tảo đại còn cho hai người họ mỗi người một quả lê chua loét.

Một Vạn Ba nhận được sự cố vũ, lại lục tục về thêm không ít thứ nữa, bát này, TV này, xe này, nói chung toàn là những thứ người rừng chưa từng nhìn thấy, lợi dụng cơ hội lúc người anh em Tam Tam thu hút sự chú ý của nữ người rừng, Tào Nghiễm Hoa ngồi chồm hổm một góc phía sau, cầm một viên sỏi, lặng lẽ khắc chữ lên những hòn đá nhỏ nhỏ lượn được trên mặt đất.

Khắc “Cứu mạng” rồi vung tay lên, hòn đá nhỏ bay ra khỏi cửa động, nữ người rừng đến đâu cũng chẳng buồn quay lại.

Lại khắc “SOS”, vung tay, hòn đá nhỏ lại bay ra khỏi cửa động.

Hai hòn đá đều quá nhỏ, không thể khắc chữ gì quá dài quá phức tạp, Tào Nghiễm Hoa ngẫu hứng sáng tác, lặng lẽ thẳm nhủ trong bụng.

Anh Tiểu La, em tiểu sư phụ, em phụ bà nữa, ba người để ý kĩ hơn chút đi, nhất định sẽ nhìn thấy mà...

Không biết đến lần ném đá thứ mấy, cánh tay đang vung lên chợt khựng lại.

Gã trông thấy, xa xa trong rừng, có làn khói nhân nhật bay lên, như đang nhóm lửa.

Đang khó hiểu, nữ người rừng đột nhiên đứng bật dậy.

Tào Nghiễm Hoa còn tưởng là hành vi tình báo của mình đã bị lộ, sợ đến độ lông tóc toàn thân sở hết cả lên, người rừng lại không để ý đến gã, vội vàng nhảy từ cửa động xuống dưới.

Tào Nghiễm Hoa không hiểu ra sao, hỏi Một Vạn Ba, hẳn cũng không nghĩ ra, nhưng đoán là, nhìn dáng vẻ của nữ người rừng lúc ấy, đột nhiên quay đầu, như đang nghe gì đó.

Tào Nghiễm Hoa hoang mang nói, Tôi có nghe thấy gì đâu.

Có điều, rất nhanh sau đó nữ người rừng trở lại.

Lúc này, trông nó có vẻ khá nôn nóng, cũng không về với gì hết mà phồng mang trợn mắt, mũi phun khí phì phì, như đột ngột nhận thấy có động tĩnh gì, chợt ngừng phất đầu, nhe hàm răng trắng nhón ra, như muốn xông tới cắn xé.

Tào Nghiễm Hoa và Một Vạn Ba sợ đến mức hơi thở cũng teo lại.

Sau đó, trời tối.

Trong hang động bốc lên một ngọn lửa nhỏ, ánh mắt nữ người rừng đảo qua đảo lại giữa Một Vạn Ba và Tào Nghiễm Hoa.

Tào Nghiễm Hoa sợ mất mặt, da đầu tê rần, gã cảm thấy mình có thể xem hiểu ánh mắt đó, rõ ràng là đang muốn nói: Có hai thằng béo thẳng gầy, hai thằng đều ngọt làm lông thẳng nào? Làm lông thẳng mập cho tao! Tao nấu tao nướng tao xào tao ăn! *(Xin cụ Tô hãy thử lỗi cho sự nhảy lầy của con anhư Con thật sự không kìm lòng được!!!!!!)*

Đúng lúc đó, gã chợt nghe tiếng còi vút lên.

Tiếng còi này xa thẳm, cách một khoảng lại vọng tới, hơn nữa rất có nhịp điệu, nếu nghe kĩ thì rất giống với bài hát gã ngâm nga hôm đầu tiên vào núi.

Tiến về phía trước, tiến về phía trước...

Đó là anh Tiểu La!

Tào Nghiễm Hoa kích động tột độ, đang nghĩ cách báo với Một Vạn Ba, trên đầu bỗng tối sầm lại, ngay sau đó, cả người bị nữ người rừng cắp dưới nách, lao vụt ra ngoài.

Nguy rồi!

Làm lông thẳng mập cho tao!

Trong lòng Tào Nghiễm Hoa dậy lên một cảm giác bí trảng khó hiểu, dù sao cũng sắp chết rồi, gã dùng hết sức bình sinh hét lên: “Tam Tam, tôi tiêu rồi, tôi sẽ đồng quy vu tận với nó! Cậu phải nắm chặt lấy cơ hội này chạy đi đó!”

Chưa nói dứt, cái tay lông lá bịt tới, nhất thời giọng nói tắt ngấm, gã trợn mắt nhìn, thấy Một Vạn Ba đang tựa bên cửa động, bóng người càng lúc càng nhỏ.

Tào Nghiễm Hoa không thèm đếm xỉa gì nữa, tinh thần bất khuất chợt bùng lên.

Gã nghĩ, có chết cũng phải chết cho thật vẻ vang, ông đây muốn anh dùng đầu với người rừng, tạo cơ hội sống sót cho Tam Tam.

Tiếng gó vùn vụt, Tào Nghiễm Hoa đuổi chân ra đá mạnh, chân chỉ toàn đập vào không khí, lại dùng cùi chỏ thụi, thụi một cái va vào da thịt chắc nịch.

Nó chắc chắn là không thấy đau, không phải trước đó từng trúng đạn sao, cũng đâu thấy nó cả nhấc bước nào đâu?

Trúng đạn?

Tìm Tào Nghiễm Hoa giật thót, gã nhớ là, trên đầu gối nữ người rừng đúng là có một vết máu, là chân nào nhỉ?

Toàn thân gã sượng ron, cùi đầu xuống dưới dưới, hai tay duỗi hết cỡ gồng thò xuống, sờ vào lớp lông dày, hình như có một chỗ lõm xuống, hình như có kết vảy, Tào Nghiễm Hoa không chút nghĩ ngợi, rờ tay bấm mạnh lên vết lõm một cái.

Đúng chỉ thấy tay gã to bè ngăn ngán toàn thật là thịt, đôi tay này có sức thật đấy, luyện tay trộm mà, phải nhanh chuẩn ác.

Có vẻ như tìm đúng chỗ rồi, người rừng bị đau rên lên một tiếng, bước chân lảo đảo, cắp theo cả Tào Nghiễm Hoa ngã lăn ra đất, miệng được buông ra, không khí cuối cùng cũng vào được phổi, Tào Nghiễm Hoa lạc giọng gào lên: “Cứu tôi với!”

Mộc Đại vốn hơi gà gắt, đột nhiên giật nảy mình, kêu lên: “Là Tào Nghiễm Hoa!”

La Nhận đứng bật dậy, cầm dao bầu, nói: “Đề anh!”

Anh nhanh chóng biến mất về phía âm thanh vọng tới.

Mộc Đại đứng yên tại chỗ, cảm thấy tay chân lành lạnh, hốc mắt lại bỗng nóng lên: Tào Nghiễm Hoa còn sống.

Lát sau, trong rừng vang lên tiếng gào của người rừng, người phụ nữ trong động như cảm nhận được điều gì, gắng hết sức lén người ra ngoài động. Trán Mộc Đại rịn mồ hôi, nếu không phải ở đây cũng cần người, cô rất muốn chạy ra ngoài tiếp ứng cho La Nhận.

Viêm Hồng Sa nhìn ra tầm tư của Mộc Đại, nghĩ ngợi dôi chốc rồi rút từ trong đồng lửa ra một cây đuốc: “Mộc Đại, ở đây cũng quan trọng, võ công của cô giỏi hơn tôi, tôi đi giúp La Nhận, ít nhất thì cũng có thể chiếu sáng cho anh ấy.”

Mộc Đại nói: “Được, cô đi đi.”

Viêm Hồng Sa rời đi, tìm Mộc Đại thỉnh thỉnh loạn nhịp, đi tới đi lui tại chỗ, cảm giác chỉ có thể chờ đợi không thể tham gia này thật sự là siêu khó chịu.

Vô tình liếc mắt, thấy người phụ nữ sắp ra tới đấy, trong mắt bà lóe ánh sáng khắp người.

Mộc Đại không muốn để ý đến bà, nhưng bà vẫn tiếp tục lén ra ngoài, chỉ chốc nữa là lần tới đồng lửa, Mộc Đại không thể không đi qua túm lấy tay bà lại, người phụ nữ kia nằm úp sắp hướng mặt ra phía trước, căng người ra sức gầy gù, Mộc Đại phát cầu trong lòng, tăng thêm sức lực.

Đúng lúc đó, toàn thân người phụ nữ bỗng nhiên rũ người thoát lực, thế này rất giống như đập phải khoảng không, hoặc như sức nặng ngăn cản bị bốn lạng bạt mắt, Mộc Đại bị bất ngờ, kéo theo cả người phụ nữ ngã ngửa ra sau, người phụ nữ nằm lên người cô, vội vươn đầu cúi về phía cô, đáng vẻ cứ như muốn hôn sau tai cô.

Mộc Đại buồn nôn, đang định đẩy ra, cổ người phụ nữ kia chợt sáng lên, tựa như La Nhận từng nói, xoắn xuyết như một đồng dây nhợ, là chữ “Điều” giáp cốt văn.

Mộc Đại cảm thấy không ổn, nhưng chuyện xảy ra quá nhanh.

Lớp vỏ phách son kia bỗng kéo ra thành một lớp mỏng, thể tích không thay đổi, độ dày giảm xuống, chiều dài và chiều rộng tăng lên, vốn đang bọc trên cổ người phụ nữ kia thì thỉnh linh, giãn ra thành một mảng lớn mỏng như cánh ve, nháy mắt bao lấy mặt cô, tựa như màng bọc thực phẩm vậy, bao kín tai mắt miệng mũi của cô.

Trước mắt tức khắc chỉ toàn là màu son hồ phách, Mộc Đại muốn hít thở, nhưng không khí chớp mắt đã sắp cạn.

Cách một lớp hồ phách, cô nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ của người phụ nữ kia, e rằng không phải người phụ nữ mơ hồ, mà là ý thức của cô trở nên mơ hồ.

Sắp chết rồi sao?

Hai tay Mộc Đại quơ loạn, bám lấy mặt đất, lại túm lấy sau lưng người phụ nữ kia, không biết quơ quạng đến lần thứ mấy, bỗng vớ được thứ gì.

Là dao găm!

Dao găm của La Nhận.

Báo sao lúc mới vào động, khi người phụ nữ chuyển động cơ thể, thì thoáng cô lại nghe thấy tiếng kim loại quét lên vách đá, lúc đó La Nhận đã dùng con dao này phi vào lưng người phụ nữ, mà người phụ nữ này đến giờ vẫn không rút dao ra.

Mộc Đại rút dao ra, từ phía sau đâm vào cổ người phụ nữ, ra sức vạch thẳng một vết thủng thông xuống dưới, lại vận thêm sức, lớp bọc bao kín miệng mũi của cô cũng rách toạc.

Không khí cuối cùng cũng ập vào phổi, Mộc Đại ho sù sụ nằm trên đất, tay phải vung lên, lớp hồ phách bị cô ném vào đồng lửa.

Trong ngọn lửa, mảng da hồ phách trải rộng ra, chữ “Điều” màu đỏ sẫm hiện lên, nét bút phức tạp, lộ ra ánh lửa, có phẩm u ám kỳ dị.

Mộc Đại nhặt mấy cành cây lên, ném vào, thêm củi.

Nói: “Mấy củi ngoan ngoãn thiêu trong đó một lúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25

Tào Nghiêm Hoa vắt chân lên cổ chạy như điên, cảm giác người mình nhẹ như cánh yến.

Tiếng gió vun vút bên tai, cũng phải cảm tạ em tiểu sư phụ đã luôn bắt gã buộc khỏi sắt luyện công vào chân chạy quanh nhà.

Có điều, không ổn, tiếng thở ồ ồ nặng nề tới gần, người rừng vươn tay ra bắt gã, lần đầu chớp được vai gã, nhưng bị trượt mất, Tào Nghiêm Hoa như bị lửa đốt sau mông, rú lên một tiếng, thể mà lại có thể một lần nữa ra sức chạy như điên khi đã gần cùng sức.

Cùng lúc đó, câu “Cứu tôi với” đang cuộn lên trong họng chuẩn bị lần nữa phun ra...

“Tào Nghiêm Hoa, nằm xuống!”

Là tiếng La Nhận.

Tào Nghiêm Hoa nhào xuống đất nằm bẹp, nghe La Nhận lúc nào cũng dùng, bây giờ, dù La Nhận có báo gã xoay người ôm lấy người rừng, gã cũng rậm rập làm theo.

Trong bóng tối, một con dao bầu xoay tròn bổ thẳng về phía mặt nữ người rừng, thanh thép khiến gã nhớ tới lão trai ngọc xoay tròn chặt chém ở thôn Ngũ Châu.

Nữ người rừng găm lên lao đảo lùi ra sau, La Nhận vọt qua Tào Nghiêm Hoa, đập chân lên thân cây, mượn lực xoay người đá xéo sang, một cước đập người rừng ngã lăn, thuận đà rút con dao găm trên vai người rừng về.

Hai chân Tào Nghiêm Hoa như nhũn ra, bỗng không đứng lên nổi nữa, gã lẩy bẩy bò về phía trước, bỏ chưa được mấy mét, đằng trước chợt có ánh lửa nhấp nháy, kèm theo đó tiếng bước chân dồn dập.

“Tào Mập, anh sao rồi? Không bị thương chứ?”

Viêm Hồng Sa vội đi qua đui gã, Tào Nghiêm Hoa bắt lấy cánh tay Viêm Hồng Sa, nước mắt chi thiếu điều ào ạt rơi xuống, nghĩ: Cuối cùng cũng tìm được đồn trú rồi.

Một tiếng vang trầm nặng vang lên, cành lá rung lên bần bật, một cú đập của người rừng vỗ lên thân cây.

Tào Nghiêm Hoa lập tức phản ứng lại, nói: “Em Hồng Sa, em mau qua giúp anh Tiểu La đi!”

Viêm Hồng Sa nhét cây đuốc vào tay gã: “Chiếu sáng cho bọn tôi.”

Cô rút dao bầu ra, rào bước xông tới.

Có Viêm Hồng Sa gia nhập, La Nhận ứng phó thoải mái hơn nhiều: Ban đầu anh chỉ kéo chân và tránh né là chủ yếu, không thể nào triển khai tấn công người rừng, hai người vừa phối hợp, cục diện lập tức xoay chuyển trong phút chốc, người rừng thắng ở sức lớn, nhưng La Nhận và Viêm Hồng Sa đều có võ công, thân pháp linh hoạt, một người đánh như một người trợ công, một người chính diện nghênh địch một người biến hóa tập kích, hướng chỉ, cách đó không xa còn một Tào Mập cứ khi nào canh được khoảng trống là lại ném đá vào người rừng.

Người rừng dờ dãi hồ phách, đại khái cũng tự cảm thấy mình đang trên đà thua, chợt găm lên một tiếng, vội vàng lao vào trong rừng, cây cối sau một hồi dưng đưa thì lặng bật.

Trời đã tối muộn, truy đuổi theo không có lợi với mình, La Nhận chống dao bầu ngồi xõm xuống, cúi đầu tạm nghỉ một lúc, Viêm Hồng Sa dựa lưng lên cây, thở dốc, vừa nhìn Tào Nghiêm Hoa, bỗng ơ một tiếng, hỏi: “Một Vạn Ba đâu?”

Tam Tam?

Tào Nghiêm Hoa há hốc: Gã thể mà lại quên sạch bách chuyện vài phút trước còn muốn liều mạng bảo vệ Một Vạn Ba.

La Nhận hỏi gã: “Đường tới hang ổ của người rừng anh còn nhớ không?”

Tào Nghiêm Hoa nhớ không rõ lắm: “Không xa đây lắm, ở trên cao, rất cao, không có người rừng cấp theo thì tôi cũng chẳng xuống được.”

Gã ngần gợn kể lại chuyện một lượt.

La Nhận nhu mày, nếu là ở trên cao thì chỉ có Mộc Đại là lên được.

Viêm Hồng Sa hơi lo lắng: “La Nhận, vì sao người rừng chỉ mang mình Tào Mập tới? Nó thua chúng ta có khi nào sẽ lôi Một Vạn Ba ra trút giận không? Nếu nó mang cậu ta giấu đi, rừng lớn như vậy, chúng ta sẽ rất khó tìm.”

La Nhận gạt đầu: “Quay lại hội họp với Mộc Đại trước đã rồi tìm Một Vạn Ba.”

Trên đường trở về, Tào Nghiêm Hoa đã được cho hay tình hình bên đám La Nhận.

Thì ra lão Viêm chết rồi, gã lên nhìn Viêm Hồng Sa, cô mím môi, trầm mặt, lúc nghe La Nhận nhắc tới đoạn này, hốc mắt đỏ hoe.

Còn nữa, báo sao lúc trước ở trong động, mắt người rừng lại đối tới đối lui giữa gã và Một Vạn Ba, hóa ra là đang định giá xem nên lấy ai đi đổi người phụ nữ kia à?

Tào Nghiêm Hoa hơi khó chịu, thậm chí còn có tí gato: Bối vậy nên giữ Tam Tam lại là vì hấn biết về?

La Nhận chỉ về phía trước: “Sắp tới rồi. Lúc tôi nói với người phụ nữ kia, chỉ bảo là có hai người bạn, người rừng chỉ đem anh tới, không rõ nguyên do là gì. Có điều cũng không sao, chỉ cần người phụ nữ còn ở trong tay chúng ta...”

Anh bỗng biến sắc.

Tào Nghiêm Hoa cũng trông thấy, gã hơi hoang mang: Thiêu trong ngọn lửa kia là vật gì thế?

La Nhận rào bước chạy tới: “Mộc Đại?”

Viêm Hồng Sa trong lòng lạnh toát, cũng vội đi qua, Tào Nghiễm Hoa không rõ vì sao, chạy đuổi theo, lúc đi vào thì thấy La Nhậ đang đỡ Mộc Đại từ dưới đất dậy.

Lại nhìn lướt qua, thấy bên cạnh cô là một cái xác khô quắt, sợ đến độ giật nảy mình.

La Nhậ hỏi Mộc Đại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mộc Đại cũng ngơ ngác, hơi sững người rồi nói: “Sau khi hai người đi, người phụ nữ này hình như muốn đi ra, cứ lần ra ngoài, em phải qua kéo bà ấy lại, sau đó...”

Ánh mắt cô mờ mịt, có chút nghĩ không ra, La Nhậ mỉm cười, xoa đầu cô, nói: “Lại đứt phim rồi.”

Nói đoạn, đi tới bên đồng lửa, nhìn mảnh Hung Giản.

Tào Nghiễm cũng đoán ra: “Đây là...mảnh thứ ba à?”

La Nhậ gạt đầu, ngồi xồm xuống, mở balo ra: “Lửa có thể tạm thời vây khốn Hung Giản, nhưng cháy hết rồi thì không giữ được nữa, không ổn định bằng nước.”

Anh lấy từ balo ra một chai nước, bên trong có một miếng hồ phách hẹp dài chìm tới đáy.

Viêm Hồng Sa đi tới cạnh Mộc Đại, liếc thoáng qua La Nhậ, nhỏ giọng: “Có phải là à?”

Mộc Đại cũng hơi uể oải, cứ cảm thấy mệt chết đi được: “Hình như vậy.”

Viêm Hồng Sa nói: “La Nhậ không hỏi gì chứ.”

“Ừ.”

Tâm trạng Mộc Đại phức tạp, mím môi.

La Nhậ cầm chai nước qua, phản phô Tào Nghiễm Hoa đốt đuốc chiếu sáng, qua kiểm tra thì thấy người phụ nữ trước, trông thấy vết đâm trên cổ, hỏi Mộc Đại: “Dao găm?”

Hỏi xong thì thấy dao găm trong tay Mộc Đại, lại hỏi: “Xé xuống?”

Hình như là vậy, Mộc Đại gạt đầu.

La Nhậ nói: “Chia tay ra đây.”

Anh cầm tay cô nhìn, quả nhiên, giống anh lần trước, trên đầu một ngón tay dính chút hồ phách màu son.

La Nhậ mở nắp chai nước, nghiêng thân chai, nước tràn tới miệng chai, bảo Mộc Đại thò đầu ngón tay vào nước, vừa chạm vào, hồ phách dính trên đầu ngón tay lập tức vụt thành một ngấn nước, nhanh chóng hòa vào làm một với miếng hồ phách dưới đáy.

La Nhậ đẩy nắp chai lại, lắc một cái, trầm ngâm nói: “Lớn hút nhỏ.”

Lại nói: “Hắn vốn là một thể với khối trên cổ người phụ nữ kia.”

Tào Nghiễm Hoa thò đầu qua, gần bị hồng một mảng thông tin lớn, nghe gì cũng như lọt vào sương mù: “Là sao?”

La Nhậ nói: “Miếng hồ phách son này, có khả năng là do có Hung Giản ám, thêm nữa vì phải dán lên cổ người phụ nữ nên tính chất không phải là rắn mà là mềm, tôi và Mộc Đại lần lượt giao thủ với người phụ nữ này, trên tay đều dính một ít hồ phách, mà chút hồ phách này lại có thể bị miếng đeo trên cổ người rừng hút lấy, bởi vậy nên tôi đoán, miếng của người rừng cũng là đến từ người phụ nữ kia.”

Anh im lặng giây lát: “Người rừng kia, có khả năng đúng là do người phụ nữ này sinh ra.”

Viêm Hồng Sa hỏi: “Cũng là do miếng hồ phách này?”

La Nhậ nói: “Người phụ nữ này không hoàn toàn là quái vật, bà ấy còn giữ lại ý thức.

Tôi đoán, lúc đó bà ấy cho rằng mình chắc chắn sẽ chết, sau đấy lại phát hiện ra mình không chết, bà ấy nhất định là đã coi miếng hồ phách bọc quanh cổ mình là bùa hộ mệnh.”

“Bất kể là xuất phát từ cơ duyên gì, nhưng bà ấy đã phát hiện ra sự đặc biệt của miếng hồ phách này, bà ấy không thể hiểu được Hung Giản là cái gì, nhưng xuất phát từ bản năng làm mẹ, bà ấy cũng gì vọng vật này, con mình cũng có.”

Đúng vậy, một người rừng, sao có thể bện dây đeo một miếng hồ phách lên cổ chứ, tất nhiên là người phụ nữ kia đeo cho nó.

Tào Nghiễm Hoa chợt nghĩ tới điều gì: “Hung Giản ám trên miếng hồ phách này, hồ phách bị tách ra một miếng, vậy tức là, một phần Hung Giản cũng bị chuyển sang miếng hồ phách mà người rừng đeo?”

La Nhậ gạt đầu: “Có thể.”

Tào Nghiễm Hoa nghĩ không thông: “Nhưng có vẻ như người rừng đầu có bị Hung Giản ám.”

Viêm Hồng Sa lại không cảm thấy có gì khó hiểu: “Hung Giản này không có khả năng biết cả thuật phân thân, nếu không một thanh chia ra thành vô số thanh, thanh nào cũng ám người hại người được, chúng ta hết kiếp cũng tìm không đủ.”

La Nhậ đồng ý: “Đa phần năng lực của Hung Giản đều ở trên người phụ nữ kia, thiếu mất một phần nhỏ có lẽ cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.”

Tào Nghiễm Hoa không phục: “Nếu có thì sao, nếu có thì sao.”

Gã nghĩ đến điều gì: “Anh không biết đâu, lúc trước tôi thấy người rừng rất hung dữ.

Nhưng lúc tỉnh lại cùng Tam Tam sau khi bị nó bắt đi thì lại cảm thấy nó cũng không hung dữ đến thế, còn cho tôi và Tam Tam táo ăn nữa...”

Đang nói, ngừng phát đầu lên: “Mọi người nói xem, có phải là bởi vì miếng hồ phách đã bị tiêu sư phụ giật xuống rồi không?”

Gã càng nghĩ càng phấn khích, ngắc ngứ giải thích: “Ý tôi là, miếng hồ phách người rừng đeo, giống như một cái máy bắt sóng ấy, lúc nó đeo thì sẽ nghe lời người phụ nữ kia răm rắp, hành sự cũng thiên về hung tàn. Nhưng lúc không đeo thì nó sẽ tốt hơn một chút, tuy rằng vì quan hệ máu mủ mà vẫn nghe lời người phụ, nhưng ở một mức độ nào đó, nó sẽ...”

Tào Nghiễm Hoa vô đầu bứt tai, không biết nên dừng từ gì để hình dung.

Mộc Đại nói: “Đã hiểu.”

“Nếu quả thật là giống với máy bắt sóng, vậy nó càng ở gần người phụ nữ này thì sức ảnh hưởng của Hung Giản lại càng mạnh, cách càng xa hoặc là khi hồ phách bị lấy xuống, sức ảnh hưởng sẽ nhỏ đi.”

La Nhậ thấy không thuyết phục lắm: “Nếu vậy thì em và anh đều từng bị dính hồ phách lên tay, cũng đâu thấy bị ảnh hưởng gì đâu.”

Mộc Đại ngẫm nghĩ: “Có hai khả năng, một là hồ phách dính lên chúng ta quá ít, hai là...người rừng và người phụ nữ kia có quan hệ ruột thịt, nhưng chúng ta không có.”

Viêm Hồng Sa cảm thấy có lý: “Cho tới giờ, Hung Giản có ám cũng chỉ không chế một người, nếu nó có khả năng có thể chia lực ảnh hưởng đến người khác, vậy thì giữa những người đó và người bị ám, hẳn là phải có quan hệ rất thân cận.”

Được rồi, tạm cho là vậy đi, La Nhậ nhìn về phía miếng hồ phách lơ lửng trong lửa kia:

“Bất kể là thế nào, cuối cùng cũng sẽ hợp lại thành một. Dập lửa thôi, sau khi lửa tắt thì bỏ cả miếng kia vào đây, sau đó đi tìm Một Vạch Ba, tìm được rồi thì rút lui.”

Lời này chợt nhắc nhở Viêm Hồng Sa, cô thoáng liếc qua thì thấy trên mặt đất, do dự nói: “Nếu người rừng biết mẹ nó đã chết...”

Mộc Đại không hề rằng, sâu nơi đây lòng cô, thật sự là có phần cảm thông với người phụ nữ này, nhưng không ngờ, đường hồ hấp cuối cùng của bà lại do chính tay mình cắt đứt.

La Nhậ nói: “Vậy thì dừng để người rừng biết.”

Xung quanh lặng phất một lúc, lát sau, Viêm Hồng Sa lắp bắp hỏi: “Ý anh là...”

“Chôn đi chứ sao.”

Viêm Hồng Sa ngẩng lên nhìn La Nhận, anh đã đi ra ngoài, đứng phía trước đồng lúa, chỉ để lại cho họ một bóng lưng trầm mặc.

Tâm Tảo Nghiêm Hoa tê dại, cũng không biết là nói với Mộc Đại hay Viêm Hồng Sa: “Cứ chôn như vậy...không ổn đâu phải không?”

Nếu bỏ qua về ngoài đáng sợ và hành động kỳ dị của bà thì thực ra, bà cũng chỉ là một người phụ nữ phải chịu bất hạnh, có một đứa con gái người rừng khác hẳn người thường.

Hiện giờ, lại phải lẳng lẳng chôn bà đi, thậm chí không thể để người rừng biết.

Viêm Hồng Sa nhìn Tảo Nghiêm Hoa: “Chôn không ổn, vậy thế nào thì ổn?”

Đúng vậy, thế nào thì ổn, giống trống khua chiêng nói cho người rừng biết, làm người rừng phát điên, liều một trận sóng máu với họ à?

Tảo Nghiêm Hoa cảm thấy hơi ngơ ngảng, sững người, Viêm Hồng Sa đứng lên, lấy dao bầu, cắm đầu đao hổ trên đất, Tảo Nghiêm Hoa nhìn một lúc, cũng nhặt lấy một con dao, cùng đao với cô.

Toàn bộ quá trình không ai nói với ai một câu nào, ban này lúc đối phó với người rừng, sĩ khí cũng không âm đạm như thế.

La Nhận lấy chai nước ra ước lượng, cảm thấy bỏ Hung Giản vào chắc là không vừa, suy nghĩ rồi lấy một túi nước xếp gấp trong balo ra, bảo Mộc Đại qua trông đồng lúa, mình thì ra ngoài tìm nước.

Tảo Nghiêm Hoa theo tiếng nhìn ra ngoài động, ánh mắt phức tạp, thoáng khựng lại rồi gọi Viêm Hồng Sa.

“Em Hồng Sa?”

Viêm Hồng Sa chẳng buồn ngẩng đầu: “Hử?”

“Em có cảm thấy...”

Gã nói được nửa chừng thì không nói nữa, chỉ bảo: “Đào đi.”

Cứ cảm thấy La Nhận hơi lạnh lùng quá mức, chỉ nhân nhạ nói đúng một câu “Chôn đi chứ sao”, không có lấy một xâu ưu tư nào.

Lúc La Nhận trở lại, hổ đã sắp đào xong, Tảo Nghiêm Hoa và Viêm Hồng Sa khiêng người phụ nữ kia đặt vào.

Đất lấp lại, La Nhận qua hỏi Mộc Đại: “Không sao chứ?”

Mộc Đại cúi đầu nhìn tay mình: “Cứ cảm thấy mình như đã giết người.”

La Nhận nói: “Thứ nhất, bà ấy đã sớm chết rồi; thứ hai, tuy em không nhớ nổi tình hình lúc đó, nhưng nếu không phải bà ấy muốn giết em, em cũng sẽ không nổi sát ý, tự vệ thì không có gì phải áy náy cả.”

Có lẽ vậy.

Viêm Hồng Sa và Tảo Nghiêm Hoa đang giậm giậm chân nén đất, sau khi La Nhận đập lưà bắt Hung Giản xong, họ dòi tro tàn sang chỗ chôn xác, che đậy vết tích từng đào.

Trong lòng Mộc Đại trĩu nặng, như bị đá bít lại, cảm được định đi ra ngoài, được mấy bước mới nhận ra là mình đi nhầm hướng, xoay người lại hướng ra ngoài.

Trong một chớp mắt lúc xoay người, chợt thấy cái gì, khựng lại, giờ được lên chiếu vào trong động.

Là con búp bê cô tùy tiện đặt lại giường lúc trước, con nhỏ đặt nằm, con lớn dựa nghiêng lên con nhỏ, con mắt hình răng cưa, lạnh lùng đáng sợ, như đang nhìn cô.

Mộc Đại bắt gúc rừng mình.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 26

Một Vạn Ba nằm bò trên cửa động, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, ban đầu còn có chút âm thanh hỗn tạp, loáng thoáng, sau đó thì lặng bật.

Hắn từ từ lùi về trong động, hồi trước, lúc ở chung với nhiều người và lúc có Tảo Mập bên cạnh, hẳn đều có thể ngẫu nhiên không cần phải bỏ ra quá nhiều sức lực, chỉ việc sợ chết và kinh hãi, nhưng hiện giờ, chỉ còn lại một mình hắn.

Phải làm gì mới được, phải làm gì đây.

Đồng lúa trong động vẫn đang cháy, có thứ còn sáng hơn cả ánh lửa, là ánh mắt gần như có phản đáng sợ của hắn.

Ổng đây sẽ không ngồi chờ chết, hẳn nghĩ, cùng lắm thì đồng quy vu tận, đáng người người rừng to lớn như vậy, theo cân mà tính, hẳn còn được lời nữa kia.

Cũng không biết là đợi mất bao lâu, bên ngoài rốt cuộc cũng có động tĩnh, như thường lệ, là tiếng sòi đã lần xuống vách núi khi leo lên trên, chỉ có điều, lần này, leo lên dường như không nhanh nhẹn như trước, đến cuối còn kèm theo tiếng thờ nặng nề, một bàn tay bám lên cửa động.

Chỉ bám như vậy, không lập tức đi lên.

Một Vạn Ba nhìn bàn tay đó chăm chăm, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ: Nếu gỡ tay nó ra, nó có ngã chết không?

Cô hòng hắn hơi khờ khạo, nhưng ý nghĩ này đột nhiên phồng lên, làm cách nào cũng không đề xuống được, hẳn chắn chứ một hồi, cuối cùng cũng nhòm người đứng lên.

Đúng lúc đó, một tiếng hừ nặng nề thờ hắt ra, người rừng chống mép động nướn mạnh người lên, nửa thân trên vạm vỡ hiện ra.

Một Vạn Ba bị dọa, lại ngồi xuống.

Người rừng tập tễnh vào động, lông trên người nó dài nên không nhìn thấy được cơ thể, nhưng lại có thể nhìn ra vết máu đầm đìa, là do Tảo Mập gây ra?

Một Vạn Ba hỏi nó: “Bạn tới đâu?”

Người rừng nghe không hiểu, đảo mắt sang nhìn hắn.

Một Vạn Ba cảm thấy máu huyết toàn thân ầm ầm xộc lên đầu, hắn đứng dậy, nhìn xung quanh một vòng, nhặt một hòn đá cạnh đồng cúi lên cấp dưới nách, chạy ra ngoài, lúc chạy tới bên cửa động thì làm một động tác nhảy già, sau đó quay lại, chỉ vào hòn đá, hỏi người rừng: “Bạn tới đâu?”

Lặp lại mấy lần, người rừng cuối cùng cũng xem hiểu, mặt nó bất chợt nhăn tít lại, biểu cảm dữ tợn căm tức, mũi thở ra từng hơi hỗn hển, chỉ vào chân mình trước, là chỗ từng trúng đạn.

Sau đó chỉ vào hòn đá, ý nói Tảo Nghiêm Hoa.

Tiếp nữa làm điệu bộ bóp mạnh chân, phối hợp với biểu cảm trên mặt, rất đau.

Một Vạn Ba xem hiểu, Tảo Nghiêm Hoa bóp chân nó.

Hắn lẳng người đứng yên, nhìn chăm chăm vào vết thương, bỗng nhớ tới tiếng kêu như bị động kinh của Tảo Nghiêm Hoa lúc bị cấp đi.

“Tam Tam, tôi tiêu rồi, tôi sẽ đồng quy vu tận với nó! Cậu phải nắm chặt lấy cơ hội này chạy đi đó!”

Sợ chết như Tảo Mập mà lại dám thò tay bóp vết thương của người rừng dù biết rõ làm vậy sẽ khiến người rừng tức giận.

Đúng là liều mạng, liều để đồng quy vu tận.

Một Vạn Ba thấy mũi mình cay cay, bỗng nhớ lại rất nhiều chuyện, lúc lư lác bên ngoài phải ở trong thùng rác, đám đồng bọn choai choai quần rách áo manh dưới gầm cầu vượt, hẳn dúi đến thất ruột đi trộm bánh nướng, lúc hẳn ôm cái bánh

nướng nóng co giò chạy bật mạng, đồng bọn của hắn giữ chặt lấy chủ sạp đang tức đến phì ra khói, hét lên “Giang Chiêu, Giang Chiêu, chạy nhanh lên...”

Yết hầu Một Vạn Ba cuộn lên, hỏi: “Sau đó thì sao?”

Người rừng ngừng nghỉ, giờ hai tay lên rồi lần xuống ra ngồi mạnh xuống đất.

Cũng phải, lúc đó đùi nó bị đau, mang theo Tào Nghiêm Hoa ngã bổ nhào xuống đất, đã ngã hết như vậy.

Một Vạn Ba không nói gì nữa, hắn ngồi xuống đối diện đồng lứa, tựa lưng vào vách đá, sắc mặt được ánh lửa hắt lên, âm u khó đoán.

Người rừng bắt đầu làm gì? Giữ hắn làm gì? Chưa chắc đã là chuyện gì tốt, giấy trước vừa cho kẹo, giấy sau đã trở mặt, sự việc xảy ra với Tào Mập không phải chính là ví dụ điển hình sao?

Mẹ kiếp.

Một Vạn Ba nghiêng rặng, đột nhiên ôm bụng ngã lăn ra đất, mặt nhăn nhó, đau đớn lớn tiếng rên rĩ.

Người rừng phát hoảng, kinh ngạc quay sang nhìn hắn, Một Vạn Ba không để ý, diễn sâu như thật, hai má phồng to, mắt trợn ngược, môi mím chặt, nhổ nước bọt ra làm bọt mép.

Bị bọm lửa gát, già bệnh thoát thân, là cái ngón bắt kì tên côn đồ nào cũng phải thành thạo, đánh đầu thẳng đó, nhiều năm không dùng tới, vẫn là guom bấu chưa từng cùn.

Người rừng dường như hơi hoang mang, thò ngón tay ra chọc chọc hắn thăm dò, hắn co quắp một hồi, vươn tay lên ôm lấy cổ họng mình, làm bộ không thờ được.

Người rừng bắt đầu nôn nóng, đi tới đi lui trong động một vòng, lại qua chỗ ngủ lúc lợi gì đó, một lúc sau vươn tay ra đưa đồ cho hắn.

Lúc này tất nhiên là không thể đánh mắt đi xem được rồi, già chết bà, Một Vạn Ba ra vẻ đau đến không thể nhìn được nữa, vung tay hất đồ vật trên tay người rừng đi, vật kia lộc cộc lăn mất, không phải hạt thông thì cũng là trái phi.

Hắn không dói, hắn bị đau, đau muốn chết ấy, phải ra ngoài khám chữa, đi gặp bác sĩ.

Để tăng thêm hiệu quả, Một Vạn Ba bắt đầu bò ra ngoài, trong họng bật ra những tiếng như nước nỏ, ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa.

Người rừng gạt mình, như đang lo lắng đến cuồng cuồng, lát sau, họ hạ quyết tâm, đi qua nắm lấy cánh tay Một Vạn Ba, cõng hắn lên lưng.

Một Vạn Ba “yếu ớt” nhún người, gục đầu nằm rũ, lợi dụng lúc người rừng không để ý, vụt mở mắt một thoáng.

Nếu hắn già bộ bệnh tật sắp chết, chỉ có hai kết quả, một là, người rừng ngại hắn phiền phức, vứt hắn ra khỏi động, hai là, người rừng sẽ đưa hắn đi xin cứu giúp.

Bước này, xem ra cuộc thắng rồi.

Sau đó thì sao?

Người rừng khó nhọc leo xuống, gió đêm táp vào người lạnh buốt, thân thể Một Vạn Ba lung lay giữa không trung, hơi chột dạ.

Tiếp theo nên làm gì?

Hắn nhất thời không nghĩ ra, chỉ có thể ra sức lớn tiếng rên rĩ đau đớn.

Tốc độ leo xuống của người rừng nhanh hơn.

Đuốc đốt lên, hương động trên cao tối mịt yên ắng, nhỏ như một con mắt.

Tiếng cười sang lạnh leo vọng khắp bốn phía, Mộc Đại ngồi vờ nhìn Tào Nghiêm Hoa.

Tào Nghiêm Hoa trời dấy bị thương: “Xong rồi! Người rừng xách Tam Tam chạy mất rồi! Nếu nó trốn mất mười năm tám năm...”

La Nhận giờ đuốc soi lên vách đá trên cao, ngăn ngừ: Trên vách đá có vết máu có vẻ còn mới, theo lý người rừng hắn là đã trở về, nhưng vì sao trên lại không có động tĩnh gì?

Mộc Đại thất chặt dây quần trên hông: “Tôi lên xem thử xem sao.”

Nhất thời không tìm được dây nên chỉ đành nhặt những sợi dây tìm được quanh đó nối thành hai sợi dây dài, một dây Mộc Đại dùng, dây còn lại để cho Một Vạn Ba, đều buộc lên lưng Mộc Đại.

La Nhận giúp cố cầm đèn pin ra sau thất lưng, thấp giọng nói: “Cẩn thận.”

Mộc Đại nhoeen cười, hít sâu một hơi, tay không treo lên, kỹ thực vách đá dễ leo hơn mặt tường trơn nhẵn nhiều, có rất nhiều chỗ lồi lõm để đặt chân, cô leo rất nhanh, giữa chừng quay đầu lại, ra dấu với La Nhận báo anh yên tâm.

La Nhận nhìn cô cười, nhưng lúc cô quay đi, trong mắt anh lại không kìm được lo lắng.

Rất nhanh sau đó, Mộc Đại đã vào được động.

La Nhận bắt đầu căng thẳng, mu bàn tay mơ hồ lạnh toát, cũng may, ngay sau đó, Mộc Đại thò đầu ra, từ trên cao xua tay biến độ lớn với họ.

Ý là, không có.

Tìm La Nhận đầu tiên là vũng vàng đáp đất, ngay sau đó lại thất vọng chìm xuống đáy.

Tào Nghiêm Hoa ngã ngồi xuống đất.

Với tình hình này, người rừng tới tấn công đã chẳng còn gì đáng sợ nữa mà sợ nhất là nó trốn mất, núi rừng bát ngát như vậy, ai biết nó trốn đi đâu.

Ánh đèn pin chớp chồm phía trên, Mộc Đại bắt đầu leo xuống, La Nhận đi qua, lúc cô sắp xuống tới nơi thì đón lấy cô.

Lúc Mộc Đại đáp đất, nghe thấy tiếng Tào Nghiêm Hoa đang rưng rức nước nỏ, cảm hôn đá lên chìa cho Viêm Hồng Sa xem, nói: “Em xem, hôn đá anh viết cứu mạng...”

Viêm Hồng Sa cũng không biết nên làm gì bây giờ, ngẩng đầu nhìn La Nhận và Mộc Đại,

Tào Nghiêm Hoa bỗng nổi khùng: “Nhất định phải tìm cho ra Tam Tam! Sống phải thấy người chết phải thấy xác! Không thể nào bỏ cậu ấy lại nơi quỷ quái này với con người rừng thần kinh kia được!”

La Nhận cắt lời.

“Chúng ta không còn thức ăn, trang bị cũng không đủ.”

Tào Nghiêm Hoa ngạc nhiên ngẩng lên: “Anh Tiểu La, ý anh là sao? Không tìm Tam Tam nữa sao?”

La Nhận không hé răng.

Mặt Tào Nghiêm Hoa lúc trắng lúc đỏ: “La Nhận, có phải anh chỉ cần tìm được Hung Giản là đi ngay không, mọi người cùng vào cùng ra, Tam Tam còn chưa rõ sống chết...”

Gã bắt lấy cánh tay Viêm Hồng Sa: “Em Hồng Sa, em nói gì đi?”

Viêm Hồng Sa không mở miệng, sau khi mọi chuyện xảy ra, cô đã thành thói quen nghe theo La Nhận.

La Nhận nói: “Không phải tôi muốn bỏ lại Một Vạn Ba, nhưng chúng ta lần lộn trong rừng đã rất lâu rồi, quần áo ướt, bụng đói, còn tiếp tục nữa, thể lực sẽ càng ngày càng hao tổn. Anh cũng thấy người rừng rồi đấy, trứng dao trúng đạn cũng chẳng hề ảnh hưởng gì tới sức chiến đấu của nó. Chúng ta cần có trợ giúp, nhiều người hơn, nhiều vũ khí hơn.”

Tào Nghiêm Hoa há miệng, tìm không ra lời gì để phản bác, biết rõ La Nhận nói có lý nhưng vẫn cố tìm đồng minh.

“Em tiểu sư phụ, em quen Một Vạn Ba lâu nhất, em...”

Mộc Đại im lặng một lúc, nói “Thôn Thất Cừ gần đây nhất, chúng ta mau ra ngoài trước đã, bởi vì...”

Cô đột nhiên thêm “bởi vì” vào, mọi người đều nhìn cô.

La Nhận hỏi cô: “Bởi vì gì?”

“Hình như... không chỉ có một người rừng.”

Câu này vừa nói ra, tất cả đều lặng thng mấy giây, Viêm Hồng Sa cảnh giác nhìn xung quanh, rụt người co ro, giọng Tào Nghiêm Hoa cũng nhỏ xuống, nói: “Anh và Tam Tam ở trong động mấy ngày nay, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một nữ người rừng thôi.”

Mộc Đại hỏi một đấng đáp một nẻo: “Lúc anh và Một Vạn Ba ở trong động, có thấy hình vẽ trên vách đá không?”

“Có.”

“Trên trần động thì sao?”

Trên trần cũng có? Tào Nghiêm Hoa ngớ ngàng há miệng ra rồi lại đóng vào, trong động rất tối, mỗi lần nhóm lửa đều chỉ rọi sáng được một góc nhỏ, gã chưa từng nghĩ đến chuyện nhìn lên trần. Hình như Một Vạn Ba cũng chưa từng để ý tới đó.

“Ban này tôi lên đây, đèn pin chiếu lên trần, tôi thấy, trên trần cũng có hình vẽ, một người phụ nữ xách làn, bên cạnh có hai đứa nhỏ vây quanh. Sau đó, tôi chợt nhớ ra, búp bê vải trong động của người phụ nữ kia cũng có hai con.”

La Nhận cảm thấy không thuyết phục: “Nhưng Tào Mập nói cũng không sai, từ đầu đến cuối, chúng ta chỉ gặp có một người rừng.”

Mộc Đại nói: “Ban đầu chúng ta cũng chỉ cho rằng Hung Giản ám lên người rừng, người phụ nữ kia rất lâu sau đó mới xuất hiện, nhưng đầu có nghĩ là bà ấy không tồn tại.”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi đã khiến cả người Tào Nghiêm Hoa nổi hết cả da gà da vịt lên.

Gã lắp bắp: “Vậy vậy vậy... Ra ngoài, chúng ta tìm trợ giúp...”

Rời nhìn La Nhận như cầu khẩn: “Anh Tiểu La, chúng ta nhất định sẽ vào lại đúng không? Sẽ không bỏ rơi Tam Tam đúng không?”

La Nhận trấn an gã: “Anh yên tâm đi, bất kể trong núi còn bao nhiêu người rừng, miễn là chưa tìm được Một Vạn Ba, tôi sẽ còn dẫn người vào tiếp.”

Ở lâu lâu chẳng có ích lợi gì, cả đám quyết định đi suốt đêm, tuy tốc độ đi đêm không thể bằng ban ngày, nhưng có đi nhiều hơn nữa thì đoạn đường cũng chỉ có thể.

La Nhận định vị chủ yếu dựa vào sao và dấu vết đấm dấu, kết hợp với ký ức còn sót lại, có lúc, Mộc Đại nghe thấy anh nhỏ giọng lẩm bầm chữ số, 1 hoặc 2.

Lặng lẽ hỏi anh, La Nhận nói, cái này phải dựa vào học thuộc, nói đơn giản thì là, trước khi rẽ vào một ngã rẽ trong mê cung, để không đi vòng ngược về thì phải ghi nhớ mỗi đoạn đường, phương hướng trong mê cung tương đối đơn giản, chỉ có sang trái hoặc sang phải, sang trái là 1, sang phải là 2, một dãy số nhìn thì đơn giản, 122122111, kỳ thực chính là một tuyến đường.

Phức tạp hơn một chút, lên cao hoặc xuống thấp, thì thêm số hướng vào, thêm 3 thêm 4, như vậy sẽ trở thành bản đồ lập thể.

Mộc Đại nghe mà trở mắt, thử tự ghi nhớ, mới đi được một đoạn đầu óc đã quay cuồng.

Lúc nói với La Nhận, La Nhận cười: “Loại nào bé như em...”

Anh chợt ngừng lại không nói nữa, trong lòng Mộc Đại đánh thịch một tiếng, ngẩng đầu nhìn, sắc mặt La Nhận vẫn như thường, nắm tay cô, nhấc cô cẩn thận dưới chân.

Trong lòng Mộc Đại hơi trống rỗng, mấy lần nhìn mặt La Nhận.

Cứ cảm thấy, một số chuyện mình không muốn nói ra, anh đã biết rồi.

Tờ mờ sáng, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, khu rừng sáng sớm sương mù bốc lên, gần xa đều mờ mịt, cách hai ba mét thôi đã nhìn không rõ được nữa rồi, ai cũng thấp thòm, La Nhận cũng nhíu mày: Lúc đầu định đợi bao giờ trời sáng sẽ tăng tốc, nhưng thời tiết thế này, càng khó phân biệt phương hướng.

Chút nữa phải báo Tào Mập theo sát họ một chút mới được.

Đương nghỉ ngơi, phía trước chợt có tiếng động vọng tới.

Mộc Đại cũng nghe thấy, cả người căng thẳng, La Nhận thở dài, nằm sấp xuống áp tai lên đất nghe.

Đứng là tiếng bước chân, hơi lộn xộn, nhưng cũng không nặng nề, không giống như là người rừng.

La Nhận đứng lên, ra hiệu báo đám Tào Nghiêm Hoa ra sau lưng mình.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, trong sương mù thấp thoáng hiện ra bóng người, người kia dường như cũng trông thấy họ, rào bước mau hơn, ha ha cười, từ trong sương mù lao tới.

La Nhận thở phào một hơi, khẽ cười.

Là Trát Ma.

Trên lưng hắn đeo cung, bên hông cắm một con dao bầu, tay xách súng săn, hoa chân múa tay, gọi to: “Ồ đây, tìm được rồi, ở đây!”

Rồi dùng tiếng địa phương nói lại một lần nữa.

Tiếng bước chân lớn hơn, vài người đàn ông bán xù lần lượt chạy tới, đều trang bị vũ trang như Trát Ma, về mặt cười ngược ngẩng, quan sát đám La Nhận và Mộc Đại.

La Nhận cảm thấy có chỗ không đúng: “Cậu tới tìm bọn tôi?”

Trát Ma gật đầu: “Đúng vậy, bạn anh nói bọn anh còn trong núi, có thể sẽ gặp nguy hiểm nên chúng tôi vào đây.”

Bạn? Một Vạn Ba?

Chuyện gì đã xảy ra? La Nhận cảm thấy có phần khó chấp nổi được, Tào Nghiêm Hoa chen lên, kích động đến độ nói cũng không mạch lạc được: “Là Tam Tam? Cậu ấy thoát nạn rồi? Cậu ấy trốn ra được khỏi tay người rừng?”

Trát Ma nghe không hiểu Tam Tam là ai, nhưng hẳn chữ “người rừng” thì hiểu, hắn kiêu hãnh ưỡn ngực, khua khua súng săn trong tay: “Người rừng đã bị chúng tôi đánh chết rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 27

Trên đường trở về, Trát Ma phấn khích cực kì, khoa tay múa chân kể lại chuyện đêm trước.

Tôi đang bện mũ trúc với mẹ, lúc đấy muộn lắm rồi, nghe thấy trên nóc nhà rầm một tiếng, có người đáp lên trần đá trên đầu...

Mẹ tôi sợ hãi, tôi bèn lấy con dao bầu, xách đèn ra xem, bị dọa cho hết hồn, cậu bạn Tiểu Giang kia của các anh đang nằm sấp trên mặt đất, rên hừ hừ...

Tôi tưởng cậu ta bị làm sao, vội đi qua, cậu ta ngẩng lên, sắc mặt căng thẳng dọa tim tôi đập bùm bùm, cậu ta nói, người rừng đang ở đó...

Nói đến đây, Trát Ma gợn một ngón tay lên, bắt chước dáng vẻ của Một Vạn Ba, len lén chỉ về một hướng, sương khói lờn vờn quanh người, thì thoáng có thể nghe thấy tiếng chim chóc liu lo buổi sớm mai.

Hắn hạ giọng xuống: “Tôi cũng nhìn thấy, núp sau đồng cỏ khô xa xa phía sau, nó tưởng là mình đã náu kỹ, nhưng ánh sáng chiếu vào sẽ tạo thành bóng mà, tôi thấy có một cái bóng ở đó. Hòn nữa, hơi thờ của nó rất mạnh, đồng cỏ khô cứ rung ra rung rinh...”

“Đa đầu tôi té rần lên, té ra cả sau lưng. Tôi kêu lên, không phải là kêu cứu đâu, tôi kêu, Ôi chao, có người bị bệnh.”

“Rất nhiều người trong thôn lũ lượt đi ra, vây quanh Tiểu Giang, trai gái trẻ đều có cả.”

Trát Ma huyết sáo một tiếng, gác súng sẵn lên vai, thể hiện cho đám La Nhận thấy mình lúc đó thông minh cỡ nào.

Gọi người ra, có nhiều người, lòng hẳn cũng bình tĩnh hơn, nhỏ giọng thì thầm truyền tin tức này cho từng người một.

Ban đầu, có vài người hơi hoảng sợ, nhưng ngay sau đó không còn thấy sợ nữa, trong thôn cũng không phải là chưa từng có dã thú chạy tới, có lúc còn có cả sói, lợn rừng xông vào, lần căng thẳng nhất còn có cả gấu, mọi người đều phối hợp với nhau rất ăn ý.

Phụ nữ, người già và trẻ con đều mau chóng trở về nhà, đóng cửa, khóa lại, đem dụng cụ thô nặng ra chặn cửa và cửa sổ.

Đàn ông khỏe mạnh rồi đi, tiếp đó một phần nhanh chóng tập hợp lại, trong tay cầm vũ khí, đuốc, đinh ba, phần còn lại tản ra phía ngoài.

Nhân công của cả thôn đều tham gia, hai mươi mấy người đàn ông, bốn khẩu súng săn, hai con chó, là loại chó thông minh nhạy cảm ấy, đuổi sát theo bước chân người trong đêm tối, không gây ra chút tiếng động nào.

Sau đó, đuốc chữa về phía đồng cỏ khô.

Người rừng không ngờ, nếu ban đầu nó còn hoang mang thì lúc trông thấy ánh lửa chiếu về phía này, nó đã hiểu toàn bộ, chẳng chờ bọn họ tiến là, người rừng đã gào lên một tiếng chạy vọt đi.

Tiếng gào này như tiếng kèn lệnh chiến đấu, tất cả bọn họ đều âm ỉm đuổi theo, ánh lửa chao đảo như muốn thiêu đốt màn đêm của rừng núi, chó sủa ầm ĩ, nơi nơi đều là bóng người, trong thôn vang lên tiếng đàn bà con trẻ gõ nồi đánh la, như đang trợ oai cho họ.

Đùng choang choang...

Miền là đồng người, dân núi chưa từng sợ dã thú, dã thú càng hung hãn, càng to lớn, họ càng hưng phấn.

Một Vạn Ba đằng sau gấp gáp gọi với theo: “Đuổi đi là được...”

Trong làn sóng vây sẵn, giọng hẳn như một làn khói, còn chưa bay xuống đã tan mất.

Người rừng đi đứng loạng choạng, vốn định chạy thẳng vào rừng, nhưng chẳng biết ở đâu ra, phía trước chợt có một đám người cầm đuốc đón đường, gào thét ỉnh oì.

Người rừng đánh phải đi đường vòng, bị họ xua đuổi, búa vây, ép về phía hồ bầy ngoài thôn.

Đó là cái bẫy họ chuyên dùng để đối phó với mãnh thú lớn, bên dưới đồng cỏ nhọn hoắt, còn có cả bẫy kẹp, sâu gần ba mét, chiến tích rất hiển hách, từng vây được một con lợn rừng gần một trăm cân, gấu cũng từng sa hố.

Nói đến đây, sắc mặt Trát Ma lộ vẻ căm hận, chỉ vào cậu chàng cùng đi với mình: “Chó của Sách Nam nhào tới cắn, bị nó bắt lấy, vạ một cái thế này này, rắc rắc.”

Sách Nam nghe không hiểu tiếng Hán, nhưng nhìn động tác tay thì cũng biết là đang nói về chó của mình, hốc mắt đỏ lên, quay đi.

Cũng may, sớm đã có người canh giữ bên hồ bầy, mắt thấy người rừng vừa đạp một chân lên, lập tức ra sức kéo dây, giật hết lớp nguy trang ra, người rừng gào lên một tiếng rồi ngã xuống.

Đến giờ nghỉ lại, trong lòng Trát Ma vẫn còn thấy sợ: “Lại hại, đúng thật là lại hại, lại hại hơn cả dã thú nữa, nó còn có thể, nhảy lên, hồ bầy cao như vậy mà nó vẫn nhảy lên được, bác Bồ Giang đứng gần đó, không để ý, dúi bị cào một vết, máu me đầm đìa, còn bị xé cả một miếng thịt xuống.”

“Sau đó, nó lại nhảy lên, tay bám lên miệng hố, mọi người khiếp sợ, cầm đinh ba đâm nó, còn xả súng, ầm ầm đoàng đoàng...”

Bắn hết sạch số đạn, tiếng ầm ầm vang vọng trong núi rừng mãi không dứt, cũng không biết là bao lâu sau, mọi người dần dừng lại, cầm đinh ba dính máu vào đất.

Soi đuốc xuống, người rừng nằm dưới đáy hồ bầy, mắt trợn trừng, không còn ánh sáng, trên mặt trúng đạn, đạn thép lõm sâu vào thịt.

Một con chó khác chạy xuống, đi lòng vòng quanh sủa quanh người rừng, dừ tợn cắn xé cánh tay nó, lục tục có người xuống theo, vây quanh nhìn.

Người trong thôn cũng đi ra, rất nhiều trẻ con vây quanh miệng hố bầy nó dùa, Trát Ma cần lại: “Tránh xa ra, đừng ngã xuống.”

Mẹ hắn băng bó vết thương cho bác Bồ Giang, chòm râu bạc của bác Bồ Giang phát phơ, bác cứ thờ dài suốt: “Đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

Bác Bồ Giang là người gặp nhiều hiểu ngộ, nhiều lần được ủy ban nhân dân làng xã huyện lý mời đến giới thiệu cho những thành phần trí thức đến khảo sát tập văn hóa địa phương, sưu tầm dân ca, bác tiếc hận nói, cán bộ xã ủy từng hỏi nhiều lần về chuyện người rừng, còn nói, nếu bắt sống được thì tốt, có thể trở thành đề tài nghiên cứu khoa học quan trọng.

Trát Ma quay đầu lại, thấy Một Vạn Ba đứng bên ngoài đám người, ngây ngẩn.

Hắn nhớ lúc đầu trông thấy, Một Vạn Ba nằm rạp trên đất, nhất định là đã bị thương, bên vôi vàng gọi mẹ qua cùng.

Quái thay, nhìn từ trên xuống dưới, đến cả một vết trầy xước và quệt hẳn cũng không có.

Trát Ma nhớ lúc đó mình đã hỏi hắn là: “Cậu bị thương ở đâu thế.”

Một Vạn Ba hỏi một đằng đáp một nẻo, qua một hồi lâu mới lẩm bẩm một câu.

Đuổi đi là được.

Trát Ma nói, chiến tích này cực kỳ vĩ đại, săn được sói và lợn rừng là chuyện nghe thấy thường xuyên rồi, người rừng mới hiếm lạ, lấy làm đề tài trọng tâm trong những cuộc trà dư tửu hậu, có thể nói đồng nói dài thật lâu.

Còn nói, vì chuyện này mà chuyện đi họp chợ hôm nay cũng hoãn lại, sáng sớm đã có người đánh xe la đi xã ủy, bác Bồ Giang nói, dù đã chết nhưng vẫn còn giá trị nghiên cứu khoa học, phải báo cho xã ủy biết.

Hắn nói suốt cả một đường, mặt tươi như hoa, hoàn toàn không để ý đến, trên mặt đám La Nhận không hề có chút vẻ vui cười nào.

Mộc Đại cúi đầu, nắm lấy tay La Nhận, La Nhận dẫn cô đi, Tào Nghiêm Hoa và Viêm Hồng Sa bị rớt lại phía sau.

Tào Nghiêm Hoa nói: “Em Hồng Sa, anh cảm thấy, chuyện này ngọt ngào quá.”

Viêm Hồng Sa đáp: “Ừ.”

Tào Nghiêm Hoa còn muốn nói nữa, chợt nhớ ra, chuyện này Viêm Hồng Sa mất ông nội, tâm trạng hốt nhiên ngọt ngào này của mình thực sự chẳng thể bị được với cô.

Gã thờ dài, nuốt những lời định nói vào.

Hung Giản hại người, họ lừng bắt Hung Giản, không phải là một chuyện rất hợp tình hợp lý, vô cùng chính nghĩa sao?

Nhưng vì sao lại cứ có cảm giác không đúng nhỉ?

Lúc lấy dao bầu đào hố chôn người phụ nữ kia, ánh sáng trong động trầm tối âm u, gã đến thờ cũng cảm thấy khó khăn, cứ cảm thấy mình đang làm chuyện đuổi lý.

Và cả người rừng...

Tào Nghiêm Hoa bước nông bước sâu, nhớ lại lần người rừng vung tay lên, ném hai quả táo dại tới, sau đó tiếng bước chân nặng nề hướng ra ngoài, mũi phun ra một hơi thở hắt, như đang nói: Hai thằng đàn.

Lúc Một Vạn Ba trông thấy đám La Nhận, mắt hắn lập tức trợn tròn.

Cả đám trợn mắt nhìn nhau.

Năm người, không thiếu một ai, nhưng ai cũng lăm lem bụi đất, hoàn toàn khác lúc trước.

Trong phòng nhóm lửa, cháo bí đỏ khoai lang thơm ngào ngạt, mũ hoa trúc treo trên vách tường, mẹ Trát Ma đang múc cháo, tiếng muối bát chạm vào nhau vang lên khe khẽ.

Như đã trôi qua mấy đời.

Một Vạn Ba ngập ngừng, hỏi “Mấy người có từng bị thương không?”

Hắn không rõ vì sao mình lại hỏi vậy, nhưng có cảm giác như, nếu bọn họ có ai bị thương, hoặc bị thương thật nặng, hắn sẽ cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Giống như đêm qua, khi đứng bên miệng hồ bấy, nhìn người rừng dưới đáy, đôi mắt với đôi mắt trống rỗng của nó, âm thanh chung quanh bỗng trở nên hư ảo, hẳn ngày người nghĩ Minh không làm gì sai hết, mình không làm gì sai hết, có lẽ Tào Nghiêm Hoa đã bị người rừng hại chết, mình là báo thù cho bạn mình.

Hắn nhớ lại câu Tào Nghiêm Hoa hét lên lúc sắp đi “Tôi sẽ đồng quy vu tận với nó! Cậu phải nắm chặt lấy cơ hội này chạy đi đó”, cảm thấy trong lòng kiên định hơn chút ít, đúng vậy, hắn không sai.

Nhưng hôm nay, mỗi người họ lại bỗng nhiên hoàn hảo không chút tổn hại đứng trước mặt hắn.

Một Vạn Ba cúi đầu, vui mặt thật sâu vào giữa hai đầu gối.

Trước mặt nhạ nhòa, bên tai vọng về tiếng thờ dốc nặng nề khi người rừng công hắn chạy.

Lúc chấp choạng tối, người đến xã ủy báo tin đánh xe la trở về, về mặt mờ mịt.

Xã ủy không có bộ phận phụ trách nghiên cứu khoa học, cán bộ tiếp đón cũng không nói chính xác là phải tìm ai, đành báo y về trước, nói là sẽ ghi lại, để nghiên cứu, đợi xem cấp trên sắp xếp thế nào.

Buổi tối, mấy người họ ở nhờ nhà Trát Ma.

La Nhận hỏi trưởng thôn, Trát Ma dẫn anh đi tìm bác Bó Giang.

Mấy người ở lại, bầu không khí hoàn toàn không ổn, Viêm Hồng Sa có phần tức cảnh sinh tình, cảnh tượng ngày đó cùng nội rồi khỏi thôn Thất Cừ còn rõ mồn một trước mắt, nhưng lúc quay lại, nội đã ngủ say trong cái giềng kia.

Một Vạn Ba cũng lững thững, gác đầu ngồi đối diện Viêm Hồng Sa, Tào Nghiêm Hoa đi tới đi lui trong phòng, chợt đến trước mặt Mộc Đại, hai tay chấp thành một khung tròn, vừa vận thu Một Vạn Ba và Viêm Hồng Sa vào khung tròn đó.

Gã nhỏ giọng báo Mộc Đại: “Em tiểu sư phụ, em nhìn xem, hai người kia cùng ủ rũ ngồi đối diện nhau thế, có giống hai con thiên nga cổ ngán không?”

Mộc Đại ngồi khoanh chân trên chiếu, tức giận nạt gã: “Biến!”

Tào Nghiêm Hoa quệt mũi, ít nhiều thấy hơi ảm ức, kỳ thực gã cũng chỉ muốn làm bầu không khí nhẹ nhõm hơn thôi mà.

Lát sau, gã lại ra về thần bí sán lại, về mặt trịnh trọng.

“Sư phụ.”

“Hử?”

Sao không gọi là em tiểu sư phụ? Mộc Đại ngẩng lên nhìn gã.

“Đồng đá quý trong hang động ấy, mọi người cứ để đó há?”

Trong lòng Mộc Đại hiểu ra, cũng không đáp, chỉ liếc xéo trừng gã, Tào Nghiêm Hoa bị trừng mắt đánh lui thui ù xui buồn ngủ.

Gã tự an ủi: Cũng tốt, còn có lá được, đặt làm cử điểm kho báu của mình, nếu sau này nghèo, không có cơm ăn, mình quay lại lấy.

Nhưng mà phải đợi thật lâu thật lâu nữa, đến khi nào anh chị em khác có khả năng tồn tại của người rừng chết già thì mới lấy được, có điều, đồng đá quý này, nhất định phải kê khai vào danh sách tài sản của gã.

Rất khuya La Nhận mới về, đám Viêm Hồng Sa đều đã ngủ, chỉ có Mộc Đại ngồi chờ, nghe thấy tiếng động, cô vội vàng mở cửa ra ngoài.

Trát Ma trông thấy cô, rất biết ý một mình về phòng trước.

La Nhận cười, nói: “Chưa ngủ à.”

Mộc Đại không đáp, ngược đầu nhìn Trát Ma, thấy hắn đóng cửa rồi mới chạy qua, La Nhận vươn tay ôm lấy cô, cúi đầu hôn lên trán cô.

Anh hơi mệt, ôm cô lên sân thượng, ngồi xuống.

“Anh đi cùng Trát Ma gặp bác Bó Giang, nhắc nhở họ mấy ngày tới nhất định phải đặc biệt cẩn thận. Trong núi có khả năng còn một người rừng khác, lỡ như vì chuyện này mà đến trả thù thì không ổn.”

Cũng phải, Mộc Đại từ trong lòng anh ngừng đầu: “Bác Bó Giang nói thế nào?”

La Nhận có phần bất đắc dĩ: “Nói họ không sợ.”

Anh thuật lại nguyên văn câu nói của bác Bó Giang: Đánh chết sói cũng có sói anh sói em sói bố sói con, lợn rừng cũng có lợn chị lợn em lợn chú lợn bác, nếu lần nào bọn tôi cũng đều khiếp vía chạy mất thì cái thôn này còn là thôn sao?

Bác Bó Giang này cũng thật biết nói đùa, Mộc Đại ngửa mặt bật cười khanh khách, con người sáng lấp lánh.

La Nhận vuốt ve gò má cô, cô vừa cúi đầu, bên tai liền ầm ập.

La Nhận cảm thấy mình hơi có lỗi với cô, bạn gái ngoan như vậy, thế mà cho tới giờ anh vẫn chưa từng đưa cô đi hẹn hò, toàn đi đến đâu là sứt đầu mẻ trán đến đấy, ngay cả một cơ hội lên lút bên nhau cũng không có, còn bắt cô phải chờ mình muộn thế này.

Anh nói: “Sau khi trở về, bọn mình đi núi Ba Tuyết đi.”

Mộc Đại hơi bất ngờ: “Trở về?”

“Phải đem Hung Giản về trước, bên thôn Thất Cừ này, bác Bó Giang đã đồng ý sẽ đặc biệt dặn dò người trong thôn, anh đã nhờ Trát Ma mỗi lần vào chợ đều dành thời gian nghĩ cách gọi điện cho anh, lỡ như, có tung tích của một người rừng khác...”

La Nhận hơi ngần ngừ, không biết có nên nói hay không.

Mộc Đại đoán ý anh: “Chúng ta phải trở về?”

La Nhận trầm ngâm.

“Cũng chưa chắc. Người rừng thực ra khá e sợ những thôn trại tụ tập đông người, lỡ mắng thò đầu ra, người thôn Thất Cừ chưa chắc đã không đối phó được. Anh sợ là...”

“Nếu suy đoán trước đó là đúng, người phụ nữ kia coi miêng hổ phách màu son là bùa hộ mệnh, bà ấy đeo một miếng cho người rừng, vậy có khi nào cũng đeo một miếng cho người rừng khác không? Nói như vậy...”

Nói như vậy, Hung Giản mà họ mang về...là không hoàn chỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 28

Bởi vì con la cần nghỉ ngơi nên đám La Nhân ở lại thôn Thất Cừ hai ngày.

Trong hai ngày này, tin tức đã truyền đi khắp nơi như mọc cánh, thợ săn trong các trại và người dân thôn lân cận đều sang hỏi hót, ai nấy đều đáng về hi há, tiện đường thăm luôn người thân, trao đổi hàng hóa vật dụng hằng ngày, náo nhiệt chẳng khác gì chợ phiên, không ngủ trong nhà được thì dựng lều ngủ, ngủ trên sân thượng không mái che, thứ gì cũng có.

Nói theo cách của Tào Nghiêm Hoa thì là, anh Tiểu La và em tiểu sư phụ thậm chí muốn tìm một nơi riêng tư hên hò trong sáng cũng không được nữa là.

Đánh chết được người rừng khiến thôn Thất Cừ nở mày nở mặt như lên được bảng anh hùng, chỉ tiếc là, đã báo lên xã ủy, xã ủy sẽ phái người mang thi thể đi nên không thể giống như bình thường tặng đầu lợn rừng hay da sói gì đó cho các thôn trại xung quanh làm kỉ niệm được.

Trong bầu không khí ồn ào náo nhiệt này, Một Vạn Ba là người cô đơn buồn bực sầu não nhất, hẳn hỏi La Nhận: “Chúng ta có thể chôn người rừng đi không?”

Chôn, đối đãi giống như một người bạn mất đi vậy, trên phần mộ trồng cỏ, trước phần mộ cắm hương, về sau lúc nào nhớ tới, còn có một nơi để tế bái.

La Nhận quay đầu nhìn thôn xóm đang ngập trong tiếng huyền ảo, chỉ cười, không nói gì.

Một Vạn Ba cũng cười, không nhắc lại nữa.

Ngày rồi đi, lại là hôm họp chợ, Trát Ma ngồi chồm hổm trên chỗ lái xe ngựa, roi vung lên giữa không trung, rất nhiều người mang hàng lên xe, đám La Nhận phải bó tay bó chân co cụm lại ngồi.

Một Vạn Ba đẩy bụng bụng tâm sự, chốc chốc lại quay đầu, lúc tới cửa thôn, có một cái xe lớn tiến vào, người trên xe là lối om sòm, chào hỏi với Trát Ma, đoán là lại sang đây xem người rừng khó thấy.

Một Vạn Ba chán ghét quay mặt sang chỗ khác.

Sau đó hai xe nhường đường cho nhau, một xe chạy ra ngoài, một xe đi vào trong, dần cách xa nhau.

Trên xe lớn, một thanh niên đầu buộc khăn vải khinh khỉnh liếc nhìn thôn Thất Cừ càng lúc càng gần, gào lên một câu: “Bắt được người rừng thì gọi lắm chắc, cả chục năm trước cha tôi đã bắt được con còn lớn hơn rồi...”

Xe la đi được nửa đường thì tới chỗ La Nhận đỗ xe, ngừng lại cũng buồn cười, vì nơi này quá hoang vắng nên xe chỉ đỗ đại bên cạnh núi, phủ vài cành cây lên trên, coi như là đánh dấu “xe này có chủ”.

Đám Mộc Đại lên xe, La Nhận sau khi dặn dò Trát Ma xong thì lái xe rời đi.

Không ai nói với ai câu nào, Tào Nghiêm Hoa vốn định khuấy động bầu không khí, nhưng lời đến cửa miệng, ngó trước ngó sau một lượt, lại nuốt vào.

Trong xe lặng thinh, ngoài cửa sổ lướt qua những mảng xanh lá lúc đậm lúc nhạt, chỉ có đúng một lần, lúc xe đánh rẽ, bụi đất tung lên, La Nhận hỏi một câu: “Mộc Đại, thắt dây an toàn chặt chưa?”

Mộc Đại ngồi bên ghế lái, đang gà gật, nghe vậy vô thức sờ sờ, ừ một tiếng.

Sau đó xe chạy bon bon, chìm vào giấc ngủ, nửa mê nửa tỉnh.

Trên đường, Tào Nghiêm Hoa hình như có đề nghị với La Nhận một lần để gã lái thay anh, La Nhận không đồng ý, tự cho mình mười lăm phút nghỉ ngơi, trong mười lăm phút đó, Mộc Đại hoàn toàn thiếp đi hẳn.

Lần nửa tỉnh lại, là do La Nhận vỗ nhẹ lên mặt cô, gọi: “Tới rồi, Mộc Đại, dậy đi.”

Mộc Đại nhập nhèm mở đôi mắt buồn ngủ.

Cửa xe đã mở, không khí mát mẻ buổi sáng ủa vào, cùng với đó là tiếng rao hàng quen thuộc, biển người dần ồn ào náo nhiệt, tiếng máy ảnh chụp hình tách tách, tiếng nhạc thư giãn du dương, mái hiên gỗ của những căn nhà cũ của thành cổ lấp lánh ánh sáng, góc mái cong cong.

Mộc Đại thốt: “Ồ! Đến rồi!”

Xuống xe, cảm giác cứ ngỡ ngàng không chân thực, Từ Trại, núi rừng, người rừng đã trôi thật xa vào dĩ vãng.

Trong nhà La Nhận không có ai, đoán chừng chắc bác Trịnh lại đưa Sinh Đình sang quán bar Họp Tan Tùy Duyên rồi, cả đám làm việc chính trước, lấy chậu nước ra, đổ miếng hổ phách màu son trong túi nước và miếng nhỏ đeo trên người người rừng trong chai nước vào chậu.

Hai miếng nhanh chóng hợp lại làm một.

Vậy nhưng, mặt nước không phẳng lặng mà nổi lên sóng gợn sóng, Tào Nghiêm Hoa hỏi Một Vạn Ba: “Về được ảnh nước không?”

Một Vạn Ba cười khan: “Tôi là thánh chắc? Thế này trông có khác gì sóng nổi trên mặt biển không, anh gọi về thử đi?”

Viêm Hồng Sa thoáng do dự rồi đề nghị đổ hổ phách son vào bể cá lớn thử xem.

Nói đó, màu lông Phượng Hoàng Loan đã biến thành màu hồng, hai thanh Hung Gián trước nhẹ nhàng dập dềnh trong nước.

Ào một tiếng, chậu nước trút vào.

Cả đám đều tụ lại xem.

Giống như lúc trước, hổ phách chìm xuống đáy bể, thanh Hung Gián thứ ba bắt đầu hiện hình.

Kích thước thì giống như hai thanh trước, nhưng sự khác nhau rất rõ ràng.

Hai thanh trước bất động, còn thanh này thì lại liên tục động đậy.

Hình dạng hai thanh trước hoàn toàn là hình thè tre phẳng phiêu thẳng thớm, nhưng thanh này thì mép viền lại xù xì, cứ như vật sống, tả xung hữu đột cố gắng vùng vẫy.

Tào Nghiêm Hoa tròn mắt: “Thế này là sao?”

Gã không biết suy đoán của La Nhận và Mộc Đại trước đó, tự bước đến trước bể cá,捏o mắt tỉ mỉ nhìn: “Thanh mới bắt được tính cách rất quật cường?”

Một Vạn Ba ngọt ngào nói: “Chắc là nó cảm thấy không công bằng.”

Mọi người cùng quay sang nhìn hẳn, hẳn cứng cổ như đang hờn dỗi với ai: “Không đúng chắc?”

La Nhận nói: “Một Vạn Ba, Hung Gián và người rừng là hai chuyện khác nhau, cậu phải phân biệt cho rõ ràng.”

Một Vạn Ba nở nụ cười gần, khựng lại một chút, chọt quãng túi hành li lên vai, quay đầu bỏ đi.

Tào Nghiêm Hoa gọi hẳn: “Tam Tam? Tam Tam?”

Cứ tưởng Một Vạn Ba sẽ không để ý đến gã, ai ngờ Một Vạn Ba bỗng bảo: “Nhìn gì nữa, nhìn được ra hoa chắc? Còn chẳng biết đêm nay có chỗ mà ở không đâu!”

La Nhận không ngờ, Sinh Đình lại đang giúp chú Trương rửa bát đĩa.

Đeo tạp dề, rất là ra dáng, đứng bên bồn rửa quẩy bar, chăm chỉ nghiêm túc, bọt xà phòng bắn lên chớp mũi, thấy La Nhận thì chẳng nói gì, nhưng thấy Một Vạn Ba lại cười vui vẻ.

“Anh Tiểu Dao.”

Một Vạn Ba đang hăm hăm đi vào như đi đầu bò tót, bỗng gặp phải một nụ cười dịu dàng như vậy, nhất thời luống cuống, lát sau bỏ túi hành lý xuống, mắt tự nhiên nắm lấy góc áo.

Chú Trương đang ôm một thùng rượu vào quầy bar, trông thấy Một Vạn Ba, nói giận.

“Còn biết đường về cơ à!”

Tào Nghiêm Hoa buồn cười, cảm thấy câu này nghe cứ như cô vợ nhỏ nào đó đang quờ mắng anh chồng cả ngày không ở nhà.

Nhưng chú Trương rất nhanh liếc tới già.

“Tào Mập! Tôi nói gì với cậu bấy giờ há.”

Tào Nghiêm Hoa gục đầu, thảm nhũ, không biết nói gì thì đừng nói là được.

Chú Trương lại nhìn Mộc Đại.

Mộc Đại kéo tay La Nhận, náu đầu vào người anh.

Dù sao cũng là cô chủ nhỏ, lại có bạn trai che chở, chú Trương chỉ sầm mặt, không dám động gì đến cô.

Nhìn tiếp đến La Nhận, La Nhận là người ngoài, càng phải khách khí.

Ông khen Sinh Đình với La Nhận: “Cô bé ngoan lắm, lúc trước tôi còn sợ cháu nó không làm được, ai ngờ, dạy đến đâu hay đến đó, chăm chỉ vô cùng. Tôi còn nói với bác Trịnh, không trả cho Sinh Đình chút tiền lương, lòng tôi cũng phải bần khoản.”

Ông nhìn Mộc Đại nói đầy hàm ý: “Hon nhiều người lắm.”

Mộc Đại nghech cảm lên như đang đáp trả: Chú muốn nói gì thì nói, mặt cháu dày lắm.

La Nhận cười cười: “Bác Trịnh đâu ạ?”

“Đang bận bịu ở Phương Hoàng Lâu đó.” Chú Trương chợt nhớ ra, “Mấy đứa về vừa lúc lắm, hai ngày nữa là khai trương rồi.”

Mộc Đại kéo Viêm Hồng Sa ở chung với mình, dẫn cô lên tầng thu dọn phòng, chỉ tội cho Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa lại bị chú Trương chuyển chỗ ngủ, nghe đâu cái giường tầng bị dời sang phòng chứa nhò cất rượu và đồ đặc linh tinh rồi.

La Nhận sang Phương Hoàng Lâu xem trước.

Bắt ngờ là, chỉ mới mấy ngày mà mặt tiền cửa hàng đã đổi mới hoàn toàn, thành thật mà nói, so với một quán ăn không quá quý mô thì trang hoàng như vậy có tâm cực kì.

Chẳng những có tâm mà phong cách này còn có vẻ khá là...nhả.

Kiểu nhà của phụ nữ.

Sinh Đình còn chưa hồi phục, khả năng cô hiền kẻ là không cao, chẳng lẽ là...

Hoặc Từ Hồng đã trở về?

Đẩy cửa ra mới biết mình nhầm rồi.

Cái người đang ngồi trong quầy cúi đầu xem gì đó kia...

La Nhận nhu mày.

Bên trong vẫn chưa trùng tu xong, trên mặt đất bày rất nhiều vật liệu bọc giấy, bác Trịnh đi ra từ một lối nhỏ ở giữa nhà, ít nhiều có phản mừng rỡ: “La Tiểu Dao, về rồi há, sao không gọi điện thoại báo trước một tiếng!”

Tào Nghiêm Hoa không ở đây, bằng không, đảm bảo già lại thảm nhũ: Mấy ông già này, sao giọng điệu cứ như vợ mắng chồng hết thế nhì.

La Nhận nhìn Liên Thủ, không nói.

Bác Trịnh nhớ ra, giới thiệu với anh: “Đây là Liên Thủ, cô Liên, là hàng xóm đấy, tiệm của cô Liên chính là tiệm đối diện, tiệm đó...”

La Nhận ngắt lời bác: “Cháu biết.”

Giọng anh không lấy gì làm hòa hảo, bác Trịnh hơi xấu hổ, thò tay nhéo nhéo tay anh, ý bảo: Khách khí với người ta chút đi chứ.

La Nhận chẳng buồn để ý tới: “Sao bác lại quen cô Liên?”

Liên Thủ phồng khoáng đứng dậy, vươn tay lên vuốt vuốt lọn tóc trước ngực.

Bác Trịnh vội giải thích: “Lúc đó không phải là đang vội trang hoàng sao, chọn vật liệu tìm người thi công, bác đi hỏi thăm những tiệm xung quanh, cô Liên rất nhiệt tình, gọi ý rất nhiều cho bác, còn nữa...”

Chợt nhớ ra điều gì, bác vội tới cạnh quầy, lấy bản vẽ ra cho La Nhận xem: “Cô Liên vẽ đấy, thiết kế không gian trong quán, rất có bài bản, ngăn nắp hơn những gì bác nghĩ rất nhiều.”

La Nhận nhìn lướt qua: “Về không tệ.”

Liên Thủ cười cười: “Rất nhiều thứ trong tiệm của tôi đều là tự tôi thiết kế, về với phải có kiến thức cơ bản.”

Rồi lại cười với bác Trịnh: “Không còn chuyện gì nữa, cháu về trước đây ạ, còn chuyện giấy dán tường, mai cháu lại tới.”

Cô ra khỏi quầy, La Nhận nhìn cô rời đi, lúc tới cửa thì gọi: “Đội đã.”

Liên Thủ dừng bước, quay lại nhìn La Nhận, La Nhận bắt lấy cánh tay bác Trịnh, đẩy bác ra ngoài, nói: “Bác tránh đi một chút.”

Bác Trịnh chẳng hiểu ra sao, nhưng cũng như hiểu được chút chút.

La Nhận và cô Liên này, hình như quen nhau.

Bác biết tính La Nhận: “La Tiểu Dao, cô Liên là hảo tâm giúp đỡ, cháu khách khí với người ta một chút, La Tiểu Dao...”

Dưới chân loạn choạng, đã bị đẩy ra ngoài, còn định tiến lên, cửa kính cứng rắn đóng ầm lại, bác tro mắt nhìn La Nhận cái chột trên cửa cửa lại.

Thằng nhóc La Tiểu Dao chết bầm này, làm gì thể há!

Bác Trịnh đỏ đầy mặt đầu mồ hôi, còn định khoa tay múa chân qua kính với anh, La Nhận cau mày nhìn bác, vươn tay đi kéo dây.

Xoạt một tiếng, mảnh trúc che nắng mùa hè hạ xuống, ngăn trở hết sạch tầm nhìn.

Bác Trịnh tức tối, cực kì muốn đập cho cửa kính mặt tiền mới lau hai cước, nhưng lại không nỡ.

Không thể làm gì khác ngoài thăm mắng anh trong bụng: Thằng oắt con La Tiểu Dao chết bầm!

Liên Thủ không ngờ lại thành ra thế này, hơi sững sờ, lại có chút khẩn trương.

La Nhận xoay người, kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô, rõ ràng cô mới là người đang đứng, nhưng lúc anh nhìn cô, lại cứ như anh mới là người từ trên cao nhìn xuống.

La Nhận mặt không biểu cảm: “Ồ đây không có người khác, đều là người trưởng thành cả rồi, đừng vòng vo nữa, có gì nói thẳng ra đi. Mục đích gì đây?”

Liên Thủ cười cười, hơi mất tự nhiên: “Mục đích gì chứ?”

“Đừng có báo là mình thật lòng nhiệt tình giúp người khác làm vui,” La Nhận cười, “Hỏi thăm về tôi không ít đâu nhì.”

Đầu Liên Thủ căng chặt một trận, nhìn mặt anh, có chút tức giận, lại bỗng bình tĩnh lại.

Chuyện này à.

Cô thở ra một hơi: “Đúng vậy.”

“Hỏi thăm được những gì rồi?”

“Cũng không nhiều lắm. Biết anh có một em gái tên Sinh Đình, bác Trịnh ban đầu muốn làm mối cho hai người, ai ngờ sau đó anh lại tự mình kết bạn gái.”

Cô chép miệng, ra dấu chỉ về phương hướng quán bar: “Cô gái ở quán bar kia, tôi không quen, nhưng từng gặp.”

Chân mày La Nhận nhu đến gần như xoắn tít.

Liên Thủ thì lại nhoen cười.

“La Nhận, anh thả lỏng đi,” Cô nói, “Tôi đúng là có hứng thú với anh, đúng vậy, tôi đã trông thấy anh vào quán này, lưu trong lòng, sau đó bác Trịnh đến hỏi thăm, tôi mới giúp một tay, cũng là nể mặt anh, có điều, tôi cũng chỉ là giúp đỡ, nhiều chuyện lớn như vậy, tôi đã đóng góp không ít đấy.”

La Nhận tỉnh rụi: “Đóng góp nhận tiền, muốn bao nhiêu thì mới coi là thích hợp?”

Sắc mặt Liên Thủ thay đổi, giọng gạo cười: “Một bữa cơm cũng không mời?”

La Nhận lấy ví ra: “Một bữa cơm bao tiền?”

Liên Thủ tức đến độ thái dương cũng nhức nhối, cô nhiều lần nhắc nhở mình đừng để anh chọc tức, nhưng không biết vì sao, lần nào anh cũng chỉ cần đâm câu là có thể đơn giản khiến cô bốc hỏa.Không được, thua người không thể thua trận.

Cô hít sâu một hơi, nở nụ cười tò vè chẳng sao hết.

“La Nhận, anh đừng tỏ vẻ chẳng ra gì như thế, tôi có hứng thú với anh, mượn cơ hội giúp đỡ hỏi thăm một chút về anh, đây không phải là chuyện rất thường tình sao, tôi cũng đâu có làm chuyện gì xấu xa sau lưng, không gây xích mích gì giữa anh và bạn gái, cũng rất thẳng thắn thân nhiên thừa nhận, anh là đàn ông đàn ang, có gì mà phải sợ?”

Cô xoay người đi tới cửa, vươn tay mở chốt cửa trên bị La Nhận cài lại ra: “Không còn chuyện gì nữa thì tôi về trước đây, mai còn có hẹn đi xem giấy dán tường với bác Trịnh.”

Cô mở cửa đi ra ngoài, gió thổi tới, nhưng cửa kính mau chóng đóng sầm lại, cảm giác như ngăn trở gió mát không cho vào.

La Nhận kéo kéo cổ áo, cảm thấy ngọt ngọt nóng nẩy, lát sau, cửa kính rung lên, anh tưởng là Liên Thủ quay lại, sắc mặt tối sầm xuống.

Cửa kính đẩy ra một khe to chừng bàn tay, lộ ra khuôn mặt của Mộc Đại, đôi mắt cô đảo tròn.

La Nhận bắt gặp cười rộ lên, bảo: “Qua đây.”

Mộc Đại cười hi hi đi vào, đến gần vươn tay ra ôm chặt lấy anh, đầu ngẩng lên, nói: “Bác Trịnh cáo trạng với em, nói anh làm chuyện xấu, kéo con gái xinh xẻo nhà người ta vào phòng, cửa khóa lại, mình cũng buồn xuống, anh muốn làm gì hả?”

Sắc mặt cô nghiêm túc, ngó đông ngó tây: “Cô gái xinh đẹp đâu rồi? Hử? Ở đâu?”

La Nhận đáp: “Trong lòng anh chứ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 29

Buổi tối, Mộc Đại lục tục tung tù kiểm kê chọn quần áo.

Chú Trương đi ngang qua cửa phòng cô, thấy quần áo bày bừa khắp giường, hình như

Viêm Hồng Sa đang làm quần sự quạt mo giúp Mộc Đại lựa đồ, chú Trương loáng thoáng nghe thấy Mộc Đại nói, ngày mai sẽ cùng đi leo núi tuyết với La Nhận.

Trước khi đóng cửa quần, chú Trương lại có ý đi ngang qua cửa phòng cô thêm lần nữa, cô vẫn chưa xong, vẫn đang roẹt roẹt kéo khóa balo tới tới lui lui.

Chú Trương nói: “Cô chủ nhỏ, cháu đi leo Ngọc Long Tuyết Sơn đấy à?”

Mộc Đại thoáng ngẩng lên: “Vâng.”

Chú Trương phát cáu: “Ngọc Long Tuyết Sơn, cháu mua vé là lên được rồi, làm gì mà cái phòng tán loạn lên thế này hả! Làm như đi leo Everest không bằng!”

Mộc Đại nói: “Chú sao hiểu được.”

Viêm Hồng Sa cũng phụ họa: “Chú Trương, người ta đi hẹn hò mà, chú không hiểu được đâu.”

Hai con nhóc thói tha cộng lại chưa chắc đã bằng tuổi ông mà lại còn dám nói ông “không hiểu”, chú Trương tức đến độ mắt trợn trừng sắp không thấy con người đâu.

Hôm sau, Mộc Đại dậy rất sớm, muốn đi tìm La Nhận ngay nhưng lại cảm thấy qua đó sớm quá có vẻ không được đề dặt lắm, bèn nhẫn nại giết thời gian, dạy Tào Nghiêm Hoa đánh một bài quyền.

Tào Nghiêm Hoa cuối cùng cũng được chuyển giai đoạn từ chạy vòng quanh và đá chân sang học chiêu thứ, phấn khích đến độ mặt mũi đỏ bừng, mỗi chiêu mỗi thức đều dốc lòng tập, vẻ mặt rất chỉ là tâm huyết.

Lúc ăn sáng, Một Vạn Ba không thấy đâu, Viêm Hồng Sa cũng không xuống, Mộc Đại cảm thấy Viêm Hồng Sa không ăn thì còn hiểu được: cô lần lượt mất người thân, dù sao cũng phải từ từ hồi phục, nhưng Một Vạn Ba thì đâu rồi?

Tào Nghiêm Hoa nói: “Tam Tam chắc là đang ra về ấy mà, hôm qua anh còn nói với cậu ta, cái gì đáng buồn thì đúng là nên buồn thật, nhưng đừng làm như thế có tình cảm sâu đậm với người rưng như thế, kiểu cách lắm!”

Mộc Đại phụt một tiếng phì cười.

Chú Trương làm bánh hành rán trứng chiên, thơm nức khiến lòng người tê dại, Mộc Đại ăn ngon lành, nghĩ lát nữa dù sao cũng đi tìm La Nhận nên lấy một cái túi thực phẩm, bọc một cái bánh lại, thực ra cũng chỉ là tiện tay, không nghĩ gì nhiều cả, nhưng ngang đầu lên thấy chú Trương đang nhìn mình về ghét bỏ, Mộc Đại như bị bắt gian tại trận, mặt thoát cái đỏ bừng.

Chú Trương nói: “Con gái già chồng như bát nước đổ đi, các cụ nui cảm có sai mà, nuôi không có lớn như vậy mà giờ đến cả một cái bánh trứng cũng phải mang cho cậu ta. Giờ còn chưa lấy chồng đâu nhé, mai kia già đi rồi, lại chẳng không cứ dăm ba hôm là về nhà mẹ đẻ ăn vạ cần đường hộp sữa à?”

Mộc Đại nổi quạu gầm chân bình bịch, xách túi lên bỏ chạy.

Tào Nghiêm Hoa nín cười, nhai bánh hành rán, xuyên qua cửa sổ nhìn theo cô, chọt sừng sốt.

Gã trông thấy một cô gái trẻ tuổi đứng đối diện quán bar, cả người bất động, đầu hơi nghiêng nghiêng, cứ chăm chăm nhìn vào Mộc Đại.

Tào Nghiêm Hoa cảm thấy trông cô gái đó rất quen, bỗng nhớ ra, đây không phải chính là cái cô Liên Thủ của Liêm Diễm sao?

Mộc Đại vẫn vùi thực phẩm trong tay, nhanh chóng đi xa, Liên Thủ xoay người nhìn theo cô, vẫn là đáng vẻ đó, cả người bất động, đầu hơi nghiêng nghiêng, như một cái tượng chạm khắc tinh xảo, bị người ta xoay sang một hướng khác.

Lâm gì vậy chứ, Tào Nghiêm Hoa đẩy bụng ngờ vực nuốt bánh.

Cổng đề hồ, kò đầu nhìn vào, bác Trịnh đã trông Sinh Đình chơi bên ao cá, Sinh Đình rất vui vẻ, thò tay khua nước rào rào.

Mộc Đại cười hi hi đi vào, bác Trịnh nhìn thấy cô, theo thói quen ra hiệu lên tầng: “La Tiểu Đào còn chưa dậy đâu, cháu lên gọi nó đi.”

Đề chứng tỏ mình không giấu đầu hở đuôi, đến không phải là chỉ đề tìm La Nhận, Mộc Đại rề rà mãi không lên, Sinh Đình tò mò kéo cái túi nylon trong tay cô, ngửi thấy mùi thơm, bèn tự móc ra ăn.

Mộc Đại chọc cô: “Gọi chị Mộc Đại đi, chị Mộc Đại.”

Sinh Đình chế cô phiền phức, vịn người một cái, xoay lưng về phía cô.

Bác Trịnh nói: “Đừng chọc Sinh Đình, giúp bác gọi La Tiểu Đào dậy đi. Hôm nay bác định lấp biển đèn cho Phượng Hoàng Lâu, bên kia nói bị hỏng xe, phải sang ngày mai mới đưa qua được, bác định bảo La Nhận lái xe đi lấy.”

Mộc Đại hơi ngạc nhiên: “Hôm nay ấy à?”

Bác Trịnh tỏ ra khó hiểu: “Hôm nay hai đứa bạn chuyện gì à?”

Mộc Đại lấp bắp: “La Nhận nói hôm nay đi leo núi mà.”

Ồ, leo núi.

Bác Trịnh tức giận: “Bác biết ngay mà, mấy đứa chúng mày chẳng đứa nào nhò được, còn cổ đông cô tây cái gì chứ, lúc chuẩn bị trang hoàng thì mất hút vào núi, giờ khai trương đến mông rồi thì lại đòi leo núi.”

“Hai ngày nữa khai trương à?”

“Lại còn không phải hả.”

Vậy mà lại quên mất chuyện lớn này, Mộc Đại vội đổi giọng: “... Vậy bọn cháu đợi khai trương xong leo sau cũng được.”

Bác Trịnh nhìn cô: “Tự nguyện? Đờng có bảo là bác ép đấy nhé.”

Mộc Đại gật gậy gật dề: “Tự nguyện ạ tự nguyện ạ, đề cháu nói với La Nhận.”

Bác Trịnh nói: “Vậy mới phải chứ, chuyện của nhà mình phải do người trong nhà chăm nom mới đúng. Cứ nhờ cô Liên giúp đỡ suốt, bác cũng thấy sượng mặt.”

“Cô Liên? Liên Thái?”

Bác Trịnh gật đầu: “Ừ đó, chính là cô Liên ấy. Hôm nay cô ấy tới rất sớm, đem các kiểu giấy dán tường tới cho bác xem, bảo bác chọn hoa văn, còn nói sẽ giúp bác đi lấy nữa.”

Bác Trịnh cũng không ngờ hôm nay Liên Thủ lại tới sớm như vậy, đúng lúc bác ra ngoài mua đồ ăn sáng, là Sinh Đình mở cửa cho cô, lúc trở lại, Liên Thủ đang cầm băng mẫu giấy dán tường vừa chờ bác vừa chơi với Sinh Đình.

Rõ ràng là một cô gái thân thiện hiền hòa, thật chẳng hiểu vì sao La Nhận lại không vừa mắt cô ấy nữa.

Bác Trịnh hơi khó xử: “Hay là, Mộc Đại này, cháu xem thử xem Tào Nghiêm Hoa với Một Vạn Ba hai đứa nó có đứa nào rảnh không, đi một chuyến đi, đừng để cô Liên giúp mãi thế...”

Bác chép miệng ra hiệu lên tầng trên: “La Nhận ấy à, hình như không hợp với cô Liên lắm.”

Mộc Đại cười: “Không phải là cầm tiền đi mua giấy dán tường bác chọn thôi sao, cháu cũng làm được.”

Bác Trịnh nhìn cô: “Thế này mới ra dáng cô chủ nhỏ chứ.”

Mộc Đại cười khanh khách, lúc sau nói: “Vậy cháu đi tìm cô ấy ngay giờ đây, mua sớm dán sớm.”

Cô xoay người định đi, xoa xoa đầu Sinh Đình tạm biệt cô, Sinh Đình nói: “Chị lên tầng chơi.”

Đến cả Sinh Đình cũng biết đề cô lên tầng, Mộc Đại dờ khóc dờ cười, nói: “Không lên đâu.”

Sinh Đình không để ý đến cô, dựng thẳng ngón tay đặt lên môi, nói: “Xụi.”

Mộc Đại dặn bác Trịnh: “Vậy bác báo với La Nhận một tiếng là cháu đã qua nhé.”

La Nhận dậy rất muộn.

Không biết có phải là do hợp phong thủy hay là do anh đã coi nơi này trở thành hậu phương vững chắc mà vừa đặt lưng xuống, anh đã lập tức vào mộng ngủ ngon lành.

Theo thói quen, anh đi sang phòng để Hưng Giản trước, trong bể cá, hình dáng của thanh Hưng Giản thứ ba ngày càng mờ nhạt, nếu nói hai thanh trước rất rõ ràng nét nào ra nét ấy thì thanh này quả thực là hệt như vết mực ố trong nước.

La Nhận cau mày.

Anh nhắm tính thời gian, hôm nay hẳn là ngày Trát Ma gọi đến.

Xuống dưới nhà, Sinh Đình đang cầm cành trúc nhỏ khua nước, cả cảnh trong áo hoảng loạn bởi tán loạn ra xung quanh, nghe thấy tiếng La Nhận xuống tầng, cô ngược lên, nói: “Chị lên tầng chơi.”

La Nhận chẳng hiểu ra làm sao, quay đầu liếc về phía cầu thang.

Bác Trịnh đang bụng đồ ăn sáng vào phòng, nói với anh, Mộc Đại đã tới.

Là Cái Túi Nhỏ à, La Nhận nở nụ cười, thuận miệng hỏi một câu: “Vậy cô ấy đi đâu rồi à.”

Bác Trịnh nói: “Cái Túi Nhỏ người ta ra đáng hơn cháu nhiều, còn biết quan tâm đến chuyện của Phượng Hoàng Lâu đấy, con bé đi mua giấy dán tường cho Phượng Hoàng Lâu rồi.”

La Nhận cảm thấy quái lạ: “Cô ấy biết làm mấy chuyện này à?”

“Trông mèo vẽ hổ thì có gì mà không làm được? Với lại, cô Liên sẽ dặn dò cẩn thận mà.”

Khoan đã, sao lại dính dáng tới người khác rồi?

Bác Trịnh cũng đoán ra La Nhận sẽ hỏi tiếp, chủ động kể rõ trước: “Chiều theo cháu thôi, nếu cháu đã không thích cô Liên thì bác cũng sẽ không để cô ấy hỗ trợ nữa, đỡ phải dây dưa không rõ. Bàn mẫu ở chỗ cô Liên, chắc Mộc Đại qua đó lấy rồi.”

La Nhận nhu chặt chân mày, đang định nói gì, điện thoại reo lên.

Là Trát Ma.

Anh nhận máy nói chuyện với Trát Ma, bác Trịnh tới bên ao cá, bắt chuyện với Sinh Đình: “Nào, đứng dậy thôi, lát nữa bác và anh Tiểu Đào đều có việc, đưa cháu sang quán bar nhé, phải ngoan ngoãn làm việc, biết chưa?”

Sinh Đình ịu xù ỏ một tiếng, lại nói: “Chị lên tầng chơi.”

Bác Trịnh nói: “Chị Mộc Đại của cháu bạn, lần tới sẽ lên tầng.”

Sinh Đinh mở to mắt, lại dựng ngón tay lên đặt bên môi, nhỏ giọng: “Xuyt...”

Lúc đó, bác Trịnh đi mua đồ ăn sáng, cô kéo Liên Thủ tới cạnh ao nước chơi bắt cá, chơi một hồi, đang hưng phấn, quay đầu lại thì không thấy Liên Thủ đâu nữa.

Ngẩng đầu lên, thấy Liên Thủ đang ở tầng hai, động tác nhẹ nhàng chậm rãi, đi tới cuối hành lang.

Cô ngược lên, nói “Chị lên tầng chơi!”

Liên Thủ quay đầu lại, nhìn xuống cô, dựng ngón tay đặt bên môi, hình như đang nói: “Xuyt...”

Liên Thủ rất nhiệt tình, lật bản mẫu ra đưa cho Mộc Đại xem, viết màu sắc kích cỡ lên giấy nhớ đưa cho cô, cũng chỉ cho cô địa chỉ nơi bán.

Xa thật đấy, số lượng bác Trịnh mua không ít, đến lúc đó, một xe taxi không biết có chở đủ hết không.

Mộc Đại đang nghĩ, Liên Thủ nói: “Hay là, tôi đi với cô.”

Cô giải thích: “Trước kia, lúc tiệm tôi trang hoàng cũng mua của nhà này, thường xuyên qua lại, cũng coi như là chỗ bạn bè. Có tôi đi cùng cô, anh ta sẽ lấy giá của cô rẻ hơn một chút, cô biết đấy, giá người quen mà, hơn nữa, còn có thể bảo anh ấy cho xe đưa qua, đỡ cho cô phải gọi xe.”

Đúng vậy nhì, Mộc Đại mỉm cười, cảm thấy tính tình Liên Thủ cũng rất được: “Vậy không làm lỡ chuyện buôn bán của cô chứ?”

“Không sao, tôi đi lấy ít đồ, cô chờ tôi một chút.”

Trát Ma kể lại tình hình hai ngày nay cho La Nhận.

Về tổng thể, nên là thế nào thì vẫn thế ấy, vẫn có người ở các trại khác tới xem người rừng, nhưng so với hai ngày trước thì ít hơn nhiều, xã ủy vẫn chưa phái người tới mang thi thể người rừng đi, ước chừng phải hai ngày nữa; nhưng mà trời lại mưa, rất phiền phức, sợ thi thể bị nước mưa dầm hỏng, họ còn phải lấy vải bạt ra che mưa...

Toàn chuyện vụ vật, chuyện cửa chuyện nhà của khoảnh đất rừng trong núi.

Trước khi cúp máy, hần đột nhiên nhớ ra chuyện gì.

“Chuyện này có rất nhiều người từ những làng xóm trước đây không có qua lại gì cũng tới, tôi nghe được một chuyện hiếm, cũng là về người rừng, có điều, đã là hơn hai mươi năm trước rồi.”

Tại La Nhận như có đóm lửa bùng lên, dùng một cái nỗ tung, cuống họng anh khô rát, lưng hơi ưỡn lên.

Anh linh cảm, chuyện này chính là chân tướng mà mình đang tìm.

“Họ nói, bên kia núi cũng có một cái trại, nghe nói vị trí cũng không cách chỗ các anh đi bao nhiêu, có điều, trại đó là trại của người Hán.”

“Cố người kể là, hơn hai mươi năm trước, trong trại có một người phụ nữ, lúc vào núi hái thuốc đã bị một người rừng cường hiếp, chồng người phụ nữ đó giận điên, tập hợp thợ săn của mười thôn tám trại vào núi lùng sục mấy ngày, cuối cùng vấy nó lại, bắn chết.”

“Kể là, người rừng kia còn to hơn con lần này bọn tôi bắt được ấy...”

La Nhận hỏi: “Sau đó thì sao?”

Sau đó? Chuyện sau đó Trát Ma không rõ lắm.

“Nghe nói mấy năm sau đó, cái trại đấy bị bỏ hoang, người Hán không giống với dân miền núi bọn tôi, đều có họ hàng quê cũ, chắc là đi tìm họ hàng nương tựa rồi, dù sao trong núi cũng cực mà...”

Cúp điện thoại, thái dương La Nhận nảy thành thạch.

Hơn hai mươi năm trước...

Thời gian vừa đứng, nếu đoán không sai, người phụ nữ bị cưỡng hiếp đó chính là người phụ nữ họ gặp trong núi, mà người rừng khi ấy bị bắn chết chính là cha của nữ người rừng.

Lúc Mộc Đại vào động đã nhìn thấy hình vẽ trên trần, nói là nữ người rừng khi còn bé có một người bạn nhỏ chơi cùng, bởi vậy nên đã suy đoán là trong núi vẫn còn một người rừng nữa.

Nếu sau khi chuyện xảy ra không lâu, người rừng kia đã bị ông chồng nổi giận tập hợp thợ săn bắn chết, vậy thì trừ phi người phụ nữ kia sinh ra một cặp song sinh, nếu không thì, từ đầu đến cuối, người phụ nữ hẳn là chỉ sinh ra có mình nữ người rừng.

Trong lòng La Nhận bỗng đánh thạch một tiếng.

Lúc đó, người phụ nữ kia đã lập gia đình, vậy thì, có khi nào bà ấy cũng đã có con rồi không?

Nếu thế, bạn chơi cùng của nữ người rừng, rất có thể không phải là người rừng.

Bạn đang đọc truyện *Bầy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 30

Có so sánh mới thấy chênh lệch, bác Trịnh thâm thía sâu sắc ý nghĩa của câu này.

So với La Nhận, Mộc Đại đúng là quá ngoan, mình vừa nói tới, cô đã lập tức bận hết cái này bận đến cái nọ chạy đôn chạy đáo đỡ dần Phượng Hoàng Lâu.

Mà La Tiểu Đào thì sao, nói đi nói lại cũng chỉ phí nước bọt, anh vẫn hai chữ: Không đi.

Anh nói: Có một cái biến hiệu thời mà, sao cũng phải để anh lái xe đi lấy chứ, đi lấy biến hiệu, bác có suy nghĩ đến cảm nhận của Hummer không, bảo họ thuê một cái xe mang tới không được sao, phí thuê xe cháu trả.

Bác Trịnh tức muốn phun máu, gọi điện mách với Mộc Đại.

Chính bác cũng không nhận ra, đạo này mình mách Mộc Đại chuyện La Nhận hơi bị nhiều.

Mộc Đại đáp: “Đề cháu về bảo anh ấy.”

Bác Trịnh gần đứng dừng: “Phải nói nó ác vào! Tất xấu đây người, sáng không chịu dậy, tối không chịu ngủ, cứ nói đến lao động là linh đi mất, không hạ bệ uy phong của nó đi thì nó ngồi lên đầu bác luôn mất thôi!”

Mộc Đại ở đầu bên kia cười cười, hoàn cảnh bên đó có vẻ rất ồn ào, loẹt xoẹt không ngừng, là tiếng cắt giấy.

Bác Trịnh nhớ ra chuyện chính: “Bên cháu thế nào rồi, sắp xong chưa?”

Mộc Đại đáp: “Sắp xong rồi ạ, chút nữa là bọn cháu về.”

Ngất máy, Mộc Đại nhìn nhân viên đóng gói, giấy dán tường từng ống từng ống cuộn chặt, bên ngoài dùng màng bóng khí gói kín, Mộc Đại sợ mua không đủ, đặc biệt đặt nhiều nhiều hơn chút, rồi thương lượng với chủ cửa hàng xem dùng không hết có thể trả lại không.

Trước cửa đỗ một xe van, may nhờ Liên Thủ quen biết với chủ cửa hàng nên ông chủ mới đồng ý cho xe của cửa hàng tới đưa giúp lần này.

Đương nói chuyện, quẩy đồ nướng phía đối diện bay mùi qua.

Liên Thủ đề nghị ăn đồ nướng.

Mộc Đại định qua đường mua, đúng lúc lại bị chủ cửa hàng gọi đi thanh toán, Liên Thủ cười bảo đề mình đi mua, Mộc Đại chợt nhớ ra: “Tôi không ăn cay.”

Liên Thủ sớm đã đi xa, chẳng biết có nghe thấy không.”

Sau khi xong xuôi, lên xe, tài xế lái xe ra ngoài thành phố, Liên Thủ giải thích với Mộc Đại, trên xe có hai đơn hàng, còn phải đưa sang một nhà khác trước.

Vừa nói vừa mở hộp nhựa đồ nước đưa cho Mộc Đại.

Mở ra xem, màu ốt cay đỏ au, trong lòng Mộc Đại thăm than khổ, lại không tiện biểu hiện ra ngoài, đành cố hết sức vẩy cái xiên phôi bột ớt xuống.

Bột ớt siêu cay, mới ăn hai miếng đã phải há miệng xuyết xoa không thôi, cảm thấy môi như bị thiêu cháy, lúc La Nhận gọi tới, cô vẫn đang quạt gió bên miệng.

La Nhận buồn cười, hỏi cô: “Nghe giọng kỳ thế?”

Mộc Đại đáp: “Em ăn đồ nướng, cay chết người.”

Vừa nói vừa xuyết xoa, Liên Thủ đưa nước cho cô, cô mở nắp, ực ực một hớp lớn.

La Nhận không biết nên nói gì, tưởng tượng đáng về ăn cay đỏ bừng mặt của cô, cảm thấy rất đáng yêu.

Nghĩ nghĩ rồi hỏi cô: “Em đi một mình?”

“Cô Liên quen người bán nên dẫn em đi cùng.”

Liên Thủ? Sao cô ta lại đi cùng? La Nhận cảm thấy không dễ chịu lắm, nghĩ có khả năng Liên Thủ đang ở ngay cạnh cô, không tiện nói thêm gì, chỉ đành dặn Mộc Đại cố gắng trở lại sớm, lúc ngắt máy, còn nói: “Đừng thân cận với cô Liên Thủ đó quá.”

Vì sao? Mộc Đại không tiện hỏi.

Cô nắm lấy tay vịn bên trên ở ghế sau, ngắm cảnh đường phố lướt qua ngoài cửa sổ, lại nhớ tới lời bác Trịnh.

La Nhận ấy à, hình như không hợp với cô Liên lắm.

Không thích ai đó, dù sao cũng phải có lý do chứ.

Mộc Đại len lén xoay qua nhìn Liên Thủ, cô ngồi bên cạnh, mắt nhắm lại, dựa đầu vào gối xe nghỉ ngơi, trên cửa sổ xe mở một cái khe nhỏ, gió thổi tung tóc cô, để lộ ra khuôn mặt thanh tú.

Nhìn rất đẹp mà, sao La Nhận lại kéo Liên Thủ vào phòng khóa cửa thả mình thế? Tối đó, ban đầu cô cũng muốn hỏi, nhưng bị mấy câu của La Nhận rót thuốc mê vào tai, quên mất.

Đợi chút nữa về phải thăm vấn La Nhận mới được, nghiêm khắc thăm vấn.

Xe xóc nảy, Mộc Đại ngáp một cái, cảm thấy rất buồn ngủ.

Mí mắt dần nặng trĩu như treo ngàn cân, cô xoa xoa cổ, chọn một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại tựa vào gối trên xe.

Liên Thủ chậm rãi mở mắt.

Hôm nay ở Phượng Hoàng Lâu có hai việc, một là dán giấy dán tường, hai lắp biển hiệu.

Biển hiệu đến tới sẽ đưa tới, giấy dán tường còn đang trên đường, thấy đang lúc rảnh,

Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa, Viêm Hồng Sa tới tìm La Nhận, hỏi tình hình bên Trát Ma.

Câu trả lời là: Tất cả vẫn như thường.

Thật sự là như thường sao? Thanh Hùng Giản thử ba này, đến cả ảnh nước họ cũng chưa vẽ ra được.

Cả đám ngồi trong phòng không biết phải làm sao, Tào Nghiêm Hoa nhìn thanh Hùng

Gần viền mép mơ hồ, lại chỉ vào con phượng hoàng màu hồng nhạt trong nước: “Theo lý thuyết, bắt được thanh thử ba cũng gần như là thu được một nửa số Hung Giản, con phượng hoàng này phải lớn hơn một chút mới đúng, đầu thế chẳng chút biến hóa nào thế này được?”

Gã đề nghị: “Hay là, chúng ta tìm Thần Côn hỏi xem?”

Thần Côn cũng đâu phải là biết tuốt đâu, La Nhận trầm ngâm một hồi, kể lại suy đoán của mình cho họ nghe.

Nếu bạn chơi cùng người rừng là người bình thường, vậy thì khó tìm rồi. Ai biết được người trại đó về sau đi đâu chứ? Trời nam đất bắc, Trung Quốc to như vậy, chỗ nào cũng có thể.

Viêm Hồng Sa thờ dật: “Có khác nào mò kim đáy bể đâu.”

Đúng vậy, chính là cụm từ này, mò kim đáy bể.

La Nhận cười khổ, liếc thấy vị trí Trại Tự trên bản đồ vẫn cấm cái đỉnh đầu xanh, bèn tiện tay nhặt một cái màu đỏ đi thay.

Tào Nghiêm Hoa đi tới bên bàn hí hoáy với máy tính của La Nhận, mở ảnh so sánh ra xem, lại mở một tệp, bên trong toàn là video xếp theo thời gian ghi hình.

Trước đó gã đã nghe La Nhận nói qua, trong phòng này có đặt camera, ước chừng là ghi hình giám sát 24/24.

“Không xóa đi à, để tồn bộ nhớ.”

La Nhận nói: “Anh tua nhanh hết một lượt đi, không có gì dị thường thì xóa.”

Tào Nghiêm Hoa click vào video mới nhất ngày hôm nay, kéo chuột ngược về vài giây trước, là hình ảnh họ thảo luận trong phòng, cảm thấy rất thú vị, gã nhìn Viêm Hồng Sa trong màn hình: “Không phải vào ống kính sẽ béo ra mười cân sao? Em Hồng Sa, em lên hình mà vẫn trông như bình thường.”

Vừa nói, vừa vèo vèo kéo ngược lại phía trước, cho đến khi trước mắt chợt lướt qua một bóng người.

Người kia không ứng với bất kì người đáng ra phải xuất hiện nào.

Tìm Tào Nghiêm Hoa đập tình hình, gả nướ nước bọt, một lần nữa tìm lấy một thời điểm thích hợp, phát video ở chế độ bình thường rồi chỉnh âm lượng lên cao nhất.

Âm thanh huyền ảo, tiếng mở cửa, Một Vạn Ba và Viêm Hồng Sa không nhận được lại gần, La Nhận đang đứng bên bàn đồ cũng bị âm thanh thu hút mà xoay đầu lại.

Viêm Hồng Sa nhận ra đầu tiên: “Đây không phải là cái cô... chủ của cái tiệm thích bắt người kia sao? Sao có ta lại vào đây?”

Cô vừa nói vừa quay sang nhìn La Nhận: “Anh mời cô ấy tới?”

La Nhận chăm chú nhìn màn hình: “Không.”

Trên màn hình, Liên Thủ đứng cạnh bể cá, trong ngực áo có thứ gì đó lóe sáng.

Môi Viêm Hồng Sa khô róc, cổ huyết Một Vạn Ba bên cạnh, thấp giọng báo: “Nhìn cổ cô ấy kìa.”

Trên cổ Liên Thủ có một sợi dây đeo màu đen.

Tào Nghiễm Hoa cũng gần như phản ứng lại trong chớp mắt, gãi cảm thấy hoang đường đến khó mà tin nổi: “Đây... Sao có thể?”

Sự đôi sao có thể trùng hợp đến thế chứ, vừa mới nổi tim người này chẳng khác nào mở kim đáy bể, vậy mà cô ta đã xuất hiện trên màn hình rồi, hơn nữa, lại còn là một gương mặt quen thuộc.

Dây đeo màu đen, cách lớp áo ẩn hiện mặt dây chuyền phát sáng, đó chính là mảnh hổ phách son còn thiếu sao?

Sắc mặt La Nhận hơi tái đi, nói: “Gọi điện thoại cho Mộc Đại.”

Không ai động dây, nhất thời, không ai hiểu được ý anh.

La Nhận lặp lại một lần nữa, lần này, trên mặt anh tỏa ra vài phần sát khí.

Anh quát lớn: “Mau gọi điện thoại cho Mộc Đại đi!”

Viêm Hồng Sa bị họa, vội lấy điện thoại ra gọi cho Mộc Đại, Tào Nghiễm Hoa cũng bấm số.

Nói thông, nhưng không ai nhận.

Viêm Hồng Sa thử mấy lần, cẩn thận nói: “Hay là, đợi lúc nữa đi, chắc cô ấy đang bận không nghe được.”

La Nhận không nói gì, trên màn hình, Liên Thủ xoay người rồi đi, không hề động vào bất kì thứ gì trong phòng.

La Nhận bắt đầu tự mình gọi điện thoại, ngắt máy, gọi lại, rồi lại ngắt, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Lúc sau, anh nói: “Mộc Đại đi cùng Liên Thủ.”

Sống lưng Một Vạn Ba lạnh toát: “Tức là, bạn chơi với người rừng chính là... Liên Thủ?”

La Nhận không đáp, anh nhìn chòng chọc vào điện thoại, dự cảm không may như mây đen ùn ùn kéo đến.

Kỳ thực, từ sớm đã loáng thoáng có manh mối, ngay từ đầu, dù Tào Tinh Nương ở những vùng khác nhau có hình tượng khác nhau, nhưng chỉ có Tào Tinh Nương trong tiệm của Liên Thủ mới có hình dạng giống cái thấy trong trại như đúc.

La Nhận cảm thấy trong đầu ông ông, anh nghe thấy Tào Nghiễm Hoa nói: “Tôi rồi tôi rồi, tôi đã sớm báo mà, mảnh hổ phách còn thiếu giống như một cái máy bắt sóng, Liên Thủ đeo nó, nhất định cũng sẽ chịu ảnh hưởng của Hung Gian, giống như miếng hổ phách son nữ người rừng đeo ấy, sẽ vô cùng nghe lời người phụ nữ kia...”

Đúng vậy, trước đây không có gì khác thường là bởi Liên Thủ cách đó quá xa, nhưng hôm nay thì khác, vừa vặn đúng một ngày trước, họ trở về, bỏ thanh Hung Gian thứ ba vào bể cá.

Mà ngay sáng sớm nay, Liên Thủ đã mang mẫu giấy dán tường sang tìm bác Trịnh.

Thanh Hung Gian thứ ba không hoàn chỉnh, hung hăng vùng vẫy khắp phía, Liên Thủ cảm ứng được nên lên tầng...

Báo sao sáng nay Sinh đình cứ lặp đi lặp lại “Chị lên tầng chơi”, cô đã tận mắt trông thấy, nhưng lại không thể biểu đạt rõ ràng.

Viêm Hồng Sa cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, giọng cô hơi run lên, nhưng vẫn nỗ lực suy nghĩ lạc quan: “Mộc Đại biết võ, Liên Thủ hẳn không phải đối thủ của cô ấy, chắc là, lúc nữa sẽ về thôi...”

Cô không nói được nữa, chính cô cũng không tin những lời này, võ công đối phó với đao thật sừng thật còn hữu dụng, nhưng lỡ như Liên Thủ dùng ám chiêu thì sao?

Sắc mặt Tào Nghiễm Hoa tái trắng, lần đầu tiên gọi vào số Mộc Đại, ngón tay run rẩy, mãi không bấm được vào đúng phím, gãi nói: “Chuyện này mọi người cùng làm với nhau, vì sao lại tìm đến em tiểu sư phụ hạ thủ trước, có tìm cũng phải tìm tới mới đúng, tôi chẳng có bản lĩnh gì...”

La Nhận bỗng ngắt lời gãi: “Không phải.”

“Người phụ nữ kia bị giết hai lần. Lần đầu tiên là lão Viêm giết bà ấy, bà ấy đã treo chết Bào Viêm. Lần thứ hai, là Mộc Đại giết bà ấy. Tôi không biết Hung Gian ảnh hưởng tới Liên Thủ như thế nào, nhưng, nếu cô ta muốn trả thù, người đứng mũi chịu sào, chắc chắn chính là Mộc Đại.”

Trời nhanh chóng chuyển tối, nhưng vẫn chưa có chút tin tức nào của Mộc Đại.

Điện thoại của cô vẫn không gọi được, Liên Thủ cũng chưa về lại tiệm, còn cửa hàng bán giấy dán tường kia thì bác Trịnh cũng không rõ lắm, chỉ nói là bạn của cô Liên.

La Nhận hạ quyết tâm, báo Một Vạn Ba tra số vàng, tìm tất cả những cửa hàng bán giấy dán tường, gọi cho từng hàng một.

Cả đám ở Phương Hoàng Lâu, lần lượt gọi điện thoại, bác Trịnh hiểu được sơ sơ phần nào, biết xảy ra chuyện không ổn, hoang mang hỏi: “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Không ai giải thích cho bác, Sinh Đình ngồi trên cái ghế trong góc, miết tới miết lui lên mặt bàn.

Đúng lúc đó, điện thoại của La Nhận chợt vang lên.

Màn hình hiển thị là Mộc Đại.

Nhận máy, đầu bên kia rất ồn ào, tiếng âm ĩ nhồn nháo, xen lẫn rất nhiều tạp âm, có cả tiếng xe cứu thương, vậy nhưng trái lại, La Nhận nghe thế mà bình tĩnh hơn nhiều.

Đầu máy bên kia vang lên giọng của một người đàn ông xa lạ.

“Tôi xem thấy cách đây gần nhất, cuộc gọi đến hầu như là do anh gọi, anh với chủ máy có quan hệ thế nào?”

La Nhận đáp: “Cô ấy là bạn gái tôi.”

Đầu kia ồ lên một tiếng, báo cho anh một dãy số: “Làm ơn gắng hết sức liên hệ với người nhà, đến bệnh viện thành phố, đến rồi gọi cho số này, sẽ có người đón.”

La Nhận cảm thấy trong đầu trống rỗng, anh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bên kia thoáng trầm mặc: “Tai nạn giao thông.”

“Người thế nào rồi?”

Lần này, thời gian trầm mặc của bên kia lâu hơn một chút: “Các anh đến bệnh viện trước đã rồi nói tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 31: Vĩ thanh

Đêm đã khuya, La Nhận một mình ngồi trên hàng ghế ngoài hành lang bệnh viện.

Rất nhiều chuyện phải làm, ai nấy đều đang rất bận rộn, Viêm Hồng Sa và Một Vạn Ba đến hiện trường xảy ra chuyện, Tào Nghiễm Hoa quay lại Liêm Diễm, cố gắng đi tìm Liên Thủ, chủ Trương đang hỏi thăm bác sĩ tình hình, còn phải nghĩ mọi biện pháp liên lạc với Hoắc Tử Hồng, bác Trịnh đang ứng phó với cảnh sát giao thông và bên gây chuyện, vẫn phải trông nom Sinh Đình đang lên cơn quấy ầm ĩ.

Chỉ có La Nhận là không làm gì cả, trong đầu anh loạn thành một mớ bòng bong, phòng ICU không cho phép vào trông bệnh nhân, anh chỉ muốn ngồi chờ bên ngoài phòng bệnh, không muốn để ý đến bất kì một chuyện vụn vặt nào hết, cảm thấy

rất phiền, từng khuôn mặt, từng cái mồm há ra ngậm vào đầu rất phiền.

Bác sĩ nói, Mộc Đại đã rơi vào hôn mê, não bộ có ngoại thương, nhưng quét CT thì không thấy bị tụ máu hay sung tấy gì lớn, tạm thời không xác định được có cần mổ sọ hay không, chỉ có thể đồng thời vừa dùng thuốc điều trị vừa quan sát, hi vọng bệnh nhân có thể tự mình tỉnh lại.

Không có thông tin gì chắc chắn, bởi đó là đại não, là bộ phận phức tạp khó hiểu nhất của cơ thể người, có người bị đánh nát nửa bộ não mà vẫn có thể sinh hoạt bình thường, nhưng cũng có người chỉ va đập một phát thôi đã không thể nào tỉnh dậy được nữa.

Giống như có người phụ nữ thì sinh đẻ dễ như đẻ trứng, có người lại có thể vì khó sinh mà mất mạng.

Khoa học phát triển đến ngày nay, có thể lên trời xuống biển, nhưng vẫn không thể phân tích hết được bản thân loài người.

Cảnh sát nghĩ ngờ là có ý giết người, bởi trong cơ thể Mộc Đại có chất gây mê còn sót lại, đồng thời trên cổ có rất nhiều vết dây thắt sâu hoắm.

Nhưng người say rượu gây ra tai nạn lại khai rằng, đây là tự sát, tuy gã uống rượu, phản ứng trì trệ, nhưng chưa đến mức thần chí không rõ – cô gái này tự mình xuất hiện trước xe.

...

Đủ loại ý kiến, từng câu từng chữ lớn vồn bên tai.

Một tiếng trước, chủ Trương nổi giận rất lớn với anh, hỏi: “La Nhận, cậu làm sao thế hả, vì sao Mộc Đại đi theo cậu, giúp đỡ cậu mà lại xảy ra chuyện lớn như vậy?”

Thực ra chuyện không thể trách La Nhận, Mộc Đại chạy việc cho Phương Hoàng Lâu, cũng không thể coi là giúp đỡ La Nhận, nhưng con người là thế đó, có chuyện xảy ra, lửa giận chưa chắc đã trực tiếp trút vào hung thủ mà lại bặt lên những người liên quan.

Nếu nó không phải bạn gái cậu...

Nếu sáng sớm nó không đi tìm cậu...

Truy tìm căn nguyên như vậy, mọi cái sai đều thành tại anh.

La Nhận không thanh minh một câu nào, anh chỉ thấy phiền, thậm chí anh còn không nhớ rõ là ai khuyên chủ Trương rời đi.

Anh chỉ nhớ lời bác sĩ: Não không bị tụ máu, không có sung tấy, đội bệnh nhân tự mình tỉnh lại, nếu tỉnh lại được thì không có vấn đề gì lớn, nếu không tỉnh thì rất khó nói.

Anh chỉ muốn chờ ở đây.

Trong hành lang vang lên tiếng bước chân, xen lẫn với những tiếng ơ a không nhận được Sinh Đình.

Là bác Trịnh.

Bác Trịnh nạt Sinh Đình, bảo cô không được nghịch ngợm, sau đó ngồi xuống cạnh La Nhận, há miệng ra mấy lần mà mãi không nên lời, câu đầu tiên nói ra, ít nhiều vẫn là muốn biện hộ cho mình.

“La Nhận này, bác thật sự không biết cô Liên kia lại có thể như vậy...”

La Nhận không muốn nghe: “Cảnh sát giao thông nói thế nào?”

Bác Trịnh bình tĩnh lại: “Hình như là nói, muốn tái dựng lại hiện trường xảy ra tai nạn gì đó, nói là, nếu quả thật giống như tài xế nói, Mộc Đại tự mình đứng dậy, sau đó bị đâm, xung lực lớn như vậy, khả năng chết ngay tại chỗ rất cao, họ cảm thấy có gì đó không đúng...”

Như có ý ở ngoài lời, La Nhận ngẩng đầu lên: “Có ý gì?”

“Bọn họ suy đoán, Mộc Đại lúc đó phần nào có chút phòng bị cho bản thân... Cho dù không phải là phòng bị thì nhất định cũng là làm giảm xóc...”

Nhưng loại giảm xóc cũng tương tự như thu người giữa không trung, người thường chắc chắn là không làm được, bác Trịnh lúc đó nghe xong, vội nói là Mộc Đại luyện võ từ nhỏ, cảnh sát nghe vậy thì cảm thán, người tập võ đúng là không giống người thường, dù khi đó ý thức mơ hồ nhưng phản xạ của cơ thể cũng vẫn vượt xa người thường.

Thật vậy sao? Trong lòng La Nhận tìm lại được một thoáng an ủi nhàn nhạt.

Bác Trịnh ấp úng, không biết nên nói thế nào: “Hay là, Tiểu Đào này, cháu về nghỉ ngơi trước đi, ở đây đã có y tá trông nom rồi. Bác nghe nói lão Trương nổi giận với cháu, xem chừng hẳn là sẽ không cho cháu vào đó đầu tiên đâu...”

La Nhận ngắt lời bác: “Cháu chỉ muốn chờ ở đây thôi.”

Bác Trịnh thở dài, Sinh Đình lại bắt đầu quấy, khóc lóc nặng nề đòi đi ngủ.

La Nhận nói: “Bác đưa Sinh Đình về trước đi.”

Tờ mờ sáng, La Nhận nhận được điện thoại của Tào Nghiêm Hoa, tiếng chuông từng hồi vang lên, nghe rất gấp gáp.

Vậy mà anh lại không lập tức phản ứng lại ngay, đến tận khi y tá đi ra chỉ vào túi áo anh, anh mới nhận ra điện thoại đang reo.

Bắt máy, Tào Nghiêm Hoa gấp gáp gào lên.

“Anh Tiểu La, anh mau tới đây đi, bọn tôi tìm được Liên Thủ rồi...”

Liên Thủ?

Con người La Nhận phút chốc co thắt lại, cả người đứng bật dậy khỏi ghế.

Tào Nghiêm Hoa chặn được Liên Thủ, ít nhiều cũng là nhờ may mắn.

Gã nghĩ, nếu Liên Thủ cảm ứng được thanh Hung Giản thứ ba, tiếp đó bị ảnh hưởng đến thần trí là vào lúc đến tìm bác Trịnh sớm hôm đó, vậy thì một loạt mưu tính của cô đều là tiến hành nóng vội.

Bác Trịnh từng đề cập, Mộc Đại đi tìm Liên Thủ cách thời gian Liên Thủ rời đi không bao lâu.

Hại người xong muốn đào thoát, dù sao cũng phải thu thập chút ít, gia nghiệp của Liên Thủ vẫn còn ở đó, khả năng hoàn toàn vứt hết không lớn, nhất là cái món trấn tiệm một trăm tám mươi tám ngàn cô ta nâng niu như trân bảo kia, sao cô ta chịu cam lòng nói bỏ là bỏ chứ?

Rất có thể cô ta sẽ quay lại tiệm.

Bởi vậy nên Tào Nghiêm Hoa nhanh chóng quyết định, tuần tra qua lại quanh mấy con hẻm nối thông tới tiệm, trời chưa sáng, thành cổ yên lặng không chút tiếng người, Tào Nghiêm Hoa nhẫn nại chờ đợi, cho đến khi thấy bóng dáng Liên Thủ xuất hiện ở một con ngõ tắt không người.

Cô như say rượu, nghiêng nghiêng ngã ngã, trong lòng Tào Nghiêm Hoa rất căng thẳng, cầm một cục gạch đi tới, đập một phát khiến cô ngã lộn xuống.

Lúc Liên Thủ ngã xuống đất, vang lên một tiếng trầm nặng, Tào Nghiêm Hoa sợ đến độ tìm muốn nhảy khỏi hẻm, cũng may quanh đó không có ai, gã đi đường vòng, kéo Liên Thủ vào từ cửa sau Phương Hoàng Lâu.

Quán còn chưa khai trương, mọi góc ngách đều tỏa ra mùi sơn sửa trang hoàng, Tào Nghiêm Hoa vào quán rồi mới bắt đầu run rẩy, hồi trước gã làm trộm, cũng chỉ là loại trộm “ôn hòa”, đã thương người thế này thật sự là lần đầu tiên.

Gã cảm thấy, mình không thể tự xử lý được tình huống này, cảnh sát chắc chắn rất nhanh cũng sẽ tra ra Liên Thủ, việc mình làm sẽ bị liệt thành gì? Quấy rối chấp pháp? Giăm cảm bắt hợp pháp?

Gã gọi điện tìm Một Vạn Ba, Viêm Hồng Sa, định bụng hỏi ra chút đầu mối rồi mới tìm La Nhận, ai ngờ...

“Không nói à?”

“Ừ.” Tào Nghiễm Hoa nắm ống nói, hơi run tay, trời nhanh chóng chuyển sáng, nắng ban mai dần rọi xuống, trời càng sáng, gió càng thêm hoảng hốt, “Cô ta nói mình không nhớ rõ, tôi hỏi rất nhiều lần rồi, cũng từng đe dọa cô ta, nhưng cô ta chết cũng không hé răng một câu.”

La Nhận cười gằn: “Vậy để tôi giúp cô ta nhớ lại.”

Giọng điệu này...

Tào Nghiễm Hoa rung mình.

La Nhận tới rất nhanh, vào từ cửa trước, ầm một tiếng đóng cửa, vươn tay chốt chặt cửa.

Lúc làm điều này, mắt anh nhìn chăm chăm vào Liên Thủ đang ngồi trên ghế.

Nói cho đúng, cô không phải đang ngồi mà là bị trói trên ghế, nhưng cách trói tương đối nhẹ nhàng, đám Tào Nghiễm Hoa đúng là đã đe dọa cô, có điều cũng chỉ là để phô trương thanh thế, cô cũng chẳng sợ sệt bao nhiêu.

La Nhận đi qua, gạt miếng băng dán bít miệng cô ra, động tác rất ma mãnh, Liên Thủ bị đau, nhủu mày lại.

“La Nhận, các anh không có quyền làm thế này! Muốn hỏi cũng phải là cảnh sát hỏi tôi, tôi sẽ kiện các anh!”

Một Vạn Ba hơi khấn trương, xuyên qua khe mảnh trúc ngó ra ngoài, rất sợ tiếng Liên Thủ sẽ thu hút người qua đường.

La Nhận không doái hoài gì đến cô, vươn tay chộp về phía cổ cô, Liên Thủ trong vô thức muốn tránh, nhưng không tránh né, La Nhận nắm lấy dây đeo trên cổ cô kéo ra, miếng hồ phách màu son hiện ra.

Ngay sau đó, anh gạt mạnh một cái.

Viêm Hồng Sa đoán ra được dụng ý của La Nhận, vội cầm một cái chậu vào bếp hứng nước, hứng được nửa chậu thì bùng ra, La Nhận thuận tay ném miếng hồ phách vào, miếng hồ phách lập tức chìm xuống đáy chậu.

Lúc này anh mới cất tiếng hỏi cô: “Cô biết Mộc Đại là bạn gái tôi đúng không?”

Liên Thủ nói: “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi thật sự không nhớ rõ!”

La Nhận: “Nhớ lại lần nữa xem.”

Lúc anh nói, ngữ khí ôn hòa, tỏ ra rất nhẹ nhàng bình thản, Liên Thủ không coi ra gì: “La Nhận, anh đừng tự gây phiền toái cho mình, các anh thế này là giam giữ bắt...”

Còn chưa dứt lời, La Nhận thoát cái tay đối sắc mặt, nhắc chân đạp mạnh một cái lên tay vịn của ghế, ghế vừa lùi ra sau vừa xoay vòng, mang theo cả Liên Thủ đập vào tường rồi ngã đổ ra sàn.

Đám Tào Nghiễm Hoa và Viêm Hồng Sa cũng biến sắc.

“Đe dọa” trước đó của Tào Nghiễm Hoa đơn giản cũng chỉ là “Cô có tin tôi quát cô không, có tin tôi đánh cô không”, nhưng nếu thật sự bạo giả xuống tay với cô gái trẻ xinh đẹp này, giả không thể làm được, mà La Nhận vừa tới đã động thủ, hoàn toàn khiến giả sợ đến bối rối.

Trong ấn tượng của gã, La Nhận trước nay vẫn luôn lịch sự lễ độ, đến cả chửi thề nói tục cũng chẳng vắng ra được mấy câu, đối xử với Mộc Đại thì càng chiều chuộng hết sức, Tào Nghiễm Hoa vẫn cảm thấy, anh tuyệt đối chính là loại đàn ông hòa nhã không bao giờ động tay động chân với phụ nữ.

Gã lắp bắp: “Anh Tiểu La, anh anh anh...kiểm chế một chút...”

Dù sao cũng là xã hội pháp trị, tự mình bắt Liên Thủ lại, trong lòng gã đã thấp thóm lấm rồi, rất sợ để lại hậu quả, sao chịu nổi La Nhận ra tay như vậy chứ.

La Nhận làm như không nghe thấy, chậm rãi đi tới trước mặt Liên Thủ, ngồi xổm xuống, vươn tay ra nhắc cổ áo cô, xách cả người cả ghế dựng lên.

Mặt Liên Thủ trắng bệch.

La Nhận nói: “Đòi tôi hận nhất là người khác động vào người của tôi, anh em của tôi, người yêu của tôi, tôi hận nhất là người khác động tới họ!”

Nói đến đây, sắc mặt đột ngột chuyển dữ tợn, tay chộp về phía trước, bóp ngay trũng cổ Liên Thủ.

Đầu đầu Một Vạn Ba té rần, cùng Viêm Hồng Sa một trái trái một phải tiến lên kéo La Nhận lại: “La Nhận, bình tĩnh, bình tĩnh lại đã.”

La Nhận nhoen cười, buông tay ra, Viêm Hồng Sa và Một Vạn Ba đột vững lấy Liên Thủ và cái ghế, tóc cô hơi rối, má phải không biết có phải là ban nãy bị đụng hay không mà sưng lên một cục.

La Nhận quay đầu liếc Tào Nghiễm Hoa, thực sự cứ như ma nhập, Tào Nghiễm Hoa vậy mà lại hiểu ngay tập lự, vội vàng kéo một cái ghế qua.

La Nhận ngồi xuống ghế, đối diện Liên Thủ, hỏi cô: “Có ấn tượng gì không?”

Liên Thủ bắt đầu thấy sợ, nói mà nghẹn ngào: “Tôi thật sự không nhớ rõ mà La Nhận.”

La Nhận cười cười: “Tôi tin.”

Anh ngả ra sau dựa vào lưng ghế, dường như hơi uể oải, một hồi lâu không nói gì, lâu đến mức đám Viêm Hồng Sa bắt đầu thấy bất an.

“Tôi hỏi, cô trả lời, đừng có giờ trò trí trá, cũng đừng mong tôi khách khí với phụ nữ.”

Liên Thủ thấy được, anh đối xử với phụ nữ còn chẳng khách khí bằng đám Tào Nghiễm Hoa và Một Vạn Ba.

“Quê cũ của cô là ở vùng Kiếm Quế, gần Tứ Trại, phải không?”

Liên Thủ bỗng trợn to mắt, đôi môi tái nhợt hơi nấp máy, tựa hồ muốn nói gì.

Ngay sau đó, La Nhận hỏi: “Mẹ cô, có phải từng sinh ra một người rừng không?”

Liên Thủ im lặng một hồi, đột nhiên, khôi phục lại dáng vẻ dửng dưng.

“Đã biết cả rồi à,” Cô nói, “Đừng vậy đấy.”

“Năm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Liên Thủ cắn môi, vẻ mặt có phần đau thương.

“Cũng chẳng có gì, các anh hỏi vậy, chắc cũng biết không ít rồi nhì. Khi đó, ai cũng nói trong núi có người rừng, nhưng cũng chưa từng có ai thật sự trông thấy, cũng không để tâm, mãi cho đến một ngày, mẹ tôi vào núi, bị...”

Cô cười cười: “Chuyện chính là như thế. Bố tôi ở trong trại, khuya lắm rồi vẫn không thấy mẹ tôi về, bèn dẫn người lên núi tìm, lúc tìm được, người rừng đã sớm chạy mất.”

La Nhận mặt không đổi sắc: “Sau đó, bố cô tìm thấy sao?”

“Đúng vậy, giống như anh thôi, có ai lại không hận người khác động tới vợ mình? Huống hồ còn là một con súc sinh. Bố tôi dẫn người vào núi truy lùng, cuối cùng cũng bắt được.”

Viêm Hồng Sa chen vào: “Giết nó?”

Liên Thủ đáp: “Đúng, giết rồi kéo về, cắt thịt bỏ nòi, chắc là còn vớt ra ăn vài miếng nữa – ăn vài miếng rồi mới xả hận được.”

Lúc nói lời này, cô nghiêng răng, hận ý dường như đến ngày hôm nay vẫn chưa còi bỏ được.

La Nhận hỏi: “Sau đó thì sao?”

Liên Thù cười khổ: “Ban đầu, mọi người đều mong là mọi chuyện sẽ trôi đi như vậy. Bố tôi có gắng thương yêu mẹ tôi, không ghét bỏ bà ấy, chỉ hi vọng thời gian sẽ chữa lành tất cả, ai ngờ, sau đó, mẹ tôi lại mang thai.”

“Ban đầu cũng chưa nghĩ gì tiêu cực, đều hi vọng là con của bố tôi, không muốn lại gây vò vữa. Ai ngờ, đứa con vừa đẻ ra...”

Cô bật cười khanh khách, cười bi thảm: “Chuyện này sao còn có thể già vò được nữa, sinh ra đã mọc lông khắp người, vừa nhìn đã biết là nghiệt chủng của con súc sinh kia. Bố tôi không chịu nổi, nói với mẹ tôi, không xuống tay bóp chết được thì ném đi, ném xa xa vào sâu trong núi ấy.”

“Mẹ tôi nói, bà sẽ tự ném.”

Nước mắt cô rơi xuống.

Viêm Hồng Sa thờ dài, con gái dù sao cũng dễ mềm lòng, nắm khăn giấy trong tay trong tay, muốn lau nước mắt cho Liên Thù, chợt nghĩ tới Mộc Đại, tay siết thành nắm đấm, trong lòng cũng cứng rắn trở lại.

Liên Thù hít một hơi, cố hết sức toả ra dũng dũng: “Tôi cũng không biết bà ấy nghĩ gì, bà ấy không đánh lòng ném bỏ mà lại lên lút giấu con bé người rừng kia ở gần đó...”

La Nhận hỏi: “Bố cô phát hiện ra?”

“Tôi phát hiện ra trước. Khi đó tôi còn nhỏ, thích quần lấy mẹ, chắc mẹ tôi cũng cho rằng tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện nên đôi lúc còn dẫn cả tôi theo.”

“Con bé người rừng ít tuổi hơn tôi, nhưng đáng người lớn hơn tôi, không biết nói, ban đầu tôi hơi sợ, nhưng về sau chơi quen rồi cũng không sợ nữa, thường theo mẹ tôi tìm nó chơi, cùng nó đi hái quả, dạy nó vẽ...”

Nghe đến đó, tìm Tảo Nghiêm Hoa run lên, vô thức liếc thoáng qua Một Vạn Ba. Bởi vậy nên người rừng kia đối xử tốt với Một Vạn Ba, cũng không phải là vì “nghệ thuật là không biên giới” gì đó hay vì thường thức tài hoa của Một Vạn Ba, mà nguyên do là bởi Liên Thù sao?

Liên Thù dạy người rừng vẽ.

“Nhưng, chuyện trên đời, không việc gì có thể giấu giếm hoàn toàn được, bố tôi dần phát hiện ra không đúng, có lần ông ấy kéo tôi lại hỏi chuyện, tôi đã nói ra, sau đó...”

Cô cười khổ: “Cái nhà ấy, kể từ lúc đó bắt đầu tan nát, nhưng đủ ấm i đến thế nào đi chăng nữa, trước mặt người ngoài, bố tôi vẫn sẽ giúp mẹ tôi giấu giếm...”

“Tôi cảm thấy bố tôi rất đáng thương, đúng vậy, lúc đó tôi còn nhỏ, mới năm sáu tuổi, nhưng các anh đừng tưởng trẻ nhỏ không biết gì, từng chuyện đều biết rất rõ trong lòng. Tôi càng thương bố tôi thì càng hận mẹ tôi, hận con ranh tạp chủng kia. Rất nhiều lần, tôi muốn rêu rao chuyện ra ngoài, trong trại có lão tộc trưởng quản lí, lão tộc trưởng nói một, người khác không thể nói hai, nhưng mẹ tôi dọa tôi, nếu tôi nói ra, mẹ tôi sẽ đánh tôi.”

La Nhận nhìn cô: “Nhưng cuối cùng cô vẫn nghĩ ra cách, phải không?”

Liên Thù cười nhạt: “Bình thường, mẹ tôi vẫn dặn con ranh tạp chủng kia là đừng vào trại, đừng gặp người khác, không được xuất hiện, tôi đều nghe thấy hết cả.”

“Sau nữa, có một ngày, tôi ngấm thấy có cơ hội, mẹ tôi đi hái thuốc, để tôi chơi với con ranh tạp chủng kia, tôi bỏ một cây nấm dại vào miệng nhai, sau đó...”

Đầu Một Vạn Ba bỗng như muốn nổ tung, như bị động kinh sấn lên phía trước một bước: “Sau đó, có trúng độc, phải không?”

Liên Thù nhìn hần khó hiểu, như hoang mang không hiểu sao hần lại biết: “Tôi già vờ bị đau bụng, tôi từng nghe người trong trại nói, có một số loại nấm dại không thể ăn, ăn vào sẽ bị đau đớn mà lăn lộn trên đất, sùi bọt mép, còn có thể chết. Tôi ném già bộ mình sắp chết, chỉ về phía trại, lập đi lập lại ra đầu tôi phải về đó. Con ranh tạp chủng sợ hãi, nhất thời lại không tìm thấy mẹ tôi, nó liền mang tôi về, lúc kéo lúc ôm...”

“Kết quả anh cũng đoán ra được rồi đấy, nó xuất hiện trong trại, trai gái già trẻ đều xông hết ra đuổi đi, nó hoảng sợ chạy bừa, mất hút, không ai biết nó chạy đi đâu.”

Trên mặt cô lộ ra nụ cười đắc ý, giờ nghĩ lại, cô vẫn đắc ý như trước.

La Nhận nói: “Khi đó cô mới chỉ có sáu tuổi.”

Liên Thù như bị chạm trúng vảy ngược, sắc mặt đột nhiên hung tợn: “Sáu tuổi thì làm sao?”

“Đến giờ tôi cũng chưa từng hỏi hận, tôi không làm gì sai. Người sai là mẹ tôi! Bà ấy có gia đình, có chồng có con, bị một con súc sinh cưỡng hiếp mà cũng dấy lên được bản năng làm mẹ, quan tâm đến con ranh tạp chủng kia? Nhà tôi tan nát cả rồi! Bố tôi vô dụng, không ra tay được, nên tôi phải làm chút gì đó, đánh đuổi con ranh tạp chủng kia đi, đuổi đi càng xa càng tốt!”

Mặt trời đã lên, ánh nắng xuyên qua màn trúc hắt lên mặt cô, từng lần từng lần, vết sáng từng lần, vết sáng vết tối.

Cô lăm lăm như lên cơn tâm thần: “Là bà ta sai, là bà ta sai!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, mẹ tôi hái thuốc trở về, nghe được chuyện này, lúc đó bà ấy không nói gì, đêm xuống, bố tôi uống rất nhiều rượu, ngủ say như chết. Tôi nhớ...”

Cô cười: “Tôi nhớ, đến nửa đêm, trời mưa, mẹ tôi xách cái làn, bỏ thức ăn vào đó, tôi bỏ lên trên giường xuống, nhìn bà ấy chăm chăm, bà ấy không phát hiện ra tôi, thu thập xong thì mở chốt cửa, tôi lập tức lao tới, ôm chân bà ấy, không cho bà ấy đi.”

“Mẹ tôi dỗ tôi, nói, gần đây có một nhóm người ngoài lên núi, vào rừng đào tìm gì đó, nếu để họ gặp được con ranh người rừng kia, nhất định sẽ đánh chết nó mất. Bà ấy lo lắng, muốn ra ngoài tìm...”

“Bà ấy bảo tôi ở nhà chờ, nói tìm được rồi, sẽ quay trở lại...”

Viêm Hồng Sa rụt người, hỏi cô: “Nhưng không quay lại phải không?”

“Không quay lại.”

Cô im lặng rất lâu, lúc Viêm Hồng Sa tưởng câu chuyện đến đây là hết, Liên Thù lại mở miệng.

“Mấy năm sau đó, người trong trại lúc tục chuyển ra ngoài, nửa là vì trong núi không dễ kiếm sống, nửa là vì lời đồn có người rừng. Nhà tôi gần như là nhóm cuối cùng ở lại, năm đó, vào sinh nhật tôi, sáng sớm lúc mở cửa ra thì thấy trước cửa có gì đó...”

Ánh mắt cô rơi xuống miếng hổ phách chìm dưới đáy chậu nước.

“Là một con búp bê Tảo Tinh Nương may bằng vải vụn, đường may rất vụng về, và một miếng hổ phách.”

“Con búp bê Tảo Tinh Nương đó, tôi vừa nhìn đã biết là mẹ tôi may. Bởi vì đa số Tảo Tinh Nương trong trại đều là cắt bằng giấy, chỉ có mẹ tôi mới thích lấy vải vụn ra làm Tảo Tinh Nương, tôi không biết vì sao tay nghề may vá của mẹ tôi lại đột nhiên kém đi nhiều như vậy, nhưng tôi vừa nhìn đã biết là bà ấy làm. Tặng về đây làm gì chứ? Trước đây chính bà ấy là người vứt bỏ bọn tôi để sống cùng con ranh tạp chủng kia, giờ tặng về làm gì?

“Tôi nói với bố tôi, chúng ta cũng chuyển đi thôi, tôi không muốn tiếp tục ở lại cái trại này nữa.”

“Ngày rời đi, tôi cứ cảm thấy bà ấy núp trong rừng nhìn mình, lúc đi qua giếng nước ở trung tâm trại, tôi vứt Tảo Tinh Nương vào đó, tôi muốn bà ấy biết, tôi không thêm.”

La Nhận nói: “Nhưng hổ phách thì không ném đi?”

Liên Thù hơi ngơ ngẩn.

“Vốn cũng định ném, nhưng không biết vì sao, ma xui quỷ khiến thế nào lại đeo lên cổ, đó giờ vẫn đeo. Giống như hôm nay vậy... chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại làm một số việc, nhưng tôi không biết vì sao, chỉ làm vậy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 32: Ngoại truyện

Liên Thù truy mãi vẫn không ra được manh ký ức nào liên quan đến chuyện Mộc Đại gặp phải tai nạn.

Chỉ nói là, lúc đám La Nhận chưa trở về, cô đã từng tới tìm bác Trịnh vài lần, mỗi lần, không biết vì sao mà ánh mắt lại cứ bị căn phòng cuối cùng trên tầng hai thu hút.

Có điều, cái phép không mời chớ vào thì cô vẫn biết, mỗi lần đều chỉ liếc nhiều hơn một chút, cũng không vượt phép tắc, nhưng sáng sớm hôm trước, vừa bước vào sân, cô đã như bị một bàn tay vô hình xô đẩy, không tự chủ được.

Lúc đứng trước bể cá kia, miếng hồ phách son âm ỉm mềm mại, trong đầu cô chỉ quanh quẩn duy nhất một ý niệm

La Nhận hỏi cô: “Ý niệm gì?”

Liên Thủ sợ La Nhận nói giỡn, thoáng ngập ngừng, ấp úng.

“Muốn... treo cổ Mộc Đại.”

La Nhận không nói gì, “treo” là chữ hiện trên thanh Hung Gân thứ ba, là cách mà người phụ nữ kia bị giết, cũng là cái kết của lão Viêm.

Liên Thủ muốn treo cổ Mộc Đại, trên cổ Mộc Đại có vết dây, hẳn, nhưng đến cuối cùng.

Mộc Đại là bị xe đâm, giữa chừng đã xảy ra một việc, Liên Thủ không nhớ rõ, có khả năng Mộc Đại còn nhớ – nếu như cô tỉnh lại.

La Nhận bảo Viêm Hồng Sa cời dây trời cho Liên Thủ.

Liên Thủ không biết vì sao, xoa bóp cổ tay đứng ngây ra tại chỗ, La Nhận nghiêng người, nói: “Cô đi đi.”

Cứ như vậy bỏ qua cho cô? Liên Thủ không tin nổi, nhưng cô vẫn lao đảo lập tức đi ra ngoài, Một Vạn Ba mở cửa cho cô, ngoài trời đang nắng to, chói đến mức cô không mở mắt ra được.

Tào Nghiêm Hoa nhìn bóng lưng Liên Thủ, có chút không tin rằng La Nhận thật sự không truy cứu gì nữa: “Anh Tiểu La, vậy là xong rồi?”

La Nhận đáp: “Cảnh sát sẽ tìm tới cô ta.”

Cảnh sát sẽ tìm tới cô, cô là người cuối cùng ở cạnh Mộc Đại, chủ cửa hàng bán giấy dán tường và tài xế giao hàng đều có thể làm chứng, cô là người mang Mộc Đại bị hôn mê xuống xe, có tự tay tròng dây thừng vào cổ Mộc Đại, cô có thể quên mất chuyện đã xảy ra, nhưng việc đã làm đều sẽ để lại dấu vết, có khả năng có người trông thấy, có khả năng có camera ghi lại, hiểm nguy lớn nhất đều chỉ về cô.

Cô hoặc là tội phạm giết người không thành, hoặc là phần tử nguy hiểm có vấn đề về tâm thần, không thể nào toàn thân thoát nạn.

Tào Nghiêm Hoa hơi lo lắng: “... Anh Tiểu La, nếu cô ta nói với cảnh sát là anh tra hỏi cô ta...”

“Tôi là bạn trai của người bị hại, nhất thời xúc động, cảnh sát có thể hiểu được.”

“...”

Tuy hỏi ra sẽ hơi ích kỷ, nhưng Tào Nghiêm Hoa cảm thấy vẫn nên hỏi ra cho vững dạ thì hơn: “Nếu cô ta cắn cả chúng ta lời vào...”

La Nhận cười cười: “Lời cô ta nói cảnh sát chịu tin chắc? Cô ta còn khẳng khẳng định là mình không làm hại Mộc Đại cơ đấy.”

Tào Nghiêm Hoa kinh ngạc, cảm thấy một cơn lạnh buốt leo dần lên sống lưng, La Nhận còn nói thêm gì đó, hình như là bảo mình phải quay về bệnh viện, nhờ Viêm Hồng Sa bỏ nốt miếng hồ phách màu son cuối cùng về bể cá, vân vân, nhưng gã không nghe vào được chút nào.

Đến tận khi La Nhận đã đi xa, gã mới đành một cái rùng mình, huých huých cánh tay Một Vạn Ba, nói: “Tam Tam, nói thật, bây giờ tôi thấy... hơi sợ anh Tiểu La.”

Một Vạn Ba nói: “Sau này anh bớt dính dáng đến anh ta đi được.”

Tào Nghiêm Hoa không hiểu lắm: “Tại sao? Cậu biết gì à?”

Một Vạn Ba lặng thinh, chợt nhớ tới lần trước, trên đường đến thôn Ngũ Châu, trong lúc vô ý hẳn đã nghe được La Nhận nói chuyện điện thoại.

Vậy bên Miên Lan Lão Đào thì sao?

Hắn quá khứ trả lời Tào Nghiêm Hoa: “Dù sao cũng bớt dính dáng đến anh ta đi là được.”

Lúc quay lại bệnh viện, vừa khéo đang là thời gian vào thăm bệnh nhân.

Bệnh viện quy định thời gian vào thăm là một tiếng, nhưng người còn chưa tỉnh lại, thăm một giờ hay một phút thì cũng như nhau, chủ Trương ngồi bên Mộc Đại một lúc, nói với cô rằng đã liên lạc được với Hoắc Từ Hồng, dĩ Hồng biết chuyện đang gắng nhanh chóng quay lại thăm cô, cô nhất định phải kiên cường lên, tỉnh lại, sớm ngày hồi phục.

Tự ông cũng cảm thấy mình như đang học trên TV nói lời sáo rỗng, không khỏi chán nản.

Y tá đứng cạnh đó hiền hòa nhắc: Có thể nhân khoảng thời gian này mà vào nói ít lời với người bệnh, kinh nghiệm người đi trước đã chứng minh, có người thân hoặc người yêu cô vũ sẽ đem lại rất nhiều sức mạnh cho người bệnh.

Chủ Trương biết rất rõ, mình không phải người thân, cũng chẳng phải người yêu người đương gì.

Ông biết La Nhận đang chờ bên ngoài, bèn đi ra đổi cho La Nhận vào.

La Nhận ngồi xuống bên giường bệnh.

Mộc Đại lặng lẽ nằm đó, ngủ rất yên bình, hơi thở nhẹ nhàng, hàng mi rung rinh theo nhịp hít thở, trên gò má trắng ngần có một vết trầy, có thể là lúc bị Liên Thủ kéo trên đất đã bị quệt phải.

La Nhận vươn tay ra, muốn vuốt lên đó, lại thu tay về.

Vết thương còn chưa lành, chạm vào sẽ đau.

Y tá bên cạnh nhắc anh: Trò chuyện với bạn gái đi, ví dụ như về kỉ niệm ngọt ngào nào đó chẳng hạn.

La Nhận cười cười, anh không muốn nói, cảm thấy trước ánh mắt sẫm soi của người xa lạ không hợp để làm những chuyện lảm lì.

Anh cầm tay Mộc Đại, lặng thinh nhìn cô hồi lâu, nhớ tới rất nhiều chuyện.

Cái Túi Nhỏ đáng yêu như vậy, cô gái của anh, không ai có thể thay thế.

Sau cùng, anh cúi đầu, khẽ kháng áp trán lên mu bàn tay đang đan vào nhau của hai người.

Cũng không biết là qua bao lâu sau, y tá vô vô vai anh, tỏ ý đã hết giờ.

La Nhận đứng dậy, bỗng nghĩ đến điều gì, rút từ trong túi ra con dao bọc trong bao da ra, hỏi y tá: “Có thể đặt cái này ở đây không?”

Y tá cầm lấy kiểm tra, thấy là dao găm, cau mày, có điều cuối cùng vẫn gật đầu.

Lúc ra cửa, La Nhận quay đầu, thấy y tá vô cùng nhẹ nhàng nhét con dao vào dưới đệm giường.

Chủ Trương ngồi trên hàng ghế ngoài phòng bệnh, thấy La Nhận đi ra thì thần thờ ngẩn lên.

La Nhận ngồi xuống cạnh ông: “Liên lạc được với Hoắc Từ Hồng rồi à?”

“Liên lạc được rồi... Gọi điện thoại cho bà ấy, bà ấy không bắt máy. Gửi tin nhắn, kể rõ tình hình, bà ấy đọc được, hẳn là sẽ nhắn lại...”

Chủ Trương nói chuyện lộn xộn, dù sao cũng đã có tuổi, không chịu nổi chuyện bất ngờ thế này.

Anh an ủi chủ Trương: “Chủ đừng lo lắng quá, cháu tin Mộc Đại nhất định sẽ tỉnh lại.”

Anh nói rất chắc chắn, anh tin rằng có một chuyện, dù không xác định, anh cũng phải ôm tâm lí cưỡng ép buộc nó phải xảy ra, nếu ngay chính anh cũng do dự, tâm trạng này sẽ lan ra toàn thể giới, chỉ sợ đến lúc đó, Mộc Đại sẽ thực sự không tỉnh

lại nữa.

Anh lặp lại một lần nữa: “Cô ấy sẽ tỉnh lại.”

Chú Trương đáp: “Ừ.”

Chẳng biết ông có đang nghe thật không, ánh mắt ông mê mang, trong mắt thỉnh thoảng lại lướt qua những sợ hãi và không nắm chắc, như sợ đối mặt với La Nhặt, ông mắt tự nhiên quay mặt đi.

Trước đó, ở phòng làm việc của bác sĩ, ông đã kịch liệt truy vấn: “Bị đục đầu rồi? Là đục đầu phải không? Liệu có xảy ra tình huống không tốt gì không?”

Bác sĩ hỏi ngược lại ông: “Tình huống không tốt anh nói là gì? Ví dụ như mất trí nhớ?”

Chú Trương hơi sững người, ông không chắc chắn được nếu chuyện đó xảy ra, rồi cuộc là tốt hay không tốt, nhưng, nếu hiện trạng khiến con người hải lòng thì con người luôn muốn duy trì hiện trạng đó.

Miếng hồ phách của Liên Thủ được bỏ vào nước.

Trong dự liệu, thế giương cung bạt kiếm của thanh Hung Giản thứ ba dần yếu đi, đường nét hình dạng thê tre dần sắc nét hơn, chữ viết cũng hiện lên rõ ràng, cùng với những thay đổi đó, con phượng hoàng bao quanh cũng dần đậm màu hơn, đuôi phượng dài thướt uốn thành mấy vòng.

Tào Nghiêm Hoa còn tưởng là nó sẽ lớn lên, kết quả lại không phải, vệt máu uốn lượn xung quanh co cụm lại, từng tia từng tia, như nét bút vẽ.

Một Vạn Ba phản ứng đầu tiên: “Là ảnh nước!”

Ảnh nước tự xuất hiện, không cần hấn từng nét từng nét vừa vẽ vừa ước chừng nữa.

Cả đám hơi căng thẳng, thờ cũng không dám thờ mệnh, tia máu trong nước nét ngang nét dọc, không phải là hình phẳng mà như hình lập thể 3D.

Viêm Hồng Sa nhớ ra La Nhặt không có ở đây, vội lấy điện thoại ra, chỉnh sang chế độ quay phim, điều chỉnh tiêu điểm, nhấn ghi hình, chỉ sợ để lỡ mất chút xíu mạnh mẽ nào.

Đây cũng là một bức vẽ, nhìn rất sống động, thành thật mà nói, vì vẫn nước chấp chôn nên nhìn cứ như ảnh động.

Đó là một căn nhà, kiểu nhà cổ sân hồi xưa, có hàng rào chạm hoa, đá cuội lát thành lối nhỏ, như hình minh họa trong một cuốn tiểu thuyết dân quốc.

Trong sân có một cây chuối tây đang độ xanh tốt.

Tào Nghiêm Hoa thốt lên: “Cây chuối tây này...”

Đúng vậy, lần ở thôn Ngũ Châu, bức ảnh nước đầu tiên vẽ ra là một cái sân đang cháy, có một người phụ nữ giẫy giụa gần như điên cuồng trong màn lửa, mà trong góc sân, cũng có một cây chuối tây đang độ xanh tốt thế này.

E rằng, đó là cùng một căn nhà.

Xuyên qua chấn song khác hoa chạm rồng, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi nam nữ đang thắm thiết ôm nhau.

Mà bên ngoài, trong bóng tối dưới cửa sổ, một con chó đang ngồi đó.

Bức ảnh nước bằng tia máu này duy trì được mấy giây rồi âm ỉm tắt đi, lại hợp thành đuôi phượng rực rỡ uốn lượn, vậy lấy ba thanh Hung Giản.

Nhưng Tào Nghiêm Hoa cảm thấy, hình ảnh kia vẫn chưa tan biến, như vẫn đang hiện trên võng mạc của mình.

Gã lơ mơ hỏi: “Thế này là có ý gì?”

Viêm Hồng Sa cũng cảm thấy kì quặc, cô phát lại video, xem: “Ban đầu chúng ta không biết con vật kia là chó hay sói, nhưng hiện giờ tôi cảm thấy, chắc là chó, dù sao nó cũng nhiều lần xuất hiện gần nhà người ta, nếu nói là sói thì không thuyết phục lắm, giống chó nuôi trong nhà hơn.”

Một Vạn Ba gật đầu tán thành, bổ sung: “Hon nữa, chuỗi ảnh nước về con chó này, hẳn là trình bày theo thứ tự ngược.”

Viêm Hồng Sa nhất thời không hiểu, Một Vạn Ba bèn giải thích: “Bức trước là bị lửa thiêu, thể lửa lớn như vậy, không chết cũng mất nửa cái mạng, không có khả năng nhảy sang bức tiếp theo lại ăn ái đắm thắm, nhà cũng sửa lại như mới như vậy được – tôi cảm thấy, nếu có thứ tự, bức này hẳn phải xếp ở trước.”

Viêm Hồng Sa đã hiểu, quả đúng là trình bày theo thứ tự ngược.

Tào Nghiêm Hoa không hiểu nói: “Nếu ảnh nước hiện ra là chỉ dẫn của lòng Phượng Hoàng Loan cho chúng ta... Nhưng cho tới giờ chúng ta vẫn chưa từng thấy con chó này.”

Nói không sai, vẫn luôn cho rằng ảnh nước có liên quan tới hung án tiếp theo, nhưng hiện giờ, có vẻ như những bức liên quan tới chó này chẳng có chút liên hệ nào với tất cả những vụ án xảy ra.”

Viêm Hồng Sa gửi video vào nhóm WeChat.

Rất nhanh có người nhắn lại.

Người đầu tiên nhắn lại là “Còn đang đắm chìm trong tình yêu thương của bạn bè”, chỉ nhắn lại một chữ: Đẹp!

Không ai muốn đáp lại lời, cảm thấy tần số cũng lã không cùng kênh với cả nhóm.

Người thứ hai nhắn lại là La Nhặt, anh tránh khỏi chú Trương, đi tới thang bộ của bệnh viện xem video, cũng hỏi câu hỏi tương tự: “Vi sao mấy bức ảnh nước về chó lại có vẻ như không liên quan gì đến những chuyện chúng ta trải qua?”

Thần Côn nói: “Nhất định là có liên quan, nếu như...”

Lão nghĩ một lúc, bấm một dòng chữ.

“Nếu như bức ảnh nước về chó không phải là nhắc tới thanh Hung Giản tiếp theo mà là nhắc tới lòng Phượng Hoàng Loan thì sao?”

Lòng Phượng Hoàng Loan?

La Nhặt từ từ ngồi xuống bậc thang.

Có lý, lòng Phượng Hoàng Loan mới là vũ khí cuối cùng phong ấn Hung Giản, vậy nhưng, chỉ dựa vào những bức tranh phong cách cổ này, sao có thể bắt tay vào thực hiện được chứ?

Cùng lúc đó, chú Trương rốt cuộc cũng nhận được cuộc gọi của Hoắc Tử Hồng, ông đang ngồi trên ghế ngoài hành lang, lộn xộn mấp mô kê lại tình hình, cửa phòng bệnh đột nhiên bật mở, y tá gấp gấp đi ra, sắc mặt hơi tái trắng.

“Người nhà... Người nhà đâu...”

Mộc Đại xảy ra chuyện? Chú Trương căng thẳng, không để ý tới điện thoại nữa, vội xông vào phòng.

Mộc Đại ngồi trên giường.

Đúng vậy, cô đột nhiên ngồi bật dậy, tung chân sang một bên, khoan chân lại, hết như thể liên hoa lúc luyện công, cúi đầu, đang rút mũi kim truyền dịch trên mu bàn tay ra.

Chú Trương cảm thấy có gì đó không ổn, thăm dò gọi cô: “Cô chủ nhớ?”

Mộc Đại chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt cô sáng quắc như điểm son, vẻ mặt cực kì xa lạ.

Nhưng thần sắc này, tám năm trước chú Trương đã từng thấy, cả đời khó quên.

Ông run run, đưa điện thoại đến bên tai.

Đầu kia, Hoắc Tử Hồng lo lắng hỏi: “Làm sao thế? Mộc Đại hiện giờ thế nào rồi?”

Chú Trương nghe thấy tiếng mình lẩm bẩm.

Ông nói: “Chuyện kia...xảy ra rồi.”

Xảy ra rồi, chuyện vẫn hăng lo lắng, đã xảy ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Gió cuốn cát bụi

Sáng sớm, có người gõ cửa.

Dùng chữ gõ để miêu tả cũng hơi vắn nhả quá rồi, chính xác phải là đập.

Mã Đồ Văn đầu óc mê mẩn, há miệng há ra một hơi, mùi rượu còn bốc lên xộc mũi anh ta, anh ta lảng mánh nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, từ khóa then chốt là chìa tay.

Chìa tay với bạn gái Bát Mỹ.

Bạn trai bạn gái chìa tay, lý do không nằm ngoài những nguyên nhân thông thường như phụ huynh ngăn cấm, tiền nong, ổn định cuộc sống, nhà cửa, sự nghiệp, anh ta và Bát Mỹ, cả hai đều là điển hình của những cô gái chàng trai thất bại trong cuộc sống với con đường tương lai mờ mịt trước mắt, chìa tay hòa hảo là chuyện rất bình thường.

Chuyện duy nhất khác biệt là tối qua lúc Bát Mỹ sập cửa bỏ đi đã quên không xách theo kết bìa gắn băng tên hăng để chào hàng.

Sau đó, bị Mã Đồ Văn uống hết sạch.

Uống xong, theo hơi men, nỗi buồn cũng bốc lên, nghĩ đến nam nữ trên đời, yêu đương ân ái, thật d** có gì thú vị hết, bèn ôm guitar, tự đàn tự hát, giải điệu thì là Carmen, nhưng ca từ thì bị hấn chế lại.

“Tình yêu chỉ là cái thứ quần què, chẳng có cái quái gì phải thèm muốn. Phụ nữ chỉ là một lũ thần kinh, chẳng có cái quái gì là hơn người...”(*)

(*) *Gốc là bản aria “L’amour est un oiseau rebelle (Tình yêu là cánh chim nổi loạn)” trong vở opera kinh điển Carmen.*

Đang đàn hát say sưa thì bị người phải ngắt quãng, bởi con mụ cách vách quần khăn tắm lao ra từ phòng tắm đứng chật hẹp, trên đầu dính đầy bọt dầu gội rẽ tiền, đứng trước cánh cửa cũ nát rống lên: “Ờ ời à! Nửa đêm nửa hôm, có còn cho người khác tắm không hả?”

Mã Đồ Văn ôm guitar nghĩ, phụ nữ quả nhiên là một lũ thần kinh, nếu bà bị làm ồn không ngủ được nên tức giận thì ông đây còn có thể hiểu được, nhưng bà tắm, tôi hát thì liên quan cái d** gì? Khiến bà lên đing luôn rồi chắc?

Sau đó, anh ta ôm guitar, đầu gục xuống rồi không biết từ lúc nào thì ngủ mất.

Bởi vậy nên sáng sớm có người gõ cửa, phản ứng đầu tiên của anh ta là con mẹ đi tắm cũng bắt khuất kia, phản ứng thứ hai là Bát Mỹ qua lại đòi kết bìa.

Cái thứ hai có khả năng rất cao, anh ta ngáp dài đứng dậy, vớ lấy ví tiền rồi ra mở cửa.

Đứng ở cửa là nhân viên chuyển phát nhanh.

Không phải là của Thuận Phong, Thân Thông Viên hay Vạn Đạt (*), mà là của Vạn Phong Hóa, là nhân viên chuyển phát cao cấp.

(*) *Tên các công ty chuyển phát ở Trung Quốc.*

Đầu óc Mã Đồ Văn vẫn còn ngăm trong bìa, hỏi: “Anh tới làm gì?”

Người kia đưa tập tài liệu cho anh ta: “Cầm chắc hộ với, tôi cần chụp ảnh, chứng minh là tài liệu đã được đưa đến tận tay anh.”

Mã Đồ Văn kinh ngạc: “Tài liệu gì của tôi? Anh đang ép mua ép bán đấy à?”

Người kia không buồn để ý tới anh ta, cầm cái điện thoại dầy mùi rượu giờ lên cao: “Nào, đứng thẳng, cười lên đi.”

Mã Đồ Văn nhếch khóe miệng, mắt lơ dờ.

Sau khi nhân viên chuyển phát rời đi, Mã Đồ Văn lê bước chân vào phòng, vừa đi vừa thò tay vào túi tài liệu móc đồ ra, chỉ ước có thể móc cái cái bánh bao hay bánh quẩy nóng gì đó.

Miệng túi tài liệu quay ngược xuống, một bức hình rơi ra, rơi xuống chân Mã Đồ Văn.

Anh ta nghiêng đầu, cúi xuống xem, là một cô gái rất xinh đẹp, cười ngọt ngào với anh ta.

À, anh ta nhớ ra đây là ai rồi.

Anh ta đứng đưng gắm lên ảnh chụp, đi tiếp, để dép in một dấu giày lớn lên khuôn mặt tươi cười của cô gái kia.

Mã Đồ Văn ngáp dài, đầu văng vắt, lèm bèm gọi điện thoại cho La Nhận, nói, La Nhận này, mày có định qua đây không, hình như tìm được bạn gái mày rồi.

La Nhận hỏi gì đó, anh ta nghe không rõ, bầu không khí sáng sớm chợt khuấy lên tâm sự phiền muộn của anh ta, hai hàng lệ yếu trượt ra, anh ta nói với La Nhận: “Bát Mỹ là đồ con gái không có lương tâm.”

Sau đó cầm đầu xuống nằm úp sấp vào đồng hồ báo thức trên mặt đất.

Lúc tỉnh lại, thấy La Nhận đang ngồi trên sofa, trong tay là tập tài liệu, bức ảnh kia đã được nhặt lên, lau sạch dầu giày.

Mã Đồ Văn động dậy, muốn ngồi dậy, nhưng chân không chống lên được, thế là dùng cả tay cả chân bò qua, quờ quạng túm lấy chân La Nhận.

La Nhận giương mắt nhìn anh ta.

Mã Đồ Văn nói đầy bi phẫn: “La Nhận, mày đừng tìm bạn gái nữa, phụ nữ đều không đáng tin cậy như nhau, ngại hết cái này ngại đến cái khác, nói đi là đi, hai chúng ta sống với nhau đi, tao với mày chân thành thẳng thắn đến đâu bạc răng long...”

Vừa nói vừa chùi hết nước mắt nước mũi lên quần La Nhận.

Giấy tiếp đó, La Nhận xốc cổ áo anh ta lên, kéo vào phòng vệ sinh.

Mã Đồ Văn giãy giụa: “Này, này, La Nhận, đầu bạc răng long...”

Vào phòng vệ sinh, La Nhận ấn đầu Mã Đồ Văn vào bồn rửa tay, vặn vòi nước, nước lạnh phun ra, da trên đỉnh đầu Mã Đồ Văn như sun hết lại, đánh một cái rùng mình, một liều thuốc tình người tiêm thẳng vào tim phổi, chạy một mạch xuống gan bàn chân.

Năm phút sau, anh ta cầm khăn mặt lau đầu đi ra, nở nụ cười lúng túng với La Nhận đứng bên ngoài, nước tong tòng nhỏ khỏi tóc.

La Nhận không để ý tới anh ta.

Mã Đồ Văn tự tìm để tài nói: “Tao nhớ ra rồi, thực ra tao từng gặp bạn gái này, không phải chính là cô nhóc đeo vòng tay gắn hình đầu mèo sao, lần trước cô ấy tới tìm người, lần này mày lại tới tìm cô ấy, hai người đang chơi trốn tìm đó hả?”

Vốn định nói vài câu hài hước để xoa dịu không khí, nói xong mới nhận ra là không thích hợp, chỉ đành tự mình cười gượng.

Lại tiếp tục tìm chủ đề nói: “Có phải quan hệ của mày với người nhà cô ấy không tốt không? Người nhà cô ấy đưa cô ấy đi cũng không chịu nói với mày?”

La Nhận nói: “Tao đi trước đây.”

Mã Đồ Văn nhìn bóng lưng anh, cảm thấy bầu không trở nên quanh quẩn, người yêu đi rồi, bạn cũng đi mất, quan hệ xã hội của anh ta trừ loại thẳng thừng cứng nhắc tới tới lui lui này, không có mối nào bền vững hơn một chút sao?

Chân nhún ra, quỹ rạp xuống đất, đầu gối dè lên một lon bia đã uống rỗng, thân lon lồm xồm.

Mã Đồ Văn lẩm bẩm: “La Nhận, mày chẳng giống loại người đuổi theo con gái nhà người ta khắp nơi chút nào.”

Tiếng bước chân vang lên, La Nhận quay trở lại, ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt anh ta.

Mã Đồ Văn khiêu khích: “Làm sao, quay lại là muốn sống với tao thật à?”

La Nhận cười cười: “Quen nhau lâu rồi, có đôi lời muốn nói với mày.”

Mã Đồ Văn ngóng đầu lên nghe.

“Nói thật, mày thực sự chẳng có thiên phú ca hát gì đâu. Người ấy mà, lãng phí một hai năm theo đuổi thứ không thực hiện được thì gọi là tùy hứng, lãng phí thời gian dài thì gọi là ngu xuẩn. Bát Mỹ không sai, cô ấy theo mày lâu vậy rồi, đừng để cô ấy cảm thấy thiếu an toàn.”

Mã Đồ Văn vẫn ngóng đầu, ngược lên xuống kịch liệt.

La Nhận đứng dậy đi ra cửa, một lon bia từ phía sau ném tới, đập vào vai anh, không đau lắm, Mã Đồ Văn ở sau lưng hét: “Mày thì biết cái gì, mày có biết cái gì là mơ ước không? Há?”

La Nhận không quay đầu lại, lúc xuống tầng, anh nghe thấy tiếng Mã Đồ Văn khàn giọng nức nở, nghĩ: Nó với Bát Mỹ sẽ không sao đâu.

Nhưng, mình và Mộc Đại thì sao?

Trong túi tài liệu, ngoài ảnh chụp Mộc Đại thì còn có một bức do người của Vạn Phong Hóa ở bên đó chụp trộm, bên ngoài câu lạc bộ điều trị tâm lý tư nhân, Hoắc Tử Hồng ngồi bên song sắt ở vườn hoa, cúi đầu hút thuốc, chú Trương đứng bên cạnh, vẻ mặt sầu khổ như đang chờ dài.

Người nhà này làm ăn thật hết chỗ nói.

Đương nhiên cũng phải trách chính mình, không thù hai tư trên hai tư ngoài phòng bệnh.

Anh vì có chút chuyện nên tạm thời phải rời đi, tới chỗ bác sĩ hỏi về thương thế của Mộc Đại rồi liên hệ với bạn bè xem có bệnh viện nào tốt hơn không, ai ngờ lần đó, chú Trương lại đưa Mộc Đại đi, đồng thời trước đó không biết đã lấy lý do gì mà nhò và được y tá, trước lần cho vào thăm tiếp theo, không ai thông báo cho anh biết.

Lúc trông thấy y tá sửa sang lại giường chiếu trống không, anh không thể nào miêu tả được cảm giác của mình khi ấy, chán chường đều phải đối, hai y tá cùng nhau nhấc đệm giường lên, động tác hơi mạnh, con dao giấu dưới đệm rơi xuống giường, như một món đồ vô chủ bị vứt bỏ.

La Nhận cảm phần vô cùng, đến tận lúc đó, y tá theo dõi phòng bệnh mới lưỡng lự nói với anh: Mộc Đại đã tỉnh lại từ một ngày trước.

Rất nhiều chỗ nghĩ mãi không thông.

Chú Trương không có vẻ gì là một người quyết đoán, phía sau hẳn là Hoắc Tử Hồng đứng ra sắp xếp, nhà này sao lại phải lừa anh đưa Mộc Đại đi? Đưa đi làm gì?

Quan trọng nhất là, Mộc Đại là bạn gái anh, vì sao lại không nói tiếng nào, cứ thế đi theo chú Trương? Điện thoại cũng không gọi lấy một cuộc?

Sau mới biết, Một Vạn Ba nhận được điện thoại của chú Trương, úp mồm báo hắn để ý công việc trong quán bar, ban đầu Một Vạn Ba cũng không để tâm lắm, sau khi gặp lại La Nhận mới ngộ ra đó là khéo léo dẫn dụ.

Đầy đủ chính xác ý tứ thì hẳn là: Trong khoảng thời gian này, cậu trông nom quán bar nhé.

La Nhận rất ương ngạnh, nếu đã gạt tôi, tôi càng phải biết, nếu đưa Mộc Đại đi, tôi càng phải tìm ra cô ấy.

Bất kể bằng cách nào, chỉ có một yêu cầu duy nhất: Nhanh!

Vạn Phong Hóa đứng là không phụ lòng ủy thác, nhân viên chụp ảnh còn cung cấp cả địa chỉ.

Câu lạc bộ tâm lý kia là ở Côn Minh.

Trong túi tài liệu có một bản thông tin về người quản lý câu lạc bộ, tên là Hà Thụy Hoa, trước đó từng làm việc ở một bệnh viện có tiếng trong nước, bệnh viện đó là trung tâm trọng điểm quốc gia chuyên khám và điều trị các chứng bệnh liên quan đến tâm thần và thần kinh.

Sau tên Hà Thụy Hoa là một loạt những danh hiệu chức vụ dài dằng dặc, ủy viên hiệp hội điều trị tâm thần Trung Hoa, ủy viên hiệp hội bác sĩ Trung Quốc ngành tâm thần học, từng nhiều lần sang Mỹ, Đức, Thụy Điển tham gia giao lưu học thuật, là giáo sư thỉnh giảng khoa tâm lý học của một trường đại học trứ danh nào đó.

La Nhận có dự cảm không lành.

Trước khi lái xe, La Nhận rút một điều thuốc ra.

Thuốc là anh nhất thời nổi hứng mua, thực ra anh không có thói quen hút thuốc lá, trước khi làm việc gì nguy hiểm, anh có thói quen ngăn chặn mọi khả năng dẫn đến hiệu ứng cánh bướm gây ra nguy hiểm: Thuốc lá kích thích mắt, mũi, họng, giảm tốc độ bơm máu và oxy lên não, khiến trí lực suy giảm, mạch máu co rút, mà anh thì cần mắt sáng, mũi chò, một bộ não tỉnh táo hơn rất nhiều lần so với người thường.

Không chỉ riêng anh, đám anh em của anh cũng không có thói quen này, rượu thì thỉnh thoảng còn uống vài ngụm chứ thuốc lá thì thực sự rất ít hút.

Nhưng lần này, anh phá lệ.

Hơi thuốc từ từ xộc lên, kích thích mắt anh, và cả mũi, hút thuốc đối với anh không phải thả lỏng mà giống một hình phạt nghiêm khắc và tự dần vật hơn.

La Nhận cảm thấy, mình đã sai một chuyện.

Nếu anh sớm nhìn ra Mộc Đại có vấn đề, anh hẳn là nên hỏi thẳng hoặc kéo cô cùng nhau đối mặt với nó chứ không phải là vì thích cô nhùng nhợ nên làm như không thấy.

Mầm mống tại hạ ngầm này, tựa như có độc trong khe đất, anh có thể làm như không thấy, có thể lo là, nhưng nó lại sinh trưởng mạnh mẽ ở điểm mù thị giác của anh, chờ đến lúc anh cúi đầu lần nữa, dưới chân cô đã mọc cao ngang đầu gối.

Anh sẽ chẳng bao giờ biết được bước chân vào đó sẽ đạp lên thứ gì.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 2

Chú Trương mua ít hoa quả, đưa hầu đầu xuẩn, lễ nhập khẩu, cả miếng cứt nữa, lựa kĩ từng quả, giả không rõ chút nào, chỉ sợ chủ sạp cần thiếu của mình lượng nào.

Lúc gần về đến câu lạc bộ tư nhân, ngừng đầu lên, chợt thấy một cái xe.

Hummer đen tuyền, to lớn sừng sững, khí thế hung dữ như một con mãnh thú đang ngồì chồm hổm, trên nóc có một hàng đèn sần, trông hệt như những con mắt ngấp lura thịnh nộ.

Chú Trương đứng sững lại.

La Nhận từ sau xe vòng lên phía trước, ngã người tựa vào xe, tay khoanh trước ngực, ngược mắt lên nhìn trời.

Hôm nay tiết trời không tệ, xanh thắm trong lành, vài vân mây vắt ngang qua bầu trời.

Rõ ràng là đang chờ ông, nhưng lại không nhìn ông, đáng vẻ ung dung bình thản.

Chú Trương nở nụ cười, ông bắt đầu ung cựa thành niên này rồi.

Thú vị, bất kể kết quả ra sao, là đàn ông thì đều nên đuổi theo, đó là bạn gái anh, không thấy đâu thì phải đi tìm, không nên bán khoán, dè dặt, do dự, còn nếu tức giận, mua say, oán thán hối hận thì càng chẳng ra làm sao.

Chú Trương không hỏi La Nhận làm sao tìm tới được, ông cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, bất kể là trong tối hay ngoài sáng, đàn ông đều nên có chút thủ đoạn.

Chú Trương thở dài.

Ông nói: “Bà chủ ở bên trên, La Nhận, vào trong rồi nói chuyện.”

Nội đoàn, nhấc chân đi vào cầu lạc bộ, từng bước từng bước lên thang bộ, mỗi bậc thang đều như đang ra sức nâng lên, kéo dài khoảng cách với thế giới bình thường.

La Nhận ngừng đầu, nhìn bảng hiệu của cầu lạc bộ tâm lý, logo là một vòng tròn màu đen, bên trong là hình phác họa bóng dáng một người phụ nữ, cổ khế giương cao, cánh tay vươn ra, chạm vào vòng tròn bao ngoài, tưởng như sắp ra ngoài nhưng chưa ra.

Nói theo một cách nào đó, trên thế giới này, mỗi người đều tự vấy khốn trong bóng tối của chính mình, khác nhau là ở chỗ, có người sáng hơn một chút, có người tối hơn một chút, có người phân biệt được rõ ràng, có người mê mang giữa thực ảo, bởi vậy nên có người vào trong bốn bức tường vuông vắn ở, có người lại nhàn nhai du dương ở bên ngoài.

Điện thoại của Viêm Hồng Sa gọi tới đúng lúc đó.

Hỏi: “La Nhận, có tin tức gì của Mộc Đại chưa?”

Giọng điệu rụt rè, từ sau lần ở trong núi bị La Nhận nói mấy câu gần như trách cứ đó, đối với La Nhận, cô có một sự kiêng tránh và kính sợ trong vô thức.

La Nhận đáp: “Có. Chỉ là không biết vì sao lại ở trong cầu lạc bộ.”

Trước đó đã suy đoán, có lẽ là chuyển sang một bệnh viện tốt hơn để khám chữa rồi, tuy rằng suy đoán này cũng không mấy vững chắc – đôi bệnh viện thì vì sao phải giấu giấu giếm giếm, không để lộ ra ngoài chứ.

Chú Trương đứng trước quay đầu lại như đang không hiểu vì sao anh lại chậm chạp như vậy.

“Không có chuyện gì khác thì cúp trước đây nhé, liên lạc lại sau.”

Viêm Hồng Sa khựng lại một vài giây, bỗng sốt ruột: “Đừng, đừng. La Nhận, có chuyện cần nói với anh.”

La Nhận ra hiệu báo chú Trương chờ anh một chút, đứng lại dưới bảng hiệu logo của cầu lạc bộ, nhận cho xong cuộc gọi của Viêm Hồng Sa.

Nội dung cuộc điện thoại này thực ra cũng không có gì mới mẻ, nhưng có thể từ đó nghe ra tâm tình bí mật mà hai cô gái đã cẩn thận nom nớp che giấu trước đây, anh cười cười, nói, Tôi biết rồi.

Trước khi cúp máy, Viêm Hồng Sa chần chờ đôi chút rồi hỏi: “La Nhận, anh sẽ ghét Mộc Đại chứ?”

La Nhận đáp: “Có nghĩ nhiều rồi.”

Anh ngắt máy, hít sâu một hơi, rào bước đuổi kịp chú Trương.

Tâm trạng cũng tạm coi là bình tĩnh, chỉ là, cũng rất khó chịu.

Giống như một người lè loi độc hành, cả thế giới đều hắt những ngờ vực vô căn cứ, giấu giếm, tránh né lên mình, dù có là thiện ý nhưng cũng khiến lòng người có cảm giác như tro tàn.

Bước lên tầng thăm in hoa hoa dày dặn trải trên cầu thang dẫn thẳng lên trên, một bên tường treo chân dung của đủ các nhân vật cổ kim nội ngoại, Sigmund Freud, Carl Gustav Jung, Lev Vigotsky, đôi mắt sâu thăm nhìn ra thế giới của những bậc thầy này đều không có lấy một chút ưu tư.

Điều khiến La Nhận phải dờ khóc dờ cười là, lại còn có cả một bức họa vẽ Lão Tử, dưới bức vẽ có một dòng châm ngôn.

Thắng người là có sức, thắng mình là mạnh.

Ngẫm cũng thấy không sai, bất kể là vấn đề tâm lý gì đi chăng nữa, đại để cũng đều là tự mình giao tranh với mình.

Tới trước một cánh cửa cánh kép trắng lẹ, chú Trương ra hiệu báo La Nhận chờ một chút.

Chờ thì chờ, đã đến ngay trước mặt rồi, anh cũng chẳng nóng vội.

Lát sau, chú Trương đi ra, dẫn anh vào.

Trong phòng đúng tông màu tối, bày trí lộng lẫy, thảm trải sàn vừa mềm mại vừa dày dặn, món đồ đồ để vô đến độ nào đi chăng nữa rơi xuống cũng không sợ bị hỏng.

La Nhận cảm thấy bày trí vậy cũng tốt, tâm hồn của con người cũng chẳng thua gì bánh quế, bước vào một môi trường thế này sẽ cảm thấy an toàn vững vàng hơn.

Sau một cái bôn lôn xa hoa bằng gỗ từ đàn, một người đàn ông trung niên mặc âu phục nho nhã, La Nhận từng xem ảnh chụp của ông ta, Hà Thụy Hoa.

Hoặc Từ Hồng cũng ở đây, ngồi trên một chiếc sofa bọc da biến đổi hình dáng tùy chỉnh màu nâu nhạt, kiểu sofa này rất được các vị khách ưa chuộng, bởi nó không có đặc thù, không có hình dạng cố định, biết thay đổi hình dáng tùy theo ý thích của người ngồi, thuận theo tâm ý.

La Nhận chào Hoắc Từ Hồng: “Đã lâu không gặp.”

Bà ra ngoài giải sầu lâu như vậy, chưa chắc đã thật sự được yên ổn, trái tim cũng không phải con cừu, thay đổi một đồng cỏ là có thể vô lo vô nghĩ ăn tiếp được.

Lúc chào hỏi, anh để ý thấy, trên tay Hoắc Từ Hồng có vẻ như là một hộp băng ghi hình kiểu cũ.

Hộp băng đen kịt, đối lập với thế nhỡ số liệu ngày nay, trông có vẻ cồng kềnh nặng nề, nhưng bên trong hẳn cất chứa một bí mật khóa kín đã lâu không được ra ngoài sáng.

La Nhận ngồi xuống một cái sofa khác, trên bàn thấp bên tay ghế có trà ngon đã pha từ trước đó, chú Trương đi đến một cái ghế gần cửa, túi hoa quả đặt bên chân, tựa như một bệnh nhân đang xếp hàng chờ khám bệnh.

Hoắc Từ Hồng cất lời: “Đây là Hà Thụy Hoa tiền sinh, tám năm trước từng làm bác sĩ ở một bệnh viện nổi danh, khi đó, ông ấy chính là bác sĩ trưởng đảm nhận ca bệnh của Mộc Đại, sau đó, tuy ông ấy tự ra ngoài mở cầu lạc bộ riêng, nhưng vẫn giữ liên lạc với nhà tôi, vẫn phụ trách ca bệnh của Mộc Đại.”

La Nhận hỏi: “Vẫn?”

“Vẫn.”

“Mộc Đại có biết không?”

“Không biết.”

Trong lòng La Nhận khẽ nhói lên.

Hà Thụy Hoa lên tiếng: “Hay là, các vị kể lại chuyện tám năm trước cho anh La đây nghe trước đã.”

Ừ, tám năm trước.

Một con số rất đáng nghiền ngẫm, Mộc Đại tập võ, tám năm, Hoắc Từ Hồng đột nhiên dời nhà đến Lệ Giang, cũng là tám năm.

Hoặc Từ Hồng lặng im một hồi, có một số chuyện, bà không muốn nghĩ lại nhiều, ông người vốn có bản tính tránh hại tim lợi, có một số chuyện, luôn muốn ích kỷ vứt bỏ triệt để.

Mà nay, từng chút quay trở lại vị trí ban đầu, chuyện cũ cũng từ từ quay to, còn chưa mở miệng đã để trái tim bà nặng trĩu.

“Tám năm trước, Mộc Đại...mười lăm tuổi, vẫn còn là một cô bé, khi đó, tôi nhận nuôi con bé cũng đã được chừng mười năm, Mộc Đại rất ngoan, đáng yêu tươi tắn, cũng rất bướng bỉnh láu cá.”

“Trong lớp nó có một cô bạn, tên là Thẩm Văn, hai đứa nó ngoài ngời chung ra thì làm gì cũng đều cùng nhau, bạn thân, tri kỉ, cậu gọi thế nào cũng đúng.”

“Có một hôm, đã xảy ra một sự việc, thực ra ban đầu cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Di Hồng than một tiếng, hơi nhếch miệng cười khan, cũng là cái số, tạo hóa trêu ngươi.

Khi đó, có một bộ phim bom tấn Hollywood, Đêm kinh hoàng ở viện bảo tàng (*), Mộc Đại hẹn Thẩm Văn cùng đi xem, Mộc Đại còn mua sẵn vé từ trước.

() Night at the Museum (2006) của đạo diễn Shawn Levy.*

Nhưng đến hôm đó lại có sự thay đổi.

Thẩm Văn nói, cha mẹ không cho cô bạn đi, sắp tới kì thi vào cấp ba, bắt cô bé phải ở nhà ôn bài.

Đương nhiên là Mộc Đại rất không vui, nhất thời cũng không tìm được bạn khác để rủ, không ai đi cùng, cô lại không muốn đi xem, vé đã trả tiền rồi, cũng không nỡ bỏ.

Cô bèn nghĩ ra một biện pháp.

Cô đeo cặp sách đến nhà Thẩm Văn, gõ cửa, đón lấy ánh mắt kinh ngạc của mẹ Thẩm Văn, nói: “Cháu tìm Văn Văn cùng đi học bỏ túc ạ.”

Trước đó không bàn trước nên Thẩm Văn cũng chẳng hiểu ra sao, không thể làm gì khác đành quanh co lấy lý do Mộc Đại bị chuyện.

Mộc Đại nói: “Thầy toán nói, có một bộ đề, là thầy giáo ra để thi cấp ba ra, có khả năng rất lớn trùng với đề thi chính thức, vì chi chia sẻ trong phạm vi nhỏ nên gọi vài học sinh khá giỏi trong lớp tới, cùng nhau học bỏ túc một buổi.”

Mẹ Thẩm Văn không nghĩ ngợi gì hết, trong lòng còn rất vui mừng Mộc Đại và Thẩm Văn học không tệ, là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của thầy giáo, có tư liệu tốt, ưu tiên cho học sinh khá giỏi cũng là bình thường.

Lúc ra cửa, mẹ Thẩm Văn dặn dò: “Đi đường lớn, chú ý nhìn xe, nếu bỏ túc về muộn thì gọi điện thoại để mẹ đi đón, nghe chưa.”

Nói đến đây, Hoắc Từ Hồng dừng lại chốc lát.

La Nhện thấp giọng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Không tới trường học, đường đi là một đường khác, bởi vì phim đã bắt đầu chiếu nên hai đứa nó đi tắt qua một tòa nhà công trường bỏ hoang, đi một con đường rất ít người qua lại.”

Bàn tay gác trên lưng ghế sofa của La Nhện khẽ siết lại, dù đã sớm biết, nhưng khi nghe bà thuật lại, vẫn cảm thấy rất ngột ngạt, là một bí kịch không thể thay đổi được.

Hoắc Từ Hồng hít sâu một hơi, muốn tóm gọn lại vài ba câu nói cho xong, nhưng dục tốc thì bất đạt, thế nào cũng cảm thấy nói không tới nơi tới chốn.

“Gặp phải một đám lưu manh, toán dõ côn, kéo hai đứa nó lên tòa nhà, Mộc Đại khi đó...ừm, tuy là một cô bé, nhưng một số thời điểm, lại là một cô bé đã lớn, biết chuyện gì đang xảy ra, bèn ra sức gây gổ, cũng không biết là may mắn hay bất hạnh...”

Giọng Hoắc Từ Hồng run run: “Có lẽ Mộc Đại gây gổ rất kịch liệt, ngã từ trên tòa nhà xuống. Không biết đó là tầng hai hay tầng ba... Nói chung là rất cao, ót đập xuống đất, chảy rất nhiều máu...”

Bà dừng lại.

La Nhện nhìn sang chú Trương: “Bối vậy nên lần này Mộc Đại gặp tai nạn giao thông, chú mới một mực đi tìm bác sĩ, hỏi bị đụng đầu liệu có xảy ra vấn đề gì hay không, đúng không?”

Chú Trương lặng lẽ gật đầu, như cảm thấy bút rút, chú nhân túi hoa quả lên ôm vào lòng, trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng túi nylon vang lên.

Loạt xoạt loạt xoạt.

“Về sau, lúc bắt được đám du côn kia, tên cầm đầu khai là, ban đầu chỉ định đùa vui một chút, không định giết người. Nhưng lúc đó, chúng cho rằng Mộc Đại đã chết, bèn nghĩ, dù sao cũng đã có người mất mạng, chết một người là chết, chết hai người cũng là chết.”

“Bối vậy nên, Văn Văn rất thảm, bị làm nhục, rồi bị bóp chết.”

La Nhện nhắm mắt lại, chuyện này còn xa mới bằng những nguy hiểm dữ dội mà anh từng trải qua, thế nhưng, giọng điệu chậm rãi này lại giống như một bàn tay bao lấy cổ, từ từ siết lại, áp lực khiến người ta không thở được.

“Sau đó thì sao?”

Hoắc Từ Hồng hơi thất thần.

Chuyện hôm đó, bà nhớ rất rõ, chừng mười giờ tối, bà nhận được điện thoại của mẹ Thẩm Văn, sốt ruột vô cùng, hỏi bà, hai đứa nhỏ không phải báo là đi học bỏ túc sao, vì sao còn chưa trở về, cũng gọi điện đến trường hỏi thư rồi, thầy giáo nói, căn bản là không có chuyện này.

Khác với mẹ Thẩm Văn, Hoắc Từ Hồng biết chuyện Mộc Đại đi xem phim, cũng lẽ mờ đoán được là cô viện cớ dẫn Thẩm Văn đi, bà cảm thấy rất ngại, bèn nói thật rồi thay mặt Mộc Đại xin lỗi.

Nhưng muộn hơn chút nữa, Hoắc Từ Hồng cũng bắt đầu đứng ngồi không yên.

Phim đã sớm chiếu xong rồi chứ.

Người cả hai nhà cùng gọi bạn bè, thân thích, hàng xóm ra ngoài tìm, khi đó còn chưa nghĩ tới chuyện phải báo cảnh sát.

Tìm đến công trường bỏ hoang.

Tìm thấy Mộc Đại trước, nằm trong một vũng máu, mẹ Thẩm Văn đỡ người tại chỗ.

Sau đó thì tìm thấy Thẩm Văn trong tòa nhà.

Thẩm Văn đã tắt thở, nhưng Mộc Đại thì vẫn còn một hơi thở.

Chuyện xảy ra sau đó, Hoắc Từ Hồng cũng không nhớ rõ lắm, chỉ cảm thấy rất hỗn loạn, mỗi ngày đều có vô số cái miệng mở ra đóng vào nói chuyện với bà, thành phố cũng chỉ nhỏ nhỏ, đó lại là một vụ án lớn, điều động toàn bộ cảnh sát, tổ chuyên án cũng tham gia vào, lực tục có tin tức báo về.

Có đầu mối, một tên còn đồ không chịu nổi gánh nặng tâm lí đã ra đầu thú, truy lên tiếp, lại bắt được thêm một tên nữa, có một tên đã trốn ra khỏi thành phố, các đơn vị anh em phối hợp, bắt được.

Lọt lưới, tất cả đều lọt lưới.

Đến ngày thứ ba sau khi phá được án, Mộc Đại tỉnh lại.

Hoắc Từ Hồng nói: “Khi đó, tôi vậy mà lại cảm thấy đây không phải chuyện tốt, thực sự, tôi nghĩ, nếu Mộc Đại đi theo Thẩm Văn, có lẽ sẽ khá hơn phần nào.”

Đám du côn kia bị bắt, bỏ vào tù giam, đợi nhân dân trừng phạt, nhưng ngoài tâm với của nhà họ Thẩm khi đó đang phẫn nộ như rằng nhanh nhả máu.

Mộc Đại tỉnh lại vào đúng lúc đó.

Hoắc Từ Hồng nghẹn ngào, nước mắt ứa ra: “Nhà bị đập mấy lần, Mộc Đại cũng bị đánh rất nhiều lần, có lúc, nó quỳ xuống, tôi cũng quý với nó, con thịnh nộ của nhà họ Thẩm tôi có thể hiểu được, cũng là chuyện thường tình, bị đánh cũng là chúng tôi đáng đời.”

Chú Trương cúi đầu, siết lấy cái túi nylon, vẫn ngồi bất động.

Khi đó, ông đã là nhân viên trong quán của Hoắc Tử Hồng, bà chủ bị đánh, ông đứng bên cạnh, Hoắc Tử Hồng không cho ông những tay vào.

Ông cũng bị đánh, không biết là người phụ nữ nào cời gậy, đập vào sau đầu ông, để gậy cứng ngắc, đập xuống khiến ông ù cả tai.

Hà Thụy Hoa thờ dài dài tới, đưa hộp khăn giấy trên bàn cho Hoắc Tử Hồng.

Hoắc Tử Hồng rút vải tờ ra, lau nước mắt, lại lau nước mũi, La Nhận đưa nước cho bà, bà ngửa đầu một hơi uống hết sạch, trà như đã cạn từ lâu.

“Tiếp tục chịu đựng, nghĩ chi cần có thể chịu được thì sẽ qua, cũng bắt Mộc Đại phải nhận, làm sai thì phải chuộc tội, nhưng có một lần, tôi cảm thấy, không thể nhận được nữa...”

Trước mắt Hoắc Tử Hồng như nhòa đi.

Lần đó, nhà cũng bị đập phá, bà mệt mỏi cúi đầu, không rên một tiếng, cho đến khi người nhà họ Thẩm rời đi.

Sau khi người nhà họ Thẩm rời đi, bà rót nước từ trong bình giữ nhiệt ra uống, bình giữ nhiệt bị ném vỡ, nước rót ra lẫn theo rất nhiều vụn kính mạ bạc, cảm tưởng như uống vào, bụng sẽ bị đâm xuyên rách burom.

Hoắc Tử Hồng thờ dài đẩy cái cốc ra, ngược lên thì thấy Mộc Đại vẫn còn quỳ ở đó.

Bà đi qua định kéo Mộc Đại đứng dậy, chợt phát hiện ra, trên lưng Mộc Đại có một khoảng cộm lên, sáng bóng, nhìn như áo giáp.

Bà nhất thời không nhận ra, cảm thấy kì quặc, hỏi: “Mộc Đại, gì đây?”

Mộc Đại không hề rằng, Hoắc Tử Hồng lại một lần nữa suy sụp.

Đó là đỉnh mũi.

Sau đó bà có đếm, hai mươi ba cái, từng cái đâm vào da, lại rất ngay ngắn, xếp thành một khoảng.

Hốc mắt La Nhận cay xè, thu hai cánh tay đặt trên lưng ghế lại, hai bàn tay đan chặt vào nhau, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên rõ rệt.

Hoắc Tử Hồng nói: “Tôi cảm thấy, nơi này không thể ở lại được nữa, cục diện này tôi không ứng phó được, vấn đề này tôi cũng không giải quyết được, tôi chỉ muốn trốn đi. Tôi gọi chủ Trương lại, nói với chủ, dời quán, dọn nhà, ngay lập tức, đi đâu cũng được.”

Bà hít sâu một hơi, nở nụ cười sầu thảm: “Bây giờ nghĩ lại, tôi cũng thật chẳng ra sao, trước giờ tôi chưa từng là một tấm gương tốt cho Mộc Đại, tôi gặp phải chuyện gì đều chỉ muốn trốn, trong nhà gặp chuyện không may, tôi bỏ trốn, Mộc Đại gặp chuyện không may, tôi cũng đưa nó bỏ trốn, nhiều năm về sau, chuyện tra ra manh mối, tôi không đối mặt được với Lý Thái, lại bỏ trốn.”

Hai mươi ba cái đỉnh mũi, Hoắc Tử Hồng tự mình nhỏ từng cái ra, đã sử dụng đặt bên, từng cái ném vào, từng tiếng lạch cạch vang lên, đánh máu.

Mộc Đại không kêu đau, cúi đầu, khoanh chân lại, cũng không biết là nhìn cái gì, giữa chừng chỉ hỏi một câu.

Cô nói: “Di Hồng, thực ra, con nên chết đi mới phải.”

Trong lòng dậy lên một cảm giác lạnh toát kỳ dị, đến lúc này, bà mới phát hiện ra một việc.

Sau khi gặp chuyện không may, bà chỉ nghĩ đến chuyện báo Mộc Đại nhận nhận, chuộc tội, sám hối, nhưng chưa từng ý thức đến chuyện, Mộc Đại vẫn còn nhỏ, rất nhiều người trưởng thành tôi luyện được sự kiên trì và tính bền bỉ, nhưng cô thì không có.

Tinh thần của Mộc Đại đã nảy sinh vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 3

Sau khi chuyển đến Lệ Giang, việc đầu tiên Hoắc Tử Hồng làm là đưa Mộc Đại đi cầu thầy trị bệnh.

Hỏi thăm hết chỗ này đến chỗ khác, mới tìm đến bác sĩ nghe nói là giỏi nhất khi ấy, Hà Thụy Hoa.

Khi ấy, Hà Thụy Hoa vẫn còn làm việc ở bệnh viện, có rất nhiều bệnh nhân được người nhà và bạn bè đưa đến đây, đối với chuyện của Mộc Đại ông không mấy để tâm, hơn nữa,

Mộc Đại thật sự không có bất kì biểu hiện gì khác thường, so với những bệnh nhân chân chính trời kêu đất muốn sống muốn chết, sự bình thường của cô có thể được khen thưởng.

Hà Thụy Hoa cảm thấy, điều mà Hoắc Tử Hồng lo lắng chỉ là nỗi buồn lo vô cớ của các bậc phụ huynh có con gái đang trong thời kỳ trưởng thành mà thôi.

Ông kiến nghị: “Thế này vậy, cô là phụ huynh của cháu thì đồ ý hành động cứ chỉ của cháu nó hằng ngày xem sao, tốt nhất là có tư liệu ghi âm ghi hình, có chứng cứ như vậy, lần sau chúng tôi phân tích cũng tương đối dễ hơn.”

Ánh mắt La Nhận rơi xuống hộp băng ghi hình kiểu cũ trên tay Hoắc Tử Hồng.

Hộp băng vuông vức, đen tuyền, lỗi thời, cũ kỹ, bám đầy bụi.

Hà Thụy Hoa nói: “Xem băng trước đi.”

Còn tưởng là sẽ lấy máy chiếu phim kiểu cũ ra để mở, thì ra là không phải, Hà Thụy Hoa đã bảo người chuyển dữ liệu trong hộp băng thành video lưu trên máy tính.

Hình ảnh hiện ra.

Có vẻ như chất lượng ghi hình cũng không tốt lắm, mờ mờ, lẫn với tạp âm của sóng điện từ, thời gian là buổi tối, trong phòng tối mờ mờ, thấp thoáng có thể thấy được đường nét của cái giường, và cả người trên giường.

Đèn ngủ chợt sáng lên, Mộc Đại từ trên giường ngồi dậy, chân trần bước xuống giường, có vẻ như định đi vệ sinh, nhưng mới đi được hai bước, bỗng ngồi thụp xuống.

Cô ngồi xếp bằng dưới đất, thờ người ra, không biết khi đó Hoắc Tử Hồng đặt máy quay ở vị trí nào mà đối diện ngay mặt cô.

La Nhận nhìn Mộc Đại.

Khi đó cô còn nhỏ, rất nhỏ, tóc trắng, mặt vẫn còn nét trẻ con, cánh tay mảnh khảnh, đáng người gầy gầy, ngực đã bắt đầu trở mề, tạo thành đường cong nhân nhật, bộ đồ ngủ ôm lấy thân hình mảnh tơ.

Nếu hiện giờ anh gọi Mộc Đại là “cô gái của anh”, vậy thì khi đó, hẳn phải gọi là “cô bé của anh”.

Mộc Đại lau nước mắt, đang khóc.

Khóc rất kìm nén, gắng sức không phát ra âm thanh nào, khuôn mặt nhỏ nhắn co rúm, lấy ống tay áo lau nước mắt, khóc một lúc lại nín một lúc, lẩm bầm: “Minh phải làm sao bây giờ...”

La Nhận muốn vươn tay ra, xoa đầu cô.

Muốn sự trên đời, thường không gì có thể phân rõ đen trắng phải trái, hai chữ “đứng” hoặc “sai” mang cơ cấu đối lập này không thể miêu tả được nhân tình thế thái, những gì Hoắc Tử Hồng kể, dù đối lại là xảy ra với La Nhận của bây giờ, anh cũng không thể nghĩ thông suốt ngay trong một khoảng thời gian ngắn được, hướng chỉ là Mộc Đại khi đó.

Không ai dạy cô, cũng không ai dẫn dắt cô, cô cho rằng mình có tội, Hoắc Tử Hồng báo cáo nhận tội, nhà họ Thẩm coi hết mọi lỗi lầm là tại cô, tội lỗi này cứ thế ngồi vững lên đầu cô.

Cô thò tay xuống dưới gối, rút ra một con dao.

Là dao gọt trái cây bình thường.

La Nhận trông thấy, cô cầm dao, quơ hồ lên cổ tay mình, rồi lên họng, cuối cùng, mũi dao chĩa về phía tim, tay cầm dao run run.

Tim La Nhận thất lại, thân thể nghiêng ra phía trước.

Sau đó, cô nhắm mắt, tay phải nắm chặt lại...

La Nhận cảm thấy bên tai ong ong, biết rõ là tự sát chắc chắn không thành công, nhưng giờ phút này, hít thở vẫn ngừng lại.

Mộc Đại bỗng mở bừng mắt.

Ánh mắt hung tàn, vẻ mặt gần như có thể gọi là khốc liệt.

Cô như bị tức giận, cạch một tiếng ném con dao ra xa, quát lớn: “Mắc mớ gì tới cô!”

La Nhận ngẩn người, chợt hiểu ra: Cô đang nói với một Mộc Đại khác.

Tốc độ nói của cô rất nhanh: “Cũng không phải là cô giết người, mắc mớ gì tới cô. Cô cũng suýt thì ngã chết, vất vả mãi mới nhặt được mạng về, chẳng lẽ còn phải đi theo?”

Ngực phập phồng, tức giận khó nén, tựa như một thiếu nữ hắc ám.

Viêm Hồng Sa nói không sai, Mộc Đại cũng tự mình đoán ra được đầu mối, là hai nhân cách.

La Nhận quay sang nhìn Hoắc Tử Hồng: “Chuyện Mộc Đại có khả năng có hai nhân cách, thực ra cháu cũng đã đoán được...”

Hoắc Tử Hồng nói: “Còn một đoạn nữa, xem hết đã.”

Về mặt Mộc Đại lên tục thay đổi, thoát thì yếu đuối đau khổ, thoát lại dữ tợn cương quyết, La Nhận không muốn xem nữa, sợ xem nhiều hơn, ấn tượng này sẽ không xua đi được.

Cũng may, nhìn xuống hiển thị thời lượng của video, sắp phát xong rồi.

Đúng lúc đó, Mộc Đại bỗng ngẩng đầu lên.

Về mặt cô bình thản, hai mắt hơi nheo lại, mày khẽ nhúc, như phiền chán, cũng như, ghét bỏ.

Cô nói: “Hai người các cô đứng ảm ỉm nữa.”

Video đến đây thì ngừng.

Trong phòng lặng yên một hồi lâu, sau đó, tiếng túi hoa quả của chú Trương lại loạt xoạt vang lên, tiếng động hỗn độn ồn ào, khiến người ta muốn ném túi hoa quả xuống đất, thẳng chân đạp nát như.

La Nhận nói: “Tôi chưa từng tìm hiểu gì về tâm lý học, nếu muốn giải thích, làm ơn hãy dùng cách nói mà tôi nghe hiểu được, thông tục nhất có thể.”

Đầu tiên, Hà Thụy Hoa thẳng thắn một chuyện, chứng cứ và tư liệu ghi hình về sự bất thường của Mộc Đại, cái La Nhận xem đã là toàn bộ.

Toàn bộ? Chỉ có một đoạn video này thôi?

La Nhận cảm thấy vô cùng khó tin: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, cô bé đã dùng một tốc độ mà chúng tôi đều không tưởng tượng nổi, chữa khỏi.”

“Chữa khỏi?”

Hà Thụy Hoa tiên sinh lưng từng nhún mạnh phát âm: “Tự khỏi, tự mình chữa khỏi.”

Ông kéo ghế ra, từ cái bàn dày nặng xuất hiện một phần thân mới, kéo lật lên là một tấm bảng trắng, lấy bút huỳnh quang vẽ lên đó ba vòng tròn.

Vòng tròn đầu tiên lớn nhất, bên trong viết một chữ “Án”.

Vòng tròn thứ hai to vừa phải, bên trong viết hai chữ “Mộc Đại”.

Vòng tròn thứ ba nhỏ nhất, bên trong viết “Số 2”.

La Nhận nhìn về phía vòng tròn lớn nhất: “Kia là nhân cách chứ?”

“Phải.”

“Một nhân cách đã nhiều năm nhưng rất ít khi xuất hiện như vậy, là nhân cách chứ?”

“Có một số người dù không lộ diện nhưng lại đứng phía sau chi phối, khống chế cả một đế quốc. Có một số người dù bạn trước bạn sau nhưng cũng chỉ là lính đánh xe. Chủ và thứ không phân biệt bằng số lần xuất hiện mà phải xem ti trọng thế lực.”

Nếu là bình thường, cách nói như vậy, La Nhận đại khái sẽ cười một tiếng, nhưng giờ đây, vào thời khắc này, tại nơi này, anh không có tâm trạng.

Hà Thụy Hoa nói: “Tư liệu có thể cung cấp để nghiên cứu phân tích quá ít, đa số là suy luận của tôi. Cậu nghe tham khảo, nếu không tin, hoan nghênh cùng thảo luận.”

Giọng điệu điển hình của thành phần trí thức.

La Nhận gật đầu: “Bác nói đi.”

“Tôi nghĩ, cậu hẳn sẽ đồng ý với cách nói này, bản tính của con người là khát vọng sống sót, khát vọng này thậm chí tồn tại ở trạng thái vô thức. Giống như một người dù đã ở trong trạng thái sắp chết nhưng khi xe đâm tới, vẫn có thể vô thức tránh né.”

La Nhận đồng ý, đối với đại đa số con người, hoặc là chết, hoặc là phải đánh đổi một dũng khí rất lớn.

“Vi khát vọng sống sót nên con người có bản năng tự cứu. Nếu truy xét tận gốc thì đói ăn, khát uống, cũng là một kiểu tự cứu.”

La Nhận lắng lắng nghe.

Hà Thụy Hoa nhìn tấm bảng vẽ: “Mộc Đại khi đó, cũng là một kiểu tự cứu.”

“Với tội ác của thời điểm đó, đối mặt với áp lực, nếu tiếp tục như vậy, rất có thể không chết thì cũng hoàn toàn sụp đổ, bởi vậy nên tôi cho rằng, trong sự tự nhận thức của cô bé đã hình thành một sách lược công thủ.”

“Nhân cách chủ, gánh theo áp lực này, hoặc gọi là cảm giác tội lỗi, trốn đi, cũng có thể gọi là ngu say.”

La Nhận im lặng, với biểu hiện thường ngày của Mộc Đại, quả thực nhìn không ra cô là một người bị tổn thương tâm lý nặng nề, cô đơn thuần đáng yêu đến gần như giản đơn.

La Nhận bỗng nhớ đến lần Mộc Đại bị hất canh cá om, người phụ nữ hắt cô lúc đó rất có thể là người thân của Thẩm Văn.

Anh trầm ngâm: “Nhưng Mộc Đại cũng không nhớ chuyện xảy ra tám năm trước.”

Hà Thụy Hoa đáp: “Cá nhân tôi nghiêng về ý kiến, đây là một sách lược. Nếu cô bé hoàn toàn quên hẳn thì ngược lại sẽ xảy ra vấn đề, bởi vì đó là một rối loạn tâm lý rõ ràng.”

Ông cẩn thận chọn từ ngữ: “Cô bé có nhớ, nhưng ảnh hưởng của tội lỗi này không khác sâu, nếu như trước kia là sâu tận xương tủy, vậy thì hiện tại có lẽ chỉ là ảnh hưởng ngoài vỏ, nói cách khác, chỉ đến khi chuyện được gọi nhắc lại, hoặc gián tiếp xuất hiện trước mắt, mới có thể gây nên tác động đến tâm lý của cô bé.”

La Nhận không cách nào phân bác, lần Mộc Đại bị hất canh, quả thực ngay lúc đó cô biểu hiện rất khác thường, nhưng phải thừa nhận rằng, sau đó, cô hồi phục rất nhanh.

Một kiểu tự bất ngược.

Hà Thụy Hoa tiếp tục: “Sau đó, nhân cách chủ đây hai nhân cách thứ ra trước, tiếp đó, giống như một kiểu tuyển chọn tự do...”

Ông lấy ngòi bút chấm lên vòng tròn viết “Mộc Đại”: “Nhân cách này thắng.”

La Nhận hỏi: “Vi sao, có cảm giác, Số 2 khôn ngoan hơn một chút.”

Hà Thụy Hoa gật đầu: “Không sai, nhưng còn phải kèm theo một số từ miêu tả khác, ích kỷ, chỉ lấy lợi cho mình.”

“Tư video trong bảng ghi hình có thể thấy được, Số 2 hoàn toàn chỉ tôn mình lên, mọi thứ đều nghĩ từ góc độ của mình, không để ý tới trách nhiệm, đạo nghĩa, con người dù sao cũng có tính xã hội, tính cách như vậy sống trong đại chúng phổ thông, rất không được hoan nghênh.”

La Nhận nhớ tới lần ở thôn Ngũ Châu, lúc giao chiến hung hiểm với Lão trọc, Mộc Đại bỗng không thấy đau, sau đó anh dựa theo tiếng còi mới tìm ra cô ở hải vực cách đó rất xa.

Hà Thụy Hoa miêu tả rất đúng, mục tiêu duy nhất của Số 2 là đưa Mộc Đại thoát khỏi nguy hiểm, về phần La Nhận và Tào Nghiêm Hoa lúc đó cũng đang trong hiểm cảnh, cô hoàn toàn không hề nghĩ tới chuyện đi giúp.

Cô quả thực đã cứu Mộc Đại mấy lần, nhưng cô chỉ cứu Mộc Đại, cô bảo chữa cho mình, nói chắc như đinh đóng cột, lý lẽ hùng hồn, nói cứ như mình hoàn toàn không có bất kì trách nhiệm gì.

Hà Thụy Hoa nói: “Nhưng Mộc Đại thì khác, cậu có nhận ra cô ấy có một đặc điểm không?”

La Nhận trả lời: “Cô ấy có rất nhiều đặc điểm.”

Hà Thụy Hoa mỉm cười: “Cậu La, cậu cần thận trọng lại chuyện quen biết chung đụng với cô ấy thử xem, cậu có cảm thấy, cô ấy trước sau có gì khác biệt không?”

La Nhận ngẫm nghĩ.

Đúng là không giống nhau, ban đầu gặp, Mộc Đại có thể coi là sắc sảo và ngang ngạnh, mâu thuẫn khá gay gắt với anh, nhưng dần dần, cô trở thành cô gái của anh.

Hà Thụy Hoa nhắc nhở anh: “Có phải cậu cảm thấy, càng ngày càng thích cô ấy hơn không?”

Nói nhảm gì vậy, chung đụng tiến vào giai đoạn tốt đẹp, tình cảm tất nhiên là càng lúc càng sâu hơn rồi, nếu nhìn nhau dần sinh ra chán ghét thì còn nói gì tới chuyện tiếp tục bên nhau nữa chứ?

Hà Thụy Hoa như nhìn thấu suy nghĩ của anh: “Ý tôi là, cô ấy dựa vào mẫu hình yêu thích của cậu, đeo gót lại chính mình, Mộc Đại được nhân cách chủ đây ra trước, lại dễ dàng thắng được Số 2, không phải là tình cờ. Cô ấy có bản lĩnh khiến người mà cô ấy muốn người đó thích mình, thích cô ấy.”

Cô có bản lĩnh khiến người mà cô ấy muốn người đó thích mình, thích cô ấy.

Câu này thật rối rắm, La Nhận tự nhảm lại một lần nữa trong lòng, giữa hai hàng mày bắt đầu hiện ra vẻ giận dữ, nhưng mở miệng nói chuyện thì lại cười.

“Bác có ý gì?”

Hà Thụy Hoa bình tĩnh nói: “Tôi biết rất khó để cậu chấp nhận, đối với người yêu mà nói, quả thực rất khó tiếp thu.”

“Có phải cậu cảm thấy cô ấy rất ngoan ngoãn đáng yêu, càng bên cậu lâu lại càng hợp gu của cậu, cậu thích mẫu hình nào, cô ấy chính là mẫu hình ấy?”

“Có phải cô ấy rất ít khi chọc giận cậu, thỉnh thoảng cũng có chút cáu kỉnh, nhưng cậu vừa dỗ dành một xíu là cô ấy lập tức vui vẻ, không để cậu phải ghen tức, không phạm vào điều kiêng kỵ của cậu, tất thấy đều tuyệt hảo hết như đúc từ khuôn mẫu mà cậu yêu thích ra?”

La Nhận nói giận, lại cảm thấy hoang đường.

Hoắc Tử Hồng kịp thời cắt tiếng, giọng điệu hiền hòa: “La Nhận, hiện giờ chúng ta đang thảo luận về bệnh tình của Mộc Đại, cậu đừng để tình cảm cá nhân chi phối. Những điều bác sĩ Hà nói, kỳ thực khi còn bé Mộc Đại đã lộ ra chút ít dấu mối. Có một từ thể này, nghe có thể chói tai, nhưng lại có thể hình dung được tình huống.”

Bà hơi dừng lại, nói: “Lấy lòng, cố ý lấy lòng.”

Hà Thụy Hoa hắng giọng: “Có một loài bò sát, thường gọi là tắc kè hoa, có thể tùy theo những môi trường khác nhau mà tự thay đổi màu sắc của mình. Đặc tính này có phần giống với tình huống của Mộc Đại, cô ấy ở cạnh những người khác nhau sẽ thể hiện ra những mặt tính cách không giống nhau lắm, hơn nữa, vì là nhân cách thứ nên cũng nhiều lần không ổn định.”

La Nhận bỗng thu lại vẻ giận dữ, nói: “Nói tiếp đi, mấy người cứ nói tiếp đi, nói xong rồi, tôi phát biểu ý kiến sau.”

Sắc mặt anh không tốt, hơi ngã lưng tựa vào sofa phía sau, im lặng.

Hà Thụy Hoa lúng túng cùng Hoắc Tử Hồng liếc nhau: “Về cơ bản, vi sao trước đó cô bé lại xuất hiện khác thường, chúng tôi có...suy đoán và thảo luận thể này.”

Về mặt La Nhận không chút thay đổi: “Bác sĩ Hà, tôi muốn hỏi bác, thường nói bác sĩ có tấm lòng cha mẹ, vậy tấm lòng của bác là loại nào?”

Hà Thụy Hoa không hiểu vì sao lại hỏi như vậy, ù ù cạc cạc.

La Nhận nói: “Tôi đồng ý với bác về cách nói tự cứu, trong hoàn cảnh như vậy, cô ấy một thân một mình, không có ai trợ giúp, tự mình cứu mình, xóa nhòa chuyện cũ hoặc trốn đi, cũng không có gì lạ lùng.”

“Vậy nhưng...”

Anh nở nụ cười: “Có một câu chuyện thể này, bác đã từng nghe kể chưa?”

Anh tự nói tiếp.

“Có một bệnh nhân tâm thần, bệnh trạng của anh ta rất kỳ lạ, ngày nào cũng cảm một cái ớn, ngồi chồm hổm trong góc phòng, không ăn không uống, cũng không nói chuyện, đã đổi rất nhiều bác sĩ tâm lý nhưng tất cả đều bó tay, cảm thấy anh ta không thể cứu được nữa.”

“Một ngày nọ, một bác sĩ tâm lý tới. Ông ấy không hỏi gì nhiều, cũng yên lặng mở một cái ô, cũng ngồi xổm trong góc nhà với bệnh nhân kia, không ăn không uống, không nói chuyện.”

“Qua thêm vài ngày, bệnh nhân tâm thần rốt cuộc cũng mở miệng, len lén hỏi bác sĩ tâm lý kia, Cháu anh, anh cũng là nầm ả?”

Hà Thụy Hoa là bác sĩ chuyên khoa tâm lý, tất nhiên là đã nghe chuyện này, nhưng ông vẫn không hiểu dụng ý của La Nhận.

La Nhận nói: “Bác dựa vào một đoạn phim, tự mình lý giải, nghĩ ra một cách giải thích mà bác cảm thấy hợp lý, đồng thời có lẽ cũng nhận được sự đồng tình của Hoắc Tử Hồng.”

“Bác có từng tìm hiểu Mộc Đại chưa, có từng che ô ở bên cô ấy bao giờ chưa? Có thể cô ấy cũng chỉ là một cây nấm vô hại với người khác, nhưng bác lại gán cho cô ấy đặc tính ma quái của tắc kè hoa.”

Rồi quay sang nhìn Hoắc Tử Hồng: “Cô cũng đồng ý với cách suy luận này, trong suy nghĩ của cô, Mộc Đại ở bên ai cũng đều biến thành ra sức lấy lòng, ở chung với cô cũng vậy, ở chung với cháu cũng vậy.”

“Trong khoảng thời gian cô chưa nguôi ngoai được chuyện ăn mạng, cô có biết Mộc Đại cũng rất lo lắng cho cô không? Hai người ở với nhau lâu vậy rồi, cô không cảm thấy có bất kì yếu tố chân tình thực tâm nào hết ả, chỉ có mỗi lấy lòng thôi? Cô là ai, chúng ta là cái gì mà có tư cách để cô ấy đi lấy lòng?”

La Nhận có phần không kiềm chế được, thân hình cao lớn vụt đứng bật dậy: “Chắc nhân cách tôi cũng phân liệt rồi đấy, thế nên mới rành rồi ngồi đây nghe mấy người ba láp ba xàm. Hiện giờ tôi muốn gặp Mộc Đại, có vị nào chỉ đường hộ cái được không?”

Không ai nhúc nhích.

Một lúc lâu sau, Hoắc Tử Hồng một mình ngẩng lên nhìn La Nhận, khẽ nói

“La Nhận, Mộc Đại khỏi phục rồi.”

Khỏi phục? Khỏi phục là sao?

Chân mày La Nhận càng lúc càng nhu chặt, quay lại nhìn Hà Thụy Hoa.

Hà Thụy Hoa vừa bị quở trách một trận, sắc mặt hơi thoát đỏ thoát trắng, thấy La Nhận nhìn mình thì có phần luống cuống, hồi lâu sau mới chỉ đưa tay ra, chỉ vào tấm bảng trắng.

Là vòng tròn viết chữ “Ân”, nhân cách chủ.

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 4

Lần đó ở bệnh viện, bác sĩ thông báo cho chú Trương, Mộc Đại đã tỉnh lại, ông vừa mừng vừa sợ, chân nam đá chân chiêu đi vào phòng.

Ông trông thấy Mộc Đại ngồi dậy, chân lật sang một bên, cúi đầu, đang rút mũi kim truyền dịch trên mu bàn tay ra.

Có đôi lúc, con người đứng là có giác quan thứ sáu, chỉ từ động tác cơ thể, thậm chí còn chưa nhìn thấy vẻ mặt cô, chú Trương đã cảm thấy có gì đó không đúng rồi.

Chú thử gọi cô: “Cô chủ nhỏ?”

Cô ngẩng đầu, mắt rất sáng, nhưng ánh mắt từng chút từng chút rút đi sự tươi tắn, mặt mày bình thản, mang theo vẻ mệt mỏi, nói: “Chú Trương à.”

Trong giọng nói thậm chí còn thoáng nhuốm hàm ý không kiên nhẫn.

Khuôn mặt này, vẻ mặt này, giọng nói này, chú Trương chỉ từng thấy một lần duy nhất, là trong video ghi lại, nhưng cả đời khó quên.

La Nhận hỏi: “Bước ngoặt là gì?”

Bước ngoặt đưa nhân cách chủ trở về, hoặc là lại một lần nữa nắm vị trí điều khiển, là gì?

Hà Thụy Hoa thoáng đáp ứng, nói: “Đại khái là cân bằng bị phá vỡ.”

Vì sự tức giận của La Nhận ban này, bấy giờ khi mở miệng, ông không khỏi bất giác nhụt chí phần nào.

Ông lấy lại bình tĩnh, giữa chừng thay đổi đối tượng là không thể, ông vẫn cố cho mình sự kiêu hãnh và giữ vững quan điểm của một chuyên gia, vì vậy tiếp tục nói.

“Chúng tôi nghĩ, nếu như đối mặt với cuộc sống của một người bình thường, vậy thì Mộc Đại này hẳn là đã đủ để ứng phó.”

“Cô bé xinh đẹp, tính cách ôn hòa, dễ được lòng người nhà, tương lai cũng sẽ được lòng bạn trai, có một cuộc hôn nhân tốt đẹp, trải qua một cuộc sống hạnh phúc bình thường.”

Ông điểm vào vòng tròn viết “Mộc Đại” trên tấm bảng trắng: “Nhân cách này dư sức ứng phó.”

La Nhận ừ một tiếng.

Anh có một thói quen tốt, bất kể người trước mặt gây phản cảm, đáng ghét đến mức nào, nhưng lời lẽ có lý thì anh vẫn có thể bình tĩnh lắng nghe.

Hà Thụy Hoa nói đến say sưa: “Có thể suy ra, nếu cuộc sống vẫn trôi qua như vậy, có lẽ cả đời này, Số 2 và nhân cách chủ cũng sẽ không xuất hiện lần nào nữa.”

Câu nói này dư vị sâu xa, La Nhận chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ quái: Có lẽ cả thế giới này vốn là một bệnh viện khổng lồ, con người có thể chia ra thành hai loại, sẽ phát bệnh trong đời, và sẽ không phát bệnh.

Cái gì gọi là bình thường? Ai dám khẳng định mình bình thường? Khi khai thiên lập địa vốn chẳng có từ này, cũng chỉ là chữ do con người tạo ra, ghép vào với nhau cũng là do người ghép, gán định nghĩa, gán cách dùng, rồi cứ thế mà dùng như một lẽ đương nhiên.

Hà Thụy Hoa chỉ vào Hoắc Tử Hồng và chú Trương: “Theo những gì họ nói, trước nay chưa từng thấy Số 2 xuất hiện.”

Điều này cũng hợp lý, cuộc sống quanh Hoắc Tử Hồng và chú Trương đều phổ thông êm ả, Số 2 quá thực không cần phải xuất hiện.

Ngay sau đó giọng điệu của Hà Thụy Hoa chợt biến đổi: “Nhưng anh Trương đề cập rằng, gần đây Mộc Đại ra ngoài rất nhiều, rất giống như đã trải qua một việc gì đó – mà nghe nói lúc chuyện xảy ra, cậu đang ở cạnh cô ấy, cậu La, xin hãy thẳng thắn nói thật, có từng thấy Số 2 hay cùng kiểu với Số 2 xuất hiện bao giờ chưa.”

Trong lòng La Nhận khẽ thở dài một hơi.

“Có.”

“Một lần hay nhiều lần?”

“Tạm coi là nhiều lần đi.”

Hà Thụy Hoa than nhẹ một tiếng, trên mặt thoáng hiện ra vẻ đắc ý “Tôi cũng biết là vậy”.

“Cậu xem,” ông nói, “Sự cân bằng suốt tám năm chỉ có một nhân cách duy nhất làm chủ bị phá vỡ, đôi khi chúng tôi sẽ nói rằng, các nhân cách khác nhau không biết đến sự tồn tại của nhau, điều này cũng không xác đáng, bởi vì người không phải là cô lập, cô ấy có tính xã hội, biết suy luận, phân tích, hoài nghi, ngay sau đó nhất định sẽ bùng nổ cuộc chiến tranh đoạt quyền sống còn.”

“Giống như là...” Ông cân nhắc từ ngữ, “Một sáng nào đó tỉnh lại, cậu phát hiện ra nằm bên cạnh có một người giống cậu như đúc, chiếm giữ người nhà, người yêu, các mối quan hệ, tên tuổi, tài sản của cậu, cậu sẽ lựa chọn thế nào? Chung sống hòa bình với người đó sao? Không, chúng tôi từng làm một cuộc khảo sát, chín mươi phần trăm người được hỏi đều trả lời rằng sẽ chọn không từ thủ đoạn tiêu diệt cái “mình” khác đó, khôi phục lại cuộc sống trước đó.

Trong thiên tính của con người luôn tồn tại ham muốn độc chiếm, đối với người yêu là vậy, đối với bản thân càng là vậy, chỉ là đại đa số thời gian chưa từng xuất hiện một “mình” khác tranh giành tình cảm với mình mà thôi.

La Nhận hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Nếu tình hình tiếp tục chuyển biến xấu có thể sẽ dẫn đến hỗn loạn và sụp đổ, hoặc là phát điên, hoặc là...một lần nữa tái khởi động tự cứu, nhân cách chân chính nắm quyền kiểm soát sẽ đi ra chủ trì đại cục.”

Hà Thụy Hoa lại cẩn thận suy nghĩ: “Thế nhưng sự chuyển biến xấu này đòi hỏi một quá trình, bởi vậy nên tôi nghĩ, lần này nhân cách chủ của cô ấy gấp rút trở lại, có khả năng phần nào liên quan đến tai nạn giao thông mà cô ấy gặp phải.”

Dù có quan điểm cho rằng, ý thức là ý thức, thường có khuynh hướng tách hai yếu tố thể xác và linh hồn ra xét riêng, nhưng từ rất nhiều dấu hiệu biểu hiện, có thể thấy giữa hai yếu tố này vẫn tồn tại một mối liên hệ thần bí, giống như khi thân thể khỏe mạnh thì linh hồn cũng được thúc đẩy trở nên mạnh mẽ hơn, còn khi ốm đau bệnh tật thì chỉ một chớp mắt cũng có thể khiến ý chí hao mòn đến cạn kiệt.

Lượng thông tin tiếp thu quá nhiều, La Nhận cảm thấy hơi đau đầu.

Anh hỏi: “Bao giờ thì tôi có thể gặp Mộc Đại?”

Hà Thụy Hoa không đáp, chuyện này, ông khó mà làm chủ được, cần phải xem ý kiến của người nhà thế nào.

Hoắc Tử Hồng hợp thời lên tiếng.

“La Nhận, chúng tôi không thông báo với cậu cậu nào đã đưa Mộc Đại đi, một mặt là vì, chú Trương nói với tôi, thời gian chung đụng giữa hai đứa còn ít, trong lòng tôi không coi cậu là người một nhà.”

La Nhận cười cười: “Có thể hiểu được.”

“Mặt khác...” Hoắc Tử Hồng cười khổ, “Chúng tôi cũng đang học, làm thế nào để...ờ chung với Mộc Đại này.”

Trái tim La Nhận bắt gặp rung lên.

“Cô ấy khác trước?”

Hoắc Tử Hồng không biết nên trả lời thế nào: “Rất... khác.”

Ít nhất thì bà chưa từng tiếp xúc với một Mộc Đại như vậy, giống như chú Trương, lần duy nhất thấy là trong video ghi hình.

La Nhận hỏi thêm một câu.

“Mấy ngày nay, cô ấy có từng nhắc tới cháu không?”

Hoắc Tử Hồng nhìn La Nhận, bà hơi do dự, ánh mắt nhìn La Nhận gần như là áy náy.

La Nhận nói: “Cháu hiểu rồi.”

Trước khi cho La Nhận vào gặp Mộc Đại, Hà Thụy Hoa làm công tác chuẩn bị tinh thần dự phòng trước cho anh.

Quay đi quay lại cũng chỉ có hai chữ: Phức tạp.

Nhìn bề ngoài, ca bệnh của Mộc Đại là đơn giản nhất, chỉ có mỗi đoạn video kia và một ít tư liệu ngắn về quá khứ, nhưng sự đời vốn quý quyết, có đôi khi, đơn giản nhất lại là phức tạp nhất.

Nên nói thế nào nhỉ, Hà Thụy Hoa cho rằng, đối với Mộc Đại, chuyện xảy ra tám năm trước mới mẻ hết như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng điều khác với trước kia chính là, cô lấy tuổi 23 và những gì từng trải qua để đối mặt với nó lần nữa.

La Nhận nói: “Vậy tôi hi vọng, cô ấy có thể kiên cường hơn một chút.”

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng: “Trong phòng không để lại đồ vật gì nguy hiểm cho cô ấy chứ, như dao hay gì đó ấy?”

Hình ảnh mũi dao nhắm ngay trước tim kia, anh không sao xóa mờ đi được.

Hà Thụy Hoa nói: “Cậu thấy khác biệt.”

Căn phòng được lắp đặt riêng biệt, bốn phía bao tường, có hai mặt là kính đơn hướng để tiện quan sát, đứng bên ngoài có thể nhìn thấy toàn bộ bên trong.

Cậu thấy khác biệt.

La Nhận đã tưởng tượng ra đủ các tình huống gặp lại Mộc Đại, cô bị thương, đau khổ, bất lực, rối loạn, thậm chí là điên dại.

Nhưng hiện thực lại vào đúng kiểu mặt mặt nhất.

Mộc Đại đang chơi game.

Trong phòng trang bị một thùng chơi game đầu súng cỡ lớn, thiết bị mô phỏng, bỏ xềng để sử dụng, người đứng cách màn hình game vài mét, trên cái bệ bên cạnh có súng trường súng lục các loại.

Mộc Đại đeo tai nghe, tập trung tinh thần, đứng thẳng tắp, chân trước chân sau tạo thành thế mũi chỏ, cầm súng, về mặt lạnh nhạt, một lòng một dạ chăm chú, ánh mắt xoay chuyển theo biến hóa trên màn hình, hòng súng lúc giương lên lúc cúi xuống nhưng không hề gây gián đoạn đến việc nổ súng bóp cò.

Trên cái bệ bên cạnh có một giỏ xềng.

La Nhận chuyển sang bên kia, xem cô đang chơi trò gì.

Hình như cô đang chơi trò gì đó đại loại là zombie vây thành, đủ loại zombie, từng bước thăng cấp, cấp thấp nhất động tác chậm chạp loạng choạng, cô mím môi lần lượt ngắm chuẩn headshot, sau đó, quái mọc thêm xúc tu, cánh, có khả năng phun nọc độc, ngón tay giữ cò súng của cô gần như không buông lỏng một phút nào, liên tục nổ súng.

Nhưng loại game này, bạn có thăng cấp đến mức nào đi chăng nữa thì cũng sẽ chết – thua vì đã tằm chung cuộc thu lợi kiếm tiền của nhà buôn.

Game over, có quơ lấy một nắm xềng, lần lượt nhét vào lỗ bỏ xềng, lúc thọc tay vào đồng xềng, ánh sáng màu bạc đảo quanh giữa những ngón tay.

Hoắc Tử Hồng khẽ nói: “Con bé nói, cảm thấy phiền, không muốn nói chuyện với chúng tôi, muốn tìm chuyện gì đó làm để chuyển dời lực chú ý.”

“Cô ấy còn nhớ tôi không?”

Hoắc Tử Hồng vô cùng kinh ngạc không hiểu vì sao La Nhận phải hỏi câu này: “Nhớ chứ, nhớ được cậu, Một Vạn Ba, và cả Viêm Hồng Sa mới quen nữa, con bé cũng không phải là mất trí nhớ.”

Hà Thụy Hoa đứng bên cạnh bổ sung: “Vậy nhưng tình cảm thì có khả năng không giống trước.”

Ánh mắt La Nhận rơi lên chốt cửa, màu đồng cổ, từng được vận rất nhiều lần, mài sáng bóng.

Anh chặn chừ một chỗ, không đi qua ngay mà dừng lại, ngồi xuống một hàng ghế ở sau lưng.

Ánh mắt xuyên qua mặt kính đơn hướng, vẫn không rời khỏi khuôn mặt Mộc Đại.

Mỗi một cái chớp mắt, nhướn mày, hé miệng, hờn giận của cô.

Ánh mắt của người yêu là tí mỉa kỳ cang nhất, cũng khắc nghiệt sắc bén nhất, trên người Mộc Đại trước mắt, hoàn toàn không tìm thấy hình bóng của Cái Túi Nhỏ.

Cái Túi Nhỏ thích ôm anh, dậu dằng cùng anh hôn môi, hôn dỗi gọi tên anh, thì thoáng tuy đó mặt nhưng vẫn kiên định nói “Em thích anh”.

Cô gái mềm mại đáng yêu mà anh thích giống như đột nhiên bị gió lốc cuốn đi, chỉ còn lại một khung xương cứng ngắt.

La Nhận cảm thấy như bị trúng một viên đạn lạnh như băng, suốt một đường tìm kiếm cô, thời khắc này là khó chịu nhất.

Hà Thụy Hoa thở dài ngồi xuống cạnh La Nhận.

Ông nói: “Cậu xem, một giấy trước, cậu là người bảo vệ cô bé kịch liệt nhất, nhưng cuối cùng khi nhìn thấy, cậu cũng là người có trình độ tiếp nhận thấp nhất, giống như tình yêu vậy, bản thân vừa dứt lại cũng vừa yếu ớt.”

La Nhận hơi tức giận, dè ra anh đã ghét bị người khác phân tích dò xét.

Hà Thụy Hoa lại như quan sát không tới tâm trạng của anh: “Gặp phải tình huống này, theo trình độ tiếp nhận mà nói thì đúng là người thân cao hơn bạn bè cao hơn người yêu.”

“Bởi vì đối với người thân, máu mủ tình thâm, bắt kể là xảy ra chuyện gì, dù có điên có dại, có ngu có ngốc, họ cũng đều chấp nhận.”

“Với bạn bè, ban đầu sẽ lưỡng lự, nhưng chỉ cần người này không phải đại gian đại ác, không có vấn đề gì về nguyên tắc đạo đức, miễn là nền tảng kết giao vẫn còn thì vẫn có thể tiếp tục làm bạn.”

Ông chỉ nói đến đây, không phân tích cận kề sang “người yêu”.

Nhưng La Nhận hiểu ý ông, cũng hiểu ra vấn đề của mình.

Anh không thích Mộc Đại, người anh thích chỉ là Cái Túi Nhỏ mà thôi.

Mộc Đại trước mặt giống như một người xa lạ, anh không thể nào ngay lập tức chuyển dời tình cảm tiếp nhận được, thậm chí anh còn cảm thấy, đối với cô, anh có một sự phản cảm và địch ý không nguyên do.

Cảm thấy, tại cô mà cô gái của mình mới biến mất.

Trong lòng anh dậy lên một xúc động muốn phá cửa xông vào, hỏi cô: “Cô giấu Cái Túi Nhỏ đi đâu rồi?”

Sáng sớm, Một Vạn Ba dậy đi vệ sinh, lúc về giường ngủ lại giấc không sâu lắm, có lẽ vì ngủ không sâu nên rất nhiều ý nghĩ xoắn bện xen lẫn vào trong mộng.

Mơ thấy nữ người rừng cầm viên đá vẽ lên vách đá, hần đứng gần đó, thấy nó vẽ cảnh tượng nó bị người dân trong thôn đánh chết, kẹt dưới đáy hồ bấy, gây giữa trong tuyệt vọng, còn hần trong bức vẽ thì khoanh tay, cười lạnh đứng xem.

Một Vạn Ba cuống đến độ đầu đầy mồ hôi, liên tục phủ nhận: “Không phải như vậy!”

Nữ người rừng quay sang nhìn hần cười, hốt nhiên đổi sắc mặt, bóp lấy cổ hần, rắc một tiếng...

Rồi mơ thấy La Nhặt, Một Vạn Ba lại gần anh hỏi: “Anh tìm được cô chủ nhỏ chưa? Có phải cô ấy còn đang chữa bệnh không?”

La Nhặt không đáp, chỉ tay lên trên cao, Một Vạn Ba ngửa đầu, trông thấy trên vách tường mờ mờ số cửa sổ, bóng dáng trong mỗi ô cửa sổ đều là của Mộc Đại, sau đó cánh cửa sổ chính giữa bị đẩy mở ra, Mộc Đại cúi đầu xuống, nhìn hần cười sâu xa.

Tiếng pháo đùng đùng, Phụng Hoàng Lâu khai trương, không biết pháo dẫn lửa thế nào mà chỉ một lúc sau, Phụng Hoàng Lâu đã chìm sâu trong biển lửa...

“Tam Tam? Tam Tam?”

Tào Nghiêm Hoa dồn dập gọi tên Một Vạn Ba, vừa gọi vừa cầm vai hần lắc điên đảo, động tác thô bạo, cứ như già gạo không bằng.

Một Vạn Ba tỉnh lại lại không nghĩ đến chuyện quát Tào Nghiêm Hoa, hần này sinh cảm giác may mắn vì đã tỉnh lại được từ trong ác mộng, lại cảm thấy, con ác mộng này có phần nào như điềm gở.

Phải đi vài Bò sát, đốt vàng mã, hoặc là vớt gầy (vớt tà) (*) mới được, không được nữa thì thả con điều, phóng vận xui đi.

() Giấy và tà trong tiếng Trung đồng âm là [xié].*

Thấy mất Một Vạn Ba dờ ra, Tào Nghiêm Hoa giờ tay lên hươ loạn trước mắt hần, trông như gọi hồn.

Một Vạn Ba mắng: “Dờ hơi à?”

Tào Nghiêm Hoa nói: “Tôi nhìn thấy rồi?”

Một Vạn Ba chẳng hiểu ra sao: “Thấy cái gì?”

Tào Nghiêm Hoa chỉ hần rên sất không thành thép: “Đất! Đất ấy! Cậu quên rồi há?”

Mang được thanh Hung Giản thứ ba về, mọi người trong sáng ngoài tối đều thờ phảo nhẹ nhõm, hết như hồi đi học vậy, học xong một học kỳ, thi xong kỳ thi cuối kỳ, thường cảm thấy phải nghỉ ngơi một trận thật đã mới được.

Huống chi là thật sự hao tổn nguyên khí.

Mộc Đại gặp tai nạn, Viêm Hồng Sa mất người thân, những người khác cũng đều lấm lem một nhọc suốt mắt mạng, đối với chuyện Hung Giản, nhiệt độ tất nhiên là giảm bớt.

Rốt cuộc thì vì sao lại nhất định phải đuổi theo thu hồi Hung Giản chứ? Một chuyện không đầu không đuôi, đến nay vẫn chẳng rõ đầu của tai neo ra sao, nguy hiểm thì cực kỳ, lại chẳng có cảm giác thành tựu gì, động lực cũng không có.

Chỉ có Tào Nghiêm Hoa, có lẽ là do chịu chứng ám ảnh cường chế đặc trưng của cung Xử Nữ nên cảm thấy ngày nào còn chưa thu thập đủ bảy thanh thì ngày đó còn ăn không ngon ngủ không yên.

Bởi vậy nên, cứ rảnh rỗi là già lại đi nhìn đất.

Đất bùn, đất cát, đất văng, tóm được cái nào là nhìn chăm chăm cái đấy, tích cực ôm hết mấy việc quét nhà quét cửa vào người, hạ chổi phát nào là bụi đất tung bay phát đấy, sau khi bụi bặm lắng xuống, lại quét tung nó lên.

Có lần, một người khách quán bar trông thấy, hỏi Một Vạn Ba: “Nhân viên lao công này của quán các cậu chỗ này hơi có vấn đề đúng không?”

Lúc hỏi, ngón trỏ chỉ vào ót mình, lo lắng.

Còn nhắc nhớ Một Vạn Ba: “Con người hiện đại bây giờ áp lực tâm lý nặng lắm, sến ra cái là tâm lý có vấn đề ngay, cậu đừng có đứng đưng không coi ra gì, phát hiện sớm chữa trị sớm, ngăn chặn mọi tai họa ngầm!”

Người này, tám mươi phần trăm là làm việc ở công ty quảng cáo.

Thực sự là có công mài sắt có ngày nên kim, rốt cuộc già cũng nhìn thấy chút ít gì đó.

Một Vạn Ba lười nhác ngồi dậy.

“Thấy cái gì?”

Tào Nghiêm Hoa không biết phải miêu tả thế nào.

“Tôi vừa mới... thì là, cái lùm hoa đằng trước quán bar ấy, chú Trương từng nói muốn đổi sang loài hoa mới theo mùa, tôi nghĩ, phải xới đất trước, bèn lấy xẻng đi xức...”

Mấy ngày nay, già luyện võ vô cùng chăm chỉ, tuy hiệu quả không quá rõ ràng, nhưng ít ra thì thân thể cũng khỏe mạnh hơn, chuyện xới đất này cũng chỉ như ăn một đĩa cơm.

Giỏ ban mai vì vút êm dịu, du khách топ nắm топ ba đi dạo, có một cô gái mặc váy ngắn bị gió tốc lên, già nhìn mà trong lòng rạo rực, ngấm huyết sáo một tiếng, sau đó đập chân lên gờ xềng, xúc xuống.

Một Vạn Ba thực sự lười nghe mấy đoạn đệm chuyện dài dòng nhảm nhí này: “Sau đó thì sao?”

Tào Nghiêm Hoa nuốt nước bọt, tựa hồ vẫn còn sợ hãi.

“Tôi nhìn thấy một cái hang.”

Một Vạn Ba nhìn già như nhìn ma, Tào Nghiêm Hoa lại vẫn chưa tự ý thức được, mặt rất đương nhiên.

Một Vạn Ba không nhịn nổi nữa: “Vô nghĩa vài cái ấy ông? Ông xúc một xềng xuống thì lại chả thấy một cái hang!”

Tào Nghiêm Hoa run lên: “Không phải.”

Là một cái hang màu đỏ sẫm, như thịt vậy, có nếp da nhăn, hơn nữa còn phập phồng có nhịp độ.

Miêu tả vậy khiến tay chân Một Vạn Ba nổi hết cả da gà da vịt lên.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, hình như có gió thổi, cậu tưởng tượng được không?” Tào Nghiêm Hoa cảm thấy vốn từ của mình nghèo nàn quá sức, “Là gió từ trong cái động đó thổi ra, có mùi, thổi ra...”

Sau đó, không có sau đó nữa, cả người già đỏ mồ hôi lạnh nhìn chăm chú, chẳng qua chỉ là một xềng xúc bùn đất bên dưới đào ra thôi, ánh nắng rọi xuống, có chút đất bùn nhẹ nhàng hạ xuống, giống như...

Giống như nơi vừa đào ra thật sự có gió từ trong lòng đất thổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chút chần chừ lưỡng lự này của La Nhận kéo dài đến một ngày một đêm.

Kỳ thực đến cuối, anh cũng không còn suy nghĩ cẩn thận gì nữa, cảm thấy có nghỉ nữa cũng không đem lại bất kỳ thay đổi hay tiến triển gì, chẳng bằng làm chút gì đó còn hơn.

Rốt cuộc anh cũng đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy bóng lưng Mộc Đại, và màn hình game bay tung tóe những ánh lửa và máu thịt.

La Nhận tới gần hai bước, lưng Mộc Đại cứng lại, sau đó, thào tai nghe xuống.

Nhìn xem, dù mắt đang sa vào hình ảnh hỗn loạn, tai bị quấy nhiễu bởi những tạp âm, nhưng thiên tính của người tập võ, cô vẫn có cảm giác.

Bốn mắt giao nhau, tựa như hai người xa lạ.

La Nhận biết về mặt và ánh mắt mình nhất định là đang biểu lộ ra sự cứng nhắc và xa cách, anh cũng muốn thể hiện tốt hơn một chút, nhưng không giả bộ nổi, với người khác thì còn giả bộ được, nhưng với cô thì không nổi.

“Khỏe hơn chưa?”

“Anh biết cả rồi?”

Cùng cất tiếng hỏi, cuối cùng La Nhận gật đầu: “Biết cả rồi.”

Tê ngắt.

La Nhận nói “Tôi chơi cùng em nhé, có chế độ chơi hai người không?”

Anh cúi đầu, tìm nút điều khiển trên máy, Mộc Đại nói “Khó chơi lắm, hai người có thể cầm cự được lâu hơn một người sao?”

La Nhận đáp: “Có chứ.”

Về lại điểm bắt đầu, La Nhận cũng không nhìn Mộc Đại, tập trung chơi game, nhân vật của cô là một cô gái tóc vàng yếu đuối, áo hai dây bó sát người, trang phục hầm hờ, kẻ vai sát cánh với anh, lún xuống, nhảy lên, nổ súng, né đòn.

Ban đầu, chạy băng băng trên những con đường trong thành phố, sau đó qua màn lên cấp, rừng cây âm u, hầm mộ lạnh lẽo, quái càng ngày càng nhiều, từ mạnh đến biến thái, rốt cuộc người chơi cũng bắt đầu bị thương, bị cào, bị cắn, thanh máu dần tụt xuống.

Cô gái tóc vàng bị xúc tu của zombie hóa quái thù quần lấy, La Nhận đôi nòng súng, bắt đầu tấn công quái thù.

Có zombie bỏ nhào tới trước mặt cô cản, anh làm ngơ coi như không thấy, nòng súng chìa thẳng tấp về một hướng, vẫn nổ súng.

Mộc Đại thào tai nghe xuống, nhìn anh kỳ quặc, nhìn không được cản lại: “Này!”

Anh không lên tiếng, thanh máu cạn hết, ngã xuống, bên kia, cô gái vẫn không tránh được bị quái thù kéo vào bóng tối sâu thẳm, chỉ còn lại loáng thoáng những tiếng kêu sợ hãi.

Game over, bên kinh doanh trò chơi lại kiếm được tiền.

La Nhận thào tai nghe xuống, hỏi cô: “Trước đây từng qua được màn này chưa?”

“Chưa.”

“Bởi vậy nên có nhiều người giúp đỡ vẫn sẽ cầm cự được lâu hơn một chút.”

“Nhưng đều chết cả.”

La Nhận bó lại tai nghe lên trên bệ: “Ai rồi cũng sẽ chết.”

Lại hỏi: “Bác sĩ Hà đã nói với em chưa?”

“Rồi.”

“Không giấu giếm em nữa chứ?”

“Có cho em xem băng ghi hình.” Cô nhoen cười.

Từ lúc gặp mặt tới giờ, đây là lần đầu tiên thấy cô cười, cũng không giống Cái Túi Nhỏ, cười không có ý nghĩa gì, chỉ thuần có cơ mặt phối hợp hoạt động.

Cô hỏi: “Anh thích cái nào?”

Câu hỏi này thật sự rất khó trả lời, trong một chớp mắt, La Nhận cảm thấy mình muốn thoát lên: Biến trở lại thành Cái Túi Nhỏ đi được không?

Nhưng anh nhịn được.

Anh nói: “Đều là người trưởng thành rồi, thằng thần nói thật được không? Tôi thích cái nào, đối với em có quan trọng không?”

Cô đáp: “Không quan trọng lắm.”

La Nhận thoáng một chốc trầm mặc: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Hoắc Tử Hồng đứng trên ban công tầng hai của cầu lạc bộ, dõi mắt theo xe La Nhận rời đi, lúc anh chào tạm biệt bà, vẻ mặt rất bình tĩnh, nói: “Cháu về Lệ Giang trước, có gì cần giúp đỡ, hoặc Mộc Đại xảy ra chuyện gì, cứ gọi cho cháu.”

Hoắc Tử Hồng kỷ mờ đoán được rằng kết quả gặp mặt cũng không có gì lý tưởng, nói: “La Nhận, cậu nghỉ thoáng một chút.”

La Nhận nở nụ cười: “Lẽ nào cháu lại nghĩ không thoáng, nếu hề có chuyện gì là cháu đều nghĩ không thoáng thì đã chẳng sống đến tận bây giờ.”

Hoắc Tử Hồng trở về phòng, lại thốn thức đồng cảm, La Nhận cũng chỉ là người ngoài mà thôi, nhưng Mộc Đại là người nhà.

Mộc Đại sắp người nằm trên sàn, hai chân dạn ngang, thành chữ mã (马), tay khoanh lại, đặt dưới cằm, ánh mắt mềm mại và tĩnh lặng (*).

(*) *Cái dáng nằm trông thế này này:*

Hoắc Tử Hồng ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay vuốt tóc cô, nhớ đến hồi mới nhận nuôi cô, xương sọ trẻ con dường như chỗ nào cũng mềm mại yếu ớt, mà nay, tóc cô vừa dài vừa dày, xương sọ cứng rắn, nói cô bị bệnh, cô vẫn có sự mạnh mẽ của riêng mình.

Mộc Đại nói: “Di Hồng, La Nhận nói anh ấy đã biết hết, con đứng trước mặt anh ấy mà cứ như bị lột da vậy.”

Hoắc Tử Hồng buồn bã rời lệ, nước mắt nhỏ lên sàn nhà, một giọt tròn đầy.

“Mộc Đại, di Hồng không biết dạy con, rất nhiều chuyện, bản thân di Hồng cũng rất kém cỏi. Bác sĩ Hà cũng nói với di, tuy di nhận nuôi con, nhưng trong lòng lại không thật sự tận tình chăm sóc, con thành thể này, di có trách nhiệm rất lớn.”

Mộc Đại thờ dài, cúi đầu, mắt như muốn nhìn xuyên qua sàn nhà.

Nói: “La Nhận rất thích nói, đều là người trưởng thành rồi, thẳng thắn nói thật đi.”

“Di Hồng, con nói thật với di, con cảm thấy di cũng không có trách nhiệm gì hết. Di nhận nuôi con, chăm sóc cho con, tránh cho cô khỏi chết công chết đói, chết bất đắc kỳ tử, cho con cơ hội đi học, biết chữ, hiểu được lý lẽ trên đời. Con từng đọc báo, có vài người hành hạ đứa trẻ nhận nuôi về, còn có cảm thù chuyện mượn danh nhận nuôi bắt đứa trẻ làm giúp việc, di đã ngăn cản rất nhiều mối họa cho con. Nếu con ở với mẹ ruột mà lớn lên, có thể đã sớm lưu lạc đầu đường, di đã cho con một cuộc sống đầy đủ, không cần phải nghĩ đến chuyện phụ trách về mặt tinh thần của con đâu, di cũng chẳng nợ nần gì con.”

Hoắc Tử Hồng hơi sững sốt, lời này thật không giống như là của Mộc Đại.

Bà có phần không biết phải làm sao, giống như đối mặt với một đứa trưởng thành chỉ trong một buổi sáng, cảm thấy không chân thực.

Mộc Đại lại nói: “Đột trước, con đã gặp mẹ Văn Văn ở Lệ Giang.”

Chuyện đó, chú Trương cũng từng đề cập với Hoắc Tử Hồng, nhưng không rõ ràng nên Hoắc Tử Hồng cũng không biết cận kề: “Cô ấy... vẫn rất tức giận à?”

“Cô ấy nói, Văn Văn chết thảm như vậy mà con lại sống tốt như thế, sao con còn chưa chịu báo ứng.”

Mới Hoắc Tử Hồng mấp máy, Mộc Đại lại bình tĩnh hơn bà, nói: “Chắc là con sẽ gặp báo ứng thôi.”

Dừng lại một chút, cô hạ giọng thêm một câu: “Sớm muộn gì cũng gặp.”

Cô đứng lên, xoa xoa cổ, đứng bên tường, hai tay chống xuống đất, trồng cây chuối, mái tóc dài rũ lên mặt đất, tàn ra như mây.

Dáng vẻ đang ngồi của Hoắc Tử Hồng in vào mắt cô thành ảnh ngược.

Hoắc Tử Hồng nói: “La Nhận đi rồi.”

“Vâng.”

“Nói chuyện không thuận lợi à?”

Cô ngừng nghĩ, đáp: “Cũng chẳng có gì là thuận lợi hay không, La Nhận vốn không thích con, anh ấy thích Cái Túi Nhỏ, cháu nhìn ra được.”

“Có buồn không? Phải nói thật như người trưởng thành.”

“Không khó chịu mấy, cháu cảm thấy, con không nên nhận được quá nhiều yêu thương, như vậy không công bằng với Văn Văn.”

“Vậy con thì sao, con còn thích La Nhận không?”

Mộc Đại cười rộ lên, lúc này đây, cô cười đẹp vô ngần.

Đáp: “Con vẫn thích anh ấy.”

Nói đoạn, lộn người một cái, về tư thế ngồi thẳng.

“Di Hồng, di có cảm thấy con có bệnh không?”

Phải trả lời thế nào? Đáp cô, có khi nào gây kích thích cho cô không? Nhưng nếu đáp không, chứng cứ trong bằng ghi hình và sự khác thường của cô lại vô cùng xác thực như vậy...

Hoắc Tử Hồng luống cuống.

Mộc Đại nói: “Con cảm thấy cháu không có, nhưng mọi người lại nói là có, vậy thì cứ coi là có đi.”

Cô rất đứng đưng.

Hoắc Tử Hồng không tiếp nhận nổi, thoáng sững người rồi nói: “Hôm nay con nghỉ ngơi cho thật tốt, bác sĩ Hà nói, gần đây trên thị trường có vài loại thuốc mới, tiếp theo, chúng ta có thể thử một chút.”

Mộc Đại đáp: “Vâng.”

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ, xe La Nhận chưa từng dừng lại, chạy suốt một đường, hoàn toàn không có ý định dừng lại nghỉ ngơi.

Phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ xe, vô số những chiếc xe, chờ vô số người, không biết là đi về đâu, mặt trời dần lặn, bóng đêm dần buông, sau đó, điện thoại rung lên, có thông báo.

Anh thờ ơ cầm lên xem, là thông báo của nhóm WeChat, Đội biệt động Phượng Hoàng.

Thuận tay nhấn vào.

Là thông báo của hệ thống.

Mộc Đại đã rời khỏi nhóm chat.

La Nhận không nói năng gì, bỏ lại điện thoại về chỗ cũ, tiếp tục lái xe, lái lái một hồi, một con cầu kính không nguyên do bỗng dậy lên, dừng xe lại lẽ đường, đẩy cửa ra ngoài, đập mạnh một cú lên cánh cửa, đi mấy bước ngồi lên lan can bên cạnh, há miệng từng hơi từng hơi thở dốc.

Ngửa đầu lên nhìn, trên bầu trời lấp lánh vài đốm sao thưa thớt.

Điện thoại vẫn rung, hẳn là đám Tào Mập đang nói chuyện, đang thắc mắc, đang suy đoán.

La Nhận không muốn xem.

Có tiếng phanh xe vang lên, ngừng đầu nhìn, một chiếc SUV dừng lại cách đó không xa, tài xế cường tráng nhỏ đầu ra từ cửa sổ xe, hỏi: “Người anh em, xe bị làm sao à?”

La Nhận ra hiệu, ý nói cảm ơn, chỉ là lái một dừng lại tạm nghỉ lấy tinh thần thôi.

Tài xế gạt đầu, quay cửa sổ xe lên rồi khởi động xe, nhanh chóng rời đi.

Sau đó không còn ai dừng lại nữa, mọi chiếc xe lái qua đều kéo theo một con gió, La Nhận cứ đếm mãi, đếm được ba trăm xe, ba trăm người dừng.

Còn ngại anh người dừng chưa đủ nhiều à?

La Nhận đột nhiên cảm phần khôn cùng.

Dựa vào đâu chứ?

Anh đứng bật dậy, quay đầu xe, một lần nữa đi về phía Côn Minh.

Lúc tới nơi, trời đã táng sáng, bất ngờ là lại gặp được Hoắc Tử Hồng và chú Trương ngay ngoài cửa, hai người đều xách hành lý, như định đi đâu, trông thấy xe La Nhận, hai người đều có chút kinh ngạc.

La Nhận đỗ xe đi xuống, hỏi: “Mộc Đại đâu?”

Hoắc Tử Hồng nói: “Chạy rồi.”

Nhất thời, La Nhận lại không hiểu ngay được ý của hai chữ “chạy rồi” này.

Hoặc Từ Hồng quay đầu, chỉ lên cửa sổ tầng trên của cầu lạc bộ.

“Cậu cũng biết rồi đó, Mộc Đại rất giỏi leo tường. Cửa không có dấu hiệu từng mở, chắc là đêm qua, lúc mọi người ngủ say, nó đã mở cửa sổ, chạy đi.”

“Không mang theo điện thoại, thẻ ngân hàng cũng không mang theo, chắc là trong người chỉ mang mỗi tiền mặt, để lại một tờ giấy.”

“Viết gì?”

Viết gì ư? Hoặc Từ Hồng cười khổ.

Cô viết: Đừng tìm con, có tìm cũng không thấy.

Cô đã lên kế hoạch xong xuôi, nói với cô là hai ngày tới muốn thử thuốc mới, lúc cô ngoan ngoãn đáp “Vâng”, đã sớm lên kế hoạch xong xuôi rồi.

La Nhận siết chặt nắm đấm, xoay người sai bước tới cạnh xe, vừa định kéo cửa xe ra, chú Trương nói: “Bỏ đi.”

“Đã hơn nửa đêm rồi, cậu biết đi hướng nào mà tìm? Tìm cũng chỉ phí công.”

Mặt trời dần lên cao, ánh nắng vàng vấy lên mặt đất, tiếng xe cộ dần trở nên âm ỉ, trên đường người đến người đi, cảnh tượng vội vã.

Mộc Đại lững thững thả bước đi ngang qua một sạp hoa quả, lại bước vòng về, hỏi: “Dầu bao tiền một cân?”

“Mười hai tệ.”

Cô lấy ví ra, bắt đầu đếm tiền, tiền chẵn chỉ có hai tờ, còn lại toàn tiền lẻ lỉnh lỉnh, có cả tiền xu, leng ca leng keng.

Cô nhặt lấy một nắm tiền xu “Cho hai cân.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 6

Phượng Hoàng Lâu khai trương, cách cảnh pháo nổ đi đứng chiêng trống vang trời trong tưởng tượng của Tào Nghiễm Hoa mười vạn tám ngàn dặm.

Không phải, mười tám vạn tám ngàn dặm mới đúng.

Mộc Đại không có tin tức, Viêm Hồng Sa vì chuyện nợ nần trong nhà mà phải quay trở lại Côn Minh, La Nhận không xuất hiện, trời đổ mưa to, Liêm Diễm phía đối diện khóa cửa – Liên Thủ đã bị cảnh sát dẫn đi, đã liên tiếp mấy hôm liền Liêm Diễm không mở cửa buồn bán.

Đủ mọi nguyên do, chỉ có hai chữ để miêu tả, thể trạng.

Tào Nghiễm Hoa tay cầm một xấp tờ rơi, đi vòng vòng trong quán như một con thú bị nhốt chuồng. Bạn bè trong WeChat gần đều đã gửi quảng cáo hết cả, đến ăn ngày khai trương được giảm giá năm mươi phần trăm, miễn phí cho ba vị khách đầu tiên, tới qua còn ra sức tuyên truyền ở quán bar mời mọi người tới ủng hộ nữa...

Người đầu rồi? Người chết đầu hết rồi? Tinh hóng hót ham ưu đãi của mấy người chỉ vì chút mưa này mà bị dập tắt hết rồi hả?

Một Vạn Ba ngồi dựa vào cái bàn cạnh cửa, ống hút màu vàng hút từng ngụm Coca nhỏ trong chai thủy tinh, đúng là dòng nhỏ chảy lâu – đã hút hai giờ rồi mà đến nửa chai cũng chưa hết.

Hắn nói: “Tào Mập, anh ngồi yên chút đi.”

Ngồi yên? Một ngày khai trương đáng ra phải náo nhiệt thế này, lại gặp phải mưa to, khách chẳng có lấy một mống, đôi lại là ông ông có ngồi yên được không?

Mùi đùi dê nướng thơm phức bay từ trong bếp ra, đùi nào đùi nấy đều được ướp ngon nức nỏ, nhìn thôi đã muốn đắm đuối rồi – cứ tưởng là ngày khai trương sẽ cung không đủ cầu, giờ lại ế chớ ơ như vậy, sao có thể không khiến mấy cái đùi dê kia thất vọng cơ chứ?

Bác Trịnh từ trong bếp đi ra, áo đầu bếp mới tinh trắng thơm, nhìn mưa rơi ào ào bên ngoài, vừa như tự an ủi vừa như an ủi mọi người: “Trời mưa, ai cũng muốn ở nhà cũng là điều khó tránh.”

Nói đoạn, lại dặn Sinh Đình: “Lại đây, ngoan, đứng đứng nữa, ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Hôm nay Sinh Đình ăn diện rất xinh đẹp, trên người treo một cái băng viết “Xin chào quý khách”, mặt tha thiết trông mong đứng ở cửa, trước đó Tào Nghiễm Hoa đã dặn cô: “Cứ có khách tới là phải cười, hiểu không? Cười đẹp vào.”

Cũng chính vì La Nhận không ở đây nên gãi mới dám sai bảo Sinh Đình như thế.

Sinh Đình bêu môi đi qua, lễ bước lại xet, Tào Nghiễm Hoa ừ ừ, cuối cùng hậm hực ngồi xuống bàn, hai chân gác lên mặt bàn, cả người sa sút tinh thần mà đặt dẹp hết như cái giẻ lau vắt vào phơi khô.

Hình tượng thế này, ờ có khách tới, lại chẳng thành mất giá à?

Bác Trịnh cau mày, đang định quở già, gãi nhìn đắm đắm vào màn mưa mù mịt, bỗng thốt ra một câu: “Tiểu sư phụ của tôi giờ chẳng biết đang ở chỗ nào.”

Một câu nói lập tức khiến áp suất không khí trong quán giảm xuống tám độ.

Hoặc Từ Hồng đương nhiên không có khả năng nói rõ chi tiết cho mọi người biết lý do vì sao Mộc Đại bỏ đi, nhưng bà cũng không giấu giếm kín kẽ, hơn nữa, Một Vạn Ba tìm mọi cách dò la, cũng moi ra được một vài từ khóa then chốt, ví dụ như đa nhân cách, tâm thần phân liệt.

Ngày mưa là lúc dễ sinh lòng thương cảm nhất, Tào Nghiễm Hoa thổn thức: “Tiểu sư phụ của tôi, trẻ trung rực rỡ, người gặp người thích, trông sao cũng không giống có bệnh tâm lý chút nào.”

Một Vạn Ba nói: “Lẽ nào chỉ mình tôi cảm thấy cô ấy hơi tâm thần phân liệt thật?”

Câu này vừa nói ra, hai người đã lập tức như chó với mèo.

Tào Nghiễm Hoa gương cung bật kiếm, đặng đặng sát khí như một con gà chọi: “Chỉ dựa vào phong cách ăn mặc mà cũng nói người ta tâm thần phân liệt được? Hồi trước ở bia Giải Phóng, ông đây không biết đã thấy bao nhiêu cô gái ban ngày thì ăn mặc như thành phần trí thức, đến tối đổi hết thành áo hai dây ngắn cùn, quần soóc con nhỏ hơn cả tà trẻ em đấy, như lời cậu nói thì đều là tâm thần phân liệt hết à?”

Một Vạn Ba nói: “Đôi lúc, tính cách cô ấy thể hiện hơi không thống nhất...”

Tào Nghiễm Hoa càng chiến càng hăng: “Cuộc đời luôn có lên có xuống, mấy hôm trước lúc moi ra khỏi Từ Trại, cậu chẳng phải cũng mình mẩy chẳng thua gì ở cử đấy còn gì? Chỉ khi hào hùng đốt bão trai ngọc nắm đó đi đâu rồi? Có phải cậu cũng tâm thần phân liệt rồi không?”

Một Vạn Ba tỏ ra không muốn cãi nhau với già, cúi đầu tiếp tục hút Coca.

Tào Nghiễm Hoa kết luận: “Chỉ có cái loại không có tinh thần trách nhiệm không có tiêu chuẩn trình độ, không biết rõ vấn đề ở đâu, mới đi định nghĩa qua loa đó là nhân cách phân liệt! nhìn đâu cũng cho là nhân cách phân liệt, bớ nhỏ vào, dù sao cũng chẳng phải có tội tình gì!”

Sinh Đình bỗng đứng vụt dậy, cười tươi như hoa chạy ra cửa.

Tào Nghiễm Hoa đá Một Vạn Ba một cước: “Ăn mày tới kia, ra cho ít tiền đuổi đi đi.”

Khí thế diễn thuyết hùng hồn ban nãy vẫn còn lại dư âm nên sai khiến Một Vạn Ba cũng rất chỉ là bon mồm.

Một Vạn Ba nguyệt dài.

Có điều quả đúng là có quy tắc này, tôi qua Hoắc Tử Hồng đã nhắc hẳn: Mới mở quán thì phải chuẩn bị tiền lẻ chuyên để cho ăn mấy, hạng người nào cũng phải chuẩn bị.

Một Vạn Ba cầm tiền lẻ đi ra.

Lát sau, hẳn dẫn người vào.

Sao lại thế này! Kéo Sinh Đình vào thì cũng thôi, nhưng dẫn người vào là thế nào, không sợ xúi quẩy há?

Hai cái chân đang gác lên bàn của Tào Nghiễm Hoa hơi hơi mở ra, xem người tới qua chỗ hồng hình chữ V: Tóc sớm đã bị mưa xối ướt nhẹp, vậy mà lại thành ra xoắn xoắn tự nhiên, đeo kính râm, một bên gọng kính đã bị gãy, dùng băng dính trong quần vòng vòng, trên mặt đeo nụ cười hi ha, cực kì năngniu móc từ trong ngực ra một cái điện thoại.

Thật khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, lão thế mà lại dùng Apple!

Cái Bang bây giờ cũng thật biết đuổi kịp xu hướng khoa học kĩ thuật.

Nhưng tiếp đó lại thấy lão tiếp tục hi ha, trên điện thoại nháy ra một giao diện, giờ lên cho Một Vạn Ba xem: “Người quen, ngày khai trương giảm giá năm mươi phần trăm, miễn phí cho ba vị khách đầu tiên, đúng không?”

Giọng nói này...

Người thì chưa từng gặp tận mặt, nhưng giọng nói này...

Tào Nghiễm Hoa chợt nhớ ra một người.

Gã lúổng cuổng, chống ghế muốn đứng dậy, ai ngờ dùng lực không đều, cả người ngã lún tũn trên bàn xuống, cảm thấy mặt xuống sàn.

Nhưng gã vẫn lập tức chống cả chân cả tay đứng lên ngay được: “Thần... tiên sinh?”

Thần Côn nói: “Không phải cậu đang học võ à? Học... cũng thật chẳng ra sao...”

Tào Nghiễm Hoa cảm thấy, đèn trong phòng sáng hơn hẳn so với trước kia.

Đúng vậy, vinh hạnh, thật quá vinh hạnh!

Gã quan sát Thần Côn với ánh mắt kính nể.

Thật đúng là cao nhân, trước đó vì Hung Gian, có bao chuyện kỳ dị khó giải quyết xảy ra, có muốn thỉnh lão đến cũng không thỉnh được, ấy thế mà hiện giờ, vì khai trương giảm giá năm mươi phần trăm miễn phí cho ba vị khách đầu tiên, lão lại lập tức đội mưa tự mình tới cửa, thật sự là có cá tính.

Ăn mặc cũng thật cá tính, cái kiểu coi nhe phù hoa này, quay trở về với phong cách ăn mặc chân thực, cảm một cái ô cũ nát, toàn thân đều tỏa ra khí chất khác biệt áo toí mưa gió kệ kệ đời đời (*).

(*) *Hán Việt: “Nhất thoa yện trần nhâm bình sinh”, một câu trong bài từ “Định phong ba” của Tô Thức.*

Bác Trịnh bung đùi dê đã khừa lát bấy kềm rau trộn đầy đủ lên, hương thơm nức mũi, Thần Côn hớn hơ đến độ mắt kính cũng sáng lấp lánh.

Nhặt lấy một miếng cẩn thận nhai nếm đánh giá, phán: “Ngon! Chi thua xỏ gia đình của KFC một xú thôi á!”

Bác Trịnh chịu đá kích nghiêm trọng.

Một Vạn Ba gọi điện cho La Nhận xong, đi qua thông báo: “Một lúc nữa La Nhận sẽ về tới.”

Thần Côn chẳng có hứng thú gì với La Nhận, lại gấp thêm một miếng đùi dê, lẩn qua lẩn lại trên bột hạt tiêu: “Tiếc là không được thấy Cái Túi Nhỏ của chúng ta.”

Lúc La Nhận vào cửa, Thần Côn đang ba hoa chích chòe.

“Chỉ có phường lang băm mới càng chữa cho người ta thì càng khiến người ta giống người bệnh hơn! Nhân cách phản liệt gì chứ, toàn là kiếm cớ. Cá nhân tôi thấy, bệnh tâm lí thực ra là gặp phải tâm ma, hiểu không? Tâm ma ấy!”

Lão cầm một cái đùi dê, tung lên không trung, mặt biểu cảm ra đau, đáng về hết sức lên đồng.

Tào Nghiễm Hoa nghe đến nhập thần, không chú ý tới La Nhận, nhưng Sinh Đình thì lại trông thấy anh, mắt tròn tròn, như muốn thốt lên: “O?”

La Nhận dựng ngón trỏ đặt lên môi, ra hiệu bảo cô đừng lên tiếng.

Thần Côn nói: “Người xưa sớm đã có kết luận, coi chuông phải tìm người buộc chuông, tâm bệnh phải dùng tâm được trị.”

La Nhận tựa người vào khung cửa, cửa đóng không kĩ, nước mưa rơi xuống mặt đất văng tung tóe, bấp chấn anh ướt đầm.

Trước khi tới, Mã Đồ Vãn gọi điện thoại cho anh, đầu tiên giọng điệu cứ như trách móc, hỏi anh vì sao lại phải tìm nữa, đang chơi trốn tìm đấy à, sau đó nói, lần này có vẻ rất khó tìm, bên Vạn Phong Hóa không có chút tiến triển nào cả.

Kết quả này, La Nhận đã dự tính được từ trước.

Trên đời này, người khó tìm nhất là người thật lòng không muốn được tìm thấy.

Trời dần tối.

Trên đường núi khúc khuỷu, một chiếc xe khách giường nằm hai tầng lặc lư chạy.

Chạy được một đoạn, trời hoàn tối mịt, đèn chiếu sáng trong xe tắt đi, ánh đèn vàng nhờ nhờ mờ lên, ngoài cửa sổ xe, bóng hình lướt qua, chẳng rõ là cây cối hay đá tảng nữa.

Tiếng túi nylon loạt xoạt, tiếng người trở mình khi ngủ, chiều mai mới tới nơi, vẫn còn một quãng đường rất dài phải đi.

Mộc Đại nằm ở giường dưới, giường trên là một ông già đang ngủ, ngáy khò khò như sấm, một chân thả xuống dưới giường, lung la lung lay.

Mộc Đại không ngủ được, đầu tựa lên cửa kính, bỗng nghĩ đến điều gì, lấy ví tiền trong túi ra.

Còn lại...

Ba tẻ hai.

Nhưng cô không cảm thấy thiếu tiền, chỉ thấy khó hiểu, mua cái gì mà lại lòi ra hai hào tiền thừa vậy nhỉ.

Ba tẻ hai, bữa tiếp theo chưa chắc đã ăn được.

Nhưng cô cũng không lo lắng, thậm chí còn mơ hồ vui vẻ, có một cảm giác như cuối cùng cũng có thể vứt bỏ đồ cũ.

Dù sao thì, cô cũng chẳng chết đói được, mà chính vì không biết bữa tiếp theo ăn gì, ăn với ai, ăn ở đâu nên trong lòng lại dậy lên một sự mong chờ khó hiểu.

Thần xe lặc lư như đưa nói.

Cô nhắm mắt lại.

Nhìn thấy La Nhận.

Anh đứng trước sạp hoa quâ, túi hoa quâ đặt bên chân, cúi đầu viết gì đó lên giấy: “Có điều cô này, nếu cô muốn tìm cơ hội làm quen với tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho tôi vào số này...”

Mộc Đại mở mắt, quay đầu hà hơi lên cửa sổ xe, giờ ngón tay lên viết số điện thoại của La Nhận.

Viết xong lại hà thêm một hơi nữa, dãy số lập tức mờ đi.

Có đôi khi, duyên phận cho con người ta gặp nhau không phải là để bên nhau mà chỉ để bỏ lỡ.

Phía trước loáng thoáng vọng tới tiếng tranh chấp.

Ban đầu Mộc Đại không để ý mấy, cho đến khi chợt nhận ra, trong đó có tiếng kêu hoảng sợ dễ thấp của một cô gái.

Kêu: “Đừng, đừng!”

Là ở vị trí trước xe, hình như là giường trên, cô gái bỗng gọi “Chị ơi” rồi im bất.

Mộc Đại nằm bất động, lát sau, cô xuống giường, đi giày, bám lấy thành giường giường trên, chậm rãi đi về phía trước.

Động tĩnh hơi lớn, cô có thể thấy được trong bóng tối có hai bóng người đang giằng co, bên trên là một người đàn ông đang để lên người cô gái, bịt miệng cô, cô gái giãy giụa, đập tay lên ván giường phía trên.

Nằm trên là một người phụ nữ trung niên, lưng quay vào trong, mắt mờ mờ, Mộc Đại có thể nhìn thấy ánh sáng trong mắt thị.

Nhưng thị chẳng động dậy chút nào.

Mộc Đại cất tiếng: “Này!”

Giọng không thể coi là nhỏ, tên đàn ông kia quay sang nhìn về phía cô, hung tợn mắng: “Con l!n, cút ngay, tao đâm chết mẹ mày giờ.”

Mộc Đại nói: “Vây anh xuống mà đâm đi!”

Cô bám lấy thành giường hỏi cô gái kia: “Anh ta có quan hệ gì với cô?”

Cô gái bị bịt miệng, lắc đầu quầy quậy, mắt long lanh ánh nước, có lẽ là đã khóc.

Tên đàn ông kia vùng một cú tát sang, Mộc Đại nghiêng đầu, chân đạp lên thành giường dưới vườn người, một tay nắm lấy cổ tay hắn bẻ ngược lại, tay kia thò ra, chụp lên hõm vai hắn.

Đứng lúc đó xe tặc mình một cái, nương theo lực lắc này, dừng một tiếng, Mộc Đại kéo tên đàn ông rơi xuống sàn.

Tên đàn ông bị đạp rên lên, cô gái trên giường òa một tiếng bật khóc, Mộc Đại hỏi: “Anh có quan hệ gì với cô ấy?”

Hắn ồm ồm đáp: “Đó là bạn gái tôi!”

Cô gái trên giường hét lên: “Tôi không biết hắn! Lúc chờ xe hắn cứ nhìn chòng chọc vào tôi, tôi không để ý tới hắn, lúc lên xe hắn đổi chỗ sang cạnh tôi, tôi không biết! Ai ngờ đèn vừa tắt, hắn...hắn không biết xấu hổ...”

Chỗ nằm xung quanh nháo nhác, mọi người nhao nhao lên, có người lấy đèn pin ra chiếu sáng, có người lớn tiếng ồn ào: “Sao thế? Sao thế?”

Lúc này, cả xe lại tĩnh lại hết.

Người phụ nữ trung niên nằm trên cũng ngồi dậy, thị cách đó gần nhất, dường như cảm thấy mình có nghĩa vụ phải giải thích: “Tôi cũng không rõ lắm, tôi cứ tưởng là thanh niên cãi nhau...”

Tên đàn ông kia đứng lên, cao lớn lực lượng, mặt nhăn nhó, rống: “Đó là bạn gái tao, bọn tao cãi nhau thì liên quan cái l!n gì đến mày, cút!”

Những người xung quanh sợ sệt nói: “Là người yêu cãi nhau à...”

Cô gái kia lộn nhào về phía Mộc Đại, nói: “Chị ơi, em thật sự không phải bạn gái hắn, thật sự không phải.”

Nương theo ánh đèn trong xe, Mộc Đại nhìn rõ được mặt cô gái, bảo sao gọi cô là chị, trông chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, tên đàn ông kia thì đã phải hơn ba mươi rồi.

Mộc Đại nói: “Có mang theo thẻ căn cước không, đưa cho tôi xem.”

Lại nhìn tên đàn ông kia: “Bạn gái anh à, tên là gì?”

Cô bé kia lập tức hiểu được, run rẩy vội vàng lấy thẻ căn cước trong túi ra đưa cho Mộc Đại, người xung quanh nhao nhao: “Đừng vậy, bạn gái anh tên là gì?”

Sắc mặt tên đàn ông khó coi vô cùng, ánh mắt hung dữ đảo qua bốn phía một lượt, tiếng ồn ào lập tức hạ xuống.

Xe vẫn đang chạy.

Tên đàn ông kia siết chặt nắm đấm, đi về phía Mộc Đại.

Trong xe im phăng phắc, cô bé sợ đến mặt trắng bệch, kéo kéo Mộc Đại như muốn kéo cô ra sau, Mộc Đại nhìn cô bé, nói: “Gặp được tôi coi như có may mắn.”

Cô đập một cước lên giường dưới bật người lên, tên đàn ông kia ngẩng đầu nhìn cô, bị cô co khuỷu tay thọc một phát vào cổ hắn, đau đến lật người gục xuống, Mộc Đại hạ xuống phía trước hắn, cúi người tóm lấy hai hõm vai hắn, trảm vai xuống một cái, xóc hắn lên.

Như kéo một con lợn chết.

Cô kéo thẳng hắn lên trước, tài xế vẫn đang lái xe, một tài xế thay phiên khác đứng dậy ngăn cô lại: “Làm gì vậy hả?”

Mộc Đại nói: “Mở cửa.”

Tài xế lái xe đổ lái bên lề đường, cửa vừa mở ra, Mộc Đại liền đập tên kia xuống, kéo cửa đóng lại, nói: “Lái xe.”

Tài xế nói: “Cô gái, cô không thể làm vậy được, đó cũng là hành khách mà.”

Mộc Đại không để ý tới ông ta, xoay người, đi thẳng về chỗ nằm

Xe dừng một lúc, tên đàn ông kia đứng dưới đường, vẫn không dám lên xe, lát sau có hành khách phát câu: “Có đi nữa không đây?”

Trong tiếng ồn ào, tài xế thay phiên lên lên mở hé cửa xe, tên đàn ông kia co ro đi lên, ngồi xổm xuống ngay cạnh cửa, không dám vào trong.

Xe lại đi tiếp.

Trong xe dần khôi phục lại yên lặng, Mộc Đại gồi tay sau gáy, giường mắt nhìn một bóng người rụt rè tới gần mình.

Lại gần hắn, là cô bé kia, ôm theo túi lớn túi nhỏ, nhìn Mộc Đại, chân chừ ngồi xuống giường cô, chỉ dám ngồi nửa cái mông.

Sau đó, cô bé cúi đầu, lục lọi túi nylon trong tay, đưa một quả quýt qua.

Cô nói: “Chị ăn quýt đi.”

Mộc Đại nhận lấy, móng tay cắm vào vỏ quýt rồi bóc ra, cho múi quýt vào miệng, ngọt, hơi chua, hương vị sáng khoái mộng nước.

Cô bé quay đầu liếc về phía cửa xe rồi nhích lại gần Mộc Đại hơn một chút.

“Trạm cuối là Nam Điền, chị cũng đi Nam Điền à?”

“Em vốn đi làm thuê bên ngoài, bác em mở quán ăn ở Nam Điền, gọi em tới phụ giúp.”

“Em tên là Trịnh Lê, Lê trong quả lê ấy.”

“Nam Điền là một chỗ rất nhỏ, chị đến đó làm gì thế?”

Mộc Đại một mực không mở miệng, ăn hết mùi này đến mùi khác, mùi quýt hom ngát tỏa ra trong bầu không khí trầm nặng.

Trịnh Lê nghĩ, chắc chị ấy không thêm đề ý tới mình rồi.

Đúng lúc đó, Mộc Đại cất tiếng.

Cô nói “Tôi đi tìm người.”

Mấy hôm nay nóng chết mắt mọi người ạ, ngồi găm từ sáng đến chiều mãi mới dịch xong một chương.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm sâu người lặng.

Thần Côn đứng trước bể cá, mòng chống lên, tẩm tấc ca thần xem Hung Giân trong nước, cũng không biết lão kiếm đâu ra được cái kính lúp, thỉnh thoảng lại giơ lên trước mắt, giống như một học giả cao tuổi mê mẩn nghiên cứu không màng chuyện bên ngoài.

Nói “Đây là phương là hoàng đố, cậu nhìn đường vân này đi này, tí mi tinh tế, tay tạc tượng điêu khắc giỏi nhất cũng không tạc nổi thế này đâu.”

La Nhận hơi một mồi, mưa đã ngớt đi nhiều nhưng vẫn tí tách không ngừng, giữa đêm khuya thanh vắng lại nổi lên cảm giác lạnh lẽo.

Thần Côn đến thăm, La Nhận cũng không coi là chuyện gì quan trọng, ông chú này cũng luôn mồm quang quác, nói lão hiểu biết thông thạo, lão lại chỉ dầy miệng suy đoán, nhưng nói lão chẳng hiểu gì thì lần nào lần nấy lão đều lý lẽ đầu ra đấy – hết như cái tên lão vậy, “Thần Côn”, không tin cũng không được mà tin hẳn cũng chẳng xong.

La Nhận nói “Đêm nay chú ở lại đây đi, bác Trịnh đã dọn xong phòng cho khách ở tầng dưới rồi, ở hay không tùy chú, ở bao lâu cũng tùy chú. Không có chuyện gì, tôi đi ngủ trước đây.”

Anh xoay người định đi, Thần Côn ở phía sau gọi anh: “La Nhận.”

Mất một lúc lâu, La Nhận cảm thấy kì quặc, nhưng lại không biết kì quặc chỗ nào – mãi sau mới nhận ra.

Thần Côn vẫn thường không nghiêm chỉnh, đó giờ luôn gọi anh là “Cù Cái Nhỏ”, đây dường như là lần đầu tiên gọi cả họ cả tên anh ra.

Giọng điệu còn trịnh trọng hiếm có.

La Nhận quay đầu.

Thần Côn kéo cái ghế ngồi xuống, chỉ vào vách bể cá: “Người rồi dây câu, tiền nhân chi lỗi, hổ phách màu son, ba vạ rồi.”

Phải, ba vạ rồi.

“Có cảm giác gì không?”

Cảm giác? La Nhận cau mày: Chuyện này thì có thể có cảm giác gì?

Thần Côn nói: “Cậu không thể giống lừa kéo xe thế được, quất một roi mới đi một bước, cậu phải suy nghĩ đi chứ.”

Mất lão đảo tròn, hai đầu ngón tay đặt lên hai bên thái dương, lăm lẹ muốn khởi động suy nghĩ.

La Nhận vừa bực mình vừa buồn cười.

“Cậu đã bao giờ nghĩ, Hung Giân này là từ đâu tới, tại sao lại có bảy thanh chưa? Vì sao lại xuất hiện ở những nơi mà các cậu tìm thấy? Vì sao lại muốn hại người? Chỉ để hại người thôi sao? Hay là có mục đích gì khác? Thu thập chúng vì sao lại quan trọng đến thế?”

Vì sao vì sao, Thần Côn như đột nhiên biến thành cái kho mười ngàn câu hỏi vì sao.

La Nhận hỏi: “Chú biết à?”

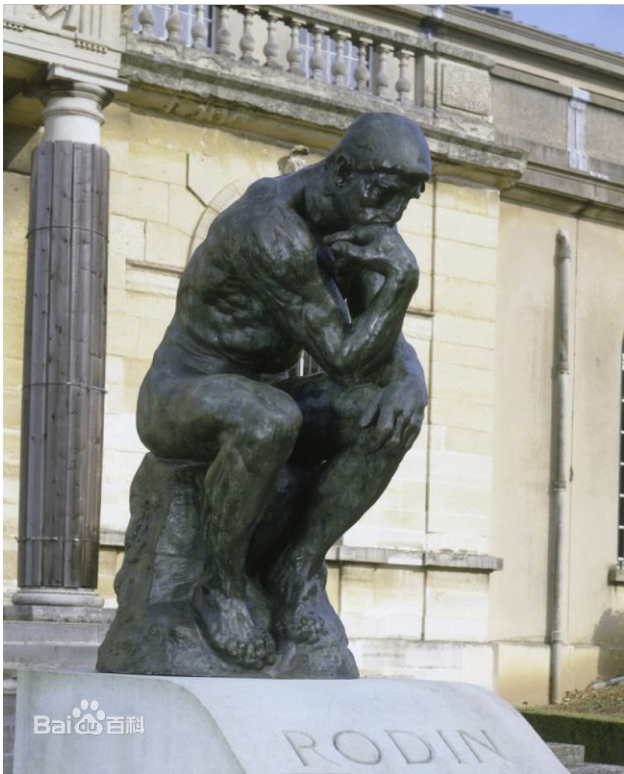
“Tôi cũng không biết, nhưng ít nhất thì tôi cũng đang suy nghĩ mà.” Mông Thần Côn xoay xoay trên ghế, lại quay người về phía bể cá.

La Nhận nghe thấy lão lăm lăm: “Cũng đâu phải chơi đập chuột, ra con nào đập con đấy, giữa chúng, bao giờ cũng có mối liên hệ...”

Có lẽ, nhưng liên hệ ở chỗ nào?

Lúc La Nhận rời đi, Thần Côn vẫn đang trầm tư suy nghĩ, hai chân xếp bằng, một tay tịn sức chống cằm, trông như phiên bản khôi hài của bức tượng “Người suy tưởng” (*).

(*) *Tượng “Le Penseur (The Thinker)” nổi tiếng của nhà điêu khắc người Pháp Auguste Rodin.*

Đêm nay, La Nhận ngủ không ngon, lời Thần Côn nói, chuyện của Mộc Đại, quá nhiều khiến anh khó lòng nào yên giấc, mơ thấy rất nhiều giấc mộng chông chéo rối rắm.

Mơ thấy mình đang đi trên đường, cứ động của người qua đường bỗng nhiên cứng ngắt, tứ chi như bị những sợi dây vô hình điều khiển; mơ thấy biển lớn dấy lên sóng dữ, nước biển dạt sang hai bên để lộ ra đáy biển, xương thú xếp thành một bức vẽ khổng lồ hiện rõ ràng ngay trước mắt, mơ thấy Tào Ninh Nương treo dưới mái hiên, hốt nhiên kỷ dị chớp mắt với mình, giống như đang nói: Người đoán xem, liên hệ ở chỗ nào?

Cuối cùng mơ thấy Mộc Đại.

Cô ngồi trong bóng đêm, quanh người bọc trong một quãng sáng bảo hộ nhàn nhạt, ngửa mặt lên mỉm cười với anh.

La Nhận đi qua ôm cô, cảm thấy người xưa hình dung khuê nữ là nhuyễn ngọc ôn hương thật không sai chút nào.

Anh cúi đầu hôn lên má cô, hỏi cô: “Đi đâu thế?”

Cô nhìn anh cười xảo trá, nói: “Anh đoán xem”

...

Mơ đến đây thì đứt, tỉnh lại đã là năm giờ sáng.

La Nhận cười khổ: Bao anh đoán, anh biết đoán thế nào đây?

Cũng không buồn ngủ nữa, đánh thức dậy, đi sang phòng đặt Hưng Giản.

Đèn trong phòng đã tắt, lặng thinh không một tiếng động, cứ tưởng là Thần Côn đã xuống phòng khách dưới tầng ngủ, ai ngờ vừa mở đèn lên, trên mặt kính bề cá thành linh xuất hiện một mẫu giấy trắng dùng băng dính dán lên.

Chỉ trên giấy xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tôi đi ài Hầm Cốc đây.

Bác gái Trịnh Thủy Ngọc và bác trai Hà Cường đang thì thầm với nhau trong góc, Trịnh Lê cảm thấy rất xấu hổ.

Cô hơi thấp thòm nhìn Mộc Đại.

Là cô đưa Mộc Đại tới đây, trên xe khách, cô cảm kích Mộc Đại ra tay cứu giúp nên ra sức nghĩ cách báo đáp cô, biết cô muốn tìm người, bèn vội vàng lời bác mình ra: “Bác gái em ở huyện Nam Điền rất lâu rồi, đó là một cái huyện nhỏ, người chỉ muốn tìm, bác em chắc chắn có biết.”

Lại hỏi Mộc Đại có chỗ dừng chân không: “Nếu chị không chê, hay là ở chung với em đi.

Quán cơm của bác em đang cần người, chị ở lại đó làm việc cũng không được mà.”

Nói chắc nịch, đến rồi mới biết, quán cơm của Trịnh Thủy Ngọc cũng chỉ là buôn bán nhỏ mà thôi.

Thấy cô còn tha thêm một người tới, sắc mặt Trịnh Thủy Ngọc nhất thời sa sầm.

Mộc Đại lại làm như không phát hiện ra, dựa người vào cửa quán nhìn ra ngoài quan sát: Đây là một con phố nhỏ hẹp, hơi thở cuộc sống nồng đậm, đầu đường có một tiệm tạp hóa, cuối đường có hàng rau củ, sửa xe đạp, cắt tóc, muốn gì có nấy, giống như một thế giới thu nhỏ.

Chếch phía đối diện có một xe bán kẹo bông gòn, bàn đạp máy, cần gỗ quán vòng quay tròn, từng sợi kẹo bông quấn lên, đùm đùm, thế là được một cái bọc mập mập trắng phau.

Mộc Đại nhìn một hồi thì nổi hứng, sai bước đi qua, hỏi giá, một cây hai tệ.

Cô mua một cây, toàn bộ tài sản phút chốc tiêu hơn nửa.

Nhưng chẳng hề gì, kéo một miếng ra bỏ vào miệng, đầu lưỡi dề xuống, lại nhẹ nhàng cuộn lên, từng sợi đường đập dòn trong miệng.

Hạnh phúc đến độ không quá chân thực.

Trịnh Lê bắt đầu luống cuống, hạ giọng.

“Chị Mộc Mộc, nếu bác em không muốn... Chị đừng tức giận, em có thể nghĩ cách.”

Một cô nhóc mới mười bảy, có thể nghĩ ra cách gì? Mộc Đại nói: “Họ sẽ dùng tới thôi.”

Cô nói chắc như đinh đóng cột.

Cùng lúc đó, Trịnh Thủy Ngọc hạ quyết tâm.

Cô gái này xinh đẹp, có thể thu hút khách vào quán: Khách quen của quán toàn là mấy thằng nhóc choai choai, có đứa nào mà không thích gái đẹp đâu?

Còn nữa, Tiểu Lê Nhi nói cô nàng biết võ: Vậy càng tốt, trong quán người đến sinh sự cũng không ít, đánh nhau khó tránh khỏi sẽ vạ lây sang người vô tội – lần trước có một tên côn đồ uống say gây rối, chồng mình Hà Cường ra ngăn cản, còn bị trúng một gạch lên mặt cơ đấy.

Có người biết võ sẽ bớt lo hơn.

Phòng ở tầng hai, thấp bé, chật chội, ẩm ướt, Trịnh Lê khẳng khái nhất định muốn nhường giường cho Mộc Đại, còn mình thì ngủ trên cái giường gấp lò xo đơn.

Ngày đầu tiên chưa phải đi làm, Mộc Đại nói: “Tôi ra ngoài một chút.”

Cô cũng không nói mình đi đâu, một mình xuống nhà, Trịnh Lê nhòai người trên cửa sổ, đợi một lúc thì thấy Mộc Đại đi ra.

Cô rút hai tay vào túi áo, chậm rãi đi qua một sạp hàng đối diện đường, rẽ qua một góc phố là không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trịnh Thủy Ngọc đi lên, tay phải xách siêu nước, tay trái cắp mấy cái chậu nước lồng vào nhau, hỏi cô: “Cô gái Mộc Đại này sao không có hành lý gì thế?”

Trịnh Lê nói: “Chắc là trên đường vứt đi rồi.”

Bỗng nghĩ đến điều gì: “Bác, có bản chải, khăn mặt, dép đi trong nhà mới chưa dùng đến không ạ? Chị Mộc Mộc hẳn cũng cần dùng.”

Trịnh Thủy Ngọc sầm mặt: “Không có!”

Lại chỉ sang đối diện: “Dưới nhà có cái siêu thị nhỏ, không tự mình mua được hả?”

Trịnh Lê không vui, cảm thấy bác mình, có mấy cái vật thôi mà cũng bùn xin nữa.

Cô lấy ví tiền là của mình ra, cầm trong tay, ngừng đầu lạch bạch xuống nhà.

Huyện Nam Điền rất nhỏ, đi thẳng theo một hướng, chỉ mất nửa tiếng là có thể đi tới rìa ngoài phố huyện.

Tên sao chỗ vậy, cánh đồng ngô vàng ruộm, lác đác có cả cà chua, đi lên bờ ruộng được mấy bước, gặp ngay một con ngõng trắng.

Mộc Đại theo đường cũ trở về.

Phổ xá khỏi bụi mặt, rất nhiều xe, chủ yếu toàn là xe đạp và xe máy, ở đầu cầu có một sạp bán đồ ăn vặt lớn, chủ sạp mặc một cái tạp dề nhóp nhép, đang chiên bánh củ cải.

Không ai ra mắng mỏ xuá đuối là làm ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố, phố huyện nhỏ chính là như thế, dơ dáy thì dơ dáy thật, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy thân thương thoải mái.

Có đứa nhỏ trốn học, đeo cặp sách ngồi xổm ven đường đánh bài.

Bánh củ cải một tệ một cái.

Mộc Đại đứng bên chảo dầu đợi, xem mặt bánh củ cải phết tương đảo lên lộn xuống không lỗi thoát trong dầu sôi.

Cô bắt chuyện với chủ sạp.

“Cháu nhớ là trước đây, đứng ở đầu cầu, nhìn về phía đó, có một tòa nhà, vuông vức, đen sì.”

Chủ sạp cầm muôi lật, mờ mịt nhìn về phía cô chỉ, nơi đó bây giờ đã xây nhà mới, trên nóc là một tấm biển quảng cáo lớn, trên quảng cáo là hình một ngôi sao Hàn Quốc đạo trước rất đình đám Kim Soo Hyun giờ ngón cái, bên cạnh là dòng chữ quảng cáo.

Đào tạo tiếng Anh siêu nhanh siêu chuẩn! Tương lai tươi đẹp cho ngày mai!

Chắc cả đời này Kim Soo Hyun cũng không biết mình từng nhận một quảng cáo như vậy.

Chủ sạp nhàu mảy, dùng muôi lật một cái bánh củ cải, bâu mồi lớn tiếng hỏi: “Trước đây là bao lâu? Không nhớ.”

Mộc Đại nói: “Khi cháu còn bé.”

Chủ sạp liếc cô một cái: “Khi cháu còn bé? Mười lăm năm? Hai mươi năm?”

Bà ta một lần nữa nhìn về phía Mộc Đại chỉ, dường như nhớ ra gì đó: “À, đúng rồi, nhớ là có, nhưng đập đi rồi.”

“Người trong tòa nhà đó đi đâu hết rồi ạ?”

Chủ sạp nhanh tay vớt bánh củ cải ra khỏi chảo, đặt lên kệ nhỏ dầu: “Giải tán hết rồi, nên dọn đi đâu thì dọn tới đó thôi.”

Đêm, Mộc Đại không ngủ được.

Căn phòng nhỏ ọi bức, muỗi cũng xuất hiện sớm hơn bình thường, vo ve quấy nhiễu lòng người, Trịnh Lê nằm trên giường nhỏ tức tối vô cùng, bộp bộp đập muỗi không ngơi tay.

Vừa đập muỗi vừa nói chuyện với Mộc Đại.

“Chị Mộc Mộc, em hỏi bác em rồi, bác nói tòa nhà đó đã phá từ mười năm trước, đó là nhà cũ, sau thành nhà thuộc diện sắp hỏng, thiết bị lắp đặt cũng không tốt.

Đúng là không tốt.

Trước mắt Mộc Đại như hiện lên cái cầu thang chật hẹp, rãnh nước mọc rêu xanh kín, vòi nước vừa mở ra, ống nước bằng nhựa lập tức rung lên ồng ồng, nước trong ống như muốn phun bật ra.

“Chị Mộc Mộc, chị chỉ nhớ người muốn tìm thích đi giày cao gót thôi à? Tên thì sao, không nhớ được?”

Không nhớ được, trí nhớ của trẻ con thường rất kỳ lạ.

Cô nhớ là nhìn từ đầu cầu có thể thấy được nhà mình ở tòa nhà vuông vắn cũ.

Nhớ ngày bị đưa tới có nhì viện, ở đầu cầu có một xe khách đường dài đỗ lại, tài xế gần cổ lên gào: “Nam Điền, Nam Điền, xuất phát!”

Nhớ rãnh nước trong căn nhà cũ, và hộp bánh quy đầy vụn dư.

Duy chỉ có người cô gọi là “Me” ấy thì không nhớ.

Không nhớ tên bà ấy là gì, không nhớ mặt bà trông như thế nào, bởi vì khuôn mặt bà luôn rất mờ nhạt, đắp dày phấn son sần sùi.

Ấn tượng sâu nhất là giày của bà ấy, là do khi đó mình còn nhỏ lùn nên tầm mắt cũng thấp sao?

Bà ấy thích đi giày cao gót, cặp chân gãy trượt xuống ngang nhét vào đôi giày không vừa vặn, bàn chân bị mài đỏ, gót chân bị ma xát đến độ bong nước cũng chẳng buồn nói lên.

Mộc Đại nói: “Bà ấy thích đi giày cao gót, nhất là màu đỏ, khi đó, cả tòa nhà cũng không có mấy ai ăn diện như vậy.”

Bộp một tiếng, Trịnh Lê lại đập chết một con muỗi.

Nói: “Vây là tốt rồi, chúng ta khi nào rảnh thì đi hỏi thăm một chút, trong huyện này có rất nhiều hộ gia đình cũ, ở đây đã mười mấy hai mươi năm, chắc chắn sẽ có người còn nhớ.”

Bạn đang đọc truyện *Bây Thanh Hưng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Viêm Hồng Sa trở lại Lệ Giang, không lấy gì làm hào hứng.

Cô tìm Hoắc Tử Hồng trưng cầu ý kiến, hai người ngồi trong góc khuất của quán bar, vẻ mặt đều nặng nề nghiêm trọng. Một Vạn Ba cố ý kiểm soát đi ngang qua, nghe thấy Viêm Hồng Sa nói: “Cháu phải trả hết à? Nếu bán nhà rồi vẫn chưa đủ thì sao?”

Một Vạn Ba quay lại, Tào Nghiêm Hoa đang dài cổ giương mắt nhìn về bên đó, gấp gấp hỏi thăm tin tức: “Sao rồi sao rồi?”

Một Vạn Ba nói: “Thế sự đúng là khó lường mà, hôm trước vẫn còn là phú bà, sáng sau nhà cao cửa rộng đã đi tong, tất nhiên cũng tại ông chú ông nội kia của cô chẳng làm được chuyện tốt lành gì.”

Tào Nghiêm Hoa nói: “Toàn là nợ nần của chủ em ấy, em Hồng Sa phải gánh món nợ này thật qua oan. Nếu muốn báo ứng thì phải báo ứng lên đầu Bào Viêm mới phải.”

Một Vạn Ba lại không cho là thế: “Đời trước trồng cây, đời sau hưởng mát. Phú bà hưởng mát lâu vậy rồi, hiện giờ gánh chút trách nhiệm liên quan cũng là chuyện bình thường mà.”

Tào Nghiêm Hoa trừng hằm.

Bên kia đường như đã nói chuyện xong xuôi, Viêm Hồng Sa ù rử cúi đầu qua đây.

Tào Nghiêm Hoa nói: “Em Hồng Sa, em đứng xiêu như thế, vẫn còn bọn anh mà, bọn anh có một miếng cơm nhất định sẽ chia cho em một ngụm canh, thế nào cũng sẽ không để em chết đói. Nếu em thật sự bị bắt giam, bọn anh sẽ nghĩ cách kiếm tiền chuộc em ra.”

Gã gọi hi vọng cho cô: “Tòa nhà đó của nhà em hẳn là trị giá không ít tiền đâu nhỉ, nếu còn chưa đủ, anh cùng em đi Tử Trại một chuyến vậy, đừng quên, chúng ta còn có một đồng đá quý ở đây, nếu vẫn không được thì chúng ta còn cả bất động sản nữa!”

Gã giơ tay chỉ thẳng về phương hướng Phương Hoàng Lâu.

Viêm Hồng Sa nói: “Không phải tôi buồn phiền gì đâu, gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, tôi chỉ là cảm thấy... quá sức mệt mỏi thôi.”

Cô ngồi xuống cái bàn cách quầy rượu gần nhất, nhồi người úp sấp, trán đặt lên mặt bàn, bím tóc đuôi ngựa ngang bướng cong lên.

Một Vạn Ba nhìn cô đăm đăm, nhìn một hồi, bỗng cảm thấy thẫn thừ.

Ngẩng lại, hình như Hồng Sa đứng là người xui xẻo nhất.

Mình là lưu manh, đi đến đâu chỉ cần có cơm ăn có chỗ nằm là được, chẳng sao cả, Tào Mập cũng vậy, sức chịu đựng của trộm cắp rất lì, La Nhận thì không phải là người luôn rồi, xảy ra nhiều chuyện như vậy mà chưa từng thấy anh ta tỏ ra hoảng sợ bao giờ. Cô chủ nhỏ dù không biết tại sao lại đa nhân cách, nhưng ít nhất cô còn có người yêu người thương...

Nghe kì thì, Viêm Hồng Sa thực ra còn kém may mắn hơn Mộc Đại một chút, vô lo vô nghĩ sống đến tận giờ, bỗng nhiên liên tiếp mất người thân, lại phát hiện ra sự thật khó mà chấp nhận nổi về cách nhà mình kiếm tiền ăn lộc, tài sản bị thu hồi, còn lại coi chừng có một mình, không khóc lóc không ảmĩ không đòi thất cổ, vẫn đang suy nghĩ xem nên giải quyết nọ nần thế nào...

Một Vạn Ba đột nhiên cảm thấy cô thật đáng khâm phục.

Hắn pha một tách cà phê, trên lớp bọt trên mặt cốc vẽ một cái mặt cười thật lớn.

Bưng qua cho cô, nói: “Tôi mời này.”

Viêm Hồng Sa ngẩng đầu, ngờ vực nhìn hắn, sau đó cầm thìa nhỏ khuấy khuấy cốc cà phê: “Cậu mà tốt bụng vậy á? Không bỏ thuốc vào đấy chứ? Uống vào tiêu chảy chắc luôn...”

Cái địch!

Tào Nghiêm Hoa đứng một bên lạnh nhạt bỏ đá xuống giềng: “Tam Tam, bình thường cái mặt bất lương của cậu vốn đã rõ rành rành ra đấy rồi, giờ còn giả bộ ám áp bác ái làm gì nữa, tự dưng ăn cần, không gian cũng trộm...”

Dù má ông nhé Tào Mập, muốn chết hử!

Một Vạn Ba đang sẵn cảm gỏi đường trong tay, nếm thẳng luôn về phía Tào Nghiêm Hoa, giả tránh rất nhanh, cổ co rụt lại, gỏi đường bay sượt qua đỉnh đầu gã, đập lên một bức tranh treo trên tường.

Tào Nghiêm Hoa sợ hãi thần phục tốc độ phản ứng của mình: Hoàn toàn là thần tùy tâm động, xem ra nền tảng võ công luyện mấy ngày nay không uống chút nào.

Gã dương dương đắc ý, đang định châm chia Một Vạn Ba mấy câu thì chợt phát hiện ra, Một Vạn Ba căn bản là không nhìn gã.

Hắn đang cau mày, nhìn chăm chăm vào bức tranh mà gỏi đường vừa đập lên, sau đó đứng dậy, đi tới trước bức tranh sẫm soi.

Viêm Hồng Sa tò mò, dùng khẩu hình hỏi Tào Nghiêm Hoa: Hắn làm gì thế?

Tào Nghiêm Hoa cũng chẳng hiểu ra làm sao.

Bức tranh kia có gì đặc biệt à?

Trên tường quán bar, vì dễ tăng thêm vẻ phong tình, có treo một số bức tranh có phong cách độc đáo, cũng chẳng có gì là lạ, trên thực tế, Hợp Tan Tùy Duyên còn đánh hẳn một mặt tường cho khách thỏa sức viết vẽ tùy thích.

Bức tranh kia là bản sao chép danh tác “Sông lững ngoài khơi Kanagawa” thuộc trường phái ukiyo-e của Katsushika Hokusai (*).

Hình vẽ cũng rất đơn giản, chỉ là thuyền đánh cá giữa lòng sông lớn, xa xa là núi Phú Sĩ điểm tinh.

(**) Ukiyo-e là một thể loại nghệ thuật phát triển mạnh mẽ ở Nhật Bản trong khoảng thế kỉ XVII đến XIX. Các nghệ sĩ thuộc thể loại này sản xuất những bản in và tranh mộc bản về các đối tượng như những thiếu nữ đẹp, diễn viên kabuki, đồ vật sumo, các cảnh trích từ những câu chuyện lịch sử và dân gian, cảnh đẹp du ngoạn, thực động vật và kể cả nội dung khiêu dâm. Thuật ngữ ukiyo-e có nghĩa là “(những) bức tranh của thế giới hư ảo”.*

Katsushika Hokusai (1760-1849) là một nghệ sĩ, họa sĩ chuyên dòng ukiyo-e của thời kì Edo, được biết đến nhiều nhất với tư cách là tác giả của loạt tranh mộc bản “Ba mươi sáu cảnh núi Phú Sĩ”, trong đó có tác phẩm “Sông lững ngoài khơi Kanagawa” đã trở thành biểu tượng của Nhật Bản.

Tào Nghiêm Hoa cũng tiến lên, vẻ mặt khó hiểu nhìn Một Vạn Ba, Viêm Hồng Sa cảm thấy trong lòng có chút không yên, bèn bung cốc cà phê lên uống một ngụm lớn.

Miệng đắng ngắt, bỗng nhớ ra: Ở quên mất, gói đường bị Một Vạn Ba ném mất rồi còn đâu.

Có điều, Một Vạn Ba đang nhìn gì vậy nhỉ?

Cửa lớn bị đẩy ra, kéo theo chuông gió Đồng Ba treo ngoài cửa, kèm theo đó là tiếng Sinh Đình lãnh lút: “Anh Tiểu Đào!”

Cả người Một Vạn Ba run lên, rùng mình, bạch bạch bạch lùi ra sau ba bước.

La Nhện dẫn Sinh Đình sang đây cùng, nhìn một cái, cả quán rượu thu hết vào mắt, Tào Nghiêm Hoa vẻ mặt khó hiểu, Viêm Hồng Sa đang ngăn người, và cả...

Ánh mắt anh chuyển qua chuyển lại giữa Một Vạn Ba và bức tranh: “Nhìn gì vậy?”

Chủ Trương dẫn Sinh Đình vào bồn rửa chén trong quầy bar, cô rất thích thú với lao động, miệng ngâm nga hát, vòi nước mở thật to, bọt nước văng tứ tung, bắn lên mặt cô.

Cô cười khanh khách, chống tay lên quầy bar nâng đầu lên, muốn để đảm La Nhện xem khuôn mặt lấm lem của mình.

Sau đó, sắc mặt sầm xuống, tỏ ra tức giận.

Không ai xem cô, họ đang ngồi túm tụm lại với nhau, xem bức tranh ukiyo-e vừa được lấy xuống kia.

Một Vạn Ba chỉ vào bên trái bức tranh, ở đó, sóng biển cuộn lại như một cái móng vuốt khổng lồ.

“Đột nhiên, tôi thấy sóng biển đang cuộn lại, giống như tạo một vòng xoáy, xoắn vòng xoắn vòng, thành một lỗ hồng, đen như mực, trông như một cái động ấy.”

“Sau đó nghe thấy âm thanh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, như tiếng tim đập, tiếp đó thì thấy lỗ hồng kia cũng lúc lên lúc xuống, khớp với nhịp tim, giống như trong động có một trái tim lớn vậy.”

Tào Nghiêm Hoa nghe mà hưng phấn vô cùng, nhất thời vốn từ thoái hóa trầm trọng: “Tôi đã báo rồi mà... Giống những gì tôi thấy... Cũng là thế này...”

Gã truy vấn: “Có gió không Tam Tam? Hẳn là có gió chứ.”

Gió? Một Vạn Ba ngơ ngẩn.

Có.

Gió lạnh, lạnh buốt, mang theo mùi vị tanh mặn, phả vào mặt.

Mộc Đại thích ứng với cuộc sống mới rất nhanh.

Một cuộc sống cực kì khó khăn, nhưng cũng cực kì đơn giản.

Phạm vi hoạt động mỗi ngày đều không nằm ngoài quán cơm và chợ thức ăn, bưng món lên, thu tiền, lau bàn, đổ rác, giống như một quỹ đạo bất biến, không lệch một phần nào.

Trịnh Lê không thích cuộc sống như vậy, mười bảy chưa phải cái tuổi chịu ngồi yên, cô thích theo đuổi những thứ sôi động và mới mẻ, cuộc sống ở quán ăn thì là một cái khung cũ kĩ, đóng cò vào giữa bốn cạnh ngang dọc, lại còn luôn dính dóp thứ mùi khó ngửi.

Cô không ít lần chán chường hỏi Mộc Đại: “Chị Mộc Mộc, sao chị chịu được vậy?”

Thật đúng là tay gấu người này, thật tin người nọ (*), Mộc Đại cảm thấy cuộc sống thế này, hiện giờ đối với mình mà nói, là tốt nhất rồi.

(*) Nguyên văn: 甲之熊掌, 乙之砒霜 (Giáp chi hùng chương, Ất chi tỳ sương), ý chỉ cùng một thứ, với người này là đồ bổ (quý báu) nhưng với người kia lại là thuốc độc (vô dụng, không có giá trị gì).

Nếu tiếp tục ở bên di Hồng, bên La Nhện, chuyện cũ không xua đi được, không khí sẽ rất ngột ngạt.

Ở đây không ai biết cô, thông thả lịt đồ dừ dội, đối đãi ăn, một thì ngủ, thích thì làm, không thích thì thôi, cô có thể yên tĩnh, tập trung nghĩ một số chuyện.

Bác sĩ Hà nói rất nhiều điều với cô, tóm lại cũng chỉ là: Mộc Đại, cháu bị bệnh, cháu có ba nhân cách trong người, cháu đang bị rối loạn, cần phải điều trị, cần thử phương pháp mới.

Mộc Đại không cảm thấy mình có bệnh, cô thậm chí còn chẳng có tâm lí kháng cự, không muốn mở xé phân tích nhân cách mình chút nào.

Cô cảm thấy, ngọn nguồn vấn đề, có lẽ là trong người cô có ba cái mình, nhưng cô không quản được mà thôi.

Giống như ba con yêu quái tác loạn, làm nhòa đi điện mạo vốn có của cô, lâu dần, đến cả người thân, bạn bè, người yêu cũng chẳng còn biết trông cô thế nào nữa.

Vì sao lại không quản được, đại khái thì là do cô nhát gan, hèn yếu, trốn tránh, buông xuôi bỏ mặc nó, vùi đầu vào cát, trước mắt tối rồi thì cũng cho luôn rằng trái đất không còn quay nữa.

Giống như trong một tòa nhà lớn vậy, chủ nhân không ra tay, kẻ dưới lập tức được đà lấn tới, sổ sách thu chi, nhân sự, tất cả biến thành một nôi tạp pí lù, như trong truyện thường viết: dẫn lộ ra tình cảnh lụn bại.

Hiện giờ, cô đứng ra quản lý, sửa đổi tận gốc, ra oai lập uy, lúc cần thì giết một người răn trăm người cũng có thể.

Cảm giác mới mẻ này khiến cô thấy mình như leo lên nắm quyền, ra lệnh cho những bóng hình của mình trong bóng tối.

Bất kể là ba nhân cách hay ba mươi nhân cách, đều phải nghe ta.

Tâm bệnh, chẳng có gì ngoài khúc mắc, từng khúc mắc bè lệch hoàn toàn cuộc sống của cô.

Chẳng sao cả, khởi nguồn từ đâu thì bắt đầu từ đó, gỡ bỏ từng cái một, dần dần sẽ quay lại với diện mạo vốn có của mình.

Không cần bác sĩ Hà, không cần phương pháp trị liệu mới, cũng không cần thuốc men gì nhiều hết.

Ta là thuốc của chính ta, ta là bác sĩ tốt nhất cho chính ta.

Trịnh Thủy Ngọc dần thấy thích Mộc Đại, chủ bao giờ cũng thích nhân viên chăm chỉ. Mộc Đại tay chân lanh lẹ, làm việc trôi chảy, không lười nhác không lè mề, lúc nào rảnh rỗi, cô sẽ yên lặng ngồi xuống cái bàn cạnh cửa, ánh nắng xuyên qua cửa kính, ve vuốt mặt cô.

Trịnh Thủy Ngọc nói chuyện phiếm với cô, hỏi, bao tuổi rồi, có bạn trai chưa.

Mộc Đại đáp: Có rồi ạ.

Câu “Có rồi ạ” này khiến Trịnh Thủy Ngọc rất kinh ngạc, giống như tất thảy những bà cô trung niên hiếu kỳ thích hỏi thăm, thực ra bà đang định nói tiếp: Hay là để cô giới thiệu cho cháu một cậu nhé?

Thế mà lại là “Có rồi ạ.”

“Tướng mạo thế nào, đẹp trai không?”

Mộc Đại cúi đầu, khăn lau đi đi lại lại trên mặt bàn, khúc môi nở một nụ cười nhảm nhạt: “Đẹp trai ạ.”

“Nhà có điều kiện không?”

Mộc Đại ngẫm nghĩ: “Có ạ.”

“Đối xử với cháu có tốt không?”

“Có ạ.”

Trịnh Thủy Ngọc lấy làm khó hiểu: “Vậy sao cậu ta lại có thể yên tâm để cháu một thân con gái một mình ra ngoài, tới tận đây đi làm thuê thế?”

Mộc Đại đáp: “Anh ấy bận ạ.”

Nói rất hùng hồn, Trịnh Thủy Ngọc có chút không sao hiểu được cô.

Giấy tiếp theo, cô vào trong bếp, chồng Trịnh Thủy Ngọc tên Hà Cường là đầu bếp chính, kỹ thuật dùng dao không tệ, đang thái sợi khoai tây.

Ông dạy Mộc Đại “Ngón tay phải cong lên, mu bàn tay áp lên mặt dao, như vậy mới không bị cắt vào tay, hạ dao phải nhanh, đến lúc đủ nhanh, sẽ chỉ thấy toàn ánh dao...”

Thực ra Hà Cường còn khuya mới tới cảnh giới đó, chỉ đang cố khoắc lác ra vẻ trước mặt cô gái trẻ mà thôi.

Mộc Đại nói: “Để cháu thử xem.”

Cô thử cắt vài sợi, sau đó tay nhanh dần lên, cạch cạch cạch cạch, lưỡi dao đánh lên thớt gỗ, như một giai điệu tiết tấu nhanh.

Thái hết một củ lại sang củ khác, trên thớt chất đầy những sợi khoai tây nhỏ mảnh màu vàng nhạt, xếp thành hình dáng thanh nhã như một tác phẩm nghệ thuật.

Hà Cường há hốc nhìn, Trịnh Thủy Ngọc và Trịnh Lê cũng bị âm thanh này thu hút, ló đầu vào cửa bếp xem.

Lại thò tay sờ sờ, trong chậu trống không, khoai tây đã thái hết.

Mộc Đại nhấc dao lên, ném mạnh vào thớt gỗ, cạnh dao thái cắm chặt vào tấm gỗ, cạch một tiếng dựng đứng, như một nốt trầm mạnh kết thúc bản nhạc.

Sau đó xoay người, đối mặt với ba con người đang không thể ngấm nổi miệng vào کیا, nhìn gối, củi đầu, nhấc tạp dề, như động tác chào cảm ơn của thiên nga nhỏ trong vở ballet.

Cười khanh khách đi ra ngoài, ung dung sáng khoái.

Trịnh Thủy Ngọc cảm thấy, nhận cô nhân viên này thật đáng giá.

Tháng sau phải tăng lương cho Mộc Đại mới được, tránh cho cô cao lỏng cao dẹt mà bị người khác đào mắt góc nhà.

Tối đó, giờ cơm tối vừa qua, giờ ăn khuya chưa tới, vừa vận có một khoảng thời gian rảnh rỗi.

Mộc Đại ngồi cạnh cửa, nhìn buồng điện thoại công cộng màu đỏ ở bên kia đường.

Sau đó cầm giấy bút, cúi xuống bàn viết gì đó, viết xong, ngẩng lên nhìn Trịnh Lê, ngoắc tay gọi cô qua đây.

Trịnh Lê chẳng hiểu sao rất thích cô, thích đến độ đang ở sâu tít bên trong lập tức sầm sập chạy đến trước mặt cô.

Mộc Đại hỏi: “Có tiền không? Giúp tôi một việc.”

Cô muốn gọi điện thoại, nhưng vừa mới vào làm, còn chưa đến ngày được lĩnh trước lương dự chi nên trong túi chỉ có mỗi hai xu.

Trịnh Lê gật đầu lia lịa: “Có ạ!”

Hai người chui vào buồng điện thoại, Mộc Đại xoay người đóng kĩ cửa, Trịnh Lê bỏ tiền vào, sau đó cô chậm rãi bấm một dãy số di động. Lúc chờ đợi thì cúi tờ giấy vào tay Trịnh Lê, nói: “Đọc theo đó.”

Nương theo ánh đèn đường và ánh đèn đủ màu sắc sỡ trên con phố nhỏ, Trịnh Lê nhìn rõ được chữ trên giấy, cô không hiểu lắm, nhìn về phía Mộc Đại, muốn hỏi: Vì sao?

Mộc Đại dựa lưng vào mặt kính buồng điện thoại, đầu hơi nghiêng, tay áo sơ mi ca-rô xắn lên, để lộ ra cánh tay trắng ngần, cô dựng ngón tay đặt lên môi, ra hiệu báo cô bé đừng nói gì nhiều.

Ánh mắt dịu dàng mà trầm lắng, mái tóc dài phất qua vai, được ánh đèn phía sau phủ lên một thứ ánh sáng dịu dịu.

Trịnh Lê cảm thấy, nếu mình mà là đàn ông, hẳn là đã thích cô rồi.

Điện thoại nói thông, đầu bên kia truyền tới một giọng nam trầm thấp: “Àlo?”

Trịnh Lê ngẩn ra, vội giờ tờ giấy lên, dùng giọng phổ thông không đủ chuẩn của mình ngớ ngẩn đọc theo giấy.

“Chào anh, công ty em chuyên kinh doanh các loại hình bất động sản, giá cả ưu đãi, phục vụ tận tình, là sự lựa chọn đầu tư tốt nhất dành cho anh...”

Treo máy.

Trịnh Lê nắm lấy tờ giấy, hơi luống cuống, Mộc Đại cúi đầu, cứ cười mãi.

Lát sau, cô khẽ nói: “Chẳng có tính nhẫn nại gì cả.”

Nói đoạn, đẩy cửa ra, đi về phía quán com, bước chân nhẹ nhàng.

Trịnh Lê chạy theo sau, đuổi kịp cô, hỏi: “Chị Mộc Mộc, là kẻ thù của chị à? Có ý gọi điện thoại quấy rầy?”

Cuối phổ vọng tới tiếng hò hét, Mộc Đại nghiêng sang nhìn, một đám người nào người nấy đều đáng vẻ côn đồ, xách theo két bia, đang ầm ĩ đi về phía quán com, không phanh ngực cũng hở lưng, hoặc ăn mặc cầu thả, tuổi không lớn, chỉ chừng mười bảy mười tám là cùng.

Mộc Đại nói: “Nhanh lên, sắp tới ca ăn khuya rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 9

Những quán com ven đường thế này, một ngày ba bữa thêm một bữa ăn khuya, ca ăn khuya là hỗn loạn nhất.

Đại khái thì ban ngày ban mặt trời sáng bảnh mắt, người ta còn có thể gắng sức mà kiềm chế bản thân, lịch sự lễ độ được chứ đến tối khuya thì rất dễ nảy sinh tâm lý buông thả bản thân.

Phanh ngực hở lưng gác chân lên bàn, to tiếng mua say, mượn rượu giải điên, từng cánh từng cánh thô tục nhấm nhí này, Mộc Đại chỉ coi như là một môi trường hỗ trợ cô tu tâm dưỡng tính.

Bàn gấp trong quán được mở hết ra, trong tiếng chơi đồ sộ ầm ĩ, thức ăn bùng lên không ngại ngại, Mộc Đại bụng khay nghiêng người: “Nhờ chút, nhờ chút.”

Có người không nhận được trùng cô, cô không chút khách khí trùng lại, có một vị khách say rượu mặt dày quay qua sờ ngực cô, bị cô bắt lấy cổ tay vịn cả cánh tay ra sau lưng, cả người úp sấp xuống bàn, Mộc Đại gọi một cốc bia lên đầu hân, nói: “Nào, làm phát cho tỉnh rượu.”

Vị khách kia vô cùng tức giận, vùng vẫy đứng lên, đầu lắc lắc, giọt bia bay tán loạn, hết như một con chó bị rơi xuống nước vừa bò lên bờ.

Trong quán lặng im vài giây, vị khách kia nhấc một đĩa đồ ăn lên muốn đập xuống đất.

Mộc Đại nói: “Anh dám!”

Vị khách kia bị cô nạt, cầm cái đĩa mà đập không được, không đập cũng không xong.

Trịnh Thủy Ngọc sợ phiền phức, vội tới nhéo tay Mộc Đại: “Mau xin lỗi khách đi.”

Mộc Đại nhìn người nọ chòng chọc, bắt đầu cời dây tạp dề: “Ra ngoài đánh tay đôi không?”

Ánh đèn ngoài phố nhỏ đung đưa, người trong quán bắt đầu nhao nhao.

“Hoặc là...” Cô vươn tay cầm lấy một chai bia trên bàn bên cạnh, nện một đòn nặng nề lên bàn này, người cả bàn sững sờ nhìn nhau, “Tu chai (*)?”

(*) *Nguyên văn: 吹瓶, là kiểu thách uống rượu/bia không dùng cốc, giữa cổ tu cả chai nốc cạn.*

Về mặt người kia xấu hổ, người đi cùng vội đứng dậy khuyên giải, nhờ vậy mới làm nguôi đi được bầu không khí giữa hai người, không đánh đôi cũng không tu chai.

Ca ăn khuya tiếp tục, chỉ là các bàn các nhóm dường như trật tự hơn rất nhiều, lúc Mộc Đại mang thức ăn từ bếp lên, có người còn chủ động dịch ghế nhường đường cho cô.

Lúc quay trở lại sau bếp, ánh mắt đám Trịnh Thủy Ngọc nhìn cô không còn như trước nữa.

Trịnh Lê nói: “Chị Mộc Mộc, trước đây chị từng gặp trường hợp này rồi à? Giải quyết tron tru vậy cơ mà?”

Mộc Đại nói: “Không có.”

Cô ngồi ngoi một chút, cũng hơi ngượng ngừng: “Lần đầu tiên.”

Mặt Trịnh Lê trắng bệch: “Vậy chị...như thế...”

Mộc Đại nói: “Những người này, nhìn qua là biết chỉ quen giải quyết bằng nắm đấm, tôi phải mượn lần này ra oai lập uy, đúng không? Nếu không ruồi nhặng không chỉ có một con mà cả cá đàn, ngày nào cũng tới, không dứt điểm thì phiền không cơ chứ?”

Trịnh Thủy Ngọc: “Tóm lại là cháu mạnh mẽng chứ gì.”

Bà lo lắng: “Nguy hiểm quá đi mất, nếu thật sự phải ra ngoài đánh tay đôi thì phải làm sao?”

Mộc Đại thờ ơ như không: “Cũng đâu phải là cháu đánh không lại hân.”

“Tu chai thì sao?”

“Tu một hai chai thì có là gì?”

Trịnh Thủy Ngọc á khẩu không trả lời được, lúc sau len lén nói với Hà Cường: “Sao tôi cứ cảm thấy không thực tế thế nhỉ?”

Hà Cường đang mài trông bếp, bảo bà: “Bà đó, cái tính chọ búa không giấu đi đâu được, lúc nào cũng muốn mời được một nhân viên toàn năng, lúc mời được thật rồi thì lại sợ đồng sợ tây. Nếu bà thật sự sợ nó ra trước không được thì bảo nó ra sau bếp làm đi vậy.”

Giữ Mộc Đại làm ở sau bếp, Trịnh Thủy Ngọc cũng muốn thế thật, nhưng nhìn Trịnh Lê mặt nhăn mày nhí như vậy, đành phải nhịn xuống.

Đến gần nửa đêm, khách lục tục giải tán, chỉ còn lại một bàn đầy côn đồ, tuổi không lớn, chừng mười tám mười chín, tự mang bia tới uống.

Trịnh Thủy Ngọc ngại kiểu này nhất, chẳng kiểm được chút mỡ màng gì, một đĩa lạc thêm một đĩa khoai tây sợi là có thể ngồi lì ở đó uống rượu những hai tiếng, chiếm một cái bàn mãi không chịu đi, ảnh hưởng đến việc bà dọn quán, còn rất dễ gây sự nữa.

Quả nhiên, lúc sau đã nghe thấy tiếng đập bàn hò hét.

Trịnh Thủy Ngọc đau hết cả đầu, dặn dò Mộc Đại: “Cháu ra trông đi, đừng để chúng nó đập phá đồ đạc.”

Mộc Đại kéo ghế, ngồi xuống cách đó không xa.

Cũng chẳng rõ chúng ầm ĩ vì lý do gì, mặt đỏ tía tai, lớn tiếng với một tên con trai mập mạp: “Có gan thì đi đi, không đi không phải đàn ông!”

Chỗ nào thần kỳ vậy, nghiêm trọng đến độ không đi không phải đàn ông cơ à.

Tên con trai kia lúng túng, hai má núng nính rung rung, tựa hồ đang rất khó xử.

Tên đầu húi cua cầm đầu tát cho hân một phát vào ót vang dội.

“Mấy có gan không thế? Đi xem thôi chứ ai đòi mạng mày đâu?”

Tên mập ngập ngừng nói: “Tao nghe nói rất đáng sợ...”

“Bọn tao đều đã đi rồi, chỗ nào đáng sợ? Còn không phải là đều êm đẹp trở về sao?”

Tên mập co ro giường mất: “Người ta nói...”

Hắn hạ giọng, mặt sợ sệt: “Vào nửa đêm, dán tai lên đài xi măng nghe, có thể nghe thấy tiếng tim đập, giống như là trong đó có người...”

Mộc Đại liếc hắn, giọng nói vừa đứng, về mặt biểu cảm cũng vừa đứng, không đi diễn phim kinh dị thật đúng là mất mát của làng diễn xuất.

Đầu húi cua chửi hắn, lại giờ tay lên, muốn tát thêm phát nữa.

Mộc Đại lên tiếng: “Này.”

Thái độ cổ sốt ruột, trên mặt viết rõ hai chữ đuổi người.

Đầu húi cua hơi sợ cô, tay giờ lên đôi thành tóm xuống, nắm lấy áo tên mập đẩy ra ngoài: “Đi đi.”

Cả đám đứng dậy, sầm sập ra khỏi quán, có người đập tiền com lên bàn.

A đi đã phạt, ngày hôm nay dài thật đấy, cuối cùng cũng kết thúc công việc được rồi.

Ngoài cửa, tên mập cúi đầu ủ rũ, nom nớp lo sợ.

Đầu húi cua rất xem thường hắn, nói: “Thằng cu mày lớn gan hơn một chút đi được không...”

Tên mập cố hết sức biện hộ cho mình: “Thật mà, tao còn nghe nói...”

Chưa nói đến hắn đã tự rùng mình trước: “Người ta nói, trong cái đài xi măng đó với một người phụ nữ, đêm nào không trăng, ả sẽ đi một đôi giày cao gót màu đỏ...”

Đầu húi cua đẩy hắn một cái lao đao: “Cút, không có gan đi thì đừng đi theo bọn tao nữa.”

...

Mộc Đại cảm thấy, mình và Trịnh Lê nói chung là có sự khác biệt.

Cuối cùng cũng xong ca, cố sức cùng lực kiệt chỉ muốn ngủ, vậy nhưng Trịnh Lê lại vẫn còn tỉnh thần, muốn đi chơi net.

Mộc Đại truy vấn, Trịnh Lê ngượng ngượng: “Em đã hẹn lên chat với người ta rồi...”

Hai má ửng đỏ, người kia chắc là một cậu trai cùng tuổi nào đó, quán net ở ngay nhà bên dưới tầng, Mộc Đại cũng không phải lo lắng cho an toàn của cô bé: “VẬY ĐI ĐI, ĐI SỚM VỀ SỚM.”

Trịnh Lê dạ một tiếng, vui sướng như chim nhỏ sổ lồng.

Không có Trịnh Lê, căn phòng yên tĩnh hẳn khiến người ta không quen, cái đồng hồ treo tường cũ kĩ cứ đứng giờ là báo tiếng, không hề e ngại quấy nhiễu mộng đẹp của ai chút nào.

Lúc đồng hồ điểm ba tiếng, Trịnh Lê trở về.

Cô bé rón ra rón rén, như sợ làm ồn ảnh hưởng đến Mộc Đại, lại cũng như có chuyện muốn nói với cô, dừng lại bên gối cô một lúc, hỏi như thì thào: “Chị Mộc Mộc, chị còn tỉnh không?”

Không có tiếng đáp lại, Trịnh Lê nghĩ, chắc là ngủ rồi.

Vừa mới xoay người, Mộc Đại ở phía sau hỏi: “Có chuyện gì?”

Trịnh Lê bị dọa sợ suýt vấp ngã.

Quay đầu lại, Mộc Đại đã chống tay ngồi dậy.

Trịnh Lê dè dặt: “Em đánh thức chị à?”

Mộc Đại nói: “Vốn cũng không ngủ được, có chuyện gì à?”

Trịnh Lê đáp: “Em lên mạng, tìm thử giúp chị, không phải chị muốn tìm một người phụ nữ đi giày cao gót màu đỏ sao? Em tra giúp chị.”

Mộc Đại không biết nên khóc hay nên cười: Cách này tìm sao đúng được chứ.

Quả nhiên, Trịnh Lê kể, tra ra được một chuyện kinh dị về người phụ nữ đi giày cao gót màu đỏ.

Giày cao gót màu đỏ, giày thù hoa các loại, những cái kiểu này trước giờ vẫn luôn để tài quen thuộc đến nhàm chán của những câu chuyện kinh dị, Mộc Đại đến hứng thú nghe cũng chẳng có.

Cô lại lần nữa nằm xuống, giọng điệu ra lệnh: “Ngủ.”

Trịnh Lê không còn cách nào khác, quấy quá nửa mặt rồi chui vào chăn.

Kim giây trên đồng hồ kêu tích tắc, nhắm mắt lại, trong đầu chỉ toàn là tình tiết của câu chuyện thấy được trên mạng.

Ban đầu, cô vốn thật sự là lên net chat, nhưng sau khi anh chàng tên “Kị sĩ truy phong” kia gửi một tấm selfie đến thì cô hoàn toàn không còn hứng thú gì nữa.

Có một câu nói cũ nói rất đúng: Xấu thì đừng có ra cửa dọa người.

Nhưng đặt tiền net hai tiếng, thời gian còn lại làm gì thì tốt nhỉ?

Bỗng nhiên nghĩ đến: Chị Mộc Mộc không phải là muốn tìm người sao?

Vì vậy bèn mở trang tìm kiếm, nhập: Nam Điền, giày cao gót màu đỏ.

Bất ngờ là, kết quả tìm kiếm rất nhiều, tiêu đề giống hệt nhau, có thể thấy được là cùng một nội dung được đăng đi đăng lại nhiều lần.

Giống như tất cả những cô bé cùng độ tuổi, đối với những câu chuyện kinh dị, Trịnh Lê vừa sợ lại vừa hiếu kì.

Cuối cùng, lòng hiếu kì chiến thắng, con chuột dịch tới dịch lui, rồi cuộc vẫn click vào.

Trong đó kể là gần hai mươi năm trước, huyện Nam Điền sửa một bức tượng điêu khắc.

Theo dự định quy hoạch lúc đó, tượng điêu khắc này sẽ đặt ở ngã ba giữa ba con đường cái mới sửa, tiếp nối mờ lối, tượng trưng cho sự phát triển của đô thị, bởi vậy nên tượng điêu khắc hình một con tuần mã đang ngẩng đầu vọt lên, nên là một cái đài xi măng dày nặng.

Nhưng kế hoạch không dịch nổi biến hóa, tượng điêu khắc xong xuôi rồi, ban lãnh đạo lại có ý tưởng quy hoạch mới, trung tâm thành phố được chuyển sang phía nam, những con đường cái khác nổi thông với đường tỉnh, nơi này cùng phạm vi chung quanh hoàn toàn lại bại, rồi thẳng xuống thành một khu vực nửa thành thị nửa nông thôn, giống như những gì Mộc Đại thấy trước đó, trên ruộng mọc đầy lúa mạ, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt gặp một con ngỗng trắng nhón nhơ đi dạo.

Tượng tượng ra thì, cảnh sắc của lạch lẻo vừa kỳ dị, khu vực ngoại ô lụn bại, người ở thưa thớt, bức tượng điêu khắc dựng ở đây hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với cảnh vật xung quanh.

Không ai quan lý, không ai giữ gìn, nơi này trở thành một khu vực hỗn tạp chỉ toàn cỏ đồ và những kẻ không có nghề nghiệp cố định, muốn đánh lộn có đánh lộn, muốn phóng đàng có phóng đàng, trên đài xi măng có đủ các loại dung sơn viết bậy về bạ, viết thì toàn chửi tục, về thì toàn phóng tác, tóm lại, xem không hiểu là đúng rồi.

Cũng không biết là năm nào, có một vụ ẩu đả rất lớn, đầu ngựa cũng bị đập vỡ mất nửa.

Sau đó, câu chuyện kinh dị kia được truyền ra.

Kể là, vào buổi đêm vắng lặng, nếu một mình tới trước đài tượng ngựa, dán tai lên đài xi măng nghe cẩn thận, sẽ nghe thấy tiếng tím đập.

Giống như trong đài xi măng vùi một người sống vậy.

Còn nói, lúc đang nghe đến nhập thần, sau gáy sẽ đột nhiên có gió lạnh phất qua, vội quay đầu nhìn lại, phía sau đương nhiên là không có người, nhưng nếu cúi xuống sẽ phát hiện ra, phía sau có một đống giấy cao gót màu đỏ...

Trịnh Lê sợ đến da đầu tê rần.

Rất nhiều người xác nhận, khiến người ta khó tưởng tượng được là, đây vậy mà lại trở thành một địa điểm giải trí của cái đất Nam Điền có đời sống tinh thần văn hóa cần cỗi này, rất nhiều người lấy chuyện này ra thách nhau, so đấu gan dạ, chuyện canh lúc trời tối trăng mờ mà ra đây, dùng bút xóa viết lên đài XXX đã từng qua đây như để khoe khoang.

Lúc chuyện gây xôn xao dư luận nhất, đội thi công lúc trước đã đứng ra bác bỏ tin đồn, nguyên văn lời đốc công là: Vớ vẩn! Lúc đó không có xe nâng cỡ lớn, xi măng làm đài là chúng tôi trộn xong từng xẻng từng xẻng đổ vào, nếu có người sống thật, sao chúng tôi lại không biết.

Nhưng tốc độ tin đồn luôn nhanh hơn chứng thực, hoặc giả, trong lòng mọi người, ai cũng thầm mong ngóng những chuyện kinh dị kích thích, có thật hay không chỉ là thứ yếu.

La Nhận đang ngủ mơ màng thì bị điện thoại Thần Côn gọi đánh thức.

Nửa đêm nửa hôm thế này, hẳn sẽ không phải là gọi để hàn huyên, La Nhận ngồi dậy trong bóng tối, hỏi: “Chú đến ài Hầm Cốc rồi?”

Thần Côn nói: “Sớm rồi.”

Trong giọng lão có phần kích động hiếm có.

La Nhận nhận ra: “Có chuyện gì à?”

Thần Côn nói: “Tuy tôi không quá quan tâm đến chuyện của các cậu và Hung Giản, nhưng cũng không có nghĩa là tôi không để ý. Tôi vẫn cảm thấy, Hung Giản là một đề tài rất đáng nghiên cứu...”

La Nhận bật cười: Trên đời này, chắc cũng chỉ có mỗi Thần Côn mới gán cho những truy tìm này cái mào “nghiên cứu” hay “đề tài”...

“Sau thanh Hung Giản thứ hai, tôi đã bảo Tiểu Vạn Vạn giúp tôi đề ý một việc, bởi tôi cũng không chắc chắn lắm nên không đề cập với các cậu, chỉ là hi vọng, có thể phát hiện ra chút gì đó từ một góc độ mới...”

Tiểu Vạn Vạn, đương nhiên là Vạn Phong Hóa rồi.

Vạn Phong Hóa rất nể mặt Thần Côn, Thần Côn đại khái hẳn là người duy nhất có thể lấy tin tức từ y mà không phải trả tiền, bởi lão đã từng chém đinh chặt sắt mà nói: Muốn tiền thì không có, muốn mạng thì có một cái.

La Nhận hơi căng thẳng, anh vươn tay, chạm tới công tắc mở đèn trên kệ đầu giường rồi lại từ từ rút về.

Cứ như bóng tối có thể đem lại cảm giác an toàn vậy.

Anh hỏi: “Chú muốn tra cái gì?”

“Mấy bức vẽ, hình minh họa người rồi đây câu, bức tranh không lồ dưới đáy biển Hạp Phố, có từng xuất hiện ở những nơi khác, dưới hình thức khách hay không?”

“Có không?”

Thần Côn dừng lại một chốc, giữa khe chốc này, La Nhận nghe thấy tiếng hít thở của mình ngưng lại.

Sau đó, lão nói: “Có.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 10

Việc buôn bán của Phụng Hoàng Lâu cuối cùng cũng được như Tào Nghiễm Hoa mong muốn, ngày qua ngày từ từ tốt lên.

Từ ban đầu không có khách, đến một ngày được hai ba bản, rồi bốn năm bản, dù theo như Một Vạn Ba nói thì mỗi ngày đến vốn cũng chẳng hòa được, nhưng Tào Nghiễm Hoa cảm thấy đó đã là một bước nhảy vọt lớn rồi.

Gã thôi việc ở Tự Hiện Lâu, tối vẫn chạy giúp ở quán bar, ngày thì gần như dành toàn bộ thời gian ở Tự Hiện Lâu.

Lúc không có khách, gã tự kiểm việc cho mình làm, rửa bát, lau dọn, tính toán sổ sách các thứ.

Hai người Viêm Hồng Sa và Một Vạn Ba thì không tận tâm được vậy, nhưng cũng thường chạy qua ngó, coi như là thưởng trú, còn La Nhận thì...

Anh về cơ bản là không xuất hiện.

Tào Nghiễm Hoa cảm thấy cũng hợp tình hợp lý: Đại khái chắc là anh ta đang lo cho tiểu sư phụ.

Tào Nghiễm Hoa từng thảo luận riêng với Một Vạn Ba và Viêm Hồng Sa về hướng đi của Mộc Đại, Tào Nghiễm Hoa và Viêm Hồng Sa đều tỏ ra lo lắng, chỉ có Một Vạn Ba là cảm thấy chẳng có gì phải nghĩ ngợi nhiều, hẳn thậm chí còn không hiểu được nỗi âu lo của họ.

“Mấy người cho là nước mình loạn đến mức nào chứ? Có ấy trường thành rồi, tự có quyết định cho riêng mình, thần còn có võ, sao dễ xảy ra chuyện được vậy chứ?”

Viêm Hồng Sa hỏi: “Ngộ nhờ thì sao chứ?”

Ngộ nhờ là một từ rất đáng suy ngẫm, chỉ sợ mỗi từ ngộ nhờ này.

Tào Nghiễm Hoa đang suy nghĩ miên man thì có người xuất hiện ở cửa, ban đầu còn tưởng là khách đến ăn, vội nở nụ cười đang định nghênh đón, giấy tiếp theo mới nhận ra là anh Tiểu La của gã.

Thật đúng là khách ít đến.

Tào Nghiễm Hoa hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Có com không?”

Đã sắp tới giờ ăn trưa, sau quầy thu ngân, bác Trịnh ngừng đầu lên nhấn mạnh: “La Tiểu Dao, cháu ăn là phải trả tiền đấy.”

La Nhận cười.

Anh chọn vị trí trong góc xa quầy thu ngân nhất, chọn com rang Lan Châu, thêm một phần sườn dê, một lon Coca.

Chưa vội ăn ngay mà ra hiệu báo Tào Nghiễm Hoa ngồi xuống.

Mở miệng ra liền hỏi: “Còn nhớ bức tranh dưới đáy biển thôn Ngũ Châu không?”

Nhớ chứ, sau đó Một Vạn Ba còn có lòng vẽ lại một bức, treo trong phòng để Hung Giản làm tài liệu tham khảo, coi như một cảnh tượng giết người, chết chìm.

“Tối qua Thần Côn gọi điện cho tôi, nói là ở một chỗ khác cũng phát hiện ra bức tranh tương tự.”

Vừa nói vừa lấy điện thoại ra, nhấn vào một bức hình, đưa cho Tào Nghiễm Hoa.

Tào Nghiễm Hoa nhận lấy cẩn thận xem

Ảnh chụp, có vẻ như là đá phiến, bên trên khắc lõm những đường nét mờ nhạt, ven rìa còn có cỏ xanh mọc bao quanh.

Lướt ra sau, tổng cộng có ba bức.

Bức thứ nhất, có người ngồi xổm ở bờ sông, cúi người uống nước, phía sau có một người khác đang rón rén lên tới gần, như có ý đẩy người kia.

Bức thứ hai, người lúc trước uống nước bị người phía sau ấn vào nước, động tác hai tay như đang đều đặn vùng vẫy, xa xa có người thứ ba chạy tới, có vẻ như là nghe thấy tiếng kêu cứu nên đến ngăn cản.

Bức thứ ba, thì thể người uống nước chìm dưới đáy sông, người chạy tới cứu đang dè chừng thủ lên mặt đất.

Tào Nghiễm Hoa kinh ngạc: “Ba bức?”

Nếu như nhớ không lầm, bức tranh không lồ dưới đáy biển thôn Ngũ Châu chưa phải toàn bộ, trai ngọc căn bản là chưa kịp hoàn thành bức thứ ba.

La Nhận kéo mở nắp bịt trên lon Coca, ngửa đầu uống một hớp lớn, khí carbonate từ từ bốc lên, xộc vào khiến xoang mũi và cổ họng ngứa ngứa.

“Đây là cầu đá ở một trấn cổ ở Chiết Giang, cái anh thấy là tranh trên đá phiến đập chẵn, xếp liền nhau.”

Bảo sao đường nét lại mờ nhạt vậy, đã bị hàng ngàn hàng vạn người đập lên rồi.

“Bảo là phong tục địa phương, khắc một vài tội án lên ván cầu, mặc người giẫm đạp, có thể khiến chuyện ác này không xảy ra nữa. Hình vẽ trên mỗi cầu mỗi khác, có thể nói là độc nhất vô nhị. Thậm chí có một cầu còn khắc hình trai gái yêu đương vụng trộm, đối phong bại tục, người đập lên nhiều hơn hẳn, bởi vậy nên đường nét đã sớm không nhìn ra được nữa.”

Ngẫm một chút lại bổ sung: “Tất nhiên, hình ảnh tương đối hàm súc, không quá rõ ràng.”

Tào Nghiễm Hoa lướt liếc, khắc những thứ này lên phiến đá đập chẵn để “giẫm đạp”, sức tượng trưng và khả năng gắn ghép khiến cường giả nhân dân lao động thật đúng là vô cùng vô tận.

Ngón tay gãi ấn trên màn hình, lật tới lật lui ba tấm hình.

“Bối vậy nên, ý của Thần Côn là, thanh Hung Giản kế tiếp là ở cái... trấn cổ này của Chiết Giang?”

Nói xong cũng ý thức được mình nghĩ lệch rồi.

Mỗi thanh Hung Giản đều có một chữ giáp cốt văn, vậy nên mới gọi là Giản, trên lý thuyết, hẳn là không có thanh nào giống thanh nào. Chữ trên thanh Hung Giản thứ hai là “Thủy”, hình vẽ trên ván cầu kia lại hoàn toàn giống với thanh Hung Giản thứ hai...

Tào Nghiễm Hoa bị ý nghĩ của mình dọa cho sợ hết hồn: “Là thanh thứ hai? Giống với... thanh thứ hai?”

La Nhận gật đầu.

Từ trấn cổ Chiết Giang đến Hợp Phố Quảng Tây, Tào Nghiễm Hoa vẽ một bản đồ trong đầu: Thế này là nhai một phát qua hơn nửa Trung Quốc rồi còn gì.

“Còn nữa, đá phiến lát cầu niên kỷ rất lớn, ít nhất cũng được dựng từ trước Giải phóng.”

Tào Nghiễm Hoa cảm thấy lượng thông tin hơi lớn, rất nhiều mạch não trong đầu bắt đầu xoắn tít lại.

La Nhận nhìn ra, nói: “Giấy, bút.”

Tào Nghiễm Hoa vui vẻ chạy vào quầy thu ngân, cầm giấy bút ra.

La Nhận vẽ phác đường nét bản đồ Trung Quốc lên giấy, đánh dấu một hình tam giác lên vị trí Chiết Giang ở phía đông, lại thêm một hình tam giác nữa ở vị trí Hợp Phố Quảng Tây ở phía nam, nối hai địa điểm với nhau bằng đường vòng cung, bên cạnh viết “ít nhất > 60 năm”.

Tào Nghiễm Hoa dè dặt suy đoán: “Bằng sáu mươi năm, đi từ Chiết Giang tới Hợp Phố?”

Nhìn sắc mặt La Nhận thôi là đã biết mình đoán không đúng rồi, Tào Nghiễm Hoa hơi xấu hổ, già biết suy luận logic của mình không tốt, có ăn bao nhiêu chỉ số thông minh cũng không tăng lên chỉ tăng mỗi tội.

La Nhận nói: “Đây chỉ là Thần Côn nhờ người đi thăm dò, phát hiện ra thôi. Mà trên thực tế, Trung Quốc rất lớn, những nơi bị ẩn còn nhiều, sao anh biết được, bức họa này chưa từng xuất hiện ở chỗ khác chứ?”

Tào Nghiễm Hoa rút cuộc cũng hiểu ra: “Nó... Hung Giản vẫn luôn di chuyển?”

Lại cảm thấy mình hỏi thừa, thanh thứ nhất, người rời dây cầu, địa điểm thực hiện hung án liên tục thay đổi, Hung Giản đương nhiên là di chuyển rồi.

La Nhận hỏi một câu: “Anh cảm thấy, nó di chuyển liên lộn, hay là có quy luật riêng? Nếu có quy luật, vậy nó di chuyển dựa theo lộ tuyến gì?”

Đầu óc Tào Nghiễm Hoa trực tiếp lag máy luôn: “Hay là, tôi gọi Tam Tam và em Hồng Sa ra cùng nghiên cứu nhé?”

Có dẫn cũng không thể dẫn một mình.

La Nhận nói: “Ăn cơm trước đã, gặp được anh trước nên nói với anh trước thôi. Anh gặp bọn họ thì nói lại với họ là được.”

Sau giờ cơm trưa, Mộc Đại xin nghỉ nửa ngày, nói với Trịnh Thủy Ngọc muốn ứng trước tiền lương nửa tháng.

Trịnh Thủy Ngọc đánh chết cũng không tin có không có tiền: “Chắc cháu phải giấu một ít trong túi ngầm trong áo hay chỗ bí mật nào khác chứ hả?”

Sắc mặt Mộc Đại thán nhiên: “Thật sự không có ạ.”

Trịnh Thủy Ngọc đếm tiền cho cô, nói: “Có ai sống như cháu không chứ, làm người, nhất là con gái, phải biết tính toán cho mình một chút.”

Mộc Đại cười cười, cất tiền đi rồi ra ngoài.

Nắng rất đẹp, cô chậm rãi thả bước thong dong đến chỗ cũ trong trí nhớ của mình.

Thành thị thay đổi, tòa nhà cũ đã phá đi xây lại, nhưng luôn có một số thứ không thay đổi, để cô có thể chắc chắn rằng đó chính là nơi này.

Tòa nhà mới được dựng vào có hai mục đích cho thuê văn phòng lẫn căn hộ ở, tầng dưới cùng có rất nhiều cửa hàng, bên trên là văn phòng, trên đường rất đông xe, tranh nhau cướp đường.

Mộc Đại vào từng cửa hàng hỏi thăm.

Không thu hoạch được gì, chủ tiệm da số đều là người từ nơi khác tới, thỉnh thoảng mới gặp được vài người bản địa, nhưng tuổi tác lại không lớn – hai mươi năm trước, cùng lắm cũng chỉ là những đứa nhóc choai choai, rất nhiều chuyện không có ẩn tượng gì.

Nơi cuối cùng vào hỏi là một siêu thị nhỏ, vẫn không có kết quả, Mộc Đại thờ dài một tiếng rồi mua cho mình chút vật dụng hằng ngày.

Đã mua hàng thì chính là khách hàng, chủ cửa hàng nhiệt tình hơn ban nãy nhiều, chủ động bắt chuyện với cô: “Tìm người gấp vậy cơ à?”

Mộc Đại chỉ cười.

Chủ cửa hàng chợt nhớ tới điều gì: “À, thực ra có một người đấy, cũng không đúng...”

Thị cho Mộc Đại biết, trên con đường này, đến tới tằm tằm giờ sẽ có một bà già khoảng sáu bảy chục tuổi ra bảy sạp, bán que cay chay mận nhà làm, bất kể bán có hết hay không thì đến mười giờ cũng dọn sạp.

Theo mô tả của thị, bà già này tính tình chua ngoa, hẹp hòi, bủn xỉn, hám lợi, có lần mở sạp trước cửa một cửa hàng nọ, chủ cửa hàng chê bà ta chiếm chỗ gây trở ngại cho việc buôn bán của mình, bà ta lập tức nhẩy cẫng lên, nói “Tao từ nhỏ đã ở đây, chỗ nào mà tao chẳng đáp chân lên rồi, chỗ chỗ nào là của nhà bà ỷ há...”

Chủ cửa hàng nói với Mộc Đại, bà già ấy đã có tuổi, muốn hỏi thăm chuyện hai mươi năm trước, tìm bà ấy không chừng có cửa.

Cuối cùng cũng có một tia hi vọng.

Mộc Đại tìm một bộ điện thoại công cộng, gọi cho Trịnh Lê, nói mình có việc, ca com tối sợ là về không kịp.

Gọi điện xong, tìm một quán nước gần đó, chọn một cốc cà phê, thêm một ly kem, đứng thấy Nam Điền là huyện nhỏ mà nghỉ rê, đẳng cấp tiêu phí chẳng thấp chút nào đâu, gọi hai món vậy mà cũng mất của cô gần trăm tệ rồi.

Mộc Đại nhớ tới lời Trịnh Thủy Ngọc, cảm thấy mình đúng là chẳng có dự tính gì cho bản thân, hiện giờ, cô dường như có hai trăm phần trăm nhiệt tình để đi qua “hiện tại”, vậy nhưng lại không có bất kì suy nghĩ gì cho tương lai.

Tại sao ư, chắc là vì đối với tương lai, cô chẳng có mong chờ hay lòng tin gì hết.

Cô ngồi bên lề đường, chậm rãi uống cà phê đợi ngày dần qua, trong đầu không nghĩ gì cả, đáy mắt giống như cái màn hình, phản chiếu hình bóng của từng chiếc xe, từng con người đi qua.

Sáu giờ mười lăm phút, rồi cuộc cũng trông thấy ở phố đối diện xuất hiện một bà già đẩy xe hàng bằng kính.

Mộc Đại nhanh chóng ra ngoài, cẩn thận tránh né xe cộ, đứng trước xe hàng.

Cô chưa hỏi ngay, lượn thật nhiều que cay, đủ màu sắc hình dạng, lúc trả tiền, thấy sắc mặt bà già không tệ, mới hỏi: “Bà ơi, cháu muốn hỏi thăm một chuyện, ở khu này trước kia có phải có một tòa nhà vuông kiểu cũ không ạ?”

Bà già đang giúp cô gói que cay, túi nylon giữa những ngón tay khô gầy kêu loạt xoạt:

“Ừ.”

Mộc Đại không khỏi hơi khần trương, gắng bình tĩnh nói hết.

“Vậy người trước kia sống trong tòa nhà đó, bà có ấn tượng gì không ạ?”

Bà già khàn giọng, đưa túi nylon gói kỹ cho cô: “Khó mà nói được, mười tám tệ.”

Mộc Đại đưa tờ một trăm qua, bà già nhận lấy, đưa vào đèn điện trong tủ kính soi kỹ.

Mộc Đại nói: “Không cần trả lại tiền thừa đâu ạ, cháu muốn hỏi thăm bà về một người.”

Bà già nhìn cô về kỳ quái, vừa như không tin lại có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống như vậy, vừa như sinh lòng ngờ vực với độ chân thực của tờ tiền, càng thêm cẩn thận kiểm tra tiền thật giả, còn lấy ngón trỏ chấm nước bọt, khảy khảy mép tờ tiền.

“Có một người phụ nữ, lúc đó khoảng hơn hai mươi chưa tới ba mươi, rất ấn điện, trang điểm đi giày cao gót, thường hay đi giày cao gót màu đỏ...”

Trong hòng bà già bật ra những tiếng khừa khựa, giống như cười khan, cũng giống như khạc đờm, nói: “Con á đó hả.”

Tìm Mộc Đại như vột lên cổ họng: “Bà biết ạ?”

Bà già ậm ừ: “Nó ngu với người ta, bị vụ người ta tìm tới tận cửa làm âm ỉ, đánh cho vỡ cả đầu.”

Lại chỉ tay ra tòa nhà sau lưng, dường như ánh đèn sáng choang của tầng văn phòng cũng chẳng xua tan được sự ám u của tòa nhà cũ: “Khi đó, cả tòa nhà chẳng ai ăn mặc như vậy, lại còn trang điểm nữa, phụ nữ đáng hoàng ai trang điểm bao giờ!”

Vậy mà lại thực sự nghe ngóng được.

Lòng Mộc Đại trầm mồi ngẩn ngang, bỗng không biết nên nói gì, xung quanh rất ồn ào, nhưng cô lại cảm thấy, cả con phố dài như chỉ có mình cô, gió lạnh như băng lướt qua, cả người cô như bị gió thổi xuyên qua.

Cô cảm thấy mũi cay cay.

“Bà có biết sau đó cô ấy... đi đâu không ạ?”

Bà già ngẩng lên, trên mặt lộ lộ vẻ cay nghiệt: “Chết rồi! Con đàn bà này, lòng dạ hư hỏng!”

Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Bà nghe nói, nó bị xida, bệnh đó không ai không chết.”

Xida? AIDS? Trong lòng Mộc Đại vang lên hồi chuông cảnh giác.

Bà già nói: “Con á này lòng dạ hư hỏng, người ta nói, bị xida, máu cũng bắn theo, nó lấy ống tiêm rút máu, bơm vào nỗi hộ ở cùng tòa nhà.”

Đầu Mộc Đại ông ổng.

Trong kí ức lờ mờ của cô, tòa nhà cũ năm đó, bếp núc đều ở ngoài hành lang, đến giờ cơm trưa, cả cái hành lang đều sực nức mùi thức ăn, hàng xóm đi qua, còn mở vung nồi nhà người khác ra xem, hỏi: “Ăn gì thế?”

“Bị người ta phát hiện ra, đánh cho gần chết. Người ta nói, bệnh của nó, ăn nẫu rất lâu, phải đến mười năm ấy, ghê chết được, bà nhớ nó có một đứa nhỏ, con bé con là nó sinh, mãi bệnh chặc chặc là truyền sang rồi, nhưng con bé kia lại không thấy đâu...”

Bà ta thần thần bí bí, hàm răng vàng khè dưới ánh đèn ông lên, đề thấp giọng: “Mọi người đều nói, sau khi nó biết mình bị nệh, đã bóp chết con bé, vứt xuống sông rồi...”

Mộc Đại há miệng, lại không thốt được gì, bên tai hốt nhiên tắc tịt, thoáng sững lại, cô chột xoay người, rào bước rồi đi.

Bà già gọi cô: “Cháu gái, que cay của cháu này...”

Mộc Đại như không nghe thấy, càng đi càng nhanh, cứ đâm đầu vào nơi không có ánh đèn mà đi, đến cuối, gần như là chạy.

Sau cùng, chính mình cũng không biết đã dừng chân ở đâu, xung quanh có người, có đèn, có âm thanh, cô cúi đầu nhìn tay mình, nhìn đường gân xanh nhật trên mu bàn tay và làn da đột nhiên mất đi huyết sắc.

Nó bị xida, bệnh đó không ai không chết...

Bị xida, máu cũng bắn theo...

Bệnh của nó, ăn nẫu rất lâu, nó còn có một đứa nhỏ...

Con bé con là nó sinh...

Con bé con là nó sinh.

Trước mắt Mộc Đại nhòa đi, trong tâm trí có một buồng điện thoại, Mộc Đại káo đảo đi qua, lấy tiền lẻ ra, bỏ liên tiếp mấy đồng vào, ngón tay run run bấm số điện thoại.

Có một vài số điện thoại, cô vẫn còn nhớ.

Tối luôn là thời điểm quán bar náo nhiệt nhất.

Hoắc Tử Hồng ở trên nhạ đặc sách, xuống tầng định lấy một ly đồ uống, lúc tới quầy rượu, thấy Sinh Đinh nằm bò trên mặt quầy, nằng cằm ngắm Một Vạn Ba pha rượu.

Hoắc Tử Hồng đi qua, định báo Một Vạn Ba pha cho một ly gì đó, còn chưa kịp lên tiếng, Sinh Đinh đã túm lấy cánh tay bà, đẩy bà ra ngoài: “Xuyt xuyejt, anh Tiểu Đạo đang bận mà!”

Cứ như Một Vạn Ba đang làm chuyện gì to lớn lắm không bằng.

Hoắc Tử Hồng trên cô: “Nó là anh Tiểu Đạo của cháu á?”

Sinh Đình rất hùng hồn: “Đúng!”

Chợt lại nhăn nhó mặt mày, vươn tay ra chỉ về một hướng cách đó không xa: “Anh kia trông cũng giống.”

Theo hướng chỉ của cô nhìn sang, Hoắc Tử Hồng hơi bất ngờ.

Thì ra La Nhận đã ngồi đó, đại khái là đang chờ đón Sinh Đình về.

Bà muốn qua chào một tiếng, nhưng vừa dậm bước, điện thoại chợt reo lên.

Là một dãy số lạ.

Hoắc Tử Hồng nghe máy: “Alo?”

“Di Hồng?”

Tìm Hoắc Tử Hồng suốt nửa lờ một nhịp, bật thốt một câu hỏi: “Mộc Đại hà con?”

Giọng hơi kín, La Nhận ngẩng đầu nhìn qua bên này.

Hoắc Tử Hồng rúc vào một góc yên tĩnh sau cầu thang.

Bà không hiểu những câu hỏi của Mộc Đại là chuyện gì, chỉ cảm thấy từng con hoảng hốt vô cớ nổi lên, găng giữ bình tĩnh trả lời cô: “Chỗ bác sĩ Hà có sắp xếp kiểm tra sức khỏe thân thể của con, các mục đều bình thường, máu cũng có kiểm tra theo quy định... Nhưng cái cháu nói thì kiểm tra bình thường không ra được... Mộc Đại?”

Điện thoại ngắt máy.

Trong đầu Hoắc Tử Hồng trống rỗng, máy móc đi về phía trước, đi hai bước rồi mới phát hiện ra không đúng hướng, phía trước là tường.

Hoắc Tử Hồng đỡ tường, cánh tay khẽ run lên một lúc.

Phía sau bỗng vọng tới tiếng của La Nhận.

“Là Mộc Đại gọi ạ?”

Hoắc Tử Hồng quay đầu lại, nhìn La Nhận đăm đăm, muốn đi về phía anh nhưng vừa dậm bước, chân bỗng nhún ra.

La Nhận đi qua đỡ lấy bà, Hoắc Tử Hồng nói: “Tôi đứng không vững được, cậu điu tôi ngồi xuống đi.”

La Nhận hạ người nửa quỳ, đỡ bà ngồi xuống đất.

Hoắc Tử Hồng thì thào: “Nó hỏi tôi, nó có bị AIDS không, hỏi tôi trước kia đã từng kiểm tra thân thể bao giờ chưa...”

Đầu óc bà loạn cao cao, nhớ tới cú điện thoại ban nãy, Mộc Đại cũng loạn cao cao, nghẹn ngào hỏi bà như sắp khóc: “Di Hồng, con có bị AIDS không...”

Hoắc Tử Hồng chống hai tay xuống, cảm thấy thở cũng khó khăn.

La Nhận rời đi, rồi lại nhanh chóng quay lại, đưa cho bà cốc nước.

Nói: “Mộc Đại có thể là về nhà rồi.”

Hoắc Tử Hồng nhìn anh.

La Nhận nói: “Bản thân cô ấy không xác định được nên mới nghĩ đến chuyện hỏi cô, không thể nào là vừa mới lấy nhiễm qua đường máu hay đường tình dục được, khả năng cao nhất là lấy truyền từ mẹ sang con, cô ấy đang hỏi thăm về mẹ mình... Điện thoại gọi từ đâu ạ? Có số khu vực không?”

Hoắc Tử Hồng không tự chủ được đưa điện thoại luôn cho anh.

La Nhận gọi ngược lại, không thông, anh nghĩ ngại rồi lấy điện thoại của mình ra, nhập số vào, mới được mấy chữ số đầu, hệ thống đã tự động nhảy ra một dãy số tựa tựa khá nghi.

Mình đã từng gọi cho số này? Hay là số này từng gọi cho mình? La Nhận hoàn toàn không có ấn tượng gì, anh để ý tới thời gian cuộc gọi.

Sau đó, anh nhớ ra cuộc gọi đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 11

Hoắc Tử Hồng thoạt đầu còn hoảng loạn luống cuống, nhưng sau thấy La Nhận bình tĩnh như vậy, rốt cuộc cũng dần dần lắng lòng lại.

Con người là như vậy, “thoạt đầu” và “sau đó” luôn là hai khái niệm bất đồng.

La Nhận hỏi số khu vực, vậy hẳn là nơi khác rồi, cậu ta trấn định hơn mình, chỉ hai ba câu đã tóm lược làm rõ được hướng đi của chuyện, Hoắc Tử Hồng muốn để anh đứng ra sắp xếp, anh đứng ra thích hợp hơn bà nhiều.

Bà nghĩ xem nên lựa lời thế nào.

“La Nhận, tuy cậu và Mộc Đại... đã không còn...”

“Nhưng hai đứa dù sao cũng vẫn là bạn bè, nếu Mộc Đại có chuyện gì, cảm phiền cậu...”

La Nhận ngắt lời bà: “Cố không cần phải nhắc nhở cháu như vậy, phải làm thế nào, cháu tự biết rõ trong lòng.”

Anh đỡ Hoắc Tử Hồng đứng dậy: “Cháu sẽ qua đó trước thư xem, có chuyện gì sẽ liên lạc với cô. Cô cũng đừng khẩn trương quá, tính tình Mộc Đại cô cũng biết rồi đó, có thể là cô ấy đột ngột biết tin, tình tảo lại rồi sẽ không sao đâu.”

Hoắc Tử Hồng đỡ dần đứng một hồi, ý thức dần quay trở lại.

Trước đây hình như đã từng xem một đoạn phim tuyên truyền phòng chống AIDS, nói thế nào nh?

Có thời kỳ ủ bệnh, trung bình hình như là mười năm, nhưng năm nay Mộc Đại đã sắp 24 rồi.

Còn nữa, AIDS hình như sẽ phá hủy hệ thống miễn dịch của cơ thể, sức đề kháng của người bệnh sẽ rất kém, nhưng sức khỏe Mộc Đại vẫn rất tốt, hơn nữa vì có tập võ mà rất ít khi sinh bệnh.

Bà thờ ra một hồi, cảm thấy nấy phút vừa rồi, mình giống như bị người ta xóc ngược lên, đầu chúi xuống dưới, tư duy hỗn loạn không nghĩ thông suốt được, nhưng giờ đã ổn định lại được rồi.

Bà lững thững cười gượng với La Nhận: “Con người đúng là dễ tự mình dọa mình.”

La Nhận vâng một tiếng, liếc nhìn cái đồng hồ treo tường mỹ nghệ phía sau quầy bar: “Không còn sớm nữa, cháu đưa Sinh Đình về trước.”

Anh xoay người rời đi, mới được hai bước, Hoắc Tử Hồng đằng sau gọi anh.

La Nhận quay đầu.

Hoắc Tử Hồng nói: “La Nhận, cậu không thấy hoảng sợ à?”

Trong đầu Hoắc Tử Hồng thu thập những ấn tượng về La Nhận từ khi mới gặp anh tới nay, anh từng nổi giận, từng ăn nói kịch liệt, nhưng kể ra thì, nhiều chuyện xảy ra như vậy nhưng thật sự lại chưa từng thấy anh hoảng sợ bao giờ.

Cậu không hoảng sợ gì hết sao?

La Nhận đáp: “Hoảng sợ có tác dụng gì sao?”

Mộc Đại hoảng hốt cúp máy, thần thờ đi về một hướng, bản thân cũng chẳng biết mình muốn đi đâu.

Hình như cô đang đi theo người khác, tùy tiện chọn theo một người, theo một hồi không thấy đâu nữa thì lại chọn một người khác, máy móc đi theo, nhưng ít nhất thì cũng đang đi chuyển.

AIDS, từ này đã nghe rất nhiều, nhưng cô cũng không chú ý, chỉ biết là căn bệnh thế kỷ, hình như là truyền qua đường tình dục, đường máu và từ mẹ sang con.

Vắt và mãi mới dám bắt đầu lại từ đầu, lấy hết dũng khí để thấp lên cho mình một tia hi vọng leo lét, vậy nhưng lại dễ bị dập tắt như vậy.

Nước mắt chậm rãi chảy xuống, cô đón gió hong khô, nghĩ: Đừng mắc bệnh được không?

Lại cảm thấy, chuyện này là không thể khống chế, thù hận còn có thể hóa giải chứ cái chuyện có thứ gì đó lạnh lẽo vô tình xâm nhập vào cơ thể này thì đánh thế nào cũng không lại được.

Cô hít thật sâu từng hơi thở, nhắc nhở mình phải bình tĩnh lại.

Chỉ là lời của một bà già mà thôi, mọi thứ đều chưa rõ ràng, hẳn là nên đi bệnh viện kiểm tra một chút, biết đâu mình không lây bệnh thì sao?

Nếu như quả thật lây bệnh...

Kỳ lạ là, lúc này đây, tâm trạng lại lắng xuống.

Nếu quả thật lây bệnh, có lẽ đời này chẳng mấy chốc sẽ đặt đầu chằm hết, hình như cũng chẳng đáng sợ đến thế, Văn Văn đã đi từ tám năm trước kia mà, cô sống vậy cũng đủ rồi.

Cô rút hai tay vào túi, nghĩ đến cái nghĩa trang trước đây từng thấy, bia mộ ngăn cái như một, bên trên khắc tên, thêm năm sinh năm mất.

Nếu viết một cuốn tự truyện về cuộc đời thì sao?

Khi còn bé bị mẹ ruột vứt bỏ, thời niên thiếu phạm lỗi lầm, bạn thân qua đời, trạng thái tâm lý mất cân bằng, tập võ tám năm, từng yêu một người.

Gió thổi qua, thổi tung mái tóc của cô lên che trước mắt.

Cuộc đời gì mà mong manh vãi cả chương thế nhĩ, chẳng có thành tựu gì, cũng chẳng có cống hiến gì, để ra trên đời làm gì thế không biết.

Cô hùng hăng đá bay cục đất vón dưới chân.

Cục đất vón võ tung trên không trung, vụn đất tán loạn, người đi phía trước quay đầu lại nhìn cô một cái, rào bước nhanh hơn.

Sao thế? Sợ cô ăn cướp?

Mộc Đại quay đầu lại nhìn, ánh đèn đường đã bị bỏ lại sau lưng, chẳng biết mình đã đi theo người thứ bao nhiêu rồi, cũng chẳng biết anh ta là ai, vậy mà lại đi ra ngoại ô.

Xa xa đen như mực, lúc đó có những căn nhà nhỏ, bên tay phải là bờ ruộng, gió luồn qua ruộng lúa, cây lúa rung rinh, phát ra những tiếng xào xạc.

Thực sự rất có không khí kinh dị và gây án.

Mộc Đại dừng bước, vén lại lọn tóc bị gió thổi rối tung ra sau tai, người phía trước càng đi càng nhanh, đi thêm một đoạn nữa, bỗng đi xuống ruộng, gấp gấp đi xuyên qua ruộng lúa.

Làm gì thế? Đi hẹn hò à?

Mộc Đại nhìn về phía đó, có thứ gì đó dựng đứng cao ngất, như một con ngựa nhấc hai chân trước nhẩy chồm lên.

Trong ruộng lúa lại có con ngựa nhẩy chồm lên? Mộc Đại cảm thấy chắc mình nhìn lầm rồi, cô nghĩ ngợi rồi cũng xuống ruộng, đi về phía đó.

Đến gần mới phát hiện ra đúng là vậy.

Bên dưới là một cái đài xi măng hình trụ, bên trên là một bức tượng tạc hình con ngựa, hình dạng cái đầu trông hơi kỳ quái, người ban này cầm đèn pin, quỳ gối dưới đài xi măng, run rẩy viết gì đó, nghe thấy động tĩnh, hét lên một tiếng, đèn pin lác lư rọi tới: “À! À!”

Ánh đèn chiếu vào mắt, Mộc Đại giờ tay lên che.

Nghe thấy người nọ “ồ” một tiếng, hỏi: “Chỉ không phải là...cô nhân viên kia sao?”

Mộc Đại bỏ tay xuống, tới gần nhìn cậu ta.

Nhớ ra, là cậu nhóc mập bị tên đầu húi cua tát gãy máng “có phải đàn ông không” hôm qua.

Cậu ta thờ dài một hơi: “Mẹ ời, chị đi theo tôi à, dọa chết tôi rồi.”

Tuy nói vậy nhưng giọng điệu đã thoải mái hơn rõ ràng, tối lửa tắt đèn, gặp được một người quen mặt, giống như có thêm một người đồng hành vậy.

Cậu ta một lần nữa quỳ xuống, run run cầm bút xóa trong tay, tiếp tục viết lên đài.

Mộc Đại tiến lại xem, lúc này mới phát hiện ra trên đài xi măng chẳng chịt nét mực, vô số những nét bút nguệch ngoạc lưu lại, tên mập đang miễn cưỡng chen chữ vào một góc nhỏ tí xíu.

Đã từng qua đây, Trương Thông.

Thì ra cậu nhóc này tên là Trương Thông.

Chung quy là để chứng minh mình dừng cảm, là đàn ông.

Mộc Đại nói: “Cậu có thể đợi đến ban ngày rồi viết cũng được mà.”

Trương Thông hừ mũi: “Chỉ tưởng là chúng nó bị ngu cả à hả? Chúng nó đang đứng ở đầu cầu, nhìn tôi đi, chờ tôi quay lại rồi sẽ cho người tới kiểm tra.”

Mộc Đại thờ dài, cô cảm thấy cũng giống như với Trịnh Lê vậy, cô và đám này đại khái là có sự khác biệt, không thể hiểu được đám ba cái trò này.

Viết xong, Trương Thông nghiêng mặt, áp tai lên đài nghe.

Cậu cảm thấy thật may mắn khi có Mộc Đại ở đây, nếu thật sự chỉ có một mình, chẳng biết đáng sợ đến mức nào.

Mộc Đại khó hiểu: “Nghe gì thế?”

Trương Thông “xuyt” một tiếng, nói: “Tiếng tim đập.”

Trong đài xi măng có thể nghe thấy tiếng tim đập?

Mộc Đại không biết nên khóc hay nên cười, cô thấy Trương Thông đúng là sợ thật, mình lại chẳng cần phải về ngay, không bằng dẫn cậu ta về cùng.

Cô bắt chước theo, cũng áp tai lên nghe, mặt dần lên xi nắng, lạnh lạnh.

Sao có tiếng tim đập được nhỉ?

Đột nhiên, một luồng gió quái lạ thổi thẳng vào gáy.

Mộc Đại cảm thấy khó hiểu, thực ra cũng không nói rõ được, nhưng vô thức cảm thấy, gió đáng ra không phải thổi thế này.

Gần như theo bản năng, hoặc là phản ứng cảnh giác của cơ thể, cô tức khắc quay người lại, tay tung thế gạt đòn.

Sau đó thuận thế đứng lên.

Cách đó không xa là cây lúa, dong đưa trong bóng tối, có con chuột chui ra khỏi cây lúa, kêu chít chít.

Mộc Đại cảm thấy, dường như mình thực sự đã đụng phải cái gì đó, nhưng vừa đụng tới đã bỗng biến vô hình.

Đa ngh? Nghĩ nhiều rồi?

Phía sau, Trương Thông đánh cái rùng mình, sau đó siết lấy cái bút xóa, đứng lên, nói: “Luồng gió này quái đản thật.”

Mộc Đại hỏi: “Cậu sợ rồi?”

Dù Mộc Đại lớn hơn cậu ta vài tuổi nhưng trước mặt người khác phái, Trương Thông vẫn không nhận được muốn vót vát lại mặt mũi: “Ai sợ chứ?”

Mộc Đại bảo: “Không khí lưu động thôi.”

Cô dẫn Trương Thông, xuyên qua ruộng lúa, một lần nữa quay lại đường lớn, Trương Thông hoàn thành xong nhiệm vụ, tâm trạng rất tốt, thậm chí còn huyýt sáo một tiếng lanh lảnh, nói với cô: “Thì ra lại đơn giản vậy, mấy ngày nay tôi cứ bồn chồn mãi, ngủ cũng không yên.”

“Tôi siêu thoát rồi, tỉnh ngộ, thăng hoa.”

Mộc Đại liếc cậu ta: Loại ranh con này thật là, có chút chuyện nhỏ thôi cũng phát sủa, tương lai nếu thật sự gặp phải chuyện đau buồn thật sự, sẽ cảm thấy việc này chẳng là cái gì gì sát.

Đương nhiên, đạo lý này cũng chẳng phải do cô thông ra, cô nhân đã sớm có lời vậy rồi.

Cái này gọi là, mà này thấu tận vị sâu, thu về gió lạnh mới là tiết thu (*).

(*) *Hán Việt*: “*Nhì kim thức tận sâu tư vị, khước đạo thiên lương hảo cái thu*”, hai câu trong bài từ “*Thư bá sơn đạo trung bích*” của nhà thơ Tân Khí Tật thời Nam Tống.

Mộc Đại theo Trương Thông trở lại cây cầu vào nội thành, nơi đó giống như một ranh giới phân chia giữa thành thị và nông thôn, một đầu đèn đuốc sáng trưng, một đầu tối tăm mù mịt.

Sập ăn khuya bên cầu nóng rực ánh lửa, một nhóm người ngồi trên ghế thấp ăn đồ nướng, có gương mặt đã gặp hôm qua, cũng có những gương mặt lạ hoắc.

Cả đám trông thấy Trương Thông, hú lên ồ là la, Mộc Đại đi ngang qua, loáng thoáng nghe thấy tiếng Trương Thông khoái lạc: “Tao đã bảo tao đi là đi mà, có gái đẹp đi đường đêm thấy sợ, tao còn dẫn người ta cùng trở về nữa cơ mà, chính là con bé vừa đi qua đó...”

Đầu húi của nó: “Không phải cái đũa đi đằng sau à?”

Trương Thông lập tức rợn hết cả tóc gáy: “Gi cơ?”

Cậu ta quay phắt lại nhìn về phía con đường vừa đi, người chung quanh cười vang, có một tên mặc áo ca-rô thúi cho đầu húi của một cú, nói: “Anh Siêu đừng dọa nó nữa, anh xem nó sợ đến mức nào kia...”

Đầu húi của lấy làm khó hiểu, nói: “Tao nói thật mà...”

Lại thêm một trận cười ầm ĩ át mất tiếng hân.

Quay lại quán com, ca ăn khuya đã gần kết thúc, sắc mặt Trịnh Thủy Ngọc có phần khó coi, nhưng cũng không nói gì cô.

Trước khi ngủ, Trịnh Lê sản lại, hỏi: “Chị Mộc Mộc, chị đi đâu thế?”

Mộc Đại vô thức rụt ra sau, ngẩn cổ bé lại.

Trịnh Lê sững sốt.

Mộc Đại cũng hơi xấu hổ, thoáng khựng lại rồi nói: “Cách xa tôi một chút, hai ngày nay tôi đang bị cảm cúm.”

Trịnh Lê ở một tiếng, lui trở về giường mình, lúc nằm xuống, nói: “Chắc là bác em có thuốc cảm đó, để mai em lấy cho chị hai vi.”

Mộc Đại đáp: “Để tôi tự đi bệnh viện khám xem.”

Đầy một bụng tâm sự, đáng ra phải trần trọc hồi lâu, nhưng kỳ lạ thay lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, sáng mở mắt ra đã là hơn mười giờ.”

Cô đi nửa mặt, nghe thấy tiếng Trịnh Lê ở dưới nhà cao giọng: “Chị Mộc Mộc của cháu là bị cảm.”

Có lẽ là vì ca ăn trưa còn chưa tới nên trong quán có vẻ nhàn nhã, Trịnh Thủy Ngọc và Hà Cường đều đứng ngoài cửa, tùm tùm lại với lảng gióng bàn tán gì đó.

Trịnh Lê đang lau bàn, động tác rất chậm, vẫn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Cảm giác rất vi diệu, cứ cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Thấy Mộc Đại đi xuống, cô bé vội đi qua nghênh đón, lúc tới gần mới nhớ ra lời Mộc Đại dặn, sợ có không vui, lại lùi bước ra sau.

Nói: “Chị Mộc Mộc, trong huyện xảy ra chuyện.”

Cô hạ giọng: “Hình như là án giết người.”

Huyện Nam Điền là giao giới giữa Du, Trương, Quý (*), nhưng trị an vẫn tốt, không phải là chưa từng xảy ra án mạng nhưng cũng chỉ là tự mình tìm chết, say rượu trượt chân ngã xuống sông chết đuối hoặc bị tai nạn giao thông đâm chết, dù sao cũng không coi là ác tính.

(*) *Lần lượt là tên gọi tắt của ba tỉnh Trùng Khánh, Hồ Nam, Quý Châu.*

Án mạng giết người, đã nhiều năm nay chưa từng xảy ra.

Xảy ra vào tối qua sao?

Trịnh Lê nói: “Sáng nay truyền ra, ở cái huyện nhỏ này, xảy ra chuyện gì là có thể xôn xao tới mấy tháng. Nghe nói là học sinh, lớp mười hai, rơi từ trên cầu xuống, ngã chết.”

“Vi không biết bơi à?”

“Không phải rơi xuống nước, là ngã xuống đê cầu, cách bờ nước còn mấy mét.” Trịnh Lê cũng chỉ là nghe nói, nhưng không hiểu sao lại thấy hưng phấn, tựa hồ như cảm thấy ngày thường quá nhạt nhẽo, xảy ra chút chuyện gì đều có thể thành đề tài tán phét, “Cũng là do xui xẻo, chưa biết chừng ngã vào nước thì đã chẳng chết rồi.”

Mộc Đại nói: “Tại sao lại nói là do người giết, lẽ là tự mình ngã xuống thì sao.”

Trịnh Lê đáp: “Bởi vì có người trông thấy.”

Thì ra là vậy, vậy thì chẳng còn gì để nói nữa cả.

Trịnh Lê chỉ vào đám đông tùm tùm bên ngoài: “Nói là một người phụ nữ đấy, có người thấy được.”

Mộc Đại cười cười, tiện tay cũng vắt một cái giẻ lau, bắt đầu lau từ một cái bàn khác.

Hai ngày trước lúc đi dạo trong huyện, cô có thấy bệnh viện huyện, nhưng đang kiểm tra sức khỏe này, có phải là nên tới chỗ nào lớn hơn cho chắc ăn không?

Bên ngoài có tiếng phanh xe, đám người đang tùm tùm tán ra, Trịnh Lê hơi khẩn trương: “Chị Mộc Mộc?”

Mộc Đại ngẩng lên, bất ngờ khi thấy là một xe cảnh sát.

Có hai cảnh sát đi xuống, một người mặc đồng phục, một người không, bên cạnh có một cậu trai đầu húi cua đi theo.

Mộc Đại trông thấy cảnh sát mặc đồng phục nói chuyện với Trịnh Thủy Ngọc, Trịnh Thủy Ngọc đáp được hai câu thì lo sợ nghi hoặc quay mặt lại, chỉ chỉ về phía này.

Sau đó, gần như tất cả mọi người đều nhìn qua đây.

Ánh mắt phức tạp.

Đầu Mộc Đại hơi tê tê, đây là dấu hiệu dự cảm không tốt.

Trịnh Lê căng thẳng lắp bắp: “Chị...chị Mộc Mộc?”

Mộc Đại không nói gì, đứng bên cạnh bàn, động tác lau bàn càng lúc càng chậm xuống, cảm giác hít thở cũng khó khăn đi nhiều.

Một tiếng kéo kẹt vang lên, là tiếng trục cửa kính, vài người mở cửa đi vào, không khí trong ngoài quán được lưu thông.

Tay cảnh sát mặc đồng phục nói: “Mà Siêu, cậu qua đây nhìn thử xem.”

Đầu húi cua co ro đi lên trước hai bước, ánh mắt lướt từ mặt Trịnh Lê sang, dừng lại trên mặt Mộc Đại hai giây, như bị dọa sợ, thoát cái cúi xuống.

Hai lần trước gặp mặt, lần còn đều võ giường oai như một tay đại ca giang hồ, vậy mà giờ đây, theo sau hai cảnh sát, thì ra cũng chỉ là một đứa nhóc mới lớn, bà vai cũng sụp xuống.

Mộc Đại nghe thấy tiếng hần ập ứng: “Chính là cô ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 12

Trần Hường Vinh nhận được điện thoại, vội vàng chỉnh trang quần áo ra cửa, vừa tới cửa nhà đã thấy một chiếc xe màu đen, trông rất xịn xò, đáng đáp cũng lạ, trên nóc có một dãy đèn, không biết dùng để làm gì.

Ở huyện Nam Điền lâu vậy rồi, xe thế này là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cửa xe mở ra, La Nhận vẫy tay với y, Trần Hường Vinh chạy qua, ngồi lên ghế phó lái, tay chân co quắp không biết phải để đầu cho phải.

La Nhận nhìn y, Trần Hường Vinh thoát trông có vẻ thật thà, theo tin tức Mã Đồ Văn gửi tới, y khoảng bốn mươi tuổi, nhưng ngoại hình so với tuổi tác già hơn nhiều, mặt chẳng chút nếp nhăn, hai tay thô ráp, có một đầu ngón tay quấn kín băng vết thương.

Anh cất tiếng hỏi: “Chú công tác ở cục công an huyện?”

Trần Hường Vinh thành thật đáp: “Không phải, tôi không vào được biên chế cục công an, ký hợp đồng làm việc cho công ty vệ sinh, làm lao công thuê ngoài ở trụ sở cục cảnh sát.”

La Nhận ừ một tiếng, nhấn chân ga, xe lái thẳng ra ngoài thành.

Trần Hường Vinh hơi căng thẳng, tối qua, có họ hàng hỏi y, lúc trong cục xảy ra chuyện kia, có phải vào hay y đang ở đó không, sau đó nói, có người muốn hỏi thăm tình hình cụ thể, cho y một ngàn tệ.

Còn nhiều hơn tiền lương một tháng của y, Trần Hường Vinh nhận lời ngay tấp lự.

Nhưng lên xe rồi, y bỗng thấp thòm.

Y nuốt nước bọt, nói với La Nhận: “À...tôi chỉ có gì nói nấy, không làm chuyện gì phạm pháp hết.”

Lại nhấn mạnh: “Những gì tôi nói là những cái được truyền ra ngoài, rất nhiều người biết, tôi đây không tính là làm trái quy định.”

La Nhận không nhìn y: “Chú cái dây an toàn vào đi.”

Trần Hường Vinh tổng cộng cũng chưa ngồi xe được mấy lần, lần mò hồi lâu vẫn không tìm thấy dây an toàn, vắt vãi mãi mới tìm ra, lại không biết cài thế nào, lưỡng lự một hồi, xe đã dừng lại.

Đỗ ngay ở đầu cầu, nơi tiếp giáp giữa thành thị và thôn quê, vì xảy ra án giết người nên hai ngày nay trên cầu nhiều người hơn hẳn, rồi rải đi dạo, đến xem hiện trường cứ như ngắm kỳ quan, nhưng thực ra đã sớm dọn dẹp sạch sẽ, cầu là cầu để lái đê, nhưng ai nhìn cũng tức lười bảo lạ, mờ mồm ra là như tép nhảy, cứ như thể tận mắt chứng kiến không bằng.

La Nhận trầm mặc, xuyên qua cửa sổ nhìn cây cầu.

“Nghe nói người chạy mất rồi?”

“Chạy mất rồi.” Cuối cùng cũng đến phần đặt câu hỏi, Trần Hường Vinh chỉ hận không thể phun sạch lời ra như rây bột, “Cũng không hẳn là chạy, nghe nói ban đầu cô ấy rất phối hợp, người thì đẹp, lại điềm đạm nhũn nhặn, ai ngờ cô ấy lại chạy mất, hơn nữa...”

Bây giờ nghĩ lại, y vẫn thấy kinh hãi: “Là trực tiếp nhảy từ trên lầu xuống...”

Lúc cô gái kia được dẫn vào, Trần Hường Vinh trực ca với một nhân viên tạp vụ khác, giống như thường ngày, hai người nhìn thì như đang lau sàn, nhưng thực ra mắt đảo tít, không bỏ sót chút gì.

Nhân viên tạp vụ còn cảm khái vô ngần: “Trước đây cứ tưởng là tội phạm tướng mạo đều hung tợn, giờ mới biết, ngoại hình nhả nhặn, dịu dàng ít nói thế này cũng có thể gây ra chuyện như vậy.”

Hai người thốn thức một hồi, lau xong hành lang thì chuyển sang lau dọn phòng vệ sinh.

Lúc đang lau bệ rửa tay, có một cảnh sát đi vào, đi vệ sinh xong thì ra rửa tay, rửa rửa một lúc, bỗng nổi quau, đập tay lên bệ.

Trần Hường Vinh làm công ở đây đã lâu, gần như ai cũng quen, thỉnh thoảng sẽ tán gẫu đôi câu.

Y nhớ, lúc đó mình đã hỏi: “Không chịu nhận tội à?”

Trong cục, đây cũng là chuyện thường gặp.

Tay cảnh sát kia tức tối đến độ mặt đỏ gay: “Chết cũng không chịu mở miệng, ghét nhất là cái loại này.”

Nhân viên tạp vụ tiếp lời: “Phải, là đối nghịch với nhân dân.”

Tay cảnh sát kia nói: “Hòa nhã nói với cô ta, nếu thái độ tốt, tích cực chủ động phối hợp lấy lời khai, tương lai ra tòa thẩm vấn các thứ, có thể sẽ được khoan nhượng, ngoan cường chống cự sẽ phải nhận kết quả thế nào, có biết không?”

Nhân viên tạp vụ nói: “Chính phải.”

“Cô ta nói lúc án mạng xảy ra, cô ta đang ngủ, nhưng lại không có bằng chứng gì, cô bé cùng phòng với cô ta ngủ còn say hơn cô ta, căn bản không thể chứng minh cô ta có ra ngoài hay không. Về mặt khác, Mã Siêu là người trực tiếp chứng kiến

cô ta gây án, hơn nữa không phải chỉ có một nhân chứng”

Nghe đến đây, La Nhận ngẩng lên: “Không chỉ có một nhân chứng?”

Trần Hường Vinh nói: “Đúng vậy, chẳng bé Mã Siêu kia chứng kiến cô ấy gây án, sau lại có người nói mười phút sau khi án mạng xảy ra, có người đi chơi mát chược về muộn đã trông thấy cô ấy ở gần đó, đến tận nơi nhận dạng tình nghi là Mã Siêu đi, sau khi dẫn người về cục, người chơi mát chược tên là Tống Thiết cũng tới nhận dạng cách kính, báo là không sai”

La Nhận từ một tiếng, dừng một lúc rồi nói: “Chú nói tiếp đi”

Trần Hường Vinh nhớ là lúc đó, nhân viên tạp vụ khuyên cảnh sát dừng nóng giận: “Muốn có khí thế mạnh mẽ đã kích tội phạm thì không thể hòa nhã với cô ta được, phải nghiêm khắc! Nghiêm khắc! Càng chống cự càng nghiêm!”

Làm thuê ngoài ở cục hai năm, những lời khuôn sáo này của nhân viên tạp vụ có thể lấy luôn làm bài phát biểu được rồi.

Tay cảnh sát chép miệng, đánh mắt về phía bên kia: “Bây giờ lĩnh đạo đang nói chuyện với cô ta đấy, cô ta còn trẻ, bọn tôi xét theo nguyên tắc cứu vãn, hi vọng cô ta có thể hiểu được mức độ nghiêm trọng của vụ việc.”

“Căn cứ theo điều thứ năm mươi ba ‘Bộ luật Tố tụng Hình sự’, dù bị cáo không cung cấp lời khai nhưng nếu chứng cứ xác thực, đầy đủ, có thể nhận định là bị cáo có tội và áp dụng hình phạt. Hơn nữa, hiện giờ không phải chỉ có một nhân chứng mà có đến hai người! Hai người không quen biết nhau, không tồn tại khả năng thông đồng bịa đặt lời khai, có thể xác minh lời nhau qua bản tường trình, hình thành xích nối chứng cứ. Bởi vậy nên nếu cô ta vẫn không chịu phối hợp thì sẽ phải tự gánh lấy hậu quả.”

Trần Hường Vinh nói: “Đúng vậy.”

Tay cảnh sát nói thêm vài câu rồi quay về.

Nói cũng trùng hợp, lúc Trần Hường Vinh giao ban kết thúc công việc, lại gặp được Mộc Đại.

Trước sau đều có cảnh sát, cô cúi đầu, kẹp ở giữa, đi chậm chậm, sắc mặt hơi tái trắng, thỉnh thoảng lại ngược mắt lên, vẻ mặt vừa thất thần vừa hoang mang.

Trần Hường Vinh đẩy lên chút trắc ẩn trong lòng, y đứng lại mấy giây.

Chính trong mấy giây này, y đã chứng kiến được toàn bộ quá trình.

Lúc đi ngang qua một phòng làm cửa để cửa mở, Mộc Đại thoáng ngó vào trong.

Đó là một trong dãy phòng làm việc của cục, thấy cô ngó vào, Trần Hường Vinh cũng nhìn theo, phòng làm việc đương nhiên có người, là hai thư ký, đang cúi đầu viết gì đó, đại khái là vì trời nóng nên cửa sổ mở toang hết ra.

Ngay sau đó, một chuyện khiến y trở mắt ghen lời xảy ra: Mộc Đại đột nhiên vọt vào phòng.

Nơi đó là tầng ba, cửa ra vào ở cuối lối đi, bởi vậy nên phòng chạy trốn chỉ phòng ở hai đầu trước sau, không ai phòng bị được cô lại xông vào phòng làm việc.

Càng khiến người ta không ngờ được là, tốc độ của cô lại nhanh đến vậy, hai thư ký còn chưa kịp ngừng đầu, cô đã nhảy xuống khỏi cửa sổ.

Trần Hường Vinh nhìn La Nhận: “Không ngờ cô ấy lại biết võ, thật sự không ngờ được, tôi cứ tưởng là TV nói phét, bởi vậy nên khi đó, tôi cũng không cho là cô ấy bỏ chạy, chỉ nghĩ cô ấy nhảy lầu.”

Y thực sự tưởng là thế, còn thất thanh hét lên: “Nhảy lầu rồi!”

Y không có cơ hội lao tới bên cửa sổ xem xét, về sau đều là nghe người ta kể lại, lúc tay cảnh sát đầu tiên vọt tới cửa sổ, cô đã xuống tới mặt đất rồi, sau đó gần như chân không chạm đất mà lao tới bên tường bao, lật người một cái lên trên.

Đội mọi người phản ứng lại đuổi theo, cô đã hoàn toàn biến mất.

Đây là vụ án khiến người ta phải trở mắt há hốc nhất ở huyện Nam Điền mấy năm nay, dù cấp trên nói phải cố hết sức không truyền ra ngoài, nhưng đó là một cái huyện nhỏ, ngã cầu té chết còn có người túm năm tụm ba bỏ nhào tới hóng hót, huống chi là một chuyện ly kỳ như vậy?

La Nhận cho Trần Hường Vinh một trăm tệ, bảo y bắt xe trở về, mình không tiễn nữa.

Trần Hường Vinh rất phấn khởi, đường cũng không xa, y cẩn thận nhét tiền vào trong áo, đi bộ về nhà.

Lúc đi qua cầu, giống như những kẻ hóng hót tới xem sau vụ việc, y cũng thò đầu ra, nhìn tới nhìn lui.

La Nhận ngồi trên xe một lúc.

Trần Hường Vinh không phải người anh tìm đến đầu tiên, trước đó, anh đã nói chuyện qua với Trịnh Lê.

Trịnh Lê rất khẩn trương, ban đầu, tưởng là anh tới điều tra nên phải sạch quan hệ với Mộc Đại.

“Em không quá thân với chị ấy,” Cô nói, “Cô ấy tới quán cơm nhà em mới có vài ngày, chị ấy là người ở đầu, từng làm gì, em cũng không biết, hỏi chị ấy cũng không trả lời.”

Nhưng dù sao cũng chỉ là một cô bé, không kim được bị lời anh dẫn dắt thăm dò, từ từ, lời trong ý ngoài đều đang lo lắng cho Mộc Đại.

“Chị Mộc Đại của em trong người không có tiền, lúc em gặp được chị ấy trên xe khách đường dài, chị ấy đã như vậy, đi một mình, túi bao không có lấy cái nào, cũng không có tiền, sau đó bác em cho chị ấy ứng trước một ít, nhưng cũng không nhiều.”

La Nhận nghe vào: Trong người không có tiền, khả năng chạy xa trong thời gian ngắn không cao. Hơn nữa cô trắng trợn nhảy lầu chạy, công an sẽ có phỏng bị, tới nhà ga tra xét trước tiên, bởi vậy nên vị trí hiện tại của Mộc Đại, khả năng cao nhất là đang ở ngay trong Nam Điền.

“Cô ấy ở Nam Điền có bạn bè gì không?”

Trịnh Lê nghĩ ngợi: “Không có. Chị ấy cũng chưa từng đề cập đến người nhà, chỉ nói là có bạn trai, ngoại hình rất khá, hình như cũng rất có tiền, đối xử với chị ấy cũng tốt.”

Một góc mềm mại nơi đáy lòng La Nhận chợt giật mình một cái.

“Chị ấy luôn muốn tìm người, nói là hai mươi năm trước ở trong tòa nhà cũ đã bị phá, là một người phụ nữ thích đi giày cao gót màu đỏ. Có điều hình như tìm không ra.”

Từ chỗ Trịnh Lê, cô về như cũng chẳng dò ra được thêm chút thông tin nào, La Nhận hỏi một câu cuối cùng: “Trạng thái tinh thần của cô ấy thế nào?”

Trịnh Lê nghe không hiểu.

La Nhận đổi một cách hỏi khác: “Em cảm thấy chị Mộc Mộc của em là người thế nào? Lợi hại hay yếu đuối?”

Trịnh Lê đáp: “Chị Mộc Mộc sao có thể yếu đuối được, chị ấy lợi hại lắm”

Nghe một chút, lại bổ sung: “Em cũng không nói rõ được, có lúc cảm thấy chị ấy rất hung dữ, nhưng lúc sau chị ấy lại đối xử với em rất tốt bụng. Chính là kiểu ngoài rắn trong mềm ấy.”

La Nhận lái xe đi một vòng quanh huyện Nam Điền cả chiều, mỗi con phố mỗi ngõ hẻm đều đo qua, không chỉ một lần.

Có lúc dừng xe lại mua chút đồ đặc, lát sau lại ném đi, ngoại ô cũng ra, xe đi như vũ bão, bụi tung một đường.

Anh hơi hoài niệm lúc ở Tiểu Thương Hà, ào ào đi một mạch qua sa mạc, đôi cát trập trùng, cả xe hất tung cát lên, vèo một cái, trông như một cơn gió.

Anh đi lòng vòng tới tận khuya, sau đó qua chợ đêm, mua chút vật dụng hằng ngày, mua rượu, bia, rượu trắng, đồ nhắm, gà nướng, vịt quay, tôm muối, thêm chút rau dưa, cơm trắng, lúc tạt qua một sạp hoa quả, lại mua thêm vài thứ trái cây.

Sau đó lái xe, đi vào một quán trọ nhỏ nhìn trùng lúc đi dạo ban ngày.

Quán trọ đúng là rất nhỏ, đơn sơ, cũng không có ai, đăng ký thẻ căn cước là viết tay, không có camera trị an gì, phòng vệ sinh thậm chí còn không có nước nóng, muốn dùng nước nóng phải đi đun.

La Nhận vào đó ở, đun nước trước, sau đó mở máy tính, lên mạng, cuối cùng lấy đồ ăn bày lên bàn, cũng không động đũa ngay, mở TV lên xem, tín hiệu không tốt, màn hình giật giật, lẫn tiếng tạp âm lẹt xẹt, bản tin địa phương trùng hợp đang nói

về vụ án ngày hôm qua, giọng MC trầm bổng du dương. Vụ án đã thu được tiến triển lớn.

Hon 12 giờ đêm, kênh có chương trình rất ít, La Nhận bấm đại vào một kênh đang phát một chương trình tình cảm, đang chiều đến cảnh vợ cả tình nhân tranh nhau, người đàn ông xóa mờ mặt ngồi yên buông cần, vợ cả khóc không thành tiếng “Năm đó lúc anh theo đuổi tôi, cũng đào tìm nước phổi nói...”

Ừ, hôm qua là ngọc trong tay, hôm nay thành đom trong họng, hai người trở mặt với nhau, chỉ hận không thể nhổ nước bọt đầy đất.

Có tiếng gõ cửa, rất khẽ, xen vào giữa tiếng MC lời nhai.

Ấy thế mà La Nhận lại tức khắc tỉnh ngủ, ngay sau đó tắt TV đi, ngồi yên chốc lát rồi đi tới bên cửa, vươn tay đặt lên nắm đấm cửa, nhẹ nhàng vặn ra.

Dưới ánh đèn hành lang vàng vọt, Mộc Đại đứng đó, cứ cảm thấy có như gầy hơn, đeo mặt cái khẩu trang rất lớn, chi lộ ra hai con mắt, giống như một con thú nhỏ tuy bị kinh sợ nhưng không có ác ý, quầng mắt thâm đen vì không được ngủ đủ.

Cô nói “Em thấy xe của anh lái trên đường, em nghĩ, chắc là anh tới tìm em”

La Nhận bước lên trước một bước, Mộc Đại rất nhạy cảm, lập tức lùi lại.

La Nhận nở nụ cười, nói: “Mộc Đại, trước đây tôi từng ôm em, bế em, còn hôn em nữa, nếu em cảm thấy bệnh này chỉ cần tiếp xúc cự ly gần là lây được thì hiện giờ mới phỏng bị có phải là muộn quá rồi không?”

Mộc Đại không nói gì, đầu cúi thấp, mái tóc dài rũ ra trước, để lộ ra cằm cổ trắng nõn thon gầy, tái nhợt, lại mảnh dẻ, tưởng chừng như không cần thận một cái là sẽ gãy đôi.

La Nhận hỏi: “Hai ngày nay đã ăn cơm chưa?”

Cô nghĩ ngợi rồi lắc đầu, trên áo có vài chỗ bị quệt rách, miệng vết rách còn dính bụi, cũng không biết một ngày một đêm này cô đã trốn ở đâu.

La Nhận vươn tay, kéo tay cô vào trong.

Mùi vị trong phòng khác hẳn, là mùi thức ăn, kính thích nụ vị giác có đóng mấy bận, ánh mắt Mộc Đại đậu lên bữa khuya bày trên mặt bàn, đa số đều là cơm hộp, nhưng với cô đây đã là thịnh yến rồi.

Tầm mắt bị ngăn trở, La Nhận đi qua, đứng chắn giữa cô và trong phòng, ra hiệu cho cô vào phòng vệ sinh: “Tắm đi.”

Mộc Đại nói: “Em không có quần áo thay.”

“Tôi nghe nói, đến hành lý cũng không mang cái nào, một đồng tiền cũng không có, chỉ mang mỗi đầu óc với tay chân đi, cảm thấy mình tiêu sái lắm phải không?”

Anh đưa quần áo cho cô, là của nam giới, và cả một cái quần lót du lịch dùng một lần mua trong siêu thị.

Sau đó đẩy cô vào phòng vệ sinh: “Đi tắm đi, tắm rửa xong rồi ăn cơm, sau đó nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Quyển 4 - Chương 13

Phòng vệ sinh nhà Trịnh Thủy Ngọc bé như cái lỗ mũi, dùng nước thì tiện tiện, chẳng biết có phải giới hạn lượng nước dùng mỗi ngày hay không mà thế nước lúc nào cũng yếu, mỗi lần tắm rửa xong, cảm giác đều như hạn lâu ngày mới dính được tí mưa lên bề mặt, cả người khó chịu.

Bởi vậy nên, đây chắc chắn là lần tắm thoải mái nhất trong mấy ngày nay, lượng nước dư dật, nước cũng ấm hằm hạp.

Lau khô người đi ra, xe mở gói quần lót tiện lợi rồi giũ quần áo của La Nhận ra xem, còn khá mới, nếp gấp ngay ngắn, để sát lại gần, còn có thể ngửi thấy mùi hương đặc trưng của quần áo sạch.

Xò tay vào, to thật, ống tay áo còn dài hơn tay cô một đoạn lớn, trông qua đầu, cả người như khoác một cái bao tải.

Tối bên bàn ngồi xuống, nhấc đĩa lên cầm, Mộc Đại hơi do dự, cảm thấy chủ khách dù sao cũng có khác biệt, vẫn nên đợi La Nhận lên tiếng rồi hẵng động đĩa thì hơn.

Ai ngờ La Nhận lại đưa laptop qua trước, nói: “Xem cái này đã.”

Mộc Đại nhận lấy, hạ thấp màn hình xuống.

Trên đó mở trình duyệt vào mạng, hai tab, đều nói về AIDS, nguyên lý, triệu chứng, thời gian ủ bệnh, phương thức lây nhiễm.

Ngón tay cô trượt trên màn hình cảm ứng, lật lên lật xuống, nước trên tóc nhỏ giọt lên nút bấm bên rìa.

Xem xong, cô trả lại máy, La Nhận nhận lấy đặt sang một bên, nói: “Hôm nay tôi đã đi hỏi, bệnh viện trung tâm có thể làm xét nghiệm kiểm tra kháng thể, nếu em không yên tâm, lúc nào đó tôi sẽ giúp em lấy máu, đem đi xét nghiệm... Ăn cơm đi.”

Mộc Đại cầm củi ăn, loài người đứng là kỳ lạ, khi chịu đói lâu rồi thì không ăn cũng không cảm thấy đói, nhưng một khi có chút gì vào bụng rồi thì lại càng ăn càng thấy đói.

Giữa chừng, La Nhận mở bìa, Mộc Đại vươn tay cầm lấy một lon, ngửa cổ tu ừng ực một lúc đã hết nửa lon.

Người ta nói, khi ăn một bữa cơm dài lâu sẽ có một hai lần tạm dừng, nói cho dễ hiểu thì chính là “Ăn một thì nghỉ một chút rồi tái chiến.”

Nửa lon bìa này là lần tạm dừng thứ nhất, Mộc Đại bỏ lại lon bìa lên bàn, đĩa cũng gác lại, trầm mặc một lúc rồi mới hỏi: “Mọi người đều còn khỏe chứ?”

“Khỏe.”

“Phượng Hoàng Lâu... khai trương chưa?”

“Rồi, đúng hôm mưa to, khách không có lấy một bàn, Tào Mập suýt khóc.”

Mộc Đại muốn cười, nhưng nụ cười vừa nhen lên đã tắt ngấm, cứ cảm thấy có rất nhiều chuyện phiền phức hóa thành những đôi mắt đang chòng chọc nhìn vào mình, nói: Còn có tâm trạng để cười cơ à!

Lại hỏi “Hung Giản thì sao, giờ hẳn là thanh thản tự rồi, lồng Phượng Hoàng Loan có chỉ dẫn gì không?”

La Nhận đáp: “Không ai quan tâm đến Hung Giản hết.”

Câu này là nói thật, ai trong số họ cũng đều buông thả như một lẽ tự nhiên, cảm thấy chuyện Hung Giản này quá mệt mỏi, hành động vô có, thương đau không đâu, cũng chẳng phải chuyện lừa sém lông mày, vừa không được lợi lộc gì lại vừa nguy hiểm khó lường.

Làm việc gì đó, hoặc là phải có động cơ, hoặc là phải có động lực, họ chẳng có gì cả – Thần Côn hình dung không sai, họ giống như lừa kéo xe, quất một roi mới chịu bước một bước, không bị thiệt thòi thực sự gì thì sẽ không chịu động đậy, Viêm Hồng Sa vì hiểu kỹ mới lạ nên mới lập ra “Đội biệt động Phượng Hoàng”, nhưng khi đã qua thuở ban đầu hăng hái rồi thì bây giờ, rất có đáng về ai về nhà nấy.

Hướng chỉ, hiện giờ còn đang có việc khẩn cấp hơn.

Rốt cuộc La Nhận cũng hỏi vào chủ đề chính: “Vi sao lại chạy?”

Mộc Đại không hề rằng nửa lời, lật sau cằm lon bìa lên, lại nốc một hớp lớn.

“Đầu óc nóng lên, thấy có cửa sổ mở, cảm thấy có thể chạy thoát thì chạy thôi.”

La Nhận nói: “Ban đầu, em rất phối hợp điều tra, nếu muốn chạy, lúc ở quán cơm bỏ chạy không phải dễ dàng hơn sao, không đáng phải đợi đến lúc tới cục cảnh sát rồi mới chạy.”

“Mộc Đại, em sợ, đúng không?”

Mộc Đại không nói gì, lật sau, có đầy hộp cơm trước mặt ra, tay chống lên bàn, cúi đầu, hai bàn tay bụng kín lấy mặt.

La Nhận nghe thấy tiếng cô hít mũi, chớp mũi đỏ lên, khẽ cắn môi, nhưng không chịu bỏ tay ra.

Cô không còn muốn khóc là khóc như trước nữa.

La Nhận đẩy hộp giấy qua, nói: “Đừng hoảng, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể giải quyết.”

Mộc Đại không nhìn anh, vẫn cúi đầu, thò tay ra rút một tờ giấy, quệt lung tung lên mặt, sau đó vò tròn vứt vào thùng rác.

“Có người chứng kiến, ban đầu em nói với họ, chuyện xảy ra nửa đêm, khuya như vậy, Mã Siêu có thể đã nhìn lầm. Sau đó em mới biết, lúc họ lấy lời khai, có nhân chứng thứ hai nhìn em qua kính, cũng nói đúng là em.”

Vừa nói vừa với lấy lon bia, lon bia đã gần cạn, cầm lên rất nhẹ, lúc lắc nghe rào rào, không thể làm gì khác đành bỏ lại về.

Thực ra vẫn còn rượu trắng, nhưng La Nhận không cho cô khui vội.

Anh lại hỏi lần nữa: “Vậy em sợ cái gì?”

Mộc Đại cúi đầu, nói: “Đêm đó, em ngủ rất ngon, đến mơ cũng không có giấc nào, đặc biệt sâu, bởi vậy nên chính em cũng không xác định được...”

La Nhận tiếp lời: “Em sợ là sau khi mình ngủ say, lúc đang trong trạng thái vô thức, đã từng đứng dậy ra ngoài?”

Mộc Đại nói: “Vi em có tiền án mà, bác sĩ Hà nói em bị rối loạn nhân cách, có đôi khi chuyện mình làm chính mình cũng không biết.”

“Bởi vậy nên, bây giờ đã tự định tội cho mình rồi?”

Mộc Đại không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Cô nghĩ: Có đến hai nhân chứng cơ mà.

Một người là Mã Siêu, là bạn học cũn đồ của Trương Thông, một người là Tống Thiết, là công nhân của công ty Ngũ Kim, hai người đó không quen biết nhau.

Hai nhân chứng, lời khai chứng thực lẫn nhau, đều trông thấy cô giữa đêm, đến cả quần áo trên người cô trông thế nào cũng nói rất chuẩn xác.

La Nhận cười: “Mộc Đại, để tôi dạy em một câu, chưa tới phút cuối chưa ngừng lại, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Mộc Đại ngược lên nhìn anh: “Có ý gì?”

“Đừng nghĩ mình là hung thủ, ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, em sẽ quên mất rất nhiều chi tiết quan trọng. Tôi tới sau nên không thể biết được tình hình chi tiết cụ thể, cần nhờ em đi phân tích hồi ức.”

Anh lấy chai rượu trắng ra, không cần cái mở nắp, cứ thế đập một cái lên góc bàn bung nắp chai, cầm chén dùng một lần lên, rót mười chén non nửa, lại lấy điện thoại ra, vào công cụ đồng hồ bấm giây.

“Bây giờ chúng ta sẽ chơi một trò chơi, em biện hộ cho bản thân, cho rằng mình là bị hãm hại, muốn ra sức bào chữa cho mình, kiểm tra lý do khiến người khác tin phục. Hai phút một lý do, lúc hết giờ mà không nghĩ ra được thì uống rượu, không nghĩ ra được cái nào thì hung thủ chính là em.”

Anh bấm nút bắt đầu, đếm ngược 2 phút, chữ số trên màn hình bắt đầu nhảy điên cuồng.

Mộc Đại mất một lúc mới tiêu hóa được lời anh nói, không khỏi căng thẳng, ánh mắt chạm vào mắt La Nhận, vẻ mặt anh nghiêm túc, thúc giục cô: “Mau lên!”

Đến giọng điệu cũng tăng thêm cảm giác cấp bách trong lòng cô.

Môi Mộc Đại khô róc, hai tay chấp lại một chỗ, suy nghĩ xoay chuyển cực nhanh trong đầu, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra một manh mối nào.

Biện hộ cho mình, tìm ra lý do tin phục, lý do tin phục...

Một chén rượu đưa tới trước mặt, đã hết giờ?

La Nhận nói: “Uống rượu.”

Không thể làm gì khác đành nhận lấy, một hộp vào họng, rượu trắng không giống bia, vừa vào miệng hơi cay đã xộc lên óc, hun đến độ mắt cũng cay xè.

2 phút, lại lần nữa đếm ngược.

Lý do tin phục, phải có lý do tin phục, cô có lý do gì đây, đối phương có hai nhân chứng, cảnh sát nói, hai người họ không quen nhau, không tồn tại khả năng thông đồng bịa đặt lời khai, hơn nữa, hai người đó cũng không quen cô, không thù không oán, có lý do gì để vu hãm cô chứ?

Cô hoảng hốt một hồi, cho đến khi lại một chén rượu nữa đưa tới trước mặt: “Uống.”

Buộc phải uống cạn, lúc giương mắt lên nhìn La Nhận, vẻ mặt anh không có chút biểu cảm gì, nói: “Không nghĩ ra được thì hung thủ đúng là em rồi.”

Không biết là do hơi rượu hay phần uất, Mộc Đại cảm thấy La Nhận quá đáng hết sức.

Cô cãi: “Không phải em.”

“Thôi cô đại biết bao nhiêu người bị kéo lên công đường nói không phải tôi, nhưng vừa đánh một trọng không phải đã nhận tội rồi sao.”

Nhận tội con mẹ anh!

Mộc Đại đập một cái lên bàn: “Đã bảo là không phải em rồi!”

Đập rất mạnh, làm thức ăn trong một hộp cơm bị xáo lên, nước sốt bắn lên người La Nhận, La Nhận cau mày cúi xuống nhìn.

Mộc Đại cảm thấy oan cực kỳ: “Em không có nhân cách nào thích đêm hôm chạy ra ngoài như vậy. Bất kể bác sĩ Hà nói em có hai nhân cách hay ba nhân cách, bản thân em vẫn luôn điều hòa. Em trấn áp bọn họ, em không có bệnh, sẽ không nửa đêm ra ngoài giết người.”

Nói xong, đồng hồ bấm giờ lại kịch kim.

Cô cau kinh tự thò tay đi lấy chén rượu, vừa định kê lên miệng, La Nhận đã nhanh tay giằng lại.

Nói: “Đấy coi như một lý do.”

Rồi chỉ vào vết bắn trên áo: “Em phải chịu trách nhiệm giặt sạch.”

Mộc Đại còn chưa kịp ý kiến ý cùn gì, 2 phút lại đếm ngược.

Lần này, cô nỗ lực bình tĩnh lại, cau mày ngẫm nghĩ.

“Em gần như không quen biết Trương Thông. Em không có lý do gì để giết cậu ta, không thù không oán, em không có động cơ. Dù quay lại lúc trước, kể cả là Mộc Đại số 2 mà bác sĩ Hà nói đến, cũng chỉ đến khi tính mạng em bị đe dọa cô ấy mới xuất hiện. Trương Thông chẳng qua chỉ là một học sinh bình thường, đánh cũng không lại em, cậu ta không có khả năng uy hiếp em.”

La Nhận gạt đầu: “Lý do này có chất lượng rồi đây.”

“Có điều, rõ ràng có thể phân ra làm hai lý do, sao em lại gộp lại nói hết một lần thế, tiếp tục đếm ngược, nghĩ cái mới hơn đi.”

Mộc Đại bị anh làm nghẹn họng, đầu óc bất giác đặc quánh như hồ, hai phút thoát cái đã hết, lại chỉ dành uống một chén.

Cô thực sự không nghĩ ra được nữa.

La Nhận hỏi: “Xác định là hết rồi?”

Cô găt đầu, xác định.

“Nếu tôi nói ra được, em có chịu uống không?”

“Có.”

La Nhận nghĩ một lát: “Mã Siêu và Tống Thiết, tuy điều tra sơ bộ nói hai người họ không quen biết, nhưng thường thì, luôn sẽ có chút dính líu hay liên quan bí ẩn nào đó mà người ngoài không biết. Có rất nhiều chuyện tương chừng như rất dễ để kết luận là tuyệt đối nhưng kỹ thực lại có khả năng bất tuyệt đối nhất.”

Mộc Đại không phản bác được, uống rượu.

“Bên phía Trương Thông cũng có thể bắt tay vào điều tra. Cậu ta có kẻ thù gì không, nếu là kẻ thù gây án giá họa, không thể hoàn toàn thoát khỏi dính dáng. Lúc em và Trương Thông đồng thời xuất hiện, hoặc ở cạnh nhau, có thể đã bị kẻ đó trông thấy, tạo cơ hội cho kẻ đó lợi dụng.”

Mộc Đại buộc phải uống rượu, nhấp từng ngụm nhỏ.

La Nhận nhìn cô: “Say rồi?”

Cô lắc đầu: “Hơi choáng chút.”

“Biết từ lượng của em tốt mà, chủ Trương nói, em hay lấy rượu làm đồ uống, lúc nào bắt đầu văng vất thì thích hợp để đi ngủ.”

Ồ, đi ngủ.

Mộc Đại đứng lên, tìm dây chun buộc tóc lại, súc miệng rửa mặt rồi bước nông bước sâu quay về.

Không say nhưng hơi ngất ngưỡng.

Cô xoay xoay giữa giường và sofa, liêu xiêu: “Em ngủ đầu gối?”

La Nhận chỉ vào giường, cô ừ một tiếng, cảm giác phương hướng như không tốt, lại xoay một vòng.

La Nhận nói: “Em là con quay đó à?”

Anh đẩy vai cô, dẫn cô tới trước giường, Mộc Đại đá giày xuống, bỏ cả tay cả chân leo lên, không nằm hẳn sang một bên mà cũng không nằm chính giữa, cả người vắt chéo qua giường, một tay kéo gối chèn xuống đầu, một tay kéo chân lên.

La Nhận nhìn cô: “Nếu quay lại lúc ở cục cảnh sát, có chạy nữa không?”

Cô nhìn chòng chọc lên trần nhà, lơ mơ nói: “Hắn là em sẽ phản tích với họ, chạy không tốt, lộ ra là chột dạ.”

“Còn cảm thấy là mình giết người, tự định tội không?”

Mộc Đại nhắm mắt lại, lại kéo chân xuống: “Em chắc chắn là bị người khác hãm hại.”

Cô trở mình, thở dài, thấp giọng lủi rủ: “Phải ngủ sớm một chút, mai phải dậy găt quần áo.”

La Nhận mắt một lúc lâu mới nhớ ra là mình báo cô găt quần áo.

Anh thu dọn lại đồng chén bát hỗn độn trên bàn, vào phòng vệ sinh tắm nước lạnh – nước không còn nóng nữa, là “tắm lạnh” đúng nghĩa.

Tắt đèn đi, La Nhận chậm rãi ngã lưng xuống sofa.

Trong bóng tối, anh lắng thở, nghe tiếng Mộc Đại hô hấp.

Sâu đều, êm ru, cô đang ngủ.

Khóe môi La Nhận nhoen cười.

Ăn uống no đủ rồi, không còn nhiều chuyện phiền lòng như vậy nữa, mới có thể ngon giấc được.

Mấy lần muốn nói lại cứ quên mất: Về bệnh tâm lý của Mộc Đại, không biết là chủ ý của VT Ngư hay là nhầm lẫn (tại chỉ thấy những nhân vật là người bình thường không có kiến thức mới dùng sai thuật ngữ), cơ mà tớ muốn chú thích một chút vì hai thuật ngữ này đúng là rất hay bị dùng sai: tâm thần phân liệt và nhân cách phân liệt.

– Tâm thần phân liệt (schizophrenia) là một bệnh lý rối loạn tâm thần, các triệu chứng thường gặp gồm có ảo giác, nghe thấy tiếng động hay giọng nói đến từ tâm trí và tự biến nó thành những cảm xúc tiêu hoặc tích cực, dẫn đến phản ứng hành vi không rõ ràng của người bệnh, lo sợ, hoang loạn, dễ xúc động, dễ bị kích thích, đôi lúc tỏ ra thù ghét người thân và xã hội, bị rối loạn suy nghĩ, không kiểm soát được hành vi, trí nhớ bất ổn. Nói chung thì bệnh này rất gần (cũng có thể nói là sự thăng cấp) của hai chứng rối loạn nhân cách hoang tưởng (paranoid personality disorder) và rối loạn nhân cách phân liệt (paranoid personality disorder), nhưng không phải là có nhiều nhân cách, thuật ngữ “tâm thần phân liệt” có nghĩa là “phân tách chức năng tâm thần” chứ không phải là phân liệt thành nhiều nhân cách.

– Rối loạn đa nhân cách (dissociative identity disorder) là một bệnh lý tâm thần mà biểu hiện là sự mất nhận thức về bản thân, đồng hóa mình với người khác, người bệnh có diễn biến tâm lý rất phức tạp, bị hai hay nhiều nhân cách kiểm soát và chi phối, bệnh này không dính dáng gì đến tổ hợp chứng rối loạn nhân cách mà thường là kết quả của các bệnh chấn thương tâm lý như rối loạn căng thẳng sau sang chấn (posttraumatic stress disorder – PTSD), dẫn đến tách rời nhận thức. Đa nhân cách là sự tách rời khỏi hiện thực, người bệnh sẽ không biết và không còn ký ức gì về khoảng thời gian mình bị tách rời nhận thức.

Cho nên, đừng vợ đũa cả nắm cứ gộp rối loạn đa nhân cách. Ở các nước khác thì vì đặc điểm ngôn ngữ nên không hay bị nhầm lẫn nhưng ở Trung Quốc với Việt Nam thì hay bị ngộ nhận lắm ~

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hùng Giản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 14

Ánh nắng sáng chói xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt, ngưa ngứa.

Mộc Đại rất không tình nguyện mà mở mắt, nhất thời không nhớ ra mình đang ở đâu, ngoài cửa loáng thoáng tiếng nói chuyện, cô dụi mắt nhìn, La Nhận đang đóng cửa lại, xách túi đồ ăn ship đến vào.

Mộc Đại thấy lạ: “Lại ăn nữa à?”

La Nhận đáp: “Trưa rồi.”

Vậy mà đã là trưa rồi.

Mộc Đại xuống giường vào phòng vệ sinh rửa mặt, lúc đi ngang qua La Nhận, La Nhận hỏi cô: “Em đi ngủ cũng buộc tóc à?”

Mộc Đại vô thức giờ tay lên sờ sờ tóc trên đầu, nói: “Buổi tối buộc tóc lại để rửa mặt, có lúc mệt quá nên quên không tháo ra mà ngủ luôn.”

La Nhận nói: “Buộc lại đi lỏng ra rồi.”

Mộc Đại đáp: “Vâng.”

Rửa mặt rồi ra ăn cơm, cơm đĩa thịt xào ớt xanh, đồ còn nóng, hương vị cũng tạm, nhưng bầu không khí của bữa ăn này kém xa tối qua, cứ cảm thấy không quen mắt tự nhiên.

Cô tìm chủ đề nói: “Hôm nay phải làm gì?”

La Nhận đáp: “Tốt nhất là em đứng ra ngoài, để tôi nghĩ biện pháp, bắt đầu từ những phân hòm qua, xem xem có thể tra ra được gì không.”

Mộc Đại không tiếp lời gì, lát sau mới nói: “Cảm ơn anh.”

“Nên làm mà.”

Ấn xong, La Nhận lấy ống kim tiêm giúp cô lấy máu, bảo cô xấn tay áo lên, nắm tay lại, lúc hạ kim, đại khái là cảm thấy vị trí không đúng lắm, vươn tay ra đỡ dưới cánh tay cô, lòng bàn tay ấm áp, chạm lên cánh tay dễ trần của cô.

Chẳng biết là dây thần kinh nào của Mộc Đại nói lệch, vô thức rụt ra sau.

La Nhận không nói gì trong một hai giây, sau đó nói: “Đừng động đây, nếu không đâm kim vào lệch mất đấy.”

Mộc Đại xấu hổ, cảm giác lúng túng này kéo dài đến tận khi La Nhận rời đi mới dứt.

Mộc Đại ngồi đợi trong phòng hồi lâu, không có việc gì làm bèn sửa sang lại cả căn phòng: gấp lại chăn, lau bồn rửa tay, thấy cái gì sai lệch vị trí cũng chỉnh lại về chỗ cũ.

Cứ cảm thấy vẫn còn việc gì đó chưa làm, sau cùng mới nhớ ra, phải giặt quần áo cho La Nhận, nhưng mà hình như bộ quần áo đó anh lại mặc ra ngoài mất rồi.

Lúc gần tối, ngoài cửa có tiếng động, có vẻ là La Nhận trở về, đang cầm chìa khóa mở cửa.

Mộc Đại đứng dậy nhìn, cửa hé ra, người bên ngoài không vội vào ngay mà thò đầu vào trước, nhìn trái nhìn phải.

Bất chợt thấy Mộc Đại, thốt lên: “Oa!”

Là Viêm Hồng Sa.

Đón lấy ánh mắt kinh ngạc của Mộc Đại, cô lạch bạch chạy vào, bало trên lưng theo bước chạy mà xóc nảy lộp bộp.

Chạy đến trước mặt, ôm chầm lấy cô.

Mộc Đại còn chưa hết sững sờ: “Sao cô lại ở đây?”

Viêm Hồng Sa ngẩng lên, hai bàn tay bốp lấy má cô: “Chối ưi Mộc Đại, bé con đáng thương, tôi nghe kể hết rồi, xui quá đi mất thôi, cô xem cô này, má cũng chẳng còn mấy thịt nữa.”

Mộc Đại nhìn cô, vẫn ngơ ngác, lại nhìn ra cửa, Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba cũng đã vào phòng, đều xách theo túi hành lý, La Nhận đi cuối cùng, đóng cửa lại.

Người trai lùi lại cô lại là La Nhận: “Phải tra rất nhiều chuyện, một mình tôi làm không xuê.”

Cũng không hẳn là vậy, sự thật là, bên phía Hoắc Từ Hồng, La Nhận lấp liếm đi phần nào tình hình, chỉ nói là đã tìm được người, không có vấn đề gì, để bà yên tâm.

Tình huống cụ thể thì chỉ nói với đám Viêm Hồng Sa.

Từ sau khi Mộc Đại gặp tai nạn giao thông, Viêm Hồng Sa chưa gặp lại cô lần nào, vừa nghe được là đã tìm thấy, chỉ hận không thể lập tức bay ngay tới xem, Tào Nghiêm Hoa thì hoảng sợ vô cùng: “Sao lại giết người rồi? Nhất định là có kẻ vu hãm cho em tiêu sự phụ, không được, đây là chuyện lớn, tôi phải qua đó!”

Trong lòng già, việc này quan trọng hơn Hung Giản gì gì đó nhiều.

Một Vạn Ba thì lại rất ba phải.

Có La Nhận ở đó, chúng ta không phải tới đâu chứ? Cái gì, hai người cũng qua đó? Vậy tôi cũng đi!

Hắn nửa là theo phong trào, nửa là vì tò mò: Nghe nói có đến ba nhân cách cơ mà, cũng chẳng giờ trông thế nào rồi.

Viêm Hồng Sa hưng phấn lấy đồ từ trong balo ra: “Tôi mang đồ đến cho cô này, quần áo này, bàn chải khăn mặt này, còn có…”

Cô lấy điện thoại ra đưa cho Mộc Đại, giọng điệu rất cụ non: “Xây ra chuyện gì thì cũng phải thương lượng đã chứ, đừng có học mấy cái tiểu thuyết ba xu cũ rích bỏ nhà ra đi thế, khiến người khác sốt ruột lắm đấy.”

Một Vạn Ba nói: “Phú bà, cô nói làm quá đấy.”

Viêm Hồng Sa đáp: “Tôi vui mà.”

Nói một hồi, hốc mắt đỏ lên.

Mộc Đại đưa khăn giấy cho cô: “Cô khóc gì chứ.”

La Nhận nhìn Mộc Đại: “Điện thoại em đừng dùng vội, cũng đừng khởi động máy. Hai ngày nay cảnh sát đang tra, phiền toái bớt cái nào hay cái đó đã.”

Mộc Đại ừ một tiếng, bỏ điện thoại lại về tủ, lúc quay đầu thì thấy Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba đều đang nhìn mình.

Mộc Đại hỏi: “Nhìn gì thế?”

Một Vạn Ba không đáp, Tào Nghiêm Hoa ấp úng trong họng một lúc, nói: “Em hình như đúng là có chút khác đi thật, nhưng mà anh cũng không nói rõ ra được là ở đâu.”

Nửa câu sau nín lại trong họng, thực ra già muốn hỏi là: Bây giờ em đang là… nhân cách nào thế?

Nhưng sợ hỏi ra thì lại có vẻ bất lịch sự, dưng chạm vào kiêng kỵ của người ta là không ổn chút nào.

Bên vội vã bẻ lái: “Nói chúng là, anh không tin em giết người. Bọn anh đều không tin, có đúng không, Tam Tam?”

Tào Nghiêm Hoa huych khuỷu tay vào Một Vạn Ba, ý bảo hắn nói mấy câu khích lệ sĩ khí cô vũ tính thần chút.

Một Vạn Ba bị già huych, đành phải lên tiếng: “Cô chủ nhỏ, tuy là tôi vẫn chưa thích cô cho lắm…”

Đù mí, nói cái quái gì thế, Tào Nghiêm Hoa thật sự muốn tát cho hắn một phát lật mặt.

Một Vạn Ba tiếp tục lạnh nhạt: “Cơ mà, chuyện giết người thì tôi tin là có không làm, huống chi còn là người quan hệ xa như thế.”

Từ lúc đầu với trai ngọc đánh với người rừng, Tào Nghiêm Hoa trở nên rất phóng mũi, đặc biệt thích coi mình là gốc hành, phóng mắt ra, cảm thấy ngoài đường toàn là chúng sinh, chỉ có mình là hơn người.

Gã hứa theo Một Vạn Ba: “Đừng vậy! Nhất định là có người hại em. Cái đứa bày ra trò này, đúng là không biết mình đang chọc vào ai!”

Ban đêm, Viêm Hồng Sa ở chung một phòng với Mộc Đại, Một Vạn Ba và Tào Nghiêm Hoa ở một phòng khác, là La Nhận thuê.

Dáng vẻ tươi rói ban đầu của Viêm Hồng Sa qua đi, cũng bắt đầu từ mi nhìn chăm chăm Mộc Đại đến chân tơ kẽ tóc, có điều cô vốn nhanh nhẹn nhanh miệng, có gì nói đó.

“Mộc Đại, cô thật sự bình phục rồi à, hiện giờ đang là có đó hả?”

Hỏi chẳng ăn nhập gì, Mộc Đại nói: “Cô cảm thấy sao?”

Viêm Hồng Sa nhu nẩy: “Tôi cứ cảm thấy là í…”

Vốn từ nghèo nàn, nói không rõ được, càng nghĩ càng loạn, bèn qua loa: “Dù sao thì, chỉ cần cô khỏe là được, miễn là không phạm pháp động chạm gì đến phương châm chính sách thì tôi cảm thấy thế nào cũng được, chúng ta vẫn là bạn.”

Trong lòng Mộc Đại thoáng động.

Cô nhớ tới lời bác sĩ Hà nói.

Chuyện khả năng tiếp thu lần nữa ấy à, nói chung thì, người thần rồi đến bạn bè rồi mới đến người yêu.

Đúng vậy, bởi thế nên, người thần mãi mãi là người thần.

Bởi thế nên, một đời có thể có rất nhiều bạn bè.

Bởi thế nên...

Trong lòng cô khẽ thờ dài, vươn tay ra tắt đèn đi, nói: “Ngủ đi.”

Lúc nằm xuống, giữa đầu và gối cộm lên, tóc trên đầu chưa thả ra, Mộc Đại thờ tay lên, cời chun buộc ra, từng sợi tóc rũ xuống.

Viêm Hồng Sa chợt nhớ ra cái gì: “Mộc Đại, Liên Thù bị bắt rồi cô có biết không? Vụ tai nạn giao thông của cô là thế nào thế?”

Cô nhồm người lên: “Bọn tôi đều đoán là bắt kẻ cô ta làm gì, khẳng định đều là do chịu sự ảnh hưởng của Hung Giản, thực ra cũng không thể trách cô ấy. Nhưng mà La Nhân...”

Nói đến La Nhân, cô lại nằm xuống: “La Nhân cũng thật tàn nhẫn, anh ấy nói, không truy cứu Liên Thù nữa, nhưng cũng sẽ không có khả năng nói giúp cô ấy chút nào... Có điều, chuyện Hung Giản đúng là cũng không nên nói ra ngoài, nói ra người ta cũng chưa chắc đã tin.”

Tai nạn giao thông?

Mộc Đại gần như đã quên khuấy chuyện này.

Cô nhớ lại tình huống lúc đó, chắc là Liên Thù đã bỏ thuốc cô, lúc tỉnh lại, trời đã tối, đang ở ngoại ô, bên cạnh là làn xe, xe đã bị Liên Thù xua đi.

“Cô ấy đại khái là muốn siết chết tôi, nhưng lại không đủ sức, bèn thắt dây vào cổ tôi, kéo tôi đi, có thể là muốn tìm một chỗ thuận tiện để xuống tay, sau đó...”

Mộc Đại thờ dài một tiếng, cô nhớ lúc đó, mặt dây chuyền treo trên cổ Liên Thù rũ xuống.

Là một miếng hổ phách màu son.

“Liên Thù có một miếng hổ phách son, rất giống với miếng của người rừng...”

Viêm Hồng Sa ừ một tiếng: “Bọn tôi biết cả rồi. Sau đó thì sao... Có phải là cô tỉnh lại nên Liên Thù không đắc thủ không?”

“Tỉnh lại, tìm cơ hội, dùng toàn bộ sức lực toàn thân đánh ngất cô ta, sau đó bỏ ra ngoài, lúc đó thuốc còn chưa hết hiệu lực, đầu óc mơ màng, không có sức lực, bỏ bỏ một lúc thì tê liệt, sau đó thì nghe thấy tiếng xe, mới nhận ra có lẽ mình bỏ lên đường xe chạy rồi.”

Sau đó nữa, cô không nhớ rõ lắm, dường như luôn có một giọng nói nói với cô: Đứng lên! Đứng lên! Bằng không sẽ chết đấy!

Mộc Đại nhẹ lắc đầu, muốn quên hết những kỉ ức không vui về gì này ra ngoài: “Dạo này chắc là phải hạn, cứ hết chuyện này tới chuyện khác, chẳng chuyện nào vừa lòng.”

Viêm Hồng Sa do dự một chút rồi nhẹ giọng hỏi cô: “... Cô với La Nhân thế nào rồi?”

Trong lòng Mộc Đại trầm xuống.

Cô cắn môi, không trả lời, sau đó nhắm mắt, giả vờ đã ngủ.

Viêm Hồng Sa không hỏi lại nữa.

Nhiệm vụ của Tào Nghiêm Hoa và Một Vạn Ba ngày hôm sau là đi tìm Mã Siêu.

Không hài hòa được như Mộc Đại và Viêm Hồng Sa, hai người đánh chết cũng không chịu ngủ chung một giường, oán tù ti xong, người thua phải ngủ sofa.

Đêm càng lúc càng sâu, Tào Nghiêm Hoa vẫn trần trọc trên sofa, không phải là do sofa khó chịu mà thật sự là lòng ngập phẫn nộ không thể ngủ được.

“Tam Tam, bọn quý sứ này tôi biết rõ lắm, một khi đã hù là hù thôi rồi, mồm thì bậy bạ mà bụng thì xấu xa, người thường không đối phó được với nó đâu!”

Một Vạn Ba rất ư là thoải mái nằm trên giường, sau khi nghe La Nhân báo tin đã phải gấp gấp đi suốt một đường, cuối cùng cũng có thể thả gấn gấn cốt, thực sự là niềm vui thú to lớn của đời người.

Hắn lo lắng đáp lời Tào Nghiêm Hoa: “Thế nên, anh định làm gì?”

Tào Nghiêm Hoa nói: “Tôi nghĩ xong đối sách rồi, nói chung, mai cậu cứ phối hợp với tôi là được.”

Trong bóng đêm, quanh thân gã nổi lên sát khí đằng đằng: “Tôi muốn khiến thẳng nhóc thối tha này biết, thế nào là ông Tào của bìa Giải phóng!”

Bạn đang đọc truyện *Bảy Thanh Hung Giản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.